

SVEDOČANSTVA

za

CRKVU

Knjiga peta
Brojevi 31. do 33.

Naslov originala:

TESTIMONIES
for
The Church
VOLUME FIVE

Comprising Testimonies Number 31 to 33
by E. G. White

„Sveži svjedočanstvo, zapečati zakon mojim učenicima.” - Isaija 8,16.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj trideset i jedan

Upućeno prisutnima na sastanku pod šatorom

Bolder, Kolorado, 25. septembar 1881.

Draga braćo i sestre koji ćete se okupiti na sastanku pod šatorom u državi Mičigen,*

Za ovaj sastanak osećam dublje interesovanje nego za bilo koji drugi održan ove godine. Posao koji je trebalo obaviti u državi Mičigen nije obavljen. Bog je među vama podigao značajne institucije, i to vas čini odgovornijim od bilo koje unije, polja ili misije u čitavom delokrugu naše Crkve. Bila vam je data velika svetlost, ali je malo njih koji su je prihvatili; ipak je moje srce prepuno nežnog saosećanja i zabrinutosti za naš ljubljani narod u Mičigenu. Najava da Sin čovječiji uskoro dolazi na oblacima nebeskim za mnoge je postalo uobičajena priča. Oni su prestali da čekaju i da budno straže. Sebičnost i duh ovoga sveta koji se neskriveno ispoljavaju u životu otkrivaju prava osećanja srca i jasnije nego reči govore: „Neće moj gospodar još zadugo doći.“ Duhovna tama koja takve obavlja tako je duboka da oni otvoreno ispoljavaju svoje neverovanje, uprkos Hristovoj izjavi da su svi takvi u stvari neverne sluge kojima će deo biti sa licemerima i nevernicima.

Naši propovednici ne obavljaju savesno i u potpunosti svoju dužnost. Pažnju naroda treba obratiti na značajne događaje koji nam predstoje. Stalno treba ukazivati na znake vremena. U proročkim vizijama datim Danilu i Jovanu Bogoslovu predskazano je vreme moralne tame i duhovnog opadanja; ali u vreme posletka - u vreme u kojem mi živimo viziju treba objavljivati, a ne ostavljati po strani. Kad predskazani znaci počnu da se pojavljuju, oni koji čekaju i budno straže, treba da svoj pogled podignute glave uprave gore radujući se, jer se približuje njihovo izbavljenje.

Dok bi trebalo da najozbiljnije razmišljaju o ovome, „rugači koji žive po svojim željama, govore: gdje je obećanje dolaska Njegova? Jer otkako oci pomriješ sve stoji tako od početka stvorenja.“ Ali „kad reku: Mir je i nema se čega bojati, onda će iznenada napasti na njih pogibao kao bol na trudnu ženu, i neće uteći.“ Ali vi, braćo, niste u tami da vas dan kao lupež zatekne.“ Hvala Bogu, neće svi zaspati uljuškani u kolevci telesne sigurnosti. Biće i vernika koji će prepoznati znake vremena. Iako će se veliki broj onih koji tvrde da veruju u sadašnju istinu odreći vere svojim delima, ipak će biti i onih koji će izdržati do kraja.

Isti duh sebičnosti i prilagođavanja praksi ovoga sveta, i danas postoji kao i u danima Nojevim. Mnogi koji tvrde da su deca Božja srljaju za svojim ovozemaljskim stremljenjima takvom žestinom da time potpuno poriču svoju veru. Oni će nastaviti da sade i grade, da kupuju i prodaju, da jedu i piju, misleći samo na ženidbu i udaju do poslednjeg trenutka svoga kušanja. U takvom stanju nalazi se veliki deo našeg naroda. Pošto se bezakonje sve više množi ohladnela je ljubav mnogih. Malo je onih za koje se može reći: „Jer ste vi svi... sinovi dana; nismo sinovi noći niti tame.“

* Ovaj apel napisan je i upućen okupljenima na sastanku pod šatorom u Mičigenu, ali pošto je bio zanemaren u to vreme, pročitao je na Generalnoj konferenciji u decembru, te iste 1881. godine.

Duša me boli kad vidim toliki nedostatak duhovnosti među nama. Moda i običaji ovog sveta, oholost, ljubav prema zadovoljstvima, raskoš, hvalisavo razmetanje, preterivanje u odevanju i ukrašavanju kuća, nagomilavanje imovine - sve to zakida riznicu Božju, jer se na zadovoljavanje sebičnih prohteva troše sredstva koja bi trebalo upotrebiti za širenje svetlosti i istine u svetu. Sebičnim i ličnim interesima daje se prvo mesto. Osposobljavanje radnika pozvanih da se zalažu za spašavanje duša ne smatra se tako značajnim kao neki ovozemaljski poduhvati. U nedostatku saznanja i obaveštenosti duše propadaju. Oni koji imaju svetlost sadašnje istine, a ipak se ne osećaju dužnima da svoje bližnje upozore na dolazeći sud, moraće da odgovaraju pred Bogom za nemarno obavljanje svoje dužnosti. Krv izgubljenih duša naći će se na njihovoj odeći.

Stari barjaktari su prirodno onemoćali i malaksavaju. Naši mladi ljudi nisu naučeni da se osećaju odgovornima pred Bogom; oni nisu dovoljno podsticani da se prihvate rada u delu Božjem, i zato se okreću poslovima koji su najbolje plaćeni a iziskuju najmanje napora i odgovornosti. Kao narod, mi ne napredujemo u duhovnosti toliko koliko se kraj svemu sve više približuje. Ne shvatamo veličinu i značaj zadatka koji je pred nama. Zato i naši planovi ne postaju širi i obuhvatniji. Žalostan je i veoma obeshrabrujući nedostatak ljudi i žena spremnih da nastave delo za ovo vreme, delo koje treba da se sve više širi i napreduje.

Mi ne činimo ni dvadeseti deo onoga šta Bog zahteva i očekuje od nas. Ljudi se udaljuju od jednostavnosti dela, čineći ga zamršenim, teškim za razumevanje i teško ostvarljivim. Ljudskim rasuđivanjem i mudrovanjem suviše često se rukovode radije nego mudročću Božjom. Mnogi misle da nemaju vremena za budno straženje nad dušama kao oni koji će za to morati da polažu račun pred Bogom. I čime će opravdati zanemarivanje tog značajnog zadatka koji im je poveren?

Mlade ljude u našem koledžu treba obučavati što je moguće pažljivije i svestranije da bi se pripremili za dužnosti u delu Božjem. Upravo to i jeste cilj osnivanja ove institucije. U interesu naše braće širom sveta nije da taj koledž samo potpomažu i čuvaju, da ne bi zastranio od svojih prvobitnih ciljeva, prilagođavajući se drugim institucijama te vrste. On uvek i u svemu treba da čuva svoje versko obeležje. Približujemo se svršetku vremena. Večnost je upravo pred nama. Velika žetva treba da se uskoro završi. Šta činimo da bismo se pripremili za to?

Vodeći ljudi u našem koledžu treba da budu pobožni i svim srcem odani delu. Oni Bibliju treba da uzmu za pravilo i vođu svoga života, oslanjajući se na „najpouzdaniju proročku riječ... kao na vidjelo koje svijetli u tamnome mjestu.” Neka se niko ne usuđuje da bude neoprezan ni za trenutak, „jer u koji čas ne mislite doći će Sin čovječiji.” Samo oni koji ne prestaju da čine dobro, primiće nagradu. Dozvolili smo da među nama nađe mesto mnogo toga što nije od Hrista. Neposvećeni propovednici, profesori i nastavnici pomažu sotonu da svoju zastavu podigne u samoj našoj tvrđavi.

Svrha i ciljevi osnivanja našeg koledža istaknuti su ne jednom, ali je bog ovoga sveta zaslepio um mnogih do te mere da ne shvataju njegovu pravu svrhu. Božja je namera da se mladi u pripremi za širenje Jevanđelja o Hristu tako privedu k Njemu da u cilju poučavanja i moralnog uzdizanja naroda iz neiscrpne riznice Njegove reči iznose i „novo i staro.“ Učitelji i profesori treba da imaju tako jasnu predstavu o opasnostima ovog vremena i o zadatku koji se mora izvršiti da se narod pripremi za susret sa Bogom.

Neki od učitelja umesto da sakupljaju sa Hristom, u stvari rasipaju. Svojim primerom oni učenike, koji su povereni njihovoj brizi, navode da prihvataju nazore i običaje ovoga sveta. Oni ruke svojih studenata spajaju sa nevernicima uvek željnim mode, taštine i zabave, i predvode ih u približavanju svetu, a sve većem udaljavanju od Hrista. I sve to oni čine uprkos opomenama koje

nebo upućuje ne samo za narod uopšte, nego i u apelovanju upućenom njima lično. Sve to izaziva i raspaljuje gnjev Božji.

Bog će proveravati odanost svoga naroda. Mnoge od grešaka koje čine oni što tvrde da služe Bogu u stvari su posledica njihovog samoljublja, njihove želje za odobravanjem i težnje za popularnošću. Zaslepljeni na ovaj način, oni ne shvataju da oko sebe šire samo tamu, a ne svetlost. „Zato izađite između njih i odvojte se, govori Gospod, i ne dohvatajte se do nečistote, i ja ću vas primiti, i biću vam Otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri, govori Gospod Svedržitelj.” Uslovi pod kojima možemo biti priznati kao sinovi Božji jesu - odvajanje od sveta i raskidanje sa svim onim što dušu zavodi, opčinjava i postaje za nju zamka.

Apostol Pavle kaže da deca Božja ne mogu da se ujedinjuju sa svetom. „Ne vucite u tuđem jarmu nevjernika” - naglašava on. To se ne odnosi samo na brak; svako prisno poverenje, povezivanje i saradnja sa onima koji nemaju ljubavi prema Bogu i istini predstavlja zamku.

Apostol u vezi s tim produžuje: „Jer šta ima pravda s bezakonjem? Ili kakvu zajednicu ima vidjelo s tamom? Kako se slaže Hristos s Velijarom? ili kakav dio ima vjernik s nevjernikom? Ili kako se slaže crkva Božja sa idolima? Jer ste vi crkva Boga živoga, kao što reče Bog: useliću se u njih i živjeću u njima, i biću im Bog, i oni će biti moj narod.“ Imajući u vidu ove činjenice, apostol naglašava: „Zato izađite između njih i odvojte se.“ „Imajući, dakle, ovakvo obećanje, o ljubljeni, nastojmo da se očistimo od svake poganštine tijela i duha i da tvorimo svetost u strahu Božjem.“

Ako pristanemo na ove uslove Gospod će ispuniti svoja obećanja. Međutim, pred nama je zadatak koji nipošto ne smemo zanemariti. U Hristovoj sili mi to možemo sasvim dobro učiniti. U milosti i poznanju istine možemo stalno napredovati.

Sinovi svetlosti i dana ne treba da skupljaju oko sebe senke noći i tame koja okružuje sluge bezakonja. Naprotiv, oni treba verno da stoje na mestu svoje dužnosti kao svetlonoše, sakupljajući dragocene zrake svetlosti koja dolazi od Boga i prenoseći ih onima koji se još uvek nalaze u duhovnoj tami. Od pripadnika svog naroda Gospod traži da održe svoju celovitost, ne dotičući se ničega što je nečisto - to jest, ne podražavajući praksu bezbožnika.

Hrišćani u ovom svetu treba da budu „sveti narod, narod osobit i poseban,“ slaveći Onoga koji nas „dozva iz tame u svoju čudesnu svetlost.“ Ta svetlost se ne sme prikrivati i prikazivati nejasnom, već treba da blista sve jače i jače dok ne osvane pravi dan. Hristovi barjaktari nikada ne smeju da napuste mesto svoje dužnosti. Oni imaju budnog neprijatelja koji neprekidno vreba trenutak da se ubaci u tvrđavu. Neki od takozvanih Hristovih stražara pozivaju neprijatelje u svoju tvrđavu, mešaju se sa njima i u težnji da im ugone uklanjaju sve razlike između dece Božje i dece sotonine.

Gospodnja namera nikad nije bila da naš koledž podražava učenja drugih institucija. Verski uticaj tu treba da bude vladajuća sila. Ako se nevernici opredele za taj uticaj, to će biti dobro; ako oni koji se nalaze u mraku odluče da izadu na svetlost, to je upravo ono što Gospod želi da bude. Ali popustiti u svojoj budnosti i dozvoliti svetovno nastrojenima da preuzmu vođstvo samo da bismo pridobili što više studenata, bilo bi potpuno suprotno volji Božjoj. Naš koledž biće uspešan samo ako u njemu na prvom mestu bude verski uticaj. Kada učitelji ili profesori žrtvuju svoje verske principe da bi ugodili onima koji ljube svet i traže zadovoljstva i zabave, oni pokazuju da su izneverili poverenje koje im je ukazano i treba ih otpustiti iz službe.

Potresna istina koja godinama odzvanja u našim ušima: „Gospod je blizu, budite spremni,“ nije ni danas manje istinita nego onda kada smo je prvi put čuli. Tu su u pitanju najdublji interesi Crkve i naroda Božjeg, kao i sudbina nepokajanih, i to za vreme i za večnost. Svi ćemo morati da

izađemo pred sud. „Jer će sam Gospod Isus sa zapoviješću s glasom Arandelovim i s trubom Božjom sići s neba; i mrtvi u Hristu vaskrsnuće najprije; a potom mi živi koji smo ostali, zajedno s njima bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu u vazduhu, i tako ćemo zauvijek s Gospodom biti.” Hristos će tada, sišavši s neba, doneti „osvetu onima koji neće da znaju za Boga i ne slušaju jevandjelja.”

Ti značajni događaji upravo su pred nama, a ipak mnogi od onih koji tvrde da veruju u istinu bezbrižno spavaju. Takvi će, ako ostanu u svom sadašnjem stanju prijateljstva sa svetom, sigurno biti ubrojani među neverne sluge koje govore u svom srcu: „Neće moj gospodar još za dugo doći.” U svojoj slavi, Hristos će se pojaviti na spasenje samo onima koji Ga očekuju u nadi i veri. Mnogi imaju teoriju o istini, ali ne poznaju silu pobožnosti. Kada Reč Božja živi u srcu, ona kontroliše naš život. Vera, čistota i povinovanje volji Božjoj svedoče o njenoj posvećujućoj sili.

Odgovornost propovednika

Ozbiljnu i svetu odgovornost imaju duhovni stražari naroda. Kako pažljivi i oprezni moraju biti oni da bi pravilno razumeli i drugima verno preneli Božju Reč. „Blago onome koji čita i onima koji slušaju riječi proroštva, i drže što je napisano u njemu.” „Opet mi,“ kaže prorok Jezekilj, „dođe riječ Gospodnja govoreći: Sine čovječiji, govori sinovima naroda svojega, i kaži im: kad pustim mač na koju zemlju, ako narod one zemlje uzme koga između sebe, i postavi ga sebi za stražara; i on vidjevši mač gdje ide na zemlju zatrubi u trubu i upozori narod, ako li ko čuvši trubu ne obrati pažnju na to, i mač došavši pogubi ga, krv će njegova biti na njegovoj glavi. Jer ču glas trubni, i ne obrati pažnju, krv će njegova biti na njemu; da je obratio pažnju na to, sačuvao bi dušu svoju. Ako li stražar vidjevši mač gdje ide ne zatrubi u trubu i narod ne bude opomenut, a mač došav pogubi koga između njih, taj će poginuti za svoje bezakonje, ali ću krv njegovu iskati iz ruke stražareve. I tebe, sine čovječiji, tebe postavih stražarem domu Izrailjevu; slušaj dakle riječ iz mojih usta i opominji ih od mene. Kad rečem bezbožniku: bezbožniče, poginućeš; a ti ne progovoriš i ne opomeneš bezbožnika da se prođe puta svojega; taj će bezbožnik poginuti za svoje bezakonje, ali ću krv njegovu iskati iz tvoje ruke. Ako li ti opomeneš bezbožnika da se vrati sa svoga puta, a on se ne vrati sa svoga puta, on će poginuti za svoje bezakonje, a ti ćeš sačuvati dušu svoju.”

Odgovornost stražara danas je daleko veća nego u danima proroka, pošto je svetlost koju mi imamo jasnija, a preimućstva i mogućnosti koje nam se pružaju znatno su povoljnije od njihovih. Dužnost propovednika je da sve koji su povereni njegovoj brizi opominje i poučava u duhu krotosti i mudrosti. On ne sme da se prilagođava običajima i praksi ovoga sveta, već kao sluga Božji mora da se „bori za pravednu vjeru koja je jedanput dana svetima”. Sotona je stalno na delu u nastojanju da poruši utvrđenja koja mu sprečavaju slobodan prilaz dušama koje su meta njegovih kušanja; i dok su naši propovednici duhovno nespremni i ne održavaju stalnu vezu sa Bogom, neprijatelj zadobija velike prednosti, ali Gospod upravo njih kao stražare smatra odgovornima za to.

Želja mi je da ovim upozorenjem okupljenima na našem sastanku pod šatorom podignem „glas svoj kao truba.” Kraj svemu se približio. Braćo moja, propovednici i svi koji saradujete u delu dobrovoljno, pokazano mi je da se vaš način rada ubuduće mora razlikovati od dosadašnjeg. Oholost, zavist, samoljublje i neposvećena nezavisnost ometaju vaše napore. Kad ljudi dozvole da im sotona laska i da ih uzdiže, onda Gospod malo može da učini za njih i preko njih. Do

kakvog se neizmernog poniženja spustio Hristos kao Sin čovečiji da bi mogao da uzdigne ljudski rod! Radnicima za Boga, ne samo propovednicima, nego i članovima, neophodne su vrline smernosti i blagosti Hristove, ako žele da posluže na blagoslov svojim bližnjima. Mada je bio Bog, naš Spasitelj se ponizio kada je uzeo na sebe ljudsku prirodu. Ali On je u cilju poniženja išao još dalje. „Nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluge... postavši, poslušan do same smrti, i to smrti na krstu.” O, kada bih mogla naći reči kojima bi uspela da vam izložim ove misli! O, kada bih mogla da raskinem tamnu zavesu ispred vaših očiju - da uvidite uzroke svoje duhovne slabosti! Želja mi je da shvatite koliko vam je bogatstvo blagodati i sile Božje na dohvatu ruke samo da ga zatražite. Težnje onih koji su gladni i žedni pravde biće zadovoljene. Sve blagoslove koji su nam tako potrebni moramo tražiti sa više vere i pouzdanja u Boga. Moramo navaliti i mučiti se da bismo ušli na uska vrata.

„Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni”, kaže Hristos, „i ja ću vas odmoriti”. „Uzmite jaram moj na sebe i naučite se od mene; jer sam ja krotak i smjieran u srcu i naći ćete pokoj dušama svojim.” Svedočim vam, draga moja braćo, i propovednici i članovi, da još niste naučili ovu lekciju. Hristos je podneo sramotu, mučenje i smrt nas radi. „Jer ovo da se misli među vama,“ kaže apostol, „što je u Hristu Isusu.“ Podnosite ukor i ruženje bez uzvraćanja istom merom i bez osvetoljubivosti u srcu. Isus je umro, ne samo da bi nas iskupio, već i da bi nam u svemu bio Uzor. O, čudesne li samilosti! Kakve li neizmerne ljubavi! Dok posmatrate Kneza života na krstu možete li gajiti sebičnost? Možete li popuštati duhu mržnje i osvete?

Neka se duh oholosti pogne u poniznosti. Neka se tvrdo srce razbije. Nemojte više tako bolećivo maziti i sažaljevati sebe. Gledajte, o gledajte u Onoga koga smo ranjavali svojim gresima. Posmatrajte Ga kako se korak po korak sve dublje spušta na putu poniženja da bi nas uzdigao, ponižavajući se do te mere da se nije mogao spustiti dublje, a sve to da bi spasao nas tako duboko pale zbog greha! Zašto smo tako ravnodušni, tako hladni, zašto smo samo formalisti, tako oholi i tako zadovoljni sami sobom?

Ko od nas verno sledi Hristov primer? Ko od nas odlučno vodi borbu protiv oholosti sopstvenog srca? Ko je od nas čvrsto rešen da se revnosno bori protiv sebičnosti sve dok je ne iskoreni iz svog srca i života? Bog neka nam pomogne da se pouke koje nam upućuje - dok posmatramo Hristov krst i znake koji najavljuju približavanje suda - urežu tako duboko u naše srce da postanemo smerniji, spremniji na samoodricanje i međusobnu ljubav, manje samoživi, manje zajedljivi i spremniji da snosimo jedni druge nego što smo to danas.

Pokazano mi je da se kao narod sve više udaljujemo od jednostavnosti vere i čistote Jevanđelja. Mnogi između nas u velikoj su opasnosti. Ako ne promene svoje životne navike, oni će poput nerodnih loza biti odsečeni sa Pravog Čokota. Braćo i sestre, pokazano mi je da se nalazimo na samom pragu večnog sveta. Vreme je da zadobijamo pobedu na svakom koraku. Svako dobro delo je kao posejano seme koje će doneti plod za večni život. Svakim postignutim uspehom penjemo se na lestvama napretka za jednu stepenicu više i zadobijamo duhovnu snagu za nove pobjede. Svako dobro koje smo jednom učinili, drugi put ćemo još lakše ponoviti.

Neki su pred završetkom svoga života, a da li su spremni za to? Da li su se udostojili za budući život? Neće li zapisi o njima otkriti propuštene mogućnosti, zanemarena preimućstva, život pun sebičnosti i ljubavi prema svetlu, život koji nije doneo nikakav rod na slavu Boga? I koliko je zadataka koje nam je Gospodar postavio ostalo neizvršeno? Svuda oko nas ima duša koje treba opomenuti, ali kako često se vreme provodi u sebičnom služenju sebi, a pred Boga odlaze zapisi o dušama koje su neopomenute i izgubljene otišle u grob!

Gospod nam u svom providenju još uvek produžava dane milosti. Još nam pruža prilike za

pokajanje. Još uvek smo Njegova voljena deca. Preklinjem vas koji odlažete dolazak našeg Gospoda, počnite bez odlaganja da iskupljujete vreme. Proučavajte Reč Božju. Nastojte da na tom sastanku svi učinite zavet sa Bogom da ćete odbaciti prazne i lakomislene razgovore i beznačajnu literaturu; da ćete u godini koja je pred nama marljivije i uz više molitve proučavati Bibliju, kako biste u krotosti i strahu bili spremni na odgovor svakome ko vas zapita za vaše nadanje. Zar nećete, da se, bez odlaganja, ponizite u srcu pred Bogom i da okajete svoje nazadovanje?

Neka niko ne misli da žalim ili da povlačim bilo koje određeno i jasno svedočanstvo koje sam uputila pojedincima ili narodu. Ako sam bilo gde pogrešila, to je moglo biti samo u tome što nisam odlučnije i oštrije osudila greh. Neki od naše braće preuzimaju na sebe odgovornost da kritikuju moj rad i predlažu način na koji bi se lakše otklanjale greške. Takvima želim reći: Ja prihvatam put i način koji je Bog odredio, a ne vi. Ono što sam u vidu ukora i opomena rekla ili napisala u Svedočanstvu trebalo je da bude još jasnije.

Bog mi je dao moj zadatak, i ja ću s tim morati da se sretnem na sudu. Oni koji i dalje nastavljaju svojim putem, koji ustaju protiv jasno upućenih svedočanstava nastojeći da u tom pogledu pokolebaju veru i drugih, moraće zbog toga da polažu račun pred Bogom. Ja ništa ne povlačim. Ništa ne ublažavam da bi podržala njihove ideje ili opravdala nedostatke njihovog karaktera. Zaslužili su da budem još određenija. Oni koji teže da na bilo koji način umanje snagu i oštrinu ukora koje sam po Božjem nalogu morala da iznesem, moraće da se s tim susretnu na Božjem sudu.

U toku nekoliko proteklih sedmica, nalazeći se lice u lice sa smrću, bila sam skoro na granici večnosti. Ako Gospodu bude po volji da me podigne iz sadašnjeg stanja iznemoglosti, nadam se da ću u milosti i snazi koja dolazi odozgo verno izneti reči koje mi je sam On dao da ih objavim. Celog života mi je veoma teško padalo da povredim osećanja ili poremetim samoobmanutost onih kojima sam morala da prenesem svedočanstva koja su mi bila Bogom data za njih. To je bilo suprotno mojoj prirodi, i koštalo me je mnogo patnji i mnogo neprospavanih noći. Onima koji preuzimaju na sebe odgovornost da me ukoravaju i da mi u svom ograničenom rasuđivanju predlažu način koji se njima čini mudrijim, ponavljam da ne prihvatam njihove napore. Neka me prepuste Bogu i On će me učiti. Primaću reči od Gospoda i verno ću ih prenositi narodu. Ne očekujem da će svi primiti ukor i reformisati svoj život, ali ipak moram da izvršim svoju dužnost prema svakome. Hodiću smerno pred Bogom, verno izvršavajući svoj zadatak za vreme i za večnost.

Bog nije dao mojoj braći zadatak koji je dao meni. Naglašava se da je moj način davanja javnih opomena i ukora naveo druge da budu oštri, kritički nastrojeni i strogi. Ako su dotični zaista postali takvi, oni će za to morati da odgovaraju pred Bogom. Ako sami na sebe preuzimaju odgovornosti koje Bog nije položio na njih, ako se ne obaziru na pouke koje im je On preko svog najponiznijeg oruđa više puta upućivao da budu strpljivi i tolerantni, oni će sami morati da odgovaraju za posledice. Srcem prepunim bola, ja sam svoju neprijatnu dužnost izvršavala i prema svojim najdražim prijateljima, ne usuđujući se da zbog neprijatnosti uskratim ukor čak i kad je u pitanju bio moj suprug; bez obzira na to da li će oni poslušati ili neće. Kada se javno obraćam narodu, ja mnoge reči izgovaram bez predumišljaja. Duh Gospodnji se u takvim prilikama često spušta na mene; ja bivam prenesena iznad postojećeg okruženja i iznad sebe, i život i karakter raznih pojedinaca vrlo jasno se pojavljuje pred mojim umom. Tada, videći njihove zablude i opasnosti kojima se izlažu, osećam se primoranom da govorim o onome što mi je predočeno. Ne usuđujem se da pružam otpor Duhu Božjem.

Znam da nekima nisu po volji moja svedočanstva. Ona ne odgovaraju oholosti njihovih

neposvećenih srca. Sve dublje i dublje osećam gubitak koji prati mnoge u našem narodu zato što ne prihvataju svetlost koju im Bog tako milostivo daje. Mlada moja braćo u propovedničkoj službi, preklinjem vas da više mislite na svoje svete i ozbiljne odgovornosti. Da ste svim srcem posvećeni Bogu vaš uticaj na dobro i u Crkvi i u svetu mogao bi da bude veoma delotvoran; ali vam nedostaju iskrena pobožnost i posvećenost srca. Bog vas šalje da svetu budete svetlost, ne samo svojim rečima i teorijom istine, nego i svojim dobrim delima. Ali mnogi od vas su zaista verno prikazani ludim devojkama koje nemaju ulja u svojim žiškama.

Braćo moja, primite ukor i poslušajte savet Vernog Svedoka, i onda će Bog moći da radi za vas i s vama. Vaši neprijatelji mogu biti jaki i odlučni, ali vaš Pomoćnik biće Onaj koji je jači od njih. Pustite svetlost neka sija, i ona će izvršiti svoj zadatak. „Gospod nad vojskama s nama je, branič je naš Bog Jakovljevič.”

Naš koledž*

Postoji opasnost da se naš koledž potpuno udalji od svoje prvobitne namene. Prema jasno objavljenoj Božjoj nameri tu je našim studentima trebalo omogućiti izučavanje naučnih predmeta, ali u isto vreme i upoznavanje sa zahtevima Njegove Reči. Tu treba redovno održavati Biblijska predavanja; a studioznom proučavanju Svetih spisa treba dati prvo mesto u našem vaspitno - obrazovnom sistemu.

Upravo s tim ciljem studenti su sa velike udaljenosti dolazili u Batl Krik da bi sticali znanje iz predavanja o Biblijskim predmetima. Ali već više od godinu dana ulažu se naponi da se naš koledž prilagodi drugim školama takve vrste. Kada se tako radi, mi ne možemo ohrabrivati roditelje da svoju decu na školovanje šalju u Batl Krik. Moral i verski uticaji ne smeju se potiskivati u drugi plan. U prošlosti, Bog je saradivao sa naporima naših prosvetnih radnika i mnogi od studenata su, budući osvedočeni, prigrlili istinu; i kada su se vratili svojim kućama nastavili su da žive za Boga, a sve to usledilo je kao rezultat njihove povezanosti sa našim koledžom. Videvši da je na koledžu proučavanje Biblije uvedeno kao redovan predmet i sastavni deo obrazovanja, bili su navedeni da to i nadalje smatraju važnijim i značajnijim od svega drugog.

Premalo pažnje se poklanja obrazovanju i osposobljavanju mladih ljudi za propovednički poziv. To je bio prvobitni i najglavniji cilj čije se ostvarenje trebalo obezbediti osnivanjem našeg koledža. To se ni u kom slučaju ne bi smelo ignorisati niti pak smatrati pitanjem od drugostepenog značaja. Međutim, za poslednjih par godina samo je nekoliko njih iz ove vaspitno-obrazovne ustanove izašlo osposobljeno da istinu propovedaju i drugima. Neki koji su na studije došli uz velike troškove, s ciljem da postanu propovednici, bili su od strane nastavnika podsticani da završe kompletno školovanje, koje traje nekoliko godina; a da bi došli do finansijskih sredstava neophodnih za ostvarenje takvih planova, oni su počeli da se bave akviziterskim radom, napustivši svaku pomisao na propovedništvo. To je sasvim pogrešno. Nama ne preostaje još mnogo godina za rad. Stoga nastavnici i upravitelji treba da budu prožeti Duhom Božjim i da rade u saglasnosti sa Njegovom jasno izraženom voljom, a ne da se sprovode sopstvene zamisli. Mi svake godine gubimo mnogo zbog toga što ne uvažavamo ono što je o ovim pitanjima rekao Gospod.

Naš koledž je Bogom određen i podignut da bi odgovorio sve većim potrebama ovog vremena punog opasnosti i moralne izopačenosti. Samo učenje iz knjiga ne može studentima

* Pročitano u dvorani koledža u decembru 1881. godine pred konferencijom delegata i vodećih ljudi u *Pregledu i Glasniku*, u sanatorijumu i koledžu.

pružiti ono obrazovanje koje im je toliko neophodno. Osnova se mora postaviti mnogo stabilnije. Naš koledž nije osnovan zato da bi nosio pečat zamisli bilo kog čoveka. Upravnik i nastavno osoblje treba da se međusobno potpomažu i da sarađuju kao braća. Oni treba da se savetuju međusobno, ali isto tako i sa propovednicima i odgovornim ljudima u Crkvi, a više od svega drugog, mudrost i savet treba da traže i očekuju odozgo, kako bi sve njihove odluke u vezi sa ovom školom bile takve da ih Bog može odobriti.

Cilj ove institucije nije da se studentima omogući sticanje samo književnog znanja. Takvo obrazovanje se može steći na svakom koledžu u ovoj zemlji. Prema onome što mi je pokazano, sotona teži da spreči ostvarenje upravo onih ciljeva zbog kojih je naš koledž i osnovan. Zavedeni njegovim obmanama, vodeći ljudi su skloni da se povode za nazorima ovog sveta i da imitiraju planove i običaje nevernika. Ali dok postupaju tako, Duh Božji ne može da utiče na njihov um.

Potrebno je obuhvatnije obrazovanje, obrazovanje koje od upravitelja i prosvetnih radnika zahteva umne napore kakvi se ne traže u izučavanju uobičajenih naučnih disciplina. Karakter se mora dolično disciplinovati što omogućuje najpotpuniji i najplemenitiji razvoj umnih sposobnosti. Studenti u našem koledžu treba da steknu obrazovanje koje će ih osposobiti da postignu ugled, čast i poštovanje u društvu, da se odupru demoralizujućem uticaju koji izopačuje mlade.

Bilo bi dobro kad bi sa našim školama bilo povezano i obrađivanje zemlje kao i razne zanatske delatnosti, pod nadzorom stručnih lica koja bi studente upućivala u razne grane fizičkog rada. Mnogo se gubi zbog toga što se sa umnim naporima ne povezuje i fizički rad. Svoje slobodne časove studenti često provode u lakomislenim zabavama koje samo slabe njihove fizičke, umne i moralne snage. Zbog unižavajućih popuštanja čulnosti i nezdravih uzbuđenja izazvanih udvaranjem i prevremenim stupanjem u brak, mnogi studenti ne postignu stupanj umnog razvoja koji bi inače mogli da postignu.

Mladima svakog dana treba živo predočiti njihove obaveze prema Bogu. Njegov zakon stalno prestupaju čak i deca vernih roditelja. Pojedini upravo između njih često se odaju ruspusnom životu, što neizbežno potkopava njihove i umne i fizičke snage. Takvi navode i druge da pođu njihovim smrtonosnim putem. I tako, dok profesori i odgovorni ljudi poklanjaju pažnju predavanju naučnih predmeta, sotona paklenim lukavstvom napreže sve svoje sile da zadobije kontrolu nad umom studenata i da ih vodi u propast. Uopšteno govoreći, mladi imaju vrlo malo moralne snage. To je posledica zanemarenog vaspitanja u detinjstvu. Upoznavanje Božjeg karaktera i naših obaveza prema Njemu nipošto ne treba smatrati pitanjem od drugostepenog značaja. Biblijska religija predstavlja jedinu zaštitu i sigurnost za mlade. Moralu i religiji treba posvetiti naročitu pažnju u našim vaspitno-obrazovnim ustanovama.

Biblija kao udžbenik

Ne postoje studije koje mogu tako da oplemene svaku misao, svako osećanje i svaku težnju kao proučavanje Svetih spisa. Ta Sveta Reč predstavlja volju Božju jasno otkrivenu ljudima. Iz nje možemo saznati šta Bog očekuje od bića sazdanih po Njegovom obličju. Iz nje možemo naučiti kako da usavršimo svoj ovozemaljski život i kako da osiguramo večni život. Nema knjige koja tako može da zadovolji um željan znanja i čežnje duše. Stičući znanje iz Reči Božje i živeći u skladu s tim, ljudi mogu da se uzdignu iz najdubljih dubina neznanja i uniženosti i da kao sinovi Božji budu primljeni u društvo bezgrešnih anđela.

Jasna predstava o tome šta je Bog, i šta On želi da mi budemo, navešće nas da imamo

skromnije mišljenje o sebi. Onaj ko pravilno proučava Sveto pismo shvatiće da ljudski um nije svemoćan, i da bez pomoći koju samo Bog može dati, ljudska snaga i mudrost predstavljaju samo slabost i neznanje.

Kao vaspitno-obrazovna sila, Biblija je bez premca. Ništa ne može dati takvu snagu svim sposobnostima kao stremljenje studenata da shvate čudesne i uzvišene istine otkrivenja. Um se postepeno prilagođava predmetima dozvoljenim da se na njima najviše zadržava. Ako se bavi samo uobičajenim pitanjima, isključujući važne i uzvišene teme, on će ostati patuljak i oslabiti. Ako se od njega nikad ne traži da se bavi i teškim problemima ili da se napreže da bi shvatio neke značajne istine, um će posle izvesnog vremena izgubiti skoro svaku moć da se razvija.

Biblija je najopsežnija i najpoučnija istorija koju ljudi poseduju. Ona dolazi sveža sa izvora večne istine, a božanska ruka je sačuvala njenu čistotu kroz sve vekove. Njeni blistavi zraci osvetljavaju najudaljeniju prošlost, u koju ljudska istraživanja uzalud pokušavaju da prodru. Jedino u Reči Božjoj nalazimo autentičan izveštaj o stvaranju. Tu posmatramo silu koja je položila temelje zemlji i razastrla nebesa. Samo tu možemo naći istoriju našeg roda neuprljanu ljudskom ohološću i ljudskim predrasudama.

U Reči Božjoj um nalazi predmete za najdublje razmišljanje i najuzvišenija stremljenja. Tu možemo da opštimo sa patrijarsima i prorocima i da slušamo glas Večnoga kao da razgovara s ljudima. Tu posmatramo Hrista - Veličanstvo neba - kako se ponizio do te mere da postane naša Zamena i naš Jemac, i kako se usamljen hvata u koštac sa silama tame i zadobija pobedu u našu korist. Pobožno i strahopoštovanjem praćeno razmišljanje o svemu tome neizbežno raznežava, čisti i oplemenjuje srce, a um inspiriše novom snagom i energijom.

Ako želimo da moral i religija žive u školi, to se mora i može ostvariti samo studioznim proučavanjem i upoznavanjem Reči Božje. Neki mogu uporno isticati da će stavljanje verske nastave u prvi plan učiniti naše škole nepopularnima, i da ih zbog toga oni koji ne pripadaju našoj veri neće potpomagati. U redu, neka takvi traže druge škole i koledže gde vaspitno-obrazovni sistem odgovara njihovom ukusu. Naše škole su osnovane ne samo zato da se u njima izučavaju naučne discipline, nego s ciljem da se studenti u njima upućuju u velika načela Reči Božje, i u praktične dužnosti svakodnevnog života.

Takvo vaspitanje i obrazovanje najveća je potreba današnjeg vremena. Ako uticaj ovog sveta treba da prevlada u našoj školi, onda je predajte svetovnim ljudima i neka je oni u potpunosti uzmu pod svoju kontrolu; a oni koji su uložili svoja sredstva u tu ustanovu osnovaće drugu školu, kojom treba rukovoditi ne prema planovima popularnih škola, niti pak u skladu sa željama direktora i nastavnika, nego prema planu koji je Bog izričito odredio.

Sve koji se nalaze na odgovornim položajima u toj školi preklinjem u ime našeg Učitelja da budu ljudi Božji. Kad Gospod izričito zahteva da budemo narod poseban i osobit, kako možemo tražiti popularnost i težiti da imitiramo sistem i praksu ovoga sveta? Bog je objavio svoju nameru da se u ovoj Crkvi osnuje jedan koledž u kojem će Biblija imati svoje pravo mesto u vaspitavanju i obrazovanju mladih. Hoćemo li mi sa svoje strane učiniti ono što možemo da bi se taj cilj ostvario?

Možda se ljudima čini da učenje Reči Božje ima veoma slab uticaj na um i srce mnogih studenata; međutim, ukoliko učitelji svoj posao obavljaju savesno kao pred Bogom, neke od pouka božanske istine zadržaću se u pamćenju čak i onih koji su najpovršniji. Duh Svet i zalivaće posejano seme, i ono će često iznići posle dugo vremena i doneti plod na slavu Bogu.

Sotona stalno nastoji da pažnju naroda odvrati od Biblije. Reči koje sam Bog upućuje ljudima i kojima treba posvetiti najveću pažnju, zanemaruju se radi izreka i tvrđenja ljudske

mudrosti. Kako Onaj koji je beskonačan u moći i mudrosti može da podnosi takvu drskost i bezočnost od strane ljudi!

Posredstvom štampe kao medija, znanja svake vrste stavljaju se na dohvata svakome, a ipak koliko je učesnika u svakoj ljudskoj zajednici koji su izopačeni u moralu i površni u svojim umnim dostignućima! Kad bi ti ljudi čitali Bibliju i kada bi je studiozno proučavali, stanje ljudskog društva danas bi sasvim drugačije izgledalo.

U veku kao što je naš, kada bezakonje sve više uzima maha, a Božji karakter i Njegov zakon se jednako preziru, mora se posvetiti posebna briga vaspitavanju i obrazovanju mladih da bi oni sa strahopoštovanjem izvršavali božansku volju na način kako je ona otkrivena ljudskom rodu. Strah Gospodnji sve više iščezava iz uma naših mladih zato što se zapostavlja studiozno proučavanje Biblije.

Nastavnici i odgovorni ljudi u našim školama moraju neprekidno održavati živu vezu s Bogom i biti nepokolebljivi i neustrašivi svedoci za Njega. Reč Božja se nikada iz kukavičluka ili zbog svetovne politike ne sme potiskivati u drugi plan. Studiozno proučavanje Biblije biće za studente prava blagodat, ne samo u moralnom i duhovnom, nego isto tako i u intelektualnom pogledu.

Svrha koledža

Naš koledž se nalazi u stanju koje Bog ne može da odobri. Pokazane su mi opasnosti koje prete toj značajnoj ustanovi. Naš koledž ne može očekivati Božje odobravanje ako tamošnji odgovorni ljudi stalno nastoje da uvedu kriterijum ovoga sveta, imitirajući planove i metode drugih škola.

Došlo je vreme da progovorim odlučno i sasvim određeno. Namera Božja pri osnivanju našeg koledža izložena je sasvim jasno. Zahtev za radnicima na polju Jevanđelja hitan je i ne trpi odlaganje. Obrazovanje mladih ljudi koji se pripremaju za propovednički poziv ne može da se odugovlači godinama. Učitelji i nastavnici moraju biti u stanju da shvate postojeću situaciju i da svoja predavanja prilagode potrebama takvih studenata. Naročito im treba pružiti mogućnost za kratko ali sadržajno proučavanje onog gradiva koje im je najneophodnije da bi se osposobili za svoj poziv. Međutim, pokazano mi je da se ipak ne radi tako.

Brat je za one koji se pripremaju za propovedničku službu mogao da učini mnogo više. Bog nije zadovoljan njegovim ponašanjem u tom pogledu. On se nije prilagodio postojećoj situaciji. Ljudi koji su uz velike žrtve napustili svoje poslove da bi naučili što je moguće više za jedno kratko vreme, nisu uvek dobijali onu pomoć i ohrabrenje koje su mogli da dobiju i koje im je bilo toliko potrebno. Ljudi u zrelih godinama, koji su prešli podne života i koji imaju svoje porodice, podvrgavani su nepotrebnim opterećenjima i neprijatnosti. Brat..... koji je i sam veoma osetljiv, ne shvata da i drugi mogu isto tako bolno da osećaju žaoku poruge, zajedljivog podsmeha ili osude. Na taj način on ranjava svoju braću i izaziva Božje nezadovoljstvo.

Prosvetni radnici u koledžu

Pred svakim prosvetnim radnikom u našem koledžu stoji određen zadatak. Nijedan od njih

nije slobodan od sebičnosti. Kad bi moralni i verski karakter nastavnika bio onakav kakav bi trebalo da bude, njihov uticaj na studente bio bi daleko povoljniji. Oni se ne trude da svaki pojedinačno izvrše svoj zadatak imajući pred očima samo slavu Božjeg imena. Umesto da svoj pogled upiru samo na Isusa i da podražavaju Njegov život i karakter, oni obraćaju pažnju na sebe — teže da se što više prilagode ljudskim merilima. Želja mi je da svakom učitelju živo predočim osećanje njegove odgovornosti za uticaj koji prenosi na mlade. Sotona je neumoran u svojim naporima da naše mlade zarobi u službu sebi. Lukavo i veoma oprezno on postavlja svoje zamke za neiskusne noge mladih. Narod Božji zato treba najopreznije da se čuva njegovih lukavstava.

Bog je oličenje dobrote, milosti i ljubavi. Oni koji su zaista povezani s Njim neće biti u međusobnoj neslozi i neprijateljstvu. Njegov Duh, kad Mu se da mesto u srcu, stvara harmoniju, ljubav i jedinstvo. Suprotno ovome vidi se kod dece sotonine. On podstiče zavist, svađu i ljubomoru. U ime našeg Gospoda pitam sve koji tvrde da su Njegovi sledbenici: Kakav plod svojim radom i životom donosite?

U sistemu nastave koji se uobičajeno koristi u javnim školama zapostavlja se najneophodniji deo vaspitanja - biblijska religija. Vaspitanje koje student prima u velikoj meri se odražava ne samo na njegov život na ovom svetu, nego se uticaj toga proteže i na večnost. Koliko je, stoga, bitno da učitelji i vaspitači budu ličnosti sposobne da šire pozitivan i spasonosan uticaj! To treba da budu ljudi i žene bogatog verskog iskustva, ljudi koji svakodnevno primaju božansku svetlost da bi je preneli na svoje učenike.

Međutim, ne treba očekivati da učitelj učini i ono što spada u zadatak roditelja. Mnogi roditelji užasno zanemaruju svoje dužnosti. Slično prvosvešteniku Iliju, oni propuštaju da blagovremenom primenom ograničenja obuzdaju svoju decu i mlade, a onda ih tako nedisciplinovane šalju u koledž da tamo stiču vaspitanje koje je trebalo da prime u roditeljskoj kući. Prosvetni radnici u našim školama imaju zadatak koji malo njih znaju da cene. Ako uspeju da te samovoljne mladiće i devojke reformišu i poprave, to im se jedva prizna u neku zaslugu. Ako se pak ti mladi opredele za društvo sklono zlu, idući iz zla u gore, onda se za to okrivljuju učitelji i optužuje škola.

U mnogo slučajeva ukor i osudu zaslužuju upravo roditelji. Njima se pruža prva i najpovoljnija prilika da kontrolišu i poučavaju svoju decu, dok je njihov detinji duh još prijemljiv za pouke i dok se lakše utiče na njihov um i srce. Međutim, zbog nebrizljivosti i lenjosti roditelja deci i mladima se dopušta da se povode za sopstvenom voljom sve dok ne postanu tvrdoglavo uporni na pogrešnom putu.

U svojim težnjama i željama za svoju decu, roditelji treba manje da naginju svetu a više, mnogo više Hristu. Manje truda treba da ulažu u nastojanje da se prilagode modi i običajima ovog sveta, a više vremena i napora treba da posvete oblikovanju uma i karaktera svoje dece prema božanskom Uzoru. Tada će svoje sinove i kćeri, utvrđene u čistom moralu i plemenitim ciljevima, moći da šalju tamo gde se stiče obrazovanje za korisne i poverljive položaje u životu.

Prosvetni radnici kojima je u srcu ljubav i Božji strah mogu takve mladiće i devojke voditi u sve veće uspehe, vaspitavajući ih tako da posluže na blagoslov svetu i na slavu i čast svome Tvorcu.

Svaki učitelj koji održava neprekidnu vezu sa Bogom širi oko sebe uticaj kojim se njegovi učenici navode da proučavaju Božju Reč i da poštuju Njegov zakon. On njihov um usmerava na maštanje o večnim i neprolaznim interesima, otvarajući pred njima široko polje razmišljanja, izuzetno značajne teme koje dušu uzdižu i oplemenjuju, u koje i najsnažniji ljudski um samo svojom snagom nije u stanju da pronikne, osećajući da iza toga ostaje beskonačnost. Uobraže-

nost, samouzdanje i nesveta nezavisnost, zla koja najviše umanjuju našu korisnost i koja će prouzrokovati našu propast ako ih ne pobedimo — proističu uglavnom iz sebičnosti. „Savetujte se među sobom” — to je poruka koju mi je anđeo Božji više puta naglašavao. Utičući na rasuđivanje jednog čoveka, sotona nastoji da razvoj događaja drži pod svojom kontrolom i usmerava tako da to odgovara njegovim planovima. On može uspeti da zavede i zbuni um jednoga, pa i dvojice; međutim, kad se više ljudi posavetuju međusobno onda je njihova sigurnost utoliko veća. Na taj način se svaki plan kritički preispituje, a svaki nameravani korak brižljivije se odmerava. I utoliko će opasnost od preduzimanja pre nagljenih i nepromišljenih koraka — koji obično dovode do zabune i poraza — biti manja. U jedinstvu je snaga, u neslozi i razdoru je slabost i neizbežan poraz.

Bog vodi jedan narod izdvojen od ovog sveta, i priprema ga za vaznesenje. Jesmo li mi, koji učestvujemo u tom delu, postojani kao Bogom određeni stražari? Da li se trudimo da u svom radu budemo složni i jedinstveni? Jesmo li spremni da budemo sluge svima? Da li se u svemu ugledamo na Onoga koji predstavlja naš veliki Uzor?

Dragi saradnici, život predstavlja njivu na kojoj svi mi sejemo. Šta u ovom životu posejemo, to ćemo i požnjeti. Ako sejemo nepoverenje, zavist, ljubomoru, samoljublje, gorčinu misli i osećanja — žnjećemo gorčinu i u sopstvenoj duši. Ako pak ispoljavamo dobrotu, ljubav, nežnost i obzir prema osećanjima drugih, to će nam se uglavnom i uzvratiti.

Učitelj koji je strog i kritički raspoložen, koji se gospodarski uopšte ne obazire na osećanja drugih, mora očekivati da se i u odnosu na njega ispoljava isti takav duh. Onaj ko želi da sačuva svoje dostojanstvo mora paziti da bez stvarne potrebe ne vređa samopoštovanje drugih. Ovog pravila se treba neprikosnovenno pridržavati i kad su u pitanju mentalno najnerazvijeniji, najmlađi i najslabiji učenici, zato što ne znate šta Bog namerava da učini sa tim naizgled nezainteresovanim mladićima. On je u prošlosti prihvatao pojedine koji uopšte nisu bili privlačni niti su nešto obećavali, a ipak su učinili za Njega veliko delo. Njegov Duh je uticao na njihova srca i svaku njihovu sposobnost probudio na snažnu delatnost. U tom grubom i neotesanom kamenu, Bog vidi dragocen materijal koji će izdržati probu olujnih naleta, visoke temperature i velikog pritiska. Bog vidi i ono što čovek ne vidi. On ne sudi prema spoljnom izgledu nego ispituje srce i pravilno rasuđuje.

Prosvetni radnik se uvek mora ponašati otmeno i plemenito, kao pravi hrišćanin. Prema svojim studentima uvek se mora postavljati kao prijatelj i kao savetnik. Kad bi svi pripadnici našeg naroda — prosvetni radnici, propovednici i članovi — negovali duh hrišćanske učtivosti i ugladenosti, oni bi mnogo lakše našli pristup do srca ljudi; i mnogi bi bili pokrenuti da istražuju i prihvate istinu. Kad svaki prosvetni radnik u potpunosti zaboravi na sebe, najdublje interesovanje posveti napretku i uspehu svojih studenata, shvatajući da su oni Božja svojina i da Njemu mora polagati račun za uticaj koji vrši na njihov um i karakter — onda ćemo imati škole u kojima anđeli rado borave. Hristos će sa potpunim odobravanjem gledati na rad učitelja i nastavnika, i svojom blagošću ispuniće srca njihovih studenata.

Naš koledž u Batl Kriku je mesto gde mlađi članovi Gospodnje porodice treba da stiču obrazovanje u skladu s Božjim planom za njihov uzrast, razvoj i napredovanje. Oni uvek treba da se rukovode svešću da su stvoreni po obličju svoga Tvorca i da Hristos predstavlja Uzor na koji treba da se ugledaju. Naša braća dozvoljavaju da njihov um ostane suviše skučen i suviše ograničen. Oni ne drže pred očima uvek božanski plan, nego svoj pogled upiru na uzore ovog sveta. Upravljajte svoj pogled gore, gde Hristos sedi s desne strane Bogu, a zatim nastojte da i svoje učenike dovedete u sklad sa Njegovim karakterom.

Ako spustite kriterijum da biste stekli popularnost koledža i povećali broj studenata, i ako vam uvećanje broja postignuto na takav način pričinjava radost, onda pokazujete veliku zaslepljenost. Ako bi broj predstavljao neki dokaz o postignutom uspehu, onda sotona s punim pravom može tvrditi da ima preimućstvo, jer na ovom svetu njegovi sledbenici predstavljaju ubedljivu većinu. Dokaz o stvarnom uspehu koledža predstavlja stepen moralne snage koja u njemu preovlađuje. Izvor i povod naše radosti i zahvalnosti treba da budu vrline, inteligencija i pobožnost vernika koji sačinjavaju naše skupštine, a ne njihova brojnost.

Lišeno uticaja božanske milosti i blagodati, obrazovanje samo po sebi neće se pokazati kao istinsko preimućstvo. U takvom slučaju student postaje samo ohol, sujetan i licemeran. Međutim, ono obrazovanje koje se stiče pod blagotvornim i oplemenjujućim uticajem Najvećeg Učitelja, zaista uzdiže čoveka na moralnoj skali vrednosti pred Bogom, osposobljava ga da savlada svoju oholost i strasti i da hodi smerno pred Bogom, osećajući da od Njega zavisi u svemu, i da samo Njemu ima da zahvali za svaku svoju sposobnost, svaku moć i svako preimućstvo.

Prosvetnim radnicima u našem koledžu želim reći: Vi hrišćanstvo morate propovedati ne samo rečima, nego ličnim primerom hrišćanskog življenja. Neka ona mudrost koja dolazi odozgo prožima svaku pouku i uputstvo koje dajete. Neka se u ovom svetu prepunom moralne tame i izopačenosti vidi da Duh koji vas pokreće na akciju potiče odozgo, a ne odozdo. Ako se budete oslanjali samo na svoju snagu i mudrost, tada ćete i najrevnosnijim naporima malo postići. Ako se pak rukovodite ljubavlju prema Bogu i ako Njegov zakon predstavlja osnovu svega što preduzimate, vaše će delo biti i ostati trajno. Dok će sve ono što je u Bibliji prikazano senom, drvima i slamom izgoreti, vaše će delo opstati i izdržati probu proveravanja. Mlade koji su povereni vašoj brizi moraćete ponovo sresti pred velikim belim prestolom. Ako, zbog popuštanja nekontrolisanom temperamentu i nelepom ponašanju, vaš uticaj na te mlade ne doprinese njihovom večnom dobru, tog velikog dana moraćete da se suočite sa teškim posledicama svoga dela. Upoznavanjem božanskog zakona i pokoravanjem njegovim propisima ljudi mogu da postanu sinovi Božji, dok kršenjem toga zakona oni postaju sotonino roblje. Oni mogu da se uzdignu do najviših visina moralne savršenosti, ili pak da padnu u najdublje bezakonje i uniženost. Revnost i usrdnost prosvetnih radnika u našem koledžu treba da budu srazmerne visokoj ceni koja se stavlja u pitanje — to su duše njihovih studenata, Božje odobravanje, večni život i radost iskupljenja.

Kao Hristovi saradnici kojima se pruža tako povoljna prilika da znanje o Bogu prenose i na druge, prosvetni radnici u našim školama treba da rade kao ljudi koji zaista imaju nadahnuće odozgo. Srca mladih nisu tako okorela, niti su njihovi nazori i mišljenja tako stereotipno nepromenjivi kao što je to slučaj sa starijima. Svojim svetim životom, svojom pobožnošću i hrišćanskim ophođenjem možete ih pridobiti za Hrista. Mnogo bi bolje bilo manje ih opterećivati sticanjem čisto naučnih saznanja, i dati im više vremena za preimućstva koja pruža religija. U tom pogledu činjene su velike greške.

Cilj koji je Bog želeo da ostvari osnivanjem ovog koledža izgubljen je iz vida. Dozvoljavajući da se duh i shvatanja ovog sveta unose u koledž, propovednici pokazuju veliki nedostatak one mudrosti koja dolazi odozgo; odobravajući da se za studente uvode priredbe i zabave oni se udružuju sa neprijateljima Boga i Njegove istine. Zavodeći na taj način mlade sa pravog puta, oni praktično rade za sotonu. Za takav svoj rad i za sve posledice koje iz toga proističu oni će morati da odgovaraju pred Bogom. Oni koji nastavljaju takvim putem pokazuju da nisu zaslužili poverenje koje im je ukazano. Možda će oni i priznati svoje zablude kad zlo već bude učinjeno; ali hoće li moći isto tako lako da neutrališu uticaj zla koje su prouzrokovali? Mogu li se takvima, posle ovakve zloupotrebe datog poverenja, uputiti reči: „Dobro, slugo dobri i vjerni?“ Ti neverni

ljudi ne grade na Večnoj Steni. Dela pokazuju da je njihov temelj postavljen na nestalnom pesku. „Ne znate li da je prijateljstvo ovoga svijeta neprijateljstvo Bogu? Jer koji, hoće svijetu prijatelj da bude, neprijatelj Božji postaje.”

Svoj uticaj mi ne možemo ni na koji način ograničiti. Jedan nepromišljeni postupak može prouzrokovati propast mnogih duša. Način postupanja i ophođenja prosvetnog radnika u našem koledžu ostavlja utisak na um mladih, koji to posle imitiraju i prenose na druge. Učiteljev zadatak i cilj treba da bude da svakog učenika koji je poveren njegovoj brizi vaspitava i priprema tako da bude na blagoslov svetu. Taj cilj se nikada ne sme izgubiti iz vida. Ima ljudi koji tvrde da rade za Hrista, ali kad im se ukaže povoljna prilika, prelaze na stranu sotoninu i rade njegov posao. Može li Spasitelj takvima uputiti one pohvalne reči: „Dobro, slugo dobri i vjerni?“ Da li oni, kao stražari, daju trubi jasan i određen zvuk?

Svako će na dan Božjeg suda primiti platu prema delima koja je učinio u telu, bila ona dobra ili zla. „Stražite,“ nalog je našeg Spasitelja, „i molite se Bogu da ne padnete u napast.“ Kad naiđu teškoće i savladamo ih u snazi Hristovoj, kad se suočimo sa neprijateljima i nateramo ih u bekstvo silom Hristovom, kad se prihvatimo odgovornosti i verno ih izvršavamo pomoću Hristovom - svaki put mi stičemo novo i dragoceno iskustvo. Tako iz ličnog iskustva saznajemo, što na drugi način nikad ne bismo tako ubedljivo shvatili - da je naš Spasitelj pravi pomoćnik u svakom trenutku i u svakoj potrebi.

U našem koledžu treba da se izvrši jedno veliko delo, delo koje zahteva saradnju svakog prosvetnog radnika; i Bogu nije po volji kada oni obeshrabruju jedan drugoga. Ali izgleda da su oni skoro svi zaboravili da je sotona opadač braće, te se i nesvesno pridružuju neprijatelju u njegovom radu. Dok se oni koji tvrde da su hrišćani prepiru i sukobljavaju međusobno, sotona postavlja svoje zamke za neiskusne noge dece i mladih. Oni koji su stekli iskustvo u verskom životu treba da štite mlade od njegovih lukavština. Oni nikada ne smeju zaboraviti da su i sami nekada bili očaravani zadovoljstvima grehovnim. I nama su Božja milost i Njegovo strpljenje potrebni na svakom koraku, i kako je nelepo da budemo tako nestrpljivi kada su u pitanju greške tih neiskusnih mladih bića? Zar ih mi kao grešni smrtnici smemo odbaciti dok Bog ima toliko strpljenje s njima?

Moramo uvek imati na umu činjenicu da su ti mladići i devojke otkupljeni krvlju Hristovom. Kao takvi, oni imaju puno pravo na našu ljubav, strpljenje i naklonost. Ako hoćemo da sledimo Hrista ne smemo svoju ljubav i interesovanje ograničiti samo na sebe i članove svoje porodice; ne smemo svoje vreme i pažnju posvećivati samo ovozemaljskim interesima, zaboravljajući na večno dobro onih koji nas okružuju. Pokazano mi je da — kao posledice naše sebičnosti — od stotinu mladih koliko ih je sada ovde, nijedan nije angažovan u usrdnom zalaganju za spasavanje svojih bližnjih. „Ovo je zapovijest moja”, kaže Hristos, „da imate ljubav među sobom, kao što ja imadoh ljubav prema vama.” Posmatrajte Njegovo samoodricanje; posmatrajte način na koji On jednako ispoljava svoju ljubav prema nama; i onda nastojte da sledite Njegov primer.

U ponašanju mladih ljudi i žena koji su angažovani kao prosvetni radnici u našem koledžu mnoge pojedinosti nisu po volji Bogu. Vi ste do te mere obuzeti sobom i lišeni duhovnosti da uopšte niste u stanju da usmeravate mlade na put svetosti i spasenja. Zbog vašeg nedostatka ljubavi prema Bogu i Hristu, mnogi od studenata vraćaju se svojim kućama još uporniji u svom nepokajanju. Potpuno lišeni Duha Hristovog u svom životu, vi i druge ohrabrujete u neverstvu, lakomislenosti i neljubaznosti, jer upravo tim gresima i sami stalno popuštate. Posledice takvog ponašanja — gubitak mnogih duša koje su mogle biti spasene — vi uopšte ne uvidate.

Mnogi ogorčeno negoduju protiv brata Optužuju ga za neljubaznost, surovost i

preteranu strogost. Ali neki od onih koji ga najviše osuđuju nisu ništa bolji od njega. „Koji je među vama bez grijeha neka najprije baci kamen.“ Brat ne postupa mudro, i teško ga je osvedočiti da ono što čini nije najbolje. On nije prihvatio savet da promeni svoje metode u nastavi i svoj način ophođenja prema studentima, što je trebalo da učini. Ali i oni koji ga osuđuju zbog pomenutih nedostataka zaslužuju istu osudu. Svaki čovek ima svoje karakterne nedostatke. Neko je možda i slobodan od slabosti koje uočava kod svog brata, ali u isto vreme možda ima druge nedostatke daleko teže u Božjim očima.

Bezosećajno kritikovanje i osuđivanje drugih u potpunosti je sotonsko delo. Pokazano mi je da brat zaslužuje poštovanje za ono što je učinio dobro. Sa njim treba postupiti blago i nežno. On je obavljao posao koji bi trebalo da rade trojica. Neka oni koji tako revnosno istražuju njegove greške izveštajima o svom radu pokažu šta su učinili u poređenju s njim. On je naporno radio kad su drugi tražili odmor i zadovoljstva. On je iznuren i premoren radom; i Bog želi da se on za neko vreme oslobodi tih preteranih opterećenja. On ima toliko poslova i obaveza kojima mora posvetiti svoje vreme i pažnju da nije u mogućnosti da sve to postigne.

Svom ratobornom duhu brat ne bi smeo dopustiti da se tako lako uzbudi, navodeći ga da opravdava sebe. Na taj način on drugima daje prilike za ispoljavanje nezadovoljstva. Gospod mu je na to skrenuo pažnju i u svedočanstvu.

Studente ne treba ohrabrivati u njihovoj sklonosti da iznalaze tuđe greške. To bi samo još više podstaklo duh negodovanja i studenti bi se osećali slobodnim da kritikuju učitelje koji ne izlaze u susret njihovim sklonostima i željama, a duh nezadovoljstva i sukoba još više bi ojačao. To zlo se mora odlučno osuditi i sprečavati dok se ne uguši. Hoće li ovo zlo ikada da se iskoreni? Hoće li se prosvetni radnici osloboditi želje za prevlašću? Hoće li pokazati spremnost da rade u ljubavi, smernosti i slozi? — Vreme će pokazati.

Roditeljsko vaspitanje

Pokazano mi je da mnogi roditelji koji tvrde da veruju u ozbiljnu poruku za ovo vreme nisu vaspitali svoju decu za Boga. Potpuno nespremni da se uzdrže od bilo čega i da obuzdaju sebe, oni se ljute na svakoga ko bi pokušao da ih obuzda. Oni propuštaju da svoju decu svakoga dana živom verom vezuju za Božji oltar. Mnogima od te dece i mladih dozvoljava se da prestupaju četvrtu zapovest tražeći svoja zadovoljstva i u sveti Božji dan. Oni ne osećaju nikakvu grižu savesti lutajući subotom po ulicama u cilju razonode i zabave. Mnogi od njih slobodno idu kud god zažele i rade što im se sviđa, a njihovi roditelji, u strahu da ih ne naljute, kao i nekada Ilije prvosveštenik, ne usuđuju se da im postave bilo kakva ograničenja.

Na taj način ovi mladi konačno gube svako poštovanje prema suboti i ne nalaze više nikakvo zadovoljstvo ni naklonost prema verskim sastancima i onome što je sveto i neprolazno. Ako im roditelji blago i bojažljivo prigovore, oni se brane da isto to čine i neki koji su već članovi Crkve. Umesto da učutkaju prvi nagoveštaj takve vrste, roditelji misleći tako kao i njihova deca dolaze do zaključka: kad bi ti na koje se ukazuje bili savršeni, i njihova deca bi bila ispravna. Umesto tako pogrešnog stava, trebalo bi da ih pouče da gresi drugih ne mogu biti nikakav izgovor za njihov greh. Hristos je jedini pravi Uzor. Pogreške mnogih ne mogu biti izgovor ni za jednu njihovu grešku, niti to umanjuje njihovu krivicu. Bog im je dao jedan Uzor, i to savršen, plemenit i uzvišen. To je ono što se od njih s pravom traži i očekuje, bez obzira šta čine drugi. Ali mnogi roditelji u slepoj ljubavi prema svojoj deci kao da gube i razum i zdrav sud, i tako sotona preko te

razmažene, sebične i nevaspitane dece upropašćuje i same roditelje. Ukazano mi je na doživljaje Izrailjaca u Starom zavetu koje je Bog morao da kažnjava zbog njihovog neverstva i neposlušnosti. Njima je dužnost da vaspitavaju svoju decu bila sasvim jasno naložena. Upravo to se isto tako traži od vernih roditelja i u naše vreme. „Čuj, narode moj, nauk moj, prigni uho svoje riječima usta mojih. Otvaram za priču usta svoja, kazaću stare pripovijetke. Što slušasmo i doznasmo, i što nam kazivaše oci naši nećemo zatajiti od djece njihove, naraštaju poznom javićemo slavu Gospodnju i silu Njegovu i čudesa koja je učinio.”

Deca postaju ono što od njih načine njihovi roditelji svojom poukom, disciplinom i primerom. Zato je od prevashodnog značaja vernost roditelja u vaspitavanju i pripremanju mladih za službu Bogu. Deci odmalena treba ukazivati na svetost verskih dužnosti i obaveza. To je najznačajniji deo njihovog vaspitanja. Dužnosti i obaveze prema Bogu uvek treba da nam budu na prvom mestu. Strogo pokoravanje Božjem zakonu, i to iz načela, uvek treba naglašavati. „Svjedočanstvo podiže u Jakovu, i u Izrailju postavi zakon, koji dade ocima našim da ga predadu djeci svojoj; da bi znao potonji naraštaj, djeca koja će se roditi, pa i oni da bi kazivali svojoj djeci da polažu na Boga nadanje svoje, i ne zaboravljaju djela Božjih, i zapovijesti Njegove da drže; i da ne budu kao oci njihovi, rod nevaljao i uporan, rod koji ne bješe čvrst u srcu svom, niti vjeran Bogu duhom svojim.”

Ovde se vidi velika odgovornost poverena roditeljima. Deca i mladi kojima je do njihovog zrelog doba dopuštano da rastu ne obuzdajući svoju volju i ne pobedivši svoje strasti, nastaviće i u kasnijem životu da idu putem koji Bog ne može odobriti. Oni će uvek težiti za taštima zadovoljstvima i društvom nevernika. Pošto im se dozvoljavalo da zanemaruju svoje verske dužnosti i obaveze i da se povode za sklonostima svog nepreporođenog srca, sotona je u potpunosti zadobio kontrolu nad njihovim umom i načelima. Roditelji u Batl Kriku su mu na taj način dali široke mogućnosti za rad. Najveće zastranjivanje od Boga do kojeg je došlo u tom mestu nastalo je kao neizbežna posledica roditeljske nemarnosti da svoju decu pravilnim vaspitanjem upute u savestan i pobožan život. Stanje u kojem se nalaze ovi mladi veoma je žalosno. Oni se nazivaju hrišćanima; ali se njihovi roditelji nisu potrudili da ih nauče kako da zaista budu hrišćani — kako da ne zaboravljaju darove Božje milosti, kako da Ga hvale i slave, kako da u svom životu primerom pokažu Hristov karakter.

Družeci se sa takvima za vreme školovanja, i oni koji zaista teže da budu hrišćani često se stide da postupaju po svojoj veri u prisustvu ovih koji su imali tako veliku svetlost. Stideći se da budu posebni, oni poriču svoje prave sklonosti i odlažu svoje oružje upravo onda kada im je isto najpotrebnije, kada sile tame rade kroz te neverne drugove da ih odvoje od Hrista. Oni polaze stazom punom opasnosti bez zaštite i podrške verskih načela, jer misle da će im držanje vere u učionici, na igralištu i u svim zajedničkim aktivnostima biti veoma teško i neprijatno. Na taj način oni svoje duše — bez ikakve zaštite — izlažu vatrenim strelama sotone. Gde su čuvari i zaštitnici tih mladih bića? — Oni koji se jednom rukom čvrsto drže prestola milosti a drugom privlače u svoj zagrljaj tu decu — privodeći ih Hristu? Toj deci je upravo u takvoj situaciji neophodna pomoć da spoznaju snagu vere, da se ponovo uhvate za jednu čvrstu ruku.

Mnogi koji su tako dugo odbacivali božansko vođstvo i Njegovu zaštitu nezadrživo srljaju putem lakomislenosti i sebičnog zadovoljstva i, što je još gore, putem uniženosti i sknavljenja tela. Kao posledica toga, izopačuje se i pogani njihov um, a vera im postaje potpuno odvratna. Neki su posrnuli tako duboko i tako uporno nastavljaju tragom Sodomljana da su danas „kletve blizu” (Jevr. 6,8), i glas opomene i ukora više do njih ne dopire. Takvi nikada neće biti među iskupljenima, a krivicu za njihovu propast snose roditelji. Unižavajuća zadovoljstva zbog kojih su

žrtvovali tako mnogo — zdravlje, duševni mir i večni život — na kraju će ostati samo gorčina u duši.

Roditelji, Hrista radi, ne postupajte nepromišljeno u svojoj najsvetijoj dužnosti — u izgrađivanju i oblikovanju karaktera svoje dece za ovaj život i za večnost! Jedna greška sa vaše strane — propust da ih verno poučavate ili popuštanje ovoj nemudroj ljubavi koja vas čini slepima za njihove nedostatke i sprečava vas da ih obuzdate na vreme — može da bude sudbonosna i da prouzrokuje njihovu propast. Jednim svojim postupkom možete ih usmeriti pogrešnim putem za ceo njihov budući život. Od vas zavisi šta će oni postati i šta će u životu činiti za Hrista, za ljude oko sebe i za svoju sopstvenu dušu.

Postupite ispravno i verno u odnosu na svoju decu. Budite hrabri i odvažni, ali i strpljivi. Ne bojte se krsta, ne žalite vremena, napora, tereta ni patnji. Budućnost vaše dece biće obeležje vašeg životnog dela. Svoju vernost i odanost Hristu ničim ne možete izraziti bolje nego izgradnjom hrišćanske čestitosti i vrline u karakteru svoje dece i mladih. Oni su Hristova svojina, otkupljeni Njegovom dragocenom krvlju. Ako je njihov uticaj potpuno na strani Hristovoj oni su Njegovi saradnici, pomažući i drugima da nađu put života. Ako pak zanemarite svoj Bogom dani zadatak, vi ćete ih nemudrim vaspitanjem i pogrešnom disciplinom svrstati među one koji ne sabiraju sa Hristom nego jačaju carstvo tame.

Kada kažem da među našim mladima, među mladima koje su vaspitavali takozvani hrišćanski roditelji postoje teški gresi koji su veoma odvratni u Božjim očima i koji su tako rasprostranjeni da predstavljaju jedan od znakova ovih poslednjih dana - ja govorim ono što znam, svedočim ono što mi je pokazano. To je rasprostranjena težnja i sklonost mladih u kojoj ima toliko zla da se to mora razotkriti i odlučno osuditi. To je greh njihovog olakog shvatanja i preziranja zaveta kojim su obećali da će se posvetiti Bogu. Probudivši u njima interesovanje za veru, Sveti Duh ih je pokrenuo da svoje mesto u potpunosti zauzmu pod krvlju poprskanom zastavom Kneza Emanuila. Ali su im roditelji bili tako daleko od Boga i tako obuzeti svojim zemaljskim poslovima ili ispunjeni sumnjom i nezadovoljstvom u pogledu svog ličnog verskog iskustva, da su bili potpuno nespremni da im daju pravilne pouke. Bila je neophodna prava mudrost i čvrsta ruka da se tim neiskusnim mladima, u njihovoj neupućenosti, ukaže na pravi put i da se savetima, uputstvima i ograničenjem čuvaju od zastranjivanja na pogrešne puteve.

Pravi verski život treba pokazati u upadljivoj suprotnosti sa životom onih koji ljube ovaj svet i koji samo traže prolazna zadovoljstva. Onaj ko želi da bude Hristov učenik mora biti spreman da uzme krst i da sledi Hrista. Naš Spasitelj nije živeo da bi ugađao sebi, stoga ni mi ne bi smeli drugačije. Visoka duhovna dostignuća zahtevaju potpunu posvećenost i odanost Bogu. Ali roditelji mladima često ne daju takve pouke, jer bi to bilo u suprotnosti sa životom samih roditelja. Stoga su deca i mladi često prepušteni da znanje o hrišćanskom životu stiču kako sami znaju i umeju. Kada dođu u iskušenje da traže društvo onih koji ljube ovaj svet i da učestvuju u njihovim zabavama, popustljivi roditelji, ne želeći da im uskrate bilo šta — ako su uopšte u stanju da bilo šta kažu ili preuzmu — zauzimaju tako nejasan i neodlučan stav da mladi na osnovu toga zaključuju: da je put kojim žele nastaviti u skladu sa hrišćanskim životom i karakterom.

Pošavši jednom takvim putem, oni obično nastavljaju i dalje sve dok u njima potpuno ne prevlada duh ovoga sveta i dok ne počnu da ismejavaju svoje nekadašnje osvedočenje. Oni počinju otvoreno da preziru jednostavnost koju su ispoljavali dok su im srca bila hrišćanski blaga i nežna, i iznalaze izgovore da izbegnu svete zahteve Crkve i respetog Iskupitelja. Takvi nikada neće postati ono što su mogli biti da nisu radili protiv osvedočenja sopstvene savesti, gušeći svoja najsvetija i najskrupuloznija osećanja. Ako se i posle mnogo godina vrate i postanu Hristovi

sledbenici uvek će nositi neprijatne ožiljke koje je nepoštovanje prema onom što je sveto i uzvišeno ostavilo na njihovoj duši.

Roditelji ne uviđaju ove činjenice. Oni ne mogu da predvide posledice svojih postupaka i ne osećaju koliko je bitna nežnost i najveća pažnja u vaspitavanju dece i mladih u verskom životu. Oni u njima ne vide Hristovu dragocenu svojinu otkupljenu Njegovom krvlju, trofeje Njegove milosti koji se kao takvi, veštim oruđem u Božjim rukama, mogu upotrebiti u podizanju Njegovog carstva. Sotona svim silama nastoji da te mlade duše istragne iz Hristovih ruku, a roditelji ne vide kako veliki neprijatelj razvija svoju paklenu zastavu iznad njih. Oni su toliko zaslepljeni da misle da je to zastava Hristova.

Mladalačkim ambicijama ili nemarnošću, skepticizmom ili zadovoljavanjem strasti, sotona primamljuje i zavodi mlade sa uzanog puta svetosti kojim idu iskupljeni izbranici Gospodnji. Taj put oni ne napuštaju odjednom, već postepeno. Pošto učine jedan pogrešan korak, oni gube osvedočenje Duha da ih Bog više može primiti. Tako zapadaju u stanje obeshrabrenosti i sumnje. Oni nerado i sve ređe posećuju bogoslužjenja i verske sastanke jer ih savest osuđuje. Uhvaćeni tako u sotonine zamke, oni imaju samo jedan put za izlazak iz toga. Moraju se vratiti sa svojih zlih puteva i u poniznosti duše priznati svoju mlakost i podeljenost u duši, i odlučno raskinuti s tim. Neka se ponovo vrata svojim prvobitnim iskustvima koja su tako lakoumnno zapostavili; neka uvek neguju samo Bogom dane težnje i neka u svojoj duši daju mesta samo onim osećanjima koja su pokrenuta Svetim Božjim Duhom. Vera u Hristovu moć daće im snagu da izdrže i svetlost da ih vodi.

Hrišćanski roditelji, vi morate biti spremni da ovakve pouke o verskom iskustvu praktično upućujete svojoj deci. To Bog traži od vas, i ako to ne činite vi zanemarujete svoje dužnosti. Upućujte svoju decu i mlade u pogledu Bogom izabranih metoda za njihovo disciplinovanje i uslova za uspeh u hrišćanskom životu. Učite ih da ne mogu služiti Bogu ako su im misli obuzete samo brigom za ovaj život; ali neka nipošto ne misle da zato nije potrebno da rade, i da svoje slobodne časove provode u lenjosti. Reč Božja je u tom pogledu potpuno jasna. Hristos, kao Veličanstvo neba, pruža mladima i u tome najbolji primer. U drvodeljskoj radionici u Nazaretu, On je napornim radom zarađivao nasušni hleb. U poslušnosti svojim zemaljskim roditeljima, nije težio da svojim vremenom raspolaže po svojoj volji i da radi šta hoće. Mladi koji samo gledaju da ne rade ništa, nikada u životu neće biti uspešni ni kao ljudi ni kao hrišćani. Pozivajući nas u svoju službu, Hristos nam ne obećava nikakve ugodnosti, počasti i bogatstva; ali nas uverava da ćemo sve što nam je ovde neophodno imati „u progonjenju, a na onome svijetu život vječni” (Marko 10,30). Hristos ne prihvata ništa manje od potpune posvećenosti Njegovoj službi. To je pouka koju svako od nas mora da nauči.

Oni koji proučavaju Svete spise, traže savet od Boga i oslanjaju se na Hrista, biće u stanju da postupe mudro u svako doba i pod svim okolnostima. Istinska načela otkrivaju se u stvarnom životu. Istina za ovo vreme — kada se prihvati iskreno i postane osnova karaktera — dovodi do takve odlučnosti u nameri i ciljevima da pred tim: zavodljivosti ovozemaljskih uživanja, nepostojanost navika, prezir od strane onih koji ljube ovaj svet i želje sopstvenog srca, ostaju potpuno nemoćni. Volja se mora potčiniti glasu savesti prosvetene pod uticajem Svetog Duha. Ljubav prema istini i pravdi mora zavladati u duši, i na taj način se izgrađuje karakter koji nebo može da odobri i prihvati.

Mi imamo izrazite primere potkrepljujuće sile koja proističe iz čvrste odanosti načelima vere. Čak ni strah da bi mogao umreti od žeđi nije Davida mogao navesti da pije vodu sa izvora Vitlejemskoga, zbog koje su njegovi hrabri junaci rizikovali svoj život. Zjapijuće ždrelo lavovske

jame nije mogla sprečiti Danila u njegovoj odlučnosti da se svakoga dana moli Bogu, niti je užarena peć nagnala Sedraha i njegove drugove da se poklone idolu koji je podigao car Navuhodonosor. Mladi koji se čvrsto drže načela izbegavaće zadovoljstva i prkositi nevoljama čak i takvim kao što je užarena peć i lavovska jama, radije nego da se nađu neverni Bogu. Obratite pažnju na karakter Josifov. Njegova čestitost bila je teško kušana, ali je njegov trijumf bio potpun. Ovaj plemeniti mladić izdržao je proveravanje u svakom pogledu. Ista uzvišena i nepokolebljiva odanost načelu dolazila je do izražaja u svakom iskušenju. Gospod je uvek bio s njim i Njegova Reč bila je za njega zakon.

Takva čvrstina i nepokolebljivost u načelu blistaju najizrazitijim sjajem nasuprot slabosti i nekorisnosti mladih našeg vremena; koji su, sa malim brojem izuzetaka, kolebljivi i nestalni, povodeći se za svakom promenom prilika i okolnosti — danas jedno, sutra drugo. Samo ako im se ponudi neko privlačno zadovoljstvo ili sebično uživanje, i oni će žrtvovati savest da bi ostvarili to što priželjkuju. Može li se u takve imati poverenje? Nikad! Držanje takvih kad nema nikakvih iskušenja može da bude tako besprekorno da svaka sumnja i podozrenje u pogledu njihove ispravnosti izgledaju neopravdani. Ali, samo ako im se ukaže prilika za to, oni će odmah proigrati vaše poverenje. Takvi su uvek nesigurni. I upravo onda kad su čvrstina i nepokolebljivost najviše potrebni oni će izneveriti; i ako ne postanu buntovnici kao Arnold* i izdajnici kao Juda — to će biti samo zato što im se nije pružila povoljna prilika.

Roditelji, da biste poslušali glas dužnosti, pre svega drugog treba da se srcem i dušom posvetite zadatku koji vam je Bog poverio. Ako i popustite u bilo čemu drugom, ali u ovome morate biti nepokolebljivi i odlučni. Ako vaša deca i mladi iz porodičnog kruga izađu čestiti i puni vrlina, makar zauzimali i poslednje i najniže mesto u velikom Božjem planu za dobro ovoga sveta, vaše životno delo neće predstavljati neuspeh i vi ga nikad nećete posmatrati s grižom savesti.

Pogrešno je shvatanje da se moramo potčiniti volji i postupcima izopačene dece. Jelisije je na samom početku svog javnog rada naišao na podsmeh i ruganje mladih u Vetilju. On je bio čovek izrazito blage naravi, ali je Duhom Božjim bio primoran da izrekne prokletstvo nad onima koji su mu se tako drsko rugali. Oni su čuli za nedavno Ilijino vaznesenje na nebo, i taj svečani događaj načinili su predmetom ismevanja i poruge. Jelisije je pružio očevidan dokaz da ni stariji ni mladi ne smeju zbijati šale na račun njegovog Svetog poziva. Dok su mu podrugljivo dovikivali: „Uznesi se, ćelavi! Uznesi se kao što se uznese Ilija!” On ih je prokleo u ime Gospodnje. Strašna tragedija koja ih je odmah snašla bila je Bogom određena kazna. Posle toga, Jelisije nikada više nije imao nikakvih neprijatnosti u svojoj misiji. Pedeset godina on je dolazio u Vetilj i, prolazeći od grada do grada, prolazio kroz gomile besposličara, najgrubljih i najraspuštenijih mladića, ali ga nikad više niko nije ismevao niti pravio šale na račun njegovog poziva kao Božjeg proroka. Ovaj jedini slučaj tako neobične strogosti na početku njegove misije bio je dovoljan da mu osigura poštovanje do kraja života. Da je dozvolio da to ismevanje prode nezapaženo, i dalje bi bio ismejavan i ružen, a možda čak i ubijen od takvog ološa; a njegova misija da poučava i spasava naciju koja se nalazila u najvećoj opasnosti bila bi osujećena.

Čak i ljubaznost mora imati svoje granice. Autoritet se mora podržavati odlučnom strogošću, inače će od mnogih biti dočekan s podsmehom i prezirom. Takozvana nežnost, laskanje i popuštanje koje prema mladima pokazuju roditelji i vaspitači u stvari su najgora zla koja mogu da

* Arnold - kaluđer iz XII veka, digao u Rimu revoluciju protiv pape Evgenija III (1143), koju je ugušio Fridrih Barbarosa, a zatim Arnolda pogubio.

im nanesu. Čvrstina, odlučnost i pozitivni zahtevi neophodni su i bitni u svakoj porodici. Roditelji, prihvatite se odlučno svojih zanemarenih dužnosti; vaspitavajte svoju decu u skladu sa planom Božjim, pokazujući da objavljujete „vrline Onoga koji vas pozva iz tame u svoju čudesnu svjetlost.“

Jedno značajno svedočanstvo

Haldsburg, Kalifornija, 28. mart 1882.

Dragi brate, tvoje pismo primila sam na vreme. Iako mi je drago kad dobijem vesti od tebe, rastužila sam se kad sam pročitala sadržinu pisma. Pismo slične sadržine primila sam od sestre i od brata Ali nikakvog saopštenja nemam od brata niti od bilo koga od onih koji njega podržavaju. Iz tvog pisma vidim kojim putem nastavljate u postupku protiv toga brata.

Nisam iznenađena što je činjenično stanje u Batl Kriku takvo kakvo je, ali mi je veoma teško što si i ti, moj izuzetno cenjeni brate, uvučen i umešan u taj sukob i to na pogrešnoj strani sa onima za koje znam da ih ne vodi Bog. Neki od tako umešanih su poštenji, ali su obmanuti. Svoje utiske oni su primili sa drugih izvora, a ne od Duha Božjeg.

Ja brižljivo izbegavam da u pogledu značajnih pitanja iznosim svoje mišljenje pojedincima, jer se nesavesni često koriste onim što ja kažem čak i o najpoverljivijim pitanjima. Pojedinci se trude da mi izvuku neku primedbu ili mišljenje o raznim pitanjima, a zatim to izvrću i lažno prikazuju tako da, navodno, moje reči izražavaju ideje i mišljenja potpuno drugačija od onoga što ja zastupam. Ali oni će za to morati da odgovaraju na Božjem sudu.

Što se tiče vaših sadašnjih teškoća, odlučila sam da ćutim; mislim da bi možda bilo najbolje pustiti da se postojeći proces razvije, kako bi oni koji su tako rado okrivljavali mog supruga uvideli da duh gundanja postoji upravo u njihovom srcu i da je aktivan još i sada, kad čovek protiv koga su se žalili mirno počiva u grobu.

Znala sam da kriza mora doći. Bog je ovim ljudima upućivao jasna i određena svedočanstva da ne dođe do ovakvog stanja. Da su poslušali glas Svetog Duha koji im se obraćao u opomenama, savetima i usrdnom preklinjanju, oni bi sada uživali u bratskom jedinstvu i miru. Ali oni nisu poslušali data svedočanstva iako tvrde da veruju u njih, i kao rezultat toga usledilo je vidno odvajanje od Boga i povlačenje Njegovog blagoslova.

U cilju spasavanja ljudi, Bog upotrebljava različita sredstva i uticaje. On im govori kroz svoju pisanu Reč, preko svojih propovednika, i posredstvom Svetog Duha upućuje im svoje poruke, opomene, ukore i pouke. Sve to On čini da prosvetli njihovo razumevanje, da im otkrije njihove dužnosti i njihove grehe, da im ukaže na blagoslove koje mogu primiti; da probudi u njima svest o duhovnom siromaštvu, kako bi se obratili Hristu i u Njemu našli milost koja im je toliko potrebna. Ali mnogi, umesto da prihvate to što im On nudi, odlučuju da nastave sopstvenim putem. Oni ne koriste mogućnost da se izmire s Bogom, niti mogu biti pomireni s Njim, sve dok sopstveno „ja“ nije raspeto i dok Hristos verom ne živi u njihovom srcu.

Svojom sopstvenom odlukom, svaki pojedinac se udaljuje od Hrista odbijajući da gaji Njegov Duh i sledi Njegov primer, ili se pak u samoodricanju, veri i poslušnosti lično ujedinjuje sa Hristom. Moramo, svako za sebe lično, da izaberemo Hrista, jer je On prvo izabrao nas. Takvo jedinstvo s Hristom treba da postignu oni koji su po prirodi u neprijateljstvu s Njim. U takav odnos potpune zavisnosti treba da uđe oholo ljudsko srce. To je izuzetno težak zadatak, i mnogi

koji tvrde da su Hristovi sledbenici o tome ne znaju ništa. Oni Spasitelja prihvataju deklarativno, ali ne kao jedinog Vladara u svom srcu.

Neki uviđaju neophodnost pokajanja, ali čim uvide tu potrebu i osete želju za promenom, u srcu počinje borba. Da bi se odrekli sopstvene volje i dosadašnjih predmeta ljubavi, stremljenja i težnji, neophodan je odlučan napor, pred kojim se mnogi pokolebaju i okreću mu leđa. Međutim, takvu borbu mora da prihvati i vodi svako istinski obraćeno srce. Mi moramo ratovati protiv iskušenja koja se javljaju i spolja i iznutra. Moramo zadobiti pobeđu nad samim sobom, raspeti strasti, prohteve i telesne želje; i tada počinje jedinstvo duše sa Hristom. Kao što se odsečena i na izgled beživotna grančica kalemi na živo stablo, tako i mi možemo postati živa loza na Pravom Čokotu. I rod koji je u svom životu donosio Hristos donosiće i svaki Njegov sledbenik. Takvo jedinstvo, kada se jednom postigne, može se održati samo neprekidnim, usrdnim i brižljivim naporima. Da bi tu svetu vezu sačuvao i održao, Hristos upotrebljava svoju moć, ali i zavisni i bespomoćni grešnik mora sa svoje strane ulagati stalne napore da ga sotona svojim svirepim lukavstvima ne odvoji od Hrista.

Svaki hrišćanin mora budno i neprekidno da čuva svaki prilaz kojim bi sotona mogao da priđe njegovoj duši. Tražeći stalno u molitvi božansku pomoć, on u isto vreme mora odlučno pružati otpor svakoj sklonosti ka grehu i zlu. Verom, hrabrošću i istrajnim naporima, on može da postane pobeđnik. Ali uvek mora imati na umu činjenicu da pobeđu može izvojevati samo ako Hristos ostane u njemu i on u Hristu.

Jedinstvo vernika sa Hristom prirodno dovodi i do njihove međusobne sloge, a takvo jedinstvo stvara najtrajnije povezanost koja može da postoji na zemlji. Mi smo jedno u Hristu kao što je Hristos jedno sa Ocem. Hrišćani su loze na Živom Čokotu, i samo loze. Živovorne sokove od kojih život neprekidno zavisi loze ne mogu da pozajmljuju jedna od druge. Duhovni život svakoga od nas mora dolaziti neposredno od roditeljskog Čokota. Samo ličnom povezanošću sa Hristom, zahvaljujući samo neprekidnom održavanju zajednice s Njim možemo donositi rodove Svetog Duha.

Crkvu u Batl Kriku zahvatio je duh koji nema ništa zajedničko sa Hristom. To nije revnovanje za istinu, ni ljubav prema volji Božjoj jasno otkrivenoj u Njegovoj Reči. To je duh samopravednosti, koja vas navodi da se uzdižete i iznad samog Hrista i da svoja mišljenja i ideje smatrate važnijim od jedinstva s Njim i od međusobne sloge. Vi ispoljavate žalostan nedostatak bratske ljubavi, i zato nazadujete kao skupština. Poznavati istinu, tvrditi da ste ujedinjeni sa Hristom, a ipak ne donositi rod, ne primenjivati veru u svakodnevnoj praksi - to je potpuna okorelost srca u neposlušnosti i samopouzdanju. Naš razvoj u blagodati, naša radost, naša korisnost - sve to zavisi od našeg jedinstva sa Hristom i od toga koliko svoju veru u Njega potvrđujemo odgovarajućim delima. U tome je izvor naše sile i korisnosti u svetu.

Mnogi od vas traže da im drugi ukazuju čast i poštovanje. Međutim, šta za one koji se smatraju sinovima Božjim i sunaslednicima Hristovim znače počasti ili odobravanje od strane ljudi? Šta znače zadovoljstva ovoga sveta za one koji svakog dana uzimaju učešća u ljubavi Hristovoj koja prevazilazi svaki um? Šta znače prezir i protivljenja za one koje Bog prihvata u Hristu Isusu? U srcu onoga koji veru u Hrista dokazuje delima, sebičnost ne može da živi, kao što svetlost i tama ne mogu istovremeno da postoje na istom prostoru. Duhovna hladnoća, lenjost, oholost, kao i kukavičluk i podlost ne mogu da opstanu u prisustvu vere. Zar oni koji su tako tesno povezani sa Hristom kao loza sa Čokotom mogu da govore i razmišljaju o bilo čemu drugom osim o Hristu?

Jeste li zaista u Hristu? Niste ako sami pred sobom ne priznajete da ste zabludeli, bespomoć-

ni i osuđeni grešnici. Niste ako uzdižete i veličate sebe. Ako u vama i ima nešto dobro, to se može pripisati samo milosti saosećajnog Spasitelja. Vaše poreklo, vaš ugled, vaše bogatstvo, vaši talenti, vaše vrline, vaša pobožnost, vaše čovekoljublje i sve što je u vama ili je na bilo koji način povezano s vama, ne predstavlja obveznicu ni jemstvo o povezanosti vaše duše sa Hristom. Vaša povezanost sa Crkvom, način na koji braća gledaju na vas, neće vam biti ni od kakve koristi ako vam nedostaje lično verovanje u Hrista. Nije dovoljno verovati u ono što znate o Njemu; mo-rate verovati u Njega. Što se spasenja tiče, morate se potpuno osloniti samo na Njegovu milost.

Mnogi od vas u Batl Kriku zanemarujete molitvu, ne razmišljate o Hristu i ne uzdižete Ga pred onima koji vas okružuju. Nedostaju vam reči da slavite i veličate Hrista, niti Mu ukazujete čast svojim delima i svojim životom. Mnogi od vas su potpuno otuđeni od Hrista, kao da nikada nisu čuli za Njegovo ime. Nedostaje vam mir Hristov, jer nemate pravu osnovu za taj mir. Vi ne održavate stalnu vezu sa Bogom zato što niste ujedinjeni s Hristom. Naš Spasitelj kaže: „Niko ne može doći Ocu do kroza me.” Niste korisni učesnici u delu Božjem. „Ako u meni ne ostanete”, kaže Isus, „ne možete činiti ništa” — ništa vredno u očima Božjim, ništa što bi Hristos mogao da primi iz vaših ruku. Bez Hrista ne možete imati ništa osim lažne nade, jer On naglašava: „Ko u meni ne ostane, izbacice se napolje kao (odsečena) loza, i osušice se, i skupice je i u oganj baciti, i spaliti.”

Napredovanje u hrišćanskom iskustvu karakteristično je po sve većoj poniznosti, što je rezultat sve dublje spoznaje. Svi oni koji su zaista ujedinjeni sa Hristom, odvajaju se od svakog bezakonja. Prema onome što mi je pokazano, svedočim vam u strahu Božjem da će mnogi od vas izgubiti večni život zato što svoju nadu na spasenje zasnivaju na lažnom temelju. Bog vas prepušta vašem izboru, i vi se kušate „da se zna šta vam je u srcu.“ Vi zanemarujete Svete spise. Prezirete i odbacujete Svedočanstva zato što ona osuđuju vaše omiljene grehe i remete vaše zadovoljstvo sopstvenim duhovnim stanjem. Kada Hristos boravi u srcu, sličnost sa Njegovim karakterom vidi se u životu. Poniznost vlada i tamo gde je nekada preovladavala oholost. Potpuna predaja Bogu, krotost i strpljenje smekšavaju grube crte po prirodi izopačene i plahovite naravi. Ljubav prema Hristu tada se manifestuje i u ljubavi prema Njegovom narodu. Ta ljubav nije nestalna niti izraz nekih grčevitih naprežanja, nego smirena, duboka i snažna. Život hrišćanina mora biti lišen svakog pretvaranja, svake izveštačenosti, slobodan od bilo kakvog lukavstva i laži. Usrdnost, istinitost i hrišćanska uzvišenost odražavaju se na svakom koraku. U svakoj izgovorenoj reči i u svakom postupku vidi se Hristos. Takav život zrači svetlošću Spasitelja koji u njemu boravi. Stalnim održavanjem veze sa Bogom i srećnim razmišljanjem o onome što je nebesko i uzvišeno duša se priprema za nebo, trudeći se da i druge privede u stado Hristovo. Naš Spasitelj i može i hoće da učini za nas više nego što u svojim molivama možemo zatražiti, više čak nego što možemo i zamisliti.

Članovima Crkve u Batl Kriku nedostaje duh istinske poniznosti slobodan od svakog pretvaranja i uobraženosti. Pokazano mi je da mnogi od njih gaje nesvetu težnju za prevlašću. Mnogi vole da im se laska i ljubomorno paze da ih neko slučajno ne omalovaži ili zapostavi. Stalno je prisutan duh nepraštanja, nepopuštanja, zavisti, svađe i suparništva.

Za stalno održavanje veze s Bogom ništa nije bitnije od najdublje poniznosti i smernosti. „Jer ovako govori Visoki i Uzvišeni, koji živi u vječnosti, kojemu je ime Sveti: na visini i u svetinji stanujem, ali i s onim ko je skrušena srca i smjerna duha.” Dok se tako željno upinjete da budete prvi, imajte na umu da ćete u zadobijanju Božjeg odobravanja biti poslednji ako ne gajite duh krotosti i poniznosti. Oholost srca mnoge, koji su u životu mogli da budu uspešni, dovodi do pada. „Oholost dolazi pred pogibao i ponosit duh pred propast.” „A prije slave ide smjernost.”

„Kad govoraše, Jefrem zadavaše strah; bješe se uzvisio u Izrailju; ali se ogriješio služeći Valu te umrije.” „Jer su mnogi zvani, ali je malo izabranih.” Mnogi koji su čuli poziv milosti kušaju se i proveravaju; ali je malo njih koji bivaju i zapečaćeni pečatom Boga živoga. Malo je onih koji su spremni da se ponize kao malo dete, da bi mogli ući u carstvo nebesko.

Malo je njih koji milost Hristovu primaju u istinskoj poniznosti, duboko i stalno svesni svoje nedostojnosti. Takvi ne mogu da učestvuju u ispoljavanju sile Božje, jer bi ih to još više ohrabrilo u njihovoj samouverenosti, oholosti i zavisti. To je razlog što Gospod danas može tako malo da učini za nas. Bog želi da svako od nas lično teži usavršavanju ljubavi i poniznosti u svom srcu. Strahujte u tom pogledu najviše za sebe, negujte one vrline karaktera koje će vas učiniti dostojnima za društvo svetih i čistih anđela.

Svima vam je neophodna preobražavajuća sila Božje milosti, i to treba da tražite u svojim molitvama. Duše svoje radi, ne odlažite više s tim. Sve vaše teškoće nastaju kao posledica vašeg odvajanja od Boga. I vaša nesloga i razmirice takođe su plod nehrišćanskog karaktera.

Mislila sam da ćutim prepuštajući vas da nastavite svojim putem sve dok sami ne uvidite pogrešnost svog postupanja i zgrozite se nad tim; ali zastranjivanje od Boga dovodi do okorelosti srca i zaslepljenosti uma, tako da su zabludeli sve manje svesni svog pravog stanja, sve dok se milost Božja konačno ne povuče, kao što je bio slučaj sa Jevrejskom nacijom.

Želja mi je da se jasno shvati moj stav. Nije mi po volji način na koji ste postupali sa bratom Neprijatelj je u srcu mnogih podstakao osećanje mržnje. Njegove pogreške su prepričavanjem od usta do usta sve više preuveličavane, dok su zli jezici stalno dolevali ulje na vatru. Roditelji koji nikada nisu bili revnosni u brizi za duše svoje dece i koji ih nikada nisu obuzdavali i upućivali kako treba, prvi ispoljavaju najoštrije protivljenje kad se njihova deca ograničavaju, ukoravaju ili ispravljaju u školi. Pojedina od te dece predstavljaju pravu sramotu za Crkvu i za ime adventista.

Prezirući ukor kad je bio upućen njima lično, ovi roditelji su prezirali ukor i kad je bio upućen njihovoj deci, i nisu ni pokušavali da to prikriju od njih. Greh roditelja počinje sa njihovim rđavim upravljanjem u samoj porodici. Neki od ove dece i mladih biće izgubljeni zato što im pouke iz Reči Božje nisu davane na vreme i što nisu postali hrišćani još u roditeljskoj kući. Umesto saučestvovanja sa decom u njihovoj izopačenosti, roditelji su dužni da ih i sami ukoravaju i da potpomažu savesnog učitelja. Ovi roditelji ni sami nisu ujedinjeni sa Hristom, i to je razlog što tako strašno zanemaruju svoju dužnost. Ono što su posejali to će i požneti. Žetva sigurno neće izostati.

Teškoće i probleme bratu u školi ne pričinjavaju samo deca, već i roditelji koji svojim nepromišljenim postupanjem stvaraju i pothranjuju mržnju protiv svakog ograničavanja. Zbog premorenosti, neprestanih briga, porodičnih problema i stalnih izazova, on ponekad gubi samokontrolu i učini poneki nepromišljen korak. Koristeći se time, neki njegove propuste beznačajne po svojim posledicama prikazuju kao velike grehe.

Među onima koji tvrde da svetkuju subotu ima i takvih koji nastoje da stvore savez i jedinstvo između Hrista i Velijara, koji se jednom rukom drže istine a drugu pružaju svetu, koji uzimajući u zaštitu svoju decu unose u Crkvu atmosferu potpuno stranu religiji i Duhu Hristovom. Oni se ne usuđuju da se otvoreno suprotstave istini i njenim zahtevima. Nemaju smelosti da otvoreno kažu da ne veruju u Svedočanstva; ali iako formalno priznaju i sadašnju istinu i Svedočanstva, praktičnim življenjem oni u stvari ne prihvataju ni jedno ni drugo. Oni to pokazuju svojim postupcima. Oni žele da Gospod i na njima ispuni svoja obećanja, ali odbijaju da ispune uslove pod kojima su ta obećanja data. Nisu spremni da se odreknu svega što se suproti Hristu.

Pod utiskom propovedi, oni delimično potiskuju svoju sklonost svetovnosti, ali ne dolazi ni do kakve kor enite promene u srcu. Želje ovoga sveta, požude tela i očiju i ponos života konačno zadobijaju pobjedu. Svi ovakvi ipak tvrde za sebe da su hrišćani. Njihova imena se nalaze u knjigama Crkve. Za izvesno vreme oni žive prividno verskim životom, ali zatim popuštaju željama svoga srca i najčešće nepovratno potpadaju pod uticaj ovog sveta.

Ma koliki da su bili nedostaci brata....., vaši postupci prema njemu bili su nepravedni i nehrišćanski. Tragali ste po njegovoj prošlosti godinama unazad da biste otkrili bilo šta nepovoljno, bilo kakvu senku zla, i proglašavali ste ga prestupnikom samo zbog jedne reči. Pozivali ste u pomoć sve moguće sile samo da bi potkrepili svoje optužbe. Znajte da će Gospod isto tako postupiti i sa svakim od vas. „Jer kakvim sudom sudite, onakvim će vam se suditi; i kakvom mjerom mjerite, onakvom će vam se mjeriti.” Svi koji su učestvovali u ovom sramnom procesu srešće se sa svim ovim ponovo. Razmišljate li kako je ovaj vaš postupak uticao na one studente koji nikada nisu podnosili ograničavanja? Kako će sve ovo uticati na njihov karakter i na celu njihovu životnu istoriju?

Šta Svedočanstva kažu o ovome? Jedan jedini karakterni nedostatak, jedna nedozvoljena želja kojoj se popušta, mogu da neutrališu svu silu Jevanđelja. Preovladavanje jedne nedozvoljene želje pokazuje obmanutost duše. Svako popuštanje takvim željama jača u duši odvratnost prema Bogu. Smatrati dužnost pravim mučenjem a u grehu nalaziti zadovoljstvo — to su uža kojima sotona vezuje ljude u svoje zamke. Kao verni naći će se samo oni koji bi radije umrli nego da učine nemoralan postupak.

Može jedno dete imati zdravo versko vaspitanje; ali ukoliko roditelji, učitelji i staratelji dopuste da se u karakter tog deteta uvuče jedna rđava navika, ta navika će — ukoliko se ne pobjedi — postati vladajuća sila, i dete će biti izgubljeno.

Svedočanstvo koje vam je upućeno Duhom Božjim glasi: „Ne pregovarajte sa neprijateljem. Ugušite trnje, ili će ono ugušiti vas. Preorite duboko krčevinu srca. Neka taj zahvat bude dubok i potpun. Neka raonik istine uništi koren trnja i korova.“

Ljutitim i osuđivački nastrojenim farisejima Hristos je rekao: „Koji je među vama bez grijeha neka najprije baci kamen na nju.” Da li su bez greha bili oni koji su tako revnosno optuživali i osuđivali brata? Kada bi se njihov karakter i život pretraživao tako strogo i javno kao što su oni istraživali život brata, mnogi od njih pokazali bi se daleko gori nego što je on uz sve njihovo nastojanje bio prikazan.

Ne usuđujem se više da ćutim. Govorim vama i skupštini u Batl Kriku. Učinili ste veliku grešku postupivši nepravedno sa čovekom kome vaša deca duguju veliku zahvalnost, a vi to ne uviđate. Vi ste odgovorni za uticaj koji širite u koledžu. Studenti su se smirili samo zato što im je dozvoljeno da nastave svojim putem. Kad se ponovo pojavi neka kriza oni će biti isto tako odlučni i istrajni kao što su bili i ovom prilikom; i ako u nekome nadu tako jaku podršku kao što su sada našli u bratu, oni će ponovo ostvariti svoj cilj. Svoje opomene Bog je upućivao učiteljima, studentima i članovima te skupštine, ali vi Njegove reči bacate za leđa, smatrate da je najbolje ići svojim putem, bez obzira na posledice.

Bog nam, kao narodu, stalno upućuje opomene, ukore i upozorenja da ni sa leve ni sa desne strane ne prihvatamo običaje i mudrovanja ovog sveta. On od nas s pravom zahteva da kao narod osobit i po veri i po karakteru budemo visoko iznad svetovnosti. Brat je došao među vas, potpuno neupoznat sa načinom na koji Gospod postupa sa svojim narodom. Budući nov u veri, on skoro sve mora tek da uči. Vi ste ipak bez ikakvog ustezanja prihvatili njegove nazore. Odobrili ste mu da zadrži duh i način postupanja u kojem nema ništa zajedničkog sa Hristom.

Kritizerski duh kod studenata, koje Duh Božji teži da suzbije i uguši, vi stalno podstičete. Navodite ih da iznevere ukazano poverenje. Nije mali broj mladih u našoj sredini koji za najbolje crte svog karaktera treba da zahvale načelima i znanju primljenom preko brata Zahvaljujući upravo njegovom poučavanju mnogi od njih su postali korisni učesnici ne samo u subotnoj školi nego i u drugim granama našeg dela. Ipak vi u duši studenata podstičete nezahvalnost prema njemu i navodite ih da preziru ono što bi trebalo da cene.

Oni koji nisu imali posebna iskušenja kojima je drugi izložen laskaju sebi da su bolji od njega. Ali kad bi se našli u ognju iskušenja pokazali bi se daleko slabiji od onoga koga kritikuju i neopravdano osuđuju. Kako malo znamo o bolu i patnjama koje razdiru srce drugoga! Kako malo razumevanja ima za okolnosti u kojima se nalaze drugi! Zato je teško dati mudar savet. Ono što nam se čini prikladno i preporučljivo može u stvari da bude sasvim suprotno.

Brat bio je revnosni istraživač znanja. Težio je da svojim studentima što dublje u dušu utisne svest o njihovoj odgovornosti za vreme, talente i mogućnosti koje su im pružene. Nije moguće da čovek pod tolikim teretom briga i odgovornosti na kraju ne postane nestrpljiv, nagao i nervozan. Oni koji neće da se prihvate tako teških odgovornosti i briga, koji bi od njih tražili naprezanje svih sila njihovog bića, nemaju predstavu o naporima onih koji su primorani da nose takvo breme.

Na koledžu ima pojedinaca koji iz svog poznanstva sa bratom ističu samo ono što je bilo nepovoljno i neprijatno. Takvima nedostaje ovaj plemeniti duh hrišćanske ljubavi koja „ne misli o zlu.“ Oni preuveličavaju svaku nesmotrenu reč i postupak, ponavljajući to naročito u trenucima kad zavist i predrasude zavladaju nepreporođenim srcem.

Jedan pisac je rekao da „pamćenje zavisti ili zlobe predstavlja samo čiviluk na koje najčešće vešamo svoje gundanje.“ Mnogi u svetu smatraju da govoriti o zbivanjima i licima koje „ne podnose,“ radije nego o zbivanjima i licima koja ih privlače, predstavlja očevidan dokaz o nadmoćnosti. Veliki apostol Pavle ne uči tako. Svojoj braći on preporučuje: „Što god je istinito, što god je pošteno, što god je pravedno, što god je prečisto, što god je preljubazno, što god je slavno, i još ako ima koja vrlina, i ako ima koja pohvala, to mislite.“

Zavist predstavlja ne samo izopačenost naravi, nego umni poremećaj koji izbacuje iz ravnoteže sve sposobnosti ljudskog bića. Svoje poreklo ona ima u sotoninoj pobuni. On je još u nebu želeo da bude prvi, i pošto nije dobio svu vlast i slavu za kojom je žudeo, pobunio se protiv Božje vladavine. Zavideći zatim i našim praroditeljima, naveo ih je na greh upropastivši na taj način i njih i svekoliki ljudski rod.

Zavidljivac zatvara svoje oči za sve što je dobro i plemenito kod drugih. Uvek je spreman da omalovaži i umanja svaku njihovu vrlinu i da sve to prikaže u pogrešnoj svetlosti. Ljudi često zaboravljaju tuđe greške i prestaju da govore o tome, ali se tome ne možete ni najmanje nadati od zavidljivca. Pošto zavideti nekome znači priznati da je u nečemu nadmoćniji, to sujeta ni po koju cenu neće da dozvoli. Ako pokušamo da zavidljivca ubedimo u pogrešnost njegovog stava, on postaje još ogorčeniji na onoga ko je predmet njegove zavisti i to isuviše često postaje neizlečivo.

Zavidljiv čovek širi otrov gde god se pojavi, zavađa i rastavlja prijatelje i podstiče mržnju i pobunu i protiv Boga i protiv ljudi. On teži da ga drugi smatraju najboljim i najvećim, ali taj visoki cilj i ne pokušava da ostvari viteškim i samopožrtvovanim naporima već stalnim umanjivanjem zasluga drugih, dok sam ostaje takav kakav je i bio.

Zavist je našla mesto u srcima dosta njih i u Crkvi i u koledžu. Život takvih nije Bogu po volji. Preklinjem vas, Hrista radi, nikada više ne postupajte ni sa kim tako kao što ste postupali sa bratom Plemenit čovek nikada ne likuje zbog toga što je nekome naneo bol, niti pak nalazi

zadovoljstvo u tome da razotkrije tuđe nedostatke. Učenik Hristov će se s gnušanjem okrenuti od onih za koje skandali i ogovaranje predstavljaju gozbu. Neki od onih koji su aktivno učestvovali u tom zlu i dalje nastavljaju sa neprijateljstvom prema jednom ožalošćenom sluzi Božjem, prema čoveku koji je njih radi izgubio svoje zdravlje i snagu. Ali Gospod je odbranio potlačenoga i svetlošću lica svojega obasjao svog stradalnog slugu. Tada sam videla da će Bog dozvoliti da se ovi ljudi ponovo kušaju, što upravo sada i čini, da bi se otkrilo šta im je u srcu.

Kada je David zgrešio prebrojavajući Izrailj, Bog mu je dao da bira: Hoće li zasluženu i neizbežnu kaznu da primi od Njega ili iz ljudske ruke. Svestan svoje krivice, pokajnički car je radije pristao da padne Bogu u ruke. Milost koja se može očekivati od bezbožnika samo je svirepost. Zabludeli i grešni čovek, koga samo sila Božje milosti može da održi na pravom putu, nema ni samilosti ni praštanja za svog zabludelog brata. Braćo moja u Batl Kriku, kakav ćete račun morati da položite pred Božjim sudom? U opomenama, ukorima i usrdnim pozivima koji su vam upućivani dobili ste veliku svetlost. Kako prkosno i s prezirom odbacujete te Bogom poslane zrake!

Apostol Jakov kaže da je od samog pakla zapaljen jezik onoga koji uživa u zlu, koji u svojoj brbljivosti ponavlja „prokažite da prokažemo” (Jer. 20,10). On vatru klevete i ogovaranja potpaljuje i širi na sve strane. Šta mari brbljivac što je svojim prenošenjem glasina oklevetao nevinog? Sa svojim zlim radom on ne prestaje, bez obzira što time uništava poslednju nadu i hrabrost u onima koji samo što se ne sruše pod teretom svojih briga i obaveza. On brine samo da zadovolji svoju sklonost, da uživa u skandalu i opadanju. Čak i takozvani hrišćani zatvaraju svoje oči za sve ono što je kod drugih čisto, časno, plemenito i dobro, a sakupljaju sve ono što je negativno i nelepo, i to razglašuju.

Vi ste sami otvorili vrata sotoni, dajući mu na svojim sastancima za istragu i isledivanje počasnno mesto. Međutim, nikakvo poštovanje niste ukazali čoveku koji je čestitost i vrline svog karaktera gradio godinama verne službe. Jezici zavirljivih i osvetoljubivih zlobnika prikazivali su njegova dela i pobude u lažnoj svetlosti, onako kako je njima odgovaralo. Od crnoga su pravili belo, a od beloga crno. Kad su bili opomenuti zbog takvih svojih izjava, neki su ponavljali: „To je istina.” Čak i da je istina ono što je rečeno, da li to opravdava njihov način postupanja? Ne, ne. Kad bi Bog sve optužbe koje se s pravom mogu izneti protiv vas spleo u jedan bič da bi vas kažnjavao njime, vaše rane bile bi i brojnije i dublje od onih koje ste vi zadali bratu Čak i činjenice mogu se prikazati tako da izazovu pogrešan utisak. Niste imali pravo da sakupljate sve moguće optužbe protiv njega da biste na taj način potkopali njegov ugled i uništili njegovu korisnost. Kad bi Gospod postupio s vama kao što ste vi postupali sa svojim bratom, bili biste bez milosti uništeni. Osećate li uopšte da vas savest optužuje zbog toga? Strahujem da ne osećate. Još nije došlo vreme da ta zaludenost kojom vas je sotona omađijao izgubi svoju silu. I kad bi brat u svemu zaista bio takav kakvim ga vi prikazujete - a ja znam da to nije tako - vaš postupak bi ipak bio neopravdan.

Kad čujemo neku reč osude protiv nekog brata, mi to najčešće prihvatamo. Na pitanje „Gospode, ko može sjediti u sjenici Tvojjoj? Ko može nastaviti na svetoj gori Tvojjoj?” — psalmista odgovara: „Ko hodi bez mane, tvori pravdu i govori istinu iz srca svojega. Ko ne opada jezikom svojim, ne čini drugome zla, i ne ruži bližnjega svojega.”

Kolika bi se ogovaranja sprečila kad bi svako imao na umu da će onaj koji mu govori o greškama drugih isto tako razglašavati i njegove nedostatke čim mu se za to ukaže povoljna prilika. Stoga uvek nastojmo da mislimo dobro o svima, a posebno o našoj braći, sve dok nismo primorani da mislimo drugačije. U zle glasove ne treba odmah poverovati. To često može da

bude plod zavisti ili pogrešnog shvatanja, ili pak preterivanja ili samo delimičnog razotkrivanja činjenica. Zavist i sumnjičenje, kad im se jednom da mesto, šire se kao čičak. Ako neki brat ili sestra zastrane u nečemu, tada je više nego ikad vreme da im poklonimo pažnju i da se interesujemo za njih. Približimo im se u ljubavi i molimo se s njima i za njih, imajući na umu neizmernu cenu kojom je Hristos platio njihovo iskupljenje. Na taj način možemo spasti jednu dušu od smrti, i pokriti mnoštvo greha.

Jedan pogled, jedna reč, pa čak i sam prizvuk glasa mogu bitno doprineti da laž poput otrovne strele proдре do nečijeg srca, zadajući mu neizlečivu ranu. Na taj način se mogu izazvati sumnja i nepoverenje, što je dovoljno da se osujeti uticaj i uništi korisnost čoveka preko koga bi Bog mogao da ostvari neko dobro delo. Ima takvih vrsta životinja koje se, kad jedna od njih bude ranjena i nemoćno padne na zemlju, odjednom sve ustreme na nju i rastrgnu je u komade. Sličnu svirepost ispoljavaju ponekad i ljudi i žene koji se nazivaju hrišćanskim imenom. Ispoljavajući farisejsku revnost, oni su spremni da kamenuju one koji su pred Bogom manje krivi od njih. Ima takvih koji rado ukazuju na tuđe nedostatke i greške samo da bi odvratili pažnju od svojih, ili da bi drugi poverovali u njihovu veliku revnost za Boga i Njegovu Crkvu.

Nekoliko sedmica kasnije u snu mi je bio pokazan jedan od vaših sastanaka za istragu i isleđivanje. Čula sam svedočenja koja su studenti iznosili protiv brataUpravo za te studente je temeljno i savesno predavana nastava ovog brata predstavljala veliku blagodat. Dok je bio popularan i cenjen, oni su jedva nalazili reči kojima bi ga hvalili i uzdizali. Ali sada duvaju drugačiji vetrovi. Sada takvi pokazuju svoj pravi karakter. Videla sam anđela kako u veliku otvorenu knjigu upisuje svako dato svedočenje. Uz svako svedočenje zapisani su i gresi, nedostaci i zablude dotičnog svedoka. Isto tako zapisane su i velike blagodati koje su upravo ti svedoci primili zahvaljujući naporima ovog brata kojeg su sada optuživali.

Mi, kao narod, žanjemo i uživamo plodove napornog rada brata Među nama nema čoveka koji je više nego on posvetio vremena, truda i razmišljanja svome radu. Osećajući da ga u tome gotovo niko ne podržava, bio je veoma zahvalan za svako ohrabrenje.

Jedan od velikih ciljeva, radi kojih je i osnovan naš koledž, bio je odvajanje naših mladih od uticaja ovog sveta - od duha, običaja i ludosti idolopoklonstva. Koledž treba da predstavlja branu protiv poplave nemoralnosti ovog vremena, koja stanovnike sveta čini izopačenima isto tako kao što su bili i oni u danima Nojevim. Mladi su omađijani strašću udvaranja, ženidbe i udaje. Bolesno zaljublivanje i sentimentalnost preovladuju na sve strane. Neophodna je stalna budnost i taktičnost da bi se mladi zaštitili od tih zlih uticaja. Mnogi roditelji su slepi za sklonosti svoje dece. Neki od takvih sa velikim zadovoljstvom tvrde da njihovi sinovi i kćeri nemaju nikakve sklonosti ni želje za druženje sa vršnjacima suprotnog pola, dok upravo ta deca u isto vreme potajno primaju i ukazuju takvu pažnju, a roditelji - potpuno obuzeti svetovnošću i ogovaranjem svoje braće - to uopšte i ne primećuju.

Osnovni cilj našeg koledža je: pružiti mladim ljudima mogućnost da se obrazuju za propovednički poziv, i osposobljavati mlade oba pola za saradnike u raznim granama dela. Tu studenti treba da steknu znanje iz uobičajenih nastavnih predmeta a, više od svega drugog, da studiozno proučavaju Božju Reč. Uspeh naše škole u tome nije bio potpun. Među nastavnicima nije bilo čoveka tako odanog Bogu koji bi se svim srcem posvetio toj grani dela. Mladi ljudi koji su, pokrenuti Duhom Božjim, na koledž došli da se pripreme za propovednički poziv, razočarani su. Odgovarajuća priprema za ovakve studente i ovakav način studija nije bila izvršena; i neki od nastavnika, znajući za ovo, preporučivali su ovim mladićima da se drugim studijama osposobljavaju za drugačiji poziv u životu. Da ovi mladići nisu bili odlučni u svojoj nameri, bili bi navedeni

da odbace i samu pomisao na pripreme za propovedništvo.

Takav su uticaj širili neposvećeni učitelji koji rade samo za platu, koji nisu prožeti Duhom Božjim niti ujedinjeni sa Hristom. U onome što je osnovni cilj našeg koledža nijedan od učitelja nije bio tako aktivan kao upravo brat Biblija treba da bude osnovni predmet proučavanja. Ova knjiga, koja nas uči kako da živimo ovde da bismo zadobili budući, besmrtni život, značajnija je za studente od svakog drugog udžbenika. Preostaje nam još samo malo vremena u kojem možemo da se upoznamo sa njenim istinama. Ali je jedini čovek koji je Reč Božju učinio predmetom proučavanja, i koji je više od bilo kog drugog učitelja pomagao mladima da stiču znanje iz Svetih spisa, udaljen iz škole.

Profesori i učitelji ne shvataju pravu svrhu i cilj našeg koledža. Mi smo uložili mnogo sredstava, pažnje i truda da tu instituciju učinimo onim što Bog želi da ona bude. Volja i rasuđivanje onih koji ne znaju gotovo ništa o načinu na koji nas je Bog vodio kao narod, ne bi smeli da imaju vladajući uticaj u tom koledžu. Gospod mi je više puta pokazao da popularne škole ovog sveta ne treba da nam služe kao uzor. Propovednici drugih verskih zajednica provode godine u sticanju obrazovanja. Naši mladi ljudi svoju obuku moraju da završe za kratko vreme. Gde danas radi jedan propovednik, trebalo bi da bude njih dvadeset koji su pomoću Božjom u našem koledžu pripremljeni za rad na polju jevanđelja.

Mnogi od naših mladih propovednika, pa čak i neki sa zrelijim iskustvom, zanemaruju Reč Božju i preziru Svedočanstva Njegovog Duha. Oni ne znaju šta piše u Svedočanstvima, a i ne žele da znaju. Ne žele da otkriju i otklone, nedostatke svog karaktera. Mnogi roditelji i sami ne traže pouke sadržane u Svedočanstvima, i zato ih ne mogu dati ni svojoj deci. Oni pokazuju prezir prema Bogom danoj svetlosti, postupajući sasvim suprotno Njegovim uputstvima. Primer u tome daju im oni koji rade u srcu dela.

Svoje sukobe i rasprave vi ste obelodanili pred svetom. Mislite li da se, kao narod u Batl Kriku, nalazite u povoljnijoj svetlosti? Hristos se molio za svoje učenike da budu jedno kao što je On jedno sa svojim Ocem, kako bi svet mogao videti da Ga je On poslao. Kakvo ste svedočanstvo izneli u toku nekoliko prošlih meseci? Gospod vidi srce svakoga od nas. On odmerava naše pobude, i On će proveriti svaku dušu. Ko će izdržati ovo proveravanje?

Svedočanstva omalovažena

Heldsburg, Kalifornija, 20. jun 1882.

Draga braćo i sestre u Batl Kriku, saznala sam da je Svedočanstvo* koje sam poslala bratu, sa zahtevom da se pročita pred skupštinom, nekoliko sedmica zadržavano pošto ga je on primio. Pre nego što sam poslala ovo Svedočanstvo bila sam toliko ganuta i potresena Duhom Božjim da nisam mogla naći mir ni danju ni noću sve dok vam nisam to napisala. To nije bio zadatak koji bih sebi ikad izabrala. Još dok mi je suprug bio u životu odlučila sam da mi nije dužnost da iznosim Svedočanstva ukoravajući zlo i braneći pravdu bez obzira o kome je reč, zato što su neki, koristeći se mojim rečima, grubo postupali sa zabludelim a nemudro uzdizali druge čije postupke ni najmanje ne podržavam. Mnogi tumače Svedočanstva kako njima odgovara. Istina Božja nije u skladu sa ljudskim tradicijama niti se prilagođava njihovim nazorima. Kao i njen Autor, ona je nepromenjiva i ostaje ista: juče, danas i zauvek. Oni koji se odvoje od Boga

* Ovo se odnosi na prethodno poglavlje.

nazivaju duhovni mrak svetlošću, a zabludu istinom. Ali tama nikada ne može postati svetlost, niti zabluda može biti istina.

Običaji, navike, praksa i uticaji ovog sveta pomračuju svest i poimanje mnogih do te mere, da oni gube svaku sposobnost da razlikuju svetlost od tame i istinu od zablude. Malo sam nade imala da će moje reči biti shvaćene; ali kad me je Gospod tako snažno pokrenuo, nisam smela da se protivim Njegovom Duhu. Znajući koliko ste se upleli u zamke sotonine, osetila sam da bi ćutati i dalje bilo veoma opasno.

Gospod vam godinama ukazuje na zabrinjavajuće duhovno stanje u skupštini. Ukori i opomene upućivani su ponovo i ponovo. Najupečatljivija svedočanstva u pogledu skupštine u Batl Kriku Gospod mi je dao 23. oktobra 1879. U toku poslednjih meseci koje sam provela s vama, bila sam veoma zabrinuta za tu skupštinu, dok oni koji bi taj teret morali da osećaju u dubini svoje duše, ostaju potpuno spokojni i nezainteresovani. Nisam znala šta da radim ni šta da kažem. Nemam poverenja i ne mogu da se pomirim sa praksom koju mnogi uporno nastavljaju, jer čine upravo ono zbog čega ih je Gospod opomenuo i što ne bi trebalo da ponavljaju.

Bog koji najbolje zna njihovo duhovno stanje kaže: Oni podupiru zlo i odvajaju se od Mene. Svi zajedno zastraniše. Nijedan nije bez krivice. Ostaviše Mene, izvor žive vode, i grade sebi cisterne pune pukotina koje ne mogu da drže vodu. Mnogi od njih iskvariše svoje puteve preda Mnom. Zavist, međusobna mržnja, ljubomora, sumnjičenje, suparništvo, svađe, ogorčenost - to su plodovi koje oni donose. Za Svedočanstva koja im upućujem oni neće ni da čuju. Ne uviđaju koliko su iskvarili svoje puteve preda Mnom i ne obraćaju se da ih iscelim.

Mnogi sa samozadovoljstvom gledaju na dugi niz godina u kojima su zastupali i branili istinu, i smatraju da im to daje pravo na nagradu za poslušnost i nevolje pretrpljene u prošlosti. Ali upravo ta pozitivna iskustva koja su u delu Božjem stekli u prošlosti čine ih još odgovornijima pred Bogom što nisu dosledno nastavili svoje napredovanje ka savršenstvu. Vernošću u prošlim godinama nipošto ne možemo opravdati sadašnju nemarnost. Jučerašnjom vernošću niko ne može opravdati svoje današnje neverstvo.

Svoje neuvažavanje Svedočanstava mnogi opravdavaju rečima: „Sestra Vajt je pod uticajem svoga supruga; Svedočanstva odražavaju njegov duh i njegove nazore.” Drugi opet nastoje da iz mojih napisa izvuku nešto čime bi opravdali svoje postupke i što bi im dalo uticaj. To je bio razlog za moju napred pomenutu odluku da iz mog pera ne izađe više ništa dokle god se ne osvedočim da sila Božja preobražujuće deluje u toj skupštini. Ali je Gospod stavio ovo breme na moju dušu. Zalagala sam se najusrdnije za vaše spasenje. Koliko je to bola zadalo i meni i mom suprugu pokazaće samo večnost. Zar meni nije poznato duhovno stanje u toj skupštini kad mi je Gospod godinama to pokazivao ponovo i ponovo? Opomene su ponavljane toliko puta, ali ipak nije došlo ni do kakve odlučne pro mene.

Pokazano mi je negodovanje Božje prema pripadnicima Njegovog naroda zato što se prilagođavaju svetu. Videla sam da deca brata predstavljaju zamku za njega. Svojim idejama i mišljenjem, svojim osećanjima i stavom oni utiču na njegov um i pomračuju njegovo rasuđivanje. Ti mladići su jako skloni neverovanju. Majka je svoj nedostatak vere i pouzdanja u Boga nasledem prenela na svoju decu. Njena posvećenost deci veća je od njene posvećenosti i odanosti Bogu. Otac je potpuno zanemario svoju dužnost. Posledice njihovog pogrešnog stava otkrivaju se sad u njihovoj deci.

Kad god sam govorila pred skupštinom, trudila sam se da roditeljima živo predočim obaveze koje imaju prema svojoj deci, jer znam u kakvom se stanju nalaze ti mladi i šta ih je učinilo takvima. Ali sve to nije prihvaćeno. Znam kakvi su me tereti pritiskali pri poslednjem

mom zalaganju za vas. Da nisam videla u kolikoj se opasnosti nalazite nikada ne bih do te mere naprezala svoje snage. Čežnjivo sam nastojala da vas probudim, da biste se u srcu ponizili pred Bogom i vratili se Njemu u pokajanju i veri.

Pa ipak, sada kada vam upućujem ovo Svedočanstvo opomene i ukora, mnogi od vas izjavljuju: to je samo mišljenje sestre Vajt. Time u stvari ružite i žalostite Duha Svetoga. Vi dobro znate kako se Gospod otkriva preko Duha proroštva. Ispred mene u viziji prolaze prošlost, sadašnjost i budućnost. Bivaju mi prikazana lica koja nikad nisam videla, i koja prepoznam kad ih sretnem i po nekoliko godina kasnije. Često se budim iz sna sa živom i upečatljivom predstavom o onome što mi je prethodno pokazano; i to odmah zapisujem, u ponoć; takva pisma putovala su preko celog kontinenta i, stižući u vreme krize, spasavala delo Božje od velikih nesreća. To je bio moj zadatak tokom mnogih godina. Viša sila me je primoravala da ukoravam i osuđujem zla dela koja mi ni na um nisu dolazila. Da li je sila koja me na taj rad pokreće poslednjih trideset i šest godina odozgo ili odozdo?

Pretpostavimo - kako to neki žele da prikažu, iako netačno - da sam na ovakvo pisanje bila navedena pismima koja sam dobijala od pojedinih članova Crkve. Kako je to bilo sa apostolom Pavlom? Novosti koje je primao preko porodice Hlojinih o duhovnom stanju crkve u Korintu bile su povod da napiše svoju Prvu poslanicu ovoj crkvi. U privatnom pismu koje je dobio stanje je prikazano onakvim kakvo je zaista bilo, i on u svom odgovoru izlaže opšta načela kojih se treba pridržavati, da bi se postojeća zla iskorenila. Veoma ljubazno, obazrivo i sa velikom mudrošću bodrio ih je da u svemu budu jedinstveni, da među njima ne bi dolazilo do svađa i razdora.

Pavle je bio nadahnuti apostol, pa ipak mu Gospod nije uvek u viziji otkrivao sve pojedinosti o stanju Njegovog naroda. Oni koji su bili istinski zainteresovani za napredak Crkve, a videli su zla koja se uvlače u nju, obavestili su ga o tome, i u svetlosti na vreme primljenih informacija on je bio u mogućnosti da pravilno rasudi o razvoju tamošnje situacije. Pošto mu Gospod nije dao neko novo otkrivenje specijalno za ovu priliku, oni koji su iskreno tražili svetlost nisu samo zbog toga odbacili njegovu poruku kao obično pismo. Ne, zaista. Njemu je Gospod otkrio teškoće i opasnosti na koje Crkva mora nailaziti, tako da je znao kako im se treba suprotstaviti kada se zaista pojave.

On je bio postavljen da brani i štiti duhovne interese Crkve. Bio je dužan da budno stražari nad dušama kao onaj koji će morati za njih da polaže račun pred Bogom, i zar je onda trebalo da uvaži izveštaje koji su govorili o anarhiji i razdoru? Da, sasvim sigurno; i ukor koji im je uputio bio je napisan pod nadahnućem Duha Božjeg kao i svaka druga njegova poslanica. Međutim, kad je poslanica sa takvim ukorima stigla, neki nisu hteli da se poprave. Tvrdeći da preko Pavla ne govori Bog, već da je to samo njegovo ljudsko mišljenje, smatrali su svoje lično rasuđivanje isto tako pouzdanim kao i njegovo.

Isto to se događa i s mnogima iz našeg naroda koji se udaljuju od „starih međa” i rukovode se svojim ličnim rasuđivanjem. Kako bi veliko olakšanje takvi našli kad bi svoju savest mogli da umire ubeđenjem da moje delo nije od Boga! Ali vaše neverovanje ne može da izmeni činjenice koje su tako očevide. Vi ste puni nedostataka u karakteru, u moralu i u verskom iskustvu. Možete da zatvarate oči pred tom činjenicom koliko god hoćete, ali to vas neće učiniti ni najmanje boljima. Jedini lek je da se operete u krvi Jagnjetovoj.

Ako odbacite savet Božji da biste ugađali sebi; ako nastavite da slabite poverenje naroda Božjeg u Svedočanstva koja im On upućuje, vi ste u pobuni protiv Boga isto tako kao što su bili Korej, Datan i Aviron. Vi znate njihovu istoriju. Znate kako su se tvrdoglavo i uporno držali svojih mišljenja. Ostali su odlučni u tvrdenju da je njihovo rasuđivanje bolje od Mojsijevog i da

on Izrailjcima nanosi veliku nepravdu. Oni koji su se ujedinili s njima ostali su tako uporni u svom mišljenju da su, uprkos tako očividnoj kazni kojom je Bog uništio vode pobune, odmah sledećeg jutra bezočno optuživali Mojsija i Arona, govoreći: „Pobiste narod Gospodnji.“ Ovo pokazuje kako strašno može da bude obmanut ljudski um. Kako je teško osvedočiti one koji dozvole da im dušu prožme duh koji nije od Boga! Kao Hristov poslanik, želim da vam kažem: Pazite kakav stav zauzimate! Ovo je delo Božje, i pred Njim ćete morati da odgovarate za način na koji postupate sa Njegovom porukom.

Dok sam stajala nad smrtničkom posteljom svoga supruga, znala sam da bi on mogao još živeti da su drugi poneli svoj deo tereta. Tada sam se u agoniji duše molila i svim silama zalagala da ti ljudi ne žaloste više Svetog Božjeg Duha bezosećajnošću svoga srca. Posle nekoliko dana i sama sam bila suočena sa smrću. Tada sam dobila od Boga najjasnije otkrivenje i o sebi samoj i o Crkvi. Iako veoma slaba, iznela sam vam svoje svedočanstvo, ne znajući da bi to moglo da bude moja poslednja prilika. Jeste li zaboravili svu ozbiljnost toga trenutka? Ja to nikada ne mogu zaboraviti, jer mi se činilo kao da se već nalazim pred Hristovim sudom. Vaše nazadovanje, okorelost vašeg srca, nedostatak sloge, ljubavi i duhovnos ti, vaše odstupanje od jednostavnosti i čistote koju Bog traži da sačuvate - sve to sam znala i duboko osećala. Iznalaženje tuđih grešaka, osuđivanje, zavist, svada i borbe za najviši položaj - sve se to nalazilo među vama. Sve mi je to bilo pokazano i videla sam kuda sve to vodi. Plašila sam se da će me taj napor koštati života, ali me je zabrinutost i ljubav prema vama navela da progovorim. Toga dana sam Bog vam je govorio. Da li je to ostavilo trajan utisak na bilo koga od vas?

Kad sam otišla u Kolorado, bila sam toliko zabrinuta za vas da sam vam, i pored svoje slabosti, napisala mnoge stranice koje je trebalo pročitati na vašem sastanku pod šatorima. Tako slaba i uzdrhtala, ustajala sam u tri sata ujutru da bih vam pisala. Bog je progovorio kroz telo od praha. Možda ćete reći da je ta poruka bila samo jedno obično pismo. Da, to je bilo pismo, ali sam na pisanje bila pokrenuta Božjim Duhom da bi vam prenela ono što mi je bilo pokazano. U pismima koja vam pišem i u svedočanstvima koja iznosim, ja izlažem ono što mi je Gospod otkrio. Ni u jednom članku koji sam napisala za naše listove ja ne iznosim samo svoje ideje. To su poruke koje mi Bog otkriva u vizijama - dragoceni zraci svetlosti koja blista sa Njegovog prestola.

Zabrinutost zbog duhovnog stanja u Batl Kriku i činjenice da ovako slaba nisam u mogućnosti da vam pomognem, nije prestala da me pritiska ni po dolasku u Okland. Znala sam da kvasac neverovanja nije prestao da deluje. Oni koji ne uvažavaju jasno izražene zahteve Reči Božje, neće uvažavati ni Svedočanstva koja ih pozivaju da poslušaju Reč Božju. Prilikom posete Heldsburgu, prošle zime, bila sam pod velikim teretom zabrinutosti i bola i mnogo sam se molila. Ali je Gospod u jednom trenutku dok sam se molila razagnao tamu, i velikom svetlošću obasjao prostoriju u kojoj sam se nalazila. Božji anđeo nalazio se pored mene i imala sam utisak da se nalazim u Batl Kriku. Prisustvujući vašim savetima, čula sam svaku izgovorenu reč i videla prizore koje, ako Gospod ushtedne, želim da zauvek izbrišem iz svog sećanja. Duša mi je bila toliko ranjena da nisam znala šta da preduzmem niti šta da kažem. Neke pojedinosti ne mogu ni da pomenem. Naloženo mi je da niko za to ne treba da zna, jer mnogo toga treba još da se odvija.

Rečeno mi je da sve ono o čemu mi je data svetlost sakupim i objavim, da ti zraci obasjaju narod Božji. Ja to i činim preko svojih članaka koji se objavljuju u našim listovima. Mesecima ustajem u tri sata svakog jutra i sakupljam sve što sam napisala posle dva poslednja Svedočanstva koja su mi data u Batl Kriku. Pisala sam vam o svemu što mi je bilo pokazano i to odmah onako slaba; ali sam zanemarila da vodim brigu i o svome zdravlju, i taj teret me je skrhao; moji spisi

nisu svi dovršeni da biste ih imali na Generalnoj konferenciji.

Dok sam bila na molitvi, Gospod mi se ponovo otkrio. U viziji se ponovo našao u Batl Kriku. Bila sam u mnogim kućama i čula šta govorite za svojom trpezom. Nisam ovlašćena da objavljujem sve pojedinosti. Nadam se da nikada neću biti pozvana da ih nabrajam. Imala sam takođe i nekoliko veoma potresnih snova.

Koji ćete glas priznati kao glas Božji? Čime bi vam još Gospod mogao pomoći da uvidite pogrešnost svoga puta i da se popravite? Kakvom silom bi još mogao da deluje na tu skupštinu? Ako odbijate da verujete dokle god se ne ukloni svaka senka neizvesnosti i svaka mogućnost sumnje, nećete poverovati nikad. Sumnja koja da bi nešto prihvatila traži savršenu spoznaju o tome, nikad neće prestati da se suprotstavlja veri. Gospod traži od nas da poslušamo glas dužnosti, iako mnoštvo glasova sa svih strana sugerišu da pođemo u suprotnom pravcu. Glas savesti moramo poslušati bez ikakvog pregovaranja ili kompromisa sa ličnim sklonostima, kako ne bi prestao da nas opominje prepuštajući kontrolu trenutnim pobudama. Reč Gospodnja dolazi svima koji se ne odupiru Njegovom Duhu odlučno rešeni da ne čuju i ne poslušaju. Taj glas se čuje u opomenama, savetu i ukoru. To je poruka svetlosti koju Bog upućuje svome narodu. Ako čekamo na glasniji poziv ili povoljnije prilike, svetlost se može povući a mi ćemo ostati u mraku.

Propustivši jednom da se odazovemo pozivu Duha Božjeg i Njegove Reči, zato što odazvati se znači uzeti i krst, mnogi gube mnogo - tako mnogo da to neće saznati sve do onog dana kad se na sudu otvore knjige nebeskih zapisnika. Zalaganje i pozivi Božjeg Duha koji se danas zanemaruju zato što prolazna zadovoljstva i sklonosti odvlače u suprotnom pravcu, sutra možda više neće moći da osvedoče i utiču na dušu. Jedini put da napredujemo u blagodati i poznanju istine u tome je da bez odlaganja i spremna srca ne propustimo priliku koja nam se danas pruža. Budimo uvek svesni činjenice da svako za sebe pojedinačno stojimo pred Gospodom nad vojskama; ne dozvolimo sebi da Ga vređamo nijednom svojom rečju ili postupkom, pa čak ni svojim mislima. Onda se nećemo plašiti čoveka niti bilo kakve zemaljske sile, jer su sva naša dela poznata Vladaru Vasiona koji u svojim rukama drži sudbinu svakoga od nas za ovaj život i za večnost. Kada bismo u svakom trenutku imali na umu da smo sluge Najvišega, bili bismo daleko obazriviji; ceo naš život imao bi za nas smisao u posvećenosti koju nikakve ovozemaljske počasti ne mogu dati.

Misli srca, reči usana i svaki postupak u životu činiće naš karakter plemenitijim, ako se stalno osećamo kao u prisustvu Božjem. Neka misao srca uvek bude: „Gle, Bog je ovde.” Onda će život biti čist, karakter neokaljan, a duša će se stalno uzdizati ka Gospodu. Vi u Batl Kriku ne idete tim putem. Pokazano mi je da bolujete od teške i zarazne duhovne bolesti koja, ukoliko se ne spreči, donosi duhovnu smrt.

Želja za lagodnim životom i zadovoljstvima upropastila je mnoge. Takvima je samoodricanje odvratno. Oni se stalno trude da izbegnu iskušenja, koja neizbežno prate život potpune odanosti Bogu. Oni su svim srcem prionuli za dobra ovozemaljskog života. To su zemaljski uspesi, ali zar se oni ne stiču na štetu budućih, večnih i neprolaznih interesa? Najveći uspeh u životu je da se pokažemo verne sluge Božje koje ljube pravdu a mrze bezakonje. Trudimo se da sa zahvalnošću, kao sreću i kao uspeh u ovom životu, prihvatimo ono što se može naći na putu dužnosti. Najveću snagu stičemo kad osetimo i priznamo svoju slabost. Najveći gubitak koji bilo ko od vas u Batl Kriku može da doživi je gubitak istrajnog revnovanja za pravdu, gubitak snage da se oduprete iskušenju, gubitak vere u načela istine i dužnosti.

Neka niko ne laska sebi da je postigao uspeh u životu ako nije sačuvao čistotu svoje savesti, ostajući potpuno odan istini i Bogu. Idimo uvek hrabro samo napred, ne gubeći nadu u pobedu

dobra, ma kakva nas iskušnja snalazila na našem putu i ma kakav nas moralni mrak okruživao. Strpljenje, vera i ljubav prema dužnosti - to su lekcije koje moramo naučiti. Potčinjavanje sopstvenog „ja” i stalno gledanje na Isusa treba da nam budu svakodnevni zadatak. Dušu koja se u veri stalno oslanja na Njega i od Njega očekuje pomoć, Gospod nikada ne ostavlja. Venac života stavlja se samo na čelo pobjednika. Za svakoga dok se nalazi u životu postoji ozbiljan zadatak koji može savesno i verno da izvrši za Boga. Ukoliko je sotonina moć izrazitija a njegova lukavstva brojnija, utoliko sposobniji, spremniji i odlučniji u svom rukovođenju moraju biti oni kojima je povereno stado Božje. Svako od nas ima zadatak da se bori ne samo za svoju dušu, nego da i druge podstiče i hrabri u borbi za večni život.

Teško mi je da vam kažem, braćo moja, da ste zbog svog grešnog zapostavljanja svetlosti potpuno obavijeni tamom. Vi ste sada možda otvoreni u svom nepriznavanju i neprihvatanju svetlosti; sumnje koje ste gajili i nemarnost da poslušate zahteve Božje zaslepili su toliko vaše poimanje da tama za vas sada predstavlja svetlost, a svetlost tamu. Bog od vas traži i očekuje da se date na savršenstvo. Hrišćanska religija je progresivna. Svetlost koja dolazi od Boga obilna je i potpuna, čekajući samo da je zatražimo. Ma koliko blagoslova da smo već dobili od Gospoda, On još uvek ima beskrajnu i neiscrpnu zalihu iz koje možemo stalno primati. Skepticizam može da izlaže podsmehu i ruglu svete zahteve Jevanđelja i da ih poriče. Duh svetovnosti može da zatruje mnoge i da zagospodari nad njima; delo Božje može se održavati samo uz velike napore i stalne žrtve, ali ono će na kraju ipak trijumfovati.

Božanski nalog glasi: Samo napred! Svako neka izvršuje svoju ličnu dužnost, a posledice sve prepustite u Božje ruke. Ako nastavimo putem kojim nas Hristos vodi, bićemo svedoci Njegove pobjede i učesnici u Njegovoj radosti. Da bismo dobili pobjednički venac, moramo učestvovati u borbi. Slično Hristu, moramo se usavršavati kroz stradanja i patnje. Da je Hristov život na zemlji bio život udobnosti, onda bismo mogli da se odajemo lenjosti. Pošto je Njegov život bio obeležen neprekidnim samoodricanjem, patnjama i samopožrtvovanjem, nemojmo se žaliti ako smo pozvani da s Njim učestvujemo u tome. Sa sigurnošću možemo ići i najmračnijim putem ako nas vodi Onaj koji predstavlja Svetlost svetu.

Gospod vas izlaže probi i proveravanju. On vam je upućivao savete, opomene i usrdne pozive. I sva ta ozbiljna upozorenja učiniće tu skupštinu boljom ili još odlučnijom u zlu. Svaki put kada zanemarite i odbacite glas Božji, koji vam govori u savetu, opomeni i nastojanju da vas popravi, postajete još skloniji da sve to uporno odbacujete ponovo i ponovo, sve dok Gospod ne zaključi: „Što zвах, ali ne htjeste, pružah ruku svoju ali niko ne mari; nego odbaciste svaki savjet moj, i karanja mojega ne htjeste primiti, zato ću se i ja smijati vašoj nevolji, rugaću se kad dođe čega se bojite; kad kao pustoš dođe čega se plašite, i pogibao vaša kao oluja kad dođe, kad navali na vas nevolja i muka. Tada će me zvati, ali se ja neću odazvati; rano će tražiti, ali me neće naći. Jer mrziše na znanje i straha Gospodnjega ne izabraše; ne pristaše na moj savjet, i prezreše sva karanja moja. Zato će jesti plod onoga što su izabrali, i nasitiće se savjeta svojih.”

Dokle ćete hramati između dva mišljenja? Zar ćete potpuno zanemariti i odbiti da primite Bogom danu svetlost? Čuvajte se da ne bude i u vama zlo srce neverovanja, da odstupite od Boga živoga. Vi ne prepoznajete vreme svoga pohođenja. Zanemarivanje i odbacivanje pruženih mogućnosti i preimućstava - bio je veliki greh Jevrejskog naroda. Posmatrajući duhovno stanje svojih takozvanih sledbenika danas, Hristos vidi samo nisku nezahvalnost, prazni formalizam, licemernu neiskrenost, farisejsku oholost i otpadništvo.

Hristu su Njegove suze na vrhu Maslinske Gore navirale tako neodoljivo zbog nezahvalnosti i nesklonosti pokajanju svakog pojedinog grešnika do poslednjeg dana. On vidi koliko se

Njegova ljubav prezire. Predvorje u hramu duše pretvoreno je u prostor za nesvetu trgovinu. Sebičnost, srebroljublje, zloba, oholost i strasti - sve to neguje se u ljudskom srcu. Njegove opomene odbacuju se i ismevaju, sa Njegovim izaslanicima postupa se ravnodušno i prezrivo a njihove reči smatraju se zaludnim pričama. Hristos je govorio u tako često ponavljanom pozivu milosti, ali sve to ostaje nezapaženo, On govori u ozbiljnim opomenama, ali te opomene se odbacuju.

Vas koji odavno ispovedate veru i na rečima još uvek odajete priznanje Hristu, molim najusrdnije: ne obmanjujte sami sebe. Isus prihvata službu samo nepodeljenog srca. Odanost duše jedino je što ima vrednost u očima Božjim. „Kad bi i ti znao, bar u ovaj tvoj dan, ono što je za mir tvoj!” „**Tebi, danas upravo tebi** Hristos se u ovom trenutku - silazeći sa svog prestola, ispunjen saosećajnom nežnošću prema onima koji ne vide svoju opasnost i koji nemaju samilosti ni sami prema sebi - obraća lično kao pojedincu.

Mnogi imaju samo ime da su živi, dok su u stvari duhovno mrtvi. Oni će jednog dana reći: „Gospode, Gospode, nismo li u ime Tvoje prorokovali, i Tvojim imenom đavole izgonili, i Tvojim imenom čudesa mnoga tvorili?” A Hristos će im javno kazati: „Nikad vas nisam znao; idite od mene vi koji činite bezakonje.” Teško vama, formalisti, ako nastavite da odlažete svoje spasenje dok Sunce pravde ne zađe. Tama večne noći — biće vaša sudbina. O, kada bi hladno srce formalista, koji su toliko naklonjeni svetlu, ovim bilo ganuto i slomljeno! Hristos je nas radi prolivao ne samo suze, nego i svoju krv. Zar da nas takvo ispoljavanje Njegove ljubavi ne po i krene na najdublju poniznost pred Bogom? Da bi nas Bog prihvatio kao svoje, moramo se poniziti i potpuno odbaciti svoje „ja.“

Oni koje Bog vodi, nikada — u svetlosti Hristove savršenosti — ne mogu biti zadovoljni sami sobom. Ali oni koji, gubeći iz vida Hrista kao svoj Uzor, nedolično uzdižu i precenjuju sebe, rado zapažaju i kritikuju nedostatke drugih; oni su strogi, nepoverljivi prema drugima, uvek spremni da osude; takvi su spremni da drugima učine svako zlo samo da bi uzdigli sebe.

Kad mi je Gospod poslednji put izneo vaše duhovno stanje i stavio mi do znanja da odbacujete svetlost koja vam je upućivana, naloženo mi je da vam ovako otvoreno govorim u Njegovo ime, jer se gnjev Njegov raspalio protiv vas. Izgovorene su mi sledeće reči: „Tvoj zadatak odredio ti je sam Bog. Mnogi te neće poslušati, jer su odbili da poslušaju Velikog Učitelja; mnogi neće pristati da se poprave, jer je ono što rade u njihovim očima potpuno ispravno. Ipak, tvoja je dužnost da im prenosiš ukore i savete koje im Ja upućujem, bez obzira da li će ih oni primiti ili pak odbaciti.”

Prenosim vam Svedočanstvo Gospodnje. Svi koji su spremni da se poprave poslušaće Njegov glas; ali oni koje je neprijatelj obmanuo ne žele da izađu na svetlost da se ne bi videla njihova zla dela koja zaslužuju ukor. Mnogi između vas ne mogu da raspoznaju dela Božja ni Njegovo prisustvo, i ne znate da je ovo Njegovo delo. Gospod je još uvek milostiv i spreman da oprosti svima koji Mu se obrate u pokajanju i veri. Mnogi — kaže Gospod — ne znaju o šta se spotiču. Oni ne slušaju glas mojih slugu, nego se povode za svojim ličnim rasuđivanjem i onim što vide svojim očima. Neverovanje i skepticizam zauzimaju mesto vere. Oni se odriču Mene.

Pokazano mi je kako se očevi i majke udaljuju od svoje jednostavnosti i zanemaruju sveti poziv Jevanđelja. Gospod im u svojoj Reči daje upozorenja da se ne izopačuju prihvatanjem običaja i nazora ovog sveta. Hristos je spreman da ih obdari neizrecivim bogatstvom svoje milosti ali se oni pokazuju nedostojnima toga.

Mnogi uzdižu sami sebe u svojoj taštini. Čim neko uобрази da poseduje neki talenat koji bi mogao korisno da se upotrebi u delu on počinje da precenjuje svoje sposobnosti i da sebe smatra

jednim od stubova Crkve. Posao koji bi mogao da obavlja sa uspehom on napušta i prihvata se nečega za šta nije osposobljen, iako toga nije svestan. On stalno govori i misli o nekom višem položaju. Trebalo bi da svojim hrišćanskim životom bude svetlost za one koji ga okružuju; ali umesto vrlina, kao što su: krotost, smernost duha, blagost, plemenitost i ljubav, u njegovom životu svuda se pojavljuje i ističe samo njegovo lično „ja.“

Duh Hristov treba tako da kontroliše naš karakter i postupke, da naš uticaj na druge uvek bude blagotvoran i ohrabrujući. Naše misli, naše reči i postupci treba da svedoče da smo zaista rođeni od Boga i da mir Hristov vlada u našem srcu. Na taj način širićemo oko sebe blagotvornu atmosferu na koju Hristos ukazuje svojim izričitim nalogom: „Tako da se svijetli svetlost vaša pred ljudima“ (Mat. 5,16). Na taj način treba da za sobom ostavljamo osvetljenu stazu prema nebu. Takvim povezivanjem sa Hristom možete postati uspešniji propovednici pravde nego bilo kakvim naporima uloženi sa propovedaonice bez tog nebeskog miropomazanja. Ovu svetlost najčistijim zračenjem šire oni koji su najmanje svesni svoga sjaja, kao što najlepše miriše ono cveće koje se najmanje razmeće raskošnom privlačnošću svojih boja.

Naš narod čini veoma opasne greške. Uzdizati bilo koga i laskati mu nije moguće a da mu time ne učinimo veoma rdavu uslugu; oni koji postupaju tako doživće ozbiljno razočaranje. Na taj način oni se previše oslanjaju na smrtnog i ograničenog čoveka, a premalo na Boga koji nikada ne greši. Čeznjivo priželjkivanje za isticanjem i popularnošću očevidan je znak otpađivanja od Boga i prijateljstva sa svetom. Taj duh predstavlja obeležje naših dana. To pokazuje da su ljudi u duhovnom slepilu i siromaštvu duše i da uopšte nemaju um Hristov. Otvraćajući svoj pogled od Hrista i prihvatajući samo ljudska merila, često i ljudi nižih umnih sposobnosti potpuno gube iz vida svoju intelektualnu sićušnost i nedolično precenjaju svoje sposobnosti i darove. Među našim narodom idolatrijski se uzdižu talentovani pojedinci, koji su samo ljudska oruđa, i to često površnog karaktera. Moramo umreti sebičnosti i u veri biti smerni i puni pouzdanja u Boga kao dete u svoje roditelje. Božji narod je odstupio od svoje jednostavnosti. Svoju snagu mnogi ne traže u Bogu i zato su duhovno tako slabi i nemoćni.

Pokazano mi je da se duh svetovnosti sve više odobrava u Crkvi. Vi nastavljate istim putem kojim je išao starozavetni Izrailj. Na isti način propuštate da odgovorite svom svetom pozivu kao Bogom izabrani i osobiti narod. Vi svakodnevno „pristajete na bezrodna djela tame.“ Svojim povezivanjem s nevernicima vi stalno izazivate nezadovoljstvo Gospodnje i Njegovu srdžbu. Vi nećete da znate za sve ono od čega zavisi vaš mir i to brzo nestaje ispred vaših očiju. Svojom nemarnošću i odbijanjem da živite u skladu sa primljenom svetlošću, stavljate se u položaj čak nepovoljniji od položaja Jevreja u Hristovim danima kojima je On morao da uputi tužne reči: „Teško vama.“

Pokazano mi je da, ukoliko se narod otpaduje od Boga, neverovanje u Svedočanstva sve više uzima maha. To zahvata naše redove na čitavom području našeg delovanja. Ali malo je njih koji znaju i misle o tome šta će naše skupštine doživeti. Pokazano mi je da smo još uvek pod okriljem Božjeg strpljenja, ali niko ne može reći koliko će to još potrajati. Niko ne zna granice milosti koja nam se još uvek ukazuje. Malo je onih koji su svim srcem odani Bogu. Veoma su malobrojni oni koji, poput zvezda u burnoj noći, tu i tamo zablistaju između oblaka.

Mnogi koji, zadovoljni sami sobom, spokojno slušaju izlaganja Božje Reči tvrde za sebe da su živi, dok su u stvari duhovno mrtvi. Oni godinama dolaze na naša bogoslužjenja, ali je očevidno da su sve manje svesni značaja i vrednosti istina koje slušaju. Oni nisu gladni i žedni pravde, niti nalaze bilo kakvo zadovoljstvo u onome što je duhovno ili božansko. Oni prihvataju istinu, ali nisu u potpunosti posvećeni njenim uticajem. Trajan utisak na njih ne ostavlja Reč

Božja, bilo da se ona čita iz Biblije ili iz Svedočanstava Njegovog Duha. Njihova osuda biće u srazmeri sa svetlošću, preimućstvima i mogućnostima koje su omalovažili. Dok istinu propovedaju drugima, mnogi u isto vreme i sami čine bezakonje. Usrdni pozivi i molbe Božjeg Duha, obećanja Njegove Reči koja, poput božanske melodije, obiluju upozorenjima protiv idolopoklonstva i neposlušnosti — sve se to pokazuje nemoćnim da razbije i gane srce okorelo pod pogubnim uticajem svetovnosti.

Mnogi iz redova našeg naroda postaju mlaki. Slično stanovnicima Miroza, oni zauzimaju neutralan stav: niti za niti protiv — ni studen ni vruć. Oni slušaju reči Hristove, ali ih ne izvršuju. Ako ostanu u takvom stanju, On će ih odbaciti sa gnušanjem i odvratnošću. Mnogi od onih koji su imali veliku svetlost, velike mogućnosti i sva duhovna preimućstva — u isto vreme hvale i Hrista i ovaj svet. Klanjaju se i Bogu i mamoni. Vesele se i zabavljaju sa decom ovoga sveta, a ipak polažu pravo na blagoslove obećane deci Božjoj. Žele da Hristos bude i njihov Spasitelj, ali odbijaju da uzmu svoj krst i da ponesu jaram koji nam On preporučuje. Neka vam se Gospod smiluje, jer ukoliko nastavite svojim sadašnjim putem, ne može vam se proricati ništa drugo osim zla.

Strpljenje Božje ima određeni cilj, ali vi taj cilj osujećujete. On dozvoljava pojavu takvog stanja da biste vi ubrzo zaželeli promenu na bolje, ali vi to uviđate suviše kasno. Bog je Iliji naredio da svirepog i verolomnog Azaila pomaže za cara nad Sirijom, da bi bio bič za idolopoklonički Izrailj. Ko zna neće li vas Bog prepustiti obmanutosti koju volite? Ko zna, možda će oni koji iznošenjem ovakvih svedočanstava verno, nepokolebljivo i istinito izvršavaju svoju dužnost biti poslednji koji će Jevanđelje mira ponuditi našim nezahvalnim skupštinama? Možda se zatirači već obučavaju pod rukovodstvom sotone, čekajući samo odlazak nekolicine barjaktara da zauzmu njihova mesta i da glasom lažnih proroka poviču: „Mir, mir,“ kad Gospod ne najavljuje mir. Ja retko plačem, ali sad mi suze neodoljivo naviru na oči; moje vrele suze padaju na hartiju dok ovo pišem. Možda će uskoro doći kraj svakom prorokovanju među nama i možda glas koji je pokretao pripadnike našeg naroda neće više da ih uznemirava budeći ih iz njihovog sna u svetovnosti i telesnim željama.

Kada Bog otpočne svoje „neobično djelo“ na zemlji, kad svete ruke ne budu više nad kovčegom, teško tada ovome narodu! „O, kad bi ti znao, bar u ovaj tvoj dan ono što je za mir tvoj!“ O, kad bi se i pripadnici našeg naroda pokajali tako korenito i potpuno kao Ninevljani, i uzverovali svim srcem, da Gospod odustane od ljutoga gnjeva svojega!

Ispunjena sam bolom i strepnjama kad vidim kako se roditelji prilagođavaju svetu i dozvoljavaju svojoj deci da prihvataju merila i nazore svetovnosti i idu u korak sa vremenom kakvo je ovo. Bila sam užasnuta kada mi je predloženo duhovno stanje porodica koje ispovedaju sadašnju istinu. Razuzdanost koju ispoljavaju mladi, pa čak i deca, gotovo je neverovatna. Roditelji ne znaju za tajne poroke koji uništavaju i brišu lik Božji u njihovoj deci. Među nama postoje gresi koji su bili obeležje Sodomljana. Za to su odgovorni roditelji, jer svoju decu ne uče odmalena da ljube Boga i da se pokoravaju Njegovim zapovestima. Ne ograničavaju ih ni u čemu niti ih marljivo poučavaju putevima Gospodnjim. Dozvoljavaju im da od kuće odlaze i vraćaju se kako im se kada ushte, i da se družu sa decom ovoga sveta. Svetovni uticaji, koji neutrališu domaće vaspitanje i roditeljski autoritet, susreću se na sve strane i u takozvanom boljem društvu. Svojim načinom odevanja, svojim izgledom i zabavama na koje odlaze, mladi su stalno okruženi atmosferom koja ih udaljuje od Hrista.

Naša jedina sigurnost je da se u svemu držimo kao Bogom izabrani i osobiti narod. Ne smemo se ni za jedan palac potčiniti običajima i modi ovog izopačenog veka, već ostanimo u mo-

ralnoj nezavisnosti, ne pristajući ni na kakav kompromis sa izopačenom praksom idolopoklonika.

Neophodna je prava hrabrost i nezavisnost da bismo se uzdigli iznad verskih kriterijuma takozvanog hrišćanskog sveta. Oni ne slede Hristov primer u samoodricanju; niti su spremni na bilo kakve žrtve, već na svaki način nastoje da izbegnu krst koji, prema Hristovim rečima, treba da bude znak da smo Njegovi učenici.

Šta bih mogla reći da probudim naš narod? Svedočim vam da je čak i među propovednicima koji izlaze pred narod da objašnjavaju Svete spise, malo onih koji nisu oskrnavljeni. Oni su izopačeni u srcu i nisu im čiste ruke. Ipak mnogi viču: „Mir, mir,“ i one koji čine bezakonje niko ne uznemirava. „Nije okračala ruka Gospodnja da ne može spasti, niti je otežalo uho Njegovo da ne može čuti,“ nego nas gresi naši odvojiše od Boga. Crkvu izopačuju njeni članovi koji svojim gresima skrnave i telo i dušu.

Kad bi svi koji prisustvuju skupovima za moralno uzdizanje i molitvu bili pravi bogomoljci, onda bi još bilo nade, iako preostaje još mnogo toga što treba da se učini za nas. Ali uzaludno je da sami sebe zavaravamo. Stanje ni iz daleka nije onakvo kakvo spolja izgleda. Izdaleka posmatrane mnoge pojedinosti izgledaju lepo, ali kad se bolje razmotre, ispostavlja se da su pune nedostataka. U naše vreme preovladuje duh neverovanja i otpadništva — duh uobražene prosvetljenosti navodnim poznavanjem istine, dok je to u stvari najteža opsena i drsko prekoračivanje dozvoljenog. Postoji duh suprotstavljanja jasno izraženoj Božjoj Reči i Svedočanstvu Njegovog Duha. Tu je isto tako i duh idolatrijskog uzdizanja ljudskog razuma iznad otkrivene mudrosti Božje.

Među nama ima ljudi i to na odgovornim položajima koji smatraju da više poverenja treba imati u mišljenje nekolicine uobraženih filozofa, koji misle da su nešto, nego u istine Svetoga pisma, ili Svedočanstva Svetog Duha. Takvi veru koju su ispovedali Petar, Pavle ili Jovan smatraju staromodnom i nepodnošljivom za sadašnje vreme. Takvu veru oni proglašavaju apsurdnom, mističnom i nedostojnom prosvetljenog uma.

Bog mi je otkrio da se takvi ljudi, poput Azaila u doba izrailjskog otpadništva, pokazuju kao bič za naš narod. Svoju mudrost takvi ističu iznad onoga što je napisano u Svetim spisima. Takvo neverovanje u suštinske istine Reči Božje - zato što ljudski um ne može da prodre u tajne Njegovog postupanja - susreće se u svakoj oblasti, u svim društvenim slojevima. Takvo učenje uvlači se u većinu naših škola, pa čak i u pouke domaćeg vaspitanja. Hiljade njih koji tvrde da su hrišćani slušaju učenja lažnih duhova. Sa duhom tame, prurušenim u odeću vere, sukobljavamo se na svakom koraku.

Kad bi sve što se prikazuje kao pobožnost zaista takvo i bilo, kad bi svi oni koji tvrde da veruju u sadašnju istinu i da je propovedaju svetu zaista bili za istinu, a ne protiv nje, i kad bi se dali voditi Njegovim Duhom - u tome bi se mogao nazreti zrak svetlosti usred moralne tame koja svuda preovlađuje. Ali duh antihrista uzima maha kao nikad do sada. Bilo bi sasvim umesno da zajedno sa psalmistom uzviknemo: „Pomagaj, Gospode; jer nesta svetih, jer je malo vjernih među sinovima čovječijim!” Znam da je mišljenje mnogih o sadašnjoj situaciji veoma povoljno. Te sirote duše koje teže samo da ugađaju sebi progutaće zajednička propast. Ipak ne očajavajmo. Mi smo skloni da pomislimo: kad nema vernih propovednika, ne može biti ni pravih hrišćana; ali to ne mora da bude slučaj. Bog je obećao da će ako nema pastira On sam preuzeti da vodi brigu za svoje stado. Svoje stado On nikada nije prepustio da zavisi samo od ljudskih oruda. Ali dan prečišćavanja Crkve naglo se približava. Bog hoće da ima čist i veran narod. U snažnom rešetanju do kojeg će uskoro doći moći ćemo bolje da odmerimo snagu Izrailja. Znaci pokazuju da je blizu vreme kad će se Gospod pojaviti kao onaj koji drži i rešeto i lopatu u ruci svojoj, i On će potpuno očistiti gumno svoje.

Brzo se približuju dani velike zabune i pometnje. Obučeni u anđeosku odeću, sotona će pokušati da, ako bude moguće, prevari čak i izabrane. Pojaviće se mnogi bogovi i mnogi hristosi. Svi mogući vetrovi učenja duvaće. Oni koji najveće priznanje odaju „lažno nazvanom razumu,“ neće tada biti vode. Oni koji polažu samo na razum, genijalnost i talente neće tada stajati na čelu redova. Oni nisu išli u korak sa svetlošću. Onima koji se pokazuju nevernima neće biti povereno stado. U poslednjem ozbiljnom zadatku učestvovali mali broj velikih ljudi. Oni se osećaju zadovoljni sobom, nezavisnim od Boga, i kao takve On neće moći da ih upotrebi. Gospod ima verne slugе čija se odanost otkriva upravo u vreme kušanja i rešetanja. Ima dragocenih pojedinaca koji se sada ne vide, ali koji nisu savili svoja kolena pred Valom. Oni nisu imali svetlost koja je vas obasjala tako blistavim zracima. Ali se pod grubom i neprivlačnom spoljašnošću može otkriti čistota i sjaj pravog hrišćanskog karaktera. Kada u toku dana posmatramo nebo ne vidimo nijednu zvezdu. One su i tada tu, u svom savršenom rasporedu na nebeskom svodu, ali ih naše oči zbog jače sunčeve svetlosti ne mogu da vide. Tek u toku noći možemo da vidimo njihov pravi sjaj.

Nije daleko vreme kada će iskušenje doći na svaku dušu. Pri i nudno davanje žiga zverinog upravo je pred nama. Oni koji korak po korak popuštaju zahtevima sveta i prilagođavaju se opšte prihvaćenim običajima radije će se potčiniti toj sili nego da se izlože podsmehu, sveopštim napadima, lišavanju slobode i smrti. Borba se vodi između pokoravanja zapovestima Božjim i naredbama ljudskim. Tada će se u Crkvi odvojiti zlato od troske. Istinska pobožnost jasno će se razlikovati od površnosti i lažnog sjaja. Mnoge zvezde čijem sjaju se možda divimo iščeznuće tada u mraku. Vetar će razneti plevu, slamu i trice čak i odande gde mi sada vidimo gumno sa obiljem pšenice. Svi koji se kite ukrasima svetinje, a nisu zaodeveni pravdom Hristovom, pokazati će se u sramoti svoje nagosti.

Kad se najzad poseče besplodno drveće koje samo smeta zemlji pod sobom, kad se mnoštvo lažne i primetno različite braće odvoje od pravih, tada će se videti kako se oni koji su sada skriveni okupljaju pod zastavu Hristovu, kličući: Osana. Oni koji su bili strašljivi i nepoverljivi u sebe, izjasniće se otvoreno za Hrista i istinu. Oni koji su u Crkvi bili najslabiji i najneodlučniji biće tada smeli i neustrašivi kao David. Ukoliko je noć dublja i mračnija, utoliko su zvezde blistavije, tako je i sa Božjim narodom. Napadi sotone protiv vernih biće sve žešći, ali će oni u ime Hristovo iz tog sukoba izaći više nego pobednici. Tada će se Crkva Hristova pojaviti „lijepa kao mjesec, čista kao sunce, strašna kao vojska sa zastavama.“

Seme istine koje je sejano naporima vernih svedoka za Hrista tada će izniknuti, procvetati i doneti rod. Istinu će prihvatiti duše spremne da podnose iskušenja, slaveći Boga što mogu da stradaju za Hrista. „U svijetu ćete imati nevolje,“ kaže Hristos; „ali ne bojte se jer ja nadvladah svijet.“ Kada strašne kazne kao povodanj preplave zemlju, kada rešet bude čistilo gumno Jehovino, Bog će biti zaštita i pomoć svome narodu. Trofeje svoje pobjede sotona može da uzdiže i veliča koliko god hoće, ali vera onih koji su čisti i sveti ostaće neustrašiva.

Prorok Ilija je mladog Jelisiju, kao svog naslednika, pozvao od pluga, bacivši na njega svoj proročki plašt potpune posvećenosti i odanosti Bogu. Poziv na ovo veliko i sveto delo prvo je upućen učenicima i uglednim ljudima; da su ostali mali u svojim očima, oslanjajući se potpuno i u svemu samo na Gospoda, On bi im ukazao čast da zastavu Njegove istine trijumfalno nose do konačne pobjede. Ali oni su dopustili da ih uticaji ovoga sveta odvoje od Boga, i On ih je odbacio.

Mnogi uzdižu nauku i znanje, a gube iz vida Boga koji je izvor istinskog znanja. To nije bio slučaj sa crkvom kad je ona najbolje stajala.

Bog će u našim danima učiniti nešto što samo malo njih očekuje i predoseća. On će među

nama pokrenuti i uzdići ljude koji će pomazanjem Njegovog Duha biti naučeni više nego spoljašnjim obučavanjem u obrazovnim ustanovama. Te ustanove ne treba prezirati, ni odbacivati; one su Bogom određene, ali u njima se mogu steći samo spoljne kvalifikacije. Bog će pokazati da Njegovo delo ne zavisi od učenih i uobraženih smrtnika.

Među nama ima malo zaista posvećenih ljudi, malo je onih koji su u borbi sa sopstvenim „ja” izvojevali pobjedu. Istinska obraćenost sastoji se u odlučnoj promeni osećanja, naklonosti i pobuda; u stvarnom raskidanju povezanosti sa onima koji ljube ovaj svet, u izbegavanju njihove duhovne atmosfere i oslobađanju od njihovih mišljenja, nazora i uticaja. Takvo odvajanje izaziva bol i gorčinu kod obe strane. To je onaj razdor za koji Hristos kaže da ga upravo On donosi: (Luka 12,51-53). Ali istinski obraćeni vernici neprekidno osećaju želju da i njihovi prijatelji i srodnici ostave sve Hrista radi, znajući da će odvajanje, ukoliko to ne učine — na kraju biti večito. Pravi hrišćanin, u društvu nevernika, ne sme biti lakomislen i neozbiljan. Vrednost duša za koje je Hristos umro isuviše je velika.

„Nijedan od vas koji se ne odrekne svega što ima,“ kaže Isus, „ne može biti moj učenik.“ Moramo se odreći svega što našu ljubav i pažnju odvrća od Boga. Bogatstvo je za mnoge idol koji ih svojim zlatnim lancima vezuje za sotonu. Drugi opet obožavaju položaj, ugled i časti ovoga sveta. Život sebične lagodnosti i izbegavanja svake odgovornosti predstavlja idolopoklonstvo za treće. Sve su to vešto postavljene sotonine zamke u koje upadaju neoprezni. Ali se ti ropski lanci moraju raskinuti; telo se mora raspeti zajedno sa svojim sklonostima i čulnim požudama. Ne možemo polovinu srca dati Gospodu a polovinu svetu. Narod Božji ne možemo biti ako to nismo u potpunosti. Svako breme i svaki greh koji je za nas prionuo moramo odlučno odbaciti. Bogom postavljeni stražari ne smeju vikati: „Mir, mir!” kad Bog ne najavljuje mir. Poruke vernih stražara treba da budu: „Izadite odatle i ne dotičite se ničega što je nečisto; izađite između njih; očistite se vi koji nosite sude Gospodnje!”

Crkva ne može da se meri merilima ovoga sveta i mišljenjima ljudskim niti pak po onome što je nekad bila. Njena vera i njen sadašnji položaj u svetu moraju se upoređivati sa onim što bi mogla biti da se duhovno stalno uzdizala i išla samo napred. Crkva će biti merena na merilima svetinje. Ako njen moralni karakter i duhovno stanje ne odgovaraju preimućstvima i blagoslovima primljenim od Boga, ona će biti pronađena lakom. Svetlost koja je obasjavala njenu stazu jasna je i sasvim određena, i svetlošću koja joj je upućena još 1882. godine ona je pozvana da položi račun. Ako njeni talenti ostanu neiskorišćeni, a plodovi nesavršeni pred Bogom ako se njena svetlost pretvori u tamu, ona će se na merilima zaista pronaći lakom. Znanje o našem duhovnom stanju kako ga Bog vidi, izgleda da je sakriveno od nas. Mi gledamo, ali ne zapažamo i ne primećujemo ništa; slušamo, ali ne razumemo; i ostajemo tako spokojni i neuznemireni kao da stub od oblaka danju i stub od ognja noću lebde nad našom svetinjom. Mi tvrdimo da poznajemo Boga i da verujemo u istinu, ali to svojim delima poričemo. Dok tvrdimo da se upravljamo po načelima istine i pravde, svojim delima mi im se potpuno suprotstavljamo.

Zaposleni u našem koledžu

Tesna povezanost učitelja i studenata sa Bogom osnovni je uslov svakog istinskog napretka na našem koledžu. „Početak je mudrosti strah Gospodnji.” Njegove propise treba uvažavati kao životno pravilo. Božja volja za Njegovu decu otkrivena je u Bibliji. Gde god se ona čita - bilo u porodičnom krugu, u školi ili u molitvenom domu - svi u tišini treba da joj poklone usrdnu

pažnju, kao da je stvarno Bog prisutan i kao da slušaju Njegov glas.

Verski kriterijum u našoj školi nije uvek održavan na odgovarajućoj visini. Većina i učitelja i studenata nemaju stalno pred očima svoju veru. To se posebno zapaža od kada koledž materijalno potpomažu ljudi naklonjeni svetu. Od svih svojih sledbenika Hristos traži da otvoreno i odlučno ispovedaju svoju veru. Svako mora da zauzme svoj položaj i da bude „gledanje svijetu, anđelima i ljudima,“ što nam je prema Božjoj nameri i namenjeno. Svaki hrišćanin treba da bude upaljena svetiljka, koja se ne stavlja „pod sud, nego na svijetnjak, te svijetli svima koji su u kući.“

Učitelji u našem koledžu ne treba da se prilagođavaju običajima i poslovnim principima ovoga sveta. Bratska ljubav i čistota predstavljaju vrline koje Bog najviše ceni. Te vrline treba da gaji svaki hrišćanin. „Svaki koji ima ljubav od Boga je rođen, i poznaje Boga.” „Ako imamo ljubav među sobom, Bog u nama stoji, i ljubav je Njegova savršena u nama.” „A kad se pojavi bićemo kao i On, jer ćemo Ga vidjeti kao što jest. I svaki koji ovu nadu ima u Njega, čisti se, kao i On što je čist.”

Bog pokreće srca mladih da se posvete propovedničkom pozivu. Oni u naš koledž dolaze u nadi da će tu imati preimućstva koja ne bi našli u bilo kojoj drugoj školi. Ali ovo ozbiljno osvedočenje, na žalost, sasvim olako shvataju oni prosvetni radnici koji tako malo znaju o vrednosti duša pred Bogom i tako neznatno osećaju teret odgovornosti za njihovo spasenje. Takvi nastoje da mlade odvrte sa puta kojim, prema Božjoj nameri, treba da nastave.

Stručno osposobljeni prosvetni radnici imaju platu mnogo veću nego naši propovednici, a učitelj ni iz daleka ne radi tako naporno niti se izlaže takvim neugodnostima kakve doživljava propovednik koji se svim srcem posveti delu. Sve to se predočava mladima i u njima se podstiče podozrenje prema Bogu i nepoverenje u Njegova obećanja. Mnogi su tako navedeni da izaberu lagodniji put i da se, umesto za propovedanje Reči Božje, svojim studijama pripremaju za neko unosnije zanimanje.

Tako neposvećeni učitelji, koji tvrde da veruju u istinu ali joj nisu naklonjeni u svom srcu, ometaju delo Božje. Takvi obrazovane mladiće uče da svoje sposobnosti i znanje smatraju suviše dragocenim da bi ih posvetili u službi Hristu. Ali zar Bog s pravom ne očekuje od njih upravo suprotno? Ko im je dao snagu i umne sposobnosti da ostvare sva ta dostignuća? Zar su oni sve to postigli potpuno nezavisno od Jehove?

Mnogi od mladih, ne poznajući ni svet oko sebe, ni svoje slabosti, niti pak svoju budućnost — nisu svesni koliko im je potrebna božanska ruka da ih vodi kroz život. Oni se osećaju potpuno sposobnim da svoju barku sami vode kroz pustošne bure koje ih čekaju na moru života. Neka takvi imaju na umu da, bilo kuda da pođu, nisu izvan delokruga Božjeg. Oni ne treba da se osećaju slobodnim da čine što im je volja ne pitajući šta je volja njihovog Stvoritelja.

Talenat se najbolje razvija i najviše ceni tamo gde je najpotrebniji. Međutim, ovu istinu najčešće prenebregavaju upravo oni koji teže da se istaknu iznad ostalih. Potpuno površni u verskom iskustvu i umnim dostignućima, oni u svom kratkovidom slavloljublju nezasito čeznu za nekom uzvišenijom sferom delatnosti, znatno višom od onoga što im je Proviđenje dodelilo. Takve Gospod ne poziva, kao nekad Josifa i Danila, da se odupiru iskušenjima visokih položaja i primamljivih počasti ovoga sveta. Ali se oni sami i silom izlažu takvim iskušenjima, napuštajući pri tom mesto dužnosti koje im jedino odgovara.

„Makedonski poziv” dolazi nam sa svih strana: „Pošaljite nam radnike.” - To je hitan i neodložan poziv i sa Istoka i sa Zapada. Polja koja „se već žute za žetvu” nalaze se svuda oko nas. „I koji žanje prima platu, i sabira rod za život vječni.” Nije li nerazumno okrenuti se od tih polja radi zanimanja i poslova koji donose samo materijalnu i finansijsku dobit? Hristu nisu

potrebni sebični radnici koji teže samo za što većom platom. On traži one koji su spremni da pristanu i na siromaštvo Njega radi, kao što je i On postao siromah njih radi. Šta Ga je sve očekivalo na ovom svetu? - Napadi, ruženje, ismejavanje, siromaštvo, prezir, odbacivanje, izdajstvo i raspeće. Treba li potpastiri da očekuju lakši životni put od onoga kojim je prošao njihov Učitelj?

Reč Božja u mnogome pojednostavljuje složenost životnih strem ljenja. Svakome koji usrdno traži ona daruje božansku mudrost. Ne zaboravimo nikad činjenicu da smo spaseni Hristovim stradanjem i otkupljeni Njegovom dragocenom krvlju. Uz teške napore, žrtve i opasnosti, gubitak zemaljskih dobara, u patnjama i bolu duše, Jevanđelje je doneseno svetu. Hristos poziva mlade da u snazi i revnosti svoje mladosti učestvuju s Njim u samoodricanju, požrtvovanosti i stradanju. Ako prihvate poziv, On će ih učiniti svojim oruđima u spasavanju duša za koje je dao svoj život. Ali On želi da oni proračunaju šta će ih to koštati i da se potpuno upoznaju sa uslovima pod kojima mogu služiti rassetom Iskupitelju.

Teško mogu da izrazim svoja osećanja kad pomislim koliko se zanemaruje prvobitna Božja namera u osnivanju našeg koledža. Oni koji imaju samo obličje pobožnosti, svojim neposvećenim životom pokazuju da ih sila istine nije mogla „umudriti na spasenje.“ Setite se istorijskih zapisa o apostolima, koji su podnosili siromaštvo, nemilost, zlostavljanja i progone, pa čak i život svoj žrtvovali radi istine. Svest da se „udostojiše stradati Hrista radi,“ ispunjavala ih je najvećom radošću.

Ako se velikim naporima i stradanjem mogu ostvariti velika dostignuća, ko bi od nas kao podanik božanske milosti odbio takvu žrtvu? Hristovo Jevanđelje ima svoje zahteve prema svakoj duši koja je čula tu radosnu vest. Sta ćemo vratiti Gospodu za sva dobra kojima nas je obasuo? Za Njegovu milost koja se ni sa čim ne može uporediti, nikada se ne možemo odužiti. Svojom dobrovoljnom poslušnošću i službom zahvalnosti možemo samo posvedočiti svoju odanost, i čašću krunisati svoga Iskupitelja.

Nemam veće želje nego da vidim naše mlade prožete duhom čiste vere koja će ih navesti da uzmu svoj krst i podu za Isusom. Pođite napred, mladi učenici Hristovi, rukovodeći se načelom i obučeni u haljine čistote i pravde Njegove! Spasitelj će vas u životu dovoditi u položaje koji najbolje odgovaraju vašim sposobnostima i gde ćete moći da budete zaista korisni. Na putu dužnosti možete biti sigurni da ćete uvek primiti milost dovoljnu za dan u kojem živite.

Propovedanje Jevanđelja je Bogom izabrana delatnost za spasavanje duša. Međutim, naša je prva dužnost da svoje srce uskladimo sa voljom Božjom, i tek tada ćemo biti spremni da se zalažemo za spasenje drugih. U ranijim danima naši revnosni radnici su najusrdnije preispitivali svoje srce. Savetujući se međusobno oni su se smerno sjedinjavali u žarkoj molitvi za božansko vodstvo. Prava misionarska revnost među našim propovednicima i učiteljima je u stalnom opadanju. A Hristov dolazak bliži je negoli kad poverovasmo. Sa svakim danom koji prođe ostaje nam za objavljivanje poruka milosti ovom svetu jedna mogućnost manje. Naše molitve trebalo bi da budu usrdnije, a naša poniznost, čistota i vera znatno izrazitije nego što se to danas vidi.

Svi smo mi neprekidno izloženi opasnosti. Upozoravam Crkvu da se čuva onih koji Reč života propovedaju drugima a sami ne ispoljavaju duh poniznosti i samoodricanja koji ona preporučuje. Na takve se ne možemo osloniti kad naiđe neka kriza. Oni ne slušaju glas Božji, kao i nekada Saul, i spremni su da opravdavaju takve svoje postupke kao što je i on činio. Kada ga je Gospod ukorio preko svog proroka, Saul je odvažno tvrdio da je poslušao glas Gospodnji; ali blejanje ovaca i rika pošteđenih volova pokazao da ipak nije poslušao. Na sličan način i danas mnogi ističu svoju odanost Bogu, ali njihovi koncerti i drugi skupovi u cilju zabava, njihovo

druženje sa onima koji ljube svet, njihovo isticanje sopstvenog „ja” i težnja za popularnošću, sve to pokazuje da oni ne slušaju Njegov glas. „Narodu mojemu čine silu djeca, i žene su im gospodari.”

Veoma je visok kriterijum koji Jevanđelje postavlja pred nas. Dosledan hrišćanin je ne samo novo, nego i oplemenjeno biće u Hristu Isusu. Poput besprekorne buktinje svetlosti, on i drugima pokazuje put ka Bogu i spasenju. Onaj koji se u svom životu u svemu ugleda na Hrista, nema nikakve želje za ništavnim i nezasitim zadovoljstvima ovog sveta.

Među mladima se može zapaziti velika raznolikost u karakteru i u vaspitavanju. Neki su živeli pod stalnim pritiskom ograničavanja i strogosti, što je u njima razvilo duh upornosti i prkosa. Drugi su bili ljubimci u porodici, i suviše popustljivi roditelji dozvoljavali su im da rade šta god hoće. Za svaki njihov nedostatak iznalažen je neki izgovor, sve dok se u njima nije razvio potpuno unakažen karakter. Da bi u obučavanju mladih tako različitih po naravi i karakteru bio uspešan, učitelj mora biti veoma taktičan i obazriv u ophođenju, ali i čvrst u rukovođenju.

Često se ispoljava odbojnost pa čak i prezir prema sasvim doličnim propisima i pravilima. Neki su veoma oštroumni u nastojanju da izbegnu bilo kakvo kažnjavanje, dok drugi ispoljavaju krajnju ravnodušnost prema posledicama prestupa. Sve to zahteva više strpljenja i veće napore od strane onih kojima je povereno njihovo obrazovanje.

Jedna od najvećih poteškoća sa kojom se učitelji suočavaju je nesaradnja roditelja sa nadležnima na koledžu u primenjivanju neophodne discipline. Kad bi se roditelji čvrsto založili da podrže autoritet učitelja, mnoge neposlušnosti, poroci i nevaljalstva bili bi sprečeni. Roditelji moraju zahtevati od svoje dece da poštuju zakoniti autoritet i da mu se pokoravaju. U najbrižljivijem poučavanju, vođenju i ograničavanju svoje dece i mladih oni moraju biti revnosni i istrajni sve dok se u njima čvrsto ne ustale ispravne navike. S takvim vaspitanjem mladi će biti spremni da se potčine pravilima društvenih ustanova i opštim ograničenjima moralnih obaveza.

I poukom i primerom mlade treba poučavati jednostavnosti u odevanju, lepom ponašanju, marljivosti, umerenosti, razboritosti i štednji. Mnogi studenti rasipnički troše novac dobijen od svojih roditelja. Raskošnim trošenjem novca na razmetljivo ugađanje svojim prohtevima oni teže da se hvalisavo istaknu iznad svojih drugova kao nadmoćniji od njih. U nekim obrazovnim ustanovama to pitanje se smatra tako bitnim po svojim posledicama da je odevanje studenata propisano određenim pravilima, a trošenje novca ograničeno zakonom. Međutim, popustljivi roditelji i nezajažljivi studenti pronadu uvek neki put da izigraju zakon. Mi ne želimo da pribegavamo takvim sredstvima. Pozivamo hrišćanske roditelje da o svemu tome razmisle ozbiljno i uz molitvu, da savet potraže u Reči Božjoj i zatim da postupaju u skladu sa njenim učenjem.

Kad bi naša škola imala uslove da svojim studentima, omogući i manuelni rad, tražeći od njih da određeni deo svog vremena aktivno posvete nekom korisnom zanimanju, to bi se pokazalo kao zaštita od mnogih rđavih uticaja koji sve više uzimaju maha u vaspitno-obrazovnim ustanovama. Korisno zanimanje manuelnim radom, umesto površnih i izopačujućih zabava i razonoda, dalo bi pravilan smer bujnosti mladalačkog života, podstičući u njima trezvenost i čvrstinu karaktera. Sve moguće napore treba uložiti da se kod mladih podstakne želja za moralnim, fizičkim i umnim usavršavanjem. Kad bi se devojke u toku školovanja poučavale veštini kuvanja, a naročito pripremi dobrog hleba, njihovo obrazovanje bilo bi daleko vrednije. Navikavanje na koristan rad sprečilo bi u velikoj meri bolesnu sentimentalnost koja je upropastila i još uvek upropašćuje hiljade svojih žrtava. Upošljavanje ne samo mozga nego isto tako i mišića podstiče naklonost prema praktičnim dužnostima svakodnevnog života.

Površnost u vaspitavanju je obeležje sadašnjeg vremena. Brat prirodno poseduje naklo-

nost prema savesnosti i doslednosti u radu, i to mu je svakodnevnim obučavanjem i disciplinom prešlo u naviku. On zbog toga zaslužuje Božje odobravanje. Njegove zasluge kao vaspitača imaju zaista veliku vrednost pred Bogom, jer ne dozvoljava studentima da budu površni. Ali u svojim naporima na osnivanju škola on je od samog početka nailazio na mnoge teškoće. Da je bio manje odlučan i istrajan, davno bi napustio borbu. Neki od roditelja zanemaruju finansijsko potpomaganje škole a njihova deca ne poštuju učitelja zbog njegovog siromaštva i skromnosti u odevanju. Oni dozvoljavaju da njegov spoljni izgled utiče na njihovo mišljenje i predrasude o njemu. Taj duh nepoštovanja osuđen je u Reči Božjoj, i učitelj je obeshrabren u svom radu. Ali žalbe i nemudri izveštaji od strane studenata izazvali su predrasude roditelja. Dok se brat zalagao da u dušu i um svojim studenata utisne istinita načela i ispravne navike, oni se, naviknuti u detinjstvu da im se u svemu popušta - žale na preterano učenje. Pokazano mi je da su takve žalbe upućivali upravo oni čiji um nije bio dovoljno skoncentrisan na predmet proučavanja. Samouniženje poročnim navikama, čime su im misli stalno bile zauzete, slabilo je snage njihovog i uma i tela. Taj odvratni porok, a ne prekomerno učenje, izaziva česta oboljenja kod tih mladih i sprečava ih u postizanju uspeha koji roditelji očekuju.

Nazore i stav brata Gospod uglavnom odobrava, pošto je on polagao temelje školi koju danas imamo. Ali taj čovek je isuviše naporno radio, bez čvrste podrške blagotvornog i ohrabrujućeg domaćeg uticaja koji bi olakšao njegovo breme. Pod teretom prekomernog rada on je počinio izvesne greške koje, međutim, nisu ni u pola tako teške kao greške onih koji tako ogorčeno ustaju protiv njega. U svojim odnosima sa mladima on se sukobio sa duhom bunta, protivljenja i prkosa - za koji apostol kaže da predstavlja jedan od znakova poslednjih dana.

Neki od nastavnika u našem koledžu ne shvataju odgovornost svog položaja. Oni sami nisu bili učenici u školi Hristovoj, i stoga nisu spremni da poučavaju druge.

Među studentima nalaze se i takvi koji kao žrtve poročnih navika neće da uče. Takve treba ukoravati i disciplinovati; međutim, ako ne mogu da se reformišu, ne treba ih nestrpljenjem i surovošću gurati još dublje u ponor. Nastavnici uvek moraju imati na umu činjenicu da su i te mlade duše, koje su poverene njihovoj brizi, otkupljene krvlju Hristovom, i da predstavljaju mlade članove Gospodnje porodice. Hristos je podneo neizmernu žrtvu da bi ih iskupio. I nastavnici se moraju osećati misionarima koji su dužni da svoje studente pridobiju za Hrista. Ako su po svojoj prirodi ratoborni, moraju se brižljivo čuvati da ne popuštaju toj svojoj osobini. Pošto su i sami prolazili kroz kritičan period mladosti, nikada ne treba da zaborave iskušenja i probleme svog ranog života i koliko su tada čeznuli za saosećanjem, dobrotom i ljubavlju.

Onaj koji se revnosno posvećuje javnom radu u službi za druge, često ima jako malo vremena za svoju porodicu i tako, u izvesnom smislu, ostaje potpuno lišen topline domaćeg ognjišta i neophodnog druženja sa svojimima. Tako je bilo sa bratom Njegov um bio je stalno preopterećen. Preostajalo mu je premalo vremena neophodnog da pridobije ljubav i naklonost svoje dece i da ih, kad zatreba, ograničava i očinski vodi.

U koledžu je mnogo njih kojima je neophodno obraćenje. Neka niko ne pokušava da traži trun u oku brata svojega, kada u sopstvenom oku ima brvno. Svako treba hram svoje duše da očisti od prljavštine, zavisti i zlobe, koje ga stalno skrnave. Uzvišena preimućstva i duhovna dostignuća, stečena za nas uz neizmernu cenu, nude nam se u najvećem izobilju i naše je samo da ih prihvatimo. Svakog od nas pojedinačno Bog smatra odgovornim za onu svetlost i preimućstva koja nam je dao. I ako talente koje nam je Bog poverio ne vratimo umnožene izgubićemo Njegovu naklonost i odobravanje.

Profesor bi vam dobro poslužio da od jednih nije bio preterano hvaljen a od drugih

osuđivan. To ga je zbunilo. U njegovom karakteru bilo je osobina koje je trebalo potisnuti. U svom oduševljenju neki su mu ukazivali nezasluženo poverenje i pohvale. Postavili ste ga na položaj gde mu nije bilo lako da se savlađuje, ispravlja i da nađe svoje pravo mesto. On je postao žrtva dveju suprotstavljenih strana u Crkvi zato što ni jedni ni drugi nisu poslušali savete Duha Božjeg. Na taj način njemu je nanesena šteta, jer je bio mlad u veri i nepripremljen za takav razvoj okolnosti.

Kako malo znamo o tome kakav će uticaj imati naši postupci na budući život nas samih i ostalih u našem okruženju? Smatrajući da nije toliko bitno šta oni rade, mnogi misle da im samo prisustvovanje nekom koncertu ili učestvovanje sa nevernicima na nekoj zabavi ništa neće nauditi, kad time samo zadovoljavaju želju da to vide. Tako sotona vodi i kontroliše njihove želje a oni i ne naslućuju kako posledice toga mogu da budu sudbonosne. To može da bude karika u lancu događaja kojim sotona vezuje dušu u svoje zamke i zapečaćuje njenu večnu propast.

Svaki postupak, ma koliko izgledao neznatan ima svoje mesto u velikoj drami života. Pomislite da je samo jedna jedina želja da se zadovolji apetit donela greh na ovaj svet, zajedno sa svim njegovim užasnim posledicama. Nedoovoljeni brakovi kojima su se sinovi Božji skrnavili sa kćerima ljudskim doveli su do opšteg otpadništva, koje se završilo uništenjem sveta u potopu. Najbeznačajnije popuštanje prohtevima pojedinaca dovelo je do velikih revolucija. To se događa i sada. Veoma je malo onih koji su oprezni i promišljeni u svojim postupcima. Slično sinovima Izrailjevim, oni ne slušaju reči saveta, nego se rukovode svojim sklonostima. Družeci se sa nevernicima oni prisustvuju skupovima na kojima ih drugi vide i povode se za njihovim primerom. Što jednom učine ponoviće još lakše i drugi put, navodeći na to i mnoge druge. Svaki korak takvih odražava se veoma negativno ne samo na njihovu savest i navike, nego isto tako i na druge. Takvo razmišljanje daje zaista veliki značaj ljudskom životu.

Danima i noćima moje srce bolno pati i tuguje zbog ovakvog duhovnog stanja našeg naroda. Mnogi napreduju, ali u pogrešnom pravcu. „A put je pravednički kao svijetlo vidjelo, koje sve većma svijetli dok ne bude pravi dan.” Svoja stremljenja verni nastavljaju samo napred i samo naviše. Oni napreduju iz snage u snagu, iz vrline u vrlinu, iz slave u slavu. To preimućstvo imaju pripadnici svake naše skupštine. Ali, avaj, kako su oni daleko od toga! Njima nedostaje božansko prosvetljenje. Oni se moraju suočiti sa stvarnošću upravo takvom kakva je. Ja znam šta govorim. Ako ne postanu hrišćani zaista, oni će ići iz slabosti u slabost, razdor će postajati sve veći i mnoge duše biće odvedene u propast.

Sve što mogu da vam kažem to je: Prihvatite svetlost koju vam je Bog poslao i sledite je bez obzira šta ćete zbog toga morati da žrtvujete. U tome je vaša jedina sigurnost. Nastojte da se zbližite međusobno i uskladite jedni s drugima, i Gospod neka vam pomogne da to postignete i da raspnete svoje „ja.“ Sakupljajte zrake svetlosti koje ste omalovažili i odbacili. Sakupljajte ih u najvećoj smernosti, drhteći i u strahu. Greh starozavetnih Izrailjaca bio je u tome što su, prezrevši izričitu Božju volju, nastavljali putem svoga neposvećenoga srca. Savremeni Izrailj verno sledi njihovim tragom i nezadovoljstvo Gospodnje je zaista neizbežno.

Raditi ono što volimo i što nam je u srcu nikada nije teško, ali postupati suprotno svojim prirodnim sklonostima znači uzeti na sebe krst. Hristos se molio da Njegovi učenici budu jedno kao što je On jedno sa svojim Ocem. To jedinstvo predstavlja pred svetom pravo uverenje da je Hristos zaista Bogom poslan. Jedinstvo sa Hristom vernici postižu kada se u tom cilju potpuno odreknu sebe i svoje volje. Svi treba da se molimo za to i da se odlučno zalažemo, čineći sve što je u našoj moći, da se molitva Hristova za jedinstvo Njegove Crkve zaista ispuni.

Zavist i iznalaženje grešaka zaslužuju samo osudu

S bolom u duši moram reći da među članovima Crkve ima buntovnički neobuzdanih, zlonamernih, lažljivih jezika, koji žive od spletkarenja. Ima podmuklih i vešto prikrivenih došaptavanja. Ima brbljivih i veoma lukavih podsmevača koji se mešaju u sve i svašta. Neke od tih brbljivaca uvek željnih ogovaranja na to pokreće samo radoznalost, drugi to čine iz zavisti i ljubomore, a mnogi iz mržnje protiv onih koji su Bogom pozvani da ih ukoravaju. Svi ti međusobno nesložni elementi uvek su spremni za svoj posao. Neki kriju svoja prava osećanja, dok drugi jedva čekaju da razglase sve negativno što znaju ili samo misle da znaju o drugima.

Videla sam da je duh krivokletstva, koji istinu prikazuje kao laž, dobro kao zlo i nevinost kao zločin, i danas veoma aktivan. Sotona likuje zbog ovakvog stanja među onima koji za sebe tvrde da su Božji narod. Dok zanemaruju sopstvenu dušu, mnogi jedva čekaju priliku da kritikuju i osuđuju druge. Svako ima poneki nedostatak u svom karakteru, i nije teško pronaći nešto što će zloba moći da protumači na njegovu štetu. „Sada,“ kažu te samozvane sudije, „imamo činjenice. Imamo nepobitne optužbe od kojih neće moći da se oslobodi.“ Oni samo čekaju povoljnu priliku da proizvode svojih kleveta i ogovaranja iznesu na javnost kao neke zanimljive oglase ili novosti.

U naporima da ostvare određeni cilj, osobe koje po prirodi imaju bujnu maštu izlažu se opasnosti da obmanjuju i sebe i druge. Oni sakupljaju nepromišljene izraze drugih, ne uzimajući u obzir da su te reči možda izgovorene pre naglajeno, i da stoga ne izražavaju prava osećanja onoga koji ih je izgovorio. Ali se te nenamerne govorne greške, iako često tako beznačajne da ih nije vredno pominjati, posmatraju kroz sotonsko uveličavajuće staklo, pretresaju i ponavljaju sve dok se krtičnjak ne prikaže kao planina. Odvojeni od Boga, oni koji tako naslućuju zlo i sumnjiče druge sami postaju igračka u rukama kušača. Oni su gotovo nesvesni posledica svojih takvih naslućivanja i svojih reči. Dok osuđuju greške drugih, oni se upliću u ono što je daleko veći greh. Doslednost je najdragoceniji nakit.

Zar da se ne pokoravamo zakonima ljubaznosti, plemenitosti i dobrote? Zar su hrišćani Bogom ovlašćeni da kritikuju i osuđuju jedni druge? Zar je časno i pošteno izvući, od nekoga i to pod vidom prijateljstva, tajne koje su mu bile poverene, a onda to saznanje iskoristiti na njegovu štetu? Zar je hrišćanski da se hvata svaki neprovereni nagoveštaj i razotkriva sve što bi moglo da baci senku sumnje na karakter nekog brata, i da se onda sa zadovoljstvom sve to koristi na njegovu štetu? Sotona likuje kad može da okleveta i da zada rane nekome od Hristovih sledbenika. On je „opadač braće naše.“ Zar hrišćani treba da mu pomažu u tom njegovom poslu? Sveznajući Bog vidi nedostatke svakoga od nas i sklonosti kojima podležemo, ali ipak nas podnosi takve kakvi smo i sažali se na nas zbog naših slabosti. Od pripadnika svog naroda On traži da gaje taj isti duh saosećanja i strpljivosti. Pravi hrišćani nikad ne nalaze zadovoljstvo u razotkrivanju nedostataka i slabosti drugih. Oni odvrćaju svoj pogled od onoga što je ništavno i unižavajuće i misle samo o onome što je privlačno i dobro. Svako iznalaženje tuđih grešaka, svaka reč kritike i osude, pravom hrišćaninu zadaje bol.

Među onima koji ispovedaju istinu oduvek je bilo i takvih koji se u svom životu ne usklađuju sa njenim posvećujućim uticajem; koji u stvari nisu verni, a ipak obmanjuju sami sebe i utvrđuju se u grehu. Neverovanje se vidi u njihovom životu, u njihovom ponašanju i karakteru, i to zlo deluje strašno kao rak.

Kad bi svi koji tvrde da su hrišćani svoje istraživačke sposobnosti, umesto u iznalaženju tuđih grešaka, upotrebili u otkrivanju svojih nedostataka i nastojanju da se poprave, duhovno stanje u Crkvi bilo bi danas znatno zdravije. Neki su poštteni samo onda kada ih to ništa ne košta;

ali kad se neiskrenost bolje isplati, poštenje se zaboravlja. Poštenje i neiskrenost ne mogu istovremeno da opstanu u istom srcu. Vremenom će, ako vlast predobiju istina i poštenje, neiskrenost biti izagnana, ili će pak ukoliko se gaji neiskrenost, poštenje biti zaboravljeno. Ove dve suprotnosti nikada se ne mogu složiti, jer nemaju ništa zajedničko. Jedna je prorok Valov, a druga je pravi prorok Božji. Kada one koji su ispravni, iskreni i pošteni Gospod učini svojim blistavim draguljima On će na njih gledati sa potpunim zadovoljstvom. Za takve anđeli pripremaju krune, i sa tih kruna ukrašenih zvezdama odsjajivaće veličanstvena svetlost koja zrači od Božjeg prestola.

Naši propovednici su suviše često primorani da se bave teškoćama koje se pojavljuju u Crkvi i oni o tome neretko govore u svoj im propovedima. Oni članove ne treba da ohrabruju da se žale jedni na druge, već da budno straže nad svojim postupcima. Niko ne sme dozvoliti da se u njemu probude predrasude ili ozlojeđenost zbog tuđih grešaka; svi treba strpljivo da sačekaju dok se ne saslušaju obe strane, i tek tada da veruju samo ono što se dokaže nepobitnim činjenicama. U svakom slučaju, najsigurnije je ne slušati zle nagoveštaje sve dok se u potpunosti ne ispoštuje biblijsko pravilo. Ovo se naročito odnosi na one koji vešto nastoje da od bezazlenih i neupućenih izvuku saznanje o pojedinostima koje ih se ne tiču i koje im neće doneti nikakvog dobra.

Duše svoje radi, braćo moja, gledajte samo na slavu Božju. Potisnite sopstveno „ja” iz svojih misli što je moguće više. Približavamo se kraju svega. Preispitajte svoje pobude u svetlu večnos ti. Znam da vas moram upozoriti na opasnost, jer se udaljujete od „starih međa.” Vaše takozvano „znanje” potkopava temelje hrišćanskih načela. Pokazan mi je put kojim ćete neizbežno nastaviti ako se odvojite od Boga. Ne oslanjajte se na svoju mudrost. Svedočim vam: nalazite se u ozbiljnoj opasnosti da izgubite večni život. Hrista radi, preispitajte sami sebe i vidite zašto imate tako malo ljubavi prema verskom životu.

Gospod ispituje i proverava svoj narod. U kritikovanju i osudi svojih karakternih nedostataka možete biti strogi koliko god hoćete; ali prema drugima budite ljubazni, učtivi i sažaljivi. Pitajte se svakog dana: Jesam li dosledan u potpunosti, ili sam neiskren u srcu? Molite se Gospodu najusrdnije da vas spase od svake obmanutosti u tom pogledu. U pitanju su večni interesi. Dok toliko njih čeznu samo za počastima i prolaznim dobitkom na ovom svetu, vi, draga moja braćo, usrdno tražite sigurnost u Božjoj ljubavi, vapijući u molitvi: „Ko će mi pokazati kako da utvrdim svoj poziv i svoj izbor?”

Da bi u obmanjivanju pojedinaca i pripremanju zamke za svakoga od njih bio što uspešniji, sotona pažljivo proučava njihove urođene grehe. Mi smo okruženi mnogobrojnim iskušenjima, ali pobeda je zagarantovana ako se hrabro borimo u bitkama Gospodnjim. Opasnost pretili svima. Ali ako svojom životnom stazom idete smerno i u duhu molitve, onda ćete iz svih iskušenja izaći čistiji od zlata, dragoceniji od zlata ofirskog. Ali ako ostanete bezbrižni i zanemarite molitvu, bićete „kao zvono koje zvoniti, ili praporac koji zveči.”

Neki su se skoro sasvim izgubili u lavirintu skepticizma. Takvima želim reći: Uzdignite se u svojim mislima iznad toga. Razmišljajte stalno o Bogu. Ukoliko se verom i pobožnošću prisnije vežete za Svemogućega utoliko će jasnija i potpunija biti vaša predstava o Njegovoj pravednosti u postupanju s vama. Neka večni život bude jedini cilj vaših stremljenja.

Znam u čemu vam pretili velika opasnost. Ako izgubite poverenje u Svedočanstva, udaljićete se i od Biblijske istine. Strahujući da će mnogi od vas zauzeti tako negativan stav sumnjičenja i stalnog ispitivanja, i u ozbiljnoj zabrinutosti za vaše spasenje, želim da vas opomenem. Koliko će vas primiti ovu opomenu? S obzirom na sadašnji vaš stav prema Svedočanstvima, koja su data da vas spreče kada ste na pogrešnom putu i isprave kad ste u zabludi, da li biste se osećali potpuno

slobodnim da ih primite ili odbacite, bilo delimično ili u potpunosti? Upravo oni delovi Svedočanstva koje ste najmanje skloni da prihvatite, predstavljaju ono što vam je najpotrebnije. U delu Božjem ne može da bude nikakve saradnje sa sotonom. Svedočanstva nose pečat ili Božji ili sotonin. „Ne može drvo dobro plodove zle radati, ni drvo zlo plodove dobre radati.” „Po rodovima njihovima poznaćete ih.” Bog vam govori (preko Svedočanstava). Ko je zadrhtao od Njegovih Reči?

Blizu je dan Gospodnji

„Blizu je veliki dan Gospodnji, blizu je i ide isto tako veoma brzo i sam glas o danu Gospodnjem; gorko će tada vikati junak. Taj je dan, kada će biti gnjev, dan, kada će biti tuga i muka; dan, kada će biti pustošenje i zatiranje; dan, kada će biti mrak i tama; dan, kada će biti oblak i magla; dan, kada će biti trubljenje i poklič na tvrde gradove i na visoke uglove. I pritjesniću ljude, te će ići kao slijepi, jer zgriješiše Gospodu.”

„I u to ću vrijeme razgledati Jerusalim sa žiiscima, i pohodiću ljude koji leže na svojoj droždini, koji govore u srcu svom: Gospod ne čini ni dobro ni zlo.”

„Saberite se, saberite se, narode nemili, dok nije izašao sud, i dan prošao kao pljeva, dok nije došao na vas ljuti gnjev Gospodnji, dok nije došao na vas dan gnjeva Gospodnjega. Tražite Gospoda svi koji ste krotki u zemlji, koji činite što je naredio; tražite pravdu, tražite krotost, eda biste se sakrili na dan gnjeva Gospodnjega.”

Bližimo se svršetku vremena. Pokazano mi je da pravedne i zaslužene Božje kazne već pohadaju Zemlju. Gospod me je upozorio na događaje koji tek što se nisu odigrali. Svetlost jasno blista iz Njegove Reči; ali mrak još uvek pokriva zemlju i gusta tama narode. „Jer kad budu govorili: Mir je i sigurnost, onda će iznenada napasti na njih pogibao... i neće uteći.”

Naša je dužnost da istražujemo uzrok tog strašnog duhovnog mraka, da bismo izbegli ono čime se ljudi sami izlažu tako velikoj zabludi. Bog stanovnicima sveta pruža mogućnost da saznaju Njegovu volju i da joj se pokore. On im u svojoj Reči pruža svetlost i spoznaju istine; upućuje im upozorenja, savete i opomene; ali je malo onih koji slušaju Njegov glas. Slično Jevrejima, većina i onih koji tvrde da su hrišćani, oholo se hvališu svojim posebnim pre-imućstvima, ali ničim ne uzvraćaju Bogu za te velike blagoslove. U beskrajnoj milosti, svetu se upućuje poslednja poruka u kojoj se najavljuje blizina Hristovog dolaska i skreće pažnja na pogaženi Božji zakon. Ali kao što su stanovnici prepotopnog sveta s prezrenjem odbacili Nojevu opomenu, tako i danas oni kojima su u srcu zadovoljstva ovog sveta odbacuju poruku vernih Božjih slugu. Obuzeti svojim poslovima i zadovoljstvima, ljudi uporno nastavljaju svojim putem, dok dugo odlagani gnjev Božji samo što se nije sručio na prestupnike Božjeg zakona.

Videći unapred opasnosti kojima će Njegovi sledbenici biti okruženi u ovo vreme, naš saosećajni Iskupitelj veoma ozbiljno upozorava: „Ali se čuvajte da kako vaša srca ne otežaju žderanjem i pijanstvom i brigama ovoga svijeta, i da vam ovaj dan ne dođe iznenada. Jer će doći kao zamka na sve koji žive na zemlji. Stražite, dakle, jednako i molite se Bogu da biste se udostojili uteći od svega što će se zbiti, i stati pred Sinom čovječijim.” Ako pripadnici Crkve nastave istim putem kojim ide ovaj svet, oni će deliti istu sudbinu. Štaviše, njihova kazna biće čak i teža od kazne nevernika, jer su imali veću svetlost.

Mi kao narod tvrdimo da imamo istinu koja nas čini naprednijima od svih ostalih naroda na zemlji. Stoga i naš život i karakter treba da budu u skladu sa takvom verom. Dan kada će praved-

nici kao dragocena pšenica biti sakupljeni za nebesku žitnicu, a bezbožnici kao kukolj povezani u snopove za oganj poslednjeg velikog dana, upravo je pred nama. Ali pšenica i kukolj „rastu oboje zajedno do žetve”. U obavljanju svojih svakodnevnih poslova i životnih dužnosti, pravednici će do kraja biti u kontaktu sa nevernima. Sinovi svetlosti su širom sveta rasejani među sinove tame, da bi razliku između njih svako mogao da vidi. Na taj način deca Božja treba da objavljuju vrline „Onoga koji ih dozva iz tame u svoju čudesnu svetlost.” Plamen hrišćanske ljubavi u srcu i Hristu slična harmonija ispoljena u njihovom životu osvetljavaće ih kao zraci božanskog odobravanja pred ljudima ovog sveta, da bi videli i cenili Njegovu preuzvišenost.

Slični se međusobno privlače. Oni koji se napajaju na istom izvoru blagoslova zbližavaće se sve više i više. Boraveći u srcu vernika, istina ih spontano dovodi do blagoslovenog i srećnog međusobnog prilagođavanja. Samo tako možemo odgovoriti na Hristovu molitvu da Njegovi sledbenici budu jedno kao što je On jedno sa svojim Ocem. Takvom jedinstvu uvek teži svako obraćeno srce.

Kod bezbožnika postoji lažna harmonija koja samo delimično prikriva stalnu neslogu. Oni su jedinstveni samo u protivljenju volji Božjoj i Njegovoj istini, dok ih u svemu drugom razdiru mržnja, suparništvo, zavist i smrtonosna nepodnošljivost.

Plemeniti i bezvredni metali danas su toliko pomešani da razliku između njih može da otkrije samo oštro i prodorno oko Svemogućega. Ali moralni magnet svetosti i istine privući će i objediniti svaku česticu plemenitog metala, dok će sve ono što je falsifikovano i bezvredno biti odbačeno.

„Blizu je veliki dan Gospodnji, blizu je i ide vrlo brzo;“ ali gde nalazimo pravi adventistički duh? Ko se priprema da bi mogao da opstane u vreme iskušenja koje je upravo pred nama? Oni kojima je Bog poverio svete istine, istine koje predstavljaju kriterijum za ovo vreme, spavaju na svojoj dužnosti. Svojim postupcima takvi govore: Mi imamo istinu; „bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem;“ dok Svedok verni i istiniti kaže: „A ne znaš da si nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go.”

Kako verno ove reči opisuju sadašnje duhovno stanje Crkve: „Ne znaš da si nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slijep i go.“ Vesti opomena i upozorenja, upućene Svetim Duhom, sluge Božje prenose zabludelim, ukazujući im na nedostatke u njihovom karakteru, ali oni kažu: „To nije slučaj sa mnom. Ne prihvatam poruku koju ti donosiš. Ja činim najbolje što mogu. Verujem u istinu.“

Rđavi sluga iz Hristove parabole, koji „u srcu svom govori: Neće moj gospodar još za dugo doći,“ javno govori da očekuje Hrista. On je „sluga” koji spolja gledano služi Bogu, dok se u srcu predaje sotonu. On ne poriče istinu otvoreno, kao što to čine podsmevači, ali svojim životom otkriva ono što mu je zaista u srcu - a to je očevito želja da se dolazak Gospodnji odloži. Nagađanja i prekoračivanje dozvoljenog navode ga da zauzima bezbrižan stav prema večnim interesima. On prihvata nazore svetovnih ljudi i prilagođava se njihovim običajima i praksi. Sebičnost, zemaljske ambicije i oholost gospodare u njegovoj duši. Strahujući da su njegova braća istaknutija od njega, on počinje da omalovažava njihove napore i osporava njihove pobude. Na taj način on „počinje da bije svoje drugare.“ Što se više udaljuje od naroda Božjeg, utoliko se više zbližuje i ujedinjuje sa bezbožnicima. Tada počinje i da jede i pije „sa pijanicama“ - družeći se sa onima koji žive samo za ovaj svet, on u potpunosti prima njihov duh. Uljuškajući se tako u kolevci telesne sigurnosti, on se potpuno odaje nemarnosti, nezainteresovanosti i duhovnoj lenjosti.

Početak ovog zla nalazi se u zapostavljanju budnog straženja i tajne molitve; zatim sledi

zanemarivanje i drugih verskih dužnosti što otvara put i svim ostalim gresima. Primamljivosti ovog sveta, bučno negodovanje telesne prirode i neposredna kušanja od strane sotone saleću svakog hrišćanina. Od toga niko nije pošteđen. Ma kakva bila naša dosadašnja iskustva, ma koliko visok bio naš položaj, neophodne su nam neprekidna budnost i molitva. Svakoga dana moramo biti pod kontrolom Duha Božjeg, ili ćemo biti pod kontrolom sotoninom.

Spasiteljeve pouke upućene Njegovim učenicima date su za dobro Njegovih sledbenika u svim vekovima. Kad je naglasio: „Čuvajte se da vas ko ne prevari!” On je imao u vidu i nas koji živimo pred samim svršetkom vremena milosti i probe. Dužnost je svakoga od nas da u svom srcu negujemo dragocene vrline i rodove Svetog Duha.

Sotona radi neumornom istrajnošću i nesmanjenom energijom da sledbenike Hristove privuče u svoje redove. On deluje „sa svakom silom prevare i nepravde među onima koji propadaju.” Ali sotona nije jedini radnik koji potpomaže carstvo tame. Kušać je i svaki onaj ko nekoga podstiče na greh. Svako ko se u bilo čemu ugleda na velikog obmanjivača postaje njegov pomoćnik. Oni koji svojim uticajem potpomažu bilo kakvo zlo ropski služe sotoni.

Dela otkrivaju principe i pobude kojima se rukovodimo. Plodovi mnogih koji tvrde za sebe da su plemenite biljke u vinogradu Gospodnjem pokazuju da su oni samo trnje i čičak. Cela skupština može da odobri pogrešno postupanje nekih od svojih članova, ali tim odobravanjem zlo ne može da se pretvori u dobro. To ne može učiniti da na trnju rodi grožde.

Kad bi mnogi od onih koji tvrde da veruju u sadašnju istinu shvatili svoje pravo duhovno stanje oni bi se očajnički molili da im se Bog smiluje. Sav svoj uticaj oni su upotrebili protiv istine, protiv glasa koji opominje i protiv naroda Božjeg. Oni aktivno učestvuju u delu sotoninom. Mnogi su toliko zalučeni njegovim obmanama da se od toga nikada neće izlečiti. Takvo stanje otpadništva i duhovnog nazadovanja neizbežno dovodi do gubitka mnogih duša.

Crkva je primala opomenu za opomenom. Dužnosti i opasnosti koje prete pripadnicima naroda Božjeg jasno su otkrivene. Ali se pokazalo da je uticaj svetovnosti kojem podležu previše jak. Običaji, praksa ovoga sveta i moda godinama sve više uzimaju maha uprkos opomenama i preklinjanju Svetog Duha, tako da oni konačno postaju potpuno ispravni u svojim očima a glas Duha Božjeg jedva i da čuju. Niko ne može reći kako daleko u grehu mogu otići oni koji se predaju sili velikog obmanjivača. Sotona je ušao u Judu Iskariotskog i naveo ga da izda svoga Gospoda. Ananiju i Safiru sotona je naveo da slažu Duhu Svetome. Oni koji se nisu potpuno posvetili Bogu mogu biti navedeni da služe sotoni, dok u isto vreme sami sebe obmanjuju da su u službi Hristovoj.

Braćo i sestre, molim vas najusrdnije „Sami sebe ispitajte, jeste li u vjeri, sami sebe provjeravajte.” Toplotu i čistotu hrišćanske ljubavi — da bi se održala — stalno treba dopunjavati milošću Hristovom. Da li ste koristili sva sredstva koja su vam stavljena na dohvata ruke: „Da ljubav vaša sve više i više izobiluje... da procijenite što je najbolje... puni plodova pravde kroz Isusa Hrista, na slavu i hvalu Božju?”

Mnogi koji bi trebalo da ustanu odlučno u odbranu istine i pravde ispoljavaju slabost i neodlučnost što sotonu još više ohrabruje u njegovim napadima. Oni koji propuštaju da rastu u milosti, koji ne teže svim silama da dostignu najviši kriterijum u životu pobožnosti, biće poraženi.

Ovaj svet je za hrišćanina zemlja tuđina i neprijatelja. Ako ne uzme sve oružje Božje i ako se nije osposobio da vešto rukuje mačem Duha, on će postati laki plen sila tame. Vera svakog pojedinca biće ozbiljno stavljena na probu. Svi će biti prokušani kao što se zlato kuša u ognju.

Crkva se sastoji od nesavršenih i pogrešivih ljudi i žena, kojima stalno treba ukazivati

hrišćansko milosrđe i strpljenje. Ali već dugo preovlađuje opšta mlakost; u Crkvu se uvlači duh svetovnosti, duh otuđivanja, iznalaženja tuđih grešaka, pakosti i zlo razdora i bezakonja.

Kad bi se ljudi neposvećena srca i života manje isticali svojim govorima, kad bi se više vremena posvećivalo poniznosti duše pred Bogom, onda bismo se još mogli nadati da će nam Gospod pomoći da ozdravimo od svog nazadovanja. Mnoga izlaganja u poslednje vreme stvaraju osećanje lažne sigurnosti. Značajnim poslovima u interesu dela Božjeg ne mogu mudro upravljati oni koji imaju tako malo stvarne povezanosti sa Bogom kao što je to slučaj sa nekima od naših propovednika. Poveriti delo takvim ljudima bilo bi isto što i postaviti decu da upravljaju velikim brodom na moru. Oni koji su lišeni nebeske mudrosti i sile koju donosi stalna povezanost sa Bogom nisu osposobljeni da brod Jevanđelja vode između ledenih santi i strašno uzburkanih talasa. Crkva prolazi kroz ozbiljne sukobe, ali u ovim opasnim vremenima mnogi žele da je povere rukama onih koji bi je neizbežno odveli u brodolom. Nama je neophodan pilot* na brodu, jer se približujemo luci. Kao narod, mi treba da budemo svetlost svetu. Ali koliko je njih koji, poput ludih devojaka, nemaju ulja u sudovima za svoje svetiljke! Neka nam se Gospod - koji je pun milosti, dobrote i praštanja - smiluje i poštedi nas, da ne propadnemo sa bezbožnicima! Podršku i siguran oslonac u ovim danima sukoba i iskušenja možemo naći u načelima pravde i ispravnosti, u čvrstom verskom osvedočenju, u nepokolebljivoj sigurnosti da nas Hristos ljubi, i u bogatom iskustvu u verskom životu. Punu meru duhovnog uzrasta ljudi i žena u Hristu Isusu možemo dostići samo neprekidnim rasteњem i napredovanjem u blagodati.

O, kojim bi rečima mogla da otvorim zaslepljene oči i da rasvetlim duhovnu moć raspoznavanja! Greh se mora raspeti. Delovanjem Svetog Duha mora doći do potpune moralne obnove. Ljubav Božju moramo imati i ispoljavati u živoj i neprolaznoj veri. To je zlato provereno u ognju. To možemo dobiti samo od Hrista. Svako ko iskreno i usrdno teži za tim postaće sudeonik u božanskoj prirodi. Duša takvog vernika biće obuzeta neprekidnom težnjom da spozna puninu te ljubavi koja prevazilazi moć poimanja; napredujući stalno u pobožnosti i životu ugodnom Bogu, on će se sve više osposobljavati da shvati uzvišenu i plemenitu istinu Reči Božje, sve dok se ugledanjem ne promeni do te mere da se u njemu odražava potpuna sličnost Iskupitelju.

Nemudro zaključivanje braka

Pokazano mi je da mladi naših dana nemaju pravu predstavu o težini opasnosti koja im preti. Ima mnogo mladih koje bi Bog rado prihvatio kao radnike u raznim ograncima Njegovog dela, ali ih sotona tako lukavo zapliće u svoje mreže da se oni potpuno otuđuju od Boga i u Njegovom delu postaju potpuno neuspešni i bespomoćni. Sotona je veoma oštrouman i istrajan u svom radu. On dobro zna kako da u svoju mrežu primami i ulovi neoprezne, i zabrinjavajuća je činjenica da tako malo njih uspevaju da uoče i izbegnu njegove lukavo postavljene zamke. Pošto u tome ne vide nikakvu opasnost, oni se i ne čuvaju njegovih obmana. Uvek spreman na to, on ih primamljivo navodi da se zaljubljuvanjem čvrsto vežu jedno za drugo, ne tražeći pri tom mudrost od Boga niti od onih koje On šalje da ih opominju, karaju i savetuju. Osećaju se dovoljno mudrima i odraslim, oni ne podnose nikakva ograničavanja.

Tvoj slučaj, brate, predstavlja snažnu i ubedljivu ilustraciju ovoga. Razmišljanjem

* Specijalno obučeni kormilar koji preuzima upravljanje brodom kroz nesigurne i opasne prolaze između podvodnih stena i pri ulasku u luku.

samo o ženidbi ti si potpuno zaluđen. I kao što je slučaj kod većine onih čije su misli usmerene u tom pravcu, opomene i upozorenja od strane slugu Božjih na tebe utiču izuzetno malo. Pokazano mi je kako lako podležeš negativnom uticaju okoline. Kad se nađeš u društvu onih čije se misli formiraju pod uticajem onoga što je nisko i nedolično za hrišćanina, ti postaješ kao i oni. Da ti ljubav i strah od Boga nisu od ranije predočavani, njihove misli bile bi i tvoje misli; kad oni ispolje nedostatak strahopoštovanja i ti bi postajao isto takav; kad se oni lakomisleno odaju zadovoljavanju telesnih želja, i ti bi nastavljao istim putem, i to sa revnošću i istrajnošću dostojnijima uzvišenijeg cilja.

Mlada devojka kojoj si poklonio svoja osećanja nije osoba dubokih misli i ozbiljnog karaktera. Njen dosadašnji život bio je lakomislen i neozbiljan a njen umni vidik skućen i površan. Ti si ipak uporno odbijao savete svoga oca, svoje sestre koja te toliko voli i svih svojih prijatelja u Crkvi. Ja sam ti prišla kao Hristov izaslanik; ali su tvoja zaljubljenost i tvoje samopouzdanje potpuno zatvorili tvoje oči za opasnost koja ti pretila i tvoje uši za bilo kakvu opomenu. Nastavljao si uporno svojim putem kao da niko ne zna tvoju situaciju kao ti sam, kao i da spasenje tvoje duše zavisi od toga da li ćeš čvrsto ostati pri svom ličnom rasuđivanju.

Kada bi svaki mladić koji ispoveda istinu postupao ovako kao što ti postupaš, u kakvom stanju bi se našle porodice naših vernika i sama Crkva? Razmisli samo o uticaju nepoštovanja koje si svojom samovoljom i uobraženošću ispoljio prema svojim roditeljima. Svrstao si se među one koji su u Bibliji opisani kao „nagli i naduveni.“ Takva zaluđenost je posledica tvoje nezainteresovanosti za veru i potpune usredsređenosti samo na sebe, umesto na slavu Božjeg imena. Iz takve prisnosti ili simpatije ne može se očekivati nikakvo dobro. Takvo samovoljno nastavljanje pogrešnim putem, kakvo si ti izabrao, ne može biti praćeno Božjim blagoslovom. Ne srljaj tako žudno u sklapanje bračne zajednice i preuzimanje na sebe brige za porodicu dok potpuno ne stabilizuješ svoj lični karakter. Prema onome što mi je pokazano, ti se nalaziš u velikoj tami, ali nisi svestan svoje opasnosti.

Zahvaljujući uticaju istine, u tvom životu i karakteru došlo je zaista do reforme i ti si zadio poverenje svoje braće; ali je sotona videći da mu se istrže plen napregnuo sve svoje paklene sile da bi te upleo u svoje lukavo smišljene zamke, i u tome je postigao čudesan uspeh. Slabost tvoje prirode, za koju se ranije nije znalo, sada je došla do potpunog izražaja. Ti ne uviđaš svoje stanje, iako je ono pred drugima sasvim očevidno. Svetlost i ne dopire do onoga ko ne ulaže nikakve napore da je primi. Kada si primetio da svojim postupcima žalostiš svoju braću i sestre, bilo je vreme da se zaustaviš i razmisliš o svom ponašanju, da se moliš mnogo ozbiljnije, da tražiš savet iskusnijih ljudi u Crkvi i da sa zahvalnošću prihvatiš njihove preporuke.

„Ali,“ naglašavaš ti, „treba li da prihvatim savet i rasuđivanje braće kad je to suprotno mojim osećanjima?“ Ja ti odgovaram: Crkva je Bogom ovlašćeni autoritet na Zemlji. Hristos je rekao: „Što god svežete na zemlji biće svezano na nebu, i što god razdriješite na zemlji biće razdriješeno na nebu.“ U tome si sasvim malo poštovanja poklonio mišljenju članova svoje skupštine. Nespremnost da se prihvati i ispoštuje mišljenje Crkve dovodi do velikih teškoća među braćom. Oči Crkve mogu kod pojedinaca da vide i ono što zabludeli sam nije u stanju da vidi. Nekoliko njih mogu da budu isto tako zaslepljeni kao i onaj koji se nalazi u zabludi, ali većina vernika predstavlja silu u Crkvi i vlast koja treba da kontroliše članove kao pojedince.

Apostol Petar naglašava: „Tako, vi mladi, slušajte starješine; a svi se slušajte među sobom, i stecite poniznost; jer se Bog suproti ponositima, a poniznima daje blagodat.“ Pavle takođe savetuje: „Bratskom ljubavlju budite jedni prema drugima ljubazni. Čašću jedan drugoga većim činite.“ „Slušajući se među sobom u strahu Božijemu.“ „Ništa ne činite uz prkos ili za praznu

slavu, nego u poniznosti činite jedan drugoga većim od sebe.” Ako se saveti i preporuke Crkve ne slušaju, ona zaista ostaje nemoćna. Članovi kao pojedinci bi, prema božanskom uredenju, morali da uvažavaju glas Crkve.

Da si se, umesto zabludom, rukovodio istinom, ti bi slušao svoje roditelje a glas Crkve smatrao bi svetinjom. Tvoje molitve upućivane su u čvrstoj rešenosti da sprovedeš svoju volju i ostvariš ono što si smatrao ispravnim, bez ikakvog obzira na želje svojih roditelja i Crkve. U toku celog života rukovodio si se u velikoj meri sebičnim osećanjima. Potčiniti se uslovima izloženim u Reči Božjoj i rukovoditi se načelom, za tebe je uvek predstavljalo veliku žrtvu i povredu ličnih osećanja.

Ti postavljaš pitanje: „Zar roditelji treba da biraju bračnog druga bez obzira na mišljenje i osećanja sina ili kćeri?” Sada ja tebi postavljam pitanje: Treba li sin ili kći da izaberu bračnog druga ne pitajući prethodno roditelje, kada tim korakom stvarno ugrožavaju sreću porodice i nanose bol svojim roditeljima ukoliko ovi osećaju ikakvu ljubav prema svojoj deci? I da li takvo dete, uprkos savetu i preklinjanju od strane roditelja, treba uporno da nastavi svojim putem? Moj je odgovor: Ne; odlučno ne, makar nikada i ne stupili u brak! Peta zapovest zabranjuje takvo ponašanje. „Poštuj oca svojega i mater svoju, da ti se produlje dani na zemlji, koju ti da Gospod Bog tvoj.” Ovo je zapovest s obećanjem koje će Gospod sigurno ispuniti poslušnima. Mudri roditelji svojoj deci nikada neće izabrati bračnog druga ne vodeći računa o njihovim željama. Ni u tvom slučaju niko ti nije predlagao tako nešto. To što mladi danas nazivaju ljubavlju u stvari je samo slepi nagon koji podstiče sotona da bi ih upropastio.

Brate moj, ako bi trebalo da sada dođeš u naš koledž kao što si nameravao svojevremeno, strahovala bih od ovakvog tvog ponašanja i tamo. Tvoja izražena odlučnost da tražiš društvo devojaka bilo gde da se nađeš pokazuje mi da ti dolazak u Batl Krik u takvom stanju ne bi bio ni od kakve koristi. U zaludenosti koja te sada obuzima ima daleko više sotonskog nego božanskog. Ne želim da se razočaraš u pogledu Batl Krika. Tu se traži stroga disciplina. Nikakvo udvaranje nije dozvoljeno. Školovanje studentima ne bi bilo ni od kakve koristi ako bi se upuštali u takve ljubavne afere kakve ti sebi dozvoljavaš. Naš koledž bi uskoro zahvatila potpuna demoralizacija. Svoju decu u naš koledž i u naše izdavačke kuće roditelji ne šalju da bi se tu zaluđivali sentimentalnošću, nego da stiču stručno obrazovanje ili da nauče štamparski zanat. Kad bi se mladima dopuštalo da se slepo zanose i zaluđuju druženjem sa pripadnicima suprotnog pola, kao što to ti činiš već mesecima, cilj njihovog dolaska bio bi potpuno promašen. Ako ne možeš da sve to odbaciš iz svojih misli i da tamo pođeš rešen da učiš, da se duhovno probudiš i da u smernosti, usrdnim naporima i molitvom, održavaš prisniju vezu sa Bogom, bolje bi bilo da ostaneš kod kuće.

Ako ipak odlučiš da pođeš, moraš biti spreman da se odupreš iskušenju i da čvrsto podržavaš profesore i nastavnike u njihovim naporima, stavljajući svoj uticaj u potpunosti na stranu poretka i discipline. Bog želi da se svi koji učestvuju u Njegovom delu potčinjavaju jedan drugome; uvek spremni da prime savet i pouku. Oni sami treba da se obučavaju uz primenu najstrože umne i moralne discipline, da bi se milošću Božjom osposobili da obučavaju druge. Usrdna molitva, poniznost i ozbiljnost namere moraju se kombinovati sa božanskom podrškom, jer se ljudska ništavost i ljudske sklonosti stalno bore za prevlast. Svaki pojedinac mora da čisti svoju dušu potpunim pokoravanjem istini; i imajući pred očima samo slavu Božju odbaciti sopstveno „ja” uzdižući Isusa i zasluge Njegove milosti. Napredujući tako u svetlosti, on sve više upoznaje božanski karakter i prima Njegovu pomoć.

Neki od onih koji pohađaju naš koledž ne koriste pravilno svoje vreme. U svom mladalač-

kom poletu oni s prezirom odbacuju svako ograničenje koje im se pokuša nametnuti. Naročito se mladići bune protiv propisivanja pravila kojima im se ne dopušta da svoju pažnju poklanjaju devojkama. Rđave posledice takvog ponašanja u ovom vremenu sve veće izopačenosti, veoma su poznate. Podražavanje svetovnih običaja u tom pogledu i na našem koledžu, gde je toliko mladih zajedno, odvrátilo bi misli studenata i od učenja i od svakog interesovanja za veru. Zaluđivanje izvesnog dela mladih koji i u toku školovanja srljaju jedno za drugim u tom pravcu, pokazuje nedostatak zdravog rasuđivanja. Kao i u tvom slučaju, slepi nagon kontroliše i razum i rasuđivanje. Pod dejstvom te mađijske obmane, i najsvetije odgovornosti, kojih svaki iskreni hrišćanin uvek treba da je svestan, gube se iz vida, duhovnost umire, a dan suda i večnost gube svoj strašni značaj.

Oni koji se razbole od te zarazne bolesti koja se zove - slepa ljubav - sve svoje sposobnosti stavljaju u službu tome. Oni deluju kao da su potpuno lišeni zdravog razuma i takvim svojim ponašanjem oni izazivaju odvratnost i prezir svih koji za to znaju. Brate moj, ti si postao predmet spoticanja i ogovaranja i sam sebe unižavaš u očima upravo onih čije odobravanje i sud bi trebalo da ceniš. Kod mnogih se ovakva bolest završava nezrelim i nepromišljenim stupanjem u brak; i kada novost romantičnosti prođe i mađijske sile ljubavnog zanosa nestane, jedna ili obe strane dolaze k sebi i postaju svesne svog pravog položaja. Tek tada oni uviđaju da ne odgovaraju jedno drugome, ali vezali su se doživotnom vezom. Vezani jedno za drugo najsvetelijim zavetom, oni s najvećom zabrinutošću od koje im se srce steže gledaju na unesrećenost svoga života u koju su nepovratno zakoračili. Mogli bi da svoju situaciju ipak poboljšaju, ali mnogi ne čine tako. Oni ili izneveravaju svoj bračni zavet ili im jaram, koji su upornom samovoljom sami stavili na svoj vrat, postane tako nepodnošljiv da mnogi od njih završavaju zaista kukavički.

Druženje sa lakomislenima, površnim i skeptičnim dovodi do moralne izopačenosti i propasti. Neskromni i drski mladići i devojke ponekad mogu da budu i prijatni u svom načinu udvaranja; oni mogu biti sjajno nadareni i vešti da zlo prikažu primamljivijim od dobra. Takvi su u stanju da mađijski opčinjavaju i zavode neoprezne, i posledica toga je gubitak duša. Svaki pojedinac je uticajem svojih postupaka, misli i namera okružen kao nekom nevidljivom atmosferom koju i nesvesno udišu svi koji dolaze u kontakt s njim. Udisanje tako zatrovane atmosfere neizbežno dovodi do degradacije u moralnom pogledu.

Želja mi je, mladi moj brate, da ti što upečatljivije predočim tvoje pravo stanje. Ukoliko se ne pokaješ najiskrenije nikada nećeš videti carstvo nebesko. Mnogi mladići i devojke koji ispovedaju pobožnost ne znaju šta znači slediti Hrista. Oni se ne ugledaju na Njegov primer u dobrim delima. Ljubav prema Bogu i zahvalnost za sva Njegova dobra ne izviru iz njihovog srca, niti se izražavaju u njihovim rečima i ponašanju. Oni ne ispoljavaju duh samoodricanja, niti jedni druge ohrabruju na putu svetosti. U svetom Božjem delu ne treba zapošljavati takve mladiće koji tvrde da veruju u Hrista, ali nemaju moralne snage da čvrsto stanu uz one koji su ozbiljni i u svemu umereni, koji budno straže u molitvi i najradije razgovaraju o nebu, odakle očekuju svoga Spasitelja. U strahovanju za mlade koji, iako tvrde da su štovaoci subote, svojim izborom društva po dolasku u Batl Krik pokazuju tako nizak moralni nivo - nikad ne možemo preterati.

Vrata našeg koledža biće uvek otvorena i za one koji ne ispovedaju našu veru; i naši mladići koji dolaze u Batl Krik mogu da se druže s njima ukoliko to žele. Ako se oni u druženju s takvima rukovode ispravnim pobudama i imaju dovoljno duhovne snage da se suprotstave negativnom uticaju oni mogu da budu sila na dobro; iako su još uvek studenti, oni istovremeno mogu da budu i učitelji. Pravi hrišćanin druženje sa neobraćenima ne prihvata zato što ga privlači atmosfera njihovog nereligioznog života, niti da bi izazvao divljenje i dobio aplauze, već da bi ih

- prenoseći im svetlost i znanje - učinio plemenitijima, uzdižući ih na uzvišenu platformu večne istine.

Student koji na studije polazi s najčistijim pobudama u nameri da svoje sposobnosti obrazovanjem usavrši za što korisniju upotrebu, biće u školi sila na dobro. On će širiti spasonosan uticaj. Kada roditelji opravdavaju žaljenje svoje dece protiv školskog autoriteta i discipline, oni ne vide da time samo uvećavaju snagu demoralizacije koja već i ovako sve više uzima maha. Svaki uticaj kojim se mladi izlažu treba da bude pozitivan i da ih usmerava na dobro, jer je mladalačka izopачenost sve više u porastu.

Ljubav prema druženju i zadovoljstvima postaje kod mladih današnjeg sveta vladajuća strast. Oblaćiti se, odlaziti u posetu, popuštati apetitu i strastima, odajući se u potpunosti raspusnom životu, oni smatraju glavnim ciljem svoga postojanja. Kad nisu u društvu takvih oni se osećaju nesrećni. Najveća im je želja da im se drugi dive i da im laskaju, da u društvu stvaraju neke senzacije; i kada im se takve želje ne ispunjavaju, život im se čini nepodnošljiv.

Oni koji su spremni da uzmu sve oružje Božje i da svakog dana nadu vremena za pobožno razmišljanje, u molitvi i proučavanju Svetih spisa održavaće stalnu vezu sa nebom i širiće spasonosan uticaj na sve koji se nalaze oko njih. Takvi će imati uzvišene misli, plemenite težnje, jasnu predstavu o istini i o svojim dužnostima prema Bogu. Oni će u svom srcu osećati stalnu čežnju za čistotom, za svetlošću i ljubavlju, za svim blagodatima nebeskog porekla. Njihove usrdne molitve ulaziće iza zavese. Takvi će imati svetu smelost da uđu u prisutnost Svemogućega. Osećajući da ih nebeska svetlost i slava privlače, oni će kroz prisnu povezanost i upoznavanje sa Bogom postajati sve čistiji i plemenitiji. To preimućstvo može da ima svaki pravi hrišćanin.

Samo pobožno razmišljanje nije dovoljno; ni revnosna aktivnost sama po sebi nije dovoljna; ali je i jedno i drugo suštinski bitno u formiranju hrišćanskog karaktera. Snaga primljena u usrdnoj tajnoj molitvi osposobljava nas da se suprotstavimo negativnim primamljivostima društva. To ipak ne znači da treba da se potpuno povučemo iz sveta, jer svojim hrišćanskim životom treba da budemo svetlost svetlu. Društvo nevernika neće nam ništa nauditi ako se s njima družimo s ciljem da ih privedemo Bogu, i ako smo duhovno dovoljno jaki da se suprotstavimo njihovom uticaju.

Hristos je došao na zemlju da spase svet, da palog čoveka ponovo poveže sa večnim Bogom. Hristovi sledbenici treba da budu kanali svetlosti. Održavajući neprekidno vezu sa Bogom, oni su u mogućnosti da onima koji se još uvek nalaze u tami zablude prenose naročite blagoslove koje primaju s neba. Enoh se nije opoganio bezakonjem koje je postojalo u njegovim danima; zašto bismo se onda mi opoganili bezakonjem naših dana? Ali mi, slično našem Učitelju, treba da imamo sažaljenja prema stradajućem čovečanstvu, samilosti prema nesrećnima i velikodušan obzir prema osećanjima i stvarnim potrebama zabrinutih i očajnih.

Oni koji su zaista hrišćani trudiće se da drugima uvek čine samo dobro dok će svojim razgovorima i svojim ponašanjem odražavati blagost i sveto spokojstvo duše. U Reči Božjoj od nas se traži da budemo slični našem Spasitelju, da odražavamo Njegov lik, sledimo Njegov primer i živimo Njegovim životom. Sebičnost i ljubav prema svetlu nisu plodovi hrišćanskog života. Niko ne može zadobiti božansko odobravanje ako živi samo za sebe.

5. septembar 1879.

Opomene i ukori

Među članovima Crkve u prisutna je pojava veoma štetna za njihove duhovne interese. To je veliki nedostatak prave pobožnosti i vere praćene živim iskustvom. Nikoga ne

prozivam po imenu, ali neka svako preispita svoje srce i uvideće svoje nesavršenosti. Ima pojedinaca koji stalno naginju svetu - spuštajući neprekidno zastavu i kriterijum naše vere svojim ovozemaljskim razgovorima. Oni nemaju ljubav Božju u svom srcu. Kada u Crkvi stvarno zatreba i njihova pomoć, uvek se pokazuju slabi i neodlučni. Ova duhovna nemoć posledica je njihove nespremnosti da ponesu teret i u onome u čemu bi mogli najviše da pomognu. Kada, međutim, treba ostvariti neki njihov plan ili zamisao, onda su spremni da odglume prihvatanje svake odgovornosti; da bi ostvarili svoje namere uporno nastavljaju svojim putem. Kad bi oni nastavljali putem posvećenosti, onda to ne bi bilo tako loše; ali to ni iz daleka nije slučaj.

U delu Božjem postoji velika potreba za revnosnim i usrdnim radnicima koj se nikada ne rukovode ličnim interesima. Jedan pobožan član, koji Hrista ljubi svim srcem, učiniće u Crkvi više dobra nego stotinu poluobraćenih, neposvećenih i samozadovoljnih radnika. Crkva u bilo kom mestu ne može da bude živa i aktivna sve dok njeni članovi nisu spremni da ponesu terete i da se prihvate odgovornosti. U članstvu Crkve susreću se i objedinjuju pojedinci različitog temperamenta i sklonosti. Među članovima u malo je onih koji su zaista pobožni, bogobojazljivi i verni, koji se mnogo i usrdno mole, koji osećaju teret za Crkvu i nalaze sreću u napretku njenih članova. Tu, kao i na svakom drugom mestu, sotona stalno radi samo da unizi i demoralise. Zadatak neprijatelja duša je samo da slabi i uništi svaku organizaciju koja bi svojim napretkom poslužila na slavu Bogu.

Mladi koji prihvate istinu za izvesno vreme krenu dobro, ali sotona lukavo plete oko njih svoju mrežu nemudrih simpatija i nesrećnih bračnih veza. On zna da ih na taj način najuspešnije može namamiti da zastrane sa puta svetosti. Neki od tih mladih ljudi za izvesno vreme su dostojanstveno i uljudno nosili odbrambenu opremu Jevanđelja. Dokle god se srce i um potčinjavaju božanskoj volji, ima i napretka; ali čim se oči odvrte od Isusa i usmere na nedostojne ciljeve, sebičnost traži svoje; zdrav razum i čestitost padaju pod vlast čulnosti, a hrišćanska odbrambena oprema smatra se isuviše teškom za one koji su tako mladi po godinama. Ona se smatra pogodnom i odgovarajućom za stare i iskusne vojnike Jevanđelja, ali previše teškom za mlade. Tako kušač nudi mnoge sugestije sračunate na to da dovedu do kolebanja i neodlučnosti u hrišćanskom životu.

Vojvoda našeg spasenja nalaže: „Stražite i molite se Bogu, da ne padnete u napast;“ ali nije nimalo lako sačuvati vernost duše, te obmanjivačka sila sotonina i varljivost srca mnoge odvede od Hrista. Kad bi ti mladići i devojke ozbiljno razmislili o rečima apostola: „Vi niste svoji, jer ste kupljeni skupo,“ ne bi se osećali tako slobodnim da zakidaju Bogu ono što je On otkupio neprocenjivom žrtvom.

U tom pogledu nijedan od stotine mladih nije svestan svoje Bo i gom dane odgovornosti. Svaku svoju fizičku i umnu sposobnost treba brižljivo čuvati, da bi je na najbolji način mogli upotrebiti za napredak dela Božjeg i slavu Njegovog imena. Mladi koji dozvole da se njihove sposobnosti izopače zloupotrebljavajući na taj način Božje darove, moraće da odgovaraju pred Bogom za sve dobro koje su mogli učiniti da su iskoristili mogućnosti pružene u Hristu Isusu. Bog s pravom traži da svaku svoju sposobnost upotrebimo u radu za Njega.

Među mladima u ima dosta njih koji bi negujući vrlinu hrišćanske postojanosti mogli da se razviju u ljude vere. Oni treba da postanu čvrsti, nepokolebljivi i dobro utemeljeni u istini. Crkvi je potrebna pomoć koju, prema Božjoj nameri, upravo oni treba da pruže. Iako ispovedaju Njegovo ime oni svoje snage ne posvećuju u potpunosti Njemu, predajući ih u izvesnoj meri, u službu grehu i sotoni. Takvi još uvek zakidaju Boga. Slično nevernom pristavu, oni svoje Bogom poverene darove zakopavaju u ovom svetu.

Veliku štetu Crkvi u pričinjavaju i oni koji joj se priključuju, ali nisu dozvolili da Duh Božji gane i promeni njihova srca. Troska se neskriveno vidi u surovim i oštrim crtama njihovog karaktera, koje bi se mogle otkloniti kad bi oni pristali da postanu učenici Hristovi. Ali oni nisu u potpunosti raskinuli sa duhom i uticajima ovog sveta. Poklanjajući svoje Bogom dano vreme, talente i snage interesima ovog sveta, oni svakodnevno zakidaju Boga. Posledice takvog zakidanja mogu biti samo večna propast. Vi ste kupljeni skupo, čak ako i propadnete zato što niste pristali da budete spaseni na Bogom određeni način.

Sveti anđeli s najvećim interesovanjem prate da li pojedini članovi Crkve služe na čast svom Iskupitelju, da li se oni povezuju sa nebom i prestaju da zakidaju Gospoda kome deklarativno služe, ljube Ga i poštuju. Bog s pravom traži ono što Mu pripada. Vi Mu pripadate po stvaranju a dvostruko više po iskupljenju. Ali kad dozvolite da vatra prljavih strasti zaslepi vaše oči, kad izgovarate reči koje odgone svete anđele, kad mislite zlo o svojoj braći, kad prljate svoje ruke nepoštenim dobitkom, vi svoje sposobnosti i svoje snage stavljate u službu bezakonja i zla.

Brate pokazano mi je da pored tvog imena u nebeskoj knjizi piše: „Lak.“ Tebi nedostaje strpljenje, dugo podnošenje, samokontrola, smernost i krotost duha. Nedostatak ovih hrišćanskih vrlina sigurno će ti zatvoriti vrata neba. Celu tvoje biće sa svim njegovim sposobnostima, Bog traži kao svoje vlasništvo. Moraš pobediti tu svoju plahovitost i neobuzdanu narav. Takvo odavanje ljutnji, žaljenju i gundanju neizbežno dovodi do duhovne bolesti. A uzročnik te bolesti bićeš upravo ti. Prestani da stalno negoduješ, da uporno namećeš drugima svoju volju, ljuteći se i na samog sebe; trudi se da budeš plemenit u svom srcu i ispravan pred Bogom. Isus te ljubi. Zar nije učinio sve da bi ti ukazao pomoć u svakoj tvojoj potrebi i nevolji? „Šta je još trebalo učiniti vinogradu mojem?“ - pita On - „Šta mu ne učinih? Kad čekah da rodi grožđem, zašto rodi vinjagom?“ Plodovi koje Hristos od svoje Crkve, posle ovako strpljivo ulagane pažnje i brige, s pravom očekuje, jesu: vera, strpljenje, ljubav, dugo podnošenje, hrišćanska blagonaklonost i krotost. To su grozdovi duhovnih rodova koji i usred oluje i mračnih oblaka sazrevaju isto tako dobro kao i na prijatnim zracima sunca.

Brat je prišao Crkvi, ali se nije ujedinio sa Gospodom.

Bolujući od dispepsije* u duhovnom pogledu, on nije ispravan pred Bogom i pun sebe najviše ističe svoje „ja.“ Izgubio je mnogo družeći se sa pojedincima kojima nedostaje duh Hristov. Oskudevajući u gotovo svim hrišćanskim vrlinama, on je beskoristan i za samog sebe, a za Crkvu predstavlja samo kamen spoticanja. Dragi brate, sotona je u velikoj meri zagospodario nad tobom; tvoje misli su potpuno neposvećene i tvoji postupci ne odgovaraju duhu pravog hrišćanina. Bolesti od koje boluješ sam si se izložio; stoga se uz pomoć božanskih lekova sam moraš zalagati za svoje ozdravljenje. U nedostatku duhovne hrane, tvoje moralne snage su oslabljene. Ti duhovno umireš od gladi za hlebom života - koji predstavlja Biblijsku istinu. Životne snage svakog dana treba da crpiš iz Živog Čokota. Crkva sada od tebe nema nikakve koristi i, u tvom sadašnjem stanju, bilo bi joj bolje bez tebe; jer ukoliko ti nešto prepreči put i ne ide po tvojoj volji ti u svojoj tvrdoglavoju upornosti ostaješ samo mrtav teret za Crkvu. Ti ne osećaš nikakvo breme odgovornosti u delu Božjem. Bog te je dugo podnosio, ali i Njegovo strpljenje ima granice; i ukoliko pređeš tu granicu Njegov Duh se neće više boriti s tobom, nego ćeš biti prepušten svojoj izopačenosti koja je plod sebičnosti i uniženosti grehom.

Bratu nedostaje pravi hrišćanski duh, Njegova sklonost da vodi druge štetna je i za njega samog, jer nije osposobljen za takav zadatak. On bi mogao da posluži na dobro u Crkvi kad

* Poremećaj u organima za varenje.

ne bi toliko isticao svoje „ja.“ Kad bi ispoljavao više krotosti i smernosti, njegovi napori bi mogli da budu blagoslov umesto tereta za Crkvu.

Brate i sestro, i uz vaša imena sam u nebeskom zapisniku videla reči: „Laki.“ Hram svoje duše vi treba da očistite od svake sebičnosti. Vi oboje imate sposobnosti da činite dobro, ali su vaše sposobnosti neposvećene. Ono što vam najviše nedostaje to je jednostavnost pobožnosti. Kad bi Crkva prihvatila vaša merila pobožnosti i vere, ona bi se po svetovnosti i neposvećenosti izrodila u običnu formu. Mogli ste da budete veliki blagoslov za Crkvu, ali vi ste tu mogućnost potpuno propustili. Isus vas poziva da odbacite duh ovoga sveta. Sestro, ja sam veoma zabrinuta i za tebe i za sve one koji su izloženi tvom uticaju. Merila duhovnosti ti spuštaš sve niže. „Šta čovjek posije, ono će i požnjeti.“ Svojim rečima i postupcima ti sada praktično seješ: ili za telo ili za Duh. Na dan konačnog obračuna svako će morati da požanje ono što je posejao svojom rukom.

Tvoj suprug pogrešno shvata svoj zadatak. Kad bi se u srcu ponizio kao dete, osećajući se manje značajnim u svojim očima a više zavisnim od Božje pomoći, mogao bi da bude koristan u delu i da posluži na slavu Božjeg imena. Ali, ovakav kakav je sada, on ne shvata potrebe dela. U životu i karakteru mnogih toliko se ističe sopstveno „ja“ a tako malo Isus, da Bog ne može ništa da primi iz njihovih ruku. Ali je veoma malo onih koji shvataju svu ozbiljnost vremena u kojem živimo - ozbiljnost pripreme za dan Gospodnji. Kada biste se oboje potpuno obratili i svoje sposobnosti posvetili uzdizanju Crkve a ne njenom slabljenju; pomažući neprijatelju da njene članove odvodi u svet, vi biste svakog dana sticali dragocena iskustva sa Bogom. Brat, predstavlja veliku smetnju za napredak Crkve. Ukoliko svoj svakodnevni život ne uskladi sa verom koju ispoveda on ne treba da bude ni član Crkve. Bog ne može da ga prizna kao svoje dete. On danas stoji pod crnom zastavom kneza tame. Sotona je u potpunosti zagospodario njegovom dušom.

Ovi negativni i obeshrabrujući uticaji bili su suviše jaki da bi im se skupština mogla suprotstaviti. Deset članova koji su ponizni i smerni u srcu imali bi u svetu daleko veći uticaj na dobro nego cela skupština sa svojim sadašnjim članstvom i nedostatkom jedinstva. Ukoliko je u jednoj skupštini više razdora i nesložnih elemenata utoliko je manja i beznačajnija njena sila na dobro.

O, kad bih mogla, braćo moja, da otvorim vaše oči za opasnosti koje vam prete! Svaki postupak, bio pozitivan ili negativan, priprema put da to drugom prilikom još lakše ponovite. Kako je to bilo u Faraonovom slučaju? Sveti Spisi kažu da je Bog otvrdnuo njegovo srce, i u svakom ponavljanju svetlosti u ispoljavanju Božje sile isti zapis se ponavlja. Sa svakim odbijanjem da se pokori volji Božjoj njegovo srce postajalo je sve tvrđe i sve manje podložno uticaju Duha Božjeg. Prkosno je sejavao seme upornosti i Bog je dopustio da to uzraste i sazri. On je u svojoj svemoći mogao to da spreči i čudom, ali to nije bila Njegova namera. On je dopustio da posejano seme donese svoju žetvu, potvrđujući na taj način istinitost Biblijske tvrdnje: „Šta čovjek posije ono će i požnjeti.“ Kad neko seje sumnju, sumnju će i požnjeti. Odbacujući prvi zrak svetlosti a zatim isto tako i svaki sledeći, faraon je postajao sve okoreliji u svom srcu, sve dok ga pomor svih prvorodenih nije za jedan trenutak zaustavio u njegovom neverovanju i prkosu. A zatim, čvrsto rešen da se ne pokori Bogu, on i dalje nastavi sa svojom upornošću sve dok ga nisu pokrili talasi Crvenog mora.

Ovaj slučaj zapsan je u Bibliji za naše dobro. To isto što je našlo mesta u faraonovom srcu nalazi mesta u svakoj duši koja zanemari pruženu svetlost i ne prihvati bez odlaganja njene blistave zrake. Bog ne uništava nikoga. Grešnik sam sebe uništava svojom nepokornošću. Kada

neko jednom odbije da poslušna poziv, opomenu ili ukor Svetog Duha, njegova savest je žigosana takvim stavom i drugi put će mu biti još teže da prihvati savet ili opomenu. I tako sa svakim ponavljanjem biva sve teže. Savest je Božji glas koji čujemo u sukobu sa svojim ljudskim strastima; kad se protivimo tom glasu, Sveti Duh biva uvređen i ožalošćen.

Svi mi treba da shvatimo i znamo na koji način duša propada. Covek ne gubi spasenje zato što je to Bog odlučio svojom presudom. On ne zastire naše oči neprozirnim velom tame. Međutim, čovek je taj koji se prvi suprotstavlja podsticajima Svetog Božjeg Duha; i kad se jednom odupre, drugi put to čini lakše, treći put još lakše a četvrti put sasvim lako. I zatim dolazi vreme da se požanje ono što je posejano neverovanjem i otporom. O, kakvu žetvu priprema za srp svako popuštanje grehu!

Ako danas zanemarimo tajnu molitvu i čitanje Svetih spisa, sutra ćemo to činiti sa manje prigovora i griže savesti. Zatim će uslediti dug spisak propusta, sve zbog samo jednog zrna takvog semena posejanog na tlu srca. S druge strane, svaki zrak primljene svetlosti rađa obiljem nove svetlosti. Kada se jednom odupremo nekom iskušenju, to nam daje snagu da se drugi put odupremo još odlučnije; svaka nova pobeda nad samim sobom poravnava put za veće i plemenitije trijumfe. Svaka pobeda predstavlja setvu čija će žetva biti večni život.

U svim našim skupštinama širom sveta postoji velika potreba za revnosnim, vernim i samopožrtvovanim radnicima. Svi koji se revnosno zalažu u subotnoj školi ili u propagiranju hrišćanske umerenosti požnjeće bogatu žetvu, i to ne samo na svršetku sveta, nego još i u ovom životu. Svaki napor na prosvećivanju i uzdizanju drugih doprinosi da i naš sopstveni vidokrug postaje jasniji i širi. Ukoliko više nastojimo da istinu u ljubavi za duše objasnimo drugima, utoliko ona postaje jasnija i nama samima. Onaj koji je objašnjava drugima stalno u njoj pronalazi novu lepotu i snagu.

U vašoj skupštini ima nekoliko dobrih radnika, i ti samopožrtvovani pojedinci nikada u ovom životu neće saznati koliko su dobra učinili svojim istrajnim naporima na misionom polju. Ali Gospod iz vaše sredine s pravom traži više ljudi i žena da se odazovu Njegovom zahtevu. Neki od onih koji kao živo kamenje sačinjavaju sveti Božji hram reflektuju svetlost koja na njih sija sa Hristovog lica, dok drugi ne prenose svetlost, čime jasno pokazuju da nisu živo, odabrano i dragoceno kamenje. Oni su nepobožni, lišeni molitvenog duha, brbljivi i nereligiozni. Pravi hrišćani će, ugledajući se na primer koji nam je ostavio naš Spasitelj, uvek biti krotki, smerni, strpljivi, plemeniti, sažaljivi, slobodni od hvalisave razmetljivosti i tvrdoglave upornosti.

Opasnosti za mlade

Priroda gospodina X je takva da sotona u poigravanju s njim postiže čudesan uspeh. Iz njegovog slučaja mladi treba da izvuku pouku kako da se postave u odnosu na brak. U izboru bračnog druga, njegova supruga nije se rukovodila zdravim razumom, već trenutnim osećanjima. Da li je njihov brak stoga bio plod istinske ljubavi? Ne, ne; to je bio samo rezultat trenutnih pobuda - slepe i nekontrolisane strasti. Nijedno od njih nisu bili osposobljeni za odgovornosti bračnog života. Kada je nestalo romantičnosti njihovog novog života, kada su se međusobno bolje upoznali, da li je njihova ljubav postala jača, međusobno saosećanje dublje a njihove životne sudbine spojene u divnoj harmoniji? Dogodilo se nešto sasvim suprotno. Počele su da se bude i dolaze do izražaja najgore crte njihovog karaktera, i umesto da im bračni život donese toliko željenu sreću on je postajao sve teži i teži, naročito za ženu. Bog joj je u svojoj milosti

poštedeo život i produžio joj dane milosti i proveravanja da bi se mogla pripremiti i udostojiti za budući život.

Njen suprug ima teške karakterne nedostatke. Bez korenite i potpune promene pod dejstvom Božje milosti, on uopšte nije podesan za stupanje u bračnu zajednicu sa bilo kojom ženom. On je toliko obremenjen samim sobom i toliko popušta sebi, misleći samo o sopstvenoj udobnosti, da bi prvo morao sam da se podvrgne strogoj disciplini, da bi u bilo čemu mogao da disciplinuje ženu ili decu. Sama svest tog čoveka formirana je prema nižem kriterijumu. Dopustio je da se grubost i druge negativne crte karaktera razviju u njemu do te mere, da mi je prikazan kao čovek u kome nema skoro nijedne bolje i plemenitije osobine. Za njega postoji samo jedna nada, a to je da se – shvativši svoje pravo stanje - zgrozi na samog sebe, zatraži od Gospoda novo srce, da se nanovo rodi i da postane novo biće u Hristu Isusu. On treba da postane marljiv i vredan čovek. To bi za njega bilo veliko preimućstvo. Njegovo ponašanje kojim on prosto priziva iskušenja, veoma je odvratno Bogu. Njegova plahovitost, stalne pretnje, njegov neukrotivi i krajnje neučtiv duh čine ga teškim prokletstvom i za njega samoga i za druge. On se neuljudno i veoma nelepo ponaša i prema majci svoje supruge. I on i njegova supruga bi od sada trebalo da sebi postave za životni cilj da izbegavaju sve što bi moglo da dovede do svađe i razdora i da održe neraskinutim svoj bračni život.

Ovakvih neposvećenih brakova sve je više i u redovima onih koji svetkuju subotu. Bog želi da oni kao Njegova deca budu srećni; i kada bi se dali učiti od Njega, On bi ih poštedeo nesreće i bede koje na svakom koraku vidimo kao posledice takvih nesrećnih veza. Mnogi brakovi neizbežno dovode samo do bede i nesreće; ali mladi ipak žure da što pre uđu u tu vezu, jer ih sotona zavodi mišlju da sreću mogu naći samo neodložnim stupanjem u brak, iako još uvek nisu u stanju da vladaju sobom niti da izdržavaju porodicu. Oni koji nisu spremni da se, u cilju izbegavanja neprijatnih sukoba i nesuglasica, prilagode sklonostima drugih, ne bi trebalo da preduzimaju taj korak. Međutim, ovo je jedna od najprimamljivijih zamki poslednjih dana, koja hiljade mladih upropašćuje i za ovaj i za budući život. Ljubavnog maštanja i bolesne sentimentalnosti treba se čuvati kao gube. Mnogi mladići i devojke ovog nesrećnog doba nemaju nikakvih vrlina; stoga treba biti veoma oprezan. Čestitost, čednost i moralne vrline predstavljaju temelj na kojem treba zidati; građevina koja nema temelja, nema ni vrednosti. Oni koji sačuvaju takav karakter poseduju istinsku moralnu vrednost, iako im možda nedostaju neke od veoma poželjnih osobina.

Da bi Crkva napredovala, njeni članovi bi morali ulagati revnosne napore u negovanju dragocene biljke koja se zove ljubav. Ukazujte joj svu moguću pažnju, kako bi mogla da buja i napreduje u vašem srcu. Svaki pravi hrišćanin treba da pokaže u svom životu osobine te božanske ljubavi; da ispoljava duh strpljivosti i dobrote i da bude potpuno slobodan od zavisti i zlobe. Takvi svojim rečima i postupcima nikada neće odbijati druge, neće biti nepristupačni, hladni i nezainteresovani za potrebe drugih. Oni koji neguju ovu dragocenu biljku ljubavi u svom srcu biće samopožrtvovani, ne gubeći kontrolu nad sobom čak ni onda kada su izazvani. Oni neće pripisivati drugima rđave pobude i zle namere, nego će duboko žaliti zbog greha koji se nađe u bilo kome od Hristovih sledbenika.

Ljubav ne veliča sebe, već je u osnovi skromna; ona čoveka nikad ne navodi da se ističe ili da ispoljava oholost. Ljubav prema Bogu i bližnjima ne otkriva se u nepromišljenim i plahovitim postupcima, niti nas navodi da budemo vlastoljubivi, sklone iznalaženju tuđih grešaka i diktatori. Ljubav nikada ne podstiče oholost. Srce u kojem vlada ljubav postaje plemenito, obazrivo i saosećajno prema drugima, bez obzira da li su nam oni dragi ili ne, bilo da nas poštuju ili čak

zlostavljaju. Ljubav je delotvorno načelo; ona nas stalno navodi da drugima činimo dobro, i tako nas zadržava od nepromišljenih postupaka koji bi nas sprečavali u pridobijanju duša za Hrista. Ljubav „ne traži svoje.“ Ona ne podstiče ljude da traže samo ličnu udobnost i da popuštaju sebi. Poštovanje koje ukazujemo svome „ja“ veoma često sprečava uzrast i jačanje ljubavi.

Ima siromašnih i povučenih ljudi čiji život Bog želi da učini korisnim na zemlji i dostojnim slave na nebu, ali sotona uporno nastoji da osujeti Njegove namere i da takve upropasti stupanjem u brak sa onima čiji će karakter predstavljati neposrednu prepreku na njihovom životnom putu. Veoma su retki oni koji iz takvih zapleta i zamki izađu kao pobednici. Brate, ti hoćeš da eksperimentišeš u tom pogledu, pokušavajući da dokažeš kako će tvoj slučaj biti izuzetak od uopštenog pravila. Josif je bio jedan od malobrojnih koji su uspeli da se odupru tom iskušenju. On je pokazao da mu je pred očima samo slava imena Božjeg. Pokazao je da volju Božju uvažava jednako i kad se nalazio u tamničkoj ćeliji kao i kad je bio pored samog carskog prestola. Svoju veru on je nosio sa sobom svuda kud god bi ga život odveo. Istinska vera je sila koja pobeđuje sve. Ona daje smisao svemu što činimo. Da bi bio hrišćanin, ti ne moraš izaći izvan sveta, ali svoju veru sa njenim posvećujućim uticajem moraš ispoljavati u svemu što činiš i govoriš. Ako stalnim razmišljanjem o onome što je nebesko raskineš mađijsku moć svog sadašnjeg nemudrog druženja, bićeš u stanju da uspešno obavljaš dužnosti vezane za položaj koji ti je Bog poverio. Da si sledio zrake Bogom dane svetlosti bio bi u stanju da izbegneš zamke koje tvojoj duši postavljaju oni koji ne raspoznaju šta je volja Božja. Druga istaknuta crta Josifovog karaktera, zaista vredna da je svi mladi podražavaju, je njegovo duboko poštovanje prema roditeljima. Kada je posle mnogo godina ponovo ugledao svoga oca, dok su mu oči bile prepune suza, zagrlio ga je usrdno i nežno, ostajući dugo u najsrdačnijem zagrljaju s njim. Strahujući da sve što je preduzeo u zbrinjavanju svoga roditelja nije dovoljno, bdio je budno nad njegovim poslednjim godinama sa takvom ljubavlju i pažnjom kakvu može da pokaže samo majka. Nije štedeo truda da mu ukaže poštovanje, ljubav i pažnju na svakom koraku. Josifje zaista bio primer onoga što mladi treba da budu. U ljubavi i poštovanju prema svojim roditeljima otkrili bi jednu divnu crtu karaktera koju bi Bog mogao da odobri.

Neuvažavanje saveta i mišljenja pobožnih roditelja predstavlja jedan od upadljivih greha ovog izopačenog naraštaja. Život mnogih u ovoj zemlji* postao je mračan i nesrećan zbog jednog koraka preduzetog u pogrešnom pravcu. Jednim činom neposlušnosti mnogi od mladih upropašćuju ceo svoj život i zadaju doživotni bol majci koja ih toliko voli. Nećeš ostati bez krivice pred Bogom ako nastaviš tim putem. Prezirući savet svoje bogobojažljive majke, koja je spremna da i život svoj žrtvuje za svoju decu, ti prestupaš petu Božju zapovest. Ti nisi svestan kuda te vode takvi koraci.

Još jednom se pozivam na pravo majke, majke koja voli. Nema nižeg oblika nezahvalnosti od one koja obeležava greh neposlušnosti prema hrišćanskoj majci. Ona je budno bdila nad tobom dok si bio bespomoćno novorođenče; samo nebo je svedok njenih molitava i suza dok te je negovala s najvećom ljubavlju i saosećanjem. Za svoju decu ona se mučila, strahovala i molila se za njih, žrtvujući se uz često samoodricanje. Celog tvog života njeno materinsko srce bilo je zabrinuto za tvoje dobro. A ti sada ipak nastavljaš sopstvenim putem, sprovodiš uporno i slepo svoju volju, bez obzira na gorku žetvu koja te neizbežno čeka i na svu tugu i bol koje zadaješ svojoj majci.

Tvoja majka postaje sve nemoćnija. Tvoja pomoć potrebna joj je sve više; svaka pažnja koju

* Pisac misli na SAD.

bi mogao da joj ukažeš bila bi za nju veoma dragocena. Na svoju drugu decu ona ne može da se osloni. Oni ne osećaju nikakve obaveze prema njoj. I ti uskoro možeš izgubiti preimućstva koja sada imaš. Ali nemoj misliti da će, ukoliko ti zanemariš svoje dužnosti kao sin, tvoja majka biti ostavljena da pati. Ona ima iskrene prijatelje koji će upravo te dužnosti od kojih se ti sada povlačiš smatrati pravim preimućstvom. Bog ljubi tvoju majku i On će se brinuti za nju. Ako je vi kao njena deca zanemarite i ostavite, On će podići druge koji će učiniti to što je vaša dužnost i primiti blagoslov koji je vama ponuđen. Oni će imati tu prednost da njene poslednje dane učine najboljim i najsrećnijim u njenom životu.

Moram ti otvoreno i jasno staviti do znanja da tvoj put nije po volji Bogu. Pred tobom su nevolje i teškoće kojih još uvek nisi svestan i koje bi mogao izbeći da si poslušao mudar savet. Naš Spasitelj te je učinio predmetom svojih neumornih napora i usrdnih nastojanja da se urazumiš i da ne upropašćuješ sam sebe. U svojoj beskrajnoj ljubavi i samilosti, On i nad tobom ponavlja svoju bolnu tužbalicu: „Koliko puta htjedoh da skupim čeda tvoja, kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila, i ne htjeste.” U svojoj nepromišljenosti, ti odbijaš savete svojih najboljih prijatelja.

Pošto si najusrdnije upozoravan da se čuvaš grešaka presudnih za ceo tvoj život, uobrazio si da predstavljaš veliku korist i pomoć za Crkvu. Istina, ti imaš sposobnosti i mogao bi da budeš koristan u Hristu Isusu; ali uprkos tome, Gospod i Crkva mogu bez tebe. Možeš se pridružiti vojsci Hristovih sledbenika ako hoćeš; možeš učestvovati u njenim borbama i njenom trijumfu. Ali ako se ti i ne opredeliš za to, vojska spremna na samoodricanje, pod krvlju poprskanom zastavom krsta, nastaviće iz pobede u pobedu, a ti ćeš ostati na putu. Ako odlučiš da svoj nesigurni čamac sam vodiš kroz burne talase na moru života preuzimaš na sebe svu odgovornost za posledice i za tako drsko prekoračivanje dozvoljenog.

Kad bi mogao da vidiš koliko si već oslabio u načelima i koliko to ugrožava tvoju čast i tvoje poštenje, osvedočio bi se da nisi dostojan odgovornog položaja na kojem se još uvek nalaziš. Moje srce je zaista tužno kad pomislim šta si mogao biti da si - svestan sile i vlasti koju neprijatelj ima nad tobom - zaštitu potražio u potpunoj pre danosti Bogu.

Rad subotne škole je zaista značajan, i svi koji su zainteresovani za istinu treba da se zalažu da bi je učinili što uspešnijom. Brat bi mogao dobro poslužiti u toj grani dela da su i on i ostali u toj skupštini išli pravim putem. Ali njega su previše hvalili i uzdizali; i to ga je skoro sasvim upropastilo. Gospod svoje delo može da nastavi i bez njega, ali on bez Boga ne može da učini ništa. Svoje delo Gospod će poveriti onima koji imaju čiste ruke i čisto srce; i velika je čast snositi odgovornosti u Njegovom delu.

Zalaganje za hrišćansku umerenost je zadatak koji takođe zaslužuje da mu posvetiš svoje najusrdnije napore. Ali treba obratiti naročitu pažnju da skupovi posvećeni širenju umerenosti budu takvi da duhovno uzdižu i oplemenjuju prisutne. Izbegavaj površnost u radu i sve što je teatralno i neprirodno. Oni koji shvataju ozbiljnost i svetost ovog dela neće spuštati kriterijum. Ali ima i takvih koji u stvari ne cene niti uvažavaju značaj umerenosti; takvima je jedini cilj da se lično istaknu na pozornici. Čiste i misaone ljude, i one koji shvataju smisao i cilj ovog rada, treba ohrabrivati da se posvete ovoj velikoj grani reforme. To ne moraju biti visoko obrazovani ljudi, ali ako su čista srca, smerni, bogobojažljivi i istiniti, Gospod će prihvatiti njihove napore.

Često su bila organizovana književna društva ili književne večeri, ali, u devet od deset slučajeva, pokazalo se da je to u duhovnom pogledu donosilo više štete nego koristi. Zašto? Zato što je sklopljen savez sa svetom ili sa onima čija je tendencija uvek da od temeljnog i postojećeg odvede u površno, od stvarnog u izmišljeno. Književna društva bi mogla biti veoma korisna kad

bi bila pod kontrolom verskih nazora; inače element nereligioznosti, pre ili kasnije, sve više uzima maha i ima vladajući uticaj. Isto je tako i sa našim trezvenjačkim društvima. Površnost u radu potpuno baca u zasenak ozbiljnost našeg dela, i to predstavlja stalno kušanje za mlade koje mi želimo da spasemo.

Te činjenice su pred nama. Oni koji su nosili teret dela jedan za drugim odlaze u nemu tišinu groba. Delotvorni članovi Crkve, pravi aktivisti u svim reformama većinom su prekoračili meridijan svoga života i njihove fizičke i umne snage su u opadanju. Sa zabrinutošću treba da se zapitamo ko će zauzeti njihova mesta? Kome će biti povereni životni interesi Crkve? To pitanje možemo da postavljamo sa najvećom zabrinutošću. Ko će preuzeti odgovornosti za delo Božje kada i ovo nekoliko preostalih barjaktara nestane? Moramo biti ozbiljno zabrinuti kad pogledamo mlade naših dana na koje će teret ovih odgovornosti uskoro morati da padne. Oni će morati da nastave delo kad starijih nestane; i od njihovog stava zavisiće da li će prevladati moral, religija i živa pobožnost ili će pak nemoral i neverovanje izopačiti i zadati smrtni udarac svemu što ima istinsku i neprolaznu vrednost. Put kojim nastavimo i merilo kojim se sada rukovodimo, odlučie našu budućnost.

Roditelji, hoćete li svojim stavom i svojim načinom postupanja sa svojom decom i mladima pokazati da korisna i zdrava ograničavanja, red, harmonija i mir treba da budu rukovodeća načela ili ćete prepustiti da presudni uticaj na vašu decu imaju oni koji su svojim životom pokazali da su lakomisleno površni i da su u moralnom pogledu na znatno nižem nivou? Verne u svom narodu Gospod poziva da se prisnije povežu s Njim, da očiste svoje duše idući smerno Hristovim tragom. Bog vas poziva da odbacite oholost u isticanju svog mišljenja, oholost u odevanju i samouzdanje, i da korisne i plemenite sposobnosti uma jačate stalnom upotrebom.

Jesu li ljudi i žene koji ispovedaju najsvetiju istinu koja je ikad poverena smrtnicima, spremni da zaista budu odani načelu? Da bi svojim uticajem mogli da pokrenu svet na ozbiljno razmišljanje, oni to zaista moraju da budu; njihovo odevanje i njihovi razgovori moraju strogo da odgovaraju njihovoj osobitoj veri. Stariji su dužni da i poukom i primerom upućuju mlade kako da ispunjavaju te zahteve i prema društvu i prema Tvorcu. Mladima treba predočiti svu ozbiljnost i značaj tih odgovornosti. Pitanje je samo koliko su oni u stanju da vladaju sobom i da održe čistim svoje Bogom dano dostojanstvo; gnušajući se svega što podstiče razuzdanost i nesklad.

Mogu li svojim rečima ikako da ostavim željeni utisak na mlade? Nikada u našoj prošlosti nije u znaku pitanja bilo tako mnogo kao sada; odgovornosti nijedne generacije nisu bile veće od onoga što se očekuje upravo od mladih koji sada stupaju na pozornicu aktivnosti. Oni ni u jednom trenutku ne smeju pomisliti da su osposobljeni za bilo koju odgovornu dužnost ako im nedostaje dobar hrišćanski karakter. To bi bilo isto što i očekivati da beremo sa trnja grožđe ili sa čička smokve. Dobar hrišćanski karakter mora se graditi kamen po kamen, i ta građevina raste svakog dana u srazmeri sa uložnim naporima. Te vrline koje će poneti sobom i u nebo oni moraju sticati marljivim razvijanjem svojih sposobnosti, korišćenjem svake mogućnosti koju im providenje ukaže, i neprekidnim održavanjem molitvene povezanosti sa Onim ko je izvor svake mudrosti. Ne zadovoljavajte se niskim standardom. Nikad se ne povodite za onim što je niže. Karakteri Josifa i Danila dobar su primer na koji se možete ugledati, ali je samo Hristos savršeni uzor.

Neki od braće i sestara u otpočeli su dobar misionarski rad, ali njihovo interesovanje ne bi smelo da oslabi. Nekoliko njih čine u tom pravcu više nego što njihove snage dopuštaju, ali to je upravo zato što oni u takvom radu nalaze svoje i jelo i piće. U tom radu mogu da učestvuju svi, i niko ne može da se opravda bilo kakvim izgovorom. Isus želi da svi koji se nazivaju hrišća-

nima budu revnosni radnici. Neophodno je da svaki član lično zida na steni, koja predstavlja Hrista Isusa. Dolazi bura koja će uzdrmati i proveriti duhovnu građevinu svakog pojedinca. Stoga izbegavajte nestalni pesak, tražite čvrstu stenu. Kopajte duboko; postavite svoj temelj čvrsto i sigurno. Zidajte, o, zidajte za večnost! Zidajte sa suzama i najusrdnijim molitvama. Neka od sada svako od vas ukrašava svoj život dobrim delima. U ovim poslednjim danima najpotrebniji su ljudi tako postojani i odlučni kao što je bio Halev. Ono što naše vernike može da učini snažnima i uspešnima u njihovim naporima nije ushićenost, parada i hvalisanje, nego smirenost, skromnost, strpljivi i istrajni naponi i neprekidna molitva.

„Koji nije sa mnom,“ kaže Hristos, „protiv mene je.“ I danas će u istini moći da opstanu samo oni koji su svim srcem u njoj i koji su potpuno odlučni. Da bi postavio temelj hrišćanskoj crkvi, Hristos je svoje prve sledbenike proveravao i rešetao više puta, tako da ih je u jedno vreme ostalo u veri svega jedanaest ljudi i nekoliko žena. Ima i takvih koji se uvek povlače kad treba poneti neki teret; međutim, kad je u Crkvi sve ozareno radošću i uspehom, onda i oni zahvaćeni oduševljenjem pevaju i kliču u zanosu; ali posmatrajte ih budno. Kada oduševljenja nestane, samo malo njih će poput vernog Haleva nastaviti da se bore i da nepokolebljivo brane načela. Takvi predstavljaju so koja nije obljutavila. Pravi pomagači u Crkvi pojavljuju se upravo onda kada u delu nastanu teškoće. Takvi ne govore o sebi, ne ističu svoje „ja,“ već svoj identitet potpuno skrivaju u Hristu Isusu. Biti veliki u carstvu Božjem znači biti smeran kao dete u jednostavnosti vere i čistoti ljubavi. Svaka oholost i zavist moraju se pobediti, svaka ambicija za prvenstvom odbaciti, a ohrabrivati samo smernost i poverenje malog deteta. Svi takvi u Hristu nalaze svoje utočište, stenu spasenja i tvrdi grad. U Njemu je sve njihovo poverenje, i On ih nikada neće izneveriti.

Sve koji veruju u sadašnju istinu najusrdnije pozivam da traže Gospoda. Razmišljanje o Hristovoj beskrajnoj milosti i Njegovoj ljubavi koja se ne može ni sa čim uporediti trebalo bi da pokrene sve da se ugledaju na Njegov primer. Ali to, na žalost, nije slučaj. Neke od naših sestara suviše popuštaju želji za razmetljivim ukrašavanjem svoje odeće, i ne odevaju se u skladu sa našom svetom verom. Ovo se posebno odnosi na sestru Svetu treba pružiti bolji primer nego što ona čini. Kada bi se, shvativši svoju Bogom danu odgovornost, svim srcem stavila na Hristovu stranu ona bi se trudila da svojim uticajem učini manje sujetnim i one sa kojima se druži. Ona i sestra bile bi daleko korisnije za Crkvu kad bi prihvatile jednostavnost u odevanju, podstičući na to i druge. Prateći modne žurnale kao krojačice, one često navode i druge sestre u Crkvi na ono što nije po volji Bogu, ohrabrujući ih da skraćuju i doteruju svoje haljine podražavajući modu ovoga sveta. Napori ovih sestara da čine dobro bili bi mnogo prihvatljiviji za Boga kada bi u njihovom životu bilo manje ukrašavanja, manje beznačajnih razgovora, manje svetovnosti i gošćenja, manje žalbi i gundanja protiv propovednika koji se zalažu za vas, a više molitve i čitanja Biblije.

Gospodu nije po volji način na koji se mnogi u Crkvi odnose prema nekima od svoje braće u propovedničkoj službi. On traži od vas da prestanete sa svojim zlim jezicima, i da svoje gundanje, negodovanje i iznalaženje grešaka zamenite rečima bratskog ohrabrenja. Hristos vam govori u licu svojih svetih, a vi odbacujete Njegove savete i prezirete Njegove ukore. Ne činite to više. Starešina ima zadatak koji treba da izvrši, ne samo na Istoku, nego i na drugim mestima. Ako svoje „ja“ sakrije u Hristu Bog će biti uz Njega i podariće mu uspeh. On nije nepogrešiv; i može ponekad da pogreši u rasuđivanju. Ali vi pazite da svojim rečima ne poništavate značaj onoga što vam on iznosi po nalogu Božjem.

Kad pouzdano zna šta je volja Božja, on se ne usteže da je izvrši, čak i kad bi ga to stajalo

života. Dok mnogi od vas misle i planiraju samo da ugone sebi i da svoj život učine prijatnijim, on je ceo svoj život i sve svoje interese uneo u delo Božje. Dok promišlja, pomno ispituje i planira za delo, on ponekad ispolji dovitljivost i oštrinu, što je neke navelo da steknu pogrešno mišljenje o njemu. On pri tom nikada ne nastoji da izvuče nekakvu korist za sebe lično već samo za delo koje mu je u srcu. Gospod želi da savesno i časno krepite i držite ruke Njegovih proverenih slugu, ali vas upozorava da ne ukazujete suviše veliko poverenje onima koji su novi u veri ili sa čij im životom i radom u prošlosti niste upoznati.

Vaše je preimućstvo da budete napredna i srećna skupština. Neka svako od vas preispita svoje srce, očisti oskrnavljeni hram duše i straži budno u molitvi. Budite odlučni u nastojanju da tražite Isusa sve dok Ga ne nalete; ne popuštajte u tome sve dok se ne osvedočite da Njegova ljubav živi u vašem srcu i da je Njegov Duh potčinio vaš život i oblikovao vaš karakter. Tada se u veri slobodno možete približiti Njegovom prestolu, znajući da će On čuti i uslišiti vaše molitve.

Radnici za Gospoda

Braćo i sestre, kao saradnicima na velikom polju žetve, preostaje nam još samo malo vremena za rad. Sada nam se pruža najpovoljnija prilika koju ćemo ikada imati, i kako pažljivo treba da koristimo svaki preostali trenutak! Naš Iskupitelj je radu na spasavanju duša bio odan do te mere da je čak željno očekivao krštenje krvlju koje Mu je predstojalo. Prožeti revnošću svoga Učitelja, apostoli su čvrsto, odlučno i revnosno nastavili sa izvršavanjem svog velikog zadatka, boreći se „s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovoga svijeta, s duhovima pakosti ispod neba.”

Mi živimo u vremenu kad je neophodna usrdnost čak i veća nego u danima apostola. Ali među mnogima od Hristovih propovednika zapaža se osećanje uznemirenosti i želja za podražavanjem romantičnog stila savremenih budenja vere, želja da učine nešto veliko, da stvore senzaciju, da im se kao sposobnim govornicima ukazuje čast i posebno priznanje. Kad bi ovakvi u susretu sa opasnostima mogli da prime časti koje se ukazuju herojima, oni bi se angažovali u delu svim svojim silama. Ali živeti i raditi gotovo nepoznat, mučiti se i žrtvovati za Hrista u povučeniosti, ne primajući nikakve pohvale od bilo koga - to zahteva čvrstinu načela i odlučnost u nameri što samo malo njih imaju. Kad bi se više napora ulagalo da živimo smerno pred Bogom, da ne gledajući na ljude radimo samo za Hrista, moglo bi se u delu Božjem ostvariti daleko više.

Braćo moja u službi Jevanđelja, tražite Hrista u duhu najdublje poniznosti i krotosti. Ne nastojte da pažnju naroda privlačite na sebe. Neka slušaoci, dok uzdižete Hrista, potpuno izgube iz vida govornika koji je samo Njegovo oruđe. Dok govorite o Spasitelju neka se vaše „ja” potpuno izgubi u Njemu. Često se u prevelikoj ushićenosti bučno raspravlja o raznim tačkama naše religije, dok se Golgota i krst zaboravljaju.

Najvećoj opasnosti izlažemo se kad primamo hvalu jedan od drugoga, kad se udružujemo u neku vrstu saveza da bi uzdizali jedan drugoga. Za fariseje Hristovih dana bilo je najvažnije da ih ljudi hvale i uzdižu; i zato je Hristos rekao da im je to jedina nagrada kojoj se mogu nadati. Prihvatimo se zadatka koji nam je namenjen zato što Hristos od nas očekuje; ako zbog toga moramo osiromašiti i oskudevati, neka to bude Njega radi. Naš božanski Učitelj se u ovom životu usavršio stradanjem. O, kada bi ljudi bili spremni da se u potpunosti ugledaju na Njega!

Reč Božja je naše merilo. Svako delo ljubavi, svaku ljubaznu reč, svaku molitvu za stradalne i potlačene, anđeli iznose pred presto Večnoga i upisuju u nebeski zapisnik koji niko ne

može uništiti. Božanska Reč osvetljava i najtamnije odaje ljudskog uma i njena svetlost čini da i najobrazovaniji uvide svoju grešnost i nesavršenost.

Neprijatelj u današnje vreme na veoma jeftin način kupuje ljudske duše. „Zabadava se prodadoste,“ kažu Sveti Spisi. Jedan prodaje svoj u dušu za aplauze i odobravanje ovoga sveta, drugi za novac, treći da bi zadovoljio svoje niske strasti, četvrti za uživanje i zadovoljstva ovoga sveta. Takve i slične pogodbe zaključuju se svakog dana. Sotona kao na nekoj licitaciji ističe svoje ponude i jeftino kupuje one koji su otkupljeni krvlju Hristovom, iako je za njihovo spasenje plaćena neizmerna cena.

Blagoslovi i preimućstva koji su nam omogućeni zaista su veliki. Sa sigurnošću možemo zadobiti najskupocenija bogatstva neba. Neka i propovednici i narod imaju na umu da istina Jevanđelja one koji je ne prihvate, da bi se spasili, osuđuje na propast. Ako uporno nastavlja da odbija pozive milosti koje iz dana u dan sluša, duša uskoro postaje tako bezosećajna da je više neće moći da pokrene ni najneposredniji i najpotresniji apel.

Kao radnicima za Boga, potrebno nam je mnogo više usrdne pobožnosti, a ne uzdizanja sopstvenog „ja.“ Ukoliko više ističemo svoje „ja,“ utoliko slabija postaje naša vera u Svedočanstva Božjeg Duha. Najprisnije povezani sa Bogom upravo su oni koji prepoznaju i slušaju Njegov glas dok im se obraća. Duhovne istine razumeju samo oni koji su duhovni. Takvi će uvek biti zahvalni Gospodu što im ukazuje na njihove zablude, dok će oni koji se u potpunosti oslanjaju samo na sebe sve manje i manje videti Boga u Svedočanstvima Njegovog Duha.

Naš rad mora biti praćen dubokom poniznošću, postom i molitvom. Ne očekujmo uvek samo mir i radost. Biće neizbežno i žalosti; ali ako sejemo u suzama, žnjećemo u radosti. Mrak neizvesnosti i obeshrabrenost mogu ponekad da obuzmu srce i samopožrtvovanih radnika; ali to nije protiv njih. To Bog dopušta u svojoj nameri, da bi ih naveo da Ga traže još usrdnije.

Nama su danas potrebni ljudi koji su tako verni i pouzdani kao što je bio Halev. Ravnodušnost, bezosećajnost i nehat predstavljaju danas životno obeležje mnogih. Oni izmiču svoja pleća ispod tereta odgovornosti upravo onda kad su istrajnost u radu i potpomaganje svim svojim silama najpotrebniji. Takvim propovednicima upućen je poziv: „Ustani, ti koji spavaš, i vaskrsni iz mrtvih, i obasjaće te Hristos.“ U svojim naporima vi toliko ističete sebe i svoje „ja“ da je Hristos potpuno zaboravljen. Neki od vas su suviše razmaženi, navikli da im se laska, da ih drugi hvale i uzdižu. Suviše se sadi i gradi, i misli samo o jelu i piću, kao u danima Nojevim. Svet je zarobio životne snage slugu Hristovih. Braćo, ako želite da nevernici poštuju vašu religiju, poštuju je prvo vi sami dokazujući to odgovarajućim delima. Održavanjem prisne povezanosti s Bogom i čvrste odanosti biblijskoj istini, uprkos teškoćama i pritiscima od strane sveta, vi duhom istine možete da zadojite i srca svoje dece i mladih, tako da i oni uspešno sarađuju s vama kao oruđa u Božjim rukama na dobro drugih.

Prekomernim unošenjem hrane u svoj želudac i zadovoljavanjem čulnih požuda, mnogi sami sebe i umno i fizički onesposobljavaju za koristan rad. Na taj način u njima jača ono što je čulno i životinjsko, dok moralna i duhovna priroda slabi. Šta će pokazati zapisi o životu mnogih kad budemo pozvani pred veliki beli presto? Tada će oni uvideti šta su sve mogli da učine da takvim unižavanjem nisu oslabili svoje Bogom dane sposobnosti. Tada će shvatiti do kakvih visina su i umno i duhovno mogli da se uzdignu, da su posvetili Bogu sve snage i tela i uma koje im je On poverio. S kakvom čežnjom će tada u svojoj agoniji, gorkom kajanju i griži savesti poželeti da još jednom prožive i poprave svoj život!

Sve one koji tvrde za sebe da su svetlonoše i primer stadu, pozivam da odstupe od svakog bezakonja. Iskoristite mudro i na najbolji način ovo malo vremena što vam još preostaje. Jeste li

svim srcem odani Bogu i tako posvećeni Njegovoj službi da vaša vera ne klone u časovima najtežih iskušenja? Samo duboka ljubav prema Bogu daće snage duši da se održi u iskušenjima koja su upravo pred nama. Samoodricanje i krst su naš udeo u ovom životu. Jesmo li spremni da to prihvatimo? Neka niko od nas ne očekuje da će se, kad dodu poslednja velika iskušenja, duh samopožrtvovanja i hrišćanskog rodoljublja razviti u nama u trenutku potrebe. Ne, zaista; taj duh mi treba da gajimo i ispoljavamo već sada u svom svakodnevnom iskustvu, i da to primerom i poukom savesno prenosimo i na svoju decu. Majke u Izrailju ne moraju i same da budu ratnici, ali mogu da podižu ratnike koji će uzeti sve oružje Božje i boriti se hrabro i odlučno u bitkama Gospodnjim.

Preobražavajuća sila Hristove milosti potrebna je i propovednicima i članovima da bi mogli da opstanu u dan Gospodnji. Svet se naglo približuje onom stanju bezakonja i sveopšte izopačenosti kad će postati neizbežno da sam Bog interveniše. I u to vreme Njegovi sledbenici treba da se više nego ikad prepoznaju po svojoj potpunoj odanosti Njegovom svetom zakonu. Njihova molitva biće ista kao i molitva psalmiste u njegovo vreme: „Vrijeme je da Gospod radi; oboriše zakon Tvoj.“ A svojim ponašanjem i stavom oni će govoriti: „Toga radi ljubim zapovijesti Tvoje većma nego zlato i drago kamenje.“ Upravo današnji prezir koji ljudi ispoljavaju prema Božjem zakonu dovoljan je razlog da kao narod koji drži Njegove zapovesti istupimo neustrašivo i pokažemo svoje poštovanje prema Njegovom pogaženom zakonu.

„I što će se bezakonje umnožiti, ohladnjeće ljubav mnogih.“ Čak je i sama atmosfera zagađena grehom. Narod Božji će uskoro biti proveravan vatrenim iskušenjima, i veliki deo onih koji sada izgledaju pravi i pouzdani pokazaće se kao bezvredni metal. Umesto da ih pretnje, protivljenja i ruženja učine još jačima i odlučnijima, oni će kukavički preći na stranu neprijatelja. „One ću poštovati,“ kaže Gospod, „koji mene poštuju.“ Zar da u svojoj odanosti zakonu Božjem budemo manje odlučni samo zato što se većina usuđuje da ga tako drsko gazi?

Stanovnike sveta Bog već počinje da pohala svojim sudom i kaznama, kao što su: vremenske nepogode, poplave, bure, zemljotresi - opasnosti i na kopnu i na moru. To veliki JA SAM govori onima koji Njegov zakon proglašavaju nevažećim. Ko će biti u stanju da opstane kada se gnjev Božji bez milosti bude izlio na zemlju? Sad je vreme da se narod Božji pokaže veran načelima. Kada vera Hristova bude najviše prezirana, a Njegov zakon najviše omalovažavan, tada naša revnost treba da bude najvatrenija, a naša hrabrost i čvrstina najpostojanija. Ustati u odbranu istine i pravde kad nas većina napusti, boriti se u bitkama Gospodnjim kad bude malo istaknutih boraca - to će biti naše kušanje. Tada ćemo toplotu morati da sakupljamo iz hladnoće drugih, hrabrost iz njihovog kukavičluka i odanost iz njihovog izdajstva. Većina će biti na strani velikog vođe pobune.

Kušanje će neizbežno doći. Pre trideset i šest godina pokazano mi je da će doći do pojave koja sada već izlazi na videlo - zakonom o svetkovanju nedelje narodu će silom biti nametnuta ta institucija papstva, dok će sveti dan Božjeg odmora biti bačen pod noge.

Vojvoda našeg spasenja podariće snagu i okrepljenje svome narodu za ovaj sukob u koji neizbežno moramo ući. Koliko puta je na žarke molitve i vapaje Hristovih sledbenika - dok je sotona kidisao na njih svim svojim silama i dok su gledali smrti u oči - Vojvoda vojske Gospodnje stizao na bojno polje i menjao tok bitke oslobađajući potlačene!

Sada je vreme da se u molitvi najprisnije povežemo sa Bogom da bismo se našli u Njegovom zaklonu kad se žestina gnjeva Njegovog bude izlivala na sinove ljudske. Daleko smo se udaljili od „starih međa.“ Vratimo se. Ako je Gospod pravi Bog, služite Mu; ako li je pak Val, služite njemu. Koju ćete stranu izabrati?

Sotonini agenti

Sotona koristi ljude i žene kao svoje agente da uporno podstiču i navode na greh i da to zlo čine privlačnim. Te svoje agente on revnosno obučava da greh maskiraju tako vešto, da bi što uspješnije uništavao duše i zakidao Hristu Njegovu slavu. Sotona je veliki neprijatelj i Boga i čoveka. On se preko svojih agenata pretvara u anđela svetlosti. U Svetim spisima on se naziva zatiračem, opadačem braće, varalicom, lažom, krvnikom i ubicom. Sotona mnoge koristi u svojoj službi, ali najviše uspeha postiže kad za svoje rušilačko delo pridobije one koji se nazivaju hrišćanima. I ukoliko je veći njihov uticaj i viši položaj u Crkvi, ukoliko više ističu da poznaju Boga i da Mu služe, utoliko uspješnije on može da ih upotrebi. Ko god navodi nekoga na greh njegov je agent.

Za vreme jednog sastanka održavanog pod šatorima na Istoku bila sam jednog petka pozvana u šator u kojem se nalazio jedan čovek sa nekoliko žena i dece. Te noći nisam mogla da spavam, jer mi je dušu pritiskao veliki teret. Dok sam se u toku noći molila Bogu pred oči mi živo izađe jedna vizija koja mi je bila data godinama ranije, kad je bio ukoren postupak Natana Fulera. Tada su mi pokazana tri čoveka sa kojima ću se sresti, a koji pod plaštem pobožnosti idu istim putem bezakonja. Ovaj čovek bio je jedan od te trojice. Dok sam na jutarnjem bogoslužju iznosila svoje svedočanstvo, sila Duha Božjeg spusti se na mene, ali nisam pominjala slučajeve pojedinaca. Kasnije u toku istog dana jasnije sam shvatila šta mi je dužnost, i iznesoh svoje svedočanstvo pominjući i njega, jer je njegov slučaj bio najupadljiviji. Svojim životom i svojim postupcima ovaj čovek se direktno suprotstavio uputstvu datom preko apostola: „Uklanjanje se od svakoga zla.“ Dok je propovedao svetkovanje subote prema četvrtoj zapovesti, On je prestupao sedmu Božju zapovest. Svojim obmanama okupio je oko sebe nekoliko žena koje su ga pratile iz mesta u mesto, kao što verna supruga treba da prati svoga muža.

Mi smo poznati kao narod osobit. Po svom učenju i po svojoj veri mi se razlikujemo od svake druge veroispovesti. Ako u svom životu i karakteru nismo bolji od pripadnika ovog sveta, oni će, ukazujući na nas sa omalovažavanjem i podsmehom, prezrivo govoriti: „To su adventisti sedmog dana.“ „Vidite kakav nam primer pružaju oni koji umesto nedelje drže sedmi dan.“ Sramota, koja se s pravom pripisuje takvima, pogađa i sve one koji savesno drže sedmi dan. O, koliko bi bolje bilo da ovakvi nikada nisu tvrdili za sebe da su prihvatili istinu!

Osetivši se pozvanom, ukorila sam tog čoveka u ime Gospodnje, a žene koje je okupio oko sebe pozvala da se odvoje od njega i da mu uskrate svoje zloupotrebjeno poverenje, jer ih na tom putu očekuje samo nesreća i propast. Zapis o ovom čoveku u nebeskim knjigama glasi: „Varalica i preljubočinac koji se zavlači po kućama i robi bezazlene i naivne žene.“ Samo će dan suda otkriti koliko je duša on uništio svojom sotonskom veštinom. Takve treba razotkriti i žigosati bez odlaganja, da ne nastavljanju sa sramoćenjem dela Božjeg.

Što se više približujemo svršetku ovozemaljske istorije, rizika i opasnosti koje nam prete sa svih strana bivaće sve više. Samo ispovedanje pobožnosti neće biti ni od kakve koristi. Neophodna nam je živa povezanost s Bogom i zdrav duhovni vid da bismo prepoznali nemoral i porok, koji se veoma vešto i prikriveno uvlače i među nas preko onih koji ispovedaju našu veru. Najveći gresi čine se posredstvom onih koji tvrde za sebe da su posvećeni i da ne mogu grešiti. Ipak mnogi od njih greše (svakodnevno) jer su izopačeni u srcu i životu. Imajući sopstvena merila o tome šta je ispravno i dobro, takvi su obično zadovoljni sobom i ispravni u svojim očima, ignori-

šući u potpunosti biblijska pravila. Uprkos tome što toliko polažu prava na zavetna obećanja, oni su u tome samo neznanci i tudini. To što ih Bog još uvek trpi u njihovoj izopačenosti, što već nisu posečeni kao drveće koje samo zemlji smeta i što im se još uvek pruža mogućnost za kajanje i oproštaj - samo je velika Njegova milost. Oni stalno polažu pravo na Božje dugo strpljenje i zloupotrebljavaju Njegovu milost. David je još u svoje vreme došao do zaključka da ljudi prelaze granice Božjeg dugog strpljenja i da se On mora umešati da odbrani svoju čast i učini kraj bezakonju i nepravdi.

Ovaj čovek iznosi učenje koje skrnavi Božji hram. Za njega jedva da postoji zračak nade; on toliko dugo obmanjuje samog sebe i zaluduje druge da je sotona gotovo sasvim zagospodario njegovim i umom i telom. Kad bi se razdiranjem haljina njegove takozvane pravde mogle razotkriti njegove podle i moralno prljave namere, kako ne bi mogao nastaviti da na svoje paklene staze navodi i druge - to bi bilo sve što možemo poželeti. Opomene koje Bog upućuje, njemu su od samog početka bile mrske, i on ne prestaje da im se protivi jer one razotkrivaju njegovu poročnost u svetlosti Božjeg zakona. Jedan od najžalosnijih dokaza o zaslepljujućem uticaju greha upravo je činjenica da počinilac mesecima i godinama uopšte ne uvida svoju grešnost i ne kaje se. Ovaj čovek uporno nastavlja nizbrdicom svoga života. On ne oseća nikakvu grižu savesti, niti se plaši osvete neba. Kada svoje grehe lažima i obmanama uspe da sakrije od pogleda drugih, on je zadovoljan. Svaki osećaj za razlikovanje između ispravnog i pogrešnog, u njemu je mrtav. Užasna je i zaprepašćujuća žetva koju će na kraju morati da žanje.

Najgore od svega u ovom slučaju deluje činjenica da on pored svega što je u njemu zaista sotsko tvrdi za sebe da je predstavnik Isusa Hrista. Grešnik pod lažnim plaštom anđela svetlosti može da počini neprocenjivu štetu. Mračnim i strašnim planovima, podmuklo i sa predumišljajem rastavljaju se supružnici. Apostol kaže: „Jer su od ovih i oni koji se zavlače po kućama, i robe naivne žene koje su nat ovarene grijesima i vode ih u različite želje.“ Takvi razvratnici uvlače se čak i u ugledne porodice i svojim obmanjivanjem, lukavstvom i spletkama zavode i savesne. Proklete i gnusne jeresi prihvataju se kao istina i najodvratniji gresi čine se pod maskom ispravnosti, jer je savest zbunjena i potpuno otupela.

Ovaj čovek je prihvatio nepopularno učenje da je sedmi dan subota Gospodnja samo da bi svom verskom životu dao privid poštenja i čestitosti. Naši pogledi su sasvim jasno definisani u našim publikacijama; ali, prikrivajući ovu činjenicu, on svoje prljave jeresi meša sa istinom u nastojanju da i druge navede na verovanje da mu je Bog posredstvom Biblije dao neku novu svetlost. Tvrdeći da ima veliku svetlost koju narodu treba preneti u pogledu subote, četvrte zapovesti i sličnih istina, on se prikazivao kao da je zaista vođen od Boga. Međutim, kad zadobije poverenje, on počinje svoj sotski posao izvrtačenjem pravog značenja Svetih spisa, dokazujući da preljubočinstvo osuđeno u zakonu Božjem nije ono što se uopšteno podrazumeva pod tim izrazom. Pod njegovim zavodničkim uticajem žene sklone čulnosti prihvataju verovanje da Bogu nije mrsko ako iznevere svoj bračni zavet. On čak i ne priznaje da je to prestup sedme Božje zapovesti. Sotona se raduje kad u Crkvu uđu takvi koji, dok formalno svetkuju subotu, dozvoljavaju da on kontroliše njihov um i osećanja, koristeći ih da obmanjuju i kvare druge.

Zaslepljeni varljivošću greha u ovom veku izopačenosti, mnogi prihvataju razvratan život jer to odgovara prirodnim sklonostima njihovog izopačenog srca. Umesto da gledajući u zakon Božji kao u ogledalo, svoj život i karakter usklade sa njegovim propisima, oni dopuštaju da sotski agenti podignu svoju zastavu u njihovom srcu. Izopačeni ljudi smatraju da je lakše prihvatiti pogrešno tumačenje Svetih spisa kojima se opravdava njihovo bezakonje nego odbaciti svoju izopačenost i greh i biti čist u srcu i životu.

Ljudi ovakvog shvatanja ima daleko više nego što i zamišljamo, i što se više približujemo kraju biće ih sve više i više. Ukoliko ne budu dobro utemeljeni u istini, održavajući neprekidno živu povezanost sa Bogom, mnogi će biti zaludeni i prevareni. Skriveni i nevidljive opasnosti prete nam na svakom koraku. Naša jedina sigurnost nalazi se u neprekidnoj budnosti i molitvi. Što se više približimo Hristu, utoliko ćemo lakše prihvatiti čistotu i svetost Njegovog karaktera, utoliko će nam greh izgledati odvratniji, a Hristova čistota i svetost poželjnijim.

Da bi pokrio izopačenosti svoga života i svoje grehe prikazao bezazlenim, ovaj čovek spremno navodi citate iz Biblije iz kojih se vidi da su i dobri ljudi padali kao žrtve iskušenja. Upravo se sa takvim susretao i Pavle u svoje vreme, i takvi su bili prokletstvo za Crkvu u svim vremenima. Pozvavši starešine Efeske crkve u Milet, Pavle ih je upozorio na ono sa čim će morati da se suočavaju: „Pazite dakle na sebe i na sve stado u kojem vas Duh Sveti postavi vladikama da duhovno hranite crkvu Gospoda i Boga koju steče krvlju svojom; jer ja ovo znam da će po odlasku mome ući među vas teški vuci koji neće štedjeti stado; i između vas samih postaće ljudi koji će govoriti izvrnutu nauku da odvrćaju učenike za sobom. Zato gledajte i opominjite se da tri godine dan i noć ne prestajah učeći sa suzama svakoga od vas.“

Onaj ko „istinu drži u nepravdi“ i svojim nedoslednim životom je svakog dana sramoti iako tvrdi da veruje u nju, stavlja se u službu sotone i odvodi duše u propast. Takvi održavaju međusobne veze sa palim anđelima koji im pomažu da zagospodare umom drugih. Kad sotonina zavodnička moć zagospodari nečijim umom, Bog se potpuno zaboravlja, a uzdiže se čovek pun izopačenosti i prljavih namera. Ove obmanute duše odaju se tajnim porocima kao da su to neke vrline. To je svojevrсна opčinjenost. Takvima se s pravom može postaviti ono isto pitanje koje je apostol uputio Galatima: „Ko vas je opčinio da se ne pokoravate istini? Vi, kojima pred očima bješe tako jasno istaknut Isus Hristos, a sad se među vama razape?“ U krivoverstvu i porocima uvek ima neke mađijske sile. Um je zaslepljen do te mere da zdravog rasuđivanja nestaje, a iluzije odvedu dušu sve dalje od čistote i svetosti. Duhovni vidik postaje sve nejasniji i duše koje su dotada bile neuprljanog morala bivaju potpuno zbunjene zavodničkim tvrdnjama ovih sotoninih agenata koji se predstavljaju kao vesnici svetlosti. Opsena kojom tako malijski deluju na svoje žrtve je upravo to što ovim sotonskim agentima daje silu. Kad bi u svojim pokušajima nastupili drsko i otvoreno, bili bi trenutno odbijeni bez ikakvog ustezanja; ali oni prvo nastoje da zadobiju simpatije i poverenje kao samopožrtvovani i sveti Božji ljudi. Zatim, kao Njegovi naročiti vesnici, počinju svoje lukavo delovanje zavodeći duše sa puta čestitosti dokazivanjem da zakon Božji nije obavezan.

Kada takvu zloupotrebu poverenja koje im se ukaže izvrše propovednici, i tako vode duše u propast, njihova krivica je od krivice običnog prestupnika toliko veća koliko je uzvišeniji njihov poziv. Kada se na dan suda otvore velike knjige nebeskih zapisnika, pored imena mnogih propovednika, koji tvrde da u čistoti srca i života propovedaju Hristovo Jevandelje koje im je povereno, biće zapisano da su koristeći preimućstva svog položaja zavodnički navodili duše na prestup Božjeg zakona.

Kad ljudi i žene jednom padnu pod uticaj te izopačujuće sile sotonine, gotovo je nemoguće da se izvuku iz te strašne zamke i da ponovo imaju čiste misli i jasnu predstavu o Božjim zahtevima. Na greh, koji je pred njihovim zavedenim umom uporno opravdavan od strane propovednika, oni nikada više ne mogu gledati sa takvim gnušanjem kao što to Bog gleda. Kad se u svesti ljudi snize moralna merila, izopačuje se i njihovo rasuđivanje, i oni na greh gledaju kao na vrlinu, a na vrlinu kao na greh. Oni koji se druže sa ovakvima čije sklonosti i navike nisu uzvišene i čiste, postaju slični njima, i gotovo nesvesno prihvataju njihov ukus i njihove nazore.

Ako neko radije prihvata druženje sa onima čije su misli nečiste a život pun poroka negoli sa onima koji su puni vrlina, čestiti i čisti, to je siguran pokazatelj da im se ukusi i sklonosti podudaraju i da su u pogledu morala na veoma niskom nivou. Tu sličnost ove obmanute i zaludene duše nazivaju visokim i svetim srodstvom duše, duhovnom harmonijom. Ali apostol Pavle takve poistovećuje sa „duhovima pakosti ispod neba” protiv kojih treba da se borimo svim silama.

Kada počinje svoje obmanjivačko delovanje, zavodnik često nailazi na različitost ukusa i navika; ali prikazujući se veoma pobožnim on stiče poverenje, a kad u tome uspe onda svoju obmanjivačku moć lukavo koristi na svoj način, da bi ostvario svoje zamisli. Družeći se sa ovim opasnim elementima, žene se postepeno privikavaju na atmosferu prljavštine i nemorala i gotovo neprimetno primaju isti duh. One se poistovećuju sa svojim zavodnikom i postaje samo njegova senka.

Ljudi koji tvrde da imaju novu svetlost i predstavljaju se kao reformatori, mogu imati jak uticaj na one koji su osvedočeni da su mnoga od postojećih učenja u stvari krivoverstvo, i koji nisu zadovoljni duhovnim stanjem svojih crkava. Takvi iskrena srca žele da vide promenu na bolje, uzdizanje na moralno viši nivo. Kad bi verne Hristove sluge takvima iznele čistu istinu, neuprljanu preljubočinštvom, oni bi je prihvatili i nastavili da se čiste poslušnošću njenim zahtevima. Ali sotona budno prati svaki korak takvih duša koje traže istinu. I kao što se - prilazeći Hristu u pustinji - kušać preobukao u anđela svetlosti, tako i njima prilazi neko prikazujući se velikim reformatorom, i odvodi ih još dalje od pravog puta.

Nesreću i poniženje koje razuzdanost i porok donose sobom nije moguće proceniti. Zemlja je potpuno oskrnavljena pod stanovnicima svojim. Oni su gotovo prepunili čašu bezakonja svojim ponašanjem, ali najteža kazna pogodiće one koji bezakonje čine pod plaštem pobožnosti. Iskupitelj sveta nikada nije odbacio one koji se iskreno kaju, ma koliko velika bila njihova krivica; ali je licemerje fariseja vatreno žigosao. Više nade ima za otvorenog grešnika nego za ovakve.

„Jer ljubavi istine ne primiše da bi se spasli i zato će im Bog poslati silu prevare, da vjeruju laži; da prime sud svi koji ne vjerovaše istini, nego volješe napravdu i bezakonje.” Ovom čoveku kao i onima koje on zavodi svojim uticajem istina nije draga, već naprotiv zadovoljstvo nalaze u bezakonju. I zar je „sila prevare” kojoj su podlegli mogla biti pogubnija nego što je verovanje da u poroku i preljubočinštvu nema ničeg što bi Bogu bilo mrsko? Biblija, međutim, sadrži brojne opomene upućene protiv ovih greha. Pavle piše Titu o onima koji „govore da poznaju Boga, a djelima Ga se odriču; jer su gnusni i neposlušni i nesposobni za ma koje dobro djelo.” „A bijaše i lažnih proroka u narodu, kao što će i među vama biti lažnih učitelja, koji će unositi gnusne i pogubne jeresi, i odricaće se Gospoda koji ih iskupi i dovodiće sebi naglu pogibao. I mnogi će poći za njihovim nečistotama, zbog kojih će se huliti na put istine.” Prestupnici o kojima se ovde govori nisu oni koji otvoreno kažu da ne veruju u Hrista, nego upravo oni koji tvrde da veruju u istinu ali je svojim životom izlažu ruglu, tako da se o njoj govori s prezrenjem.

„I u lakomstvu i požudi loviće vas varljivim riječima; njihov sud odavno ne docni, i pogibao njihova ne drijema... Oni kao nerazumna životinja koja je od prirode na to stvorena da se hvata i kolje, hule na ono što ne razumiju, i u pokvarenosti svojoj propadaju primajući platu nepravednih. Oni misle da je slast odavati se zadovoljstvima svaki dan; oni su sramota i grijeh, koji se nasladuju svojim prijevarama, jedući s vama; oči su im pune preljubočinštva i neprestanoga grijeha, obmanjujući i neutvrđene duše; srce im je puno lakomstva i požude, djeca kletve; ostavivši pravi put, zadoše, i idu putem Valama, sina Vosorova, kojemu omilje plata nepravde.”

„Oni su bezvodni izvori; oblaci olujom gonjeni; za njih se čuva mrak vječne tame. Jer govoreći ponosite riječi sujete,“ hvališući se svojom svetlošću, svojim znanjem i svojom ljubavlju prema istini „primamljuju na nečistotu tjelesnih želja i razvrat one koji odskora pobjegoše od onih što žive u zabludi.”

U ovo vreme izopačenosti kad naš najveći neprijatelj „đavo, kao lav ričući ide i traži koga da proždere,“ osećam potrebu da podignem svoj glas u opomeni: „Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast!” Mnogi koji imaju sjajne sposobnosti nemoralno ih posvećuju u služenju sotoni. Kakvu opomenu mogu da uputim onima koji kao Božji narod tvrde da su izašli iz sveta i napustili njegova dela tame? - onima koje je Bog učinio čuvarima svog zakona, ali koji poput nerodne smokve razmetljivo šire svoje bujno olistale grane pred samim licem Svemogućega, ali ne donose nikakav plod na slavu Njemu? Mnogi od njih gaje nečiste misli, prljavo maštanje, telesne želje i niske strasti. Bogu su odvratni plodovi koji radaju na takvom drvetu. Sveti i čisti anđeli s gnušanjem gledaju na ponašanje i postupke takvih, dok sotona likuje. O, kada bi takvi ljudi i žene razmišljali šta se postiže prestupanjem zakona Božjeg! Prestupanje zakona je, pod bilo kakvim okolnostima, uvreda za Boga i prokletstvo za čoveka. Na prestup tako moramo gledati, bez ikakvog obzira na to ko ga čini i pod kakvim vidom ili maskom.

Kao Hristov poslanik, preklinjem sve vas koji ispovedate sadašnju istinu: smatrajte za uvredu svaki nagoveštaj nemoralnosti i odmah napustite društvo svakog ko odiše takvom atmosferom. Gnušajte se prljanja takvim grehom s najdubljom odvratnošću. Klonite se onih koji čak i samim razgovorom podstiču na takve misli, „jer usta govore od suviška srca.“

Pošto sve više onih koji se odaju ovim odvratnim gresima nastoje da se uvuku i u naše redove, upozoravam vas da im nipošto ne date mesta. Okrenite se najodlučnije od svakog zavodnika. Iako se prikazuje kao Hristov sledbenik, on je sotona u ljudskom obliku; on je pozajmio nebesku odoru da bi uspešnije služio svome gospodaru. Ni za jedan trenutak ne dajte mesta nečistoj, ma koliko kamufliranoj sugestiji, jer čak i to skrnavi dušu, kao što prljava voda zagađuje i korito kojim protiče.

Radije izaberite siromaštvo, prezir, odvajanje od prijatelja ili bilo kakvo stradanje, negoli da svoju dušu skrnavite grehom. Radije smrt negoli nepoštenje ili prestupanje Božjeg zakona - to treba da bude načelo svakog hrišćanina i svake hrišćanke. Kao reformatori i čuvari najsvetijih istina Božje Reči - istina koje čiste i oplemenjuju dušu, moramo se uzdići na daleko viši nivo od onoga na kojem se sada nalazimo. Sa grehom i grešnicima u Crkvi mora se postupiti odlučno i neodložno, da se i drugi ne bi zarazili. Istina i čestitost zahtevaju odlučnije i potpunije mere da bi se Crkva očistila od današnjih Ahana. Oni koji se nalaze na odgovornim položajima ne smeju da trpe greh na svojoj braći. Neka im stave do znanja da moraju ili odbaciti svoje grehe ili biti isključeni iz Crkve.

Kada bi članovi Crkve postupali kao pravi sledbenici krotkog i smernog Spasitelja bilo bi manje pokušaja da se greh prikriva ili na bilo koji način opravdava. Svi bi se trudili da žive kao da su u neposrednom prisustvu Božjem - svesni da ih oko Onoga koji sve vidi svuda prati i da On zna njihove i najtajnije pomisli. Pred očima

Svemogućega svaka ljudska pobuda, želja i namera tako su jasne kao sunčeva svetlost. Ali malo je njih koji to uvek imaju na umu. Većina ni iz daleka ne shvata kako će strašan račun svaki prestupnik zakona Božjeg morati da polaže na dan suda.

Možete li se vi koji tvrdite da ste primili tako veliku svetlost zadovoljiti tako niskom razinom duhovnosti? O, kako bi usrdno i neprekidno trebalo da težimo za božanskim prisustvom i razumevanjem ozbiljnih istina: da se kraj svemu zaista približio i da sudija svima koji su ikada

živeli na Zemlji stoji na vratima! Kako možete da zanemarite svete i pravedne zahteve Njegovog zakona? Kako možete da grešite pred licem samoga Jehove? Kako se možete odavati poročnim mislima i niskim strastima pred očima svetih anđela i Iskupitelja koji je i život svoj dao da bi vas očistio od svakog bezakonja i učinio svojim izabranim narodom, koji čezne za dobrim delima? Gledajući na sve ovo u svetlosti koja blista sa krsta Hristovog, možete li da ne shvatite koliko je bedno i opasno odavati se tom odvratnom grehu na samoj granici večnog sveta?

Govorim pripadnicima našeg naroda: Ako se u molitvi što prisnije povežete s Hristom, težeći da usrdnim hrišćanskim životom i pobožnim razgovorima ukrašavate veru koju ispovedate, to će sačuvati stopala vaših nogu da ne zastrane na zabranjene staze. Samo kad biste budno i neprekidno stražili u molitvi, čineći sve kao da ste u neposrednoj prisutnosti Božjoj, bili bi sačuvani da ne podlegnete iskušenju i mogli bi se nadati da ćete ostati čisti, besprekorni i neopoganjeni do kraja. Ako „prvobitnu vjeru do kraja tvrdo održite” vaši će putevi biti utvrđeni u Gospodu; i ono što je Njegova milost započela u vama biće krunisano slavom u carstvu Boga našega. „A rod je duhovni”, kaže apostol, „ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrotu, milost, vjera, krotost, uzdržanje (umerenost); na to nema zakona.” Ako je Hristos u nama, mi ćemo uz Njegovu pomoć raspeti telo sa svim njegovim slastima i željama.

Zar će čovek zakidati Boga?

Gospod je učinio da širenje svetlosti i istine ovom svetu zavisi od dobrovoljnih napora i priloga onih koji su već postali sudionici tih nebeskih darova. Onih koji su pozvani da putuju kao propovednici i misionari srazmerno je veoma malo, ali je mnogo onih koji na širenju istine mogu da saraduju svojim sredstvima.

Istorija o Ananiji i Safiri zapisana je da bismo mi shvatili koliki je greh biti neiskren u pogledu davanja naših darova i priloga. Oni su dobrovoljno obećali da će svoje imovine prodati i novac dati za širenje dela Hristovog; ali kad je novac došao u njihove ruke odbili su da izvrše datu obavezu, dok su u isto vreme nastojali da se pred drugima pokažu kao da su dali sve. Njihova je kazna zabeležena u Bibliji da bi služila kao stalna opomena hrišćanima svih vremena. Isti greh strašno preovladuje i u naše vreme, ipak ne čujemo da je bilo koga zato snašla neka kazna. Kad Gospod ljudima jednom pokaže s kakvim gnušanjem gleda na takvu uvredu Njegovog dostojanstva i Njegovih svetih zahteva, onda im prepušta da se upravljaju prema opšte prihvaćenim načelima božanske vladavine.

Dobrovoljni darovi i desetak predstavljaju izvor prihoda za širenje jevanđelja. Od svega što je poverio čoveku, Bog zahteva određeni deo - desetak; ali On svakom ostavlja slobodu da se izjasni koliki je njegov desetak, i da li je spreman dati i više od toga. Svako neka u dobrovoljnim prilozima daje onoliko koliko odluči u svom srcu. Ali kada neko pokrenut uticajem Svetog Duha zavetuje da će dati određenu sumu, onda ni sam onaj koji je zavetovao nema više nikakvog prava na zaveštani deo. On je svoj zavet dao pred ljudima, i oni su pozvani da budu svedoci izvršenja učinjenog zaveta. U isto vreme on je preuzeo na sebe najsvetiju obavezu da saraduje s Gospodom u podizanju Njegovog carstva na zemlji. Obećanja data na ovako ozbiljan način čak i ljudima, smatrala bi se obaveznim. Zar obećanja data Bogu nisu još svetija a ispunjenje istih još obaveznije? Zar su obećanja data pred sudom savesti manje obavezna od pismenih ugovora sačinjenih među ljudima?

Kada božanska svetlost obasja srce neobičnom jasnoćom i silom, urodjena sebičnost popušta i u duši se javlja sklonost i spremnost za prilaganje delu Božjem. Neka niko ne očekuje da u ispunjavanju tako datih obećanja neće naići na odlučan otpor od strane sotone. On ne može mirno gledati da se Hristovo carstvo podiže na ovoj zemlji. Onima koji su učinili zavet on došaptava da su previše obećali, da bi to moglo da ih ugrozi i spreči u sticanju imovine i zadovoljavanju potreba njihove porodice. Čudesna je moć koju sotona ima nad ljudskim umom. On ulaže najrevnosnije napore da ljudsko srce zadrži u svezama sebičnosti.

Dajući ljudima blagoslove u održavanju njihove imovine, Bog stalno obezbeđuje sredstva za unapređivanje svoga dela. On im daje sunce i kišu; On čini da u prirodi sve tako divno raste i buja; On im daje zdravlje, snagu i sposobnost da zaraduju novac i stiču materijalna sredstva. Sve što imamo dolazi iz Njegove darežljive ruke. Zauzvrat On želi da ljudi i žene pokažu svoju zahvalnost vraćajući Mu jedan deo u desetku i prinosu - u darovima zahvalnosti, dobrovoljnim i pokajničkim priložima.

Sebičnost ljude čini tvrdicama, te slično Ananiji i Safiri, padaju u iskušenje da zadrže deo zaveštanog novca, dok u isto vreme tvrde da poštuju pravila o desetku. „Eda li će čovjek zakidati Boga?” Kada bi sredstva u riznicu Božju pritala tačno po Njegovom planu - desetak od svakog prihoda - sredstava za širenje Njegovog dela bilo bi uvek dovoljno.

„Ali,“ neko će možda reći, „stalno se traže prilozi za potpomaganje dela. Dosadilo mi je davanje. A vama?” Takvima bih odgovorila pitanjem: „A da li vam je dosadilo primanje iz Božje darežljive ruke?” Dokle god On ne prestaje da vas blagosilja svojim dobrima dužni ste da Mu vraćate deo koji On s pravom traži. On vas blagosilja da biste vi mogli da predstavljate blagoslov za druge. Kada vam bude dosadilo da primete tek onda ćete moći da kažete: „Dosadili su mi ti stalni pozivi na davanje.” Bog s pravom traži jedan deo od svega što od Njega primamo.

U svakoj skupštini treba formirati blagajnu za siromašne. Tu neka svaki pojedinac sedmično ili mesečno, kako mu najviše odgovara, priloži svoj dar zahvalnosti Bogu. Taj prilog će predstavljati izraz naše zahvalnosti Bogu za darove zdravlja, hrane i prikladne odeće. I u srazmeri sa dobrima kojima nas je Bog blagoslovio, mi ćemo rado prilagati za siromašne, bolesne i nevoljnike. Želim da našim vernicima posebno skrenem pažnju na tu oblast. Ne zaboravite na potrebe siromašnih. Žrtvujte ponešto od svog izobilja i svojih udobnosti da biste pomogli onima koji jedva mogu da nabave najoskudniju hranu i odeću. Sve što učinite njima, činite Isusu u licu Njegovih svetih. On se poistovećuje sa stradalnim i potlačenim pripadnicima roda ljudskog. Ne čekajte da prvo zadovoljite sve svoje, često samo uobražene, potrebe. Nemojte, rukovodeći se trenutnim osećanjima, davati samo kad ste raspoloženi za to, a uskraćivati kad vam se ne daje. Prilažite redovno po deset, dvadeset ili pedeset centi sedmično, onoliko koliko biste želeli da vidite zapisano u nebeskim knjigama na dan Božjeg suda.

Vaše dobre želje za svaku su pohvalu, ali potrebe siromašnih ne mogu se zadovoljiti samo vašim dobrim željama. Stvarne dokaze o vašoj ljubavi oni primaju samo kad im pružite hranu i odeću. Bog ne želi da bilo ko od Njegovih sledbenika prosi za parče hleba. On vam je dao izobilje da biste davanjem pomogli one koji, i pored sve svoje marljivosti i štednje, ne mogu sami da zadovolje svoje potrebe. Ne čekajte da oni moraju da vam skreću pažnju na svoje potrebe. Postupite kao što je to činio Jov u svoje vreme. Govoreći o sebi, on je mogao da kaže: „Oko bijah ubogima, i razbirah za raspru za koju ne znah.” Pođite i raspitajte se što im nedostaje i na koji način možete najbolje da im pomognete.

Pokazano mi je da mnogi iz naših redova zakidaju Gospoda u desetku i prinosima, i time se u velikoj meri ometa napredak Njegovog dela. Bogom dopušteno prokletstvo neće mimoći one

koji uživaju obilje Njegovih dobara a ipak zatvaraju svoja srca ne čineći ništa ili skoro ništa za napredak Njegovog dela. Braćo i sestre, kako vas milostivi nebeski Otac može i dalje smatrati svojim poveravajući vam sredstva koja treba upotrebiti za širenje Njegovog dela kad sve to gramžljivo i sebično zadržavate samo za sebe!

Umesto da vrate Bogu sredstva koja im je dao samo na korišćenje, mnogi ta sredstva ulažu u uvećavanje svog zemljišnog poseda. To zlo sve više uzima maha i među našom braćom. Oni već imaju zemlje više nego što mogu valjano da obrade, ali ih srebroljublje i želja da u bogaćenju ne zaostaju iza svojih suseda navode da svoja sredstva sahrane na ovom svetu, uskraćujući Bogu ono što od njih s pravom očekuje. Zar onda treba da se čudimo što im u poslovima ne ide sve na dobro, što Bog ne blagosilja njihove useve i što su razočarani? Kada bi naši vernici imali na umu da uz Božji blagoslov sa dvadeset jutara zemlje mogu dobiti prihod kao sa sto jutara bez Njegovog blagoslova, oni ne bi nastavljali da se živi sahranjuju u svoje zemljišne posede, već bi njihova sredstva redovnije pritala u Božju riznicu. „Ali se čuvajte,“ kaže Hristos, „da kako vaša srca ne otežaju žderanjem i pijanstvom i brigama ovoga svijeta.“ Kad uvećavate svoje farme i svoja sredstva ulažete u ovozemaljske poduhvate, sotoni je to po volji, jer na taj način ne samo što sprečavate napredak Božjeg dela, već svojim ovozemaljskim brigama i prekomernim radom umanjujete i svoj izgled na večni život.

Sada je vreme da poslušamo nalog našeg Spasitelja: „Prodajte što imate i dajte milostinju; načinite sebi torbe koje neće oveštati, na nebesima.“ Sada je vreme da naši vernici smanjuju svoju imovinu, a ne da je povećavaju. Nalazimo se pred samim odlaskom u jednu bolju zemlju - u nebesku domovinu. Stoga se ne osećajmo stanovnicima ove Zemlje, već nastojmo da blago stečeno na ovom svetu učinimo što je moguće manjim.

Dolazi vreme kad nećemo moći da prodajemo ni po koju cenu. Uskoro će stupiti na snagu dekret da niko ne može ni kupiti ni prodati osim onih koji prime žig zverin. Mi smo se u Kaliforniji nedavno približili ostvarenju ovoga; ali to je bila samo pretnja i nagoveštaj oslobađanja četiri vetra. Četvorica anđela još uvek zadržavaju te vetrove. Još uvek nismo spremni. Delo koje nam je povereno još nije dovršeno, i tada će anđelima biti naređeno da oslobode ove vetrove koji će potpuno da opustoše zemlju. To će vreme biti presudno za Božju decu - vreme nevolje kakvoga nije bilo od kako su ljudi na zemlji. Sada nam je još ostavljena mogućnost za rad.

Među mnogima koji ispovedaju istinu ispoljava se duh uznemirenosti. Jedni žele da odu u neku drugu zemlju ili državu, da kupe velike zemljišne posede i preduzimaju velike poslovne poduhvate; drugi žele da se presele u grad. Na taj način male skupštine se prepuštaju da izumru u nemoći i obeshrabrenosti; dok bi oni koji ih napuštaju - da su, „vjerni u malome,“ bili zadovoljni skromnijom zaradom - mogli i tu da obezbede relativno ugodan život svojoj porodici i da svoju dušu slobodnije i lakše održe u ljubavi Božjoj. Mnogi od onih koji se, s tim ciljem preseljavaju, razočarani su. Oni rasture i to malo imovine što su imali, izgube svoje zdravlje i najzad se odreknu i istine.

Gospod dolazi. Svoju veru svako treba da pokaže odgovarajućim delima. Vera u skori Hristov dolazak izumire u našim redovima, a sebičnost navodi mnoge da zakidaju Boga, služeći samo svojim ličnim interesima. Ako je Hristos zaista u nama, mi ćemo to pokazati samoodricanjem u čemu nam je On ostavio najbolji primer.

Darežljivost je ranije bila izražena vrlina mnogih u našem narodu. Mnogi su se rado odazivali na poziv za pomoć u raznim granama dela. Međutim, u poslednje vreme došlo je do promene. Naša braća, naročito na Istoku, sebično zadržavaju svoja sredstva, dok srebroljublje i duh svetovnosti sve više uzimaju maha. Svečano data obećanja o potpomaganju raznih naših

institucija ili poduhvata sve više se zanemaruju. Smatra se da obećani prilozi za podizanje molitvenih domova i škola ili za podržavanje misionorskog rada nisu obavezni ukoliko onima koji su dali obećanje to trenutno ne odgovara. Ta obećanja su, međutim, data pod svetim uticajem Božjeg Duha; stoga ne zakidajte Boga uskraćivanjem onoga što Mu po pravu pripada. Braćo i sestre, preispitajte svoj dosadašnji život i utvrdite da li ste verno ispunjavali svoje obaveze prema Bogu. Da vam nije neko od datih obećanja ostalo neispunjeno? Ukoliko ima toga, odlučite se da to ispunite ako vam je ikako moguće.

Poslušajte savet Gospodnji: „Donesite sve desetke u sprema da bude hrane u mojoj kući, i okušajte me u tome... hoću li vam otvoriti ustave nebeske i izliti blagoslov na vas da vam bude dosta. I zapovijediću vas radi proždrljivcu, te vam neće kvariti roda zemaljskoga, i vinova loza u polju neće vam biti nerodna... I zvaće vas blagoslovenim svi narodi, jer ćete biti zemlja od milina.”

Niste li spremni da prihvatite to obećanje koje Gospod ovde ističe, i da, odbacivši svaku sebičnost, najusrdnije potpomazete Njegovo delo? Nemojte iskorišćavanjem onih koji su siromašniji od vas još više jačati svoju povezanost sa svetom, jer Bog to sve vidi; On čita svaku pobudu i odmerava sve na merilima svetinje.

Pokazano mi je kako mnogi celog života zadržavaju svoja sredstva i ne potpomazu delo, umirujući savest misle da će sve to nadoknaditi svojim zaveštanjem na smrti. Oni kao da se ne usuđuju da svoju veru i pouzdanje u Boga pokažu bar nekim priložima dok su još u životu. Ali takva milostinja na smrtničkoj postelji nije ono što Hristos traži od svojih sledbenika; to nije nikakav izgovor za sebičnost ispoljavanu u toku celog života. Oni koji svoju imovinu grčevito drže u svojim rukama do poslednjeg trenutka svog života, praktično pokazuju da je radije predaju smrti nego na delo Božje. Do gubitaka u materijalnom i finansijskom pogledu dolazi svakog dana. Banke propadaju, a imovina se troši i uništava na bezbroj načina. Mnogi nameravaju da učine nešto, ali odgađaju da to stvarno i preduzmu, a sotona se inače trudi da dotok sredstava u Božju riznicu spreči na svaki način. I on likuje što se sredstva u ovakvim slučajevima pre gube nego što se vraćaju Bogu.

Ako želite da svojim novcem učinite nešto za Gospoda, učinite to bez ikakvog odlaganja, da ga sotona ne ščepa u svoje ruke, ometajući i na taj način delo Božje. Mnogo puta, kad Gospod nekima od naših vernika otvori put da oplodavanjem svog novca potpomognu napredak Njegovog dela, sotonini agenti im predočavaju neki poduhvat kojim bi navodno udvostručili svoja sredstva. Uхватivši se na taj mamac, oni ulažu svoja sredstva i najčešće od toga ne dobijaju ni jedan dinar.

Braćo, imajte uvek na umu interese dela Božjeg; i kad raspolazete novcem „položite sebi dobar temelj za vreme koje dolazi, da imate život vječni.” Isus je vas radi postao siromah da biste se vi zahvaljujući Njegovom siromaštvu obogatili nebeskim blagom. Sta ste vi spremni dati za Isusa, koji je za vas dao sve?

Milostinjom zaveštanom na smrti ne možete se osloboditi obaveze davanja za vreme života. Nimalo ne možete biti sigurni da će delo Božje ikada imati bilo kakve koristi od takvih vaših zaveštanja. Sotona veoma vešto navodi naslednike da lažnim izjavama i svim mogućim intrigama postignu da veći deo onoga što je pokojnik svečano zaveštao delu Božjem, na kraju pripadne ovom svetu. Crkva uvek dobije znatno manju sumu nego što je testamentom zaveštanom. Sotona čak navodi srodnike da ponekad osporavaju i stvarnu želju pokojnika o raspodeli njegove imovine. Sve što je zaveštanom Gospodu oni smatraju zakidanjem pokojnikovih srodnika. Zato, ako želite da svojim sredstvima potpomognete delo, sve što vam nije neophodno za život

prenesite na Crkvu ili prodajte, dok ste još u životu. Malo je njih koji postupivši tako uživaju zadovoljstvo što su svoju poslednju volju sami izvršili. Zar ljudi zbog svog lakomstva moraju biti lišeni života da imovina koju im je Bog pozajmio ne bi ostala beskorisna zauvek? Ne dozvolite da bilo ko od vas zasluži presudu izrečenu zlom sluzi koji je blago svoga Gospodara zakopao u zemlju.

Milostinja na samrti predstavlja bednu zamenu za dobročinstva koja treba učiniti za života. Mnogi svojim prijateljima i srodnicima zaveštavaju sve, izuzev sasvim neznatnog dela svoje imovine. To oni ostavljaju svom najvećem Prijatelju koji je postao siromah njih radi i koji je pristao na ruženje, ismejavanje i strašnu smrt da bi oni mogli da postanu sinovi i kćeri Božje. A ipak očekuju da o vaskrsenju pravednika taj Prijatelj i njih primi u svoje večne stanove.

Kada pri sastavljanju testamenta svojom slobodnom voljom određujete da vaša imovina prele u ruke nevernika, vi zakidate Hrista i interese Njegovog dela na zemlji, i to ne samo nekim prolaznim postupkom već sa umišljajem. Pošto ste zakidali Boga u toku celog života, vi nastavljate da Ga zakidate i posle svoje smrti, čineći to pri punoj svesti jednim dokumentom koji se zove testament ili vaša poslednja volja. Razmišljate li kakva će u odnosu na vas biti volja vašeg Gospodara zbog takvog prisvajanja Njegovih dobara? Šta li ćete reći kad budete pozvani da položite račun u svojstvu pristava?

Braćo, probudite se iz sebičnosti koja predstavlja obeležje vašeg života i postupajte kao dosledni hrišćani. Gospod zahteva da razborito rukujete svojim sredstvima i da svaki dinar koji vam nije neophodan za stvarne životne potrebe priložite u Njegovu riznicu. Sestre moje, uzmite novac koji tek što niste potrošile na neke slatkiše, narukvice ili druge nepotrebne ukrase i priložite to za delo Božje. Mnoge od naših sestara imaju solidnu zaradu, ali skoro sve to potroše na zadovoljavanje svoje oholosti u odevanju.

Kako se približujemo svršetku vremena milosti, potrebe dela bivaće sve veće. Potreban je novac da bi kraćim tečajevima u našim školama osposobljavali mlade za uspešniji rad u propovedništvu i u raznim drugim oblastima dela. Mi ne koristimo preimućstva koja imamo u tom pogledu. Dolazi vreme kad će sve naše škole biti zatvorene. Koliko se više moglo postići usrdnijim odazivanjem na zahteve za hrišćansko dobročinstvo! Kakav bi uticaj spremnost da sve damo za Hrista imala na svet oko nas! To bi bio jedan od najubedljivijih argumenata u korist istine koju ispovedamo - argument koji svet ne bi mogao pogrešno da tumači niti da porekne. Gospod bi nas svojim blagoslovom učinio istaknutijim, čak i pred očima sveta.

Prvi hrišćani nisu imali ni izdaleka ta preimućstva i mogućnosti koje mi imamo. Oni su bili siromašan narod, ali su osećali silu istine. Pokretačka snaga koja ih je nagonila da ulože sve što su imali bio je cilj koji su stalno imali pred svojim očima. Osećali su se kao oruđa u Božjim rukama od čije aktivnosti zavisi spasenje ili pak gubitak mnogih duša. Uložili su u to sve što su imali i bili su u svakom trenutku spremni da se odazovu na svaki poziv Gospodnji.

Mi tvrdimo da se rukovodimo istim načelima i da smo pod uticajem istog Duha. Ali umesto da sve daju za Hrista mnogi, poput Ahana, uzimaju zlatnu šipku i privlačan vavilonski plašt i sakrivaju to u svom šatoru. Kad je prisustvo jednog Ahana bilo dovoljno da oslabi ceo izrailjski logor, zar treba da se čudimo što je uspeh koji prati naše napore tako neznatan, kad svaka skupština i skoro svaka porodica ima svog Ahana? Neka se svako od nas lično zalaže da primerom nesebičnog dobročinstva pozitivno i podsticajno deluje na druge. Kad bi svi činili sve što je u njihovoj moći da riznicu snabdeju sredstvima delo bi napredovalo u znatno većoj sili.

Sila istine

Reč Božju su u prvim danima hrišćanstva Njegove sluge iznosile „u dokazivanju Duha i sile.“ Takvim propovedanjem jevanđelja srca ljudi bila su pokrenuta i duboko ganuta. Zašto objavljivanje istine danas ima tako malo sile da pokrene ljude? Zar je Bog danas manje voljan da blagoslovi napore koji se ulažu u Njegovom delu nego što je to bio u danima apostola?

Opomena koju mi danas treba da objavimo stanovnicima sveta mora za njih biti miris životni za život ili miris smrti za smrt. I zar bi Gospod slao svoje sluge da objavljuju tako ozbiljnu i tako strašnu poruku, a da ih ne naoruža svojim Svetim Duhom? Mogu li se slabi i pogrešivi ljudi bez naročite milosti i sile primljene od Boga usuditi da, stojeći između živih i mrtvih, govore reči večnog života? Naš Gospod obiluje milošću, snagom i silom; i On je spreman da ovim darovima bogato obdari one koji Mu se obrate u molitvi i veri. Darove Svetog Duha onima koji to zatraže On daje radije nego što roditelji daju dobre darove svojoj deci. Razlog zbog čega ta dragocena i značajna istina za ovo vreme nije danas tako moćna da spasava, u tome je što mi svoj udeo ne doprinosimo u veri.

Za izlivanje Svetog Duha mi treba da se molimo isto onako usrdno i jednodušno kao što su to činili učenici na dan Pedesetnice. Kada je taj dar njima bio toliko potreban u ono vreme, nama je danas još potrebniji. Moralna tama pokriva zemlju kao mrtvački pokrov. Svakojaka lažna učenja, jeresi i sotonske obmane zavodnički i veoma zbunjujuće deluju na ljudski um i rasuđivanje. Bez pomoći Duha Božjeg i Njegove sile svi naši napori na širenju sadašnje istine bili bi uzaludni i bezuspešni.

Samo neprekidnim razmišljanjem o Hristu, živom verom u Njega i iskustvenom spoznajom Njegove spasonosne milosti u sopstvenoj duši možemo se osposobiti da Ga pravilno prikažemo svetu. Ako smo se naučili od Njega, On će biti tema naših razgovora. Njegova ljubav, goreći neprekidno na oltaru u našem srcu, dopiraće uspešno do srca svih kojima se obraćamo. Istinu ćemo tada izlagati ne kao hladnu i beživotnu teoriju, „nego u dokazivanju Duha i sile.“

Mnogi od naših propovednika u svojim izlaganjima suviše se zadržavaju na samoj teoriji a nedovoljno na praktičnoj pobožnosti. Oni imaju intelektualno znanje o istini, ali pravi žar ljubavi Hristove nije se dotakao njihovih srca. Proučavanjem naših publikacija mnogi su upoznati sa argumentima koji potkrepljuju sadašnju istinu, ali se oni sami nisu dovoljno upoznali sa Biblijom proučavajući je sami za sebe, i to studiozno i uz molitvu. Oni ne teže stalno za dubljim i opsežnijim znanjem o planu spasenja kako je to otkriveno u Svetim spisima. Dok propovedaju drugima, oni sami zakržljavaju u verskom uzrastu. Oni retko u svojim molitvama traže pomoć Svetog Duha i božansku milost da bi Hrista mogli pravilno da prikažu svetu.

Ljudska snaga je slabost, ljudska mudrost je ludost. Naš uspeh u širenju istine ne zavisi od naših talenata ili od naše učenosti, već od neprekidne i žive povezanosti s Bogom. Istina je lišena svoje sile kada je propovedaju ljudi koji teže samo da istaknu svoju učenost i svoje sposobnosti. Oni na taj način pokazuju da nemaju predstavu o veri utvrđenoj na osnovu ličnog iskustva, da su neposvećeni u srcu i životu i prepuni tašte uobraženosti. Oni se ne uče od Isusa. Takvi ne mogu drugima da prikažu Spasitelja kada Ga ni sami ne poznaju. Njihova srca nisu smekšana i potčinjena upečatljivom predstavom o veličini žrtve koju je Hristos podneo za spasenje palog čoveka. Oni ne shvataju kolika je prednost odreći se sebe i žrtvovati se za one koji su Hristu tako dragi. Neki od njih, strahujući da im se ne ukazuje dužna pažnja, i u propovedima i u člancima koje pišu najviše govore o sebi i ističu svoje „ja.“ Da je više uzdizan Hristos, a manje propovednici, da je slava više ukazivana Začetniku istine, a manje njenim glasnicima, naš položaj pred Bogom bio bi danas daleko povoljniji.

Plan spasenja ne iznosi se u svojoj jednostavnosti zato što je malo propovednika koji znaju

šta je jednostavnost istinske vere. Samo intelektualno poznavanje istine nije dovoljno; mi moramo osetiti njenu silu u svom srcu i životu. Propovednicima je potrebno da priđu Hristu kao mala deca. Tražite Isusa, braćo moja, ispovedajte svoje grehe pred Bogom i molite se najusrdnije dan i noć sve dok se ne osvedočite da vam je oprošteno i da ste primljeni Hrista radi. Tada ćete imati veliku ljubav zato što vam je mnogo oprošteno, i moći ćete da i drugima ukažete na Hrista kao na Iskupitelja koji oprašta grehe. Bićete u stanju da istinu iznosite iz sveg srca koje je osetilo njenu posvećujuću silu. Ja strahujem za vas, braćo moja. Savetujem vas da čekate „u Jerusalimu,“ kao što su to učinili prvi Hristovi učenici, sve dok, kao i oni, ne budete kršteni Duhom Svetim. Nikada se ne osećajte slobodnima da stanete za propovedaonicu sve dok se rukama vere čvrsto ne uhvatite za mišicu Onoga koji je izvor vaše snage.

Ako imamo duh Hristov radićemo kao što je i On radio; iznosićemo pred narod upravo one ideje i istine koje je On isticao dok je kao Nazarećanin živeo na ovom svetu. Kada bismo, umesto formalnog ispovedanja neobraćenih propovednika, bili pravi Hristovi sledbenici iznosili bismo istinu sa takvom blagošću i revnovanjem, potvrđujući to i svojim svakodnevnim životom, tako da se ljudi koji žive oko nas ne bi stalno pitali: da li mi zaista verujemo u ono što ispovedamo. Poruka koju objavljujemo u ljubavi Hristovoj, imajući pred očima stalno spasavanje duša, pridobila bi čak i ljude ovog sveta da priznaju: „Ovi su slični Isusu.“

Ako želimo da reformišemo druge, moramo i sami živeti u skladu sa načelima koja im preporučujemo. Same reči, ma koliko bile dobre, neće imati nikakve sile ako ih pobijamo svojim svakodnevnim životom. Svaki Hristov propovednik uvek treba da ima na umu upozorenje apostola: „Pazi na sebe i na nauku!“ Nikada ne opravdavajte kod sebe grehe koje ukoravate i osuđujete kod drugih. Kada propovedate krotost, blagost i ljubav, nastojte da te vrline pokažete i svojim životom. Dok pozivate druge da budu ljubazni, učtivi i pažljivi u svojoj porodici, uvek gledajte da to što preporučujete potvrdite i ličnim primerom. Ukoliko imate veću svetlost od drugih utoliko je veća i vaša odgovornost. Upravo zato što znate volju svoga Gospodara, bićete mnogo bijeni, ako je zanemarite.

Zamke koje sotona danas postavlja pred nas veoma su slične onima koje je postavljao sinovima Izrailjevim neposredno pred njihov ulazak u zemlju Hanansku. Mi ponavljamo istoriju toga naroda. Površnost, taština, želja za udobnim životom i zadovoljstvima, sebičnost i nečistota sve više uzimaju maha u našim redovima. Sada su potrebni ljudi koji su spremni da odlučno i neustrašivo u objavljivanju volje Božje ništa ne izostave; ljudi koji ne spavaju kao ostali, već budno i ozbiljno straže u molitvi. Znajući koliko našim propovednicima nedostaje svetost i sila pobožnosti, obuzima me duboka tuga kad vidim koliko se trude da uzdignu sebe. Kad bi samo mogli da vide Isusa onakvog kakav je, a i sebe same onakvima kakvi jesu: slabi, nedelotvorni i toliko neslični svome Učitelju, imali bi zaista razloga da kažu: „Bio bih zadovoljan da se moje ime nađe u knjizi života i kao najneznatnije, toliko sam nedostojan Njegove pažnje.“

Vi ste dužni da proučavate Hristov život i da se ugledate na Njega. Kao što je On uvek bio krotak, smeran i pun samoodricanja - takvi morate biti i vi. Kao što je On revnosno radio na spasavanju duša - tako morate i vi. Kao što je On svojim naporima doprinosaio slavi svoga Oca — takvi morate biti i vi. Kao što je On u molitvi često tražio pomoć od svog Oca - tako morate i vi. Kao što je On bio strpljiv i sa svojim neprijateljima i praštao im - tako morate i vi.

Ono što otkriva naš pravi karakter nije toliko pobožnost za propovedaonicom koliko vernost u porodici. O pobožnosti jednog propovednika najpozvaniji su da izriču sud njegova žena i deca i oni koji su angažovani kao pomoćno osoblje u njegovoj porodici. Pobožan čovek predstavlja blagoslov za sve članove svog domaćinstva. Njegova vera učiniće boljim i sve članove njegove

porodice.

Braćo, povedite Hrista u svoju porodicu, vodite Ga sobom i na govornicu i kud god pođete. Tada nećete morati upozoravati druge da poštuju i uvažavaju propovednički poziv, jer ćete imati akreditivne neba koji će pokazivati svakome da ste zaista sluge Hristove. Imajte Hrista u srcu u časovima svoje usamljenosti. Imajte na umu da se i On često molio i da je svoj život održavao uvek novim nadahnućem Svetog Duha. Neka vaše misli i vaš unutrašnji život budu takvi da se ne morate postideti kada se sretnete sa zapisima o tome na dan suda.

Nebo nikad nije zatvoreno za usrdne i žarke molitve pravovernih. Ilija je kao čovek bio podložan istim sklonostima kao i mi, ali ga je Gospod čuo i na iznenadujući način odgovorio na njegove molitve. Jedini uzrok što ne primamo božansku silu nalazi se samo u nama. Kad bi mnogima koji ispovedaju istinu bio predložen njihov unutrašnji život, oni se više ne bi usudili da se nazivaju hrišćanima. Oni ne napreduju u blagodati. S vremena na vreme se možda i pomole na brzinu, ali to nema nikakve žive povezanosti sa Bogom.

Ako želimo da napredujemo u istinskoj pobožnosti moramo se više i usrdnije moliti za to. Koliko smo se više molili kada je poruka istine prvi put doprla do nas! Kako se često glas usrdne molitve čuo u odaji, u ambaru, u voćnjaku ili u nekom šumarku. Često smo provodili čitave sate u molitvi, po dvoje ili troje, pozivajući se na Božja obećanja, a često se čuo i plač kao i glas zahvalnosti u pesmi i hvali. Danas je dan Gospodnji bliže nego kad poverovasmo, i treba da budemo usrdniji, revnosniji i pobožniji nego u tim prvim danima svoje vere. Opasnosti koje nam prete sada su mnogo veće. Ljudi su sve okoreliji. Potreba da budemo prožeti Duhom Hristovim sve je veća, i moramo se stalno moliti za to.

Braćo i sestre, zar ste zaboravili da su radnicima na velikom polju žetve vaše molitve isto tako dobrodošle kao i oštri srpovi. Organizujte posebno vreme molitve za mlade koji polaze da propovedaju istinu. Molite se da ih Bog u svojoj milosti poveže sa sobom i da im podari svoju mudrost i pravo poznanje istine. Molite se da ih On svojom silom sačuva od zamki sotoninih i održi čiste u mislima i svete u srcu. Preklinjem vas koji se bojite Gospoda: ne gubite dragoceno vreme u beskorisnim razgovorima i uzaludnim naporima da bi zadovoljili svoju oholost i popuštali izopačenom apetitu. Vreme koje ste tako propuštali posvetite najusrdnijoj molitvi za naše propovednike. Na taj način možete da im ruke držite stalno podignutim kao što su Aron i Or držali ruke Mojsiju.

Naši sastanci pod šatorima

Pokazano mi je da neki od naših sastanaka pod šatorima ni izdaleka nisu ono što bi prema Božjoj nameri trebalo da budu. Narod dolazi nepripremljen da bi ga Bog tu mogao posetiti svojim Svetim Duhom. Pre nego što pođu na sastanak, sestre previše vremena posvećuju pripremanju svojih haljina i spoljašnjem ukrašavanju, zaboravljajući potpuno na unutrašnji ukras duše, što u Božjim očima ima tako veliku cenu. Previše vremena troši se takođe i na nepotrebno kuvanje, pripremu bogatih pašteta, kolača i drugih kojekakvih jela koja mogu samo da naškode zdravlju onih koji ih uzimaju. Kad bi naše sestre, umesto toga, pripremile dobar hleb i još nešto zdrave hrane, i one i članovi njihovih porodica bili bi daleko spremniji za dragocene reči života i znatno podložniji uticaju Svetog Duha.

Želudac se često preopterećuje obiljem hrane koja je retko kad jednostavna i uobičajena kao ona što se jede kod kuće, gde se svi dvaput ili triput više kreću nego na sastanku. To

sposobnosti uma učini toliko neosetljivim da se istine od neprolaznog značaja ne cene i ne shvataju; i kad se sastanak završi takvi se razilaze razočarani što pružene blagodati Svetog Duha nisu bolje iskoristili.

Dok se priprema sastanak svaki pojedinac treba pažljivo i samokritički da preispita svoje srce pred Bogom. Ako je u porodici bilo neprijatnih osećanja, nesloge, razdora i svađe, jedan od prvih koraka u toj pripremi je da se zavađeni pomire i mole jedni za druge. Ponizite se pred Bogom u najusrdnijem nastojanju da hram svoje duše očistite od svih ništarija, kao što su: zavist, ljubomora, sumnjičenje drugih i iznalaženje tuđih grešaka. „Očistite ruke, grešnici, popravite srca svoja, nepostojani. Budite žalosni i plačite i tugujte: smijeh vaš neka se pretvori u plač, i radost u žalost. Ponizite se pred Gospodom i podignuće vas.”

Gospod kaže: Uđi u svoju odaju i u tišini razgovaraj sa svojim srcem; poslušaj glas istine i glas savesti. Ništa vam ne može pružiti tako jasnu predstavu o vama samima kao tajna molitva. Onaj „koji vidi tajno” i zna sve, prosvetliće vaše razumevanje i odgovoriće na vaše molitve. Dužnosti koje se ne smeju zanemariti biće vam jasno otkrivene. Zavetujte se Bogu da ćete i sebe i sve svoje snage posvetiti Njemu i Njegovoj službi. Ne ostavljajte takve dužnosti neispunjenima pre polaska na sastanak. Ako to ne učinite kod kuće, vi ćete na sastanku patiti u svojoj duši, i svojom hladnoćom, zbunjenošću i duhovnim mrtvilom delovati veoma negativno i na druge.

Pokazano mi je u kakvom se duhovnom stanju nalaze oni koji tvrde da imaju istinu. Na njih danas mogu da se primene sledeće reči proroka Jezekilja: „Sine čovječiji, ovi su ljudi stavili u srca svoja gadne bogove svoje, i metnuli su preda se o što se spotiču na bezakonje svoje; traže li me doista? Zato govori im i reci: Ovako veli Gospod Gospod: ko god je od doma Izrailjeva stavio u srce svoje gadne bogove svoje i metnuo preda se o šta se spotiče na bezakonje svoje, pa dođe k proroku, ja Gospod odgovoriću mu kad dođe za mnoštvo gadnih bogova i idola njihovih.”

Ako nam je u srcu ovaj svet i nalazimo zadovoljstvo u njegovom bezakonju, učestvujući „u besplodnim djelima tame,” mi praktično stavljamo preda se kamen spoticanja na koji se stalno spotičemo i svojim pristajanjem na bezakonje podižemo idole u svom srcu. I ukoliko sve to odlučnim naporima ne iskorenimo iz svog srca, nikada nas Bog neće priznati za svoje sinove i kćeri.

Ovo je zadatak kojem porodice treba da se ozbiljno posvete pre nego što pođu na naše svete sabore. Neka vam pripremanje hrane i odeće za sastanak bude na drugom mestu, ali duboko preispitivanje sopstvenog srca treba da otpočne još kod kuće. Molite se po tri puta dnevno, i u tome budite istrajni kao Jakov. Ako Hrista nađemo još u svom domu, onda će On biti s nama i na sastanku, i kako će nam tada dragoceni biti časovi koje tu provedemo! Ali kako možete očekivati da na sastanku osetite prisustvo Gospodnje i da vidite ispoljavanje Njegove sile, kad ste zanemarili ličnu pripremu za to?

Za dobro svoje duše, Hrista radi, i za dobro ostalih - izvršite sve ove pripreme pre nego što pođete od kuće. Molite se usrdnije i ozbiljnije nego obično. Neka vam se srce razbije pred Bogom. Sredite sve međusobne odnose u svojoj kući. Pipremite za ovu nesvakidašnju priliku i svoju decu. Poučite ih da nije toliko bitno u kakvoj će se odeći pojaviti pred Bogom, koliko je značajno da pred Njega izađu čistih ruku i čista srca. Otklonite sve što bi moglo da se pojavi kao prepreka na njihovom putu - sve eventualne razmirice koje postoje među njima ili između njih i vas. Čineći tako, vi prizivate prisustvo Gospodnje u svoj dom i svete anđele da vas prate na vašem putu i na sastanku, razgoneći svojim prisustvom i svojom svetlošću tamu zlih anđela. Čak će i nevernici osećati ovu svetu atmosferu kad se nađu na mestu sastanka. O, koliko se gubi zanemarivanjem ove značajne dužnosti! Možda će vam biti po volji izlaganje Reči Božje, možda

ćete se osećati ohrabrenim i oživljenim, ali silu Božju koja obraća i reformiše nećete osetiti u svom srcu, i doživljeno iskustvo neće biti tako duboko, potpuno i trajno kakvo bi trebalo da bude. Ako raspnete svaku oholost i svoju dušu obučete u haljine besprekorne Hristove pravde sastanak će za vas biti pravo duhovno uživanje, predstavljajući za vašu dušu vrata neba.

Isto delo poniznosti i preispitivanja srca treba isto tako nastaviti i u svakoj skupštini, kako bi se sva razmimoilaženja i nesuglasice među braćom otklonili pre nego što se pojave pred Gospodom na tim godišnjim skupovima. Prihvatite se ovog zadatka najusrdnije i ne mirujte dokle god ga ne ostvarite u potpunosti; jer ako na sastanak dođete opterećeni svojim sumnjama, gundanjem i raspravama, vi ćete nesvesno voditi sa sobom zle anđele i duhovni mrak kuda god pođete.

Pokazano mi je da se na ovogodišnjim sastancima zbog izostanka ovakvih priprema postiglo vrlo malo. Propovednici su retko spremni da predano rade za Boga. Ima mnogo govornika koji igrom reči, oštro i zajedljivo napadaju druge crkve i ismejavaju njihovu veru - ali je malo onih koji su usrdni i pravi radnici za Boga. Ovi oštri i samopouzđani govornici tvrde da su u poznavanju istine daleko ispred svih ostalih, ali njihov način rada i njihovo revnovanje ni u čemu ne odgovaraju veri koju formalno ispovedaju.

Tražila sam budno da vidim poniznost duše koja bi poput odgovarajuće odeće dolikovala našim propovednicima, ali to kod njih nisam videla. Tražila sam duboku ljubav prema dušama, koju bi prema Hristovim rečima morali imati, ali njima to jako nedostaje.

Želela sam da čujem najusrdnije molitve upućene u suzama i bolu duše zbog nespremnosti na kajanje i zbog upornog neverovanja u njihovim porodicama i u Crkvi, ali ih nisam čula. Želela sam da čujem usrdne pozive upućene u ispoljavanju Duha i sile, ali ni toga nije bilo. Tražila sam pogledom one koji nose teret odgovornosti, koji u takvim trenucima treba da plaču između trema i oltara, vapijući: „Oprosti, Gospode, narodu svojem, i ne daj nasljedstva svojega pod sramotu!”, ali takvih molitava nisam čula. Samo nekolicina usrdnih i smernih pojedinaca tražila je Gospoda. Na nekima od takvih sastanaka tek jedan ili dvojica od propovednika osećaju taj teret i lome se pod njim kao kola pod snopljem. Dok većina propovednika svetost svog poziva i zadatka ne osećaju ništa ozbiljnije nego mala deca.

Pokazano mi je da ti godišnji skupovi mogu da budu - i treba da budu - sastanci za najusrdnije zalaganje. Propovednici treba da preispitaju svoje srce u ozbiljnoj pripremi pre nego što pođu da se zalažu za druge, jer su članovi i prijatelji u poznavanju istine često napredniji od mnogih propovednika. Oni treba neumorno da se bore u molitvi sve dok od Boga ne prime traženi blagoslov. Ako ljubav Božja gori na oltaru njihovog srca, oni se neće upinjati da ističu nekakve svoje sposobnosti, nego da slušaocima prikažu Hrista koji uze na se grehe sveta.

Hrišćanstvo je u prvoj crkvi bilo propovedano u svoj svojoj čistoti; propisi vere i učenja davani su glasom nadahnuća, a obredi i verski običaji bili su neiskvareni ljudskim pronalascima. Crkva je otkrivala Hristov duh u svoj Njegovoj lepoti i jednostavnosti. Ali crkva se izopačila. I sada je neophodnije nego ikad da propovednici budu kanali svetlosti.

Danas o Biblijskoj istini lakomisleno raspravljaju mnogi neozbiljni brbljivci, u čijoj duši uopšte nema Duha Božjeg, kao što na gorama Gelvujskim nije bilo ni rose ni dažda. Nama su, međutim, neophodni ljudi koji su potpuno obraćeni i koji mogu poučiti druge kako da svoje srce predaju Bogu. Sile pobožnosti u našim redovima gotovo nestaje. A zašto? Gospod je još uvek spreman da nam ukaže svoju milost; On nije zatvorio ustave nebeske. Mi smo se odvojili od Njega. Oči svoje vere mi treba da upravimo na krst verujući da je Hristos naša jedina snaga i naše spasenje.

Kad vidimo kako i propovednici i članovi slabo osećaju teret odgovornosti za delo,

neodoljivo nam se nameće pitanje: Kad dođe Gospod, hoće li naći vere na zemlji? Ono što nam najviše nedostaje to je upravo vera. U Bogu je izobilje blagodat i sile koje samo čekaju da ih zatražimo. Međutim, razlog što ne uvidamo svoju veliku potrebu u tome je što gledamo na sebe, a ne na Hrista. Mi ne uzdižemo Isusa i samo se oslanjamo na Njegove zasluge.

Želja mi je da našim propovednicima i narodu predočim neophodnost dubljeg delovanja Božje milosti u srcu svakoga od njih i potpunije pripreme za naše sastanke, kako bi ti sabori bili za njih zaista najveća blagodat. Ovi godišnji skupovi mogu da budu naročiti blagoslov, ali isto tako mogu da budu i veoma štetni za duhovnost našeg naroda. Šta će oni predstavljati za tebe, dragi čitaоче? To svako od nas odlučuje sam za sebe.

Bratska ljubav

„Po tome će svi poznati da ste moji učenici ako uzimate ljubav među sobom.” Ukoliko smo po karakteru sličniji našem Spasitelju utoliko će veća biti i naša ljubav prema onima za koje je On dao svoj život. Hrišćani koji u svojim međusobnim odnosima ispoljavaju duh nesebične ljubavi, iznose takvo svedočanstvo za Hrista koje nevernici ne mogu ni da ospore niti da mu se suprotstave. Silu takvog primera nije moguće proceniti. Ništa ne može tako pouzdano da osujeti lukavstvo sotone i njegovih emisara i tako uspešno da podiže Hristovo carstvo na zemlji kao ispoljavanje hrišćanske ljubavi u međusobnim odnosima članova Njegove Crkve. Mir i sreća mogu se očekivati samo tamo gde se ljubav i krotost primenjuju u svakodnevnoj praksi.

U svojoj prvoj poslanici Korinćanima, apostol Pavle ističe značaj upravo te ljubavi koju treba da gaje Hristovi sledbenici: „Ako jezike čovječije i anđeoske govorim a ljubavi nemam, onda sam kao zvonu koje zvoni ili praporac koji zveči. I ako imam sva proroštva i znam sve tajne i sva znanja, i ako imam takvu vjeru da i gore premještam, a ljubavi nemam, ništa sam. I ako razdam sve imanje svoje, i ako predam tijelo svoje da se sažeže, a ljubavi nemam, ništa mi ne pomaže.”

Onaj čije srce nije prožeto ljubavlju prema Bogu i svojim bližnjima nije Hristov sledbenik, ma koliko uzvišeno bilo njegovo ispovedanje vere. Iako možda ima jaku veru, pa čak i silu da čini čuda, bez ljubavi njegova vera nema nikakve vrednosti. On može da se razmeće velikom darežljivošću, ali ako se pri tom rukovodi drugim pobudama, a ne pravom ljubavlju, on može i sve svoje imanje da razdeli siromašnima a da ipak ne zasluži Božje odobravanje. U svojoj revnosti on može stići čak i do mučeničke smrti; ali ako mu nedostaje zlato ljubavi, Bog će ga smatrati obmanutim zanesenjacom ili slavoљubivim licemerom.

Apostol zatim opisuje osobine prave ljubavi: „Ljubav dugo trpi, blagotvorna je; ljubav ne zavidi.” Kada božanska ljubav vlada u srcu ona zatire oholost i sebičnost. „Ljubav se ne veliča.” Najčistija radost izvire iz najdublje poniznosti. Najsnažniji i najplemenitiji karakter izgrađuje se na temelju strpljenja i ljubavi, na potpunom poverenju i predanosti volji Božjoj.

Ljubav prema bližnjemu „ne čini što ne dolikuje, ne traži svoje, ne srdi se, ne misli o zlu.” Srce u kojem vlada ljubav ne usplamti gnjevom i osvetom zbog uvreda koje bi oholost i samoljublje smatrale nepodnošljivom. Ljubav nikad ne sumnjiči, već na najbolji mogući način tumači pobude i postupke drugih. Ljubav nikad bez stvarne potrebe ne ističe greške i nedostatke drugih, niti pak željno sluša ogovaranje već naprotiv uvek teži da podseti na neke dobre osobine klevetanog.

Nikad se ljubav „ne raduje nepravdi, a raduje se istini.” Onaj čije je srce prožeto ljubavlju, s

tugom i bolom gleda na zablude i slabosti drugih, ali se iskreno raduje kad istina trijumfuje, kad nestaje oblaka koji je bacao senku na ugled posrnulih, kada oni priznaju svoje grehe i popravljaju se.

„Sve snosi, sve vjeruje, uvijek se nada, sve trpi.” Ljubav ne samo što trpi greške drugih već rado podnosi sve patnje i neprijatnosti koje takvo trpljenje čine neophodnim. Takva „ljubav nikad ne prestaje.“ Ona nikada ne gubi svoju vrednost, jer je nebeskog porekla. I oni koji je neguju i ispoljavaju ovde poneće je kao najdragocenije blago i kroz biserna vrata grada Božjeg.

Ljubav, radost i mir prvi su od duhovnih rodova. Nesloga, svađa i razdori su dela sotonina i plodovi greha. Ako želimo da kao narod uživamo blagodati mira i ljubavi, moramo odbaciti svoje grehe; moramo se pomiriti s Bogom i onda ćemo živeti u harmoniji i slozi i jedni s drugima. Neka se svako od nas češće zapita: Imam li dragocenu vrlinu ljubavi? Da li sam naučio da dugo trpim i da budem blagotvoran? Sjajni talenti, učenost i krasnorečivost, bez ovih nebeskih svojstava, biće „kao zvono koje zvuči ili praporac koji zveči”. Ali, avaj, kako je i među onima koji ispovedaju veru malo onih koji cene ovo dragoceno blago i iskreno teže za njim!

Apostol Pavle piše takođe i Kološanima: „Obucite se, dakle, kao izabranici Božji, sveti i ljubazni, u milosrđe, dobrotu, smirenoumlje, krotost i dugo strpljenje. Podnoseći jedan drugoga, i opraštajući jedan drugome ako ima ko tužbu na koga; kao što Hristos oprostio vama, tako i vi. A svrh svega toga obucite se u ljubav, koja je sveza savršenstva. I mir Božji neka vlada u srcima vašim, na koji ste i pozvani u jednome tijelu, i budite zahvalni... I sve što činite riječju ili djelom, sve činite u ime Gospoda Isusa Hrista, zahvaljujući Bogu Ocu kroz Njega.”

Činjenica da imamo tako veliku obavezu prema Hristu, nameće nam najozbiljniju obavezu i prema onima koje je On iskupio svojom smrću. Istu samilost, milosrđe i nesebičnu ljubav koju Hristos stalno ukazuje nama, mi smo dužni da ukazujemo njima. Kada Hristos zaposedne naša osećanja, svaka sebična ambicija i želja za prevlašću umiru u našem srcu.

Učeći svoje učenike kako da se mole, Spasitelj naglašava: „I oprostio nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojim.” Ovde se traži veliki blagoslov, ali pod uslovom. Taj uslov mi u ovoj molitvi sami navodimo. Tražimo od Boga da prema nama bude milostiv u onoj meri u kojoj smo mi milostivi prema drugima.

Hristos u produžetku naglašava da će Gospod po ovom pravilu i postupiti s nama: „Jer ako opraštate ljudima grijehove njihove, oprostiće i vama Otac vaš nebeski. Ako li ne opraštate ljudima grijeha njihovih, ni Otac vaš neće oprostiti vama grijeha vaših.” Čudesni uslovi! Ali kako je malo onih koji ih razumeju i stvarno prihvataju! Jedan od najčešćih greha sa najpogubnijim posledicama je nespremnost na praštanje. Koliko je njih koji u svom srcu gaje neprijateljsko osećanje, mržnju i osvetu čak i dok kleče pred Bogom tražeći da im oprostio kao što oni praštaju. Oni svakako ne shvataju smisao i značenje ove molitve, inače se ne bi uopšte usudili da je izgovore. Svakog dana i svakog časa mi zavisimo od Božje milosti i Njegovog opraštaja; s kakvim pravom onda možemo nositi u srcu ogorčenost i zlobu prema svojim bližnjima koji su grešnici kao što smo i sami! Kad bi se hrišćani u svojim svakodnevnim međusobnim odnosima rukovodili načelom ove molitve do kakve bi blagotvorne promene došlo i u Crkvi i u svetu. To bi bilo najubedljivije svedočanstvo o istinitosti Biblijske religije.

Od svojih sledbenika Bog zahteva više nego što to mnogi od njih uviđaju. Ako želimo da svoju nadu na spasenje ne gradimo na lažnim temeljima, moramo Bibliju prihvatiti onako kako je napisana i verovati da Gospod sve što kaže upravo tako i misli. Za sve što od nas traži, On nam u svojoj milosti daje i mogućnost da to izvršimo. I ako ne ispunimo propise koji su nam dati u Božjoj Reči nećemo na dan suda imati nikakvog izgovora.

Savet apostola glasi: „Ljubav da ne bude lažna. Mrzeći na zlo, držite se dobra. Bratskom ljubavlju budite ljubazni i saosećajni jedni prema drugima. Čašću jedan drugoga većim činite.” Pavle želi da mi uočimo i pravimo razliku između čiste i nesebične ljubavi, pokrenute Duhom Hristovim, i bezvrednog i varljivog pretvaranja kojega toliko ima u svetu. Ta lažna i varljiva takozvana ljubav zavodi mnoge. Takvi obično žele da izbrišu razliku između ispravnog i pogrešnog, ispoljavajući saglasnost sa prestupnikom, umesto da mu savesno ukažu na njegove greške i zablude. Takvo postupanje nikada ne proističe iz pravog prijateljstva. Duh koji to pokreće boravi samo u telesnom (nepreporođenom) srcu; dok se hrišćanin, koji uvek treba da bude blag i saosećajan, nikada ne može složiti sa grehom niti podržavati prestupnika. On s gnušanjem odbacuje zlo a svim srcem prijanja uz ono što je dobro, čak i kad zbog toga mora da žrtvuje lično prijateljstvo sa nepobožnima. Duh Hristov nas navodi da mrzimo greh, iako treba da budemo spremni na svaku žrtvu da bismo spasli grešnika.

„Ovo, dakle, govorim i svjedočim u Gospodu da više ne živite kao što žive i ostali nezna-bošci u praznoumlju svome, pomračenih misli, otuđeni od života Božijega zbog neznanja koje je u njima, zbog okamenjenosti srca njihovoga; koji ostavivši poštenje predadoše se besramnosti, pa čine svaku nečistotu sa požudom.” Apostol ovde upozorava svoju braću autoritetom Gospoda Isusa i u ime Njegovo da se, prihvativši Jevanđelje, ne ponašaju kao nezna-bošci, već da svojim svakodnevnim životom pokažu da su zaista obraćeni.

„Da odbacite raniji način življenja svog starog čovjeka, koji se raspada u željama varljivim; i da se obnovite duhom uma svojega, i obučete u novoga čovjeka, sazdanoga po Bogu u pravdi i svetosti istine.” Oni su u svom ranijem životu bili izopačeni i degradirani robovanjem telesnim strastima; bili su drogirani opijumom svetovnosti, oslepljeni, zbunjeni i zavedeni lukavstvima sotone. Ali sada, budući poučeni istinom kakva je ona u Isusu, morali su izvršiti odlučnu promenu u svom životu i karakteru.

Primanje u članstvo neobraćenih pojedinaca, koji se nisu obnovili u srcu ni reformisali u životu, predstavlja stalni izvor slabosti u Crkvi. Ova činjenica se često ignoriše. U težnji da što više uvećaju broj svojih članova, neki propovednici ne iznose verno svedočanstvo protiv nehrišćanskih navika i prakse. One koji prihvate istinu ovakvi ne poučavaju da ne mogu spokojno nositi hrišćansko ime a u isto vreme u ponašanju i životu biti kao i ostali svet. Do tada su bili podanici sotonini; a od sada treba da budu podanici Hristovi. Promenu vođe mora da posvedoči život. Javno mnjenje je blagonaklono prema hrišćanstvu prihvaćenom samo formalno. Potrebno je samo malo samoodricanja i samopožrtvovanosti da biste dobili obličje pobožnosti i da vam se ime upiše u crkvene knjige. Stoga mnogi pristupaju Crkvi iako se prethodno nisu ujedinili s Hristom. Sotona likuje zbog toga, jer takvi obraćenici postaju njegovi najuspešniji agenti. Oni mu služe kao mamac da obmanjuje i druge. Oni su lažne svetiljke koje neoprezne odvede u propast. Uzaludno je nastojanje da se hrišćanski put učini širim i prijatnijim za one koji ljube ovaj svet. Bog u svojoj Reči ne ulepšava niti proširuje ovaj uski i vrletni put. Da bismo dobili večni život, moramo ići putem kojim su prošli Isus i svi Njegovi učenici - putem poniznosti, samoodricanja i žrtve.

Propovednici prvo moraju nastojati da njihova srca budu u potpunosti posvećena istinom, da bi to isto sa uspehom ostvarili i kod svojih obraćenika. Ono što je neophodno i propovednicima i narodu to je čista religija. Oni koji odbace svako bezakonje iz svog srca i svoje ruke u usrdnoj molitvi podižu Bogu primiće uvek pomoć koju samo On može dati. Otkup koji je plaćen za ljudsku dušu omogućuje svakom pojedincu oslobođanje od robovanja grehu, oproštaj, čistotu i pravo na spasenje.

Bog čuje vapaj smernih i skrušenih pokajnika. Onima koji se prestolu milosti često obraćaju u iskrenim i usrdnim molitvama za božansku mudrost i silu, neće biti uskraćena mogućnost da postanu aktivni i korisni u službi Bogu. Oni možda ne poseduju neke velike talente, ali oslanjajući se u svojoj smernosti čvrsto na Isusa, oni mogu da učine mnogo dobra i mnoge duše da privedu Hristu. Uz pomoć Božju oni mogu da dopru do srca mnogih.

Propovednici Hristovi uvek treba da imaju na umu svetost zadatka koji im je poveren; njihovi naponi treba da budu posvećeni moralnom uzdizanju Hristove Crkve, a ne uzdizanju sebe pred narodom. I dok hrišćani savesne propovednike treba da cene kao Hristove ambasadore, uvek treba izbegavati svako uzdizanje i veličanje čoveka.

„Ugledajte se, dakle, na Boga, kao voljena djeca, i živite u ljubavi, kao što je Hristos ljubio nas i predade sebe za nas u prilog i žrtvu Bogu na prijatan miris.” Svojim bezbožnim i nemoralnim delima čovek se otuđio od Boga, ali je Hristos dao svoj život da svi koji to žele mogu da se oslobode robovanja grehu i da ponovo zadobiju Tvorčevu naklonost. Hristos je iskupljene unapred video spasene i svete u svemiru, i to Ga je pokrenulo na tako veliku žrtvu. Jesmo li prihvatili preimućstvo tako skupo plaćeno? Da li služimo Bogu kao Njegova voljena deca, ili smo pak sluge kneza tame? Kome u stvari služimo: Jehovi ili Valu? Bogu živome ili idolima?

Idolopoklonici možemo biti i bez vidljivih idolopokloničkih oltara, sakralnih objekata ili kipova na kojima bi se zaustavljao pogled posmatrača. Idole od nekih omiljenih ideja ili predmeta možemo načiniti isto tako lako kao i oblikovati bogove od drveta ili kamena. Hiljade njih imaju lažnu predstavu o Bogu i Njegovim osobinama. Oni zaista služe lažnom bogu kao i nekada sluge Valove. Da li mi služimo pravom Bogu onako kako nam je On otkriven u Svetim spisima, u Hristu, u prirodi, ili pak obožavamo nekog filozofskog idola koji je na prestolu našeg srca ustoličen kao bog. Gospod je Bog istine. Pravda i milosrđe su obeležja Njegovog prestola i Njegove vladavine. On je Bog ljubavi, samilosti i nežnog saosećanja. Kao takav On je prikazan i u životu svoga Sina, našeg Spasitelja. On je Bog strpljivosti i dugog podnošenja. Ukoliko je takav karakter onih koje izuzetno poštujemo i na koje se ugledamo, onda služimo pravome Bogu.

Ako zaista sledimo Hrista, prinos Njegovih zasluga i vrlina, nama pripisanih, uzdiže se Ocu kao prijatni miris kadionog tamjana. Prijatne osobine Hristovog karaktera, presađene u naše srce, širiće oko nas divnu atmosferu. Duh ljubavi, krotosti i strpljenja, prožimajući sav naš život, imaće silu da smekša i potčini tvrda srca i najgorčelijih protivnika vere i da ih pridobije za Hrista.

„Ništa ne činite uz prkos ili za praznu slavu; nego u poniznosti srca činite jedan drugoga većeg od sebe.” „Sve činite bez gundanja i dvoumljenja, da budete besprekorni i čestiti, djeca Božja neporočna usred roda nevaljaloga i pokvarenoga, u kojem svijetlite kao svjetiljke u svijetu.”

Prazna slava i sebična ambicija predstavljaju podvodne stene na kojima mnogi pojedinci i čitave skupštine doživljavaju brodolom u svojoj veri. Oni koji najmanje znaju o pobožnosti i najslabije održavaju vezu sa Bogom, često najizrazitije žude za visokim položajima. Oni uopšte nisu svesni svojih slabosti i svojih karakternih nedostataka. Napori mnogih naših mladih propovednika, ukoliko se oni sami ne potčine sili milosti Božje koja preobražava srce, donose Crkvi više štete nego koristi. Oni mogu da nauče teoriju o Hristovom učenju, ali se nisu naučili od Hrista. Duša koja stalno gleda na Hrista, uviđa Njegovu ljubav punu samoodricanja i Njegovu duboku poniznost, slediće verno i savesno Njegov primer. Oholost, slavloljublje, obmanjivanje, mržnja i sebičnost moraju se potpuno odbaciti iz srca. Mnogi ove rđave osobine samo delimično potiskuju, ali ih nisu potpuno iskorenili iz svog srca. Te zle osobine, kad im se ukaže povoljna prilika ponovo izbijaju kao bujni izdanci i prerastaju u otvorenu pobunu protiv Boga. Tu se krije

strašna opasnost. Ostaviti neiskorenjen bilo koji greh znači gajiti neprijatelja koji samo čeka trenutak neopreznosti da nas gurne u propast.

„Ko je među vama mudar i pametan neka pokaže dobrim razgovorima i dobrim življenjem djela svoja u krotosti i premudrosti.” Braćo moja i sestre, kako upotrebljavate dar govora? Jeste li naučili da svoj jezik kontrolišete tako da ga uvek potčinjavate diktatu prosvećene savesti i svetih osećanja? Jeste li iz svog rečnika isključili svaku lakomislenost, oholost, zluradost, obmanu i nečistotu? Jeste li besprekorni pred Bogom? Reči mogu da imaju veliku moć. Sotona nastoji da, ako je ikako moguće, drži jezik stalno aktivnim u svojoj službi. Samo svojom snagom mi nismo u mogućnosti da držimo pod kontrolom taj nemirni ud. Božanska milost je i u tome naša jedina nada.

Oni koji se revnosno bore za prvenstvo i samoisticanje trebalo bi radije da se trude za sticanje one mudrosti koja je „najprije čista, a potom mirna, krotka, poslušna, puna milosti i dobrih plodova, nepristrasna i nelicemjerna.” Pokazano mi je da bi mnogim propovednicima bilo neophodno da ove reči duboko utisnu na pločama svoje duše. Onaj u kome Hristos zaista boravi kao nada slave pokazaće dobrim razgovorima „djela svoja u krotosti i premudrosti.”

Petar takođe ohrabruje vernike: „A najposlije budite svi složni, žalostivi, bratoljubivi, milostivi, ponizni; ne vraćajte zla za zlo, ni psovke za psovku; nego nasuprot blagosiljajte, znajući da ste na to i pozvani, da naslijedite blagoslov. Jer koji je rad da živi i da vidi dane dobre, neka zadrži jezik svoj oda zla, i usne svoje da ne govore prevare; neka se ukloni od zla, i neka čini dobro; neka traži mira i neka se drži njega. Jer oči Gospodnje gledaju na pravednike i uši Njegove na molitvu njihovu; a lice je Gospodnje protiv onih koji zlo čine da ih istrijebi sa zemlje.”

Kad je pravi put tako jasno označen, zašto oni koji tvrde da su pripadnici naroda Božjeg ne idu tim putem? Zašto nisu usrdniji u molitvi, nastojanju i naporima da budu jednodušni? Zašto ne teže da budu saosećajni jedni prema drugima, da se vole kao braća, a ne da vraćaju zlo za zlo i uvrede za uvredu? Ko nije rad da živi u miru i da vidi dane dobre? A kako je ipak malo onih koji ispunjavaju uslove za to: da zadržavaju jezik svoj oda zla i usne svoje da ne govore prevare! Malo je onih koji su spremni da u krotosti i poniznosti slede primer svoga Spasitelja. Mnogi u molitvi traže od Gospoda da ih ponizi, ali nisu voljni da se potčine toliko neophodnoj disciplini. Kad naiđe neko iskušenje, kad se pojave nevolje ili samo uznemirenost zbog nagoveštaja istih, srce pokazuje bunt a jezik izgovara reči koje deluju kao otrovne strele ili kao pustošni pljusak praćen ledom.

Opadanje je dvostruko prokletstvo koje samog govornika pogađa teže nego one koji ga slušaju. Ko seje seme razdora i svađe žanje smrtonosne posledice istog u svojoj sopstvenoj duši. Kako je bedan svaki onaj koji potkazuje, sumnjiči druge i uvek naslućuje zlo! Istinska sreća takvome je potpuno strana i nepoznata.

„Blago onima koji mir grade.” Milost Hristova i Njegov mir prate one koji ne pristaju na učešće u borbi svadljivih jezika. Kada oni koji sakupljaju skandale po Crkvi i, poput uličnih torbara, prenose iste od porodice do porodice, oni koji se boje Gospoda ostaće časno kod svoje kuće ne mešajući se u to. Vreme koje se tako čestom zloupotrebom provodi u zaludnom, lakomislenom pa i zluradom ćaskanju, treba posvetiti uzvišenijim i plemenitijim predmetima. Kad bi naša braća i sestre nastojali da budu pravi misionari za Boga, da posećuju bolesne i nevoljne, da se strpljivo i s ljubavlju zalažu za zabludele - ukratko, kad bi se ugledali na Spasitelja, koji je njihov pravi Uzor - Crkva bi napredovala u svakom pogledu.

Greh opadanja počinje sa gajenjem zlih misli. Lukavstvo je prevarno i prljavo u svim svojim oblicima. Tolerancijom jedne nečiste misli i negovanjem samo jedne nesvete želje duša biva

zatrovana a njena čestitost kompromitovana. „Tada slast, zatrudnjevši, rađa grijeh; a grijeh učinjen rađa smrt.” Ako želimo da se ne upuštamo u greh, onda se moramo kloniti i samog njegovog početka. Svaka emocija i želja moraju se potčiniti glasu razuma i savesti. Svaku nesvetu misao moramo odmah odagnati. Molitva je vaše utočište, sledbenici Hristovi! Molite se u veri i svim srcem. Sotona budno čeka da bi vas uhvatio u svoju zamku. Da biste izbegli njegova lukavstva i obmane morate stalno tražiti pomoć od Boga.

Verom i molitvom svako može da odgovori zahtevima Jevanđelja. Niko ne može biti primoran da greši. Prestupnik prvi sam pristaje na to; on je u svojoj duši naklonjen grešnom postupku i teži za tim i pre nego što strast nadvlada razum ili porok trijumfuje nad savešću. Kušanje, ma koliko da je teško i jako, nikada ne predstavlja izgovor za greh. „Jer su oči Gospodnje obraćene na pravednike, i uši Njegove na molitvu njihovu.” Zavapite Gospodu u molitvi svojoj, vi koji se kušate. U svoj svojoj bespomoćnosti i nedostojnosti, oslonite se potpuno na Isusa, pozivajući se u veri upravo na Njegova obećanja. Gospod će vas čuti. On zna kako su jake sklonosti nepreporođenog srca i pružiće vam pomoć u svakom iskušenju.

Jeste li pali u neki greh? Odmah, i bez ikakvog odlaganja, zatražite od Gospoda milost i oprostaj. Kad se David osvedočio o svom grehu, on je u dubokom kajanju i poniznosti izlivaao u molitvi svoju dušu pred Bogom. Osećao je da bi lakše podneo gubitak krune i prestola nego da ostane lišen Božje milosti i Njegovog odobravanja. Milost se još uvek produžuje grešniku. Svaki put kad zastranimo, Gospod još uvek poziva: „Vratite se, sinovi odmetnici, i isceliću vas od zastranjivanja vašeg.” Na Njegove blagoslove možemo računati samo ako poslušamo glas Njegovog Duha koji još uvek usrdno poziva: „Kako otac žali sinove, tako Gospod žali one koji Ga se boje.”

Marljivost u poslovnom životu

„Jesi li vidio čovjeka ustaoca na poslu? Takav će pred carevima stajati, a neće stajati pred prostacima.” „Nemarna ruka osiromašava, a vrijedna ruka obogaćava.” „Bratskom ljubavlju budite ljubazni jedni prema drugima. Čašću jedan drugoga većeg činite. Ne budite u poslu lijeni; budite ognjeni u duhu, služite Gospodu.”

Mnogi saveti o marljivosti koje nalazimo i u Starom i u Novom zavetu jasno ukazuju na tesnu povezanost koja očevidno postoji između naših životnih navika i naših verskih osećanja i prakse. Dok se mnogi suviše odaju ovozemaljskim poslovima, drugi odlaze u suprotnu krajnost i ne rade ni toliko da bi mogli da izdržavaju sebe i one koji zavise od njih. Jedan od takvih je i brat Iako bi po svom položaju u porodici trebalo da predstavlja kućno sleme, on to u stvari nije. Najteže odgovornosti i brige on prepušta svojoj supruzi, dok se sam odaje bezbrižnoj nemarnosti ili se bavi nekim beznačajnim poslovima koji malo doprinose izdržavanju njihove porodice. On je u stanju da satima sedi ćaskajući sa svojim sinovima ili susedima o nečemu što samo po sebi nema nikakvog naročitog smisla ni značaja. On sve uzima olako i nalazi zadovoljstva u samom sebi, dok supruga i majka mora da radi sve što je neophodno da bi porodica imala hranu i odeću.

Ovaj brat je zaista „siromah” i, ako ne iskoristi svoje Bogom dano preimućstvo i pravo da postane čovek, uvek će biti teret za društvo. Svako može da nađe neki posao ako to zaista želi; ali ako je nemaran i nepreduzumljiv, mesto koje je on mogao da dobije zauzeće neko ko se pokazao aktivniji i taktičniji.

Nije Božja namera, brate moj, da u materijalnom pogledu ostaneš u takvom siromaštvu u

kakvom si sad. Zašto ti je dao tako snažnu fizičku strukturu? Ti si odgovoran za svoje fizičke snage isto tako kao što su tvoja imućnija braća odgovorna za svoj novac. Neki od njih bi danas bili veliki dobitnici kad bi svoju imovinu mogli da zamene za tvoju fizičku snagu. Međutim, kad bi se našli u tvom položaju, oni bi se marljivom upotrebom svojih umnih i fizičkih snaga brzo uzdigli iznad siromaštva i nikom ništa ne bi dugovali. Okolnosti su na izgled protiv tebe ne zato što Bog tako hoće, već zato što ne upotrebljavaš pravilno snage koje ti je On dao. Njegova namera nije da tvoje snage zakržljavaju zbog neaktivnosti, nego da upotrebom bivaju sve jače.

Vera koju ispovedaš stavlja ti u dužnost ne samo da subotom prisustvuješ bogoslužju, nego isto tako da i tokom šest radnih dana savesno obavljaš svoje poslove. Ti nisi marljiv u poslu. Često dozvoljavaš da prolaze sati i dani, pa čak i čitave sedmice a da ne uradiš ništa. Najbolja propoved koju bi mogao da održiš svetu oko sebe bila bi spremnost da izvršiš korenitu reformu u svom životu, brinući se za potrebe svoje porodice. Apostol kaže: „Ako li ko o svojim, a osobito o domaćima ne promišlja, odrekao se vjere, i gori je od neznabožaca.”

Ti nanosiš sramotu delu Božjem u mestu gde živiš jer zbog toga što nemaš radne navike često ostaješ bez posla, i onda si - da bi prehranio porodicu - primoran da se zadužuješ. Te svoje dugove ne vraćaš uredno, već umesto toga menjaš mesto stanovanja. Na taj način na prevaru uzimaš novac od svojih bližnjih. Od onih koji tvrde da su hrišćani i da žive po Svetom pismu, svet s punim pravom očekuje strogo poštenje. Zbog jednoga koji je nemaran u pogledu plaćanja svojih dugova, svi naši vernici su u opasnosti da budu smatrani takvima.

„Sve, dakle, što hoćete da čine vama ljudi - kaže Hristos - „činite i vi njima.” To se na one koji rade svojim rukama odnosi isto tako kao i na one koji imaju darove materijalnih dobara i mogu da ih daju drugima. Tebi je Bog dao snagu i veštinu, ali ti svoje darove ne upotrebljavaš. Ti imaš dovoljno snage da časno podmiriš sve potrebe svoje porodice. Ustaj u ranim jutarnjim časovima, čak i dok se još zvezde vide, ako je to neophodno. Uvek isplaniraj šta treba da uradiš, a zatim to sprovodi u delo. Ispuni svaku svoju zadata reč, izuzev ako te bolest u tome spreči. Bolje je da se ponekad uzdržiš i od hrane i od sna negoli da zakidaš drugima ono što im duguješ.

Nastaviti uzbrdicom napredovanja nije moguće bez istrajnih napora. Niko, bez neprekidnih naprezanja sa svoje strane, nema pravo da očekuje nagradu ni u verskim ni u ovozemaljskim poduhvatima. Trku ne dobije uvek onaj koji je najbrži, niti bitku onaj ko je najjači, ipak onaj koji radi nemarnom rukom ostaje siromah. Oni koji su marljivi i istrajni u svojim poslovima ne samo da se sami osećaju srećni, nego u velikoj meri doprinose i sreći drugih. Sposobnost, priznanje i uspeh ne postižu se bez najusrdnije marljivosti. I faraon je pokazao koliko ceni ovu karakternu osobinu kada je rekao Josifu: „Ako koje znaš između njih da su vrijedni ljudi (misleći na njegovu braću), postavi ih nad mojom stokom.”

Za svoju lenjost i nehat brat nema nikakvog drugog izgovora osim ljubavi prema besposličanju i nespremnosti da planira svoje poslove i misli o sebi. Za njega bi sada bilo najbolje da odlazi od kuće i radi pod tuđim nadzorom. Zbog svoje nebrige i nemarnosti da gospodari nad samim sobom on već dugo ne ostvaruje gotovo nikakve prihode, dajući tako rđav primer i svojoj deci. Noseći otisak njegovog karaktera, oni sav teret brige za porodicu prepuštaju majci. Kad se od njih zatraži da nešto urade, oni to učine; ali nisu naučeni da, kao ostala deca, sami uvide šta treba uraditi ne čekajući da im se to kaže.

Žena nanosi ozbiljnu štetu i sebi i članovima svoje porodice ako sama obavlja i svoje i njihove poslove - donoseći i vodu i drva, dok njen suprug i sinovi sede oko vatre i bezbrižno propuštaju vreme. Božja namera nikada nije bila da žene i majke budu robovi svojih porodica. Mnoge majke su preopterećene brigama zato što deca nisu vaspitana da učestvuju u nošenju

porodičnih tereta. Kao posledica toga dešava se da majka prebrzo ostari i umire pre vremena, ostavljajući svoju decu upravo onda kad bi im bila najpotrebnija da usmerava njihove nesigurne korake. Ko snosi krivicu za to?

Muš kao glava porodice treba da učini sve što je u njegovoj moći da bi svoju suprugu poštedeo teške zabrinutosti i održao njeno vedro raspoloženje. Lenjost kod dece nikada se ne sme pothranjivati ni odobravati, jer to ubrzo prelazi u naviku. Kada se ne zaposle nekim korisnim zanimanjem, sposobnosti će ili zakržljati ili će biti upotrebljene na zlo.

Ono što tebi nedostaje, brate moj, to je aktivnost u fizičkom radu. Na to ukazuje svaka crta tvoga lica, svaka sposobnost tvoga uma. Ti ne voliš naporne poslove niti voliš da „sa znojem lica svojega“ zarađuješ sebi hleb. Ali upravo to je predviđeno božanskim planom za razborito rukovanje životnom ekonomijom.

Ti propuštaš da ono čega si se prihvatio sprovedeš temeljno i do kraja. Nisi stekao navike urednosti i samodiscipline. Sistematičnost je veoma bitna u svemu. Kad počneš neki posao uradi ga valjano, i ne počinji ništa drugo dok to ne završiš. Treba da imaš tačno određeno i ustaljeno vreme za ustajanje, za molitvu i za jelo. Mnogi propuštaju dragoceno vreme u postelji, jer to odgovara njihovim prirodnim sklonostima, a za ustajanje i rad je neophodan napor. Jedan čas propušten ujutro izgubljen je zauvek i nikada se ne može nadoknaditi. Mudrac kaže: „Idah mimo njivu čovjeka lijena i mimo vinograd čovjeka bezumna; i, gle, bješe sve zaraslo u trnje i sve pokrio čkalj, i ograda im kamena razvaljena. I vidjevši to uzeh na um, i gledah i poučih se: Dok malo prospavaš, dok malo prodrijemaš, dok malo sklopiš ruke da počineš, u tom će doći siromaštvo tvoje kao putnik, i oskudica tvoja kao naoružan čovjek.”

Oni koji za sebe tvrde da su hrišćani treba da doslednim životom ukrašavaju nauku koju ispovedaju - ne dozvoljavajući da se istina ruži zbog njihovog nedoličnog ponašanja. „Ne budite nikome ništa dužni,“ naglašava apostol. Dragi moj brate, sad je vreme da se najodlučnijim naporima odvikneš od svoje uvrežene lenjosti, i da pravilno koristiš svoje vreme. Neka svet vidi da je istina dovela do prave reforme u tvom životu.

Doseljavanje u Batl Krik

Naš Spasitelj u Jevanđelju prikazuje sebe kao čoveka koji, polazeći u neku daleku zemlju, upravljanje svojom kućom poverava izabranim slugama, i svakom od njih određuje „svoj posao.“ Svaki hrišćanin ima ponešto da učini u službi koju mu je Gospodar poverio. Mi ne treba da težimo za lagodnim životom ili nekim ličnim uživanjem, nego na prvom mestu uvek treba da nam budu interesi carstva Hristovog. Ulaganjem nesebičnih napora sa ciljem da pomognemo i usrećimo svoje bližnje, ne samo da dokazujemo svoju ljubav prema Hristu nego ostajemo u Njegovoj blizini, osećamo u veri svoju zavisnost od Njega i u svojoj duši stalno napredujemo u milosti i poznanju istine.

Svoje dece na ovom svetu Bog ima po raznim zemljama i u svim društvenim slojevima, da bi svetlost istine razgonila moralnu tamu koja obavlja zemlju. Ukoliko je gušća tama koja nas okružuje, utoliko blistavije treba da svetli naša svetlost kojom nas je Bog obdario. I kad se nađemo u okruženju velikih teškoća i iskušenja, to nipošto ne znači da nismo upravo na onom mestu koje nam je Bog odredio u svom providenju. Među hrišćanima koji su u Pavlovo vreme živeli u Rimu, on pominje i neke „koji su iz doma ćesareva.“ Moralna atmosfera za hrišćane onoga vremena nigde nija mogla da bude nepovoljnija nego upravo na rimskom dvoru, pod

vladavinom svirepog i razuzdanog Nerona. Ipak oni koji su primili Hrista dok su bili u službi imperatoru nisu se, posle obraćenja, osećali obaveznim da zbog toga napuste svoju dotadašnju dužnost. Uprkos zavodljivih iskušenja, ogorčenog protivljenja i strašnih opasnosti, kojima su tu bili izloženi, oni su verno svedočili za Hrista.

Svaki onaj ko se potpuno osloni na božansku milost može svoj život da učini stalnim svedočanstvom za istinu. Niko nema izgovora da zbog situacije u kojoj se nalazi ne može da bude pravi i verni hrišćanin. Ma koliko velike i teške bile prepreke na koje nailaze, svi koji čvrsto odluče da poslušaju ono što kaže Bog naći će pred sobom otvoren put.

Oni koji ostaju verni Bogu i pod najnepovoljnijim uslovima stalnog otpora i protivljenja stižu time najdragocenija iskustva. Svaka prepreka koju savladaju, svako iskušenje kojem odole, njihovu snagu u borbi čine jačom. Ova činjenica se često gubi iz vida. Kada neko prihvati istinu, oni koji su mu najviše naklonjeni, pogrešno strahujući da ga treba poštediti svakog iskušenja, čine sve što je u njihovoj moći da mu životnu borbu učine lakšom. Šalju ga u sredinu gde ga svi složno i rado prihvataju. Ali da li se njegova duhovna snaga time razvija? U mnogim slučajevima ne. On postaje tako neotporan i osetljiv, kao biljka koja raste u staklenoj bašti. On prestaje da budno straži; njegova vera je sve slabija; jer niti sam raste u milosti niti pomaže drugima.

One koji se ustežu da brane istinu među nevernima i protivnicima, ja pozivam da se sete na vernike u domaćinstvu Neronovom; da promisle na sve izopačenosti i progone kojima su oni tu bili izloženi, i da iz njihovog primera izvlače pouke o hrabrosti, istrajnosti i veri.

Možda je ponekad preporučljivo da se oni koji su mladi u veri sklone od velikih iskušenja ili napada i smeste kod iskusnijih hrišćana koji mogu da im pomognu svojom pažnjom, naklonošću i savetom. Ali oni ipak moraju imati na umu činjenicu da je život hrišćanina neprekidna borba, i da je popuštanje lenjosti i neaktivnosti kobno za postizanje uspeha.

Kad smo jednom prihvatili istinu, ne bi trebalo da se ujedinjujemo sa onima koji joj se protive, niti na bilo koji način da se vezujemo za one koji nam otežavaju da živimo po svojoj veri. Ali kada neko ko se već nalazi u takvoj situaciji prihvati istinu, on treba ozbiljno da razmisli pre nego što napusti svoje mesto i svoj položaj. Možda je baš Božjim providenjem određeno da on ili ona svojim primerom i uticajem upravo tu privedu i druge poznanju istine.

Mnogi su rodbinskim vezama povezani s protivnicima istine. Takvi vernici su izloženi velikim iskušenjima, ali ako su spremni da se pokoravaju istini oni milošću Božjom mogu da slave i uzdižu Njegovo ime.

Kao sluge Hristove mi treba da budemo verni u onoj dužnosti i mestu koje nam je Bog odredio, videći da tu i tako možemo biti najdelotvorniji. Ako nam se ukaže mogućnost da u životu budemo još korisniji, prihvatimo to kao Učiteljev nalog, i prijateljski znaci Njegovog odobravanja neće izostati. Ali se ne usuđujmo da zadatak koji nam je poveren napuštamo, izuzev ako nam Gospod jasno ukaže na dužnost da Mu služimo na nekom drugom mestu.

Za razne grane delatnosti traže se i različite kvalifikacije. Drvodeljca nije osposobljen da kuje na nakovnju, niti pak kovač da koristi alat za obradu drveta. Trgovcu nije mesto pored bolesničke postelje, niti lekaru u nekoj poslovnoj kancelariji. Oni koji su nezadovoljni zadatkom koji im je Bogom poveren, i traže položaj na kojem ne mogu i neće biti uspešni, biće proglašeni za rđave i lenje sluge. „Svakome svoj posao,“ kaže Hristos (Marko 13,34). Za neizvršavanje ovog naloga niko neće imati izgovora.

Kao narod, uveliko smo zanemarili svoju dužnost da kao misionari za Boga radimo upravo tamo gde nas je On postavio. Mnogi se od svojih sadašnjih dužnosti i privilegija čežnjivo okreću nekom širem polju delatnosti; mnogi uobražavaju da bi im na nekom drugom položaju bilo

znatno lakše da se pokoravaju zahtevima istine. Smatra se da naše veće skupštine pružaju mnoga preimućstva i povlastice, i među mnogima od naših članova javlja se sve izrazitija težnja da napuštaju svoje naročite dužnosti i preseljavaju se u Batl Krik ili u blizinu neke druge veće skupštine. Ova praksa ne samo da ugrožava napredak pa čak i opstanak naših manjih skupština, nego nas sprečava u izvršavanju upravo onog zadatka koji nam je Bog poverio kao narodu i kao pojedincima, to uništava našu duhovnost i našu korisnost kao Crkve.

Skoro iz svih skupština u državi Mičigen, a do izvesne mere i iz drugih država, naša braća i sestre masovno se preseljavaju u Batl Krik. Mnogi od njih bili su efikasna pomoć u manjim skupštinama i svojim odlaskom oni su umnogom oslabili te male grupe vernika; u nekim slučajevima organizovan rad Crkve ovim je potpuno osujećen.

Da li su se oni koji se tako doseljavaju u Batl Krik pokazali korisnima za Crkvu u tom mestu? Kada mi je u viziji bilo predočeno ovo pitanje, tražila sam svojim pogledom da vidim ko od takvih iznosi živo svedočanstvo za Boga, ko oseća teret odgovornosti za mlade, ko posećuje porodice od kuće do kuće da se moli sa njima i da se zalaže za njihovo duhovno dobro? Videla sam koliko su sve ove dužnosti zanemarene. Došavši u ovu veliku skupštinu, mnogi smatraju da su oslobođeni svake duhovne aktivnosti. Stoga skrštenih ruku izbegavaju svaku odgovornost i svaki napor.

Ima i takvih koji su tu došli samo da bi ostvarili izvesnu finansijsku dobit. Takvi predstavljaju teško breme za Crkvu. Oni, poput nerodne smokve, i zemlji smetaju, jer senkom svojih grana zaklanjaju nebesku svetlost od drugog drveća.

Bogu nije po volji što u Batl Kriku živi toliki broj naših propovednika. Oni bi bili daleko korisniji kada bi se sa svojim porodicama raselili po raznim delovima našeg radnog polja. Istina je da propovednik provodi malo vremena kod svoje kuće, ipak ima mnogo mesta gde bi oni bili daleko korisniji za delo Božje.

„Šta ćeš ti tu?” - pitaće Gospod mnoge koji se nalaze u Batl Kriku. Kako ćete moći da položite račun za to što ste napustili delo koje vam je bilo povereno i postali smetnja umesto pomoć za Crkvu?

Braćo, preklinjem vas da svoje sadašnje duhovno stanje uporedite sa onim kada ste bili daleko aktivniji u delu Hristovom. Dok ste pomagali i hrabрили članove i sami ste sticali dragocena iskustva i održavali žar ljubavi Božje u sopstvenoj duši. Od kada ste prestali da se zalažete za druge vaša ljubav sve više se hladi, a vaše revnosti nestaje. A kako je tek sa vašom decom i mladima? Da li su oni sada postojaniji u istini i odaniji Bogu nego što su bili kada ste se doselili u ovu veliku skupštinu?

Pojedini između takve dece i mladih, iako su dugo bili vezani za delo Božje, sada šire uticaj koji je za duhovnost i pobožnost smrtonosan. Srca potpuno skamenjena za uticaj Jevanđelja, takvi šire oko sebe atmosferu svetovnosti, nepoštovanja i neverovanja. Zar se usuđujete da svoju decu izložite uticaju takvog druženja? Bilo bi za njih daleko bolje da ostanu bez ikakvog obrazovanja, negoli da isto stiču žrtvujući načela i Božji blagoslov.

Među mladima koji dolaze u Batl Krik ima i takvih koji se drže svoje odanosti Bogu uprkos iskušenjima kojima se tu izlažu, ali broj takvih je mali. Mnoge, koji su tu došli sa dubokim poverenjem u istinu, u Bibliju i u Crkvu, zaveli su na pogrešan put njihovi nepobožni drugovi, tako da su se vratili svojim kućama sumnjajući u svaku istinu koja je nama kao narodu toliko draga.

Neka sva naša braća koja nameravaju da se presele u Batl Krik ili da svoju decu šalju ovamo, dobro razmisle o tome pre nego što preduzmu takav korak. Ako odgovorni za bezbednost

u ovom velikom središtu našeg dela ne budu čuvali tvrđavu, ako vera i pobožnost tamošnjih članova ne budu u srazmeri sa preimućtvima i pogodnostima koje imaju, to može da bude najopasnije mesto koje možete izabrati. Pokazano mi je kako anđeli gledaju na duhovno stanje u toj skupštini. Duhovna obmanutost zahvatila je i stražare i narod. Oni se formalno drže vere, ali im nedostaje postojanost u načelima i ispravnosti. Ukoliko u ovoj skupštini ne dođe do odlučne promene i primetne reforme, školu koja se tu nalazi treba preseliti u neko drugo mesto.

Da su mladi koji godinama žive u tom mestu pravilno koristili preimućtva koja im se tu pružaju mnogi od onih koji su sada skeptici mogli su da postanu propovednici. Ali oni smatraju da sumnja u istinu predstavlja dokaz intelektualne nadmoćnosti i razmetljivo se ponose svojom nezavisnošću u ispoljavanju neverovanja. Oni prkose Duhu milosti i krv Hristovu gaze svojim nogama.

Gde su misionari koje je trebalo podići i osposobiti u srcu dela? Od dvadeset do pedeset njih trebalo je iz Batl Krika svake godine poslati da nose istinu onima koji još uvek „sjede u tami i sjenu smrtnome.“ Ali pobožnost toliko opada, duh požrtvovanosti i odanosti delu toliko je slab, dok duh svetovnosti i sebičnosti toliko uzima maha da moralna atmosfera stvara takvo mrtvilo koje sudbonosno guši misionarsku revnost.

Da bismo postali misionari za Boga nije neophodno odlaziti u strane zemlje. Njive „već žute za žetvu“ nalaze se svuda oko nas, i svi koji to žele mogu da sabiraju „rod za život vječni.“ Mnoge u Batl Kriku koji umiru zbog duhovne neaktivnosti Bog poziva da odlaze tamo gde su njihovi naponi u Njegovom delu toliko neophodni. Raseljavajte se iz Batl Krika, čak ako to zahteva i žrtvovanje finansijske dobiti. Idite tamo gde ćete služiti na blagoslov drugima, gde ćete duhovno moći da ojačate neku slabu skupštinu. Stavite u upotrebu sposobnosti i snage kojima vas je Bog obdario.

Prodrmajte se iz svoje duhovne obamrlosti. Zalažite se svim silama za svoje lično spasenje i za spasavanje drugih. Nije vreme za parole: „Mir je i nema se čega bojati.“ Ovu poruku ne treba prenositi nekim slatkorečivim jezikom. Istina se mora iznositi u svoj njenoj ozbiljnosti. Neophodni su ljudi aktivnog duha - ljudi koji će na čišćenju Crkve i opominjanju sveta raditi sa hrišćanskom usrdnošću i neumornom energijom.

Pred nama je veliki zadatak koji se mora izvršiti; planovi se moraju stvarati i sprovesti mnogo svestranije; mora se začuti glas koji će probuditi narode. Ljudi slabe i kolebljive vere nisu u stanju da nastave delo u ovoj sudbonosnoj krizi. Neophodne su nam hrabrost heroja i vera mučenika.

Svetovnost u Crkvi

Za svete ljude iz davnih vremena čitamo u Bibliji da se Bog nije stideo „nazvati se Bog njihov.“ Razlog za to otkriva se u činjenici što su oni - umesto stremljenja za ovozemaljskim blagom i srećom na ovom svetu - sve svoje planove i težnje stavili na oltar Božji i usmerili na podizanje Njegovog carstva. Oni su ovde živeli samo na slavu Bogu, dokazujući da su na zemlji samo putnici i stranci koji traže bolju otadžbinu - nebesko nasleđe. Svoju veru oni su potvrđivali svojim životom. Bog je mogao da im poveri svoju istinu, znajući da će svet preko njih moći da spozna Njegovu volju.

Međutim, kako oni koji danas tvrde da su Božji narod brane čast Njegovog imena? Po čemu svet može da zaključi da su oni zaista Njegov izabrani narod? Čime oni dokazuju da imaju

gradanstvo neba? Svojim sebičnim životom i težnjom za zadovoljstvima oni lažno prikazuju Hristov karakter. Počastvovati ih pred svetom svojim priznanjem značilo bi odobriti njihovo lažno prikazivanje Njegovog karaktera, što On ni na koji način ne može učiniti.

Obraćam se članovima Crkve u Batl Kriku. Kakvo svedočanstvo vi dajete svetu? Kada mi je prikazan put kojim idete, posebno mi je skrenuta pažnja na kuće koje su nedavno podigli naši članovi u tom gradu. Te gradevine vidni su spomenici vašeg neverovanja u učenje koje formalno ispovedate. One govore rečitije od svake propovedi koja se može izneti sa katedre. Videla sam kako nevernici podrugljivo i sa podsmehom ukazuju na njih kao na poricanje naše vere. One glasno govore ono što njihovi vlasnici govore u svom srcu: „Neće moj gospodar još za dugo doći.“

Posmatrala sam odeću onih koji ispovedaju istinu i slušala njihove razgovore. I jedno i drugo je suprotno načelima istine. Odeća i razgovori onih koji tvrde da su na ovoj zemlji samo stranci i putnici u prolazu, pokazuju šta je za njih u stvari najveće blago. „Oni su od svijeta, zato govore kao i svijet, i svijet ih sluša.“

Čista jednostavnost i neizveštačenost treba da budu obeležja i za stanove i za odeću svih onih koji veruju u ozbiljne istine za ovo vreme. Sredstva koja se bez potrebe troše na odevanje ili ukrašavanje naših boravišta znače rasipanje novca našeg Gospoda. To znači zakidanje dela Božjeg radi zadovoljavanja oholosti. Naše ustanove su opterećene dugovima, i kako možemo očekivati da Gospod usliši naše molitve za njihov napredak kad sami ne činimo ono što je u našoj moći da bismo ih oslobodili materijalnih teškoća.

Želim da vam kažem ono što je Hristos rekao Nikodimu: „Valja vam se nanovo roditi.“ Oni u čijoj duši vlada Hristos ne žele da imitiraju raskoš ovoga sveta. Oni svuda pronose zastavu krsta i svedoče o uzvišenijim i plemenitijim ciljevima od onih kojima teže oni koji ljube ovaj svet. Naša odeća, naše boravište i naši razgovori uvek treba da svedoče o našoj potpunoj posvećenosti i predanosti Bogu. Kakva sila bi pratila one koji na taj način očevidno pokazuju da su se odrekli svega Hrista radi! Bog se ne bi stideo da ih prizna za svoju decu. On bi vidno blagoslovio svoje odane sledbenike, i nevernici bi se bojali Njega.

Hristos čezne za tim da silom svoga Duha snažno deluje u procesu osvedočenja i obraćanja grešnika. Međutim, prema Njegovom božanskom planu, to delo se mora ostvariti posredstvom Njegove Crkve; ali njeni članovi se toliko udaljuju od Njega da On preko Njih ne može da ostvari svoju volju. On želi da deluje preko ljudskih oruđa, ali ta oruđa moraju da budu u harmoniji sa Njegovim karakterom.

Sve one u Batl Kriku koji su verni i odani Gospodu pozivam da budu potpuno na Njegovoj strani. Ako želimo da se stavimo u takav položaj da nas Bog zaista može upotrebiti, moramo imati ličnu veru i lično iskustvo s Njim. Sigurni možemo biti samo ako se u potpunosti oslonimo na Boga. Ne smemo se ugledati ni na kakav ljudski primer niti se oslanjati na bilo kakvu ljudsku podršku. Zauzimajući pogrešan stav, mnogi stalno upadaju iz greške u grešku; ako se za vođstvo oslonimo na takve sigurno ćemo se naći na pogrešnom putu.

Neki koji tvrde da su Bogom pozvani da propovedaju Njegovu Reč poriču svoju veru svojim svakodnevnim životom. Oni iznose narodu značajne istine; ali ko je ganut i osvedočen tim istinama? Ko uviđa svu odvratnost greha i neophodnost pokajanja? Slušaoci znaju da će ti isti koji im danas propovedaju, sutra biti prvi koji će im se pridružiti u zadovoljstvima, veselju i lakomislenosti. Svojim uticajem kad nisu za propovedaonicom oni umiruju savest nepokajanih i izazivaju prezir prema propovedničkom pozivu. Oni se bezbrižno uspravljaju na samoj granici večnog sveta. Na njihovim haljinama naći će se krv izgubljenih duša.

Čime treba da se bave verne i savesne sluge Hristove? „I svakom molitvom i moljenjem molite se Bogu Duhom bez prestanka,“ održavajte neprekidnu vezu sa Bogom u tajnoj molitvi, u porodici, na sastancima za bogoslužnje, uvek i na svakom mestu; „i uz to stražite za sve svete.“ Osećajući da su duše za koje se zalažu u opasnosti, oni se najusrdnije u veri i poniznosti u svojim žarkim molitvama za njih pozivaju na Božja obećanja. Otkup koji je Hristos platio - ispaštanjem na krstu - uvek im je pred očima. Duše onih za koje se zalažu, njima su uvek u srcu kao pečat njihovog propovedničkog zvanja.

Na pripadnicima Božjeg naroda je Njegov ukor i osuda zbog njihove oholosti i neverovanja. Dokle god oni odbacuju uputstva Njegove Reči i Njegovog Duha On ne može da im vrati radost spasenja svojega. On ukazuje milost onima koji Ga se boje i koji žive u skladu sa otkrivenom istinom, ali onima koji se stalno i u svemu prilagođavaju svetlu On će konačno uskratiti svoj blagoslov. Milost i istina obećavaju se poniznima i onima koji se iskreno kaju, a buntovnike mora stići najavljena kazna.

Članovi skupštine u Batl Kriku mogli su da ostanu slobodni od idolopoklonstva, i svojom vernošću mogli su da budu primer drugim skupštinama. Ali oni su spremniji da odstupe od vernosti zakonu Božjem negoli da raskinu svoje prijateljstvo sa svetom. Oni su neraskidivo prionuli za idole koje su izabrali; i zbog prolaznog ovozemaljskog napretka i odobravanja jednog bezbožnog sveta oni misle da su bogati pred Bogom. To će se pokazati kao sudbonosna varka za mnoge. Božanski karakter i duhovna snaga potpuno su iščezli iz te skupštine.

Moj savet članovima te skupštine je da poslušaju Hristovu opomenu: „Opomeni se dakle otkuda si pao, i pokaj se, i prva djela čini; ako li ne, doći ću ti skoro i dignuću svijetnjak tvoj s mjesta njegova, ako se ne pokaješ.“

Treba li da tražimo savet spiritističkih lekara?

„A Ohozija pade kroz rešetku iz gornje sobe svoje u Samariji, i razbolje se; pa posla poslanike i reče im: Idite, pitajte Velzevula boga Akaronskoga hoću li ozdraviti od ove bolesti. Ali anđeo Gospodnji reče Iliji Tesvićaninu: Ustani, izađi na susret poslanicima cara Samarijskoga i reci im: zar nema Boga u Izrailju, te idete da pitate Velzevula boga u Akaronu? A zato ovako veli Gospod: nećeš se dignuti s postelje na koju si legao, nego ćeš umrijeti.“

Ovaj zapis najupečatljivije izražava božansko negodovanje prema onima koji se - umesto Njemu - za pomoć obraćaju sotoninim agentima. Kratko vreme pre ovde opisanog događaja u izrailjskom carstvu došlo je do promene vladara. Ahava, koji je poginuo zbog svog bezakonja, nasledio je njegov sin Ohozija, čovek u čijem karakteru nije bilo ničeg dostojanstvenog i koji je činio samo zlo pred Gospodom, nastavljajući putevima svoga oca i matere da navodi na greh sinove Izrailjeve. On je služio Valu i obožavao ga izazivajući gnjev Gospoda Boga Izrailjevog, kao što je to činio i Ahav, otac njegov. Ali su kazne za grehe ovog pobunjeničkog cara brzo usledile. Rat sa Moavcima a zatim i nesrećni pad koji je ugrozio i sam njegov životni opstanak, jasno pokazuju da je Ohozija postao predmet Božjeg gnjeva.

Koliko je čudesnih dela Svemogućega ovaj car mogao da vidi i čuje u toku vladavine svoga oca? Kakvi su strašni dokazi o Božjoj strogosti i revnovanju pruženi otpadničkom Izrailju u to vreme! Iako svestan svega toga, Ohozija se ipak ponašao tako kao da su sva ta užasna događanja, pa čak i tragičan kraj njegovog oca bili samo uzaludne priče. Umesto da se u srcu ponizi pred Gospodom, on se drsko odlučio na najprovokativniji čin bezbožnosti koja je bila obeležje

njegovog života. Naredio je svojim slugama: „Idite, pitajte Velzevula boga Akaronskoga hoću li ozdraviti od ove bolesti.”

Pretpostavljalo se da taj akaronski idol, posredstvom svojih sveštenika, može da proriče budućnost. Verovanje u to bilo je toliko rasprostranjeno da su tamo odlazili mnogi i sa velike udaljenosti. Proročanstvo tamo izgovoreno i obaveštenja dobijena na tom izvoru, dolazili su neposredno od kneza tame. Obožavanje idola uveo je sam sotona i on to neprekidno održava, da bi misli ljudi odvratio od Boga. Carstvo tame i laži održava se zahvaljujući upravo takvim njegovim agentima.

Ovaj zapis o grehu cara Ohozije i kazni koja ga je snašla sadrži ozbiljnu opomenu i pouku preko koje se ne može nekažnjeno prelaziti. Iako mi danas ne odajemo poštovanje paganskim bogovima, ipak se hiljade njih klanjaju pred sotoninim oltarom isto onako kao što je to činio i car Ohozija. Isti duh neznabožačkog idolopoklonstva rasprostranjen je i danas, iako je pod uticajem nauke i obrazovanja preuzeo plemenitiji i privlačniji oblik. Svaki dan donosi nove žalosne dokaze da vera u najpouzdaniju Reč Božjih proročanstava sve više opada, dok umesto toga sujeverje i sotonске vradžbine zarobljavaju ljudski um. Svi oni koji revnosno ne istražuju Svete spise i ne podređuju svaku svoju želju i svaku nameru tom nepogrešivom merilu, svi koji u molitvi ne traže od Boga da saznaju Njegovu volju, sigurno će zastraniti s pravog puta i postati plen sotoninih obmana.

Spiritistički medijumi, vidovnjaci i svi koji se i danas bave proricanjem sudbine na bilo koji način, samo su kopija drevnih neznabožačkih proročišta. Tajanstveni glasovi koji su govorili u Akaronu i Endoru, svojim lažima još uvek zavode sinove ljudske. Knez tame pojavljuje se kao i uvek, samo pod novom maskom. Misterije neznabožačkog idolopoklonstva zamenjene su tajnim udruženjima i seansama, mračnjaštvom i čudima savremenih čarobnjaka. Hiljade onih koji odbijaju da prime svetlost koja dolazi iz Reči Božje i posredstvom Njegovog Duha, otkrića ovakvih željno prihvataju. I dok oni prezrivo i sa podsmehom govore o vradžbinama iz starih vremena, veliki obmanjivač se trijumfalno smeje što oni tako lako podležu njegovim veštinama u novom obliku.

Njegovi agenti još uvek tvrde da mogu da izleče od bolesti. Svoju moć oni pripisuju elektricitetu, magnetizmu ili takozvanom „lečenju saosećanjem,“ dok su oni u stvari samo kanali za sotoninu električnu struju. Tim sredstvima on lukavo opčinjava i telo i dušu ljudskih bića.

S vremena na vreme i od propovednika i od članova Crkve dobijam pisma u kojima se postavlja pitanje da li smatram pogrešnim tražiti savet od spiritističkih lekara i vidovnjaka. U nedostatku vremena nisam odgovarala na ta pisma. Međutim, upravo u ovom trenutku ponovo mi je skrenuta pažnja na to pitanje. Ti sotonini agenti postali su toliko mnogobrojni i praksa da se od njih traži savet postala je toliko uobičajena da je postalo zaista neophodno da objavim ove reči upozorenja.

Bog nam je omogućio da steknemo neophodno znanje o zakonima zdravlja. I On nas smatra dužnima da svoje fizičke snage sačuvamo u najboljoj kondiciji, kako bi služba koju Mu dugujemo mogla biti zaista prihvatljiva za Njega. Oni koji odbiju da se koriste svetlošću i znanjem koji su im tako milostivo stavljeni na dohvat, odbacuju jedno od sredstava koje im je Bogom dato za njihovo dobro i u duhovnom i u fizičkom pogledu. Oni se sami izlažu sotoninom obmanjivačkom kušanju.

I u ovom vremenu koje se smatra erom hrišćanstva, i u takozvanom hrišćanskom svetu, nije mali broj onih koji se za savet i pomoć radije obraćaju zlim duhovima nego da se s poverenjem oslone na silu Boga živoga. Bdiujući nad bolesničkom posteljom svog deteta, majka zapomaže:

„Ništa više ne mogu da učinim! Postoji li igde lekar koji ima moć da povрати zdravlje mom detetu?“ Čula je za čudotvorno lečenje nekog vidovnjaka ili privlačnog iscelitelja koji leči hipnozom, i ona svoje drago čedo poverava brizi takve osobe, isto tako kao kad bi ga stvarno stavila u ruke sotone koji stoji pored nje. U mnogim slučajevima budućim životom deteta zavlada sila sotonina koju je gotovo nemoguće skršiti.

Mnogi nisu voljni da ulože neophodne napore kako bi upoznali zakone života i jednostavna sredstva kojima se zdravlje može povratiti. Oni zauzimaju pogrešan stav prema životu. Kad se kao posledica kršenja prirodnih zakona pojavi bolest, oni ne nastoje da otklone greške i da zatim traže blagoslov od Boga, nego se obraćaju ovakvim lekarima. Ako ozdrave, oni sve počasti i zahvalnost odaju lekarima i njihovim lekovima. Uvek su spremni da obožavaju ljudsku silu i mudrost, kao da ne znaju za drugog Boga osim tog stvorenja od praha i pepela.

Čula sam jednu majku kako od nevernog lekara traži da spase život njenog deteta; međutim kad sam je ja uputila da se za pomoć obrati Velikom Lekar koji najsigurnije može da spase sve koji Mu se obrate u veri, ona se nestrpljivo okrenula na drugu stranu. Pokazala je isti duh kao i car Ohozija.

Nije bezopasno poveriti se lekarima koji nemaju straha Božjeg pred sobom. Srce čoveka, ako se ne nalazi pod uticajem božanske milosti „prijevarno je više svega i opako.“ Veličanje i uzdizanje sebe glavni je njihov cilj. Kakvo se bezakonje i kakve obmane kriju pod plaštem lekarskog poziva! Lekar može tvrditi za sebe da poseduje veliku mudrost i izvanrednu veštinu, a da u isto vreme bude beskarakteran i da postupa suprotno zakonima zdravlja. Gospod, naš Bog uverava nas da je uvek spreman da nam se smiluje; On nas poziva da Mu se obratimo u svakoj nevolji. Kako se možemo okrenuti od Njega da bismo se poverili smrtnome čoveku?

Podimo zajedno u jednu bolesničku sobu. Tu leži bolesnik koji je i muž i otac porodice, čovek koji treba da služi na blagoslov i društvu i delu Božjem. Bolest ga je iznenada oborila. Vatra groznice ga gotovo proždire. On čezne za gutljajem čiste vode da bi okvasio svoje sasušene usne, hladne vode da ugasi nenasnosnu žeđ i rashladi čelo koje gori u visokoj temperaturi. Ali ne - lekar je zabranio vodu. Stimulišući takvog bolesnika nekim žestokim pićem samo se doliva ulje na vatru. Pravilna upotreba blagoslovene - nebom dane - vode ugasila bi proždirući plamen groznice; ali umesto nje bolesniku se daju otrovni veštački lekovi.

Organizam se za izvesno vreme prirodno bori za svoj opstanak; ali na kraju, pobeđen, on prestaje da se bori, i smrt oslobađa bolesnika daljih patnji. Božja je volja bila da ovaj čovek živi i da bude na blagoslov svetu; ali sotona je odlučio da ga uništi i uspeo je u tome upravo posredstvom ovakvih lekara. Dokle ćemo dopuštati da se na taj način gase naše najdragocenije svetiljke?

Ohozija je svoje sluge poslao u Akaron da za njegovo ozdravljenje pitaju Velzevula, ali umesto očekivane poruke od toga idola, čuo je užasnu pretnju Boga Izrailjevog: „Nećeš se dignuti s postelje na koju si legao, nego ćeš umrijeti.“ Anđeo koji je Iliji naredio da ove reči uputi otpadničkom caru bio je sam Hristos. Jehova Emanuilo imao je zaista mnogo razloga da bude ovako nezadovoljan i razgnevljen Ohozijinim bezbožništvom. Šta sve Hristos nije učinio da pridobije srce Izrailjaca toliko nesklonih pokajanju i da ih navede da imaju nepokolebljivo poverenje u Njega! Vekovima im je pružao dokaze o svojoj najusrdnijoj pristupačnosti i ljubavi koja nema poređenja. Od vremena patrijaraha pokazivao je koliko Mu je „milina sa sinovima ljudskim.“ Uvek je bio gotov da odmah pritekne u pomoć svakome ko bi Mu se iskreno obratio. „U svakoj tuzi njihovoj On bješe tužan i Anđeo koji je pred Njim spase ih. Ljubavi svoje radi, i milosti svoje radi, On ih izbavi.“ Pored svega toga Izrailj se odmetao od Gospoda i za pomoć se obraćao Njegovim najgorim neprijateljima.

Jevreji su bili jedina nacija počastvovana poznanjem pravog Boga. Kada je car Izrailjev poslao svoje sluge u jedno neznabožačko svetište da se raspitaju za njegovo ozdravljenje, on je time neznabošcima javno stavio do znanja da ima više poverenja u njihove idole nego u Boga svoje nacije - Tvorca neba i zemlje. Na isti način i oni koji tvrde da poznaju Reč Božju obeščašćuju Njegovo ime kada se okreću od Izvora svoje snage i mudrosti, tražeći pomoć i savet od sila tame. Kad je ovakav postupak jednog bezbožnog i idolopokloničkog cara raspalio gnjev Gospodnji do te mere, kako tek On gleda na slične postupke onih koji tvrde da su Njegove sluge?

Zašto su ljudi toliko neskloni da se povere Onome koji je stvorio čoveka i koji jednim dodirom, jednom rečju i jednim pogledom može da izleči od svake bolesti? Ko je dostojniji našeg poverenja od Onoga koji je podneo toliku žrtvu za naše spasenje? Gospod nam preko apostola Jakova daje sasvim određeno uputstvo u pogledu naše dužnosti u slučaju bolesti. Kad svaka ljudska pomoć otkáže, Gospod će biti pomoćnik svojim vernima. „Boluje li ko među vama, neka dozove starješine crkvene, te neka čitaju molitvu nad njim, i neka ga pomažu uljem u ime Gospodnje. I molitva vjere pomoći će bolesniku, i podignuće ga Gospod.” Kada bi oni što tvrde da su Hristovi sledbenici iskrena srca imali toliko vere u Božja obećanja koliko imaju poverenja u te sotonine agente, oni bi osetili životvornu silu Duha Svetoga i u duši i u telu.

Bog je svom narodu dao veliku svetlost, međutim, mi se ipak ne nalazimo van domašaja iskušenja. Ko se između vas obraća za pomoć bogovima akaronskim? Obratimo pažnju na ovaj prikaz - prikaz koji nije plod mašte. Koliko je njih čak i među adventistima sedmog dana kod kojih se mogu videti glavne karakteristike ovoga? - Jedan invalid, iznemogao od bolesti, na izgled veoma savestan, toliko je ograničen i samouveren da neskriveno izražava prezir i nepoštovanje prema zakonima života i zdravlja, zakonima koje smo mi kao narod, milošću Božjom prihvatili. Njegova hrana mora biti pripremljena na takav način da zadovolji njegove nezdrave prohteve. Umesto da seda za sto na kojem se nalazi zdrava hrana, on odlazi u restoran, pošto tamo može da zadovoljava svoje prohteve bez ikakvog ograničenja. Dok se rečito zalaže za umerenost, on zanemaruje njena osnovna načela. On želi da ozdravi, ali nije voljan da to postigne po cenu samoodricanja. Svi takvi se klanjaju pred oltar om izopačenog apetita; i pravi su idolopoklonici. Sposobnosti koje bi - da su posvećene i oplemenjene - mogle poslužiti na slavu Bogu, oslabe i ostaju gotovo beskorisne. Razdražljiv temperament, konfuzno shvatanje i oslabljeni živci predstavljaju samo neke od posledica kršenja prirodnih zakona. Takav čovek je nedelotvoran i potpuno ne po uzdan.

Svako ko bi se usudio da takvoga najdobronamernije opomene i ukaže mu na opasnost koja mu preti, izlaže se njegovoj srdžbi i burnom negodovanju. I najmanji prigovor ili suprotstavljanje dovoljni su da probude njegov ratoborni duh. Međutim, kad mu se ukaže prilika da pomoć zatraži od onih koji isceljujuću moć dobijaju posredstvom mađija, on se žudno okreće takvom izvoru, ne štedeći vreme ni novac u nadi da će sebi osigurati ponuđenu sreću. On je potpuno obmanut i prosto zaluden. Moć čarobnjaka postaje tema njegovih razgovora i pohvala čime i druge navodi da pomoć traže na tom izvoru. Tako Bog Izrailjev biva obeščašćen, dok se uzdiže i slavi sila sotonina.

Svima koji tvrde da su Hristovi sledbenici želim da kažem u ime Njegovo: Ostanite u veri koju ste primili od početka. „A poganih i bapskih gatalica klonite se.“ Umesto da se poveravate mađijskim vradžbinama opsenara, imajte veru u Boga živoga. Prokleta je staza koja vodi u Endor ili u Akaron. Oni koji se izlažu opasnosti da stupe na to zabranjeno tle, spotaći će se i pašće: Ima Boga u Izrailju koji može da oslobodi sve one koje nešto ugrožava i tišti. Pravda je temelj Njegovog prestola.

Opasno je i najmanje zastranjivanje od uputstava koja nam je Gospod dao. Ako skrenemo sa jasne staze dužnosti, pojaviće se čitav niz okolnosti koje će nas neodoljivo vući sve dalje i dalje od pravog puta. Nepotrebna prisnost sa onima koji nemaju poštovanja prema Bogu zavešće nas a da nećemo biti ni svesni toga. Strahovanje da ne uvredimo te svetovne prijatelje sprečava nas da slobodno izrazimo svoju zahvalnost Bogu i priznamo svoju potpunu zavisnost od Njega. Moramo se čvrsto držati Božje Reči, jer su nam opomene, ohrabrenja, pretnje i saveti koji se nalaze u njoj, zaista potrebni. Potreban nam je savršeni primer koji se može naći samo u životu i karakteru našeg Spasitelja.

Božji anđeli čuvaju i štite pripadnike Njegovog naroda dok god se oni drže staze dužnosti; ali za one koji se svojevolejno izlažu opasnosti da stupe na sotonino tle, takva zaštita nije osigurana. Jedan agent velikog obmanjivača u stanju je da kaže i učini svašta da bi ostvario svoj cilj. Manje je bitno da li on za sebe kaže da je spiritista, da leći posredstvom „elektriciteta” ili pak „magnetizma.“ Prividno lepim ophođenjem i praveći se da zna mnogo, on svojim lukavstvima stiče poverenje nesmotrenih. Prikazujući se kao da čita istoriju života i poznaje sve teškoće i patnje onih koji mu se obraćaju za pomoć, i pretvarajući se u anđela svetlosti, dok mu je u srcu grobni mrak, on posebno interesovanje ispoljava za žene koje traže i rado prihvataju njegov savet. Stavlja im do znanja da su sve njihove teškoće posledica nesrećnog braka. To zaista i može da bude tako, ali takav savetnik ne popravlja njihovo stanje. Govori im kako je njima potrebna ljubav i saosećanje. Praveći se da mu je mnogo stalo do njihovog dobra, on stiče mađijsku moć nad svojim žrtvama koje to i ne naslućuju i začarava ih kao što zmija pogledom privlači uzdrhtalu pticu. One ubrzo potpuno padaju pod njegovu vlast; i onda greh, gubitak časti i propast predstavljaju užasan ishod svega toga.

Nije malo njih koji na ovakav način „čine bezakonje” (Ps. 125,5). Put takvih najčešće je obeležen unesrećenim i opustelim domovima, uništenim ugledom i slomljenim srcem njihovih nesrećnih žrtava. Dok javnost o svemu tome malo zna, oni traže nove žrtve a sotona likuje, radujući se uništenju i propasti koje je prouzrokovao.

Vidljivi i nevidljivi svet blisko su povezani. Kad bi se zavesa mogla podići, videli bismo svuda oko sebe zle anđele kako svim silama šire mrak i rade na tome da nekoga prevare i unište. Svojim okruženjem i uticajem oni naročito podstiču i potpomažu one koji su nemoralni i bezbožni. Čovek vere i molitve svoju dušu predaje božanskom vođstvu, i anđeli Božji donose mu svetlost i silu sa neba.

Niko ne može služiti dva gospodara. Suprotnost između službe Bogu i službe sotonu nije ništa manja od suprotnosti koja postoji između svetlosti i tame. Ovu suprotnost prorok Ilija je prikazao u pravoj svetlosti kad je otpadničke Izrailjce neustrašivo pozvao: „Ako je Gospod pravi Bog, idite za Njim; ako li je Val, služite njemu.“

Oni koji se predaju sotoninim vradžbinama mogu se hvaliti da od toga imaju velike koristi, ali da li to samo po sebi pokazuje da su postupali mudro i sigurno? Sta se dobija ako bi život i bio produžen? Šta se postiže sticanjem prolaznog ovozemaljskog dobitka? Hoće li se nepoštovanje Božje volje na kraju pokazati mudrim i ispravnim? Sve to što sada izgleda kao neki dobitak na kraju će se pokazati kao nenadoknadiivi gubitak. Ne možemo nekažnjeno srušiti ni jednu jedinu ogradu koju je Bog podigao da bi zaštitio svoj narod od sotonine.

Naša jedina bezbednost nalazi se u tome da čuvamo „stare međe.“ „Zakon i svjedočanstvo tražite, ako li ko ne govori tako, njemu nema zore.“

„Gledajući na Isusa“

Mnogi u svom verskom životu čine ozbiljnu grešku usredsređujući pažnju samo na svoja osećanja i po tom donose sud o svom napredovanju ili pak nazadovanju. Osećanja nisu siguran kriterijum. Dokaze da nas Bog prima ne treba da tražimo u sebi. U sebi ćemo naći samo ono što nas obeshrabruje. Nadu i sigurnost možemo imati samo „gledajući na Načelnika vjere i Svršitelja Isusa.“ Sve što može da nas nadahne nadom, verom i hrabrošću nalazi se samo u Njemu. On je naša pravda, naša uteha i naša radost.

Oni koji u sebi traže utehu, umoriće se i razočarati. Svest o sopstvenoj slabosti i nedostojnosti treba da nas navede da ponizna srca tražimo iskupljenje žrtvom Hristovom. Oslanjajući se samo na Njegove zasluge naći ćemo spokojstvo, radost i mir. On uvek može da spase sve one koji Njegovim posredovanjem dolaze k Bogu.

Pouzdanje u Hrista je naša neminovnost svakog dana i svakog časa. Njegovo obećanje glasi: „Dokle traju dani tvoji, trajaće i snaga tvoja.“ Njegovom milošću možemo da podnosimo sve teškoće svakodnevnog života i da izvršimo svaku svoju dužnost. Ali mnogi se unapred opterećuju brigom kako će izdržati buduće nevolje. Oni stalno pokušavaju da terete sutrašnjeg dana već danas nose. Stoga su njihova iskušenja velikim delom samo umišljena. Za sutrašnje nevolje, prema Hristovim rečima, ne treba da se brinemo. Svoju milost i staranje On nam obećava samo za danas. On kaže da se ne opterećujemo brigom za potrebe i nevolje sutrašnjeg dana; jer je „dosta svakom danu zla svojega.“

Unapred mučiti svoju dušu zabrinutošću zbog nevolja i teškoća koje nas čekaju u budućnosti nemudro je i nehrišćanski. Činiti tako, značilo bi ne uživati blagoslove današnjeg dana i ne iskoristiti pružena preimućstva. Izvršavati svoje dužnosti za danas i podnositi nevolje koje današnji dan sobom donosi, to je ono što Gospod od nas traži. Danas treba da stražimo budno i da ne vredamo Gospoda ni rečju ni svojim postupcima. Danas moramo čast i slavu odavati samo Bogu. Danas treba da živeti u skladu sa svojom verom pobeđujemo neprijatelja. Danas treba da tražimo Boga u svojim molitvama čvrsto rešeni da ne budemo zadovoljni dok Ga ne nađemo. Danas treba da stražimo budno, da radimo i molimo se tako kao da je to poslednji dan koji nam je poklonjen. Kako bi tada naš život bio ispunjen najdubljom usrdnošću! Kako bismo tada verno i savesno sledili Hrista u svim svojim rečima i postupcima!

Malo je onih koji znaju da cene i pravilno koriste dragocena preimućstva molitve. U svojim molitvama mi stalno treba da se obraćamo Hristu poveravajući Mu svaku svoju potrebu. Možemo Mu slobodno izneti i svoje male brige i nespokojstva isto tako kao i svoje velike nevolje. Sve što nas zabrinjava, tišti i boli treba da iznesemo pred Gospoda u molitvi. Kada osećamo potrebu Hristovog prisustva na svakom koraku, sotona će imati malo mogućnosti da nas uznemirava svojim kušanjima. On svim silama nastoji da nas odvoji od našeg najboljeg i najsaosećajnijeg Prijatelja. Nikoga ne treba da uzimamo za tako poverljivog prijatelja kao što može da bude samo Isus. Njemu sa potpunom sigurnošću možemo da poverimo sve što nam je u srcu.

Braćo i sestre, kada se sakupljate na zajedničko bogoslužnje, verujte da se i Hristos nalazi među vama. Odvratite pogled od sebe i svoga „ja“, gledajte u Isusa, govorite o Njegovoj ljubavi koja se ne može ni sa čim uporediti. Gledajući stalno u Njega, vi ćete se promeniti i postati slični Njemu. Kad se molite, budite kratki i pređite odmah na ono što je cilj molitve. Ne držite Gospodu propovedi svojim dugim molitvama. Tražite hleb života kao što dete kad je gladno traži hleba od svojih zemaljskih roditelja. Bog će svojim blagoslovom zadovoljiti svaku našu potrebu kada to zatražimo od Njega u jednostavnosti i veri.

Molitve koje propovednici upućuju Bogu pre svojih izlaganja često su duge i neodgovara-

juće. One često obuhvataju čitav niz predmeta koji nemaju nikakve veze sa potrebom samog trenutka niti sa duhovnim potrebama okupljenih. Sve to može se iznositi u tajnoj molitvi, ali ne i na javnom bogoslužju. Slušaoci su već zamoreni i žele da propovednik što pre završi. Braćo, povedite narod sobom u svojim molitvama. Pridite svome Spasitelju u veri i recite Mu ono što vam je u tom času najpotrebnije. Neka vam se duša uzdigne Bogu u dubokoj čežnji za blagoslovom koji vam je neophodan u tom trenutku.

Molitva je najsvetiji čin duše. Ona treba da bude iskrena, smerna i usrdna, izražavajući želje obnovljenog srca koje nalazi spokojstvo u prisutnosti svetog Boga. Kada onaj koji se moli oseća da se nalazi u božanskom prisustvu, on potpuno zaboravlja na sebe. On ne oseća nikakvu želju da ističe svoje govorničke sposobnosti; niti pokušava da ugađa uhu onih koji ga slušaju; jedina mu je težnja u tom času da primi blagoslov za kojim duša žudi.

Kad bismo se samo usrdnije pozivali na obećanja koja nam Gospod daje u svojoj Reči, kolike blagoslove bi mogli da primimo! O, kada bi bilo više usrdnih i delotvornih molitava! Hristos je spreman da pritekne u pomoć svakome ko u veri zatraži Njegovu milost.

Poziv radnicima

Duh svetovnosti i sebičnosti lišava Crkvu mnogih blagoslova. Nemamo nikakvog prava za pretpostavku da je Crkvi nekom Božjom samovoljom uskraćena Njegova svetlost i sila, i da je to uzrok njene ograničene korisnosti. Nasuprot takvoj ideji rečito govore brojni uspesi koji su u prošlosti pratili pravilno usmerene napore. Uspeh je oduvek bio srazmeran uloženom trudu. Ograničena aktivnost Crkve posledica je isključivo nedovoljnog zalaganja i požrtvovanosti. Misionarski duh je oslabio; pobožnost je u stalnom opadanju; sebičnost i lakomstvo, požuda i prevara, postoje i među članovima Crkve.

Zar Bog ne obraća pažnju na sve to? Zar On ne čita namere i pobude srca? Usrdna, žarka i pokajnička molitva otvorila bi im ustave neba i donela prave pljuskove milosti. Jasan i neprekidan pogled na Hristov krst osujetio bi njihovu ljubav prema svetlu a duše bi im ispunio poniznošću, kajanjem i zahvalnošću. Oni bi tada uvideli da nisu svoji, i da su otkupljeni krvlju Hristovom.

Smrtonosna duhovna bolest zahvatila je Crkvu. Njeni članovi često su smrtno ranjeni od sotone, ali oni nisu spremni da tada u Hristov krst pogledaju verom kao nekada Izrailjci u zmiju od bronze, da bi našli ozdravljenje i život. Ovaj svet ih toliko privlači i mami da nemaju vremena da Hristov krst posmatraju dovoljno dugo da bi shvatili njegovu slavu i osetili njegovu moć. Kad s vremena na vreme bace po neki pogled na samoodricanje i samopožrtvovanje koje zahteva istina, to im nimalo nije prijatno te skreću pogled u drugom pravcu, kako bi to što brže zaboravili. Pripadnike svog naroda Gospod ne može da učini korisnim i delotvornim sve dok rado ne prihvate uslove koje im je On postavio.

Velika potreba za svetlošću koju je Bog dao svom narodu svuda se oseća, ali ti zahtevi najčešće ostaju uzaludni. Ko oseća teret odgovornosti da se u potpunosti posveti Bogu i Njegovom delu. Gde su mladi koji se pripremaju da odgovore na ovakve pozive? Pred nama se pružaju ogromne oblasti u koje svetlost istine nikada nije doprla. Kud god da bacimo svoj pogled, vidimo bogatu žetvu koja samo čeka srp, ali nema spremnih žetelaca. Često se upućuju molitve za trijumf istine. Šta znače naše molitve, braćo moja? Kakav uspeh vi to priželjkujete? - Uspeh koji bi odgovarao vašoj neaktivnosti, vašoj sebičnoj opuštenosti? - uspeh koji bi došao sam po sebi bez ikakvog napora sa vaše strane?

Da bi radnici spremni za ovaj ozbiljan zadatak mogli biti poslani u polje, u Crkvi mora doći do odlučne promene koja će uznemiriti i one koji bezbrižno leže u svojoj zavetrini. Mora doći do probuđenja, do duhovne obnove. Mora se podići temperatura hrišćanske pobožnosti. Moraju se stvarati i izvršavati planovi za širenje istine da bi ona doprla do svakog naroda na zemlji. One koji tvrde da su Hristovi sledbenici sotona opasno uljuškuje u bezbrižan san dok duše svuda oko njih propadaju, i kakav će izgovor oni moći da pruže Gospodaru za takvu svoju nemarnost?

Reči Hristove: „Što stojite ovdje vas dan besposleni?“ mogu se primeniti i na današnju Crkvu. Zašto se ne prihvatite bilo kog posla u Njegovom vinogradu? Ponovo i ponovo On poziva: „Idite i vi u moj vinograd, i što bude pravo primićete.“ Međutim, znatna većina namerno odbacuje ovaj milostivi poziv neba. Nije li krajnje vreme da poslušate ove božanske naloge? Postoji zadatak za svakog pojedinca koji se naziva imenom Hristovim. Glas sa neba najozbiljnije poziva na dužnost. Poslušajte taj glas i podite na rad u bilo kom mestu i u bilo kom svojstvu. Zašto stojite ovde ceo dan besposleni? Postoji zadatak za svakog od vas - zadatak koji zahteva vaše najbolje energije. Svaki dragoceni trenutak u životu vezan je za neku dužnost koja vas obavezuje prema Bogu ili prema bližnjima, a vi ostajete besposleni?

Veliko delo spasavanja duša još uvek treba nastavljati. Svakom anđelu iz slave neba čast je da učestvuje u tom delu, dok mu se svaki demon iz mraka zablude stalno suprotstavlja. Neprocenjivu vrednost ljudskih duša pred Bogom, Hristos nam je pokazao time što je na svet došao pokrenut ljubavlju večnom da čoveka učini naslednikom svoga svekolikog bogatstva. Otkrivajući nam Očevu ljubav prema palom ljudskom rodu, On Ga prikazuje kao Onoga koji ima pravo da opravda sve koji Mu veruju.

„Hristos nije tražio da ugađa sebi.“ On ništa nije činio sebe radi; Njegovo delo bilo je stalno zalaganje za palog čoveka. U Njegovom prisustvu sebičnost je ostajala posramljena i zbunjena. On je uzeo na sebe našu prirodu da bi stradao umesto nas. Sebičnost, kao greh ovoga sveta, postala je preovlađujući greh i u Crkvi. Žrtvujući samog sebe radi čovekovog dobra, Hristos je udario u sam koren svake sebičnosti. Ne odbijajući ništa, bio je spreman čak i da se odrekne svojih nebeskih počasti i slave. Stoga odgovarajuće samoodricanje i spremnost na žrtvu On s pravom očekuje i od onih radi čijeg spasenja i dobra je došao na ovaj svet. Od svakoga se očekuje da deluje u granicama svojih sposobnosti. Kad je u pitanju slava Božjeg imena, sve ovozemaljske obzire i interese treba staviti u drugi plan. Jedina naša želja na ovom svetu neka bude da što više doprinesemo napretku dela Božjeg.

Hristovi interesi i interesi Njegovih sledbenika trebalo bi da budu potpuno isti; međutim, svet zaključuje da se ti interesi bitno razlikuju, jer oni koji tvrde da su Hristovi, željno ostvaruju svoje lične ciljeve i svoju imovinu upotrebljavaju isto tako sebično kao i oni koji ne ispovedaju istinu. Ovozemaljski dobitak za njih je na prvom mestu; ništa se po vrednosti ne može izjednačiti s tim. Delo Hristovo mora da čeka sve dok oni ne saberu sve što su isplanirali za sebe. U svakom slučaju oni moraju da uvećaju svoj dobitak. Duše moraju propadati ne upoznavši istinu. Kakva je, međutim - u poređenju sa svim njihovim dobitkom i zaradom, njihovim kućama i njivama – vrednost samo jedne duše za koju je Hristos umro? Duše moraju čekati sve dok se oni ne pripreme da bi učinili nešto. Takve sluge mamone Bog naziva lenjim i nevernim slugama, dok ih mamona hvalisavo ubraja u svoje najmarljivije i najodanije sluge. Ličnoj ugodnosti i uživanju na ovom svetu oni žrtvuju dobra koja im je Gospod poverio. Sebičnost je njihov idol.

Užasne li pomisli: ne činiti ništa da bi se duše privukle Hristu koji je žrtvovao sve da bi nama omogućio spasenje! Sebičnost izgoni iz Crkve dobrotvornost, milosrđe i ljubav Hristo-vu. Milioni novca koji pripada Gospodu rasipaju se na zadovoljavanje telesnih želja, dok Njegova

riznica ostaje prazna. Ne znam kako bih vam ovo pitanje mogla predočiti u onoj svetlosti kako mi je to bilo pokazano. Hiljade dolara troše se svake godine na zadovoljavanje oholosti u odevanju. Upravo ta sredstva trebalo je upotrebiti u našim misijama.

Pokazane su mi porodice i pojedinci čiji su stolovi krcati najraskošnijim jelima, i koji zadovoljavaju gotovo svaku svoju želju za najskupljim odevanjem. Oni se bave veoma unosnim poslovima ili imaju dobre plate, a skoro svaki dinar potroše na sebe i svoje ukućane. Zar je to ugledanje na Hrista? Kakav teret takvi osećaju u nastojanju da brižljivom štednjom i samoodricanjem učine što više za napredak dela Božjeg na zemlji? Da se starešina Endrus mogao koristiti bar jednim delom sredstava koja se tako nepotrebno troše, to bi za njega bio veliki blagoslov, i to preimućstvo bi mu produžilo život. Misionarski rad bi se mogao stotruko uvećati kada bi na raspolaganju bilo više sredstava neophodnih za ostvarivanje naših opsežnijih planova. Međutim, sredstva koja su Bogom određena upravo za te ciljeve troše se na pogodnosti koje se smatraju potrebnima za ugodniji i lakši život, i koje možda nije greh imati, ali nisu tako neophodne za širenje istine. Koliko je vas, braćo moja, koji težite samo za ostvarivanjem svojih ličnih ciljeva, a ne za onim što je Hrista Isusa?

O, kada bi Hristos boraveći zaista u srcu svakoga od nas prognao iz Crkve sebičnost u svim njenim oblicima, kakvi bi bili rezultati toga? Sloga, jedinstvo i bratska ljubav bili bi zaista očevidni kao i u prvobitnoj crkvi koju je sam Hristos osnovao. Hrišćanska aktivnost videla bi se svugde i na svakom koraku. Plamen spremnosti na svaku žrtvu za Boga i slavu Njegovog imena zapalio bi celu Crkvu. Svaki hrišćanin bio bi spreman da plodove svog samoodricanja položi na oltar. Bilo bi daleko više aktivnosti u pronalaženju novih metoda kako da se što uspešnije priđe nesrećnim grešnicima koje treba spasavati od večne propasti.

Kada bismo se, bez obzira na zahteve mode, odevali jednostavno, skromno i prikladno; kad bi na svoj sto uvek iznosili jednostavnu i zdravu hranu, izbegavajući svaku raskoš i preterivanje; kada bi naši domovi bili građeni i namešteni u jednostavnosti kakva dolikuje hrišćanima, to bi svedočilo o posvećujućoj sili istine i imalo bi snažan uticaj na nevernike. Međutim, dok se u svemu tome prilagođavamo pripadnicima ovog sveta, dok se u pojedinim slučajevima trudimo da ih čak i prevaziđemo u fantastičnom ukrašavanju, naše propovedanje istine imaće slab ili gotovo nikakav uticaj. Ko će poverovati u ozbiljnost istine za ovo vreme kad oni koji tvrde da su vernici svojim delima protivureče svojoj veri? Nije Bog zatvorio ustave nebeske za nas, već smo to učinili mi sami svojim prilagođavanjem običajima i praksi ovoga sveta.

Treći anđeo je u četrnaestom poglavlju Otkrivenja prikazan kako leti posred neba govoreći snažnim glasom „Ovdje je trpljenje svetih koji drže zapovijesti Božje i vjeru Isusovu.“ Ovdje se prikazuje priroda zadatka koji imaju pripadnici naroda Božjeg. Oni imaju poruku od tako velikog značaja da su predstavljeni kao da lete dok je objavljuju svetu. U svojim rukama oni drže hleb života za tolike duše u svetu koje umiru od gladi. Ljubav Hristova nagoni ih na to. To je poslednja poruka. Nikakvi pozivi milosti neće više biti upućivani kad ova poruka završi svoj zadatak. Kakvog li poverenja! Kakva odgovornost počiva na svima koji su prozvani da prenose reči milostivog poziva: „I Duh i nevjesta govore: Dođi. I ko je žedan neka dode, i ko hoće neka uzme vodu života besplatno.“

Svako ko ovo čuje neka govori: Dođi. U upućivanju ovog poziva treba da se udruže svi - i propovednici i članovi. Ne samo svojim ispovedanjem, nego i svojim karakterom i svojim odevanjem svi treba da pridobijaju duše za Hrista. Kao oni kojima je poverena briga za spasavanje sveta, oni treba da izvršavaju volju Onoga koji je ovu svetu istinu zaveštao ljudima. O, kada bi svi mogli da shvate i osete dostojanstvo i čast svoga Bogom danog poverenja!

Božji pečat

„Potom povika iza glasa, te čuh, i reče: Pristupite vi koji ste poslani na grad svaki s oružjem svojim smrtonosnim u ruci.“

„I viknu čoveka obučenoga u platno laneno koji imaše uz bedricu opravu pisarsku; i reče mu Gospod: Prođi posred grada, posred Jerusalima i zabilježi biljegom čela onih ljudi koji uzdišu i ridaju zbog svih gnusoba koje se čine usred njega. A drugima reče i čuh: Pođite za njim po gradu, i pobijte, neka ne žali oko vaše niti se smilujete; starce i mladiće, i djevojke i djecu i žene pobijte da se istrijebe; ali na kome god bude znak, k njemu ne pristupajte; i počnite od moje svetinje. I počeše od starješina što bjehu pred domom.“ Isus se upravo priprema da napusti presto milosti u nebeskoj svetinji, da obučen u haljine osvete izlije svoj gnjev u kaznama koje moraju stići sve koji svojim životom nisu odgovorili svetlosti koju im je Bog dao. „Što nema odmah osude za zlo djelo, zato srce sinova ljudskih kipi u njima da čine zlo.“ Umesto da ih strpljenje Božje i Njegovo dugo odlaganje zaslužene kazne učini mekšima, oni koji se ne boje Boga i ne ljube istinu postaju u srcu još uporniji na svom rđavom putu. Ali čak i to Božje odlaganje ima svoje granice i mnogi su prekoračili te granice. Oni su prekoračili granice Božje milosti, i zato se Bog mora umešati da bi odbranio svoju čast.

Govoreći o budućnosti Avramovih potomaka u Zemlji koju su tada još držali Amorejci, Gospod je rekao: „jer grijesima Amorejskim još nije došao kraj.“ Iako poznati po svom idolopoklonstvu i izopačenosti, za pripadnike tog naroda još uvek se nije moglo reći da su prepunili čašu svog bezakonja i Gospod nije hteo da izda nalog za njihovo potpuno uništenje. Trebalo je da ispoljavanje božanske sile vide na najupadljiviji način, da ne bi više imali nikakvog izgovora. Saosećajni Tvorac bio je spreman da podnosi njihova bezakonja do četvrtog pokoljenja. Tek tada, pošto se nije videla nikakva promena na bolje, Njegove kazne su neizbežno morale da ih snađu.

Pred Svemogućim se još uvek sa nepogrešivom tačnošću vode izveštaji o životu svih naroda na zemlji. Dok im se Njegova milost još uvek nudi sa usrdnim pozivima na pokajanje, ti izveštaji ostaju otvoreni; ali kad broj prestupa dostigne meru koju je Bog odredio, počinje izlivanje Njegovog gnjeva. Izveštaji se zaključuju i božansko strpljenje prestaje. Nikakvog posredovanja ni zalaganja za takve u milosti nema više.

Gledajući kroz vekove, prorok Jezekilj je upravo ovo vreme video u svojoj viziji. Blagodati milosti Božje dane narodima ovog veka nemaju presedana u istoriji. Mogućnost izbora da prihvate pozive Božje milosti stavljena im je na dohvat ruke kao nikad ranije, ali oni u svojoj oholosti, lakomstvu, idolatriji i preziranju Boga postaju sve gori, i njihova najpodlija nezahvalnost u nebeskim izveštajima najrečitije svedoči protiv njih. Njihovi računi s Bogom brzo se privode kraju.

Ali ono što mene najviše zabrinjava i plaši je činjenica da bezakonje koje je postalo sveopšta pojava, sve više zahvata i truje i one koji imaju najveću svetlost i najveća preimućstva. Pod uticajem gorih od sebe, a kojima su stalno okruženi, mnogi, čak i od onih koji ispovedaju istinu sve više se hlade u veri i prepuštaju se jakoj struji zla. Sveopšti prezir koji se ispoljava prema istinskoj pobožnosti i svetosti navodi i one koji nisu čvrsto povezani sa Bogom da gube strahopoštovanje prema Njegovom zakonu. Kad bi se oni čvrsto držali primljene svetlosti i istinu prihvatili svim srcem, ovaj sveti zakon bio bi im utoliko dragoceniji i draži ukoliko ga svet više prezire i odbacuje. Pošto se nepoštovanje prema Božiem zakonu sve više ispoljava, granična

linija između njegovih poštovalaca i ovog svet a postaje sve izrazitija. Ljubav istinskih vernika prema božanskim propisima sve je veća ukoliko se povećava prezir i protivljenje sa suprotne strane.

Kriza se brzo približuje. Prava poplava prestupa, koja tako naglo raste, pokazuje da vreme Božjeg pohoda samo što nije nastupilo. Iako nerado kažnjava, On će ipak morati da kazni, i to spremno i veoma brzo. Oni koji hode u svetlosti videće znake opasnosti koja se približuje; ali oni ne smeju sedeti mirno, u ravnodušnom očekivanju uništenja, tešeći se verovanjem da će Gospod biti zaklon i zaštita svom narodu u doba pohoda. Daleko od toga. Duboko svesni svoje dužnosti, oni moraju revnosno da rade na spasavanju drugih, očekujući u molitvi, i jakoj veri pomoć od Boga. „Jer usrdna i neprestana molitva pravednoga mnogo može pomoći.“

Kvasac pobožnosti još uvek nije potpuno izgubio svoju silu. U trenutku kad opasnosti i depresija Crkve budu najveći, mala grupa onih koji su postojani u svetlosti uzdisaće i glasno jadikovati zbog gnusoba koje se čine na zemlji. Ali će oni svoje molitve posebno upućivati za Crkvu, zato što se njeni članovi ponašaju isto kao i ostali svet.

Iskrene i ozbiljne molitve ovih malobrojnih vernika neće ostati uzaludne. Kad Gospod dođe kao osvjetnik, On će se takođe pojaviti i kao zaštitnik za sve one koji održe veru u njenoj čistoti i sačuvaju „sebe neopoganjene od sveta.“ U to će vreme Bog, iako tako dugo i strpljivo čeka, ustati da - prema svome obećanju - osveti svoje izabrane koji vapiju k Njemu dan i noć.

Zapovest glasi: „Pođi posred grada, posred Jerusalima, i zabilježi biljegom čela onih ljudi koji uzdišu i ridaju zbog svih gnusoba koje se čine usred njega.“ Oni koje prorok vidi kako uzdišu i plaču u stvari su oni koji ne prestaju da naglašavaju reči života; oni ukoravaju, savetuju i preklinju. Neki od onih koji su obeščastili Boga, navedeni su da se pokaju i da se u srcu ponize pred Njim. Ali je slave Gospodnje nestalo iz Izrailja; iako mnogi još uvek formalno ponavljaju verske obrede, Njegova sila i Njegovo prisustvo nedostaju.

U vreme kad gnjev Božji počne da se izliva u sve učestalijim kaznama, ti smerni i odani Hristovi sledbenici razlikovaće se od ostalih po svom dubokom duševnom bolu, koji će se vidno odražavati u oplakivanju i uzdasima, u ukoru i opomenama. Dok će drugi pokušavati da postojeće zlo pokriju plaštem odobravanja i iznalaženjem izgovora za bezbožništvo koje svuda preovlađuje, oni koji revnuju za čast Božjeg imena i vole duše svojih bližnjih neće ćutati da bi stekli bilo čije odobravanje. Svojim nesvetim delima i razgovorima bezakonici svakog dana muče ove pravedne i pobožne duše. Nemoćni da zaustave rušilačku bujicu bezakonja, oni su puni tuge i zabrinutosti. Oni plaču pred Bogom videći kako se vera prezire u domovima upravo onih koji imaju tako veliku svetlost. Oni tuguju i muče svoje duše zbog toga što se oholost, tvrdičluk, sebičnost i prevara svake vrste nalaze i u Crkvi. Božji Duh koji je spreman da ukori, baca se prezrivo pod noge, dok sluge sotonine likuju. Bog je obeščaćen, a istina učinjena gotovo nedelotvornom.

Oni koji ne osećaju nikakav bol ni tugu zbog sopstvenog duhovnog opadanja niti plaču zbog greha drugih, neće primiti Božji pečat. Svojim glasnicima, ljudima sa oružjem smrtonosnim u ruci, Gospod nalaže: „Prođite za njim po gradu, i pobijte, neka ne žali oko vaše niti se smiluje; starce i mladiće, i djevojke i djecu i žene pobijte da se istrijebe; ali na kome bude znak, k njemu ne pristupajte; i počnite od moje svetinje. I oni počеше od starješina što bjehu pred domom.“

Ovde vidimo da će crkva - svetinja Gospodnja - prva osetiti udarac gnjeva Božijega. „Starješine,“ kojima je Bog podario veliku svetlost i koje je postavio čuvarima duhovnih interesa svog naroda izdali su Njegovo poverenje. Njihov je stav da ne treba očekivati čudesa i vidljivo ispoljavanje sile Božje kao u davno proteklim danima. „Vremena su se promenila.“ Ove reči jačaju njihovo neverovanje, i oni ponavljaju „Gospod ne čini ni dobro ni zlo.“ On je suviše

milostiv da bi svoj narod pohodio sudom i kaznama. „Mir je i nema se čega bojati,“ to je poklič ovih ljudi koji svoj glas nikada neće podići kao jasan zvuk trube da bi ukazali narodu Božjem na prestupe njegove i domu Jakovljevom na grehe njihove. Ovi „nijemi psi koji neće da laju“ upravo su oni koji će osetiti osvetu uvređenog Boga. Starci i mladići, devojke i mala deca, svi će zajedno biti uništeni.

Gnusobe zbog kojih pravi vernici uzdišu i plaču predstavljaju sve ono što može da vidi ograničeno oko smrtnika, ali oni daleko teži gresi, koji izazivaju ljubomorno revnovanje čistog i svetog Boga, ostaju skriveni. Veliki i sveznajući Bog, koji čita svaku tajnu srca, zna i za najskrivenije grehe onih koji čine bezakonje. Osećajući se sigurni u svojoj obmanutosti, i pošto ih Gospod tako dugo trpi, ovakvi govore da On to i ne vidi, i ponašaju se kao da je On potpuno napustio zemlju. Ali On će razotkriti njihovo licemerje i obelodaniti pred drugima grehe koje oni tako brižljivo kriju.

Ni najistaknutiji položaj, ni dostojanstvo, ni svetovna mudrost, ni sveta služba ne mogu sprečiti ljude da žrtvuju načela kada se povode za svojim varljivim srcem. Oni koje smatramo časnim i ispravnim često se pokazuju kao kolovođe u otpadništvu navodeći svojim primerom i druge da sasvim ravnodušno zloupotrebljavaju Božju milost. On neće beskrajno podnositi njihovu bezbožnost, i pohodiće ih svojim gnjevom bez milosti.

Svoju prisutnost Gospod nerado povlači od onih koji su bili blagosloveni velikom svetlošću i koji su osetili silu Njegove Reči u službi drugima. Oni su kao Njegove verne sluge nekada bili blagosloveni i počastvovani Njegovim prisustvom i Njegovim vođstvom; ali su, udaljujući se od Boga i zavodeći i druge na pogrešan put, opravdano izazvali Njegovu božansku srdžbu.

Dan Božje osvete upravo je pred nama. Pečat Božji biće stavljen na čela samo onih koji plaču i uzdišu zbog gnusoba koje se čine na zemlji. Oni koji se u ljubavi i naklonosti povezuju sa ovim svetom, i jedu i piju s pijanicama biće neizbežno uništeni sa onima koji čine bezakonje. „Oči Gospodnje obraćene su na pravednike, i uši Njegove na jauk njihov; ali je strašno lice Gospodnje za one koji čine zlo.“

Svojim ponašanjem i svojim postupcima mi odlučujemo da li ćemo primiti pečat Boga živoga ili ćemo biti posečeni smrtonosnim oružjem. Kapi gnjeva Božjeg već počinju da padaju na zemlju; ali kad se sedam poslednjih zala nepomešano utočenih u čašu gnjeva Njegova konačno izliju, tada će biti zauvek prekasno da se bilo kakvim kajanjem nađe zaštita. Neće više biti krvi pomirenja koja bi mogla da odstrani mrlje greha.

„A u to će se vrijeme podignuti Mihailo veliki knez, koji brani tvoj narod; i biće žalosno vrijeme, kakvoga nije bilo otkako je naroda do tada; i u to će se vrijeme izbaviti tvoj narod, svaki koji se nađe zapisan u knjizi.“ Kad to vreme nevolje dođe, slučaj svakog pojedinca biće odlučan; i za one koji ostanu nepokajani neće više biti nikakvog proveravanja ni vremena milosti. Božji narod biće već zapečaćen pečatom Boga živoga. Pripadnici tog malog ostatka, nemoćni da se sami brane u smrtnom sukobu sa zemaljskim vlastima, svrstanim na strani aždaje, svoje utočište i odbranu naći će samo u Bogu. Dekret om izdatim od najviših zemaljskih autoriteta od njih će se, pod pretnjom progonstva i smrti, tražiti da se poklone zveri i da prime njen žig. Neka Bog već sada bude u pomoći svome narodu, jer kako bi se održao u tom strašnom sukobu bez Njegove pomoći!

Hrabrost, moralna snaga, vera i potpuno pouzdanje da Bog zaista može spasti i izbaviti nisu doživljaji jednog trenutka. Te vrline božanske milosti stiču se dugogodišnjim iskustvom. Životom pobožnih stremljenja i nepopustljive odanosti pravdi, izabranici Božji zapečaćuju svoju sudbinu. Napadani bezbrojnim iskušenjima, oni znaju da se moraju najodlučnije odupreti ili biti savladani.

Oni osećaju da je pred njima veliki zadatak koji se mora izvršiti, i da svakog trenutka mogu biti pozvani da polože svoje oružje; i ukoliko bi svoj život morali da završe neobavljena zadatka, to bi za njih bio večni gubitak. Svetlost istine oni su prihvatili željno i revnosno kao i prvi učenici koji su je slušali sa Hristovih usana. Kada su ti prvi hrišćani bili prognani u planine i pustinje, kad su u tamničkim ćelijama bili prepušteni da umiru od gladi, hladnoće i mučenja, kad je mučenička smrt izgledala jedini izlaz iz njihovih nevolja i muka, oni se radovahu što se udostojiše da stradaju za Hrista koji je raspet njih radi. Dostojan primer tih vernika biće prava uteha i ohrabrenje za narod Božji koji će morati da preživi vreme nevolje „kakvoga nije bilo.“

Neće svi koji tvrde da svetkuju subotu biti zapečaćeni. Mnogi čak i između onih koji druge poučavaju istini neće primiti Božji pečat na svoja čela. Oni imaju svetlost sadašnje istine, oni znaju volju svoga Gospodara i razumeju svaku tačku naše vere, ali nemaju odgovarajuća dela. Oni koji su upoznati sa proročanstvima i riznicom božanske mudrosti, treba da žive u skladu sa svojom verom. Slično Avramu, oni svojim domom treba da upravljaju „i nakon sebe,“ pokazujući svetu kakav uticaj istina preko dobro sređene porodice može da ima na ljudsko srce.

Svojim nedostatkom odanosti i pobožnosti, svojim propustom da dostignu visoko merilo vere, oni i druge navode da ostaju zadovoljni svojim duhovnim stanjem. Ljudi ograničenog rasuđivanja ne uviđaju da ugledajući se na takve, koji su pred njima često otvarali riznicu Božje Reči, neizbežno izlažu opasnosti spasenje svoje duše. Jedini pravi uzor je samo Isus. Svi oni koji žele da saznaju šta Gospod traži od njih moraju sami za sebe da pretražuju Bibliju, klečeći pred Bogom u poniznosti, spremni da budu poučavani kao deca. Ma koliko neki propovednik visoko stajao u milosti kod Boga i uživao Njegovu naklonost, ako zanemari da napreduje u primljenoj svetlosti, odbijajući da bude poučavan kao malo dete, On je u opasnosti da zapadne u tamu sotonskih obmana zavodeći i druge na isti put.

Pečat Božji niko od nas neće primiti dokle god na svom karakteru ima ma i jednu manu ili mrlju. Na nama je da otklonimo nedostatke svoga karaktera, da hram svoje duše očistimo od svega što dušu prlja i obesvećuje. Tada će se pozni dažd izliti na nas kao što se rani dažd izlio na učenike na dan Pedesetnice.

Mi se suviše lako zadovoljavamo svojim duhovnim dostignućima. Osećamo se bogatima, misleći da smo se obogatili, a ne znamo da smo nesrećni, nevoljni, siroti, slepi i nagi. Sad je vreme da se poslušaj opomena i upozorenje Vernog Svedoka: „Savjetujem te da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš; i bijele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti očinjom pomaži oči svoje da vidiš.“

U ovom životu moramo nailaziti na žestoka iskušenja i podnositi velike žrtve, ali Hristov mir je nagrada za sve to. Tako je malo samoodricanja i tako malo stradanja Hrista radi, da je krst skoro potpuno zaboravljen. Da bismo sa Hristom u konačnom trijumfu sedeli na prestolu, ovde moramo biti saučesnici s Njim u Njegovom stradanju. Dokle god biramo lakši put ugađanja sebi i dokle god se plašimo samoodricanja nećemo postati čvrsti i postojani u veri niti ćemo u svojoj duši doživljavati mir Hristov i onu radost koju može da donese samo svest o pobedi. Najuzvišeniji pripadnici iskupljenih koji će, odeveni u bele haljine, stajati pred prestolom Boga i Jagnjeta, znaju za borbu i sukobe da bi se zadobila pobjeda, jer su došli „od nevolje velike.“ Oni koji radije popuštaju okolnostima nego da se upuste u ovu borbu neće znati kako da se drže u taj dan kad muka i strah spopadnu svaku dušu, kad Noje, Danilo i Jov - ako bi se našli tu - ne bi mogli da spasu ni sina ni kćeri, jer će svako morati da spasava dušu svoju pravdom svojom.

Neka niko ne pomišlja da je njegov slučaj beznadežan, da nije u mogućnosti da živi hrišćanskim životom. Hristovom smrću takve mogućnosti širom su otvorene svakoj duši. Isus je

naša uvek prisutna pomoć u svakoj nevolji i u svakoj potrebi. Samo kad Ga pozovemo u veri, On prema svome obećanju Cuje i odgovara na svaku našu molitvu.

O, živa i delotvorna vero, koliko si nam neophodna! Mi te moramo imati, ili ćemo nemoćno klonuti i pasti u dan iskušenja. Tajanstvena neizvesnost koja će tada pretiti da zaseni naš put ne sme nas obeshrabriti niti pak gurnuti u očajanje. To je samo zastor kojim Bog pokriva svoju slavu kad dolazi da nas obaspe obiljem svojih blagoslova. U to treba da smo osvedočeni iz svog dosadašnjeg iskustva. U dan kada Bog bude imao parbu sa svojim narodom, ta iskustva biće za nas izvor utehe i nade.

Sada je vreme kad i sebe i svoju decu moramo čuvati neopoganjenima od ovoga sveta. Sada je vreme kad haljine svog karaktera moramo oprati i ubeliti u krvi Jagnjetovoj. Sada moramo pobediti oholost, strasti i duhovnu lenjost. Sad je vreme da se probudimo i da odlučnim naporima izgrađujemo skladan hrišćanski karakter. „Danas ako glas Njegov čujete ne budite drvenastih srca.” Položaj u kojem se nalazimo očekujući pojavu našeg Spasitelja iziskuje da budno stražimo više nego ikad. Svet se nalazi u velikoj duhovnoj tami. „Ali vi, braćo,“ kaže apostol, „niste u tami da vas taj dan kao lupež zateče.“ Božja je namera oduvek bila da tamu pretvori u svetlost, tugu u radost a malaksalost u odmor i spokojstvo za duše koje na to čežnjivo čekaju.

Kako se ponašate, braćo, u ovom velikom delu pripreme? Oni koji se ujedinjuju sa svetom primaju svetovno obeležje i pripremaju se da prime žig zverin. Dok oni koji nisu zadovoljni svojim duhovnim stanjem, koji u poniznosti pred Bogom teže da svoju dušu očiste pokoravajući se istini - takvi primaju nebesko obeležje i pripremaju se za primanje pečata Božjeg na čelima svojim. Kad dekret stupi na snagu i kad se (poklonicima zveri) bude davao žig, karakter vernih ostaće čist i besprekoran za svu večnost.

Sad je vreme da se pripremimo. Pečat Božji nikada neće biti stavljen na čela nečistih ljudi ili žena, niti pak na čela slavloljubivih poklonika ovog sveta. Zapečaćeni tim pečatom nikada neće biti oni koji su lažljivog jezika i u čijem se srcu nade bilo kakva prevara. Svi koji žele da prime ovaj pečat moraju se naći potpuno besprekorni pred Bogom - kandidati za nebo. Idimo napred, braćo i sestre. U ovom trenutku mogu samo ukratko da pišem o ovome, samo da vam skrenem pažnju na neophodnost pripreme za sve to. Pretražite sami Svete spise da biste mogli shvatiti strašnu ozbiljnost sadašnjeg vremena.

Jedan naročiti apel*

Ispunjena sam bolom i tugom kad pomislim u kakvom se stanju nalazimo kao narod. Gospod nije zatvorio nebo pred nama, nego nas naš život stalnog nazadovanja i otpadništva odvaja od Boga. Oholost, lakomstvo i ljubav prema svetu žive u srcu bez ikakvog straha od odbacivanja, neodobravanja ili bilo kakve osude. Teški i drski gresi, gresi kojima se prekoračuju granice dozvoljenog, postoje među nama. A ipak je opšte mišljenje da Crkva cveta i da u svim njenim granicama vladaju mir i duhovno blagostanje.

Crkva je prestala da sledi Hrista kao svog Vođu i stalno se povlači prema Egiptu. Ipak je

* Ovaj apel napisan je u Haldsburgu, Kalifornija, 30. maja 1882. godine da bi bio pročitao na sastanku održanom pod šatorima. Apel sadrži opomene i uputstva koje je spisateljica, budući lično odsutna, smatrala neophodnim da saopšti Crkvi. Ovde ga unosimo za dobro onih koji nisu bili prisutni na tom sastanku, kao i svih onih koji žele da isti ostane sačuvan u trajnom obliku.

malo njih koji su uznemireni ili zabrinuti zbog nedostatka duhovne snage. Sumnja, pa čak i otvoreno neverovanje u Svedočanstva Duha Božjeg deluju kao kvasac zla po svim našim skupštinama. Sotona želi da bude tako. Propovednici koji umesto Hrista propovedaju i ističu sebe takođe žele da tako bude. Svedočanstva se i ne čitaju i ne cene. Bog ne prestaje da vam govori. Svetlost vam blistavim zracima dolazi i iz Svetog pisma i iz Svedočanstava, ali se omalovažava i zanemaruje i jedno i drugo. Posledice se očevidno odražavaju u nedostatku čistote, pobožnosti i usrdne vere među nama.

Neka svako sam sebi od srca postavi pitanje: „Kako smo zapali u ovakvo stanje duhovne nemoći i neslaganja? Nismo li Božje negodovanje i neodobravanje izazvali svojim postupcima koji nimalo ne odgovaraju našoj veri? Nismo li prijateljstvo i odobravanje ovog sveta tražili radije nego prisustvo Hristovo i dublje poznavanje Njegove volje?“ Preispitajte svoje srce. Osvrnite se kritički na svoj život. Razmislite o tome kakvo društvo birate. Težite li da se nađete u društvu mudrih, ili ste skloniji da izaberete društvo ovog sveta, drugove koji se ne boje Boga niti slušaju glas Jevanđelja?

Da li je rekreacija koju koristimo takvog karaktera da nam daje moralnu i duhovnu snagu i da li nas navodi na čistotu misli i postupaka? Nečistota danas sve više uzima maha čak i među onima koji tvrde da su sledbenici Hristovi. Strasti se ne obuzdavaju, čulne sklonosti popuštanjem sve više jačaju, dok moralne snage sve više slabe. Mnogi željno učestvuju u zabavama ovog sveta koje sistematski potkopavaju moral i koje Reč Božja osuđuje. Na taj način oni raskidaju svoju povezanost s Bogom i svrstavaju se sa onima koji ljube zadovoljstva ovoga sveta. Gresi koji su uništili prepotopni svet i gradove u sidimskoj dolini - Sodom i Gomor - i danas postoje; i to ne samo u neznabožackim zemljama, ne samo među takozvanim hrišćanima popularnih crkava, već i među onima koji tvrde da željno očekuju dolazak Sina čovečijega. Kad bi vam Bog prikazao te grehe onakvima kakvi su oni zaista u Njegovim očima to bi vas ispunilo sramom i užasom.

Sta je dovelo do ovako uznemiravajućeg stanja? Mnogi koji su teorijski prihvatili istinu, u stvari nisu obraćeni. Ja znam o čemu govorim. Malo je onih koji osećaju istinsku ožalošćenost zbog greha, koji imaju duboko i bolno osvedočenje o izopačenosti nepreporođene prirode. Kameno srce retko se menja u „srce mesno.“ Malo je njih koji su spremni da padnu na stenu i da se razbiju.

Bez obzira kakvi ste ili kakav je bio vaš život u prošlosti, spasenje možete dobiti samo putem koji je Bog odredio. Morate se istinski pokajati; u osećanju sopstvene bespomoćnosti morate pasti na stenu - Hrista Isusa. Morate osetiti da vam je neophodan lekar i da krv Hristova predstavlja jedini lek protiv greha. Taj lek može se obezbediti samo dubokim kajanjem pred Bogom i verom u Gospoda Isusa Hrista. To su koraci sa kojima bi mnogi koji tvrde da su hrišćani, pa čak i mnogi propovednici, morali tek da otpočnu. Slično farisejima iz Hristovih dana, mnogi od vas ne osećaju potrebu za Spasiteljem. Zadovoljni svojim stanjem, vi ne prestajete da uzdižete i veličate sebe. Hristos kaže: „Ja nisam došao da zovem pravednike, nego grešnike na pokajanje.“ Krv Hristova biće delotvorna samo za one koji osećaju potrebu za njenom silom, koja zaista može da očisti od greha.

Na kakvu je neuporedivu ljubav i poniženje, iako nismo imali nikakvih prava na Božju milost, Hristos bio spreman da bi ostvario naše iskupljenje! Ali naš Veliki Lekar od svake duše traži безусловnu potčinjenost i predanje. Nikada ne možemo sami sebi da prepisujemo lek. Naša volja i naši postupci moraju da budu potpuno potčinjeni rukovođenju Hristovom.

Mnogi nisu svesni sopstvenog duhovnog stanja i opasnosti u kojoj se nalaze; a u prirodi i načinu Hristovog rada ima tako mnogo toga što se protivi svakom svetovnom načelu i oholosti

ljudskog srca. Hristos očekuje od nas da se, verujući u Njegovu ljubav i mudrost, s potpunim poverenjem predamo u Njegove ruke.

Možda kao i Nikodim u svoje vreme, laskamo sebi da smo u moralnom pogledu ispravni pred Bogom i da se ne moramo pred Njim ponižavati kao obični grešnici. Ali moramo se složiti s tim da „ući u život“ (Mat. 19,17) možemo na isti način kao i najveći grešnici. Moramo prestati da ističemo nekakvu svoju pravdu, tražeći da nam se pripiše pravda Hristova. Za pomoć i snagu moramo u potpunosti zavisiti od Hrista. Sopstveno „ja“ mora u nama umreti. Moramo priznati da sve što imamo dolazi od neizmernog bogatstva Božje milosti. Neka nam u srcu uvek budu reči: „Ne nama, Gospode, ne nama, nego imenu svojemu daj slavu, milosti Tvoje radi i istine Tvoje radi.“

Prava vera je uvek praćena ljubavlju, a ljubav se ogleda u poslušnosti. Sve sile, prohtevi i želje obraćenog čoveka stavljaju se pod kontrolu Hristovu. Njegov Duh je sila koja obnavlja i menja prema božanskom obličju sve one koji Ga prihvate. Žao mi je što moram reći da mnogi koji na rečima ispovedaju istinu još uvek nemaju to iskustvo. Veoma je mnogo onih koji nastavljaju sopstvenim putem i popuštaju svojim grešnim željama, a u isto vreme tvrde da su Hristovi sledbenici. Oni se u svom srcu nikada nisu potpuno predali Bogu. Slično ludim devojkama, iz Hristove parabole, oni propuštaju da uz svoje žiške uzmu i sudove sa uljem milosti. Svedočim vam, braćo moja, da mnogi koji tvrde da veruju, pa čak i propovedaju istinu, još uvek robuju grehu. Niske strasti skrnave um i misli i izopačuju dušu. Neki koji čine najgnusnije bezakonje pozajmljuju nebesku odeću da bi što delotvornije služili sotoni.

„Koji je god rođen od Boga ne čini grijeha.“ On zna da je iskupljen krvlju Hristovom i da se najsvetijim zavetom obavezao da slavi Boga ne samo duhom, nego i telom i dušom, jer celim svojim bićem pripadamo Bogu. Ljubav prema grehu i prema samom sebi u njemu je potpuno savladana. On svakog dana ponavlja pitanje: „Šta ću vratiti Gospodu za sva dobra što mi je učinio?“ „Gospode, šta hoćeš da činim?“ Pravi hrišćanin se nikada ne žali da je Hristov jaram težak i da mu ranjava vrat. On služenje Isusu smatra najvećom slobodom. Zakon Božji njemu pričinjava radost i uživanje. Umesto nastojanja da propise Božjeg zakona prilagodi svojoj grešnosti, on se neprekidno trudi da se uzdigne do kriterijuma njegove savršenosti.

Takvo mora biti i naše iskustvo da bismo se pripremili za dan Gospodnji i da bi opstali na Njegovom sudu. Sad, dok se vreme proveravanja još uvek nastavlja, dok se još uvek čuje glas milosti, sad je vreme da odbacimo svoje grehe. Dok moralna tama pokriva zemlju poput mrtvačkog pokrova, svetlo koje Božji barjaktari nose treba da blista još jačim i prodornijim zracima, pokazujući potpunu suprotnost između nebeske svetlosti i sotonskog mraka.

Bog nam pruža obilje mogućnosti da se usavršimo Njegovom milošću i da bez ikakvog nedostatka i mane, dočekamo dolazak našeg Spasitelja. Jeste li spremni za tu pojavu? Jeste li obučeni u svadbenu odeću? Tom odećom nije moguće pokriti nikakvu obmanu, nečistotu, izopačenost ili licemerje. Oko Božje neprekidno vas prati. On vidi svaku misao i svaku nameru srca. Svoje grehe možemo prikriti od očiju smrtnih ljudi, ali od Tvorca ne možemo sakriti ništa. Bog nije poštedeo svoga Sina, već Ga je predao na smrt za naše prestupe i da vaskrsne za opravdanje naše. Preko Hrista svaku svoju molitvu možemo da uputimo prestolu milosti. Preko Njega, pored sve svoje nedostojnosti, možemo da dobijemo sve duhovne blagoslove. Hoćemo li da Mu pridemo, da bismo dobili večni život?

Kako možemo upoznati Božju dobrotu i Njegovu ljubav? Psalmista ne kaže: Slušajte i saznaćete, čitajte i saznaćete, ili verujte i saznaćete, nego naglašava: „Ispitajte i vidite kako je dobar Gospod.“ Umesto da se oslanjate na reči drugih, ispitajte sami za sebe.

Iskustvo je saznanje koje se stiže proveravanjem. Sada nam je neophodna vera stečena iskustvenom spoznajom. „Ispitajte i vidite kako je dobar Gospod.“ Neki - a takvih je u stvari mnogo - imaju teorijsko znanje o verskim istinama, ali obnavljajuću silu božanske milosti nikad nisu osetili u svom srcu. Svedočanstva koja sadrže opomene, ukore i pouke upućene zaista preko Svetog Duha, takvi ne slušaju rado. Oni veruju da će gnjev Božji stići nepokajane, ali ne ulažu neophodne napore da bi ga izbegli. Oni veruju u spasenje i večni život, ali ne ulažu nikakve žrtve da bi to dobili. Oni veruju u vrednost spasenja i svesni su da će mogućnost iskupljenja ubrzo zauvek prestati. Pa ipak zanemaruju najdragoceniju mogućnost da se izmire sa Bogom.

Oni možda i čitaju Bibliju, ali ih njene pretnje uopšte ne uznemiravaju niti ih njena obećanja privlače. Oni odobravaju sve ono što je uzvišeno i plemenito, ali ipak nastavljaju putem koji Bog izričito zabranjuje. Oni znaju za utočište, ali se ne koriste njime; znaju za lek protiv greha, ali ga ne uzimaju. Oni znaju šta je ispravno, ali im se to ne dopada. Činjenice da sve ovo znaju samo još više uvećavaju njihovu krivicu i osudu.

Postati zaista Hristov učenik znači odreći se sebe i slediti Njegov primer i u nevolji isto tako kao i u dobru. Malo je njih koji danas tako postupaju. Mnogi prorokuju laž, i narod to rado sluša; ali kakav će biti kraj svega toga? Kakva će biti odluka kada njihov rad, zajedno sa svim svojim posledicama, bude iznesen pred Božji sud?

Život hrišćanina je ratni pohod. Govoreći o ratovanju sa „upraviteljima tame i duhovima pakosti ispod neba“, Pavle i o sebi kaže „dobar rat ratovah.“ Na drugom mestu on izjavljuje: „Jer još do krvi ne dodoste boreći se protiv grijeha.“ O, ne, zaista! Danas se greh gaji i opravdava. Oštrica duhovnog mača - Reč Božja - ne zaseca u dušu. Da li se ta religija promenila? Da li se sotonino neprijateljstvo protiv Boga umanjilo? Život vere je nekada predstavljao nevolje i stradanja i tražio veliko samoodricanje. Danas je sve to učinjeno veoma lakim. A zašto je tako? Takozvani narod Božji napravio je kompromis sa silama tame.

Strogo svedočanstvo mora ponovo da oživi. Put prema nebu nije danas ravniji ni lakši nego što je bio u danima našeg Spasitelja. Moramo odbaciti svaki svoj greh. Svako omiljeno popuštanje koje ometa naše napredovanje u veri, moramo napustiti. Desno svoje oko ili desnu ruku, ukoliko nas navode na prestup, moramo žrtvovati. Jesmo li spremni da se odrekemo svoje mudrosti i da carstvo nebesko primimo u jednostavnosti deteta? Jesmo li spremni da odbacimo svoju ličnu pravdu i da se odrekemo stalnog druženja sa ovim svetom? Jesmo li spremni da žrtvujemo odobravanje i laskanje od strane ljudi? Cena večnog života je neizmerna. Jesmo li spremni na napore i žrtve srazmerne uzvišenosti i vrednosti cilja koji želimo postići?

Svako druženje sa izabranom osobom, ma koliko ograničeno bilo, ostavlja neizbežno svoj uticaj na naše ponašanje. Do koje mere ćemo potpasti pod taj uticaj zavisi od stepena stvarne prisnosti, od učestalosti razgovora, od naše ljubavi i poštovanja ličnosti sa kojom se družimo. Isto tako i trajnim poznanstvom i druženjem sa Hristom mi možemo postati slični Njemu, kao svom besprekornom Uzoru.

Družiti se prisno sa Hristom - kakvog li neizrecivo dragocenog preimućstva! Takvo druženje je i naše preimućstvo samo ako zaista težimo za tim - ako smo spremni na svaku žrtvu toga radi. Kada su prvi učenici čuli reči Hristovog poziva, oni su osetili potrebu za Njim. Tražeći Ga usrdno, oni su Ga i našli, i spremno pošli za Njim. Bili su s Njim u kući, za zajedničkim stolom, u odaji za molitvu i u otvorenoj prirodi. Bili su s Njim kao učenici sa Učiteljem, primajući svakog dana pouke o svetim istinama neposredno sa Njegovih usana. Gledali su na Njega u svemu kao što sluge gledaju na svoga gospodara da bi se naučili svojoj dužnosti. Služili su Mu rado i sa zadovoljstvom. Sledili su Ga kao što vojnici slede svog vojskovođu, boreći se „u dobroj borbi

vjere.“ „I koji su s Njim jesu pozvani, i izabrani i vjerni.“

„Koji govori da u Njemu stoji, i taj treba da hodi kao što je On hodio.“ „A ko nema Duha Hristova, taj nije Njegov.“ Takva prilagođenost Hristu ne može ostati nezapažena za okolinu. Ona postaje predmet pažnje i razgovora. Hrišćanin možda neće biti ni svestan te velike promene; jer ukoliko po svom karakteru bude sličniji Hristu utoliko će imati skromnije mišljenje o sebi; ali to će videti i osećati oni koji se nalaze oko njega. Oni koji su stekli najdublje iskustvo sa Bogom najdalje se drže od oholosti i samouzdanja. Oni imaju najskromnije mišljenje o sebi a najuzvišeniju predstavu o slavi i uzvišenosti Hristovoj. Oni osećaju da i najmanje mesto u Njegovoj službi predstavlja i suviše veliku počast za njih.

Mojsije nije znao da je svetlost koja mu je blistala sa lica bila tako mučna i nepodnošljiva za one koji u molitvi nisu održavali tako prisnu vezu sa Bogom kao on. Pavle je imao veoma skromno mišljenje o svom napredovanju u hrišćanskom životu. O sebi on kaže: „Ne kao da već dostigoh ili se već savrših.“ O sebi on govori kao o „najvećem grešniku.“ Ipak je Pavle bio visoko počastvovan pred Bogom. U svetoj viziji on je bio uznesen do trećeg neba i primio otkrivenje o božanskoj slavi, otkrivenje koje nije bilo dozvoljeno obznanjivati.

Jovana Krstitelja naš Spasitelj proglašava najvećim od svih proroka. Kakve li ipak suprotnosti između jezika ovog Božjeg čoveka i onoga što govore mnogi koji se izdaju za propovednike krsta! Kad su ga zapitali da li je on Hristos, Jovan je rekao da nije dostojan ni odrešiti remena na obući svoga Gospoda. Kad su mu se njegovi sledbenici obratili sa žalbom da se pažnja naroda okrenula novom Učitelju, Jovan ih je podsetio na svoju još ranije datu izjavu u kojoj on sebe naziva samo pretečom Obećanoga. Hristu, kao „ženiku“ pripada prvo i najuzvišenije mesto u osećanjima Njegovog naroda. „Priatelj Ženikov stoji i sluša Ga, i radošću raduje se glasu Ženikovu. Ova, dakle, radost moja ispuni se. Koji odozgo dolazi nad svima je.“ „Koji primi njegovo svjedočanstvo, potvrdi da je Bog istinit.“

Takvi radnici su danas neophodni u delu Božjem. Njegovo sveto delo treba poštediti uobraženih, zavirljivih i pakosnih kritičara, koji samo iznalaze greške. Takve ne treba trpeti u propovedničkoj službi, čak ako prividno i urade nešto dobro. Božje delo nikada ne zavisi samo od ljudi ili materijalnih sredstava. On traži radnike koji su istiniti i verni, čisti i sveti, one koji osećaju neophodnost Hristove iskupljujuće krvi i posvećujuće blagodati Njegovog Svetog Duha.

Braćo moja, Bog je ožalošćen i uvređen vašom međusobnom zavisti, ljubomorom, ogorčenošću i neslogom. U svemu ovome vi se dajete u poslušnost sotoni, a ne Hristu. Kad vidimo ljude čvrste u načelu, neustrašive u dužnosti, revnosne u delu Božjem, a ipak strpljive i smerne, plemenite i pažljive prema svakome, spremne na praštanje i pune ljubavi u zalaganju za spasavanje duša za koje je Hristos umro, nema nikakve potrebe da se pitamo: Jesu li to hrišćani? Takvi daju nesumnjive dokaze da su zaista bili sa Isusom i da su se naučili od Njega. Međutim, kad vidimo ljude suprotnih karakternih osobina, koji na svakom koraku ispoljavaju oholost, sujetu, neozbiljnost, površnost, duh ovoga sveta, tvrdičluk, neljubaznost i stalnu spremnost na osudu, ne moramo se raspitivati s kim se oni druže i ko im je najprisniji prijatelj. Oni formalno možda ne veruju u vradžbine; ali oni ipak održavaju zajednicu sa zlim duhovima.

Ovakvima bih htela da kažem: „Ne hvalite se i ne lažite na istinu. Ovo nije ona premudrost što dolazi odozgo, nego zemaljska, ljudska, đavolska. Jer gdje je zavist i svađa tu je i nesloga i svako zlo djelo. A premudrost koja je odozgo ona je najprije čista, a potom mirna, krotka, pobožna, puna milosti i dobrih plodova, nepristrasna i nelicemjerna. A plod pravde, u miru se sije onima koji mir grade.“

Kada su i fariseji i sadukeji u mnoštvu sa ostalima došli k Jovanu da ih krsti, ovaj neustra-

šivi propovednik pravde rekao im je: „Porodi aspidini, ko kaza vama da bježite od gnjeva koji ide? Rodite, dakle, rod dostojan pokajanja.“ Pobude kojima su ovi ljudi bili pokrenuti da dođu na Jordan bile su nečasne. Njihova načela bila su zatrovana odvratnošću greha, a njihov život bio je pun izopačenosti. Ipak oni nisu bili svesni svog pravog stanja. Puni oholosti i slavljublja, oni nisu prezali ni od čega samo da bi uzdigli sebe i ojačali svoj ugled u očima naroda. Došli su da budu kršteni Jovanovom rukom samo da bi lakše mogli da sprovede svoje namere.

Čitajući njihove stvarne pobude, Jovan im je postavio nezaobilazno pitanje: „Ko kaza vama da bježite od gnjeva koji ide?“ Da su hteli da poslušaju glas Božji koji je govorio njihovom srcu oni bi tu činjenicu potvrdili donoseći rodove dostojne pokajanja. Takvih plodova, međutim, u njima nije bilo. Ovo upozorenje bilo je za njih samo glas jednog čoveka. Oni su bili očarani neustrašivošću i snagom s kojom je Jovan govorio, ali njihova srca nisu bila potpuno osvedočena Svetim Duhom, što bi predstavljalo siguran dokaz o donošenju plodova za život večni. Nije bilo nikakvog dokaza da je došlo do bilo kakve promene u njihovom srcu. Jovan im je na taj način jasno stavio do znanja da im - bez preobražavajuće sile Svetog Duha - spoljni obred sam po sebi ne bi doneo nikakav blagoslov.

Ovaj prorokov ukor mogao bi se primeniti na mnoge i u našim danima. Jasne i ubedljive dokaze koji potkrepljuju istinu oni nisu u stanju da pobiju, ali ih prihvataju više kao rezultat ljudskog zaključivanja nego božanskog otkrivenja. Oni ne ispoljavaju nikakvu svest o svojoj grešnosti ni istinskoj skrušenosti srca; već, slično farisejima, smatraju da su pokazali veliku pristupačnost samim tim što su prihvatili istinu.

Niko nije dalje od carstva Božjeg nego samouvereni formalisti koji se oholo hvališu nekim svojim dostignućima, dok su u stvari potpuno lišeni Duha Hristovog; i dok su puni zavisti, ljubomore i težnje za popularnošću i pohvalama od strane drugih. Oni pripadaju društvu onih koje je Jovan nazvao „porodom aspidinim,“ sinovima bezbožnosti i zla. Takvi postoje i među nama, potpuno neprimećeni i mnogi ih smatraju nesumnjivima. Oni sotoninom cilju služe uspešnije nego najpodliji razvratnici; jer razvratnik ne prikriva svoj pravi karakter, nego se pokazuje onakav kakav je.

Bog traži plodove dostojne pokajanja. Bez ovih plodova samo ispovedanje vere nema nikakve vrednosti. Prave vernike Gospod može da podigne među onima koji nikada nisu Culi Njegovo ime. „Ne govorite o sebi: Imamo oca Avrama; jer vam kažem,“ naglašava prorok, „da može Bog i od kamenja ovoga podignuti djecu Avramu.“

Bog ne zavisi od ljudi koji su neobraćeni u srcu i životu. On nikada ne odobrava onima koji čine bezakonje. „Jer već i sjekira kod korijena drveta stoji. Svako, dakle, drvo koje ne rada dobra roda, siječe se i u oganj se baca.“

Oni koji uzdižu propovednika i laskaju mu, dok zanemaruju da čine ono što Bog od njih traži, time nesumnjivo dokazuju da se obraćaju propovedniku, a ne Bogu. Ponavljamo ponovo prorokovo pitanje: „Ko kaza vama da bježite od gnjeva koji ide?“ Da li ste u poruci koju vam Bog upućuje čuli glas Svetog Duha ili samo glas jednog čoveka? Plod koji donosite pokazuje kakvo stablo u stvari predstavljate.

Nikakve spoljne formalnosti ne mogu nas učiniti čistima: nikakav verski obred, makar da ga obavljaju i najsvetiji ljudi, ne može zameniti krštenje Svetim Duhom. Duh Sveti mora delovati na srce. Oni koji nisu iskusili Njegovu silu, koja obnavlja i preporada dušu, predstavljaju samo plevu među pšenicom. Naš Gospod ima lopatu u ruci svojoj i On će otrebiti gumno svoje. U dan koji dolazi On će učiniti da se jasno vidi razlika „između onoga koji služi Bogu i onoga koji Mu ne služi.“

Duh Hristov otkriva se u svima koji su rođeni od Boga. Među onima koji su pod kontrolom Njegovog Duha ne može doći do razdora i sukoba. „Očistite se vi koji nosite sude Gospodnje.“ Retko će se dogoditi da članovi Crkve budu na višem moralnom nivou od svojih propovednika. Nama su neophodni obraćeni propovednici i obraćen narod. Pastiri koji budno bdiju nad dušama kao oni koji će morati da polože račun, vodiće svoje stado putem mira i svetosti. Njihov uspeh u obavljanju ove dužnosti biće srazmeran njihovom uzrastu i napredovanju u milosti i poznanju istine. Kada su učitelji zaista posvećeni dušom, telom i duhom oni značaj takve posvećenosti mogu da utisnu i u svest naroda.

Govoriti površno o veri, moliti se za duhovni blagoslov bez istinske gladi duše i žive vere, malo je korisno. Mnogi u masi zadivljenih koji su se tiskali neposredno oko Hrista nisu osetili nikakvu životvornu silu koja bi proistekla iz slučajnog dodira s Njim. Ali kad je sirota bolesna žena u svojoj velikoj nevolji ispružila svoju ruku da bi se dotakla samo poruba Njegove odeće, osetila je silu isceljenja. To je bio dodir vere. Hristos je prepoznao takav dodir, i odlučio je da svojim sledbenicima pruži pouku za sva vremena. Osetivši moć isceljenja koja je izašla iz Njega, On se mnoštvu okupljenih obratio pitanjem: „Ko se to dotače mojih haljina?“ Začudeni ovakvim pitanjem, učenici Mu odgovoriše: „Vidiš toliki narod gdje se tiska oko tebe, pa pitaš: Ko se dotače mene?“

Svoj pogled Isus tada usmeri upravo na ženu koja je to učinila. U svojoj velikoj radosti, ona je bila ispunjena i strahom: da svojim postupkom nije možda prekoračila granice dozvoljenog? Znajući šta joj je učinjeno, ona priđe drhteći i pade ničice pred Njegove noge, priznavši Mu sve. Hristos je nije prekorio, već joj blago reče: „Idi s mirom, i budi iscijeljena potpuno od bolesti svoje.“

Ovde se ističe bitna razlika između slučajnog dodira i dodira vere. Bez ličnog iskustva doživljenog u živoj veri u Boga, molitve i propovedi često ostaju uzaludne. Ali dodir vere otvara i pred nama božansku riznicu sile i mudrosti; na taj način, i preko oruđa od zemlje, Bog čini čuda svoje milosti.

Takva živa vera predstavlja danas našu najveću potrebu. Moramo biti osvedočeni da je Isus zaista naš Iskupitelj, da Njegov Duh čisti i oplemenjuje naše srce. Koliko bi propovednik Hristov mogao da postigne kada bi radio u istinskoj veri, krotosti i ljubavi? Kakvim bi plodovima to urodilo na slavu Bogu!

Sta bih mogla da vam kažem, braćo moja, da bih vas probudila iz tog sudbonosnog osećanja telesne sigurnosti? Pokazane su mi vaše opasnosti. U Crkvi ima i vernih i nevernih. I jedne i druge, Hristos prikazuje u svojoj paraboli o Čokotu i njegovim lozama. Svoje sledbenike On ohrabruje: „Budite u meni i ja ću ostati u vama. Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe, ako ne bude na Čokotu, tako i vi ako u meni ne budete. Ja sam Čokot a vi loze; i ko ostane u meni i ja u njemu on će roditi mnogi rod; jer bez mene ne možete činiti ništa.“

Postoji ogromna razlika između tobožnjeg jedinstva i stvarne povezanosti s Hristom u živoj veri. Javnim priznavanjem istine ljudi postaju članovi Crkve, ali to ne predstavlja dokaz da su oni životno povezani sa živim Čokotom. U Reči Božjoj dato nam je pravilo kojim istinske učenike možemo prepoznati i razlikovati od onih koji tvrde da su Hristovi sledbenici ali im nedostaje vera u Njega. Prvi donose plodove, drugi ostaju besplodni. Prve, kao rodne loze, Bog često obrezuje i čisti da što više roda donesu; dok se ove druge, kao nerodne loze, ubrzo odsecaju sa Živog Čokota.

Duboko sam zabrinuta u želji da se u našem narodu sačuva živo svedočanstvo, i u nastojanju da se Crkva održi čistom od svih elemenata neverovanja. Možemo li zamisliti tešniji i prisniji

odnos sa Hristom nego što je izožen u sledećim rečima: „Ja sam Čokot a vi loze.“ Vlakna loze su gotovo istovetna sa životnim vlaknima Čokota. Održavanje života, snaga i plodnost iz Čokota se neprekidnim i neometanim strujanjem stalno prenose na svaku lozu. Hranu za svoj opstanak loze dobijaju iz korena. Tako je i pravi vernik nerazdvojno povezan sa Hristom. On je u Hristu i stalno prima hranu od Njega.

Ovo duhovno srodstvo može se uspostaviti samo posredstvom lične vere. Takva vera, s naše strane, mora se odražavati u potpunoj odanosti, savršenom poverenju i potpunoj posvećenosti. Svoju volju moramo u potpunosti potčiniti volji Božjoj a svoja osećanja, želje, interese i svoju čast staviti u službu carstvu Hristovom i interesima Njegovog dela; stalno moramo primati Hristovu milost i odavati Mu dužnu zahvalnost.

Dok održavamo tako prisnu povezanost sa Hristom, On preuzima na sebe naše grehe, a nama pripisuje svoju pravednost. S Njim se postupa kao sa krivcem nas radi, da bismo Njegovim zaslugama mi bili opravdani pred Bogom. Preko Njega imamo pristup Bogu; jer smo primljeni u ljubljenu. Svaki koji rečju ili postupkom vređa jednog vernika zadaje time bol i rane samom Isusu. Svaki koji Hristovom sledbeniku pruži samo čašu hladne vode zato što je dete Božje, Hristos to smatra kao da je dato lično Njemu.

Pred sam rastanak sa svojim učenicima, Hristos im je dao jedan divan znak svoje stalne povezanosti sa pravim vernicima. Pokazao im je kako će moći da održavaju prisnu povezanost s Njim, da bi sačuvali svoj duhovni život i onda kad im Njegovo vidljivo prisustvo bude uskraćeno. Da bi to duboko i trajno utisnuo u njihove misli, skrenuo im je pažnju na Čokot kao najupečatljiviji i najprikladniji simbol.

Jevreji su vinovu lozu oduvek smatrali najplemenitijom biljkom i simbolom svega što je ukazivalo na snagu uzvišenosti i plodnosti. „Vinova loza koju vi tako visoko cenite,“ naglasio je naš Gospod, „samo je simbol. Ja sam stvarnost; Ja sam pravi Čokot. Kao narod vi cenite vinovu lozu; kao grešnici vi treba da cenite Mene iznad svega ovozemaljskog. Loza ne može da živi ako se odseče i odvoji od Čokota, u duhovnom smislu vi još manje možete živeti ako u Meni ne ostanete.“

Dubina ove Hristove pouke bitna je za sve Hristove sledbenike isto tako kao što je bila bitna za one koji su je slušali sa Njegovih usana. Svojim otpadništvom čovek se sve više udaljuje od Boga. Provalija odvojenosti je široka i strašna; ali Hristos nam pruža mogućnost da se ponovo povežemo s Njim. Sila zla se toliko poistovetila sa ljudskom prirodom da je pobediti možemo samo ako se potpuno ujedinito s Hristom. Samo zahvaljujući takvom jedinstvu možemo primiti moralnu i duhovnu snagu. Ako imamo u sebi Duh Hristov donosićemo plod pravde, plod koji služi samo na dobro i blagoslov ljudima i na slavu Bogu.

„Otac je moj vinogradar,“ kaže Hristos. Svaku lozu koja donosi rod On vešto i milostivo čisti i obrezuje. Oni koji s Hristom ovde stradaju i pate učestvovali u budućem životu i u Njegovoj slavi. On „se ne stidi nazvati ih braćom.“ Njegovi anđeli su spremni da pomažu naslednicima spasenja. O svom drugom dolasku On će se pojaviti kao Sin čovečiji, poistovećujući se sa rodnom ljudskim čak i u svoj slavi svojoj. Onima koji se potpuno ujedine s Njim, On poručuje: „Može li žena zaboraviti porod svoj da se ne smiluje na čedo utrobe svoje? A da bi ga i zaboravila, ja neću zaboraviti tebe. Gle, na dlanovima sam te izrezao; zidovi su tvoji; jednako preda mnom.“

O, kako su zadivljujuća preimućstva koja su nam ponuđena! Jesmo li spremni na najusrdnije napore da uđemo u takvo srodstvo s Hristom, koje jedino može da nam osigura sve ove blagoslove? Jesmo li spremni da se oslobodimo greha svojih pravdom i bezakonja svojih vraćanjem svojim ka Gospodu? Skepticizam i neverovanje sve više uzimaju maha. Sam Hristos postavlja

pitanje: „Ali Sin čovječiji kad dode, hoće li naći vjeru na Zemlji?“ Živa i delotvorna vera je upravo ono što nam najviše nedostaje. Stalnost i nepokolebljivost u veri je uslov našeg jedinstva s Hristom.

Trajnost jedinstva sa Hristom postiže se samo živom verom; svako drugo jedinstvo mora propasti. Hristos je prvo izabrao nas, plativši naše iskupljenje neizmernom cenom; i svaki pravi vernik bira Hrista kao prvog i poslednjeg i najboljeg u svemu. Ali za takvo jedinstvo nešto se mora i žrtvovati. Oholo biće, da bi ušlo u takvo jedinstvo, mora da se ponizi. Svi koji ulaze u takvu zajednicu moraju osećati da im je iskupljenje krvlju Hristovom zaista neophodno. Reformu i promenu oni moraju da otpočnu u svom srcu. Svoju volju oni moraju potčiniti volji Božjoj. Oni moraju da se bore ne samo sa spoljnim nego i sa unutrašnjim teškoćama. Moraju da prođu kroz mučni proces odvajanja isto tako kao i kroz proces pripajanja. Da bismo došli u jedinstvo s Hristom moramo pobediti oholost, sebičnost, taštinu, ljubav prema svetlu - greh u svakom njegovom obliku. Razlog što je hrišćanski život za mnoge tako žalosno mučan i težak, što su tako nestalni i kolebljivi upravo je u tome što oni pokušavaju da se pripoje Hristu a nisu prethodno raskinuli sa svojim voljenim idolima.

Zajedništvo uspostavljeno s Hristom može se održati samo najusrdnijom molitvom i neumornim naporima. Moramo se odupirati grehu, moramo se odricati sebe i stalno voditi borbu protiv svoga „ja.“ Hristovom milošću, snagom vere, hrabrošću i budnim straženjem, možemo da zadobijemo pobedu.

Vernici postaju jedno u Hristu, ali loze ne mogu da održavaju jedna drugu. Životvorni sok se mora dobijati samo živom i neprekidnom povezanošću sa Čokotom. Moramo se osećati potpuno zavisnim od Hrista. Moramo živeti verom u Sina Božjeg. To u stvari znači Hristov nalog: „Ostanite u Meni!“ Život kojim živimo u telu ne treba da bude po volji ljudskoj niti da bismo ugađali neprijateljima našeg Gospoda, nego da poslužimo na slavu Onome koji nas ljubi ljubavlju večnom i predade sebe nas radi. Samo pristajanje na takvo zajedništvo, dok srce nije ostavilo svet, telesno zadovoljstvo i sklonosti, čini srce samo još smelijim u nepokornosti.

Vera i ljubav nam kao narodu tužno nedostaju. Napori koje u tom pravcu ulažemo kao celina suviše su slabi, s obzirom na vreme opasnosti u kojem živimo. Oholost, samoživost, nepobožnost i bezakonje, koji nas sa svih strana okružuju, ostavljaju svoj kobni uticaj i na nas. Malo je njih koji shvataju suštinsku važnost izbegavanja svakog povezivanja i druženja sa onima koji nisu naklonjeni veri. Malo je njih koji pri izboru svog okruženja prvo misle na svoje duhovno dobro.

Roditelji sa svojim porodicama navaljuju u gradove, zanoseći se uobraziljom da se tu sredstva za život zarađuju znatno lakše nego na selu. Međutim, tu njihova deca i mladi pošto nemaju čime da se zanimaju kad nisu u školi, primaju ulično vaspitanje. Porok i raspustan život koji stalno gledaju kod svojih izopačenih drugova, postaju i njihove navike. Roditelji uviđaju sve to; ali pošto ispravljanje zablude u koju su zapali traži određene žrtve, oni ostaju tu gde su se našli sve dok sotona ne zadobije potpunu kontrolu nad njihovom decom. Bolje je žrtvovati sve što ovaj svet smatra značajnim nego izlagati opasnosti dragocene duše mladih koji su povereni vašoj brizi. Oni će svakako biti saletani iskušenjima i treba ih učiti kako da im se suprotstave; ali vaša je dužnost da u korenu presečete svaki uticaj, stvaranje svake navike i svake veze koja bi vas sprečavala da se slobodno, nesmetano i svim srcem, zajedno sa svojom porodicom, posvetite Bogu.

Umesto gomilanja u gradovima, potražite neko povučeno okruženje gde će vaša deca i mladi biti, koliko god je to moguće, zaštićeni od iskušenja, i tu ih podižite i vaspitavajte da u životu

budu korisni. Ukazujući na grehe koji su prouzrokovali propast Sodoma, prorok Jezekilj naglašava: „U ponosu, u izobilju hljeba i bezbrižnom miru bješe ona i kćeri njezine, a ne pomagahu siromahu i ubogome.“ Svi koji žele da izbegnu sudbinu Sodoma moraju se čuvati da ne prihvate način življenja kojim su bezbožni stanovnici ovog grada izazvali Božju osudu i kaznu.

Braćo moja, vi svojom nemarnošću da sebe i svoju decu posvetite Bogu, ispoljavate prezir i nepoštovanje prema Njegovim najsvetijim zahtevima. Mnogi od vas, obuzeti sebičnim interesima i privučeni primamljivim blagom ovog sveta, nalaze mir u lažnoj sigurnosti. Misleći da je opasnost veoma daleko, vi se ne plašite postojećeg zla. Ako se ne probudite i u dubokom pokajanju ne vratite Gospodu ostaćete prevareni, obmanjujući se i dalje, na svoju večnu propast.

Glas sa neba upućuje vam se ponovo i ponovo. Hoćete li da poslušate taj glas? Hoćete li, prihvatajući savet Vernog Svedoka, da potražite zlato žeženo u ognju, bele haljine i mast za oči? Zlato predstavlja veru i ljubav, bele haljine pravdu Hristovu, a mast za oči duhovno rasuđivanje koje će vas osposobiti da vidite sotonine lukavo postavljene zamke i da ih izbegnete, da razotkrijete greh i da ga se gnušate, da prepoznate istinu i da joj se pokoravate.

Smrtonosna letargija* svetovnosti paralisala je vaša čula. Greh vam više ne izgleda tako odvratan, jer vas je sotona zaslepio. Bogom najavljene kazne počinju da se sručuju na zemlju. „Izbavi dušu svoju... bježi... da ne pogineš!“ - upozorava anđeo (1. Mojs. 19,17). Ali čuju se i drugačiji glasovi: „Ne uzbuđujte se; nema nikakvog razloga za neku naročitu uznemirenost!“ Oni koji ostaju bezbrižni u Sionu viču: „Mir je i nema se čega bojati,“ dok nebo objavljuje da neodložno uništenje tek što se nije sručilo na prestupnike. Mladi u svojoj bezbrižnosti, uvek željni zadovoljstava i zabave, smatraju ove opomene praznim pričama i s podsmehom nastavljaju svojim putem. Skloni mišljenju da su njihova deca u pravu dok čine tako, roditelji nastavljaju da mirno spavaju u bezbrižnosti. Tako je bilo i pred uništenje prepotopnog sveta vodom i pred uništenje Sodoma i Gomora vatrom. I poslednju noć pred svoju propast, stanovnici osuđenih gradova proveli su u orgijanju i zabavama. I sam Lot je zbog svojih strahovanja i opomena koje im je upućivao bio ismejan. Ali svi ti rugači završili su u strašnom plamenu ognja i sumpora. Upravo te noći vrata milosti za poročne i bezbrižne stanovnike Sodoma zauvek su zatvorena.

Bog je taj koji u svojim rukama drži sudbinu ljudskih bića. Podsmevače i sve takve koji misle da sa Njim mogu da se šale, On neće podnositi beskrajno. Njegove kazne već snalaze stanovništvo zemlje. Žestoke i strašne oluje ostavljaju pustoš i smrt za sobom. Strašni požari proždiru i pustoše ne samo šume i nenaseljene oblasti nego i mnogoljudne gradove. Bure i brodolomi na strašnoj dubini očekuju one koji putuju morem. Saobraćajne nesreće i stradanja koja iz toga proističu prete svima koji putuju kopnom. Uragani, zemljotresi, ratovi i glad brzo nailaze jedno za drugim. Ipak srca ljudi ostaju tvrda i bezosećajna. Oni u svemu tome ne prepoznaju glas božanske opomene, i ne traže zaklon u Onome koji predstavlja jedino utočište pred olujom koja nailazi.

Mnogi koji su postavljeni da kao stražari na zidovima Siona orlovskim očima budno paze na približavanje opasnosti i da prvi podignu glas upozorenja i opomene, i sami spavaju. Upravo oni koji bi morali biti najaktivniji i najbudniji u ovom času opasnosti, zanemaruju svoju dužnost preuzimajući tako na sebe odgovornost za krv izgubljenih duša.

Braćo moja, čuvajte se zlog srca neverovanja. Reč Božja je jasna i stroga u svojim ograničenjima; ona se kosi sa vašim sebičnim popuštanjem i zato joj se ne pokoravate. Svedočanstva Njegovog Duha vašu pažnju stalno usmeravaju na Svete spise, ukazuju na nedostatke vašeg

* Bolest spavanja, obamrlosti, neosetljivosti.

karaktera i osuđuju vaše grehe, i zato ih ne slušate. I da biste opravdali svoje sklonosti popuštanjju, lagodnom životu i telesnim željama, vi počinjete sumnjati da li su Svedočanstva uopšte od Boga. Kada biste prihvatili pouke sadržane u Svedočanstvima sigurno bi se osvedočili u njihovo božansko poreklo. Imajte na umu da svojim neverovanjem ne možete umanjiti njihovu istinitost. Ako su od Boga, ona će opstati. Oni koji nastoje da oslabe veru naroda Božjeg u ta Svedočanstva, koja se Crkvi upućuju u poslednjih trideset i šest godina, bore se protiv Boga. Ne prihvatajući ove opomene i ukore vi omalovažavate i vredate ne samo orude koje vam to prenosi, nego i Boga koji vam govori kroz sve to.

U uputstvima koja je naš Spasitelj dao svojim učenicima nalaze se i reči upozorenja koje se naročito mogu primeniti na nas: „Ali se čuvajte da kako vaša srca ne otežaju žderanjem i pijanstvom i brigama ovoga svijeta, i da vam ovaj dan ne dode iznenada.“ Stražite budno, molite se i radite - to je život prave vere. „U molitvi budite jednako,“ to znači biti uvek u duhu molitve i onda ćete biti spremni za dolazak svoga Gospoda.

Stražari su odgovorni za duhovno stanje u kojem se narod nalazi. Dokle god su vrata vašeg srca otvorena za oholost, zavist, sumnju i druge grehe, postojaće svada, mržnja i svako zlo. Isus u svojoj krotosti i blagosti kuca na vrata vašeg srca i želi da bude vaš gost; ali vi se plašite da Ga primite. Njegove poruke možete naći i u Starom i u Novom zavetu; On vam još uvek govori svojim Duhom i svojim providenjem. Svrha Njegovih pouka je da ljude učini vernima Bogu i iskrenima prema samom sebi.

Isus je uzeo na sebe ljudsku prirodu da bi ljudima mogao biti savršen Uzor i primer u svemu. Njegov je cilj da nas učini sličnima Njemu, iskrenima u svakoj nameri, svakom osećanju i svakoj misli - iskrenima u srcu, duši i životu. To je hrišćanstvo. Pokoravanjem istini naša pala priroda mora se očistiti, oplemeniti i posvetiti. Hrišćanska vera se nikad ne može uskladiti sa načelima ovog sveta; hrišćansko poštenje je suprotnost svakoj laži i svakom pretvaranju. Onaj koji u svojoj duši više od svega drugog neguje ljubav Hristovu, koji najsavršenije odražava Spasiteljev lik, u Božjim očima je najverniji, najplemenitiji i najčasniji čovek na zemlji.

Hrišćansko jedinstvo

„Molim vas pak, braćo, imenom Gospoda našega Isusa Hrista da svi jedno govorite, i da ne budu među vama raspre, nego da budete utvrđeni u jednom razumu i u jednoj misli.“

U jedinstvu je snaga, u neslozi je razdor i slabost. Kada su oni koji veruju u sadašnju istinu ujedinjeni i složni to njihov uticaj čini delotvornim. To sotona vrlo dobro zna. U svom nastojanju da među pripadnike Božjeg naroda unese ogorčenost, neslogu i razdor i da time osujeti uticaj Božje istine, on nikada nije bio odlučniji nego sada.

Svet je protiv nas, popularne crkve su protiv nas, a i zakoni ove zemlje* uskoro će biti protiv nas. Ako je ikada bilo vreme da narod Božji zbije svoje redove, to je upravo sad. Bog nam je poverio naročite istine za ovo vreme da bismo ih objavili svetu. Poslednja poruka milosti upravo je u toku. Mi se zalažemo za ljude i žene koji će uskoro morati pred Božji sud. Kako pažljivo u svakoj reči i svakom postupku treba da sledimo Hrista, da bismo svojim primerom mogli da i druge privodimo k Njemu. S kakvom pažnjom bi trebalo sadašnju istinu da iznosimo drugima da bi je oni, videvši njenu lepotu i jednostavnost, zaista mogli prihvatiti! Ako naš život i karakter

* Pisac misli na zakone SAD.

svedoče o posvećujućoj sili istine, bićemo stalno svetlost drugima - žive poslanice koje poznaju i čitaju svi koji su oko nas. Ne dopustimo sebi nipošto da podsticanjem nesloge, razdora i svađe dajemo mesto sotoni.

Sušтина poslednje molitve našeg Spasitelja pred Njegovo raspeće bila je da među Njegovim učenicima uvek vladaju jedinstvo i bratska ljubav. Iako Mu je neposredno predstojala agonija Getsimanije i Golgote On se u toj molitvi nije molio za sebe, nego za one koje ostavlja za sobom da nastave Njegovo delo na zemlji. Njih su očekivala teška iskušenja, ali Isus je video da im najveća opasnost preti od međusobne nesloge i razdora. Zato se tako usrdno molio Ocu:

„Osveti ih istinom svojom: Riječ je Tvoja istina. Kao što si Ti Mene poslao u svijet, i ja njih šaljem u svijet. Ja posvećujem sebe za njih da i oni budu posvećeni istinom. Ne molim pak samo za njih, nego i za one koji Me uzvjeruju njihove riječi radi. Da svi jedno budu, kao Ti, Oče, što si u Meni i Ja u Tebi; da i oni u nama jedno budu, da i svijet vjeruje da si Me Ti poslao.“

Ova Hristova molitva obuhvata sve Njegove sledbenike do svršetka ovozemaljske istorije. Znajući unapred za sve nevolje, stradanja i opasnosti koje prete Njegovom narodu, naš Spasitelj nije mogao ravnodušno da pređe preko neslaganja i razdora koji zbunjuju, remete i slabe Njegovu Crkvu. Interesovanje i saosećanje sa kojim On nas posmatra dublji su i nežniji od saosećanja koje pokreće srca zemaljskih roditelja prema njihovom zabludalom i nesrećnom detetu koje im stalno zadaje bol. On nas poziva da se naučimo od Njega. On traži naše poverenje: On nas poziva da Mu otvorimo svoje srce i primimo Njegovu ljubav. On se zakleo sobom da će nam ukazati pomoć kad god nam to zatreba.

Kada se vratio na nebo, Hristos je svoje delo na zemlji predao u ruke svojih slugu, u ulozu potpastira. „I On je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne jevanđeliste, a jedne pastire i učitelje. Da se sveti pripreve za djelo službe, na sazidanje tijela Hristova; dokle dostignemo svi u jedinstvo vjere i poznanje Sina Božijega, u čovjeka savršena, u mjeru rasta visine Hristove.“

Šaljući svoje slugu da svetu propovedaju reči večnoga života, naš Spasitelj im daje i različite darove. Oni predstavljaju Bogom određena oruđa za usavršavanje svetih u poznavanju Njegove volje i prave svetosti. Zadatak Hristovih slugu ne sastoji se samo u propovedanju istine; oni su dužni da budno bdiju nad dušama kao oni koji će morati da Bogu polože račun za to. Iznoseći učenje Reči Božje, oni su dužni i da ukoravaju, savetuju i opominju sa dugim strpljenjem i podnošenjem.

Svi koji su blagoslov obraćenja primili zalaganjem nekog od Božjih slugu treba da se, koliko im to njihove sposobnosti omogućuju, ujedine sa takvima u radu na spasavanju drugih. To je dužnost svih pravih vernika, propovednika i članova. Taj veliki cilj stalno treba imati pred očima u težnji da svaki pojedinac u Crkvi doprinese svoj lični udeo, i da svi deluju jedinstveno u savršenom redu, slozi i ljubavi.

U Hristovoj religiji nema mesta za sebičnost i skučenu isključivost. Stalno širenje, rasprostriranje i sveobuhvatnost - njena su načela. Sam Hristos je prikazuje kao blistavu svetlost, kao spasonosnu so i kao kvasac koji testo s kojim se pomeša čini potpuno drugačijim. Znanje o istini slugu Božje treba usrdno, revnosno i odano da šire na sve strane; ali pri tom ne smeju zaboraviti ni rad na jačanju i jedinstvu Crkve. Oni uvek budno paze da spreče svaki povod za podmuklo uvlačenje različitosti i razdora.

Među nama se u poslednje vreme pojavljuju ljudi koji tvrde da su slugu Hristove, ali se svojim delovanjem suprotstavljaju redu i jedinstvu koje je naš Gospod uspostavio u svojoj Crkvi. Oni imaju svoje lične planove i metode rada; i žele da u Crkvu unesu promene koje odgovaraju njihovim nazorima o navodnom napretku, uobražavajući da bi to donelo velike rezultate. U

Hristovoj školi takvi treba tek da budu učenici, a ne učitelji. Oni su uvek uznemireni i nespokojni, težeći stalno da učine nešto veliko što bi im donelo neko priznanje i ljudsku slavu; dok im tužno nedostaje znanje korisnije od svih pouka - poniznost i vera u Isusa. Neki opet budno prate svoje saradnike, u težnji da razotkriju neke njihove nedostatke, dok bi bilo daleko bolje da se u svojoj duši najozbiljnije pripremaju za veliki sukob koji je pred njima. Sve takve Spasitelj poziva: „Naučite se od Mene; jer sam Ja krotak i smjieran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim.“

Učitelji istine, misionari i služitelji Crkve mogu dobro da posluže Gospodu ako su spremni da svoje duše potpuno očiste poslušnošću i pokoravanjem istini. Svaki živi hrišćanin treba da bude nesebični radnik za Boga. Poznanje svoje volje Gospod nam je dao da bismo to znanje i tu svetlost prenosili i na druge. Ako Hristos boravi u nama, mi jednostavno nećemo moći da ne radimo za Njega. Sačuvati Božju naklonost i uživati blagoslove Spasiteljeve ljubavi a ostati ravnodušan pred opasnostima onih koji propadaju u svojim gresima - jednostavno nije moguće. „Tim će se Otac moj proslaviti,“ kaže Hristos, „da rod mnogi rodite.“

Vernicima u Efesu Pavle posebno naglašava da čuvaju jedinstvo i ljubav. „Molim vas, dakle, ja sužanj u Gospodu, da se vladate kao što dolikuje vašem zvanju u koje ste pozvani, sa svakom poniznošću i krotošću, sa strpljenjem, podnoseći jedan drugoga u ljubavi, starajući se da čuvate jedinstvo Duha u svezi mira; jedno tijelo, jedan Duh, kao što ste i pozvani u jednom nadu zvanja svojega. Jedan Gospod, jedna vjera, jedno krštenje, jedan Bog i Otac sviju, koji je nad svima, kroza sve, i u svima nama.“

Svoju braću apostol podstiče da silu istine koju im je on izneo ispoljavaju u svom životu. Krotošću i plemenitošću, strpljenjem i ljubavlju oni su imali praktično da prikažu Hristov karakter i blagodati Njegovog spasenja. Postoji samo jedno telo (Hristova Crkva), jedan Duh, jedan Gospod, jedna vera. Kao ude Hristovog tela, sve vernike nadahnjuje i pokreće isti duh i ista nada. Razdor i podele u Crkve obeščašćuju Hristovu veru pred svetom i neprijateljima istine pružaju priliku da opravdavaju svoj put. Pavlove pouke napisane su ne samo za crkvu njegovih dana. Božja namera bila je da one stignu i do nas. Šta činimo mi danas da sačuvamo jedinstvo u svezi mira?

Kad se Sveti Duh izlio na prvu crkvu, vernici su se zaista voleli međusobno. „I svaki dan bijahu jednako u crkvi, i lomljahu hljeb po kućama, i primahu hranu s radošću i u prostoti srca, hvaleći Boga, i imajući milost u sviju ljudi. A Gospod svaki dan umnožavaše društvo onih koji se spasavahu.“ Ti prvobitni hrišćani bili su malobrojni, bez bogatstva i počasti ovog sveta, pa ipak su imali veliki uticaj. „Vidjelo svijetu“ zračilo je iz njih. Gde god bi se saznalo za njihov karakter i njihovo učenje to je zadavalo strah svima koji su činili zlo i bezakonje. Zato su ih bezbožnici mrzeli i progonili do same smrti.

Merilo svetosti je i danas isto kao što je bilo u danima apostola. Ni Božja obećanja ni Njegovi zahtevi nisu nimalo izgubili od svoje važnosti. Ali kakvo je, u poređenju sa prvom crkvom, duhovno stanje onih koji danas tvrde da su Božji narod? Gde su Duh i sila Božja koji su tada pratili propovedanje Jevanđelja? Avaj, „kako potamnje zlato, najčistije zlato kako se izmijeni?“

Svoju Crkvu Gospod je kao Čokot vinove loze zasadio na plodnoj zemlji: Čuvao ga je i negovao s najnežnijom pažnjom i brigom, da bi zaista mogao da urodi plodovima pravde. „Šta je još trebalo učiniti vinogradu momemu,“ pita On; „što mu ne učinih?“ Ali taj Bogom zasađeni čokot stalno naginje ka zemlji i svoje izdanke i vitice obavija oko ljudskih podupirača. Njegove bujne loze šire se na sve strane, ali umesto grožđem rađaju izrodom. „Kad čekah da rodi grožđem“ - kaže Gospodar vinograda - „zašto rodi vinjagom?“

Gospod je svoju Crkvu obdario velikim blagoslovima. Pravda zahteva da ona primljene talente vrati s dobitkom. Kako se uvećava obilje istina koje su joj poverene, uvećavaju se i njene obaveze. Ali umesto da razvija ove darove i da se daje na savršenstvo, ona je pala ispod nivoa dostignutog u svom najranijem iskustvu. Promena u njenom duhovnom stanju nastupila je postepeno i gotovo neprimetno. Kako je počela da traži odobravanje i prijateljstvo ovog sveta, njena vera sve više slabi, njena revnost iščezava, a usrdna pobožnost ustupa mesto mrtvom formalizmu. Svaki korak u približavanju svetu, korak je dalje od Boga. Kad počnu da se neguju oholost i ambicije ovog sveta, Duh Hristov se povlači, a nastaju suparništvo, razdor i svađa što Crkvu zbunjuje, rastrojava i slabi.

Svojoj braći u Korintu Pavle piše: „Još ste tjelesni: jer sve dok su među vama zavisti, svađe i razdori, niste li tjelesni, i ne živite li po čovjeku?“ Um rastrojen i zbunjen zavješću i svađom nije u stanju da shvati dubinu duhovnih istina sadržanih u Reči Božjoj. „A tjelesni čovjek ne razumije šta je od Duha Božjega; jer mu se čini ludost i ne može da shvati, jer to treba duhovno da se razgleda.“ Božansko otkrivenje ne možemo pravilno shvatiti niti pak ceniti bez pomoći Duha kojim je Reč Božja i data ljudima.

Oni koji su postavljeni da budu čuvari duhovnih interesa Crkve treba da budu veoma pažljivi da svojim primernim ponašanjem nikad ne daju povod za zavist, ljubomoru ili sumnjičenje, ispoljavajući uvek upravo onaj duh ljubavi, poštovanja i učtivosti koji žele da podstaknu kod svoje braće. Naročitu pažnju treba pokloniti poukama sadržanim u pisanoj Reči Božjoj. Svako ispoljavanje neprijateljstva ili neljubaznosti treba u korenu saseći, svaki koren ogorčenosti iščupati. Kada se među braćom pojave nesuglasice, treba bez odlaganja i u potpunosti primeniti pravilo koje nam je sam Spasitelj ostavio. Treba uložiti sve moguće napore da dođe do pomirenja, ali ako sukobljene strane uporno ostaju u neprijateljstvu, treba im uskratiti članska prava dokle god se ne pomire.

Kada u Crkvi dođe do sukoba i istražnog raspravljanja o krivcu, svaki član treba da preispita svoje srce da bi se uverio nije li upravo u njemu uzrok nastalih teškoća. Duhovna oholost, diktatorski duh, slavloljubiva težnja za častima i položajem, nedostatak samosavlađivanja, popuštanje trenutnoj srdžbi ili predrasudama, kolebljivost ili nedostatak zdravog rasuđivanja - sve to može da bude uzrok poremećaja u Crkvi i da ugrozi njen mir.

Teškoće često prouzrokuju brbljivi spletkaroši i zli jezici, čija došaptavanja i zli nagoveštaji truju i one koji nemaju zle namere, i tako rastavljaju najprisnije prijatelje. Tim spletkarošima u njihovom prljavom poslu znatno pomažu mnogi koji to otvorenih ušiju i pakosna srca jedva čekaju, govoreći „prokažite da prokažemo“ (Jer. 20,10). Ovaj greh se ne bi smeo trpeti među Hristovim sledbenicima. Kao roditelji, hrišćani nikad ne bi smeli dozvoliti da se u porodičnom krugu prepričavaju ogovaranja ili omalovažavajuće primedbe na račun bilo koga od članova Crkve.

Hrišćani treba da smatraju svojom verskom dužnošću da svaku pojavu zavisti i suparništva uguše u samom korenu. Oni treba da se raduju kad vide da raste ugled ili uspeh njihove braće, čak i onda kad im se čini da to baca u zasenak njihov lični karakter ili njihova dostignuća. Upravo zbog oholosti i slavloljublja, koje je gajio u svom srcu, i sam sotona je zbačen s neba. Ova zla su duboko ukorenjena u našoj grešnoj prirodi i, ukoliko ih ne iskorenimo, baciće senku na sve naše dobre i plemenite osobine, donoseći zavist i svađu kao svoje otrovne plodove.

Umesto za nekakvom veličinom, mi treba da težimo za pravom dobrotom i istinskom pobožnošću. Oni koji imaju Hristov um, uvek o sebi imaju skromno mišljenje. Oni se zalažu za čistotu i napredak Crkve, i radije će žrtvovati svoje lične interese i želje, negoli da izazovu

neslogu i razdor među svojom braćom.

Sotona stalno nastoji da među Božjim narodom izazove nepoverenje, otuđenost i zlonamernost. Često dolazimo u iskušenje da osećamo da su naša prava ugrožena, iako nema nikakvog stvarnog razloga za takva osećanja. Oni čija je ljubav prema sebi i svome „ja“ jača od ljubavi prema Hristu i Njegovom delu, uvek stavljaju svoje interese na prvo mesto i svim mogućim sredstvima nastoje da ih sačuvaju i održe. Kada smatraju da su u nečemu oštećeni od strane svoje braće, neki su spremni čak i da idu na sud, umesto da postupe po Hristovom pravilu. Čak i neke od onih koje smatramo savesnim hrišćanima oholost i previsoko mišljenje o sebi često sprečavaju da priđu onima za koje misle da su pogrešili i da s njima u Hristovom duhu raščiste nesuglasice i pomole se jedni za druge. Prepirke, svađe i sudski sporovi između braće, velika su sramota za delo istine. Oni koji tako čine izlažu Crkvu ruglu i podsmehu njenih neprijatelja a silama tame daju povoda da likuju. Oni ponovo otvaraju Hristove rane i izlažu Ga javnom sramoćenju. Ignorisanjem autoriteta Crkve oni pokazuju prezir prema Bogu, koji je Crkvi dao njen autoritet.

U svojoj poslanici Galatima Pavle piše: „O, da bi odsječeni bili oni koji vas kvare (uznemiruju)! Jer ste vi, braćo, na slobodu pozvani: samo da vaša sloboda ne bude na želju tjelesnu, nego iz ljubavi služite jedan drugome. Jer se sav zakon izvršuje u jednoj riječi, to jest: Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe. Ali ako se među sobom ujedate i proždirete, gledajte da se međusobno ne istrijebite. Velim pak: po Duhu hodite, a želja tjelesnih ne izvršujte.“

Lažni učitelji donosili su Galatima učenja koja su bila u suprotnosti sa Jevanđeljem Hristovim. Pavle je nastojao da razotkrivanjem zablude ispravi zabludele. On je svim srcem želeo da se ti lažni učitelji odstrane iz Crkve, ali je njihovom uticaju bio naklonjen tako veliki broj vernika da je izgledalo rizično preduzimati bilo šta protiv njih. Postojala je opasnost da se izazove raspravljanje i razdor što bi moglo biti pogubno i veoma štetno za duhovne interese Crkve. Zato je Pavle nastojao da svojoj braći što upečatljivije predoči koliko je važno da jedan drugome pomažu u ljubavi. On je naglasio da se svi zahtevi zakona u pogledu naše dužnosti prema bližnjemu ispunjavaju istinskom međusobnom ljubavlju. Upozorio ih je da popuštanjem međusobnoj mržnji i svadi, deleći se u partije i ujedajući i proždirući se međusobno kao divlje životinje, mogu jedni drugima doneti samo nesreću još u ovom životu i u budućnosti večnu propast. Postoji samo jedan put da se spreči i izbegnu ova strašna zla, a to je upravo ono što apostol u ovoj svojoj poslanici nalaže: „Po Duhu hodite.“ Da bi ostali u ljubavi i jedinstvu, morali su u svojim molitvama stalno tražiti vodstvo Svetog Duha.

Dom u kojem postoji razdor i podela, ne može opstati. Dok se hrišćani međusobno prepiru i svadaju, dolazi sotona i preuzima kontrolu. Kako često on upravo na taj način uspeva da uništi mir i jedinstvo u Crkvi. Koliko žestokih sukobljavanja, koliko ogorčenosti i koliko mržnje često nastaje zbog sasvim neznatnih povoda! Koliko je nada uništeno i koliko porodica razoreno upravo zbog nesloge i svađe!

Pavle naročito opominje i upozorava svoju braću da se i dok ispravljaju druge, strogo Cuvaju da i sami ne počine isto tako velike prestupe. On naglašava da su „svade, pakosti, srdnje, prkosi, raspre, sablazni, jeresi i zavisti“ dela telesna isto tako kao i „preljubočinstva, bludstva,... pijanstva i ubistva,“ i da sve to pred krivcem zaista zatvara vrata neba.

„A koji sablazni jednoga od ovih malih koji vjeruju mene,“ kaže Hristos, „bolje bi mu bilo da se objesi kamen vodenični o vratu njegovu i da se baci u more.“ Svaki onaj koji namerno obmanjuje ili rdavim primerom zavede nekoga od Hristovih učenika snosi krivicu za veliki greh. Svaki ko takve čini predmetom poruge i ismejavanja, na taj način ruži i vreda samog Isusa. Naš Spasitelj beleži svaku nepravdu učinjenu Njegovim sledbenicima.

Kako su u davna vremena bili kažnjavani oni koji su drsko omalovažavali ono što je bilo posvećeno Bogu? Valtasar i hiljade njegovih velikana skrnavili su i zloupotrebljavali zlatne sudove iz Jehovinog hrama, dok su uzdizali i slavili vavilonske idole. Ali Bog kome su oni prkosili bio je svedok ovog sramnog prizora. Usred svog bogohulnog pirovanja ugledali su jednu bledu ruku kako ispisuje neke tajanstvene znake po zidu carske palate. Ispunjeni strahom i užasom, car i njegovi dvorani čuli su svoju strašnu presudu koju im je protumačio sluga Najvišega.

Neka oni koji uživaju u širenju kleveta i lažnih svedočenja protiv slugu Hristovih imaju na umu da je Bog Svedok njihovih postupaka. Svojim opadačkim napadima oni skrnave ne beživotne sudove nego karakter onih koje je Hristos iskupio krvlju svojom. Ruka koja je ispisala karakteristične znake na zidovima Valtasareve palate verno beleži svaki čin nepravde i nasilja počinjenog protiv naroda Božjeg.

Sveta istorija beleži iznenađujuće primere revnosne Gospodnje brige i za najslabije od Njegove dece. Dok su Izrailjci putovali kroz pustinju: Amalici su kukavički napali s leđa i svirepo klali one koji su zbog umora i iznemoglosti zaostali iza glavnine naroda. Posle ovoga Izrailjci su zaratili s Amalicima i porazili ih. „Potom reče Gospod Mojsiju: Zapiši to za spomen u knjigu, i kaži Isusu Navinu neka pamti da ću sasvim istrijebiti spomen Amaliku ispod neba.“ Da potomstvo ne bi zaboravilo na ovo, Mojsije je pred svoju smrt ponovo naglasio: „Opominji se šta ti je učinio Amalik na putu kad iziđoste iz Misira, kako te dočeka na putu i pobi na kraju sve umorne koji idahu za tobom, kad si bio sustao i iznemogao, i ne boja se Boga. Zato kad te Gospod Bog tvoj smiri od svih neprijatelja tvojih unaokolo u zemlji koju ti daje Gospod Bog tvoj da je naslijediš, tada zatri spomen Amaliku pod nebom, ne zaboravi.“

Kad je Bog tako kaznio svirepost jedne neznabožačke nacije, kako tek On gleda na one koji tvrde da su Njegov narod a ratuju protiv svojih saradnika koji su umorni i iznemogli radeći u Njegovom delu? Sotona zadobija veliku moć nad onima koji se potčine njegovoj vlasti. Poglavari sveštenečki i starešine - verski učitelji naroda - bili su upravo ti koji su podsticali krvožednu masu od sudnice do Golgote. I danas među onima koji tvrde da su Hristovi sledbenici ima i takvih koji su inspirisani istim duhom kao i oni koji su tada vikali: „Raspni ga.“ Neka oni koji čine bezakonje imaju na umu da Sveti Bog, kojemu je greh tako mrzak, vidi svaki njihov postupak. On će na svome sudu izneti na videlo svaki postupak i svaku tajnu.

„Dužni smo, dakle, mi jaki slabosti slabih nositi, a ne sebi ugađati. I svaki od vas da ugađa bližnjemu na dobro, za dobar ugled. Jer i Hristos ne ugodu sebi.“ Kao što Hristos saoseća s nama i pomaže nam u našoj slabosti i grešnosti, tako mi treba da se sažalimo na druge i da im pomažemo. Mnogi su uznemireni sumnjom, opterećeni slabostima, ne jaki u veri i nesposobni da shvate nevidljivo; ali prijatelj koga mogu da vide, koji im prilazi umesto Hrista može da bude kao spojna karika u lancu koji će njihovu kolebljivu veru čvrsto povezati s Bogom. O, kakvog li blagoslovenog rada! Ne dozvolimo da nas oholost i sebičnost spreče u dobrim delima koja možemo činiti ukoliko to preduzimamo u Hristovo ime i u duhu ljubavi i saosećanja.

„Braćo, ako i upadne čovjek u kakav grijeh, vi duhovni ispravljajte takvoga duhom krotosti, čuvajući se da i sam ne budeš iskušan. Nosite bremena jedan drugoga, i tako ćete ispuniti zakon Hristov.“ Ovde nam se ponovo i jasno izlažu naše dužnosti. Kako oni koji tvrde za sebe da su Hristovi sledbenici mogu tako olako da uzimaju ove nadahnute savete? U pismu koje sam nedavno primila opisuju se okolnosti u kojima je jedan brat ispoljio nesmotrenost. Iako se to desilo godinama ranije i bilo tako beznačajno da gotovo nije vredno pomena, sestra koja to piše naglašava da je zbog toga zauvek izgubila poverenje u tog brata. Kad se u životu te sestre prilikom ispitivanja ne bi našla nijedna veća zabluda to bi zaista bilo pravo čudo, jer je ljudska

priroda veoma slaba. Prihvatila sam i još uvek prihvatam kao braću i sestre one koji su učinili teške grehe i koji svoje grehe još ni sada ne vide onako kao što ih Bog vidi. Ali kad Gospod podnosi te osobe, zašto ne bih mogla i ja? On još uvek nastoji da svojim Duhom tako utiče na njihova srca da svu težinu i odvratnost greha uvide onako kao što je to Pavle uvideo.

Mi ni izdaleka ne poznajemo svoje srce i ne shvatamo u potpunosti koliko nam je neophodna Božja milost. Zato tako malo cenimo nežno saosećanje koje je Isus pokazao prema nama, i koje smo mi dužni da ukazujemo jedni drugima. Imajmo uvek na umu da su naša braća slabi i pogrešivi smrtnici, kao što smo i sami. Pretpostavimo da je jedan brat zbog nedovoljne predostrožnosti podlegao iskušenju i, suprotno svom uobičajenom ponašanju, učinio grešku - kako treba da se odnosimo prema njemu? Iz Biblije doznajemo da su teške grehe počinili i ljudi koje je sam Bog upotrebio da izvrše neko veliko i dobro delo. Gospod ih zbog toga nije poštedeo ukora i osude, niti ih je odbacio kao svoje sluge. Kad su se pokajali, On im je milostivo oprostio, otkrivao im svoju prisutnost i radio preko njih. Neka siroti i slabi smrtnici, dok osuđuju druge, imaju na umu koliko im je i samima neophodno da ih i Bog i njihova braća strpljivo podnose i sažaljevaju. Čuvajući se da ne sudimo i da ne osuđujemo druge, poslušajmo savet apostola Pavla: „Vi duhovni ispravljajte takvoga duhom krotosti, čuvajući se da i sam ne budeš iskušen.“ I sami možemo da padnemo u iskušenje, kada ćemo osetiti svu neophodnost strpljenja koje dugujemo onima koji se kušaju. „Jer kakvim sudom sudite, onakvim će vam se suditi.“

Apostol ovome dodaje i upozorenje za samovoljne i samopouzdanе: „Jer ako neko misli da je nešto, a nije ništa, obmanjuje samoga sebe... Jer će svako svoje breme nositi.“ Onaj koji sebe u rasuđivanju i iskustvu smatra boljim od svoje braće i stoga prezire njihov savet i opomenu, time očevidno pokazuje da je u opasnoj zabludi. Srce je veoma prevarno. O svom životu i karakteru on treba da sudi prema biblijskim merilima. Stazu ljudskog života besprekorno osvetljava samo Reč Božja. Uprkos mnogobrojnih uticaja kojima neprijatelj nastoji da zavede i zbuni ljudski um, oni koji mudrost iskreno traže od Boga biće vođeni pravim putem. Svaki pojedinac će konačno morati sam za sebe da stoji ili pada, ne prema mišljenju onih koji su za ili protiv njega, niti prema rasuđivanju bilo kog čoveka, nego prema njegovom realnom karakteru u očima Božjim. Crkva može da opominje, savetuje i upućuje, ali nikoga ne može primorati da izabere pravi put. Svako ko uporno odbacuje Božju Reč, sam će nositi svoje breme, odgovaraće pred Bogom za sebe i snosiće posledice svoga izbora.

Poslušnošću prema jasno određenim uputstvima koja nam je Gospod dao u svojoj Reči možemo sačuvati jedinstvo i slogu u Crkvi. Braćo i sestre, jeste li spremni da poslušate ove nadahnute savete? - da Reč Božju ne samo čitate nego i da živite po njoj? Težite li da ispunite Hristovu molitvu - da Njegovi sledbenici „jedno budu?“ „A Bog trpljenja i utjehe neka vam pomogne da složno mislite među sobom po Hristu Isusu, da jednodušno, jednim ustima slavite Boga.“ „Usavršavajte se, utješavajte se, isto mislite, mir imajte, i Bog ljubavi i mira biće sa vama.“

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj trideset i dva

Rad jevanđeljskih propovednika

U našim misionjskim poljima Gornja Kolumbija i Severni Pacifik ima mnogo toga što bi trebalo da se ispravi. Od tamošnje braće Tvorac s pravom očekuje plod koji odgovara svetlosti i preimućtvima koja im je dao, ali su Ga oni u tome razočarali. On im je dao sva preimućstva, ali oni ne pokazuju nikakav napredak u krotosti, pobožnosti i dobroćinstvu. Svojim načinom življenja oni ne otkrivaju hrišćanski karakter niti šire uticaj kojim bi najbolje proslavili svoga Tvorca, postali plemenitiji i poslužili na blagoslov bližnjima. Sebičnost gospodari njihovim srcem. Oni najradije nastavljaju sopstvenim putem, tražeći lagodan život, časti ovoga sveta, bogatstva i lična zadovoljstva u otvorenijim ili uvijenijim oblicima. Da li radimo za svoje večne interese dok tako nastavljamo putem ovoga sveta, povodeći se za svojim telesnim sklonostima? Zar Bog, koji je čoveka sazdao po svom obličju ne očekuje nešto bolje i uzvišenije od nas?

„Ugledajte se dakle na Boga,“ kaže apostol, „kao Njegova voljena djeca.“ Hrišćani bi morali da budu slični Hristu. Oni treba da imaju isti duh, da šire isti uticaj i da imaju ove iste moralne odlike koje su krasile Hristov život. Idolopoklonici i oni koji su izopačena srca treba da se pokaju i da se vrate Bogu. Oni koji su oholi i pravedni u svojim očima treba da se ponize u pokajanju i da postanu krotki i smerni u srcu. Oni koji zemaljski misle morali bi svoje sklonosti, kojima se tako grčevito drže za ništavne prolaznosti ovog sveta, da usmere na Boga; oni treba da budu naklonjeniji duhovnim interesima. Nepošteni i verolomni treba da postanu ispravni i iskreni. Slavoljubivi i željni uzdizanja treba svoje „ja“ da sakriju u Isusu i da slave i uzdižu Njega, a ne sebe. Oni treba da prezru svoju ličnu svetost i da svoje blago stiču na nebu. Oni koji zanemaruju molitvu u svom svakodnevnom životu treba da uvide potrebu i tajne i porodične molitve, i da se najusrdnije mole Bogu.

Kao poklonici pravog i živog Boga, dužni smo da donosimo rodove koji odgovaraju svetlosti i preimućtvima koje imamo. Umesto Gospodu - Tvorcu neba i zemlje - mnogi se klanjaju svojim idolima. Sve ono što ljudi vole i u što se uzdaju, umesto da se u potpunosti oslone na Gospoda, postaje njihov idol i to se zapisuje u nebeskim knjigama. Čak se i blagoslovi često pretvaraju u prokletstvo. Saosećanje i naklonosti ljudskog srca, ojačane ispoljavanjem, ponekad se izopačuju sve dok ne postanu zamka. Kada je neko ukoren, uvek se nađu i takvi koji ga sažaljevaju. Oni potpuno gube iz vida štetu i sramotu koju delu Božjem svojim negativnim uticajem nanose ovakvi čiji život ni na koji način ne odgovara Hristovom uzoru. Onima koji tvrde da su Hristovi sledbenici Bog šalje svoje sluge sa određenom porukom; ali oni koji su deca Božja samo po imenu odbacuju takve opomene.

Bog je čoveka na čudesan način obdario snagom i sposobnošću rasuđivanja. On koji svakom plemenitom stablu daje snagu da donosi obilje svojih divnih plodova osposobio je i čoveka da donosi dragocene plodove pravde. Postavljajući čoveka u svoj vrt, On ga brižno čuva i neguje, i stoga s pravom očekuje od njega i da donosi rod. U svojoj paraboli o nerodnoj smokvi Hristos kaže: „Evo treća godina kako dolazim i tražim roda na ovoj smokvi.“ Više od dve godine Gospod čeka na plodove koje s pravom traži od vernika u napred pomenutim misionjskim poljima, ali

čime oni nagrađuju Njegovo očekivanje? Kako brižno negujemo omiljeno stablo neke voćke ili neku sadnicu očekujući da nas svojim pupoljcima, cvetom i plodom nagradi za naš uloženi trud; a kako smo razočarani kad ne nađemo ništa drugo osim lišća. Sa koliko više brige i nežnog interesovanja naš nebeski Otac budno prati duhovni razvoj onih koje je stvorio po svom obličju i za koje je i Sina svojega dao - da bi se uzdigli, oplemenili i vratili u slavu!

U svojim izabranim oruđima Gospod ima način kako da priđe zabludelim i onima koji su zastranili. On takvima šalje svoje vesnike sa jasnim svedočanstvom da ih bude iz njihove uspavanosti, objašnjavajući im dragocene reči života sadržane u Svetim spisima. Ti ljudi nisu samo propovednici, nego i služitelji, svetlonoše i budni stražari koji prvi zapažaju dolazeću opasnost i upozoravaju narod. U svom usrdnom revnovanju, u taktičnosti u svojim naporima - ukratko u svim svojim dužnostima, oni moraju biti slični Hristu kao svom Uzoru. Održavajući živu povezanost s Bogom, oni moraju biti dobro upoznati sa proročanstvima i praktičnim poukama i Starog i Novog zaveta - da bi iz riznice Reči Božje mogli da „iznose i novo i staro.“

Neki od tih propovednika prave greške u pripremanju svojih propovedi. Oni svaku pojednost u svom izlaganju unapred određuju tako precizno da ne daju Gospodu mesta da utiče na njih dok govore i vodi njihove misli. Svaka tačka je strogo određena, poput klišea u stamparskom slogu, i oni ne mogu da se udaljuju od svog zacrtanog plana. Ako i dalje nastave tim putem postaće tako skućeni i ogranićeni u svojim pogledima i uskoro će se naći tako lišeni života i energije kao što su bregovi Gelvuje ostali bez rose i dažda. Oni moraju otvoriti vrata svog srca i dozvoliti Svetom Duhu da utiče na njihov um. Kada u svom izlaganju sve unapred utvrde šta će reći, smatrajući da ne mogu nimalo odstupiti od toga, utisak koji ostavljaju na slušaoce samo je za nijansu bolji nego da su pročitali svoju propoved.

Božja namera jeste da Njegovi propovednici u potpunosti zavise od Njega, ali u isto vreme oni treba i da budu spremni za svako dobro delo. Nijedan se predmet ne može pred svakim skupom izložiti na potpuno isti način. Duh Božji, ako mu dozvolimo da izvrši svoj zadatak, utisnuće u naš um upravo one ideje koje će odgovoriti stvarnim potrebama naših slušalaca. Međutim, neupečatljiva, formalna izlaganja mnogih koji izlaze za katedru imaju u sebi veoma malo oživljavajuće sile Svetoga Duha. Navika da drži takve govore uništava korisnost i sposobnosti propovednika. To je jedan od razloga zašto naponi radnika u napred pomenutim poljima nisu bili uspešniji. Njihovim delovanjem sa katedre Bog je vrlo malo mogao da utiče na um slušalaca.

Drugi uzrok neuspeha u tim poljima je nastojanje tamošnjih članova da vesnik koji im je Bogom poslan svoje nazore potpuno prilagodi njihovim shvatanjima i da oni u njegova usta stave reči koje treba da govori. Bogom postavljeni stražari ne treba da ugađaju ukusu svojih slušalaca niti pak da govore ono što im oni sugerišu; oni treba da slušaju i prenose ono što govori Gospod, što predstavlja Njegovu poruku za narod. Ako ponavljaju teme svojih izlaganja pripremljene godinama ranije, to možda neće odgovoriti potrebama sadašnjeg trenutka. Njihova srca uvek treba da budu otvorena za uticaj Svetog Duha, i tada će biti osposobljeni da narodu prenose dragocene istine nebeskih opomena i upozorenja. Gospod nije zadovoljan propovednicima ogranićena duha koji svoje Bogom dane sposobnosti posvećuju beznačajnim sitnicama, propuštajući tako da se u duhovnom znanju razviju do punog uzrasta ljudi u Hristu Isusu. On želi da Njegovi propovednici poseduju širinu duhovnih pogleda i istinsku moralnu hrabrost. Takvi će ljudi biti spremni da se suprotstave protivnicima, da prevaziđu teškoće, i da vode stado Božje - a ne da stado vodi njih.

U radu naših duhovnih stražara premalo je Duha i sile Božje. Duh koji je svoju karakteris-

tičnu i čudesnu moć ispoljio na dan Pedesetnice jedva čeka da isto tako utiče i na one koji danas u svojstvu Božjih predstavnika stoje između živih i mrtvih. Sila koja je tako snažno pokretala vernike u pokretu iz 1844. godine ispoljiće se ponovo. Poruka trećeg anđela prenosiće se ne šapatom, nego snažnim glasom.

Mnogi koji tvrde da imaju veliku svetlost u stvari se povode za iskrama koje sami raspaljuju. Njihovih usana treba da se dotakne živ ugljen sa Božjeg oltara, da bi istinu mogli da objavljuju i šire kao ljudi Bogom nadahnuti. Mnogi izlaze za propovedaonicu sa mehanički pripremljenim izlaganjima u kojima nema nebeske svetlosti.

Propovednici svih veroispovednih zajednica u svojim izlaganjima previše ističu sebe, a premalo Isusa. Svoje poruke Gospod objavljuje preko poniznih i smernih ljudi. Da je Hristos došao u carskom veličanstvu i raskošnom sjaju koji prati velike ljude na ovom svetu, mnogi bi Ga prihvatili. Ali Isus iz Nazareta nije oči svojih posmatrača zasenjivao ispoljavanjem spoljašnje slave niti je to ikada bio povod za poštovanje koje su Mu ukazivali. Da bi bio Učitelj, Iskupitelj i Uzor rodu ljudskom, On je došao u najvećoj skromnosti. Da je bio sklon hvalisavom razmetanju i raskoši, i da se pojavljivao u pratnji velikih ljudi na ovom svetu, kako bi u svojim poukama mogao da ističe poniznost i da iznosi tako vatrene istine kao što je bila Njegova čuvena beseda na gori? Ono na šta je pozivao svoje sledbenike On je potkrepljivao i svojim ličnim primerom. Da je došao u veličanstvu i sjaju i živio kao Car na ovom svetu šta bi bilo sa nadom siromašnih i malih u životu? Potrebe ljudi na ovom svetu Isus je poznavao bolje nego oni sami. Zato nije došao kao anđeo, zaodeven nebeskom slavom, već kao čovek. Ipak s Njegovom skromnošću bila je kombinovana unutrašnja sila i veličina što je one koji su Ga voleli ispunjavalo divljenjem i strahopoštovanjem. Iako tako skromne i nerazmetljive spoljašnjosti, On se među njima kretao s dostojanstvom i autoritetom nekom određenog Cara. Ljudi su bili zaprepašćeni i zbunjeni. Oni su pokušavali da otkriju i objasne razloge toga; ali nespremni da se odreknu svojih ustaljenih nazora, mnogi podlegoše sumnji, držeći se grčevito starih očekivanja: da Spasitelj mora doći u zemaljskoj veličini i uzvišenosti.

Kada je Isus držao svoju čuvenu besedu na Gori učenici su bili okupljeni neposredno oko Njega, dok se mnoštvo - obuzeto silnom radoznalošću - takođe tiskalo da Mu priđe što bliže. Očekivalo se nešto neobično. Radoznala lica i neskrivena spremnost okupljenih da slušaju, očevidno su svedočili o njihovom dubokom interesovanju. Pažnja svih bila je usmerena na Govornika. Njegove reči blistale su neizrecivom ljubavlju, a nebeski izraz na Njegovom licu davao je duboki smisao svakoj izgovorenoj reči. U mnoštvu onih koji su Ga slušali bili su i anđeli. Tu je, takođe, bio i neprijatelj duša sa svojim zlim anđelima, spremnim na sve što je bilo u njihovoj moći da osujete uticaj nebeskog Učitelja. Istine izgovorene tog dana, blistajući nebeskom svetlošću kroz vekove mraka i zablude, dopiru i do naših dana. Mnogi su u njima našli ono što je duši najpotrebnije - siguran temelj vere i praktične pobožnosti. Ali u tim jednostavno izgovorenim rečima Najvećeg Učitelja za koga je svet ikada znao nije bilo nikakvog isticanja ljudske rečitosti. Jezik je razgovetan, a misli i mudre izreke odišu najvećom jednostavnošću. To mogu da razumeju siromašni, neuki i najprostodušniji. Tako se nebeski Učitelj obraćao srcu i duši onih koje je došao da spase. Učio ih je „kao Onaj koji vlast ima,“ govoreći im reči večnog života.

Svi treba da se što revnosnije ugledaju na Hristov primer. Iako ne mogu da imaju potpunu predstavu o sili koju je Isus posedovao, ljudi se mogu tako prisno povezati sa Njim kao izvorom snage da On ostane u njima i oni u Njemu, i tako će se Njegov Duh i Njegova sila otkrivati u njima.

Nastojmo da „u svetlosti hodimo, kao što je On sam u svetlosti.“ Ljubav prema svetu i

sebičnost odvajaju dušu od Boga. Poruke s neba takvog su karaktera da najčešće izazivaju protivljenje. Verni svedoci za Hrista i istinu uvek ukoravaju greh. Njihove reči su kao čekić koji razbija kameno srce, kao oganj koji spaljuje trosku. Usrdne poruke, upozorenja i opomene treba odlučno i stalno upućivati. Bog će uvek imati ljude koji su odani i verni svojoj dužnosti. Svoje verne vesnike On šalje u pravo vreme da izvrše zadatak sličan onome koji je izvršio Ilija.

Propovednici kao vaspitači

Duhovno stanje u izaziva samo duboko žaljenje. Ono što mi je Gospod pokazao takvog je karaktera da mi pričinjava težak bol. Ko god se prihvati da nastavi delo ovde ili u imaće veoma naporan zadatak i moraće da nosi teško breme, jer zadaci nisu obavljani savesno i verno, nego su ostavljeni nedovršeni. Ovo je utoliko žalosnije što odgovornost za neuspeh – prouzrokovana svetovnošću i nedostatkom ljubavi prema Hristu i istini - ne snose toliko članovi koliko upravo propovednici koji su, radeći formalno među njima, očevidno zanemarili svoju dužnost. To nisu bili ljudi misionarskog duha; oni nisu shvatili koliko je bitno da u svakom mestu gde je istina zadobila uporište upućuju vernike u sve grane dela. Priprema za rad izvršena temeljito za jednu dušu izvršena je za mnoge. Ali ovi propovednici to nisu shvatili i propustili su da vaspitavaju članove koji bi kasnije i sami ustali čvrsto u odbranu istine i vaspitavali druge. Ovako nemaran, opušten i polovičan način rada nije po volji Bogu.

Neki od propovednika rado drže propovedi jer im je to prijatan i relativno lak zadatak; ali nijednog propovednika ne treba ocenjivati prema njegovim govorničkim sposobnostima. Teži deo njegovog zadatka počinje tek onda kada on napusti propovedaonicu da bi zalivao posejano seme. Probuđenom interesovanju treba da usledi lični rad, kao što su: poseta, održavanje Biblijskih časova, upućivanje zainteresovanih kako da istražuju Sveto Pismo, molitva sa njima i za njih u porodičnom krugu i nastojanje da se utisak koji je propoved ostavila na njihovo srce i savest što više produbi.

Mnogima nedostaje želja da se upoznaju i druže sa svojim nevernim susedima i ljudima sa kojima svakodnevno dolaze u dodir, i oni ne uviđaju da im je dužnost da tu odbojnost savladaju u sebi. Istina koju propovedaju i ljubav Hristova mogu im znatno pomoći da to osećanje pobede. Trebalo bi da uvek imaju na umu činjenicu da će upravo sa tim ljudima i ženama morati da se suoče na dan suda. Nisu li propustili da im kažu upravo ono što im je trebalo reći? Nisu li propustili da im ukažu dužnu hrišćansku pažnju; da ih opominju i najusrdnije pozivaju, da se mole za njih i da ulože svaki napor da bi ih priveli Hristu? Da li su revnovanju pridružili i oštroumnost, držeći se apostolovog uputstva: „I tako razlikujući jedne milujte, a druge strahom izbavljajte i iz ognja otimajte; a karajte sa strahom, mrzeći i na haljinu opoganjenu od tijela?“

Svi oni koji u svom propovedničkom pozivu žele da budu uspešni imaju pred sobom veoma ozbiljan zadatak. Preklinjem vas, braćo, propovednici Hristovi, obučavajte i vaspitavajte članove da delo Božje savesno potpomažu u svim njegovim interesima, to je dužnost koju ne smete propustiti. Hristos je bio vaspitač i propovednici, kao Njegovi predstavnici, takođe treba da budu vaspitači. Kada zanemare da poučavaju članove njihovim obavezama prema Bogu u pogledu desetka i prinosa, oni zanemaruju značajan deo dužnosti koju im je Gospodar poverio, i pored njihovog imena u nebeskim knjigama biće zapisano: „Nevjerni sluga.“ Članovi Crkve dolaze do zaključka da bi im propovednik - koji je Bogom poslan da iznese istinu - svakako skrenuo pažnju i na to kad bi to bila tako bitna obaveza; i tako se oni osećaju sigurnima iako zanemaruju svoje

dužnosti. Oni postupaju suprotno izričitim Božjim zahtevima i zato postaju tako beživotni i nedelotvorni. Njihov uticaj u svetu nema ono spasonosno delovanje, koje se od njih s pravom očekuje, i zato ih je Hristos prikazao solju koja je obljutavila.

Skupovi onih koji svetkuju subotu mogu se organizovati u mnogim mestima. To često neće biti neka velika skupština; ali zato ne smeju ostati zanemareni niti prepušteni da izumiru u nedostatku odgovarajućih ličnih napora i obučavanja. Sa zalaganjem za takve nipošto ne treba prestajati prevremeno. Pre nego što ih ostavi da bi prešao u neko drugo polje, propovednik treba da se osvedoči da su svi oni dobro upućeni u istinu, učvršćeni u veri i zainteresovani za svaku granu dela. A zatim, slično apostolu Pavlu, često treba da ih posećuje i pastirski brine o njima. O, kako često anđeli moraju da plaču zbog nemarnosti koju u svom radu ispoljavaju mnogi od onih koji tvrde da su Bogom određeni da propovedaju Njegovu Reč!

Delo Božje bi u svakom polju moglo da bude u znatno povoljnijem duhovnom stanju, i bilo bi tako kad bi se propovednici potpuno oslanjali na Boga, ne dozvoljavajući da se bilo šta ispreči između njih i njihovog rada. U delu su potrebni radnici više nego propovednici, ali i jedni i drugi međusobno treba da budu jedinstveni. Na polju misionstva pokazuje se u praksi da rad jednog propovednika - ma koliko on bio talentovan - ako zanemari lični rad, ako ne nauči članove kako da rade, kako da održavaju skupove, kako da daju svoj doprinos u misionском radu, kako da nađu pristup do srca zainteresovanih, može da ostane potpuno bezuspešan. U radu subotne škole takođe treba učiniti mnogo toga da bi učesnici shvatili svoje obaveze i dali svoj udeo. Bog ih sve poziva da rade za Njega, ali propovednici treba da usmeravaju njihove napore.

Žalosna je i očevidna činjenica da je delo u napred pomenutim poljima godinama zaostajalo i trebalo bi da bude u daleko boljem stanju nego što je sada. Nemarnošću i propustima sa svoje strane propovednici obeshrabruju narod, dok narod svojim nedostatkom interesovanja, samopožrtvovanosti i razumevanja za delo isto tako obeshrabruje propovednike. „Dve godine u zaostajanju,“ tako stoji zapisano u nebeskoj knjizi. Da su pravilno koristili svoje mogućnosti i pružena preimućstva, hodeći hrabro u veri a ne gundajući i žaleći se stalno jedni na druge, ti ljudi su - privođenjem duša Spasitelju u raznim mestima - mogli učiniti mnogo za delo Božje, a u isto vreme su i sami mogli da napreduju u milosti i poznanju istine. Samo večnost može otkriti koliko je izgubljeno u toku ovih godina - koliko je duša ostavljeno da propadnu zbog takvog duhovnog stanja tamošnjih vernika. Gubitak je suviše veliki da bi se mogao proceniti. Bog je vredan i žalošćen. Rane koje su delu nanesene ovakvim načinom rada godinama se neće zaceliti; a počinjene greške ukoliko se ne uvide i ne okaju, sigurno će se i dalje ponavljati.

Predstava o ovim činjenicama pričinjava mi neizrecivu patnju, tako da mi san ne dolazi na oči. Ponekad mi se učini da će srce da mi prepukne od bola i jedino mi preostaje samo da se molim, dok oduške svojoj patnji nalazim u bolnim uzdasima i u glasnom jadikovanju. S bolom u duši razmišljala sam o mom Spasitelju. O, kako li je tek Njemu bilo kada je, tražeći rod među bujnim granama nerodne smokve, našao samo lišće. Njegovo bolno razočaranje izlazilo mi je tako živo pred oči. Osećala sam da se ne mogu složiti s tim. Nikako nisam mogla da se pomirim s činjenicom da su ovde i propovednici i narod godinama zapostavljali svoje dužnosti. Strahujem da prokletstvo koje je pogodilo ovu nerodnu smokvu ne bude sudbina i ovih bezbrižnih ljudi. Strašnom nemarnošću u radu i obavljanju misije koja im je Bogom poverena delo je izloženo gubitku koji niko od nas nije u stanju da nadoknadi. Upuštati se u takav rizik bilo bi isuviše strašno u bilo kom periodu naše verske istorije, a pogotovo sada u ovim danima pripreme, kad je vremena tako malo, a tako mnogo toga još uvek nije učinjeno. Celu nebo se najusrdnije zalaže za spasavanje duša; dužnost propovednika Božjeg naroda jasno je određena svetlošću koju im On

šalje, tako da niko od njih ne mora da zastrani sa pravog puta. Ali svoju svetlost Bog njima ne šalje da bi je omalovažavali i igrali se s njom. Krivica onih koji su tako nepažljivi i neodgovorni prema istini dvostruko je veća.

Kada je, ulazeći u Jerusalim, sa vrha Maslinske gore ugledao grad, Hristos je - savladan dubokim bolom i rečima koje su Mu zastajale u grlu - zavapio tužno: „Kad bi ti, znao, bar u ovaj tvoj dan, ono što je za mir tvoj! Ali je sad sakriveno od očiju tvojih.“ On tada nije plakao zbog sebe, nego zbog onih koji su prezirali Njegovu milost, Njegovo strpljenje i tako dugo podnošenje. Put kojim su okoreli u nepokajanju stanovnici tog osuđenog grada uporno nastavljali sličan je stavu koji prema Hristu i danas zauzimaju mnogi pojedinci u Crkvi. Oni zanemaruju Njegove zahteve i preziru Njegovo dugo strpljenje. Postoji samo obličje pobožnosti, formalno bogoslužje, hvalisave molitve, ali stvarne duhovne sile potpuno nedostaje. Srce nije smekšano pod uticajem Božje milosti, nego ostaje hladno i bezosećajno. Mnogi su, slično Jevrejima iz Hristovih dana, toliko zaslepljeni neverovanjem da ne poznaju vreme svoga pohoda. Njima su, što se tiče poznavanja istine, pružena sva preimućstva; svojim opomenama, ukorima, ispravljanjem i poučavanjem u pravdi Bog godinama ne prestaje da ih upozorava; ali oni sve to preziru i svode na nivo uobičajenih svakodnevnih zbivanja.

Dužnost ukoravati srebroljublje

Mnogi koji se smatraju vernicima, u stvarnosti to nisu ni po veri ni u načelu. Svojim stalnim nastojanjem da sabiraju blago na ovom svetu, oni postupaju upravo suprotno Hristovom nalogu. Hristos izričito naglašava: „Ne sabirajte sebi blaga na zemlji... nego sabirajte sebi blago na nebu... Jer gdje je vaše blago ondje će biti i srce vaše.“ Za hrišćane to predstavlja ozbiljnu opasnost. Oni se ne pokoravaju izričitim Hristovim uputstvima. Nedostaje im istinska vera i pouzdanje u Boga. Da bi stekli bogatstva ovog sveta oni se opterećuju napornim radom i brigama sve dok sve njihove misli ne postanu potpuno obuzete samo tim. U stalnoj težnji i trci za zaradom oni većito strahuju da nešto ne izgube. Što god više novca ili zemlje imaju utoliko njihova težnja za sticanjem postaje još veća. „Pijani su,“ kaže prorok, „ali ne od vina; posrću, ali ne od silovita pića.“ Preopterećenost brigama ovoga života omamljuje ih kao pijanicu silovito piće, a sebičnost ih zaslepljuje do te mere da se dan i noć muče za to propadljivo blago. Toga radi oni potpuno zanemaruju svoje večne interese; jednostavno nemaju vremena da misle o tome. Svojim rečima, planovima i svojim načinom življenja oni očevidno pokazuju da uopšte ne shvataju važnost i značaj istine. Šta će biti ako duše oko njih neopomenute propadnu u svojim gresima? To za njih po svojim posledicama nije tako bitno kao njihovo ovozemaljsko blago. Neka duše za koje je Hristos dao svoj život propadaju; oni jednostavno nemaju vremena da ih spasavaju. U stvaranju planova za sticanje ovozemaljskog dobitka oni pokazuju izuzetnu veštinu i talente; ali te svoje dragocene sposobnosti uopšte ne koriste u pridobijanju duša za Hrista i podizanju Njegovog carstva. Nije li predstava takvih potpuno izopačena? Nisu li oni zaista opijeni otrovnom čašom svetovnosti? Nisu li potpuno odbacili razum dozvoljavajući da sebični ciljevi i nemar postanu vladajuća sila u njihovom životu? U pripremi da opstanu na dan Gospodnji i da svoje Bogom dane sposobnosti koriste u pripremi i drugih za taj dan, ovakvi ne nalaze nikakvo zadovoljstvo.

Spasitelj sveta nam u svom učenju ukazuje na najunosnije zanimanje kojim mogu da se bave svi: i bogati i siromašni, i učeni i neuki. Svi mogu da stiču sebi nepropadljivo blago na nebu. To znači upotrebiti svoje sposobnosti na najbolji način - primljene talente pravilnom upotrebom

umnožiti.

Svoje pouke Isus je ilustrirao i pričom o bogatašu kome je sreća bila veoma naklonjena. Gospod je blagoslovio njegove njive takvim obiljem roda da je zaista bio u mogućnosti da darežljivo pomaže drugima koji nisu bili blagosloveni takvim izobiljem. Ali kad je video da rod sa njegovih njiva prevazilazi sva njegova očekivanja, umesto da se seti tolikih potreba siromaha i nevoljnih, počeo je da smišlja kako će sve to da sačuva samo za sebe. Videći kako se darovi neba slivaju u njegove žitnice, on osećanja svoje duše nije izlio u zahvalnosti svom nebeskom Darodavcu, niti je razmišljao o tome da veliki blagoslovi donose sobom i velike odgovornosti. U pukoj sebičnosti svoje prirode on se zapitao: „Šta da učinim? jer nemam u šta sabrati ljetinu svoju?“ I prihvativši savet svog lakomog srca, odlučio: „Evo šta ću učiniti: porušiću žitnice svoje i sagradiću veće i tu ću sabrati sva svoja žita i dobro svoje; i kazaću duši svojoj: Dušo, imaš mnogo dobra za mnogo godina; počivaj, jedi, pij i veseli se.“ Pravu radost i uživanje za plemenitu dušu predstavljaju pozitivne aktivnosti, vladanje sobom i sveti ciljevi; međutim, sve što je ovaj čovek smerao da učini sa Božjim darovima vodilo je samo degradaciji duše. I kakav je mogao da bude ishod? „A Bog njemu reče: Bezumniče, ovu noć uzeće dušu tvoju od tebe; a sve što si pripremio čije će biti? Tako biva onome koji sebi teče blago, a ne bogati se u Bogu.“

Ovaj nesrećni bogataš imao je veliko ovozemaljsko blago, ali je bio lišen onoga što predstavlja istinsko bogatstvo. Koliko ih je i danas koji zaslužuju osudu neba zbog istog prestupa? Spasonosni tokovi Božje milosti od Njegovog prestola dopiru i do nas. Svakodnevno primamo i ovozemaljske blagoslove, ali ih ne koristimo na sreću i blagoslov drugima i na slavu Bogu. Gospod je naš milostivi dobrotvor. Preko Hrista, On nas obasjava zracima besmrtnosti svetlosti. Da, svi blagoslovi koje primamo dolaze u stvari preko Hrista. O, neka svaki jezik prizna i slavi tog Velikog Darodavca! Neka svaka duša jasno i radosno objavljuje dobru vest da nam je kroz Hrista omogućen večni život u slavnoj budućnosti, pozivajući i sve ostale da prihvate ovaj veliki dar. Sva blaga neba stavljena su nam na dohvata ruke i samo čekaju da ih zatražimo. Treba li da budemo iznenađeni što je ovaj bedni bogataš nazvan bezumnikom zato što je odbacio neprolazno bogatstvo i neprocenjivi dar večnog života i besmrtnosti slave, zadovoljivši se propadljivim blagom ovog sveta?

Bog proverava ljude na različite načine. Neke prokušava darujući im izobilje u ovozemaljskim dobrima, a druge uskraćujući im takve mogućnosti. Imućni se svojim bogatstvom kušaju da bi se videlo hoće li ljubiti Boga kao Darodavca, a bližnjega kao samog sebe. Bogu je po volji kada imućni svoje izobilje upotrebe na pravilan način; jer tada može da im poveri još veće odgovornosti. Na taj način Gospod otkriva koliko ljudi cene ono što je prolazno i ovozemaljsko, a koliko ono što je neprolazno i nebesko. On nas upozorava: „Kad raste bogatstvo, ne dajte da vam srce prione za to.“ To ima vrednost samo ako se upotrebi na dobro i sreću drugih i na slavu Bogu; ali nikakvo zemaljsko bogatstvo ne treba da bude vaš izbor u životu, vaš bog ili vaš spasitelj.

Braćo moja, svet nikada neće verovati da ste iskreni u svojoj veri dokle god vi o prolaznosti ovog života govorite više nego o stvarnosti večnog i neprolaznog sveta. Gospod dolazi; ali mnogi koji ispovedaju veru ne uviđaju da je taj događaj tako blizu. Oni se verom ne drže otkrivenih namera Božjih. Kod njih strast za sticanjem dobiti potiskuje sve drugo, a zemaljske vrednosti bacaju u zasenak nebesko blago. Nebeske vrednosti iščekavaju iz njihovog uma kao nešto što je od drugorazrednog značaja, dok misli o prolaznim interesima ovog sveta navaljuju kao poplava. Najvažnije pitanje glasi: Kako zaraditi novac? Ljudi budno prate svaku mogućnost zarade, i to pokušavaju na hiljade načina, među kojima su i razni izumi i patentna prava. Neki, tragajući za dragocnim metalima, kopaju duboke rudnike, drugi svoja sredstva ulažu u banke,

treći obraduju zemlju; ali svi imaju zajednički cilj - sticanje što više novca. U suludoj trci za bogaćenjem mnogi gube zdravlje pa čak i razum, ali ipak odbijaju preimućstva da steknu besmrtno naslede.

Dok je bio na zemlji, Hristos je dolazio u kontakt sa ljudima čija je mašta bila obuzeta grozničavom težnjom za zemaljskim dobitkom. Takvi nikada nemaju mira, oni stalno pokušavaju nešto novo i njihova preterana očekivanja bude se samo da bi doživeli novo razočaranje. Poznajući potrebe i želje ljudskog srca, koje u svim vekovima ostaju iste, Isus njihovu pažnju želi da usmeri na jedno neprolazno bogatstvo. „Još je carstvo nebesko,“ kaže On, „kao blago sakriveno u polju, koje našavši čovjek sakri i od radosti zbog toga otide i sve što ima prodade i kupi polje ono.“ On ovde govori o neprocenjivom blagu koje je ipak svakom na dohvat. On je upravo zato i došao na zemlju da bi um ljudi vodio u potrazi za tim blagom. Put je tako jasno obeležen da i najsiromašniji koji slede Hrista mogu postati bogatiji od najimućnijih na svetu koji ne poznaju Njega, a mogu postajati sve bogatiji ako svoju sreću stalno dele sa drugima.

„Ne sabirajte sebi blaga na zemlji, gdje moljac i rđa kvare, i gdje lupeži potkopavaju i krađu, nego sabirajte sebi blago na nebu, gdje ni rđa ni moljac ne kvare, i gdje lupeži ne potkopavaju i ne krađu.“ Oni koji čine tako nikada neće da dožive gubitak. Blago uloženo u nebesku riznicu sigurno je, i vodi se na naš tamošnji račun, jer Hristos naglašava: „Sabirajte *sebi* blago na nebu.“ Šta ovde sejemo to ćemo žnjeti u večnosti.

To večno i nepropadljivo blago propovednici Hristovi treba da ističu na svakom koraku. Pred svojim slušaocima oni treba da ističu i naglašavaju vrednost i značaj one mudrosti koja je bitna za spasenje. Oni ne smeju dozvoliti da takozvani vesnici koji se prilagođavaju ovom svetu i duhu vremena utiču na njihovo držanje i slabe njihovu veru. Njihova misija nije da pojedince i skupštine ohrabruju u iznalaženju izgovora za to što škrtarenjem uskraćuju svoja sredstva i svoje napore toliko potrebne u delu. Umesto toga, oni treba da ih poučavaju kako nesebičnim zalaganjem za napredak dela Božjeg mogu da se obogate u Bogu. Svoje slušaoce oni treba da uče da pravilno cene ono što je večno i neprolazno, i da im carstvo nebesko uvek bude na prvom mestu.

U ova dva polja (Gornja Kolumbija i Severni Pacifik) potrebni su ljudi kao što je bio Halev. To ne mogu biti oni koji su u duhovnom razvoju još uvek samo deca, već ljudi koji su u stanju da razborito misle, da nose teret odgovornosti, da svojim glasom nadjačaju glasove „nevernih uhoda“, koji sada samo zameraju, prigovaraju, kritikuju i šire sumnju. Takvi koji su kao deca ne mogu da rukovode važnim i velikim interesima. Nerazvijeni hrišćanin koji je, zbog zakržljalosti u svom verskom i duhovnom rasteњу, lišen mudrosti odozgo, nije spreman za žestoke i teške sukobe kroz koje Crkva često mora da prolazi. „Na zidovima tvojim, Jerusalime, postavih stražare, koji neće umuknuti nikad, ni danju ni noću.“ Propovednik koji nije u stanju da neustrašivo objavi celu istinu, kojemu pred očima nije uvek samo slava Božjeg imena, koji ne postupa uvek po uputstvima velikog Vojvode našeg spasenja, koji u borbi nije uvek u prvim redovima, bez obzira da li će zbog toga naići na osudu ili odobravanje i aplauze - u Božjim očima biće smatran ne vernim stražarem.

U ima pojedinaca koji bi trebalo da budu ljudi, a ne dečaci, čije bi misli trebalo da budu upravljene na ono što je nebesko, a ne na ono što je zemaljsko i čulno; ali njihov duhovni vidik potpuno je pomračen; Spasiteljeva velika ljubav nije osvojila njihove duše. On bi imao mnogo toga da vam kaže, ali vi sada niste u stanju da to podnesete. U duhovnom razvoju, vi ste još samo deca i niste u stanju da shvatite tajne Božje. Kada ljudi koje Bog podiže da rade u Njegovom delu pristanu da svoje svedočanstvo prilagođavaju nazorima i ukusu neposvećenih u

srcu, oni izneveravaju poverenje koje im je On ukazao. On priprema ljude koji će odgovoriti zahtevima svoga vremena. To će biti ponizni i bogobojažljivi ljudi, ne konzervativni niti pak nedorasli političari; nego ljudi koji imaju moralnu nezavisnost i idu napred u strahu Gospodnjem. To će biti ljudi blagi, plemeniti i učtivi; ljudi koji se ne daju odvratiti s pravog puta, već objavljuju istinu u svoj njenoj čistoti, bez obzira da li ih drugi rado slušaju ili ne.

Hrišćansko rasteње i napredovanje u veri

Pokazano mi je da oni koji, i pored toga što poznaju istinu, dozvoljavaju da sve njihove umne i fizičke snage budu potpuno zaokupljene interesima ovog sveta, nisu verni. Svojim dobrim delima oni ne doprinose da svetlost istine osvetli put i drugima. Gotovo sve njihove sposobnosti usmerene su samo na to da postanu dovitljivi i umešni stanovnici ovog sveta. Oni zaboravljaju da su im njihovi talenti Bogom darovani da bi ih upotreбили u potpomaganju Njegovog dela. Da su verno i savesno obavljali svoje dužnosti mnoge bi duše bile privedene Gospodu; međutim, upravo zbog njihove nemarnosti mnogi su izgubljeni.

One koji poznaju Njegovu volju, Bog poziva da Njegovu Reč i praktično primenjuju u svom životu. Slabost, mlakost i neodlučnost izazivaju napade neprijatelja; i one koji dopuste da se u njima razviju takve sklonosti najzad će potpuno bespomoćne oboriti i odneti burni talasi iskušenja. Od svakog koji ispoveda ime Hristovo s pravom se očekuje da uzraste do pune visine rasta Hristovog koji je živi poglavar i Uzor svim hrišćanima.

Svima nama je, kad se nađemo u nekom bezizlaznom tesnacu kojih u životu ima tako mnogo, neophodan vodič, kao što je moreplovcu neophodan pilot koji je u stanju da njegov brod bezbedno provede između pešćanih sprudova i opasnih podvodnih stena; a gde da nađemo takvog vodiča? Mi vas, draga braćo, upućujemo na Bibliju. Bogom nadahnuta i pisana rukom svetih ljudi, ona tako jasno i određeno pokazuje dužnost i starih i mladih. Ona uzdiže misli, smekšava srce i donosi svetu radost i spokojstvo duši. Biblija predstavlja savršeno merilo karaktera; ona je nepogrešivi vodič u svim okolnostima, do samog kraja našeg životnog puta. Prihvatimo je kao svog najboljeg savetnika, kao pravilo svog svakodnevnog života.

Svako sredstvo milosti treba pažljivo koristiti da bi se duše sve više ispunjavale ljubavlju Božjom, „da procijenite šta je najbolje, da budete čisti i besprekorni na dan Hristov; puni plodova pravde kroz Isusa Hrista.” U svom hrišćanskom životu morate biti energični i postojani. Visoki ideal koji vam je izložen u Svetim spisima možete dostići, i do toga se morate uzdići ako želite da budete i ostanete deca Božja. Ne možete stajati nepomično; morate ili napredovati ili nazadovati. Da biste mogli „razumjeti sa svima svetima šta je širina i dužina i dubina i visina, i poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu, da se ispunite svakom puninom Božjom” - morate imati duhovnu spoznaju.

Mnogi od onih koji teorijski dobro poznaju istinu i koji su u stanju da je argumentovano brane i zastupaju, ne čine ništa za podizanje carstva Hristovog. Mi se s vremena na vreme susrećemo s njima; ali oni ne iznose nikakvo novo svedočanstvo o svom ličnom iskustvu u hrišćanskom životu, niti govore o novim poredcima zadobijenim u svetom vojevanju. Umesto toga, primetićete rutinsko ponavljanje starih fraza, iste izraze i u molitvi i u davanju opomena. U njihovim molitvama, u poznavanju božanskih istina i u usrdnijem životu u veri - nema nikakvog života ni napretka. Takvi u Gospodnjem vrtu ne predstavljaju živo rasteње iz kojeg izbijaju novi izdanci, sveže ukrasno lišće i prijatan miris svetog života. To nisu hrišćani koji rastu i napreduju

u veri. Njihovi pogledi i planovi su uvek ograničeni; svoje umne sposobnosti oni ne razvijaju, tako da riznicu svog hrišćanskog saznanja ne obogaćuju nikakvim novim vrednostima. U tom pravcu oni i ne ulažu nikakve napore. Nisu naučili da na ljude i zbivanja oko sebe gledaju onako kako Bog gleda na to, i u mnogim slučajevima svojim neposvećenim sažaljevanjem nanose samo štetu ukorenima, i u velikoj meri ometaju napredak dela Božjeg. Duhovni zastoj i mrtvilo koje sve više preovladaju zaista su užasavajući. Mnogi samo formalno žive hrišćanskim životom i tvrde da su im gresi oprosteni, dok su stvarnog znanja o Hristu lišeni kao i svaki drugi grešnik.

Bračo, želite li da u svom hrišćanskom rasteњу ostanete skućeni i ograničeni, ili da zdravo i vidno napređujete u duhovnom životu? Gde je duhovno zdravlje, tu se vidi i stalno rasteње. Deca Božja ne prestaju da rastu sve dok ne dosegnu do punog uzrasta ljudi i žena u Hristu. Njihovom napređovanju i usavršavanju nema granica. Kad je ljubav Božja živo načelo u duši tada nema uskih i ograničenih pogleda; prava ljubav i vernost ogledaju se u svemu: u vernom i savesnom davanju opomena i ukora, u usrdnom zalaganju i spremnosti da se ponese tereti obaveza i preuzmu odgovornosti.

Neki koji rade u delu Božjem nisu spremni na samoodricanje. Kad se od njih zatraži da preuzmu neke odgovornosti oni ispoljavaju veliko nestrpljenje i odbojnost. „Zašto je neophodno,“ naglašavaju oni, „da stalno stičemo neka nova znanja i iskustva?“ Time su o sebi praktično rekli sve. Oni o sebi misle (kao i anđeo laodikijske crkve). „Bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem,“ dok ih nebo proglašava nesrećnima, nevoljnima, siromašnima i nagima. Takvima Verni Svedok kaže: „Savjetujem te da kupiš u mene zlata žeženoga u ognja, da se obogatiš; i bijele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti za oči da pomažeš oči svoje, da vidiš.“ Upravo to vaše zadovoljstvo sopstvenim stanjem pokazuje da vam nedostaje sve. Vi ste duhovno bolesni i nedostaje vam Isus kao lekar koji jedini može da vas izleči.

U Svetim spisima ima na hiljade dragulja istine koji su skriveni za oko površnog istraživača. Rudnik istine je neiscrpan. Dok Svete spise proučavate ponizna srca, vaše interesovanje postaje sve veće i sve više se osećate pokrenutim da poput Pavla uskliknete: „O, dubino bogatstva i premudrosti i razuma Božijega! Kako su neispitljivi Njegovi sudovi i neistraživi Njegovi putevi!“ Svakog dana trebalo bi da iz Svetih spisa naučite nešto novo. Pretražite ih kao što se traži sakriveno blago, jer sadrže reči večnoga života. Molite se za mudrost i razumevanje da biste shvatili ove svete reči. Čineći tako, naći ćete novu lepotu u Reči Božjoj; osetićete da ste o predmetima u vezi sa sadašnjom istinom primili novu i dragocenu svetlost; i Sveti Spisi će u vašim očima dobijati sve veću vrednost.

„Blizu je veliki dan Gospodnji, blizu je i ide vrlo brzo.“ Hristos takođe naglašava: „Evo ću doći skoro.“ Imajmo ove reči uvek na umu i svojim životom pokažimo da zaista verujemo da je dolazak Gospodnji blizu, i da smo na ovoj zemlji samo putnici i stranci. Vitalne energije Crkve moraju se uključiti u aktivnu službu da bi se postigao veliki cilj i njena duhovna obnova. Svaki njen član treba da bude aktivan Božji saradnik. „Jer kroz Njega imamo i jedni i drugi pristup ka Ocu u jednom Duhu. Tako, dakle, niste više stranci ni došljaci, nego ste sugrađani svetih i domaći ste Bogu. Nazidani na temelju apostola i proroka, gdje je ugaoni kamen sam Isus Hristos, na kome sva građevina, skladno spojena, raste u hram sveti u Gospodu; u koji se vi ugrađujete za stan Božji u Duhu.“ Ovo je naročito delo koje svi moramo nastaviti u zajedničkoj slozi, u jedinstvu Duha i svezi mira. Kritikovanju, sumnji i neverovanju nipošto ne treba dati mesta u našim redovima.

Naša misionarska polja u Gornjoj Kolumbiji i Severnom Pacifiku godinama zaostaju u svom

duhovnom rastenju. Neki, koji bi trebalo da budu snažni i postojani u Hristu, još uvek su samo deca u pogledu razumevanja i iskustvene spoznaje o delovanju Božjeg Duha.

Posle dugogodišnjih iskustava oni su u stanju da shvate tek početna načela ovog velikog sistema vere i doktrine koji sačinjavaju hrišćansku religiju. O savršenstvu karaktera koje će Hristos na kraju pohvaliti kao „dobro” (Mat. 25,21.23), oni nemaju predstavu.

Braćo, vaša dužnost, sreća, buduća korisnost i konačno spasenje pozivaju vas da raskinete sve veze i sklonosti koje vas vezuju za ono što je zemaljsko, prolazno i raspadljivo. Vaša neposvećena sklonost da učestvujete u nekoj čežljivoj sentimentalnosti, u potpunosti je zemaljske i čulne prirode. Neki od vas će morati da ulože velike napore da pobede ovo i da se promene u svom životu, jer se niste povezali sa Onim koji je snaga Izrailjeva, i zato su sve vaše sposobnosti tako oslabljene. Sada vam se upućuje glasan poziv da revnosnije koristite sve darove milosti, da biste korenitom promenom karaktera mogli da uzrastete do potpune visine uzrasta ljudi i žena u Hristu Isusu.

Mi treba da zadobijemo velike pobede, i ako u tome ne uspemo izgubićemo spasenje. Telesna priroda našeg srca mora biti raspeta, jer je sklona moralnoj izopačenosti koja vodi u smrt. Samo životvorni uticaj Jevanđelja može da pomogne duši. Molite se da silna energija Svetog Duha, sa svom svojom oživljujućom, obnavljajućom i preobražavajućom silom, poput električnog šoka potrese grehom paralisanu dušu takvom snagom, da svaki nerv zatreperi novim životom i da celo ljudsko biće iz njegovog duhovnog mrtvila i zemaljske čulnosti vrati u stanje duhovnog zdravlja. Tako ćete postati učesnici u božanskoj prirodi, izbegnuvši izopačenost koja preplavljuje svet zbog zadovoljavanja čulnih požuda; i u vašoj duši odražavaće se obličje Onoga čijim ranama se isceliste.

Desetak i darovi

Gospod s pravom zahteva da Mu u vidu desetka i darova vratimo jedan deo dobara, koja nam je dao na korišćenje. Te priloge On prima kao skromni čin naše poslušnosti i zahvalnog priznavanja obaveze prema Njemu za sve blagoslove koje uživamo. Stoga treba da sve to dajemo rado, govoreći u svom srcu kao David: „Jer je sve od Tebe, i iz Tvojih ruku primivši, dasmo Ti.“ Zadržavati za sebe više nego što nam pripada vodi siromaštvu. Bog sa nekima dugo ima strpljenja, i tako On kuša i proverava sve; ali će one koji tvrde da veruju u istinu, a sebično ljube ovaj svet neizbežno stići Njegovo prokletstvo. Bog poznaje srce; svaka misao i svaka namera otkrivene su pred Njim. On kaže: „One ću poštovati koji mene poštuju, a koji mene preziru biće prezreni.“ On zna kome pripada blagoslov, a ko zaslužuje Njegovu kletvu. U tome On ne može da pogreši, jer anđeli verno zapisuju svaki naš postupak i svaku reč.

Kad je u pustinji trebalo podići svetinju, sinovi Izrailjevi su bili pozvani da izvrše opsežne pripreme. Skupljani su dragoceni materijali i predmeti među kojima su mnogi bili od zlata i srebra. Kao zakoniti vlasnik svega što su posedovali, Gospod je od njih s pravom tražio ove priloge, ali je primao samo ono što su davali dobrovoljno. Narod je dobrovoljno donosio svoje priloge, sve dok Mojsiju nije bilo rečeno: „Više donosi narod nego što treba da se uradi djelo koje je Gospod zapovijedio da se uradi.“ I objavi Mojsije po svemu okolu: „Ni čovjek ni žena da ne donose više priloga za svetinju. I zabrani se narodu da ne donosi, jer bijaše svega dosta da se uradi sve djelo, i još pretjecaše.”

Da su tu bili prisutni neki ljudi ograničenih shvatanja i ideja, oni bi širom otvorili svoje oči

od čuda i zaprepašćenosti. Slično Judi, oni bi postavili pitanje: „Čemu ovoliko rasipanje i šteta?“ „Zašto ne učiniti sve to na najjeftiniji način?“ Ali svetinja nije podizana na slavu čoveku, nego Bogu nebeskome. On je za svaku pojedinost dao posebna uputstva kako šta treba da se uradi. Izrailjcima je trebalo pružiti predstavu o Njegovom veličanstvu i uzvišenosti i o neophodnosti da Mu služe sa najvećim strahopoštovanjem. Dom u kojem se molimo Gospodu treba da odgovara Njegovom božanskom karakteru i veličanstvu Njegovog imena. Ima molitvenih domova koji su nedolično mali i neuređeni i koji trajno ostaju takvi, zato što tamošnji članovi svoje lične interese stavljaju ispred interesa Božjeg dela. Dok za sebe podižu velike i udobne kuće i stalnim dograđivanjem čine ih sve savremenijima, zadovoljavaju se da im prostorije namenjene za bogoslužjenje i Njegovo sveto prisustvo ostaju najneprikladnije. Oni se sa zgražavanjem iznenaduju što su Josif i Marija prilikom Hristovog rođenja bili primorani da utočište potraže u jednoj štali; a u isto vreme najveći deo svojih prihoda troše na sebe, dok je dom molitve sramno zanemaren. Kako često oni ponavljaju reči Judejaca iz vremena proroka Ageja: „Još nije došlo vrijeme, vrijeme da se zida dom Gospodnji.“ Ali Gospod i njima upućuje pitanje: „Je li vama vrijeme da sjedite u kućama svojim obloženim kedrovinom, a ovaj dom je pust?“

Dom u kojem se Hristos susreće sa svojim narodom treba da bude dolično ureden i privlačan. Ako u nekom mestu ima samo malo vernika treba podići skromnu, ali prikladnu zgradu, posvetiti je Bogu i pozvati Isusa da se tu kao najdraži Gost sastaje sa svojim narodom. Kako On gleda na pripadnike svog naroda koji imaju sve udobnosti koje u srcu mogu da požele, a zadovoljavaju se da se na bogoslužjenje sakupljaju u bivšem ambaru, u nekoj bednoj, zabačenoj zgradi ili u nekom prezrenom i napuštenom stanu? Za svoju rodbinu i prijatelje vi štedite novac da biste sve oko njih učinili što prijatnijim; a Isusa, koji je za vas dao sve, paČak i svoj dragoceni život, koji je Veličanstvo neba - car nad carevima i Gospodar nad gospodarima - počastvujete skrovištem samo malo boljim od štale koja je bila Njegov prvi dom na ovom svetu. Zar ne bi trebalo da na ovo gledamo kao što Bog gleda? Zar ne bi trebalo da preispitamo svoje pobude da bismo videli kakvu mi to veru imamo?

„Bog ljubi onoga koji dragovoljno daje,“ i svi oni koji Njega ljube davaće od srca i dragovoljno, znajući da time unapreduju Njegovo delo i odaju slavu Njegovom imenu. Od pripadnika svog naroda Gospod nikad ne traži više nego što oni mogu dati, ali Mu je po volji kada prilažu u skladu sa svojim mogućnostima, i onda rado prima i blagosilja njihove zahvalne priloge. Neka dragovoljna poslušnost i čista ljubav privežu uz oltar svaki prilog dat Bogu; jer takve žrtve On rado prima, dok sve ono što se daje sa gundanjem predstavlja samo uvredu za Njega. Kada oni koji daju svoje priloge nisu srcem u tome, nego nastoje da u potpomaganju dela Božjeg budu što ograničeniji, procenjujući to sa svoga uskogrudog gledišta, time jasno pokazuju da im nedostaje živa povezanost s Bogom.

Mi gradimo za Boga, i svoju građevinu moramo podizati na temelju koji je On pripremio za nas. Niko ne treba da gradi na svom sopstvenom temelju, nezavisno od plana koji je Bog stvorio. Ima ljudi koji su Bogom postavljeni za savetnike, ljudi koji su od Njega naučeni, koji su celog svog života u Njegovom delu svim srcem i svom dušom. Takve ljude treba visoko ceniti zbog njihovog rada. Ima pojedinaca koji žele da rukovode svojim nezrelim rasuđivanjem, takvi bi se mor ali naučiti da primaju savete i da rade u harmoniji sa svojom braćom, ili će samo sejati sumnju i razdor što svakako ne bi želeli da žanju. Bog želi da se oni koji rade u Njegovom delu uvažavaju međusobno i osećaju zavisnim jedni od drugih. U svemu što pripada službi Božjoj oni treba da budu dosledni, jedinstveni, rukovodeći se zdravim razumom. Bog je naš jedini pravi pomoćnik. Zakoni i načela, kojima treba da se rukovodimo u svojim mislima i postupcima nalaze

se u Njegovoj Reči i dati su posredstvom Njegovog Duha. Oni koji kao Božja deca rado slušaju Njegovu Reč, hode u svetlosti i ne spotiču se. Oni ne prihvataju niska merila ovog sveta, već uvek polaze sa biblijskog stanovišta.

Sebičnost koja postoji u Božjem narodu veoma je odvratna u Njegovim očima. U Svetim spisima lakomstvo se proglašava idolopoklonstvom. „Nijedan tvrdica, koji je idolopoklonik, neće imati dijela u carstvu Hrista i Boga,“ kaže apostol Pavle. Problem mnogih sastoji se u tome što imaju tako malo vere. Slično bogatašu iz Hristove parabole oni žele da svoje obilje vide nagomilano u svojim žitnicama. Da bismo svetu preneli opomene, Bog želi da se potpuno posvetimo Njegovom delu; ali članovi su toliko obuzeti ostvarivanjem svojih planova za sticanjem novca da za ono čime bi doprineli pobjedi krsta Hristovog uopšte nemaju vremena. Oni nemaju ni vremena ni sklonosti da svoje umne sposobnosti, taktičnost i energiju posvete delu Božjem.

Braćo i sestre, želja mi je da u vašem srcu probudim prezir i odvratnost prema ograničenim idejama i predstavi koje sada imate o delu Božjem i njegovim interesima. Želela bih da shvatite svu veličinu žrtve koju je Hristos podneo postavši siromah nas radi da bismo mi kroz Njegovu siromaštvo zadobili neprolazno blago. O, nemojte svojom nezainteresovanošću za večnu i od svega pretežniju slavu, koja vam je stavljena na dohvat, nagoniti anđele da plaču i da kriju svoja lica u sramu i gnušanju! Otrgnite se iz svog duhovnog mrtvila; probudite svoje Bogom dane sposobnosti i založite se za spasenje dragocenih duša za koje je Hristos dao svoj život. Ove duše, ako ih privedete u Hristovo stado, mogu da žive kroz beskrajna vremena večnosti; i zar nameravate da za njihovo spasenje učinite što je moguće manje, ulažući sva svoja sredstva u zemlju slično sluzi koji je svoj jedini talenat zakopao u zemlju? Zar hoćete da kao taj neverni sluga optužujete Boga da „žanje gdje nije sijao i kupi gdje nije vijao?“

Sve što imate i samo vaše biće pripada Bogu. Zašto onda niste spremni da od srca kažete: „Jer je od Tebe sve, i iz Tvojih ruku primivši dasmo Ti?“ „Poštuj Gospoda imanjem svojim i prvinama od svega dohotka svojega.“ Podstičući svoju braću u Korintu na hrišćansku darežljivost, Pavle naglašava: „A vi kako u svemu izobilujete: u vjeri, u riječi, i u razumu, i u svakom staranju, i u ljubavi svojoj prema nama, da i u ovoj blagodati izobilujete.“ U svojoj poslanici upućenoj Timotiju, on kaže: „Bogatima na ovome svijetu zapovijedaj da se ne ponose niti da se uzdaju u bogatstvo propadljivo, nego u Boga živoga koji nam daje sve izobilje na upotrebu. Neka čine dobro, neka se bogate u dobrim djelima, neka budu darežljivi, spremni na zajedništvo, spremajući sebi dobre temelje za vrijeme koje će doći, da dobiju život vječni.“

Darežljivost nije osobina koju ljudi po prirodi imaju niti se kao vrlina stiče slučajno. Ona se mora negovati. Odluku da ćemo poštovati Gospoda imanjem svojim, ne dopuštajući da nas bilo šta dovede u iskušenje da Ga zakidamo u desetku i prinosu koje Mu dugujemo, moramo doneti promišljeno i čvrsto. U delima milosrđa prema ljudima i svojim izrazima zahvalnosti prema Bogu za sve što nam daje moramo biti razumni, dosledni i istrajni. Ova je dužnost isuviše sveta da bismo to prepustili mogućnostima od slučaja do slučaja ili da se u tome rukovodimo trenutnim osećanjima. Ono što je namenjeno za delo Božje redovno treba odvajati u stranu, da ne bismo zakidali deo koji On s pravom zahteva. Kad zakidamo Boga mi zakidamo i sebe. Mi na taj način odustajemo od nebeskog blaga da bismo što više stekli na ovom svetu; a to je gubitak koji sebi nipošto ne bi smeli da dopustimo. Ako živimo tako da možemo očekivati Božji blagoslov, Njegova ruka će nam podariti uspeh i u našim ovozemaljskim poslovima; ali ako je Njegova ruka protiv nas On može da osujeti sve naše planove i da raspe brže nego što mi možemo da sakupimo.

Prema onome što mi je pokazano, duhovno stanje u ova dva polja zaista je žalosno; ali Bog tu ima mnogo dragocenih duša o kojima On revnosno vodi brigu i neće dopustiti da budu

obmanute i zavedene.

Vernost u delu Božjem

Među članovima u Oregonu i Vašingtonu ima dragocenih talenata; koji bi - da su se razvijali dobro usmerenim radom - sada mogli da budu uspešni radnici u tim oblastima. Živa zajednica je uvek aktivnog duha. Istina je prava sila, i oni koji uviđaju njenu moć ustaće hrabro i neustrašivo u njenu odbranu. Istinu moramo shvatiti umom, primiti u srce a njena načela učiniti sastavnim delom svoga karaktera; a zatim istrajnim naporima pridobijati i druge da je prihvate, jer Bog smatra ljude odgovornim za svetlost koju im je dao.

Pripadnike svog naroda Gospod poziva da korišćenjem i pravilnom upotrebom usavršavaju sposobnosti koje im je On dao. Umne sposobnosti treba razvijati do krajnjih mogućnosti, treba ih jačati i oplemenjivati stalnim razmišljanjem o duhovnim istinama. Ako dopustimo da se naš um gotovo neprekidno bavi beznačajnim pitanjima i uobičajenim poslovima svakodnevnog života, on će, prema jednom od svojih nepromenljivih zakona, postati slab, površan i potpuno lišen duhovne snage.

Vreme kad će svaka duša biti stavljena na probu upravo je pred nama, i oni koji su slabi u veri neće izdržati proveravanje u ovim danima punim opasnosti. Velike istine Otkrivenja treba pažljivo proučavati, jer će nam temeljno poznavanje Reči Božje svima biti neophodno. Proučavanjem Biblije i svakodnevnim održavanjem veze sa Isusom steći ćemo jasnu i definitivno određenu predstavu o svojoj ličnoj odgovornosti i snagu da se održimo u dan nevolje i iskušenja. Onoga čiji je život nevidljivim vezama ujedinjen sa Hristom sila Božja će verom sačuvati za spasenje.

U svojim mislima treba da se mnogo više zadržavamo na onome što je božansko i duhovno, a znatno manje na prolaznim ovozemaljskim interesima. Kada bi svoj um uvežbavali u tom pravcu, čak i oni koji su skloni ljubavi prema svetlu, mogli bi isto tako dobro da se upoznaju sa Rečju Božjom kao što su sada upoznati sa ovozemaljskim poslovima. „Istražujte Pisma,“ kaže Hristos, „jer vi mislite da u njima imate život vječni; a upravo ona svjedoče za mene.“ Od hrišćanina se traži da marljivo istražuje Reč Božju. Svojevoljnim ostajanjem u neznanju u ovom pogledu hrišćanin izlaže opasnosti svoj karakter i svoj život. Takvim držanjem on zaslepljuje sopstveno razumevanje i izopačuje svoje najplemenitije sposobnosti. Upravo to unosi zabunu i nerazlikovanje u naš život. Pripadnici našeg naroda treba da razumeju biblijska proročanstva; oni sistematski treba da se upoznaju sa načelima otkrivenih istina - da bi spremno dočekali sve ono što će doći na zemlju, ne dozvoljavajući da ih zanosi svaki vetar novih učenja.

U svetlu će uskoro doći do velikih promena, i svako treba da ima iskustvenu spoznaju u pogledu onoga što Bog traži od nas. Sotona stalno radi na tome da pripadnike Božjeg naroda obeshrabri i da pokoleba njihovu veru. Na sve moguće načine on nastoji da unese sumnju i nepoverenje u gledišta, veru i namere onih ljudi na koje je sam Bog položio teret odgovornosti za svoje delo i koji to revnosno obavljaju. Iako je toliko puta osujećen, on stalno obnavlja svoje napade, delujući preko onih koji tvrde za sebe da su ponizni i bogobojažni, i koji su prividno zainteresovani za sadašnju istinu i naizgled veruju u nju. Pobornike istine očekuju žestoka i teška protivljenja od strane otvorenih neprijatelja, ali to ni izdaleka nije tako opasno kao potajna sumnjičenja od strane onih koji smatraju da slobodno mogu iznalaziti greške i dovoditi u pitanje sve što rade sluge Božje. Takvi mogu da se prikazuju kao ponizni ljudi, ali time samo obmanjuju i sebe i druge. Srce im je puno zavisti i zlih naslućivanja. Oni sistematski potkopavaju veru

članova Crkve u one ljude u koje bi trebalo da imaju poverenje i koji su Bogom izabrani da rade u Njegovom delu; ali kad su ukoreni zbog svog ponašanja oni to smatraju ličnom uvredom. Dok tvrde da je to što rade delo Božje, oni u stvari pomažu neprijatelju.

Braćo, nikada nemojte dozvoliti da bilo čije ideje pokolebaju vašu veru u pogledu reda i harmonije koji treba da postoje u Crkvi. Mnogi od vas ovo ne uviđaju jasno. Uputstva i pravila u pogledu službe obavljane u šatoru od sastanka zapisana su u Bibliji da bi svi koji žive na zemlji mogli iz toga da izvuku pouke. Bili su izabrani ljudi koji su imali određene zadatke prilikom podizanja i rasklapanja tog svetog šatora, i ako bi neko u nepažnji slučajno stavio svoje ruke na ono što je spadalo u zadatak drugoga, bio je kažnjen smrću. Mi danas služimo istom Bogu. Da smrtna kazna koja je tada postojala nije ukinuta, danas ne bi bilo toliko bezbrižnog, lakomislenog i buntovnog ponašanja u delu Božjem. Bog nebeski je Bog reda, i od svih svojih sledbenika On zahteva da poštuju pravila i propise i da održavaju red. Svi treba da imaju savršeno razumevanje i predstavu o delu Božjem.

Opasno je čak i samo za trenutak gajiti sumnju u svom srcu. Seme sumnje koje je faraon posejao kad je odbio da prizna prvo čudo urodilo je žetvom takvog protivljenja u njegovom srcu, da ga nijedna od toliko čudesnih pojava koje su kasnije usledile nije mogla osvedočiti da se nalazi na pogrešnom putu. Drsko i tvrdoglavo nastavio je svojim putem, dovodeći sve više u pitanje Božju silu, i srce mu je postajalo sve tvrđe, sve dok nije ugledao mrtva lica svih egipatskih prvenaca. Bog čini svoje, a mi nismo učinili ni polovinu onoga što bismo morali učiniti da se kao narod pripremimo za dolazak Sina Čovječijega. Teško onome koji pokušava da i u najmanjoj meri omet a delo Božje. Mi moramo da se zalažemo za druge; moramo pomagati svojoj braći da se oslobode tolike vezanosti za zemaljsko blago; jer su mnogi spremni da za ovozemaljsku dobit prodaju svoje prvenačko pravo i večni život. Daleko je bolje pozivati ih da teku sebi blago na nebu, nego sa žaljenjem ponavljati reči: „Novac, novac, to je cilj za kojim ljudi stalno teže da bi se obogatili.” Kako su slatke ovakve reči takozvanim vernicima koji ljube ovaj svet! Kako ih to ohrabruje u njihovoj odluci da uskraćuju Bogu onaj deo koji Mu pripada i koji su dužni da Mu vrate u desetku i darovima! One koji propuštaju da vrate Gospodu ono što je Njegovo, neizbežno će stići zaslužen prokletstvo. Naš rad treba da bude u skladu sa otkrivenom voljom Božjom. Njegove sluge za one kojima je u srcu samo novac imaju određenu poruku; zašto da im ne upućuju otvorena svedočanstva: „Donesite sve desetke u spremljenu,“ kada to preko proroka Malahije poručuje sam Gospod?

Religija Hristova potčinjava duh sebičnosti i menja misli i osećanja; ona ponižava ljudsku oholost, tako da se u svemu uzdiže i veliča samo Bog. To je ono što bratu A još uvek nedostaje. Njemu je potrebna praktična vera u Boga. On treba da uvidi i oseti koliko je slavno služiti Hristu; on treba da uzdiže načela i merila hrišćanstva; divna Božja obećanja, opomene, saveti i pretnje Božje Reči treba da obogaćuju njegov um; on treba da uvidi koliko je bitno da vera bude praćena odgovarajućim delima, da bi čistotu i uzvišenost religije valjano prikazao u porodici, u crkvi i u svom poslovnom životu. Da bi imao duhovnu silu, on u molitvi treba da održava neprekidnu povezanost sa Hristom. Međutim, povezanost sa svetom i onima koji se protive istini imaju na njega veći uticaj nego Duh Hristov. U tome se krije njegova opasnost; i ukoliko ne promeni svoj put povezujući se čvrsto sa Onim koji je Izvor svetlosti, on može da doživi potpuni brodolom u svojoj veri.

Kad bi njegovo interesovanje za duhovne vrednosti bilo isto tako veliko kao i za prolazna bogatstva ovog sveta, njegova posvećenost Bogu bila bi potpuna; on bi se pokazao kao istinski Hristov učenik i Bog bi ga prihvatio koristeći njegove talente koji su sada u potpunosti posvećeni

služenju ovom svetu. U delu Božjem potrebne su upravo te sposobnosti koje se sada koriste za nagomilavanje imovine. U svakoj grani dela Božjeg potrebni su odgovorni ljudi koji će uspešno i sistematski unapređivati delo. Kada čovek koji svojom taktičnošću, marljivošću i oduševljenjem postiže uspeh u ovozemaljskim poslovima, on će se - unoseći iste sposobnosti i u delo Božje - pokazati dvostruko uspešnijim, jer tu ljudskim naporima pomaže i božanska sila. I najbolji planovi, bilo u materijalnom ili duhovnom pogledu, ukoliko se njihovo ostvarivanje poveri neiskusnim i nesposobnim rukama, pokazaće se neuspešnim.

Oni koji svoje talente sahranjuju u zemlju nisu po volji Gospodu. Sve svoje sposobnosti oni posvećuju sticanju imovine, i želja za bogaćenjem postaje njihova strast. Brat A je veoma aktivan čovek i ponosan je svojim uspesima u poslovnom životu. Kada bi isto interesovanje, taktičnost i ambiciju pokazao u radu za Gospoda, koliko bi uzvišenije i plemenitije rezultate mogao postići! Obrazovanje i ovozemaljska mudrost stečeni u poslovnom životu ovog sveta neće biti ni od kakve koristi u budućem životu, jer se na nebu ne obavljaju takvi poslovi; ali ako sposobnosti koje nam je Bog dao upotrebljavamo na slavu Njegovom imenu, potpomažući širenje Njegovog carstva na zemlji, mi stičemo obrazovanje koje ćemo poneti sobom i na nebo.

Kakav je naš položaj u ovom svetu? Živimo u vremenu iščekivanja. Ali to vreme ne smemo provoditi u nestvarnoj pobožnosti. Iščekivanju i budnom straženju treba pridodati i revnosno delovanje. Naš život ne sme biti toliko obuzet poslovnim trkom i brigama ovog sveta da zanemarimo ličnu pobožnost i službu koju Bog od nas s pravom očekuje.

Dok u poslu ne treba da budemo lenji, treba da budemo ognjeni u duhu, služeći Gospodu. Neka žižak naše duše bude ukrašen svetlošću i imajmo uvek ulja milosti u sudovima sa žižcima svojim. Sve mere predostrožnosti posebno moramo preduzeti protiv duhovnog opadanja, da nas dan Gospodnji ne bi iznenadio kao lupež. Taj dan ne sme se odlagati, jer je blizu; i niko ne bi smeo da kaže u svom srcu, a još manje svojim delima i životom: „Neće moj Gospodar još za dugo doći.” Jer će oni koji čine tako primiti platu sa nevernicima i licemerima.

Pripadnici Božjeg naroda nalaze se u velikoj opasnosti; mnogi od njih ponašaju se kao i ostali stanovnici zemlje; njihovi interesi i osećanja usredsređeni su samo na ovaj svet. Oni ne daju drugima dobar primer. Mnogi koji ispovedaju velike i uzvišene istine svojim načinom življenja obmanjuju svet oko sebe. Naša odgovornost je srazmerna svetlosti koja nam je data, milosti i darovima koje stalno primamo. Radnici koji imaju naročite talente, čije su mogućnosti, preimućstva i duhovne sposobnosti najveći, imaju i najteže odgovornosti. Bog poziva brata A da promeni svoj način rada, da svoje sposobnosti upotrebi na slavu Bogu, a ne da ih unižava služeći niskim interesima i ciljevima ovog sveta. Još uvek je dan njegovog kušanja i proveravanja, uskoro će doći dan obračuna.

Brat A mi je prikazan kao predstavnik onih koji se nalaze u sličnom položaju. Takvi nikada nisu nezainteresovani kad je u pitanju čak i najmanja ovozemaljska korist. Marljivim radom, taktikom, trgovanjem i uspešnim ulaganjem, i to ne velikih nego sasvim neznatnih suma novca, oni stižu i stalno uvećavaju svoju imovinu. Ali postupajući tako oni razvijaju sposobnosti koje su suprotne izgradnji hrišćanskog karaktera. Svojim načinom življenja oni ne prikazuju Hrista ni u čemu, jer ovaj svet i njegova bogatstva vole daleko više nego Boga i Njegovu istinu. „Ako neko ljubi svijet, ljubavi Očeve nema u njemu!

Sve sposobnosti i darovi koje ljudi imaju u stvari pripadaju Bogu. Privrženost ovom svetu i prilagodavanje njegovim nazorima u Reči Božjoj izričito se zabranjuju. Kad se preobražavajućoj sili Božje milosti dopusti da deluje na srce, ona i takve koji su bili potpuno naklonjeni svetu navodi na stazu dobročinstva u svakom pogledu. Oni koji u svom srcu odluče da sabiraju sebi

blago na ovom svetu „upadaju u napasti i zamke i u mnoge lude škodljive želje, koje potapaju čoveka u propast i pogibao. Jer je (osnova svakog lakomstva i svetovnosti) korijen sviju zala srebroljublje kojemu neki predavši se zadoše od vjere i na sebe navukoše muke velike.”

Strogo čuvanje interesa dela Božjeg svaki član Crkve treba da oseća i smatra svojom svetom obavezom. Za poremećeno i obeshrabrujuće duhovno stanje u Crkve, čime se obeščaćuju najsvetije istine ikada poverene ljudima, odgovorni su članovi pojedinačno. Za ovo nema nikakvog opravdanja ni izgovora. Put za sticanje mudrosti, Bogom dane milosti i snage, Isus je otvorio za sve. On je naš Uzor u svemu, i ništa ne bi smelo da odvрати naš um od glavnog životnog cilja, a to je - imati u svojoj duši Hrista koji oplemenjuje srce i potčinjava ga. Kada bi to bio slučaj, svaki član Crkve i svaki koji ispoveda istinu bio bi zaista sličan Hristu u karakteru, rečima i delima.

Neki od onih koji su bili kanali svetlosti i koji su se svim srcem radovali dragocenoj svetlosti istine, odrekli su se istine upravo zahvaljujući stalnom prilagođavanju svetu. Na taj način oni su izgubili duh samopožrtvovanosti i silu istine, čineći svoju sreću zavisnom od prolaznih vrednosti ovog sveta. Oni su u velikoj opasnosti. Pošto su se nekada radovali svetlosti, oni će se naći u potpunom mraku ako bez odlaganja ne prihvate zrake koji još uvek obasjavaju njihov put, vraćajući se Gospodu u pokajanju i priznanju greha. Živimo u danima velikih opasnosti kad zablude i obmane sve više porobljavaju ljude. Ko će, stoga, poći da ih opominje i da im pokaže bolji put ako ne oni koji imaju svetlost sadašnje istine i koji posvećeni tom istinom svetle tako jasno da ljudi videći njihova dobra dela slave Boga? Želela bih da, koliko god je to moguće, svima predočim opasnost koja im preti da izgube spasenje. Stupiti u članstvo Crkve je jedno, a biti povezan sa Hristom je sasvim nešto drugo. Imena svih koji su zapisani u knjigama Crkve nisu zapisana i u Zivotnoj knjizi Jagnjeta. Mnogi, iako izgledaju iskreni vernici, ne održavaju životnu povezanost sa Hristom. Oni su stupili u članstvo Crkve i njihova imena su upisana u njene matične knjige, ali unutrašnje delo milosti nije izvršeno u njihovom srcu. Kao rezultat toga oni tu nisu srećni i teško im je da služe Bogu. „Kakvim sudom sudite, onakvim će vam se suditi.” Imajte uvek na umu da su vaša braća pogrešiva ljudska bića kao što ste i vi sami i u postupanju s njima, kad su u pitanju njihove greške i zablude, budite milostivi i strpljivi kao što želite da i drugi budu prema vama. Nemojte budno istraživati njihove greške i onda ih razmetljivo iznositi na javnost da svet likuje zbog toga. Oni koji se usuđuju da čine tako penju se na sudijsku stolicu i grade se sudijama, dok u isto vreme zanemaruju vrt sopstvenog srca dozvoljavajući da u njemu raste korov i otrovni koren gorčine.

Svako od nas pojedinačno ima neki nerešeni slučaj na nebeskom sudu. Karakter se odmerava na merilima svetinje, i neka svako najusrdnije pazi da hodi smerno i oprezno da - zbog propusta da svojim životom svetli drugima - ne izgubi pravo na Božju milost i sve ono što ima istinsku vrednost. Svaku neslogu, razmirice, iznalaženje tuđih grešaka, svako ogovaranje i ogorčenost, treba najodlučnije odbaciti; a dobrotu, ljubav i saosećanje prema drugima treba brižljivo negovati - da bi Hristova molitva: da Njegovi učenici budu jedno kao što je On jedno sa Ocem, mogla biti uslišena. Harmonija i jedinstvo Crkve predstavljaju njene akreditiv* kojima ona pred svetom dokazuje da je Isus Sin Božji. Pravo obraćenje uvek dovodi do prave ljubavi prema Hristu i svima onima za koje je On umro.

Svaki onaj koji čini za Boga sve ono što je u njegovoj moći, koji iskreno i usrdno nastoji da čini dobro i onima koji su oko njega, primiće za svoje napore Božji blagoslov. Čovek može

* Akreditiv (lat.) specijalno pismo kojim se ambasadori obično predstavljaju šefovima država u kojima zastupaju svoju zemlju.

delotvorno da služi Bogu iako nije ni glava ni srce u telu Hristove Crkve. Služba koja se u Reči Božjoj prikazuje kao ruka ili noga, iako skromna, može ipak da bude značajna. Vrednost učinjenog Bog ne ceni prema veličini samog čina, već prema ljubavi sa kojom se čini i prema pobudama koje čoveka pokreću na to. Postoji zadatak koji treba izvršiti za naše bližnje u susedstvu i za one sa kojima se družimo. Sa molitvom i strpljivim zalaganjem za spasavanje duša nemamo pravo da prestanemo sve dok se ijedna od njih nalazi izvan kovčega sigurnosti. U ovom ratu nema odustajanja. Mi smo Hristovi vojnici i pod svečanom smo obavezom da budno pazimo kako neprijatelju ne bi prepustili prednost da u svoju službu privuče duše koje bismo mogli da pridobijemo za Hrista.

Dato nam je poverenje ali i odgovornost, dužni smo da radimo za Gospoda. Revnost Crkve u sve više se hladi a vera se postepeno sve više gubi. Za pojedine tamošnje članove trebalo bi mnogo da se učini. Njihov put bio je obasjavan obiljem svetlosti; i oni će pred Bogom biti odgovorni za ta preimućstva. Hristos kaže: „Vi ste svetlost svijetu,“ „Vi ste so zemlji.“ Delovanje Božje milosti nije ostavilo dublji trag u njihovom srcu. Oni se moraju potpuno reformisati da bi Bog mogao da ih blagoslovi. Mnogi veru samo formalno ispovedaju, sebična gramžljivost za sticanjem zemaljskog blaga potpuno baca u zasenak nebesko nasleđe. Kad se carstvo nebesko stavi na prvo mesto, život i karakter takvih vernika svetle plemenitom čestitošću i poštenjem. To je ono što je bratu A neophodno da bi širio pozitivan uticaj. U svojoj neobuzdanoj ljubavi za novcem on teži da ga nagomilava na bilo koji način. Sve njegove misli i osećanja obuzeti su ovozemaljskim poduhvatima. On je prosto opijen brigama za ovaj život i do te mere savladan svojim poslovima da uopšte nije u stanju da razumno i pribrano razmišlja o onome što je božansko; ljubav prema novcu potpuno zamračuje njegov vidik. Trebalo bi da istina znatno dublje prodre u njegovo srce da bi se plodovi toga mogli videti u njegovom ličnom i javnom životu.

Brat A se izgovara da kao poslovan čovek nema vremena za proučavanje Biblije. Ali bi upravo Sveti spisi onome koji je pritisnut poslovnim brigama mogli da budu izvor snage i sigurnosti. Takvom čoveku su saveti, opomene i svetlost koja zrači iz Reči Božje potrebni mnogo više nego da sam sebe nije doveo u tako opasan položaj. Kada bi brat A u delu Božjem bio tako promišljen, taktičan i preduzimljiv kao u svojim ovozemaljskim poduhvatima, mogao bi da ostvari blagoslovene rezultate. Ako misli da je Bog zadovoljan njegovim držanjem dok gotovo sve svoje sposobnosti i snage koristi u službi mamone, on se strašno vara. Hristos jasno kaže: „Niko ne može dva gospodara služiti: jer ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili jednome voljeti, a za drugog ne mariti. Ne možete služiti Bogu i mamoni.“ Ako brat A i dalje nastavi da večno blago podređuje svojim ovozemaljskim interesima, njegova pasija za nagomilavanjem novca postajaće sve veća dok mu to ne postane rukovodeće načelo u životu, i bog ovoga sveta zaslepiće ga do te mere da uopšte neće moći da razlikuje sveto od oskvrnjenog.

Brat A ima snažan uticaj na mišljenje svoje braće, tako da oni gotovo sve posmatraju sa njegovog stanovišta. Njemu je neophodno duhovno ozdravljenje i sticanje božanske mudrosti. Da bi mogao da posluži u delu Božjem on treba da pokaže dublje interesovanje za ono što je duhovno i nebesko i da svoje sposobnosti razvija u tom pravcu. Da bi se zaštitio od neprijateljevih strela neophodan mu je oklop pravde. Za njega je nemoguće da bude spasen ukoliko u njegovim životnim ciljevima i stremljenju za duhovnom obnovom ne dode do odlučne promene.

Članove Crkve u Gornjoj Kolumbiji i Severnom Pacifiku Bog poziva na probuđenje i duhovnu obnovu. Braćo, vi ste svojom svetovnošću, neverovanjem i stalnim gundanjem sami

sebe doveli u takav položaj da će svako ko bi došao da radi među vama imati izuzetno težak zadatak. Dok je vaš predsjednik, zanemarujući svoju dužnost, grešio u svom radu, vi ga svojim stavom niste ohrabivali na dobro. Imajući autoritet, on je bio dužan da se pokaže kao čovek Božji, da - u zavisnosti od slučaja - slobodno ukori, posavetuje i ohrabri, bez obzira da li ćete vi primiti ili pak odbaciti njegovo svedočanstvo. Ali on je po svojoj prirodi takav da se lako obeshrabri, i ostavio vas je bez pomoći koju vam je kao veran Hristov propovednik dugovao. Propustio je da vam, držeći se Božjeg providenja, primerom i poukom, ukaže na vašu dužnost da odgovorite zahtevima vremena; ali propovednikova nemarnost ne treba da vas obeshrabri niti da vam služi kao izgovor da i sami zanemarujete svoje dužnosti. Potrebno je, dakle, više energije i vernosti sa vaše strane.

Zaveti koji se ne ispunjavaju

Nekima od vas zaveti koje ste učinili postaju kamen spoticanja.

Kao odgovor na molitvu upućenu na sastanku u Duh Gospodnji se spustio na prisutne i dok su vaša srca bila pod Njegovim blagotvornim uticajem, vi ste polagali zavete. Dok su zraci spasonosne svetlosti obasjavali vaša srca, vi ste se osećali primoranim da sledite primer Onoga koji „prođe čineći dobro” i koji je rado dao svoj život da bi čoveka oslobodio greha i uniženosti. Pod uticajem nebeskog nadahnuća vi ste shvatili da sebičnost i ljubav prema svetlu nisu u skladu sa hrišćanskim karakterom, i da živeti samo za sebe i biti sličan Hristu nije moguće. Međutim, kad u svom kasnijem životu uticaj te hrišćanske ljubavi i milosti niste u srcu osećali na tako upadljiv način, počeli ste da obećane priloge uskraćujete, i Bog je vama uskratio svoje blagoslove.

Neki su zapali u nemaštinu. Žitna polja im nisu donela očekivani rod, tako da svoje zavete nisu mogli da ispune; a neki su zbog oskudice zapadali i u teže okolnosti. Tada se, prirodno, nije moglo ni očekivati da ispune svoje obaveze. Ali da nisu gundali i u srcu povlačili svoje zavete, Bog bi radio za njih, omogućujući im da ostvare ono što su obećali. Oni nisu čekali u nadi, verujući da Bog može otvoriti put pred njima da izvrše svoja obećanja. Neki su raspolagali novcem u gotovini; i da su - ostajući pri odluci koju su doneli kad su učinili zavet - rado vratili Gospodu u desetku i prinosu ono što im je poverio u tom cilju, primili bi obilje blagoslova. Ali je došao sotona sa svojim kušnjima, podstičući ih da sumnjiče namere i duh koji je pokretao slugu Božje kad su ih pozivali na davanje. Neki su čak smatrali da su bili obmanuti i prevareni. Oni su u duši raskinuli svoj zavet, i sve što su kasnije učinili učinjeno je protiv volje, i zato nisu primili nikakav blagoslov.

U paraboli o talentima, sluga koji je dobio jedan talenat ispoljio je duh nezadovoljstva i gundanja, sakrivši primljeni novac u zemlju kako gospodar ne bi mogao da se koristi njime. Kad je Gospodar zatražio od njega da položi račun u svojstvu pristava, on je svoju nemarnost opravdavao prebacujući krivicu na Gospodara, „Znao sam (tvrdeći da dobro poznaje svog Gospodara) da si Ti tvrdica: žanješ gdje nisi sijao i kupiš gdje nisi vijao. Pa se pobojah (da moja zarada neće sva pripasti meni, nego ćeš i to tražiti za sebe) i otidoh te sakrih talenat Tvoj u zemlju; i evo Ti Tvoje. A gospodar njegov odgovarajući reče mu: zli i lenjivi slugo, znao si da ja žanjem gdje nisam sijao i kupim gdje nisam vijao; trebalo je, dakle, da moje srebro daš trgovcima; i ja došavši uzeo bih svoje s dobitkom. Uzmite, dakle, od njega talenat, i podajte ga onome što ima deset talenata. Jer svakome koji ima (koji je pravilno upotrebio moje darove) daće

se, i preteći će mu; (jer mogu da mu poverim, znajući da će pravilno upotrebiti ono što mu je pozajmljeno), a od onoga koji nema (koji nije imao poverenja u mene) i što ima uzeće se od njega. (Uzeću mu i ono što smatra svojim; on je proigrao svako pravo na poverenje; uzeću od njega svoje talente i daću ih onima koji će ih umnožiti). A nevaljaloga slugu bacite u tamu najkrajnju, ondje će biti plač i škrgut zuba.”

Duh koji su ispoljila ova braća u pogledu svojih zaveta velika je uvreda za Boga. Da su videli kako delo napreduje u poljima u kojima je već bilo započeto, ispoljili bi drugačija osećanja. Niko od njih nije obmanjivan, i optužba za obmanu koju su oni iznosili upućena je protiv Duha Božjeg, a ne protiv Božjih slugu koje On šalje. Da je brat A zauzeo ispravan stav u pogledu ovog pitanja, da se i dalje rukovodio duhom koji ga je pokrenuo da učini svoj zavet, on ne bi ispoljavao toliko protivljenje ulaganju u delo Božje. Ali on misli samo o tome koliko će svoja sredstva da uveća ulaganjem u zemaljske poduhvate. Tvrdičluk, ljubav prema svetu i lakomstvo predstavljaju izrazite karakterne mane koje sprečavaju razvoj hrišćanskih vrлина. A apostol kaže: „Ne budite srebroljupci (u svom ponašanju i svojim životnim navikama); budite zadovoljni onim što imate; jer On reče: Neću te ostaviti niti ću odstupiti od tebe.”

Očevidno je da mnogi od onih koji su tada učinili zavet nisu imali vere i da se zato osećaju prevarenima. Oni su o tome toliko govorili i toliko se zadržavali na tome da su na kraju uobrazili da je to zaista tako i bilo. Oni smatraju da nisu dužni da potpomažu Generalnu konferenciju, naglašavajući da njihova sredstva treba da se koriste samo u njihovom polju. Zbog takve njihove ograničenosti u veri i poimanju Gospod za njih nije mogao da učini više. Držeći njihov um u potpunoj samoobmanutosti, sotona ih je naveo na zaključak da su šaljući svoja sredstva Generalnoj konferenciji bili veoma darežljivi, dok je ispitivanje i utvrđivanje činjenica pokazalo da oni Generalnoj još uvek duguju značajan iznos za troškove koje je imala šaljući im radnike i pomažući im na razne načine da započnu tamošnje delo koje i dalje treba da napreduje. Pa ipak se ovi ljudi i dalje osećaju ožalošćeni, nezadovoljni i nesrećni, i otpađuju se od Boga, dok misle da su učinili nešto veliko. To samo pokazuje u kako strašnu obmanutost mogu da zapadnu oni čiji um nije pod stalnom kontrolom Duha Božjeg. Njihove sumnje, nepoverenje i predrasude prema Generalnoj konferenciji podstiče i došaptava samo sotona. Delo Božje je jedno na celom svetu. Svakoj grani dela središte je Hristos. Nijedna oblast u delu Božjem nije i ne može da bude nezavisna od ostalih.

Draga braćo, vi ste u svom srcu dali mesta sotoni i nećete ga poraziti u potpunosti sve dok ne okajete svoje neopravdane sumnje i neispunjenje svojih zaveta. Vi ste prezreli Božje vesnike optužujući ih da vrše prekomerni pritisak na narod. Stav brata B nije po volji Bogu. Zato što nije izneo odlučno svedočanstvo protiv svega ovoga i što vam vaš greh nije prikazao onakvim kakav u stvari jeste.

„Kad učiniš zavjet Bogu, ne oklijevaj ispuniti ga, jer Mu nisu mili bezumnici; što god zavjetuješ, ispuni. Bolje je da ne zavjetuješ negoli da zavjetuješ pa ne ispuniš. Ne daj ustima svojim da na grijeh navode tijelo tvoje; niti govori pred anđelom da je bilo nehotice (da si bio u zabludi). Zašto bi se gnjevio Bog na riječi tvoje i potro djelo ruku tvojih?” Ovde je ovo pitanje prikazano u pravoj svetlosti. Svoj zavet vi ste učinili pred Božjim anđelom. Vaše reči čuli su ne samo ljudi, nego i Božji anđeli, i zar onda treba da se iznenadujete što se Bog gnjevi na vas? Možete li se čuditi što vas nije blagoslovio omogućivši vam da ispunite svoje zavete? Dok ste vi gundali i uzdisali povlačeći svoje zavete, misleći da su vas sluge Božje prevarile nagovorivši vas da zavetujete i ono što u stvari niste nameravali, neprijatelj je likovao. Kad biste ovaj svoj postupak sagledali u pravoj svetlosti, nikada ne bi ni pokušali da to opravdavate.

Budite pažljivi da nijednom svojom rečju ne umanjujete uticaj Božjih vesnika. Možda se ponekad potreba za davanjem novca suviše naglašavala. Međutim, kad bi svetlost Hristove ljubavi obasjavala srca Njegovih sledbenika, ne bi bilo potrebe da ih bilo ko podstiče ili moli za novac ili bilo kakvu pomoć. Kada bi zaista postali jedno sa Isusom shvatajući da nisu svoji, da su skupo plaćeni, da pripadaju Gospodu i da im je sve što imaju samo povereno kao Njegovim pristavima, oni bi radosna srca i ne poričući svoju zakletvu vratili Gospodu ono što je i bilo Njegovo. Gospod ne prihvata priloge koji se daju bez volje i uzdišući. Polaganje zaveta, sa vašim sadašnjim osećanjima, ne bi bilo ni od kakve koristi. Kad se oslobodite ove zamke neprijatelja, kad „zazidate razvaline” koje ste napravili kršenjem svojih zaveta, i shvatite da su potrebe dela Božjeg neprekidne isto tako kao i Njegovi darovi sinovima ljudskim, vaša će dela odgovarati veri koju ispovedate i primićete obilje Božjih blagoslova.

Posledice neverovanja

Crkva u duhovno sve više nazaduje, i veoma se otpadila od Boga. Tu nema više zdravog napredovanja u veri. Svaki član Crkve ima teret svojih briga i obeshrabrenosti koja ga zbog toga prati, ali bi trebalo da to podnosi tražeći ohrabrenje i život svojoj duši u Bogu, a ne slabeći i druge u Crkvi. Snagu Crkve svaki pojedinac treba da krepí i jača, a ne da je umanjuje. Svojim stavom i držanjem brat C ne jača ni svoju veru ni veru Crkve. On aktivno pomaže neprijatelju da u Crkvu unosi malodušnost i obeshrabrenost. Sotona stalno podstiče i ohrabruje neverovanje. On beleži greške i nedostatke onih koji tvrde da su Hristovi sledbenici i to zajedljivo dobacuje Božjim anđelima. On je „opadač braće naše” i svojim uticajem nastoji da što više njih navede da čine to isto. Onima koji sebi stavljaju u zadatak da budno paze na vrt svojih suseda, umesto da od korova čiste tle sopstvenog srca, korov će neizbežno zahvatiti njihovu baštu do te mere da će ugušiti svaku plemenitu i korisnu biljku.

Brat C svojim stavom i držanjem ne predstavlja svetlost svetlu. O, ne; on je oličenje tame. Večnost će otkriti činjenicu da je svojim nepromišljenim rečima sejao u misli mnogih seme sumnjičenja, zlih nagađanja i iznalaženja grešaka i na taj način mnoge odvratio od istine. Pristao je da bude oruđe tame, da došaptava sumnje i unosi obeshrabrenost u misli drugih. To što on čini nije nimalo po volji Bogu. Njegova je duša sve manje podložna uticaju Svetog Duha, a vera sve slabija; a kako bi i moglo biti drugačije kad svojim rečima stalno podstiče neverovanje? Dok, umesto blistavih zraka dragocene svetlosti, u srca drugih unosi samo sumnju, on aktivno pomaže neprijatelju u njegovom radu. Ovakav duh učinio ga je gotovo nevernikom, i ukoliko se ne vrati sa tog puta on će to neizbežno i postati.

Brat C je potpuno nepromišljen u svojim rečima i postupcima. Iz njegovih usta gotovo neprekidno izlaze prazne i nepromišljene reči za koje će morati da odgovara na dan Božjeg suda. On se stavio na stranu neprijatelja, i zato u njemu nema Duha Hristovog. Jednog dana on će uvideti koliko je pogrešio što je tako olako propuštao dragocene i zlatne trenutke koje je mogao da posveti čišćenju i oplemenjivanju svog srca. Budno je kopao da bi pronašao i najmanji nedostatak kod drugih, živeći od njihovih propusta i grešaka, a to je duhovno umiranje od gladi. Svako buđenje dovodi u Crkvu i takve koji nisu istinski obraćeni. Oni prihvataju istinu na rečima ali nisu posvećeni njenim blagim uticajem. Lišeni Hristove milosti, oni su sebični, žestoki i nepopustljivi. Takvi su uvek nepouzdati. Svojim rečima i postupcima oni će se uvek suprotstavljati našoj veri. Skupština koja je opterećena bremenom ovakvih članova zaslužuje samo

sažaljenje. Svet je u neprijateljstvo sa Crkvom, a sotona i njegovi anđeli stalno ratuju protiv nje. Zato onima koji su zdravi u veri treba stalno predočavati propuste ovih nedostojnih članova.

Oni koji veruju u istinu treba najodlučnije da pomažu, a ne da ometaju napore malobrojnih pregalaca u koji se tu bore pod veoma obeshrabrujućim okolnostima. Neka svaki član Crkve revnosno nastoji da se neprijateljima naše vere ne daje prilika da likuju zbog mrtvila i otpadništva u našim redovima. Svojim uticajem mnogi deluju rušilački, iako bi sa malo samoodricanja, usrdnosti i revnosti mogli da budu sila na pravoj strani. Ali takva revnost se ne ispoljava bez napora i ozbiljne borbe. Kada bi u ostalo samo troje istinskih vernika, oni bi, održavajući neprekidnu povezanost sa Bogom, mogli da budu živi kanali svetlosti i On bi uvećao njihov broj. Bog je podigao svoje barjaktare u Ali neki od njih su se odselili, neki su pomrli, a neki su stavljajući se u službu sotone postali duhovno mrtvi. Oni ne shvataju da neizbežno dolazi vreme kad će obračun o njihovom životu u nebeskim knjigama biti zaključen, i kad će se delo svakog pojedinca pokazati u pravoj svetlosti.

Imajte na umu da će se svakome suditi po delima Njegovim. Braćo moja, vi koji stalno sumnjičite, kritikujete i optužujete svoju braću, kako ćete opstati na veliki dan konačnog obračuna kad se pred vama otvori knjiga zapisa o vašem životu? „Žestoke bjehu vaše riječi na me, veli Gospod; a vi kažete: šta govorismo na Tebe? Rekoste: Zaludu je služiti Bogu, i kakva će biti korist da držimo što je naredio da se drži, i da hodimo žalosni pred Gospodom nad vojskama?“ Takve su bile reči vašeg srca, a „usta govore od suviška srca.“ Svojim rečima ćete se opravdati ili, pak, osuditi. Opadanje braće je upravo sotonino delo od samog njegovog pada. Vi obeshrabrujete pripadnike Crkve koji su ionako skloni malodušnosti. Vi istinu prikazujete u gotovo najgoroj svetlosti. To je delo sotonino, zaista nemate razloga da se ponosite svojim rečima, jer će vam one doneti samo sramotu i očajanje u onaj dan kad će svako morati da primi platu po delima koja je činio u telu.

Tvoja je supruga, brate C, toliko dugo slušala izraze tvog mračnog raspoloženja dok i sama nije u mnogome počela da razmišlja kao i ti. Oboje ste gotovo u potpunosti lišeni straha Gospodnjeg. Danas sejete seme neverovanja koje će neizbežno doneti svoj rod i žetvu koja vam neće činiti zadovoljstvo. Predali ste se neprijatelju i postali njegovi agenti u odvođenju duša u sumnju i neverovanje. Celokupan vaš rad svodi se na rasturanje i odvođenje od Hrista. Dičili ste se svojom oštroumnosću i veštinom da zbunjujete duše. Smatrali ste to obeležjem inteligencije, ali takvu inteligenciju ima i knez tame, i primićete istu nagradu koju on zaslužuje svojom stalnom aktivnošću i lukavstvom. Neverovanje i omalovažavanje pobožnosti i prave religije tendencije su ovoga veka. To je plan sotonin, i ako svoje sposobnosti stavite u službu neverovanja bićete zarobljeni njegovim lukavstvom da tvorite njegovu volju.

Tvoja će supruga morati da vodi tešku borbu da bi se oduprla lukavstvu neprijatelja, savladala nedostatke svog karaktera, potčinila sve svoje snage volji Božjoj i svojim nogama čvrsto stala na platformu večne istine. Ona po prirodi nije pobožna, a ti si joj istinu prikazao u tako neodređenoj svetlosti da je prepuštena da plovi pučinom kao lađa bez lengera. Ona ne nalazi nikakvu utehu u veri i nadi, jer joj nedostaje razborito poznavanje istine. Atmosfera neverovanja koja toliko obuzima njenu braću jako utiče i na nju, i ako bude izgubljena krv njene duše naći će se na njihovim haljinama.

Ti delo sotonino potpomažeš isto tako sigurno kao i svaki njegov otvoreni agent. Sumnje koje unosiš u misli mnogih doneće svoj rod. Žetva onoga što si posejao dozreva za konačno sakupljanje. Hoćeš li tada biti tako ponosan? Još uvek možeš da se vratiš Gospodu; možeš u Njemu potražiti i naći mir. Međutim, ti si se tako dugo bavio kritikovanjem i prikazivanjem svega

što ti nije po volji u lažnoj svetlosti, da ćeš samo zahvaljujući usrdnoj molitvi i stalnoj budnosti moći da raskineš tu naviku koja je postala tvoja druga priroda. Moje srce tuguje za tobom i tvojom porodicom. Gospodu nikako nije po volji tvoj put; zadaješ Mu težak bol svakog dana. Moraš se potpuno obratiti i postati drugi čovek, inače dragoceni dar večnog života nikada nećeš primiti.

Varljivost greha

Prikazan mi je brat D kako radi nešto zbog čega će na Božjem sudu jako žaliti. On nema pravilne poglede u svim tačkama biblijskog učenja, a veoma uporno se drži svojih pogrešnih tvrdjenja. On je opadač svoje braće. On ne samo da gaji zle misli o onima koji su Bogom izabrani da rade u Njegovom delu, nego o tom zlu koje boravi u njegovom srcu govori i drugima. On se ne potčinjava biblijskom pravilu da se posavetuje sa vodećom braćom, već svima iznalazi greške.

Često ga opravdavaju rečima: „O, brat D je tako dobar čovek. On je primer ljubaznosti i dobrodušnosti, i spreman je da svakome pomogne.“ Brat D ima mnogo odličnih karakternih osobina. On nema velike govorničke sposobnosti, ali može da bude usrdan i veran radnik. Pristup njegovom srcu neprijatelj je našao posredstvom izuzetno visokog mišljenja koje on ima o samom sebi. Da o sebi nije mislio „više nego što treba misliti,“ nikad se ne bi usudio da onako postupi s ugledom svoje braće kao što je postupio. Svojom slobodom da sakuplja i ponavlja lažne izveštaje on se postavio između naroda i poruke koju je Bog dao svojim propovednicima da vernike pripreme kako bi opstali na dan Gospodnji. Njegove dobre osobine učinile su ga još opasnijim; jer mu je to dalo uticaj. Smatrajući ga poverljivim, ljudi su mislili da to što on govori mora biti istinito. Da je bio nemoralan ili svađalica, ne bi uspeo da zadobije poverenje tolikog naroda.

Način na koji je brat D postupio zaslužuje još veću osudu njegovog stava i predstavlja još veću uvredu za Boga. Da nije krio svoja prava osećanja, da je javno rekao ono što je širio u privatnim razgovorima, niko ni za trenutak ne bi pomislio da ga kao takvog predloži za rad u Crkvi. Dok je kao legalno primljeni radnik radio sa odobravanjem Crkve, braća su s pravom pretpostavljala da su njegovi nazori ispravni. I upravo to odobrenje Crkve dalo je njegovom uticaju silu na zlo. Da on nije tako negativno govorio o svojoj braći mnogi nikada ne bi posumnjali u njih niti bi rđavo mislili o njima. On je misli mnogih usmerio u takvom pravcu da će im kraj, ako nastave tako, biti otvorena pobuna i gubitak duša. Takvo je - kad se razotkrije u svoj svojoj odvratnosti - delovanje koje nastavlja ovaj naš, navodno, dobar brat.

Bog mi je prikazao ovaj slučaj u njegovoj pravoj svetlosti. Srce brata D oskrnavljeno je i prepuno ogorčenosti, gnjeva, zavisti, ljubomore i zlih nagađanja, i treba da se očisti od svega toga. Ukoliko se u potpunosti ne promeni, on će uskoro doživeti potpuni pad. Milosrđe ili bratska ljubav „dugo trpi, blagotvorna je, ljubav ne zavidi, ljubav se ne veliča, ne nadima se, ne čini što ne dolikuje, ne traži svoj e, ne srdi se, ne misli o zlu, ne raduje se nepravdi, a raduje se istini, sve snosi, uvek veruje, uvek se nada, sve trpi.“

Pretpostavimo da brat D navodi svoje slušaoce da sumnjaju i odbace Svedočanstva koja je Bog darovao svom narodu za poslednjih trideset i osam godina; pretpostavimo da ih je ubedio da su vodeći ljudi u ovom delu prepredeni i nečasni ljudi koji samo obmanjuju narod; kako je veliko i dobro delo učinio s tim? Nisu li upravo tako radili i Korej, Datan i Aviron; i neće li posledice njegovog delovanja isto tako biti kobne za sve one koje je svojim uticajem povukao za sobom? On smatra da nikako nije mogao da bude u zabludi; ali da li takav rad nosi na sebi pečat neba?

Ne; brat D popušta duhu samopravednosti, i to ga je gotovo sasvim upropastilo. On treba da se poistoveti sa svojom braćom; ako ima teškoća s njima u pogledu njihovog načina rada, neka im pokaže u čemu greše.

Kad je sotona postao nezadovoljan na nebu, svoje žaljenje on nije izneo pred Boga i Hrista, nego je otišao među anđele koji su ga smatrali savršenim žaleći se da mu je Bog učinio nepravdu time što je prvenstvo u odnosu na njega dao Hristu. Kao posledica ovog lažnog prikazivanja, trećina anđela je zbog simpatije prema njemu izgubila svoju nevinost, svoj visoki položaj i svoj srećni dom. Sotona podstiče ljude da na zemlji nastave isto delo ljubomore i zlih naslućivanja koje je sam otpočeo na nebu.

I Hrista su, dok je bio na ovom svetu, Jevreji budno i neprekidno uhađali na svakom koraku. Prikupljali su sve moguće lažne izveštaje o Njemu, optužujući Ga stalno za nove i nove prestupe. Glavni cilj im je neprekidno bio pred očima da odvrata narod od Njega. Ako je to što su oni radili bilo ispravno, onda ni brat D ne greši, jer je njegov način postupanja potpuno sličan njihovom. On još uvek može da raskine zamke neprijatelja, i da se suprotstavi duhu koji ga navodi da se uzdiže iznad svoje braće. Trebalo bi da teži krotosti, učeći se da svoju braću ceni više od sebe. Ako pristane da postupa savesno i u skladu sa Božjim planom on će na kraju začuti umilne reči sa usana svog Učitelja: „Dobro, slugo dobri i vjerni.“ Ali ako odbije saradnju sa slugama Božjim, i oslanjajući se samo na svoj razum, nastavi sopstvenim putem, neizbežno će doživeti brodolom svoje vere. Bog nije zaobišao svoj narod i izabrao jednog usamljenog pojedinca ovde a drugoga tamo, kao jedino dostojne da im poveri svoju istinu. On ne daje jednom Coveku novu svetlost suprotnu utvrđenom verovanju Crkve kao celine. U svakoj reformi pojavljuju se ljudi sa ovakvim i sličnim tvrdnjama. Pavle je upozorio vernike svoga vremena: „I između vas samih ustaće ljudi koji će govoriti izvrnutu nauku da odvrćaju učenike za sobom.“ Najveću štetu pripadnicima naroda Božjeg nanose oni koji potiču između njih samih a govore „izvrnutu nauku.“ Zbog takvih se najčešće „huli na put istine.“

Neka niko u svom samopouzdanju i samouverenosti ne misli da mu je u pogledu neke naročite svetlosti Bogom dano nešto više nego njegovoj braći. Hristos je u Reči Božjoj prikazan kao Onaj koji boravi u svom narodu. Vernici su prikazani kao oni koji su „nazidani na temelju apostola i proroka, gdje je kamen ugaoni sam Isus Hristos; na kome ćete se i vi sazidati za stan Božji u duhu.“ „Molim vas, dakle, ja sužanj u Gospodu da se vladate kao što dolikuje vašem zvanju u koje ste pozvani, sa svakom poniznošću i krotošću, trpljenjem, trpeći jedan drugoga u ljubavi, starajući se da držite jedinstvo Duha u svezi mira; jedno tijelo, jedan Duh, kao što ste i pozvani u jednoj nadi zvanja svojega. Jedan Gospod, jedna vjera, jedno krštenje; jedan Bog i Otac svijju, koji je nad svima, kroz sve i u svima nama.“

To što brat D naziva svetlošću prividno je bezazleno; ne izgleda kao nešto što bi bilo kome moglo da naškodi. Ali, braćo, to je sotonin lukavo smišljeni plan, njegov probojni klin (za razbijanje Crkve). To on stalno pokušava ponovo i ponovo. Pojedinac prihvati neku novu i osobitu ideju koja na izgled nije u suprotnosti sa istinom. On govori o tome i razmišlja o tome sve dok mu se to ne učini zaodeno izuzetnom privlačnošću i značajem, jer sotona ima moć da nečemu na taj način da lažni izgled. Najzad, to postaje tema koja potiskuje sve ostalo, najvažnija tačka u kojoj je skoncentrisano sve drugo, dok se istina iskorenjuje iz srca.

Ove nastrane ideje nalaze mesta u mislima brata D čim je počeo da gubi veru i da sumnja u rad Svetog Duha koji se među nama ispoljava toliki niz godina. On nije čovek koji će, prihvativši verovanje da ima naročitu svetlost, pristati da to ne prenosi na druge; zato je rizično dozvoliti mu da svojim uticajem unosi nemir i nesigurnost i u duše drugih. To bi značilo otvoriti vrata kroz

koja bi sotona nezadrživo nasrtao unoseći mnoge zablude da misli vernika odvrti od važnosti istine za ovo vreme. Braćo, kao Hristov predstavnik, ja vas upozoravam: Čuvajte se tih sporednih pitanja, najčešće sračunatih na to da se um slušalaca odvrti od istine.

Zabluda nikada nije bezopasna. Ona dušu nikada ne posvećuje, već samo unosi zabunu i razdor. Ona je uvek opasna. Neprijatelj ima veliku moć nad umom onih koji nisu potpuno utvrđeni molitvom i učvršćeni u biblijskoj istini.

Za one koji imaju svetlost sadašnje istine neprijatelj priprema hiljade vešto zamaskiranih iskušenja; i sigurni možemo biti samo ako nijedno novo učenje ili drugačije tumačenje Svetih spisa ne prihvatimo pre nego što odluku o tome zatražimo od iskusnije braće. Iznesite to pred njih u duhu poniznosti, uz usrdnu molitvu i spremni da primite pouku; i ako oni u tome ne vide nikakvu svetlost, potčinite se njihovom sudu; jer „pomoć je u mnoštvu savjetnika.“

U bratu D sotona vidi izvesne osobine koje mu kao protivniku omogućuju da nad njim zadobije nadmoć. „Ide knez ovoga svijeta,“ kaže Hristos, „ali u meni nema ništa.“ Dok se spolja pokazuje veoma skroman, brat D ima izuzetno visoko mišljenje o sebi. On je godinama gajio mišljenje da ga njegova braća ne cene dovoljno, i o tome je govorio i drugima; i sotona je u njemu video uobraženost na koju je uspešno mogao da se pozove.

Vreme u kojem živimo vreme je velike opasnosti za brata D kao i za mnoge druge. Anđeli Božji budno i sa najvećim interesovanjem bdiju nad takvima, dok su sotona i njegovi anđeli veoma zabrinuti za ostvarenje svojih planova. Brat D sada prolazi kroz krizni period svoga života. Odluke koje on ovde donosi presudne su i za ovaj i za budući život. Bog ga ljubi, i ovo iskustvo može da mu bude od velike koristi. Ako svoje srce u potpunosti preda Bogu i prihvati celu istinu, on može da bude neumoran radnik; Bog će raditi kroz njega i on će moći da učini mnogo dobra. Ali on u radu mora da se uskladi sa svojom braćom. On mora pobediti svoju osetljivost i naučiti da podnosi teškoće i nevolje kao dobar vojnik krsta Hristovog.

Sotona je stalno u poslu, ali malo njih ima predstavu o njegovoj aktivnosti i oštroumnosti. Narod Božji mora da bude pripremljen da bi se odupro ovom lukavom neprijatelju. Upravo tog otpora i protivljenja sotona se najviše plaši. Granice svoje moći i kako lako može da bude pobeđen ako mu se odupremo i odlučno suprotstavimo, on zna bolje nego mi. Zahvaljujući božanskoj snazi i najslabiji među svetima jači je od njega i svih njegovih anđela, i kad biva izložen kušanju u stanju je da pokaže svoju nadmoćnost. Zato je sotonin hod nečujan, njegovo približavanje nezapaženo a njegovi napadi uvek vešto maskirani. On se ne usuđuje da nastupi otvoreno, da ne bi probudio uspavane energije hrišćanina navodeći ga da potraži Boga u molitvi.

Neprijatelj se priprema za svoj poslednji ratni pohod protiv Crkve. On se tako prikriva od pogleda da mnogi jedva i veruju da on postoji, a još manje su osvedočeni u njegovu zaprepašujuću aktivnost i moć. Oni u velikoj meri zaboravljaju zapise o njemu iz prošlosti; i kad preduzme neki novi napad, oni u njemu ne prepoznaju svog neprijatelja - staru zmiju, već ga smatraju prijateljem, onim koji čini dobro. Hvališući se svojom nezavisnošću, oni će pod njegovim vešto maskiranim zavodničkim uticajem popuštati najgorim porivima ljudskog srca, još uvek verujući da ih vodi Bog. Kad bi im se oči mogle otvoriti da prepoznaju svog vođu, shvatili bi da ne služe Bogu, već neprijatelju svake pravde. Uvideli bi da je njihova takozvana nezavisnost, kojom se toliko hvale i razmeću, jedan od najtežih okova kojima sotona može da okuje ljude neuravnotežena uma.

Čovek je sotonin zarobljenik i prirodno je sklon da prihvata njegove sugestije i izvršava njegove naloge. U samom sebi on nema snagu kojom bi uspešno mogao da se suprotstavi zlu. Samo ako Hristos boravi u njemu živom verom, utiče na njegove želje i jača ga silom odozgo,

čovjek se može usuditi da se suprotstavi tako strašnom neprijatelju. Svako drugo sredstvo odbrane potpuno je uzaludno. Jedino pomoću Hristovom sila sotonina može da se ograniči i suzbije. To je velika i značajna istina koju svi treba da shvate. Sotona je zaposlen u svakom trenutku, on ne prestaje da prohodi i obilazi zemlju, tražeći stalno koga bi mogao da proždere. Ali usrdna molitva vere može da osujeti njegove i najsnažnije napore. Zato, braćo „uzmite štit vjere o koji ćete moći da pogasite sve raspaljene strijele nečastivoga.“

Najgore neprijatelje mi imamo upravo u onima koji nastoje da unište uticaj stražara na zidovima Siona. Sotona radi preko svojih agenata, i on tu ulaže najozbiljnije napore. On sprovodi određeni plan, i njegovi agenti deluju usklađeno. Široki front neverovanja, protežući se preko celog kontinenta, zahvata i Božju Crkvu. Uticaj istog sračunat je na to da se potkopa poverenje u rad Svetog Duha. Ovaj elemenat je prisutan i deluje potajno. Budite oprezni da širenjem lažnih izveštaja, kritikovanja i upornim protivljenjem i sami ne pomazete neprijatelju Boga i čoveka.

Zavodničkim veštinama i nevidljivim kanalima, sotona nastoji da ojača svoju vlast i podigne prepreke na putu Božjeg naroda, kako se duše zainteresovane za istinu ne bi oslobodile njegove vlasti i okupile pod zastavu Hristovu. Svojim primamljivim obmanama on nastoji da odvoji duše od Hrista, i one koji nisu postojani i utvrđeni u istini sigurno će uloviti u svoju zamku. A one koje ne bude mogao da navede na greh progonice, kao što su Jevreji progonili Hrista.

Sotonin je cilj da omalovaži i obeščasti Boga, i on koristi sve moguće elemente neposvećenih da bi taj cilj i ostvario. Oni koje on u tom cilju koristi kao svoja oruđa zaslepljeni su i ne vide šta čine sve dok ne budu uvučeni u prestup tako duboko da im se čini potpuno besmisleno i pokušavati da se toga oslobode; stoga rizikuju sve i putem prestupa nastavljaju sve do gorkog kraja.

Sotona se nada da će u sveopštu propast koja dolazi na Zemlju uspeti da uvuče i pripadnike ostatka Božjeg naroda. Što se više približava Hristov dolazak, on će biti sve uporniji i odlučniji u svojim naporima da ih upropasti. Pojaviće se ljudi i žene koji će tvrditi da imaju neku novu svetlost ili neko novo otkrivenje s namerom da pokolebaju veru u „stare međe.“ Njihovo učenje neće moći da izdrži proveravanje Rečju Božjom, ali će ipak uspeti da neke i prevare. Širiće se lažne vesti, i neki će biti uhvaćeni u te zamke. Prihvativši takvo nagađanje, oni nastavljaju da ih prenose dalje i tako se formira lanac koji sve takve povezuje sa arhiobmanjivačem. Ovaj duh se ne ispoljava uvek u otvorenom protivljenju porukama koje Bog šalje, ali ukorenjeno neverovanje izražava se na mnogobrojne načine. Svaka lažna tvrdnja pothranjuje i jača sklonost neverovanju, i na taj način se mnoge duše usmeravaju na pogrešan put.

U suprotstavljanju svakovrsnim oblicima zabluda nikada ne možemo biti suviše oprezni, jer sotona neprestano nastoji da ljude odvraća od istine. On ih navodi da imaju visoko mišljenje o sebi, i osvedočava ih, kao i brata D, da je originalnost naročiti dar za kojim treba žudeti. Brat D treba da bolje upozna istinu. Sotona je iskoristio njegovo neznanje u tom pogledu, i odatle dolazi opasnost. Kao čovek koga je teško odvratiti kad jednom pode pogrešnim putem, on je zaista zastranio; i mnogi koji misle da ga slede samo kao onoga koji sledi Hrista, prevareni su, jer i dalje idu za njim, iako je on okrenuo leđa svome Spasitelju.

Srce brata D je prepuno oholosti i njemu će biti veoma teško da popusti; ali ako se u potpunosti ne potčini Hristu, neprijatelj će i dalje nastaviti da deluje preko njega. I ako se odlučno ne zaustavi odmah, strahujem da se nikada neće ni zaustaviti.

Na odgovornima za delo u Gornjoj Kolumbiji i Severnom Pacifiku je teška odgovornost. Posledice njihovog rada neće se u potpunosti videti sve do sudnjeg dana. Vama je, braćo, neophodna nebeska mudrost, jer se greh mnogih prikriva pod različitom maskom. Vama

nedostaje duhovni vid i zato se spotičete kao slepi ljudi. Da ste bili jedinstveni u nameri, mogli ste kao zajednica imati ogromnu snagu. Ali dogodilo se upravo ono od čega sam strahovala. Propušteno je ono što je svakako trebalo učiniti. Gde su skupštine koje su, prema onome što mi je pokazano, dobro usmerenim naporima mogle biti organizovane, kao i Molitveni domovi koji su mogli biti sagrađeni? Vašim neverovanjem sprečeno je delo. Sami sa svoje strane niste preduzimali ništa, a onima koji su hteli da pomognu sprečavali ste put, tako da nije učinjeno ništa.

Neki su spori kad treba da se nešto uradi, veoma spori, i čak se ponose time. Ali takva lenjost je karakterna mana kojom niko ne treba da se hvali niti bilo kome služi na čast. Odlučite čvrsto da u radu budete revnosni, i pomoću Božjom ostvarićete uspeh. Neka vaša posvećenost Bogu i Njegovom delu bude potpuna; položite sve što imate na Božji oltar, i kad je srce spremno da primi nebeski uticaj blistavi zraci sa Božjeg prestola obasjaće vam dušu, budeći sve vaše uspavane energije.

Nekim ljudima nedostaje čvrstina karaktera. Slično svežem kitu za prozorska stakla, možete ih oblikovati u svaki željeni oblik. Oni nemaju ni određeni stav u životu ni doslednost, i u društvu praktično nisu ni od kakve koristi. Takve slabosti, neodlučnost i nedelotvornost moraju se pobediti. Nesalomljivost pravog hrišćanskog karaktera upravo je u tome što njega ne mogu da oblikuju niti pak menjaju životne okolnosti. Pravi ljudi moraju imati moralnu kičmu čestitosti koja se ne savija nikakvim laskanjem, podmićivanjem niti, pak, pretnjama.

Veoma sam zabrinuta za Crkvu. Kao što je Pavle u svoje vreme rekao: „Ali se bojim da kako kao što zmija Evu prevari lukavstvom svojim, tako i razum vaš da se ne odvrati od jednostavnosti koja je u Hristu.“ Pavle zatim objašnjava da će neprijatelj preko izopačenih učitelja napadati veru Crkve. „Jer takvi lažni apostoli,“ naglašava on, „i prevarljivi poslanici pretvaraju se u apostole Hristove. I nije čudo, jer se i sam sotona pretvara u anđela svetlosti. Nije stoga ništa veliko ako se i sluge njegove prikazuju kao sluge pravde...“

Ukoliko više znamo o prvim danima hrišćanske crkve i jasnije uvidimo s kakvom prepedenošću se sotona služio da je oslabi i uništi, utoliko ćemo biti spremniji da se odupremo njegovim lukavstvima u danima opasnosti koji dolaze. Živimo u vremenu kad će naići nevolje kakve svet do sada nije video. „Teško vama koji živite na zemlji i moru, jer đavo siđe k vama, i vrlo se rasrdio, znajući da vremena malo ima.“ Ali Bog je postavio granice preko kojih sotona ne može da pređe. Naša sveta vera predstavlja tu barijeru; i ako se u toj veri - razvijamo, oslanjajući se na silu Svemogućega, bićemo sigurni pod Njegovom zaštitom. „Jer si održao riječ trpljenja mojega,“ kaže On, „i ja ću tebe sačuvati od časa iskušenja, koji će doći na sav vasioni svijet, da iskuša one koji žive na zemlji.“

Kritikovanje propovednika

Jedna učinjena greška priprema put za drugu. Naša braća moraju naučiti da se rukovode razumom, a ne trenutnim pobudama. Emocije nikada ne smeju da budu kriterijum. Propust da savesno obavljaju svoju dužnost, ukazivanje naklonosti onima koji to ne zaslužuju, obično onesposobljava ljude da pravilno cene poziv i zalaganje onih koji rade na delu Božjem. „Ja dođoh u ime Oca svojega,“ kaže Hristos, „i ne primite me; ako drugi dođe u ime svoje, njega ćete primiti.“

Mnogi ne uviđaju da je propovednički poziv Bogom određena misija, neophodna za poučavanje Njegovog naroda, koju kao takvu uvek treba visoko ceniti. Oni ne shvataju da

propoved predstavlja Božju poruku upućenu njima, koju treba ceniti prema značaju izgovorene istine, a ne kao govor advokata pred sudskim većem - prema snazi iznesenih argumenata i lepoti jezika. Propovednik nije nepogrešiv, ali mu Bog ukazuje čast učinivši ga svojim vesnikom. Ako ga slušate samo kao čoveka, kao da nema nebeski nalog, vi njegove reči nećete uvažavati sa dužnim poštovanjem, niti ćete ih primati kao Božju poruku. Za vašu dušu to neće biti nebeska mana; delovi govornikovog izlaganja koji ne gode neprepođenom srcu izazvaće vašu sumnju, i vi u propovedi tražite zamerke kao što se obično kritikuje govor nekog političkog govornika. Čim se sastanak završi, vi ste spremni na gundanje ili neku zajedljivu primedbu, čime pokazujete da poruka, ma koliko bila istinita i potrebna, za vas nije bila ni od kakve koristi. Vi propovedi uopšte ne cenite; i dok po svojoj navici kritički kopate po njima da bi pronašli neku grešku možete odbaciti upravo ono što vam je najpotrebnije.

U gornjoj Kolumbiji i Severnom Pacifiku ukazuje se premalo poštovanja i pažnje onome što je posvećeno Bogu i Njegovoj službi. Bogom određena oruđa i služba skoro sasvim se gube iz vida. U svom nastojanju da dopre do srca sinova ljudskih, Bog ne uvodi nikakve nove metode. Ako odbace one koji su Bogom određeni da ih ukoravaju i ispravljaju, ukazujući im na njihove dužnosti, drugi način da se do njih dopre sa nebeskom porukom ne postoji. Oni tada ostaju u duhovnom mraku prepušteni neprijatelju da ih lovi u svoje zamke.

Propovednik Božji ima nalog: „Viči iz grla, ne usteži se, podigni glas svoj kao truba i objavi narodu mojemu bezakonje njegovo i domu Jakovljevu grijehe njihove.” Za takve Gospod kaže: „Premda me svaki dan traže i radi su znati puteve moje, kao narod koji traži pravdu.“ Ovde je reč o onima koji žive u samoobmani, ispravni u svojim očima i potpuno zadovoljni sobom; ali propovednik ima nalog da svoj glas podigne bez ustezanja, ukazujući im na njihove prestupe. Ovakvo zalaganje za Božji narod bilo je neophodno u svim vekovima, ali danas je to potrebnije više nego ikada.

Iliji proroku Reč Gospodnja je upućena u vidu naloga; on nije tražio da bude Gospodnji vesnik, ali mu je sam Gospod uputio svoju Reč. Bog uvek ima ljude kojima poverava svoju poruku. Svojim Duhom On pokreće njihova srca i oni se osećaju primoranima da govore. Podstaknuti svetom revnošću i pod snažnim delovanjem božanske sile, oni izvršavaju svoju dužnost bez hladnog razmišljanja o posledicama neuvijenog izlaganja reči koje im je Gospod dao. Ali sluga Božji ubrzo postaje svestan da se izložio riziku. On uviđa da i on sam i poruka koju iznosi postaju predmet kritikovanja. Njegovi maniri se tumače, a o njegovom životu i imovini svi raspravljaju. Poruka koju on iznosi rastrže se na parčad i odbacuje u najslobodoumnijem i najnesvetijem duhu, jer ljudi u svom ograničenom rasuđivanju misle da tako treba činiti. Da li je ta poruka ostvarila svoj Bogom određeni cilj? Ne; željeni cilj očevidno nije ostvaren jer srca slušalaca ostaju neposvećena.

Ako lice propovednikovo nije kao kremen, ako mu nedostaju nepokolebljiva vera i hrabrost, ako on svoju duhovnu snagu ne jača neprekidnim održavanjem veze sa Bogom, on će svoja izlaganja početi da prilagođava ukusu neposvećenog uha i srca onih kojima se obraća. U nastojanju da izbegne kritiku kojoj je izložen, on se odvaja od Boga, gubi osećanje božanskog odobravanja, i njegovo izlaganje postaje neupečatljivo i beživotno. On sam uviđa da sve više gubi i veru i hrabrost i da njegovi naponi ne daju željene rezultate. Svet je prepun laskavaca i dvoličnih licemera koji popuštaju želji za ugađanjem; ali je malo zaista vernih ljudi koji ne misle na svoje lične interese, i koji svoju braću isuviše ljube da bi trpeli greh na njima.

Sotona planski nastoji da preseče svaku vezu između Boga i Njegovog naroda, kako bi on svoja obmanjivačka lukavstva mogao da ostvaruje bez ijednog glasa koji bi upozorio na opasnost.

Kad ljude jednom navede na nepoverenje prema vesnicima i svetosti same poruke, on zna da se oni više neće osećati obaveznima ni da slušaju Reč Božju koju im oni govore. A kad se svetlost odbaci kao tama, sotoni je potpuno otvoren put.

Naš Bog je Bog revnitelj; sa Njim se nije šaliti. On koji sve čini po savetu svoje volje dovodi ljude u različite položaje i daje im dužnosti i zadatke dragocene za vreme u kojem žive i okolnosti u kojima se nalaze. Ukoliko cene svetlost koja im je data utoliko se njihove sposobnosti uvećavaju i oplemenjuju, a njihova predstava o istini postaje sve jasnija i šira. Tajne večnosti, a naročito čudesna Božja milost ispoljena u planu iskupljenja, otkrivaju se njihovom umu; jer duhovne istine duhovno se raspoznavaju.

Ne zaboravimo nikada da nas to preko svojih slugu poučava sam Hristos. Možda će se neko obratiti iako istinu nije slušao posredstvom propovedi. Pojedinci kojima sticajem okolnosti nisu dostupna sva sredstva milosti, mogu Duhom Božjim biti pokrenuti i osvedočeni u istinu samim čitanjem Reči Božje; ali jedno od Bogom određenih sredstava za spasavanje duša je prema rečima apostola i „ludost propovijedanja.“ Iako samo ljudi, podložni ljudskim slabostima, propovednici su ipak Božji vesnici; i naš dragi Spasitelj je ožalošćen što se njihov rad ne ceni i što njime tako malo postižu. Svaki propovednik koji odlazi u veliko polje žetve treba svoj poziv da uzdiže. Njegovo je ne samo da ljude dovede do poznanja istine, već treba da radi kao i apostol Pavle „savjetujući svakoga čovjeka, i učeći svakoj premudrosti,“ da bismo mogli „da pokažemo svakoga čovjeka savršena u Hristu Isusu.“

Propovednika treba poštovati i smatrati samo kao Božjeg poslanika. Uzdizanje čoveka nije po volji Bogu. Poruku koju on iznosi treba proveriti Biblijskim merilom: „Zakon i svjedočanstvo tražite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore.“ Međutim, o Reči Božjoj ne može se suditi prema ljudskim merilima. Pokazalo se da oni koji zemaljski misle, koji imaju ograničeno hrišćansko iskustvo i koji vrlo malo znaju o onome što je božansko i sveto, najčešće su upravo oni koji imaju najmanje poštovanja prema slugama Hristovim, i prema poruci koju oni donose. Pošto su propoved slušali kritički nastrojani, oni kući odlaze spremni da je osude, i zato stečeni utisak iščezava iz njihovog uma kao jutarnja rosa pred zracima sunca. Ako je propoved uzbudljivog karaktera, ona će ganuti njihova osećanja, ali ne i srce i savest. Ovakva izlaganja nikada ne donose neko trajno dobro, ali često osvajaju srca slušalaca i bude naklonost prema govorniku koji zna da im ugodni. Oni zaboravljaju da Bog kaže: „Prođite se čovjeka, kojemu je dah u nosu.“

Isus željno očekuje da pripadnicima svoga naroda otkrije slavu koja će pratiti Njegov drugi dolazak i da ih vodi u duhovnom razmišljanju o beskrajnim prostranstvima blaženstva. Tako će se otkrivati čudesne tajne... I najduži životni vek proveden u molitvi i istraživanju ostavlja za sobom mnogo toga neotkrivenog i nerazjašnjenog. Ali ono što sada ne znamo i ne možemo dokučiti otkriće nam se u budućem životu. Proučavanje započeto u ovom životu nastaviće se kroz svu večnost. Vodeći mnoštvo iskupljenih na izvore žive vode, Hristos će otvarati pred njima neiscrpne riznice znanja; On će im otkrivati tajne u Božjem providenju i u Njegovom postupanju koje se u ovom životu nikada neće razumeti.

Samim istraživanjem nikada ne možemo naći i dokučiti Boga. Svoje planove On ne otkriva uobraženim pojedincima ispitivačkog i radoznalog duha. Ne usuđujmo se da, prekoračujući granice dozvoljenog, drskom rukom podižemo zavesu kojom On zaklanja svoje veličanstvo. Razmišljajući o tome, apostol uzvikuje: „Kako su neispitljivi Njegovi sudovi i neistraživi Njegovi putevi!“ Upravo to što svoju moć zaklanja strašnim oblakom tajanstvenosti i nedokučivosti, dokaz je o Njegovoj milosti; jer podići zavesu koja zaklanja božansku prisutnost značilo bi smrt.

Um nijednog smrtnika ne može da prodre u tajnu u kojoj Svemogućí boravi i radi. O Njegovom postupanju s nama i pobudama koje Ga na to pokreću ne možemo dokučiti više nego što je On smatrao prikladnim da nam otkrije. U svemu što čini On se rukovodi samo pravdom, stoga ne ispoljavajmo nezadovoljstvo i nepoverenje, već pognimo glavu u najdubljem strahopoštovanju i poniznosti. O svojim namerama On će nam otkriti ono što je potrebno da znamo za naše dobro a za sve što je preko ovoga, moramo imati poverenje u ruku Onoga koji je Svemoćan i čije je srce prepuno ljubavi.

Neophodnost vernosti i istrajnosti

Duhovno stanje vernika u daleko je od onoga kakvo bi trebalo da bude. Ukoliko ne dođe do odlučne promene, oni će duhovno sve više slabiti i na kraju umreti. Mnogi se odaju iznalaženju tuđih grešaka, sumnji i neverovanju. Oni koji govore o veri i kojima je ona stalno u srcu imaće veru; oni, međutim, koji gaje i izražavaju sumnju, imaće sumnju.

Propovednici često zanemaruju svoju dužnost. Oni propuštaju da neophodnost vernosti i odanosti Bogu utisnu u srca svojih slušalaca. Oni ne poučavaju članove o svakom pitanju vere i dužnosti niti revnosno nastoje da ih u svemu dovedu u red i zainteresuju za sve grane dela Božjeg. Pokazano mi je da bi tamošnje članstvo Crkve bilo u daleko povoljnijem položaju nego što je sad, da je bilo pravilno poučavano. Nemarnošću sa svoje strane propovednici su i članove naveli na bezbrižnost i neverovanje, tako da ovi sada ne uviđaju svoju ličnu odgovornost, i svoje propuste opravdavaju neuspehom propovednika u obavljanju njegove pastirske dužnosti. Ali pred Bogom to nije izgovor. Da nisu imali Svete spise, da opomene, ukori i usrdni pozivi neba nisu dopirali do njihovog uma i savesti, zasluživali bi manju osudu. Ali Gospod u svojoj Reči daje savete i uputstva; dužnost svakog pojedinca izložena je tako jasno da niko ne mora da greši.

Onima koji iskreno traže svetlost i istinu, Bog daje i svetlost i vođstvo; ali Njegova namera nije da ukloni svaki povod za neverovanje i sumnju. On daje dovoljno dokaza na kojima vera može da se utemelji, a onda od čoveka traži da te dokaze prihvati i veruje.

Svaki onaj ko Bibliju proučava u duhu poniznosti i želji da primi pouke naći će u njoj pouzdanog vođu koji sa nepogrešivom tačnošću ukazuje na put života. Ali šta vam pomaže, braćo i sestre, vaše proučavanje Biblije ako istine koje ona sadrži ne primenjujete praktično u svakodnevnom životu? Ta sveta knjiga ne sadrži ništa što suštinski nije bitno; ništa što se ne odnosi na naš stvarni život. Ukoliko je dublja naša ljubav prema Hristu, utoliko ćemo sa većom sigurnošću tu Reč smatrati kao glas Božji upućen upravo nama.

Članovi naše Crkve u nalaze se na začaranom sotonskom tlu, i neophodno im je potpuno obraćenje. Obilje Božjih obećanja zapisanih u Bibliji namenjeno je onima koji uzmu svoj krst, spremni na svakodnevno samoodricanje. Svako ko ima iskrenu želju da bude učenik u školi Hristovoj razvija duhovne sklonosti i osobine koristeći se svim raspoloživim sredstvima milosti, ali ta skupština omalovažava preimućstva i mogućnosti koje joj se ukazuju. Neko možda nije sposoban da drži javne propovedi i da učini mnogo u vinogradu Gospodnjem, ali se oseća dužnim da nešto ipak kaže i da bude revnostan radnik. Svaki član treba da daje svoj doprinos u potpomaganju i održavanju Crkve; ali u mnogim slučajevima samo jedan ili dvojica ispoljavaju onaj duh vernosti kojim se odlikovao Halev u svoje vreme, i oni nose sav teret brige i odgovornosti, dok ostali izbegavaju svaku obavezu.

Halev je u svetoj istoriji poznat po svojoj vernosti i postojanosti. On se nije hvalisavo

razmetao nekim svojim zaslugama i dobrim delima; ali je svojim uticajem uvek bio na pravu stranu. I čime je zbog toga bio nagrađen? Objavljajući svoju presudu i kaznu nad onima koji su odbili da poslušaju Njegov glas, Gospod je naglasio: „A slugu svojega Haleva, u kojem bješe drugi duh i koji se u potpunosti držao mene, njega ću odvesti u zemlju u koju je išao kao izviđač, i potomstvo će je njegovo naslijediti.” Dok su kukavice i buntovnici rasuli svoje kosti po pustinji, verni Halev je doživeo da ima svoj dom u zemlji obećanja. „Oni će biti poštovani koji mene poštuju,“ kaže Gospod.

Bogobojažljiva Ana bila je žena molitve i vere; i u svom sinu Samuilu ona je Izrailju kao Božjem narodu dala najdragocenije bogatstvo - jednog izuzetno korisnog čoveka, istaknutog vođu sa pravilno formiranim i dobro uravnoteženim karakterom, koji je u načelu bio čvrst kao stena.

U Jopi je u danima apostola živela jedna žena po imenu Tavita, čiji su vešti prsti bili daleko aktivniji od njenog jezika. Ona je znala kome je potrebna udobna odeća a kome treba ukazati saosećanje, i rado je služila potrebama i jednih i drugih. I kada je ta dobra hrišćanka umrla, vernici u Jopi su shvatili svoj veliki gubitak. I stoga nije čudo što su tugovali žaleći za njom i što su njihove vrele suze padale na njeno beživotno telo. Ona je za Crkvu bila od tolike vrednosti da je silom Božjom vraćena iz mrtvih - da bi svojom marljivošću i energijom i dalje služila na blagoslov drugima.

Takvo strpljenje, pobožnost i istrajnost u veri, kakvu su pokazali ovi sveti Božji ugodnici, prava je retkost; ali bez toga Crkva ne može da napreduje. To je neophodno u Crkvi, u subotnoj školi i u društvu. Prirodne sklonosti i karakterne mane mnogih koji ulaze u članstvo Crkve ostaju potpuno nepromenjene; i u trenucima krize, kad su neophodni ljudi snažnog duha i puni nade, takvi padaju u malodušnost i predstavljaju samo teret za Crkvu; i što je najgore, oni ne uviđaju koliko je to pogrešno. Delu Božjem nisu potrebni takvi na koje se nije moguće osloniti; naprotiv, uvek su neophodni postojani, bogobojažljivi radnici koji neće klonuti duhom kad naidu nevolje.

Među članovima u ima pojedinaca koji su stalni uzrok teškoće u Crkvi, jer svoju volju nikada nisu potčinili ni usaglasili sa voljom Hristovom. Brat E će tu uvek predstavljati veliku smetnju za napredak dela. On je zadovoljan samo kad može da bude najveći; ali ako ne može da bude prvi, uvek će se naći na pogrešnoj strani. Povodeći se za sopstvenim osećanjima, on ne vuče u istom jarmu sa ostalima već se stalno suprotstavlja i sve sumnjiči, pošto je u njegovoj prirodi da iznalazi greške kod svoje braće i da ih optužuje. Dok tvrdi za sebe da veoma revnuje za istinu, on se izdvaja od tela Crkve odvlačeći i druge; nedostaje mu moralna snaga jer nije ukorenjen i utvrđen u veri. Sveta načela istine nisu postala deo njegove prirode. Njegov stav nikako nije po volji Gospodu, i zato mu ne možemo ukazati svoje poverenje.

Brat i sestra E ne drže se uputstava datih u Božjoj Reči ni u pogledu vaspitanja svoje dece. Toj deci se u velikoj meri dozvoljava da gospodare kućom, da odlaze i dolaze kad god zažele. Ako se ne podvrgnu sasvim drugačijim uticajima ta deca će se naći u redovima neprijatelja, ratujući protiv reda, discipline i bilo kakvog potčinjavanja. Deca i mladi kojima se tako dopušta da slobodno idu svojim putem ne mogu biti srećni; jer gde se olako uzima i omalovažava autoritet roditelja, neće se poštovati ni Božji autoritet.

Zadatak roditelja je ozbiljan i svet; ali mnogi to ne vide jer im je oči zaslepio neprijatelj svake pravde. Deci i mladima dozvoljava se da rastu i sazrevaju nedisciplinovani, neučtivi, drski, uobraženi, nezahvalni i nesveti, dok bi se čvrstim i odlučnim postupanjem s njima, postupanjem u kojem bi se pravda i milost kombinovale sa strpljenjem i samokontrolom, mogli postići čudesni rezultati.

Bratu E je neophodna vrlina blagodat koja preobražava. Za njega nema spasa ni sigurnosti dokle god ne pobedi urođene nedostatke svog karaktera, i protiv toga on mora da vodi neprekidni rat. Ako životom stalne budnosti i molitve ne izgradi dobro uravnotežen karakter, on će stalno biti u opasnosti da svojim uticajem ometa, pogrešno predstavlja i sramoti istinu. Neka se strogo čuva da kod nevernika ne podstiče predrasude koje se nikada i ničim neće moći neutralisati.

U ljudskoj prirodi postoji sklonost da se iz jedne krajnosti odlazi u sasvim suprotnu. Mnogi postupaju fanatički. Oni prosto izgaraju od neke vatrene revnosti koju pogrešno smatraju verom, ali samo karakter predstavlja pravi dokaz da je neko zaista Hristov učenik. Da li oni ispoljavaju Hristov karakter? Imaju li Njegovu blagost i dobrotu? Da li je hram njihove duše slobodan od oholosti, arogancije, sebičnosti i osuđivanja? Ako to nije slučaj, onda oni ne znaju kakvog su duha. Oni ne shvataju da se pravo hrišćanstvo sastoji u donošenju mnogih rodova na slavu Božjeg imena.

Drugi odlaze u krajnost svojim potpunim prilagođavanjem svetu. Jasna razlika između njih i ostalog sveta ne postoji gotovo ni u Cemu. Ako u prvom, od ova dva slučaja, ljude od istine odbija grub, kritizerski i osuđivački duh, u ovom drugom slučaju oni dolaze do zaključka da ovakav samozvani hrišćanin nema nikakvih načela i o promeni srca i karaktera ne zna ništa. „Tako da se svijetli svjetlost vaša pred ljudima,“ kaže Hristos, „da oni vide vaša dobra djela, i slave Oca vašega koji je na nebesima.“

Mnogi nemaju pravu predstavu o tome šta u stvari sačinjava hrišćanski karakter, i svojim životom predstavljaju sramotu za delo istine. Da su potpuno obraćeni oni ne bi radali rodove čička i trnja, već divne grozdove dragocenih duhovnih rodova: - „ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrotu, milost, vjera, krotost i uzdržanje.“ Zanimariti rad na duhovnom preporodu i promeni srca veoma je opasno. Mnogi se osećaju potpuno zadovoljni sobom i misle da je deklarativno držanje Božjeg zakona dovoljno, dok im je milost Hristova potpuno nepoznata i On ne boravi u njihovom srcu živom verom.

„Bez mene,“ kaže Hristos, „ne možete činiti ništa;“ ali kad Njegova božanska milost deluje kroz naše ljudske napore onda možemo sve. Njegovo strpljenje i krotost prožimaju naš karakter, šireći dragocene zrake svetlosti koji jasno osvetljavaju stazu prema nebu. Gledajući na Njega i podražavajući Njegov život, mi se preobražavamo u Njegovo obličje. Slavu neba koja obasjava naš život mi prenosimo i na druge. Sa prestola milosti mi tražimo i dobijamo pomoć neophodnu da zaista možemo i da živimo tako. To je istinsko posvećenje, i zar smrtnik može da poželi nešto uzvišenije nego da s Hristom bude povezan tako kao što je loza spojena s Čokotom?

Pokazan mi je crtež koji prikazuje jednog junca kako stoji između pluga i oltara, s natpisom: „Spreman za oboje” - spreman da s naporom i sav u znoju vuče plug ili da prolije svoju krv na žrtvenom oltaru. Na takvu bi odluku uvek trebalo da budu spremni i naši članovi u Spremni da se odazovu pozivu dužnosti, da se odreknu sebe i da se žrtvuju za delo istine. „Ko hoće da ide za mnom neka se odreće sebe i uzme krst svoj i ide za mnom,“ kaže Hristos. On traži celo srce, potpunu odanost i ljubav nepodeljenu. Nesebični napori, usrdnost i revnost koje su Njegovi odani sledbenici ispoljavali u svom zalaganju za duše treba da zapale i našu revnost da ih čak i prevaziđemo u tome. Prava vera daje takvu usrdnost i ustaljenost cilja koji oblikuje karakter čoveka prema božanskom obličju i navodi ga da sve smatra gubitkom samo da Hrista dobije. Takva jedinstvenost namere pokazala se kao bitan činilac izvanredne snage.

Istina koju mi imamo veća je i svečanija od svih poruka koje su ikada bile poverene smrtnicima, i pred Bogom smo odgovorni za način na koji je predstavljamo svetu. Rad na spasavanju duša, svakome od nas treba da bude na prvom mestu. Dok činimo sve što je u našoj

moći da druge pridobijemo za istinu, mi treba da pokažemo kakav je uticaj ona izvršila na naš život i karakter. Privesti jednog grešnika Hristu znači uzdići, udostojiti i oplemeniti njegov karakter, i pretvoriti ga u blagoslov za njegovu porodicu, za društvo u kojem se kreće i za Crkvu. Zar takav cilj nije vredan naših najplemenitijih napora?

I osobe koje nemaju naročite talente, ako su svim srcem u ljubavi Božjoj, mogu da pridobiju mnoge duše za Hrista. Harlon Peidž bio je siromašan mehaničar prosečnih sposobnosti i skromnog obrazovanja; ali mu je glavni cilj u životu bio da doprinese napretku dela Božjeg, i njegovi naponi bili su krunisani znatnim uspehom. Za spasenje svojih bližnjih on se zalagao u privatnim razgovorima i usrdnim molitvama. Pozivao je na sastanke za molitvu, organizovao nedeljne škole i rasturao časopise i druge listove verskog karaktera. I na svojoj samrtničkoj postelji, kad mu je na licu već lebdela senka večnosti, mogao je mirno da kaže: „Znam da je sve ovo učinjeno Božjom milošću, i da u tome nema nikakve moje zasluge; ali je očevidno da se mojim ličnim zaslugama i posredovanjem više od sto duša obratilo Bogu.”

Svakog člana Crkve treba uputiti u pravilan način misionarskog rada. Od svih se s pravom očekuje da učine nešto za Gospoda. Svi mogu zainteresovanima da čitaju Reč Božju; mogu da razgovaraju s njima i da se mole za njih. Propovednik koji uspe da obuči, disciplinuje i povede vojsku uspešnih (misionarskih) radnika može očekivati slavne pobeđe još ovde i večnu nagradu kad se ispred velikog belog prestola sretne sa onima koji budu spaseni zahvaljujući njegovom uticaju.

*„Učini nešto, učini odmah, i to svim svojim silama;
I krilo anđela kad dugo miruje slabi i malaksava;
Pa i sam Bog bi neaktivan bio kad bi prestao da blagosilja!”*

Da su članovi Crkve u, upoznavši istinu, ispoljavali veću usrdnost, revnost i ljubav, mogli su biti plodni u dobrim delima i svojim uticajem predstavljati silu na strani pravde. Ali u svojoj ravnodušnosti oni ispoljavaju sve izrazitiju hladnoću i duhovno mrtvilo. Neki i kada dođu na bogoslužje donose sobom atmosferu u kojoj ima mnogo više zemaljskog nego nebeskog. Kao skupština oni nisu spremni da odgovore na usrdne napore koji su uloženi za njih. U svom sadašnjem stanju oni uopšte ne uviđaju i ne shvataju neophodnost saradnje sa svoje strane; i svojim nedostatkom usrdnosti i posvećenosti oni obeshrabruju propovednike. Umesto takve bezbrižnosti, trebalo bi da gaje i ispoljavaju osećanje lične odgovornosti. Takva skupština ne može duhovno napredovati sve dok njeni članovi ne otpočnu reformu u sopstvenom srcu. Mnogi se zadovoljavaju samim ispovedanjem vere; ako i učine poneki korak u pogledu samo-odricanja i reforme, oni ne vide potrebu da u tome nastave dalje. Zašto tražiti takva odmarališta u zavetrini? Takva zastajanja na putu u nebo za nas nisu predviđena. Niko od nas ne treba da bude zadovoljan našim sadašnjim duhovnim dostignućima. Svoje životne mogućnosti hrišćanin ne koristi kako treba, ako u duhovnom pogledu ne ostvaruje stalni napredak. On stalno mora da se uspinje, sve više i više. Preimućstvo je svakog hrišćanina da se neprekidno razvija sve dok ne dostigne potpunu visinu uzrasta u Hristu Isusu.

Koliko je još dragih duša u kojima su neophodne pouke u pogledu lične pobožnosti; koliko je njih kojima je neophodan pastoralni rad. Ali pastiri svoju dužnost ne obavljaju tako savesno kao što bi trebalo. Bog će vas prokušati, braćo, i pokazaće se da su jedni samo pleva, a drugi dragocena pšenica. Ne popuštajte sili kušača. On će doći kao silno naoružan ratnik, ali mu ne pružajte nikakvo preimućstvo. Naoružajte se duhovnom snagom i čvrstinom za svoju dužnost, i borite se za svaki palac zemlje. Umesto spremnosti na povlačenje, idite samo napred; umesto

pristajanja na zaključak da ste slabi i iznemogli, opasujte se i naoružavajte za borbu. Bog vas poziva da sve snage svoga bića angažujete u borbi protiv greha u svim njegovim oblicima. Uzmite sve oružje Božje i svoj pogled stalno upravljajte samo na Vojvodu našeg spasenja; jer smo stalno izloženi opasnosti. Ne gledajte na lažne zastave, već budno pratite zastavu naše svete vere, i budite tamo gde se ona vijori, čak ako je to i u središtu najžešće bitke. Uskoro će borba biti završena i pobjeda zadobijena; i ako ostanete verni postaćete više nego pobjednici snagom Onoga koji vas je ljubio. Veličanstvena nagrada, večna i od svega pretežnija slava, biće tada i vaš udeo.

Grešnost negodovanja

Dragi prijatelji, pokazano mi je da se kao porodica, bez potrebe, osećate veoma nezadovoljni i nesrećni. Božja volja nije da delujete tako bedno i utučeno; ali vi suviše često zaboravljate na Isusa i svoje misli usredsređujete samo na sebe. Veliki greh vaše porodice sastoji se u tome što bez potrebe negodujete protiv Božjeg providenja; vaša nepotčinjenost u tom pogledu zaista je zabrinjavajuća. Preuveličavajući svoje male teškoće, vi stalno obeshrabrujete i sebe i druge. Navikli ste da sve oko sebe zastirete velom jadikovanja, i bez razloga sami sebe činite nesrećnima. Tim svojim stalnim gundanjem i žaljenjem vi se odvajate od Boga.

Čuvajte se tog začaranog sotoninog tla i ne dozvolite da to vaše misli odvрати od podaničke poslušnosti i vernosti Bogu. U Hristu možete i treba da budete srećni i da steknete naviku samosavlađivanja. Čak i svoje misli morate dovesti u pokornost volji Božjoj, a svoja osećanja potčiniti kontroli razuma i vere. Sposobnost maštanja nije vam data da bi joj se potpuno predali kao nekoj nezadrživoj bujici, bez ikakvog napora da je disciplinujete i obuzdate. Ako su misli pogrešno usmerene, takva će biti i osećanja i sklonosti, a osećanja i misli sačinjavaju moralni karakter. Kada kao hrišćani pristanete da svoje misli i osećanja ne ograničavate, smatrajući da se to od vas i ne traži, vi padate pod uticaj zlih anđela i prosto prizivate njihovo prisustvo i njihovu kontrolu. Ako pod uticajem trenutnih utisaka dozvolite svojim mislima da se stalno zadržavaju na naslućivanju, sumnji i gundanju, naći ćete se među najnesrećnijim smrtnicima i vaš život pokazaće se kao potpuni promašaj.

Draga sestro F, ti imaš bolesnu maštu; i ti obeščašćuješ Boga dozvoljavajući da tvoja osećanja potpuno kontrolišu tvoj razum i rasuđivanje. Ti imaš odlučnu volju, što u telu dovodi do reakcije u odnosu na dejstvo uma, izaziva poremećaj cirkulacije i nagomilavanje krvi u pojedinim organima i tako popuštajući osećanjima žrtvuješ svoje zdravlje.

Ti si u zabludi koja će, ukoliko se ne ispraviš, na kraju dovesti do brodoloma ne samo tvoju sreću. To što radiš ubitačno je ne samo za tebe nego i za druge članove tvoje porodice, a posebno za tvoju majku. Ona je veoma osetljiva i nervozna. Ako se neko od njene dece nađe u nevolji, to nju dovodi do poremećenosti i gotovo do ludila. Česti napadi histerije kojima je izložena, potpuno izbacuju iz ravnoteže njen um i donose veliku nesreću svima koji se nalaze oko nje. A ti si ipak u stanju da kontrolišeš svoju maštu i da tako sprečiš te napade nervoze. Ti imaš čvrstu volju i treba da je u tome iskoristiš, što dosad nisi učinila već dopuštaš mašti da uveliko gospodari tvojim razumom. Time žalostiš Svetoga Duha. Kad ne bi imala vlast nad svojim osećanjima, to ne bi bio greh; ali ti nisi voljna da pružiš otpor neprijatelju. Tvoja volja treba da se posveti i potčini, a ne da se suprotstavlja volji Božjoj.

Dragi moji prijatelji, umesto da se suprotstavljate ovoj bolesti, vi je tražite i potčinjavate se njenoj sili. Treba da izbegavate upotrebu medikamenata i da se pažljivo pokoravate zakonima

zdravlja. Ako vam je stalo do vašeg života, treba da uzimate neizveštačenu hranu, pripremljenu na najjednostavniji način, i da se fizički što više krećete. Blagodati zdravstvene reforme neophodne su za sve članove vaše porodice. Ali gutanje medikamenta treba zauvek napustiti; jer to ne samo što ne leči ni od jedne bolesti, nego još više slabi organizam čineći ga još podložnijim raznim bolestima.

Čovek se rađa u svetu prepunom tuge, brige i uznemirenosti. On se tu kuša i proverava, kao što su Adam i Eva kušani u Edemu, da bi stvarajući harmoniju usred razdora i pometnje razvio pravi hrišćanski karakter. Ostaje nam da učinimo još mnoga toga što je bitno za naše dobro i za sreću drugih. A ima i mnogo toga čemu treba da se radujemo. Hristos nas je ponovo povezao s Bogom. Svojim zaslugama doveo nas je pod stalnu obavezu; osećajući se potpuno nedostojnim tolikih blagodati koje nam stalno ukazuje, treba da više cenimo čak i najmanje od njih.

Za sve što imate i što postojite, dragi moji prijatelji, dužni ste Bogu. On vam je dao sposobnosti koje su, do izvesne mere, slične onima koje i On sam ima; i dužni ste da te sposobnosti najusrdnijim naporima razvijate, ne da bi ugađali sebi i uzdizali svoje „ja,“ nego da bi slavili Njega. Vi svoja preimućstva niste koristili na najbolji način. Morate se naučiti da nosite odgovornosti. Intelektualne snage svoga uma morate razvijati; jer ako ih ostavite da rđaju u neaktivnosti one gube svoju vrednost.

Cela Zemlja je Gospodnje vlasništvo; i u svemu možemo videti da se i živa i neživa priroda pokorava Njegovoj volji. Čoveka je Bog stvorio kao više i nadmoćnije biće; sazdan po obličju Božjem, samo on može da učestvuje u božanskoj prirodi i da saraduje na ostvarivanju Tvorčevih planova; međutim, jedino on ratuje protiv Božjih namera.

Kako je divno stvoreno i sa kakvom čudesnom lepotom je oblikovano sve u prirodi! Svuda možemo videti savršena dela Velikog Umetnika. Nebesa objavljuju slavu Njegovu; a Zemlja, koja je stvorena za dobro i sreću čoveka, govori nam o Njegovoj neuporedivoj ljubavi. Njena površina nije jednolična i monotona ravnica, već se na sve strane uzdižu večne planine, čineći predele na zemlji toliko različitima. Tu su blistavi brzaci, žubor-potoci i plodne ravnice, divna jezera, široke reke, mora i beskrajni okeani. Bog na vreme šalje rosu i kišu da osveže zemlju. Čarlijanjem prijatnog povetarca koji potpomaže naše zdravlje pročišćavajući i rashladujući atmosferu, On upravlja po svojoj mudrosti. On je postavio sunce na nebu da redovno odvaja dan od noći, i da divnim zracima svoje svetlosti i toplote omogućava bujanje i razvoj biljnog sveta.

Pozivam vas da obratite pažnju na sve te divne blagodati koje dobijamo iz Božje darežljive ruke. Neka svako jutro probudi u vašem srcu novo osećanje zahvalnosti za sve te dokaze o Njegovoj stalnoj ljubavi i brizi za nas. Međutim, dok nam daje toliko obilje svega toga što vidno doprinosi našoj sreći, naš nebeski Otac u svojoj dobroti daje nam i ono što trenutno ne izgleda kao blagoslov. On dobro zna šta treba čoveku u njegovom palom stanju; i dok nam s jedne strane pruža preimućstva, s druge strane dopušta da nas snadu neugodnosti kojima želi da nas podstakne na zanemareno korišćenje sposobnosti kojima nas je obdario. Tako se u nama razvijaju vrline, kao što su: strpljenje, marljivost, istrajnost i hrabrost.

Ima zala koja čovek ne može da otkloni, ali može da ih umanji. Prepreke na koje u životu nailazi čovek treba da savladuje i da okolnosti oko sebe on u stvari oblikuje, a ne da one oblikuju njega. To su upravo prilike da, koristeći svoje talente, u konfuziju unosi harmoniju i red. U takvom zalaganju on može imati božansku pomoć ako je spreman da je zatraži. On nije prepusten da se protiv iskušenja i nevolja bori sam svojom ljudskom snagom. Pomoć će doći od Onoga koji je Svemoćan. Isus je napustio svoje carske dvorove na nebu a na ovom svetu, koji je toliko unižen padom u greh, izložio se najvećim patnjama i smrti - da bi čoveku primerom pokazao

kako da prođe kroz životna iskušenja i da im se odupre. On je naš pravi Uzor.

Kad sumirate sve blagodati koje nam nebeski Otac daje kao svojim stvorenjima, zar se ne osećate ukorenima zbog svog nezahvalnog negodovanja? On vam je kao poseban dar darovao jednu kćer i sestru i produžavao joj je život godinama, sve dok taj dragoceni dar koji ste u njoj dobili niste počeli smatrati svojim vlasništvom, smatrajući da vam to po pravu pripada. Bog je čuo vaše stalno žaljenje i negodovanje. Čim se na obzorju pojavi neki oblak, vi kao da zaboravljate da je sunce ikad sijalo, i svuda oko sebe vidite samo tmurne oblake. Bog je dopustio da vas zadesi ova žalost; oduzeo vam je vaše blago da biste uvideli razliku između blagostanja i stvarne žalosti. Ali vi se u srcu niste ponizili pred Bogom niti se kajete zbog velikog greha nezahvalnosti koji vas odvaja od Njegove ljubavi. Slično Jovu, smatrate da imate stvarni povod da se odajete svom bolu i ostajete neutešni. A da li je to razumno? Vi znate da je smrt sila kojoj se niko ne može odupreti; ali svojim žaljenjem kojim u stvari ništa ne možete promeniti vi svoj život činite gotovo sasvim beskorisnim. Izlivi vaših osećanja slični su otvorenoj pobuni protiv Boga. Pokazano mi je kako ne prestajete da se zadržavate na svojoj ucveljenosti i prepuštate se svojim razdraženim osećanjima sve dok glasnim jadikovanjem i ispoljavanjem bola ne naterate anđele da sakriju svoje lice i da se udalje od vas.

Dok se tako prepuštate svojim osećanjima, sećate li se da imate Oca na nebu koji je svog jedinorodnog Sina dao da umre za nas - da smrt ne bi ostala večni san? Imate li na umu činjenicu da je Gospod života i slave prošao kroz grob i osvetlio ga svojom prisutnošću? Ljubljani učenik piše u Otkrivenju: „Blago mrtvima koji umiru u Gospodu odsad. Da, govori Duh, da počinu od trudova svojih, jer djela njihova idu za njima.” Apostol je vrlo dobro znao o čemu govori kad je pisao ove reči; a da li je vaše ponašanje u skladu sa utehom sadržanom u ovim rečima kad se toliko odajete svom nekontrolisanom bolu?

Gospod je milostiv, pun ljubavi, dobrote i istine. On je dopustio da jedna duša između članova vašeg domaćinstva, koja je bila najnevinija i najspremnija, mirno počiva za vreme opasnosti ovih poslednjih dana. O, ne zatvarajte svoje duše za pesme zahvalnosti i radosti u Gospodu, tugujući kao da nema vaskrsenja iz mrtvih, već slavite Boga što za nju nema više umiranja, iskušenja i bola. Ona počiva u Hristu sve dok Darodavac života ne pozove svoje zaspale svete u veličanstvenu slavu besmrtnosti.

Hrišćanska je dužnost sestre F da milošću Božjom i uz Njegovu pomoć kontroliše svoja osećanja. Ona treba da zna da još nije na nebu, nego na ovom svetu gde vlada smrt i gde naši dragi u svakom trenutku mogu da budu oduzeti od nas. Ona mora imati na umu da je veliki životni zadatak priprema za onaj bolji svet. Sticanje prava na večni život neće je diskvalifikovati da na ovom svetu plemenito nosi svoje životno breme, već će joj samo pomoći da svoje dužnosti obavlja u duhu samoodricanja i samopožrtvovanosti.

Kao porodica vi toliko govorite o jadikovanju i mračnoj strani života da ste se potpuno pretvorili u to. Vi kao da jedno drugom stalno izražavate saučešće podstičući u sebi samo nervozu i uzbuđenost, tako da pred sobom vidite samo mrak, tugu i krajnju sumornost. Organizovali ste i pomen-službe, ali time niste privukli anđele bliže k sebi. Ako ne promenite svoj način života, Bog će vas uskoro pohoditi svojim sudom. Zar nije vreme da u svom domu održavate službe zahvalnosti Bogu, pominjući s radošću blagoslove koje vam je podario?

Sila istine treba da bude dovoljan dokaz koji će da nas održi i uteši u svakoj tuzi i nevolji. Svoju pravu vrednost Hristova religija otkriva upravo u tome što onoga koji je poseduje osposobljava da iz svake nevolje izađe kao pobednik. Ona apetit, strasti i emocije dovodi pod kontrolu razuma i savesti a misli drži pod disciplinom i usmerava zdravim putem. Tada jezik nije

prepušten da obeščaćuje Boga izražavanjem grešnog nezadovoljstva.

Naš Tvorac s pravom očekuje od nas da se kao Njegova stvorenja potpuno predamo u Njegove ruke. On ima pravo da s nama gospodari po svojoj volji, a ne po našem izboru. Ali On nije strogi sudija, ni bezobzirni zajmodavac koji samo traži svoje. On je pravi izvor ljubavi i darodavac nebrojenih blagoslova. Trebalo bi da osetite najdublje žaljenje što ste prezirući takvu ljubav zanemarili da iz svog srca uzdižete zahvalnost i slavu Bogu za Njegovu čudesnu dobrotu. Mi ne zaslužujemo sve darove Njegove milosti i dobrote; ali nam se oni neprekidno daju i pored naše nedostojnosti i strašne nezahvalnosti. Zato prestanite da se žalite kao da ste roblje svirepog gospodara. Isus je dobar, slavite Ga. Slavite Ga kao onoga koji je zdravlje vašeg lica i vaš Bog.

„Hvalite Gospoda”

„Sve što diše neka hvali Gospoda.“ Da li iko od nas zaista razmišlja koliko i za šta sve to treba da budemo zahvalni? Imamo li na umu da se milost Njegova obnavlja svako jutro i da dobrote Njegove nije nestalo? Da li izrazima zahvalnosti za sva dobra koja nam čini priznajemo svoju potpunu zavisnost od Njega? Suprotno tome, mi suviše često zaboravljamo da „svaki dobri dar i svaki poklon savršeni odozgo je, dolazi od Oca svjetlosti.”

Kako često oni koji su zdravi zaboravljaju tu čudesnu milost koja im se produžuje iz dana u dan, iz godine u godinu. Oni ne osećaju nikakav dug zahvalnosti Bogu za sve Njegove blagoslove. Međutim, kada ih pogodi neka bolest, onda se sete na Boga. Neodoljiva želja za ozdravljenjem nagoni ih na usrdnu molitvu, što bi inače trebalo redovno da čine. Bog je naše utočište u bolesti kao i u zdravlju. Ali mnogi se ne prepuštaju u Njegove ruke; već u stalnoj strepnji i zabrinutosti za svoje zdravlje sve više slabe i oboljevaju. Kad bi prestali da se žale i kad bi se uzdigli iznad depresije i potištenosti njihovo ozdravljenje bilo bi daleko izvesnije. Oni sa zahvalnošću treba da se sećaju koliko su dugo uživali blagodat zdravlja; i kad im se taj dragoceni dar u ozdravljenju ponovo vrati, ne smeju zaboraviti koliko više zahvalnosti duguju svome Tvorcu. Kada su deset gubavaca bili isceljeni Hristovom milošću, samo jedan se vratio da potraži svoga Iscelitelja i da Mu se zahvali. Ne budimo nezahvalni kao ostala devetorica, čija srca nisu bila ganuta Božjom milošću.

Bog je ljubav. On vodi brigu o svakom stvorenju svoje ruke kome je život dao. „Kako otac žali sinove, tako Gospod žali one koji Ga se boje.” „Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac - da se djeca Božja nazovemo!” Kakvo nam se dragoceno preimućstvo pruža: da budemo sinovi i kćeri Svevišnjega, naslednici Božji i sunaslednici sa Hristom Isusom! Zato nemojmo tugovati, žaleći se što u ovom životu nismo pošteđeni razočaranja, bola i patnji. Ako nas Bog u svom providenju pozove da podnosimo iskušenja i nevolje, prihvatimo to kao svoj krst i ispijmo tu gorku čašu, imajući na umu da je Očeva ruka prinosi našim usnama. Oslanjajući se na Njega i u tami isto tako kao u svetlosti dana. Zar da ne verujemo da će nam On dati sve što je za naše dobro? „Koji, dakle, svoga Sina ne poštedje, nego Ga predade za sve nas, kako dakle da nam s Njim ne daruje i sve ostalo?” Čak i u noći svojih patnji i bola, kako možemo odbiti da svoj glas radosno uzdižemo u zahvalnosti Bogu kad se setimo ljubavi koja je nas radi izražena na krstu Golgote?

Kakav predmet za razmišljanje predstavlja žrtva koju je Isus podneo za izgubljene grešnike! „On bi ranjen za naše prijestupe, izbijen za naša bezakonja; kar bješe na Njemu našega mira radi i ranom Njegovom mi se iscijelismo.“ Koliko treba da cenimo blagoslove koji su nam na ovaj način stavljeni na dohvat ruke? Zar su stradanja Hristova mogla da budu još veća? Mogu li

blagoslovi koje nam je osigurao svojim otkupom biti obilniji? Zar ne bi trebalo i najtvrdje srce da se smekša pri pomisli da je On nas radi ostavio blaženstva i slavu neba, i prihvatio siromaštvo i sramotu, svirepo zlostavljanje i strašnu smrt? Da nam On svojom smrću i vaskrsenjem nije otvorio vrata nade, mi ne bismo znali ni za šta drugo osim za strahotu i bedu očajanja. U svom sadašnjem položaju, sa svim preimućtvima i blagoslovima koje uživamo, mi nismo u stanju ni da shvatimo iz kakvih smo dubina izbavljeni. Mi ne možemo ni zamisliti koliko bi dublje bile naše patnje i koliko teža naša tragedija da nas Isus kao Sin Čovječiji nije zagrlio svojom rukom saosećanja i ljubavi i podigao nas.

Možemo se zaista radovati u nadi. Naš Zastupnik se u nebeskoj svetinji moli i pred Ocem zalaže za nas. Zahvaljujući Njegovim zaslugama mi dobijamo oproštaj i mir. On je umro da bi nas oprao od greha, zaodenuo svojom pravdom i udostojio nas društva spasenih u nebu, gde ćemo zauvek boraviti u svetlosti. Dragi brate i sestro, kad sotona navali da vaš um optereti klonućem, sumornošću i sumnjom, oduprite se njegovim nastojanjima. Recite mu da Hristova krv čisti dušu od svakog greha. Vi sami ne možete da se odbranite od sile njegovih kušanja, ali on zadržti i poražen beži kad se u veri pozovete na zasluge te dragocene krvi. Zar da stoga sa zahvalnošću ne prihvatite blagoslove koje vam Isus nudi? Zar nećete uzeti čašu spasenja koju vam On daje i prizvati ime Gospodnje? Ne ispoljavajte nepoverenje prema Onome koji vas je iz tame dozvao u svoju divnu i čudesnu svetlost. Nemojte više ni za trenutak da žalostite srce našeg saosećajnog Spasitelja svojim neverovanjem. On s najvećim interesovanjem posmatra kako vi napredujete nebeskom stazom; On vidi vaše usrdne napore; On beleži vaše padove i ponovo podizanje, vaše nade i vaša strahovanja, vaše borbe i vaše pobeđe.

Zar sva naša pobožnost treba da se sastoji samo u traženju i primanju? Zar da uvek mislimo samo o svojim potrebama, a nikada o tolikim blagoslovima i dobru koje primamo? Zar da primajući tolika dobra iz Božje ruke nikada ne izražavamo svoju zahvalnost za sve što On ne prestaje da čini za nas? Mi ne posvećujemo dovoljno vremena molitvi, ali smo još oskudniji u odavanju zahvalnosti Gospodu. Kada bismo više isticali Božju ljubav i dobrotu i odavali Mu veću zahvalnost i slavu, naše molitve bi imale mnogo više sile. Sve više bismo obilovali u ljubavi Božjoj i sve više bismo imali razloga da Ga hvalimo i slavimo. Vi koji se žalite da Bog neCuje vaše molitve, treba da uz uobičajene zahteve u svojim molitvama više naglašavate i dužno zahvaljivanje Gospodu. Kada vi u svojoj molitvi poklonite dužnu pažnju Njegovoj dobroti i milosti, On će milostivo uzeti u obzir vaše potrebe.

Molite se, molite se usrdno i bez prestanka, ali ne zaboravite i da izrazite svoju zahvalnost Gospodu. Na taj način svako Božje dete opravdava Njegov karakter. Vi možete da veličate Gospoda; možete da razglašujete delotvornu silu Njegove milosti, koja nas sve održava. Mnogo je onih koji ne cene ni veliku Božju ljubav ni Hristovo božansko saosećanje. Hiljade njih čak i s prezirom gledaju na neuporedivu milost ispoljenu u planu iskupljenja. Suštinu ovoga ne shvataju u potpunosti čak ni svi oni koji imaju udela u tom velikom spasenju. Njihova srca nisu ispunjena odlučnom zahvalnošću. Međutim, tema iskupljenja je tajna u koju i anđeli žele zaviriti; ona će biti predmet proučavanja i pesma iskupljenih kroz beskrajna vremena večnosti. Nije li to vredno pažljivog razmišljanja i proučavanja još ovde? Zar ne treba stoga da hvalimo i slavimo Gospoda svim srcem, svom dušom i na sav glas „za čudesa Njegova učinjena radi sinova ljudskih?”

Hvalite Gospoda na saborima Njegovog naroda. Kada je reč Gospodnja upućivana Jevrejima u vreme Starog zaveta, zapovest je glasila: „I sav narod odgovarajući neka reče: Amin.” Kada je kovčeg zaveta unesen u grad Davidov, i kad je otpevan psalam radosti i trijumfa, „sav narod reče: Amin, i hvališe Gospoda.” Ovaj svesrdni odgovor bio je dokaz da su oni razumeli izgovorenu reč

i pridružili se slavljenju Boga.

U našim verskim službama ima previše formalnosti. Gospod želi da propovednici koji iznose Njegovu Reč budu za to osposobljeni silom Svetog Duha; a slušaoci ne treba da sede u dremljivoj ravnodušnosti, gledajući nezainteresovano oko sebe i ne obraćajući pažnju na ono što se govori. Utisak koji se na takav način ostavlja na nevernike nimalo ne ide u prilog Hristovoj religiji. Ovi takozvani hrišćani, koji tako ravnodušno slušaju izlaganje Božje Reči, nimalo ne oskudevaju u ambicijama i revnovanju kad su u pitanju njihovi ovozemaljski poslovi i interesi; ali ono što je od večnog i neprolaznog značaja ne budi njihovo dublje interesovanje. Glas Božji upućen preko Njegovih vesnika može da zvuči kao prijatna pesma; ali Njegove svete opomene, ukori i ohrabrenja ostaju posve zanemareni. Njih je potpuno paralisao duh ovoga sveta. Istine sadržane u Reči Božjoj nailaze na zatvorene uši i tvrda srca na koja se ne može uticati. Naše skupštine treba da budu duhovno budne i aktivne, da hrabre i podstiču Hristove propovednike i da im pomažu u delu spasavanja duša. Kada skupština hodi u svetlosti, u njoj će se uvek čuti radostan i srdačan odziv i reči usrdne zahvalnosti.

Naš Bog, Tvorac neba i Zemlje, naročito naglašava u svojoj Reči: „Onaj mene poštuje koji prinosi hvalu na žrtvu.” Celo nebo se sjedinjuje u odavanju zahvalnosti i slave Bogu. Nastojmo da još ovde učimo pesmu anđela, da bismo je mogli pevati kada se pridružimo njihovim blistavim redovima. Stoga ne propustimo da uskliknemo zajedno sa psalmistom: „Hvaliću Gospoda za života svojega, pjevaću Bogu svojemu dok me je god!” „Da Te slave narodi, Bože; da Te slave svi narodi!”

Roditeljska odgovornost

Roditelji su u razvoju svoje dece u velikoj meri odgovorni za oblikovanje njihovog karaktera. Oni su dužni da u razvoj detinjeg karaktera unose sklad i svestranost. Malo je ljudi pravilno uravnoteženog uma, zato što roditelji neodgovorno zanemaruju svoju dužnost da u deci podstiču slabije razvijene crte a potiskuju rdave sklonosti. Oni gube iz vida da im je najsvetija obaveza da budno prate sklonosti svakog ponaosob od svoje dece, i da ih uče stvaranju dobrih navika i pravilnom načinu razmišljanja.

Ponekad roditelji očekuju da Gospod učini ono što je upravo njihova dužnost. Umesto da svoju decu obuzdavaju i disciplinuju, oni ih maze i zadovoljavaju sve njihove ćudljive želje i prohteve. Kada takva deca i mladi podu iz svog roditeljskog doma, oni nose sobom karakter izopačen sebičnošću, neobuzdanim apetitom i izraženom samovoljom; oni su neučtivi, ne poštuju starije kao što nisu poštovali ni svoje roditelje, i nemaju sklonosti ni prema istini ni prema bogosluženju. U njima su od detinjstva, zajedno sa njihovim uzrastom, rasle negativne osobine koje su celog života pravo prokletstvo i za njih same i za druge. Dom za decu postaje sve drugo samo ne sreća, ako dopustimo da korov nesloge, sebičnosti, zavisti, strasti, mrzovolje i tvrdoglavosti nesmetano buja i raste u bašti duše.

U poklanjanju pažnje svojoj deci, roditelji ne smeju biti pristrasni, već prema svima treba da budu jednako nežni, imajući na umu činjenicu da su svi otkupljeni krvlju Hristovom. Deca obično imitiraju svoje roditelje; stoga moramo biti veoma pažljivi da im pružimo dobar primer. Roditelji koji su ljubazni i nežni u svojoj porodici ali u isto vreme čvrsti i odlučni, videće iste osobine i kod svoje dece. Ako su oni ispravni, časni i poštteni, sasvim je verovatno da će i njihova deca biti slična njima u tom pogledu. Ako roditelji u strahopoštovanju služe Bogu, i njihova deca vaspitana

u tom duhu, neće propustiti da Mu takođe služe na isti način.

Često roditelji ne obraćaju dovoljno pažnje kakvom su uticaju izložena njihova deca. Pri izboru mesta za svoje prebivalište oni više misle na ovozemaljske interese nego na moralnu i društvenu atmosferu i njihova deca dolaze u društvo koje je potpuno nepovoljno za razvoj pobožnosti i formiranje ispravnog karaktera. Zatim, roditelji dozvoljavaju da brige ovoga sveta potpuno obuzmu njihove misli, njihove snage i vreme; i kad dode subota oni su toliko iscrpljeni da nemaju ništa da učine za Boga u Njegov sveti dan, da zaslade svoj dom vrlinama pobožnosti i da subotu učine milinom za svoju decu. U posetu im veoma retko dolazi propovednik, jer su se sami stavili van domašaja verskih privilegija. Nemarnost i potpuna ravnodušnost zahvataju im dušu. Deca su zatrovana uticajem rđavog društva, a nežnost koju su nekada ispoljavali iščezava iz njihove duše i zaboravlja se.

Roditelji, dok najoštrije osuđujete Hananeje koji su svoju decu žrtvovali Molohu, šta vi danas činite? I vi prinosite najskuplju žrtvu mamoni kao svom bogu; a onda kad vaša deca odrastu neljubazna i puna odvratnih osobina, ispoljavajući otvoreno sklonost ka nepobožnosti i neverovanju vi zbog toga okrivljujete veru koju ispovedate što se pokazuje nemoćnom da ih spase. Vi samo žanjete ono što ste posejali - posledice svoje sebične ljubavi prema svetlu i zapostavljanje sredstava ponuđene milosti. Dolazeći u mesta koja su za vašu decu izvor iskušenja vi pokazujete da kovčeg Božjeg zakona, koji je vaša slava i odbrana, ne smatrate bitnim; i Gospod neće učiniti nikakvo čudo da bi vašu decu oslobodio tih iskušenja.

320

Vi koji tvrdite da ljubite Boga, nastojte da Hristos uvek bude s vama kuda god da podete; i kao patrijarsi iz starih vremena podignite oltar Gospodu gde god razapnete svoj šator. U ovom pogledu neophodna je duboka i odlučna reforma. Roditelji treba da se reformišu; ali i propovednici treba da se reformišu. Svima je potreban Bog u porodici. Svi oni treba da zaziduju prolome u Sionu, da mu postavljaju vrata i jačaju njegove zidove za odbranu od neprijatelja.

Zadatak koji treba izvršiti u našim danima veoma je ozbiljan, i roditelji treba da vaspitaju i pripreme svoju decu da učestvuju u tome. Na današnju generaciju, a posebno na mlade, mogu se primeniti reči koje je Mardohej uputio Jestiri: „Ko zna nisi li upravo za ovo vrijeme došla do carstva?” Mladi treba da steknu odlučnost i čvrstinu karaktera kako bi mogli da budu korisni u životu. Danilo i Josif su bili mladići čvrstih načela, i zato je Bog mogao da ih upotrebi u ostvarivanju svojih namera. Obratite pažnju na njihovu istoriju i posmatrajte šta je Bog učinio za njih i preko njih. Josifovo životno iskustvo bilo je puno velikih iznenađenja i takvih prekretnica u kojima su njegova hrabrost i ispravnost bile proveravane do krajnjih granica. Pošto je u Egiptu bio preprodan kao rob, u početku je bio omiljen i bile su mu poverene velike odgovornosti; zatim je iznenada, bez ikakve krivice sa svoje strane, bio nepravedno optužen i bačen u tamnicu. Ali on nije gubio hrabrost. U potpunosti se oslonio na Boga; i On je učinio da se dokaže njegova čistota i otkriju namere njegovog srca. Praćen budnim okom Onoga koji sve vidi i vođen Njegovom rukom, on se iz tamnice uskoro uzdiže do prvog čoveka na egipatskom prestolu.

Josifov život pun tako neočekivanih promena nije bio puka slučajnost, nego namera Božjeg providenja. Ali šta ga je osposobilo da pruži primer takve čvrstine karaktera, takve ispravnosti i mudrosti? To je bio rezultat brižljivog vaspitanja u njegovoj ranoj mladosti. Ono čime se on rukovodio nisu bile trenutne sklonosti, nego dužnosti; i čistota i jednostavno poverenje dečaka donele su plod u odlučnim postupcima zrelog čoveka. Najblistaviji talenti nisu ni od kakve vrednosti ako se pravilno ne koriste; navike marljivosti i čvrstine karaktera stiču se samo obučavanjem. Plemeniti karakter i visoke umne i moralne sposobnosti nisu rezultat slučajnosti. Bog daje preimućstva, dok uspeh zavisi od toga kako ćemo ih mi iskoristiti. Mogućnosti koje nam

Proviđenje pruža treba brzo prepoznati i revnosno prihvatiti.

Mladi ljudi, ako želite da budete jaki u veri, postojani, čestiti i mudri kao što su bili Josif i Danilo, proučavajte Svete spise. Roditelji, ako želite da svoju decu vaspitate tako da služe Bogu a bližnjima budu na blagoslov, učinite Bibliju svojim udžbenikom. Ona razobličava sotonino lukavstvo. Ona je velika pomoć u uzdizanju i oplemenjivanju roda ljudskog, u osudi i otklanjanju moralnih zala i pravi detektor koji nam omogućuje da utvrdimo razliku između istinitog i lažnog. U svemu što se uči u porodici i školi, Biblija, kao veliki vaspitač, treba uvek da bude na prvom mestu. Ako takvo mesto u svom domu date Njegovoj Reči, Bog će biti proslavljen, i On će raditi za vas na obraćanju vaše dece. U toj svetoj knjizi nalazi se pravi rudnik i lepota istine, i roditelji treba sami sebe da okrivljuju ako ne uspeju da je učine najinteresantnijom knjigom za svoju decu.

Za mnoge vaspitanje i obrazovanje predstavlja znanje stečeno iz knjiga; međutim, „početak je mudrosti strah Gospodnji.“ Pravi cilj vaspitanja je obnova Božjeg obličja u duši. Prvo i najdragocenije znanje je znanje o Hristu; i mudri roditelji će tu činjenicu uvek predočavati svojoj deci. Ako dete povredi ili slomi nogu ili ruku, roditelji će upotrebiti sva moguća sredstva koja im ljubav i mudrost mogu preporučiti da se povredeni ud izleči i da mu se vrati prvobitni izgled. To je ispravno; i to je njihova roditeljska dužnost. Ali Gospod traži još veću taktičnost, strpljenje i istrajnost u nastojanju da se izleči i otkloni unakaženost duše. Otac nije dostojan svog imena ako svojoj deci nije hrišćanski učitelj, vaspitač i prijatelj koji ih za svoje srce vezuje neraskidivim vezama posvećene ljubavi - ljubavi koja se zasniva na vernom i savesnom ispunjavanju dužnosti.

Zadatak roditelja veliki je i veoma odgovoran, i oni zaista treba da se zapitaju: „A za ovo ko je sposoban?“ Ali Bog je obećao mudrost za to onima koji je zatraže u veri, i On će svoje obećanje sigurno ispuniti. Njemu je drago kad se mi u veri pozivamo na Njegovu Reč. Avgustinova majka se usrdno molila Gospodu za obraćenje svoga sina. Iako nije imala neke očevidne dokaze da Sveti Duh utiče na njegovo srce, ona ipak nije gubila hrabrosti. Ukazujući svojim prstom na određene stihove u Bibliji i ponavljajući u svojim molitvama reči koje je tu sam Gospod dao napisati, ona je preklinjala kao što samo majka može. Zahvaljujući dubokoj poniznosti, usrdnoj nepokolebljivosti i istrajnoj veri, ona je izašla kao pobednik, i Gospod je ispunio želju njenog srca. On je danas isto tako spreman da čuje i usliši molitve svoga naroda. „Gle, nije okračala ruka Gospodnja da ne može spasti, niti je otežalo uho Njegovo da ne može čuti;“ i ako Ga hrišćanski roditelji mole sa takvom usrdnošću, On će im pružiti obilje dokaza o tome, i radi slave svoga imena učiniće mnogo na obraćanju njihove dece.

Vaspitanje i obučavanje dece

Dragi brate i sestro G, uznemirena sam i zabrinuta zbog vašeg duhovnog stanja. Pokazane su mi opasnosti kojih vi uopšte niste svesni. Da li ste ozbiljno i uz molitvu razmislili o svojoj dužnosti prema svojoj deci i odgovornostima koje ste preuzeli na sebe donoseći ih na svet? Da li svojoj deci pružate vaspitanje i disciplinu koji će ih usmeriti da slave Tvorca u danima svoje mladosti? Jeste li svesni da ukoliko ih ne naučite da poštuju vas i vaš autoritet kao roditelja, isto tako neće poštovati ni Boga? Kad god im dozvoljavate da bacaju pod noge vaš autoritet i da vam nameću svoju volju vi pothranjujete u njima ozbiljan nedostatak koji će ih pratiti kroz ceo život, a zbog toga će i u verskom pogledu biti skloni da isto tako bacaju pod noge božanski autoritet.

Morate se ozbiljno zapitati: „Da li podižem porodicu i vaspitavam svoju decu da jačaju uticaj zla koje se sve više širi i samo povećava redove sila tame, ili svoju decu podižem za

Hrista?” Ako niste u stanju da svoju decu pravilno vaspitavate i da njihov karakter oblikujete prema zahtevima Božjim, onda je, i za vas kao roditelje i za društvo uopšte, bolje da što manji broj dece strada i pati zbog vašeg pogrešnog vaspitanja. Greh je povećavati porodicu, ako decu od kolenke ne vaspitava i ne disciplinuje mudra i razborita majka, prava hrišćanka koja svojim domaćinstvom upravlja mudro i savesno u strahu Gospodnjem, oblikujući i izgrađujući karakter svoje dece u skladu sa božanskim merilima. Bog vam je dao razum, i s pravom zahteva da tu blagodat pravilno i mudro koristite.

Morate se osećati obaveznim da karakter svoje dece i mladih strpljivo i mukotrpnim naporima, uz usrdne i žarke molitve, formirate tako da budu blagoslov za svoju porodicu, za Crkvu i za društvo uopšte. Vaše životno delo neće zaslužiti pohvalu ako dozvolite da vašom decom gospodari neprijatelj svake pravde; nagrada vam neće izostati samo ako njihov karakter savesno oblikujete prema božanskom uzoru. Ako ovaj svoj zadatak, koji ima dalekosežne posledice, zanemarite zato što vam je za sada tako lakše i prijatnije, ako vaša deca rastu u moralnoj izopačenosti nastavljajući širokim putem koji vodi u smrt, možete li očekivati da vam Bog na kraju kaže: „Dobro, slugo dobri i vjerni?” Oni koji se sami ne daju naučiti, i koji se ne zalažu savesno i svim silama da svoju decu privedu Isusu, ne treba da preuzimaju na sebe roditeljske odgovornosti.

Majke moraju biti ne samo spremne nego čak i željne da se osposobljavaju za svoju tako značajnu ulogu: da razviju karakter svoje dece, da poučavaju, vode i obuzdavaju stado koje im je povereno. Otac i majka u tome moraju da budu jedinstveni. Popustljivost u traženju poslušnosti i lažna ljubav i naklonost - pogrešno shvatanje da je mudrost praštati deci a ne obuzdavati ih - predstavljaju sistem vaspitanja koji žalosti anđele; ali čini pravo zadovoljstvo sotoni jer stotine i hiljade dece i mladih svrstava u njegove redove. Na taj način on vešto zaslepljuje oči roditeljima, otupljuje njihovu moralnu osetljivost i zbunjuje njihov um. Oni vide da njihovi sinovi i kćeri nisu ljubazni, prijatni, poslušni i pažljivi; pa ipak je u njihovim domovima sve više dece koja se rađaju samo da im još više zagorčaju život, da im zadaju novi bol i uvećaju broj onih koje sotona koristi da primamljuje duše u propast.

O, kada će roditelji da se orazume? Kada li će uvideti i shvatiti šta u stvari rade zanemarujući da odlučno zahtevaju poslušnost i poštovanje u skladu sa uputstvima datim u Božjoj reči? Posledice tako nemarnog vaspitanja vide se u deci kad izađu iz roditeljskog doma i zauzmu mesto na čelu sopstvenih porodica. Takva deca neprekidno nastavljaju greške svojih roditelja. Njihove negativne osobine su veoma izražene; i svoje rđave navike, loš ukus i negativne sklonosti, koje su nesmetano razvijali u mladosti, oni prenose i na druge. Tako društvu oko sebe, umesto blagoslova, donose prokletstvo.

Zato što ljudi i žene ne slušaju Boga, već biraju sopstveni put i slede svoju izopačenu maštu, sotoni se dopušta da kroz novorođenčad, decu i mlade ispoljava svoju silu i svoju paklenu zastavu podigne u njihovoj porodici. Njegov glas i volja izražavaju se kroz nepotčinjenu volju i izopačen karakter dece, i preko njih on nameće svoju vlast i ostvaruje svoje planove. Izlivima izopačene naravi Bog se obeščašćuje i isključuje svako poštovanje prema svetosti Njegovog imena, a podstiče poslušnost sotonom došaptavanju. Greh koji roditelji čine dozvoljavajući sotoni da zadobije prevlast u njihovoj porodici prevazilazi moć shvatanja. Oni seju seme čiji će plod poput trnja i korova ugušiti svaku biljku nebeskog porekla; i samo će dan suda pokazati kakva će biti žetva toga. Ali kako je tužna pomisao da će onda kada se život i svi učinjeni propusti sagledaju u svetlosti večnosti biti suviše kasno da to saznanje donese bilo kakvu korist.

Krajnje zanemarivanje dužnosti da se deca vaspitaju za Boga, trajno utvrđuje u zlu i

nepovratno gura u redove neprijatelja mnoge koji su, brižljivim poučavanjem, mogli postati Hristovi saradnici. Lažne predstave i nerazumno i pogrešno usmerene naklonosti potvrđuju crte karaktera koje decu čine tako neprivačnom i nesrećnom, zagorčavaju život roditeljima, i svoj ubitačni uticaj produžuju s pokoljenja na pokoljenje. Svako dete kojem se dozvoli da nesmetano sprovodi svoju volju obeščašćuje Boga, a nanosi sramotu i svojim roditeljima. U svetlosti Biblije i Svedočanstva datih Svet im Duhom niko ne mora da ostane neobavešten u pogledu svoje dužnosti. Svoju decu roditelji treba da vaspitaju tako da poznaju Boga i poštuju Njegove zahteve; svoje mališane, kao mlade članove Gospodnje porodice, oni treba da obučavaju tako da lepotom svog karaktera i blagošću svoje naravi budu pripremljeni za nebeske dvorove. Zanemarivanjem svoje dužnosti i popuštanjem svojoj deci i mladima u zlu, roditelji zatvaraju pred njima vrata grada Božjeg.

Ove činjenice roditelji moraju najozbiljnije da shvate, oni moraju da se probude i neodložno prihvate svog dugo zanemarenog zadatka. Roditelji koji tvrde da ljube Boga ne izvršavaju Njegovu volju. Upravo zbog toga što ih roditelji ne ograničavaju i ne usmeravaju pravilno od detinjstva, hiljade njih odrastaju izopačenog karaktera, labilnog morala i nespremni za praktične životne dužnosti. Njima se prepušta da svoje pobude, svoje vreme i svoje umne snage koriste kako oni hoće. Ako se ti talenti ne iskoriste u delu Božjem odgovornost za to pašće na roditelje; i kakav će izgovor moći da iznesu pred Onoga koji im je kao svojim pristavima poverio svetu dužnost da i svoju decu tako vaspitaju da sve svoje snage posvete na slavu svoga Tvorca?

Dragi moj brate i sestro, neka Gospod otvori vaše oči i prosvetli vaš um da uvidite svoje propuste i da ih se oslobodite. Nijedno od vas ne živi imajući pred očima samo slavu Božjeg imena. Vi pokazujete premalo odlučnosti u zalaganju za Hristovo delo i za veru koja je jedanput dana svetima. Zanemarili ste svoju dužnost u porodici i pokazalo se da mladi koji su povereni vašoj brizi nisu u bezbednosti. Tako Bog gleda na vaše delo u porodici; takav se zapis o vama nalazi u nebeskim knjigama. Mogli ste mnoge privesti Hristu; ali ste u nedostatku moralne hrabrosti postali neverni u svakom pogledu.

Vaši propusti u nemarnom rukovođenju porodicom pokazuju se u karakternim nedostacima vaše dece. Sami niste naučili da se držite uputstava datih u Reči Božjoj. Zla koja su nastala zbog vašeg zanemarivanja dužnosti, ozbiljna su i duboka. Uticaj sestre G u porodici nije pozitivan. Ona podleže jakoj volji svoje pogrešno usmerene dece a to se odražava samo na njihovu štetu. Oboje ste propustili da kod svoje dece od njihovog najranijeg detinjstva stvarate naviku da ne mogu oni gospodariti vama, nego da se vaša volja mora poštovati. Da je sestra G pravilno vaspitavana u svom detinjstvu, da je bila disciplinovana i poučavana u skladu sa uputstvima datim u Reči Božjoj, ona bi i sama imala drugačiji karakter i bolje bi shvatila svoje sadašnje dužnosti. Ona bi znala kako da vaspitava svoju decu i mlade da njihovi putevi budu po volji Bogu. Međutim, propusti koji su posledica njenog pogrešnog vaspitanja sada se reprodukuju u njenoj deci, i kakvi će tek oni biti kao roditelji ako ikada budu imali svoju decu? Najstarija kći možda poznaje neke od domaćih dužnosti, ali u svemu drugom ona je potpuno neiskusna.

Mudrim i odlučnim rukovođenjem, ta deca i mladi mogli bi da postanu korisni članovi društva; dok, ovakvi kakvi su sada, oni predstavljaju samo prokletstvo i sramotu za našu veru. Oni su tašti; lakomisleni, samovoljni i nastrani. Oni nemaju gotovo nikakvog poštovanja prema svojim roditeljima i savest im je potpuno neosetljiva. U želji da gospodare svojim roditeljima, oni su navikli da idu svojim putem i da sprovode svoju volju, tako da je probuditi njihovu moralnu osetljivost gotovo nemoguće. Prirodne sklonosti roditelja, naročito one koje zaslužuju osudu, izrazito se razvijaju kod dece. Cela ova porodica, i roditelji i deca, zaslužuju božansku osudu; i

neka se niko od njih ne nada da će naslediti mir i blaženstvo neba ako se ne prihvate svojih dugo zanemarenih dužnosti: da u Hristovom Duhu izgrađuju karakter koji Bog može odobriti.

Vaspitavanje dece je zadatak za koji su roditelji odgovorni pred Bogom. Njima je neophodna mudrost i čvrstina da taj svoj zadatak izvršavaju verno i u pravom duhu. Svoju decu oni treba da vaspitaju tako da svoje Bogom dane talente razviju za korisnu upotrebu u životu. Za propuste takve prirode ne treba zatvarati oči; to treba smatrati pitanjem crkvene discipline, jer to donosi prokletstvo i Božju osudu roditeljima, a sramotu i velika iskušenja i teškoće Crkvi. Moralna guba, kao zarazna bolest, koja skrnavi tela i duše mladih, često je posledica propusta da se mladi na vreme disciplinuju i ograniče; i krajnje je vreme da se tom pustošnom zlu stane na kraj.

U vezi sa tako značajnim zadatkom kao što je vaspitavanje dece Biblija daje izričita uputstva: „Čuj, Izrailju, Gospod je Bog naš jedini Gospod. Zato ljubi Gospoda Boga svojega iz svega srca svojega i iz sve duše svoje i iz sve snage svoje. I neka ove riječi koje ti ja zapovijedam danas budu u srcu tvom.” Roditelji sami treba da budu povezani s Bogom; oni stalno treba da imaju Njegov strah pred sobom i da poznaju Njegovu volju. Tek tada dolazi njihov zadatak: „I često ih napominji sinovima svojim, i govori o njima kad sjediš u kući svojoj i kad ideš putem, kad ližeš i kad ustaješ. I priveži ih sebi na ruku za znak, i neka ti budu kao počeonik među očima. I napiši ih na dovratnicima od kuće svoje i na vratima svojim.”

Gospod je Izrailjcima posebno zapovedio da ne sklapaju bračne veze sa pripadnicima okolnih idolopokloničkih naroda. „Kćeri svoje ne daj za sina njihova, niti kćeri njihovih uzimaj za sina svojega. Jer bi otpadila sina tvojega od Mene, i služio bi drugim bogovima, te bi se razgnjevio Gospod na vas i potro vas brzo.“ „Jer si ti narod svet Gospodu Bogu svojem; tebe je izabrao Gospod Bog tvoj da Mu budeš narod osobit mimo sve narode na zemlji. Ne zato što bi vas bilo više nego drugih naroda, prihvati vas Gospod i izabra vas; jer vas bješe manje nego ikoga drugoga naroda; nego što vas Bog miluje i što drži zakletvu kojom se zakleo ocima vašim.”

Ovo su sasvim određena uputstva koja po svom značaju i važnosti dopiru i do naših dana. Bog to govori i nama u ovim poslednjim danima, i On želi da mi to razumemo i poslušamo. O značaju svoje pisane Reči Bog je Izrailjcima naglašavao preko svojih slugu: „Neka se ne rastavlja od usta tvojih knjiga ovoga zakona, nego razmišljaj o njemu dan i noć, da držiš i tvoriš sve kako je u njemu napisano; jer ćeš tada biti srećan na putevima svojim i tada ćeš napredovati.” „Zakon je Gospodnji savršen, obraća dušu; svjedočanstvo je Gospodnje vjerno, daje mudrost nevješto-me.“ „Riječi Tvoje, kad se jave, urazumljuju proste.” „Riječi je Tvoja žižak nozi mojoj, i svjetlost stazi mojoj.”

Ovde su dužnosti roditelja jasno izložene. Reč Božja treba da bude njihov svakodnevni savetodavac. Ona pruža takve pouke da roditelji u pogledu vaspitavanja njihove dece nikad ne moraju biti u zabludi; ali ona ne dopušta i ne odobrava nikakvu ravnodušnost ili nemarnost. Zakon Božji deci i mladima stalno treba predočavati kao veliki moralni kriterijum. Kad ustajete i kad ležete, kad sedite u kući svojoj, kad polazite i kad dolazite ukazujte im na taj zakon kao na veliko životno pravilo, tako da njegova načela budu utkana u sva njihova životna iskustva. Učite ih da budu poštene, verni, umereni, štedljivi i vredni i da ljube Boga svim svojim srcem. Tako ćete ih podići i vaspitati u skladu sa savetima Gospodnjim. To znači utvrditi njihove korake na sigurnom putu dužnosti. Mladi su neupućeni i neiskusni a ljubav prema Bibliji i njenim svetim istinama ne dobija se nasleđstvom. Ako se ne uloži veliki trud da se oko njih podignu barijere koje će ih zaklanjati od sotoninog lukavstva, oni će biti stalni predmet njegovih kušanja i on će ih zarobiti da sprovode njegovu volju. Zato ih od najranije mladosti treba učiti zahtevima Božjeg zakona i veri u Hrista Spasitelja da bi se očistili od prljavštine greha. Takvoj veri oni se moraju

učiti iz dana u dan, i rečju i primerom.

Na roditeljima je zaista ozbiljna odgovornost, i kako mogu očekivati Božji blagoslov ako zanemare svoje dužnosti? Karakter dece lakše se oblikuje u ranoj mladosti. Ali godine u kojima su njihova srca nežna i podložna uticaju brzo prolaze a malo se vremena posvećuje njihovom moralnom razvoju. Dragocene pouke o istini i dužnosti svakog dana treba usadivati u njihova srca. Znanje o Bogu oni treba da stiču posmatranjem dela koja je On stvorio i razmišljanjem o tome; to će za njih biti od većeg značaja nego bilo kakvo znanje stečeno iz knjiga.

„Ne živi čovjek o samom hljebu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih” - reči su našeg Spasitelja. Zablude u pogledu učenja sve više se umnožavaju i sa zmijskim lukavstvom, poput niti u tkanju, dovrtljivo se prepliću sa osećanjima i sklonostima slušalaca. Nema nijednog biblijskog učenja koje ljudi na neki način ne pobijaju. Velike istine proročanstva, koje pokazuju naš položaj u istoriji sveta, lišavaju se svoje lepote i snage neprekidnim napadima klerikalaca, koji teže da te toliko značajne istine potisnu u zasenak i prikažu neshvatljivima. U mnogim slučajevima deca se udaljuju od „starih međa.“ Gospod je Izrailju kao svom narodu naredio: „Pa kad te zapita poslije sin tvoj govoreći: Kakva su to svjedočanstva i uredbe i zakoni, što vam je zapovijedio Gospod Bog vaš? Onda kaži sinu svojem: Bijasmo robovi faraonovi u Misiru, i izvede nas Gospod iz Misira rukom svojom krepkom, i učini Gospod znake i Cudesu velika i zla u Misiru na faraonu i na svemu domu njegovu pred nama, a nas izvede odande da nas uvede u zemlju za koju se zakleo ocima našim da će nam je dati. I zapovijedi nam Gospod da izvršavamo sve ove uredbe bojeći se Gospoda Boga svojega, da bi nam bilo dobro svagda i da bi nas sačuvao u životu, kao što se vidi danas. I biće nam pravda, ako uzdržimo i ustvorimo sve zapovijesti ove pred Gospodom Bogom svojim, kako nam je zapovijedio.”

Ovo su načela koja ne možemo posmatrati ravnodušno. Oni koji su upoznali istinu, koji su svesni njenog značaja i imaju životna iskustva sa Bogom dužni su da i svoju decu i mlade uče zdravoj nauci. Oni treba da ih upoznaju s velikim stubovima naše vere, razlozima koji nas čine adventistima sedmog dana - razlozima zbog kojih smo pozvani da, kao i sinovi Izrailjevi u svoje vreme, budemo narod osobit, sveti narod, narod odvojen i različit od svih naroda na licu Zemlje. Sve to deci i mladima treba objasniti jednostavnim jezikom koji se lako može razumeti; i kako se godinama razvijaju, pouke koje im se daju treba prilagodavati njihovim sve većim sposobnostima poimanja, sve dok se temelji istine ne polože duboko i sigurno.

Roditelji, vi koji tvrdite da ste deca Božja, jeste li poslušna deca? Izvršujete li volju svoga nebeskog Oca? Da li se držite uputstava datih u Njegovoj Reči, ili idete u svetlosti iskrica koje ste sami raspalili? Da li se svakodnevno svim silama zalažete da nadmašite neprijatelja, i da svoju decu i mlade spasete od njegovog lukavstva? Da li otvarate pred njima dragocene stranice Reči Božje, objašnjavajući im razloge naše vere, kako bi svojim nogama od mladosti čvrsto stajali na platformi istine.

Biblija sa svojim skupocenim biserima istine nije pisana samo za visoko obrazovane. Naprotiv, ona je namenjena i jednostavnim ljudima; i tumačenja koja iznose obični ljudi iz naroda, kada su vođeni Svetim Duhom, najusklađenija su sa istinom kakva je ona u Isusu. Velike istine neophodne za spasenje jasne su kao podne; i niko neće pogrešiti i zastraniti s pravog puta izuzev onih koji se, umesto jasno otkrivenom voljom Božjom, rukovode svojim ličnim rasuđivanjem.

Hrišćansko strpljenje

Dragi brate i sestro H, u pogledu vaših sadašnjih odnosa sa Crkvom, moj vam je savet da učinite sve što je u vašoj moći da se uskladite sa svojom braćom. Negujući i ispoljavajući duh blagosti i pomirljivosti, ne dozvolite da vam se u mislima i srcu probudi želja za osvetom. Preostaje nam još samo malo vremena na ovom svetu, i zato nastojmo da izvršimo svoj zadatak i za vreme i za večnost. Trudite se marljivo da svoj izbor i svoj poziv utvrdite. Čuvajte se da ne pogrešite u pogledu svog prava na mesto u carstvu Hristovom. Sve će biti dobro ako vaša imena ostanu zapisana u životnoj knjizi Jagnjeta. Budite zabrinuti i spremni da svoje propuste priznate i odbacite, kako bi vaši gresi išli pred vama na sud i bili izbrisani.

Verujem da ulažete napore u cilju svog duhovnog ozdravljenja; ali ti napori treba da budu dublji, potpuniji i usrdniji. Sve što možete da učinite, ne ostavljajte nedovršenim. Ponizite se pred Bogom, očistite svoje srce, pobedite svoje „ja” i stražite budno, da biste izbegli sve sotonine lukavo postavljene zamke. Kada se u srcu potpuno uskladite sa Hristom, kada u svojim rečima, u duhu i ponašanju sledite Njegov primer, vaši maniri biće plemenitiji i uzvišeniji, i svi koji su oko vas osvedočiće se da je u vama došlo do potpune promene. Tada ćete moći da se ubrojite među bogobojazne i pune vrlina sledbenike Hristove.

Brate moj, zapisnik o tvom životu pun je ozbiljnih nedostataka. Bog i samo tvoja duša znaju da je to tako. Ali se niko ne bi radovao više nego ja da te vidim ponovo na putu kojim je Hristos prošao, i da te sretnem u carstvu Božjem. Veoma je teško upoznati sebe i imati pravu predstavu o svom ličnom karakteru. Reč Božja je jasna, ali mi veoma često grešimo kada je primenjujemo na sebe. Podložni smo samoobmanjivanju i najčešće mislimo da se opomene i ukori ne odnose na nas. „Srce je prijevarno više svega i opak; ko će ga poznati?” Laskanje samom sebi, u našim očima pretvara se u hrišćansko osećanje i revnost. Samoljublje i visoko mišljenje o sebi mogu nam pružati sigurnost da smo potpuno ispravni dok smo daleko od toga da odgovorimo zahtevima Božje Reči.

Biblija je potpuna, jasna i izričita; u njoj je karakter pravih Hristovih sledbenika tačno opisan. Svete spise moramo pretraživati ponizna srca, drhteći od Reči Božje, ako želimo da ne obmanjujemo sami sebe u pogledu svoga pravog karaktera. Moramo ulagati istrajne napore da bismo se pobednički uzdigli iznad sebičnosti i samopouzdanja. Moramo samokritički i u potpunosti preispitati svoj život da bismo izbegli opasnost od samoobmanjivanja. Malo preispitivanje sopstvenog života u posebnim prilikama nije dovoljno. Svakog dana ispitujmo razloge svoje nade i osvedočavajmo se da li smo zaista u ljubavi Hristovoj. Budimo iskreni u preispitivanju sopstvenog srca i života, jer tu ne smemo ništa rizikovati. Proračunaj šta košta biti hrišćanin svim srcem a zatim pripaši sve oružje Božje. Ugledaj se na Hrista koji je naš Uzor, gledaj stalno u Njega. Sledi Ga i nastoj da postaneš sličan Njemu. Od vernosti u ovome zavisi tvoj duhovni mir i tvoja nada na spasenje. Kao hrišćani mi smo u preispitivanju sopstvenog života manje usrdni nego u bilo čemu drugom; i zato nije nimalo čudno što tako malo poznajemo sebe.

Pišem ti ovo zato što želim da budeš spasen. Ne želim da te obeshrabrim, već da te podstaknem na revnosnije i energičnije napore. Samoljublje navodi na površnost u preispitivanju samog sebe, ali ne dozvoli da zbog tašteg samopouzdanja izgubiš večni život. Ne opravdavaj se greškama i propustima drugih, već sa Bogom lično sređuj ovo tako značajno pitanje od kojeg zavisi tvoja večna sudbina.

„Čovjek gleda ono što je na očima, a Gospod gleda na srce,“ - na ljudsko srce sa svim njegovim toliko konfuznim osećanjima radosti i tuge, na srce toliko sklono lutanju i samovolji i

tako puno nečistote i varljivosti. On poznaje pobude i najdublje namere i želje srca. Pridi Mu svom svojom dušom, ma koliko da je ona oskrnavljena grehom. Slično psalmisti, otvori sve njene odaje oku Onoga koji sve vidi, vapijući u molitvi: „Okušaj me, Bože, i poznaj srce moje, ispitaj me, i poznaj pomisli moje; i vidi jesam li na zlu putu, i vodi me na put vječni.” Predaj u potpunosti svoje srce Bogu da ga On očisti i oplemeni, da bi postao učesnik u božanskoj prirodi, spreman da „pobjegneš od tjelesnih želja ovoga poročnog svijeta.“ Tada ćeš „s krotišću i strahom biti svagda gotov na odgovor svakome ko te zapita za tvoje nadanje.“ Imaćeš Hristov mir. Tvoje ime biće zapisano u knjizi života; tvoje pravo na nebesko nasleđe nosiće carski pečat, koji niko na zemlji neće moći da ospori. Niko ti neće moći sprečiti ulaz na vrata grada Božjeg, i imaćeš slobodan pristup carskom prisustvu i hramu Božjem na nebu.

Još nekoliko reči koje mi pritiskaju dušu. Želim da ostaneš ujedinjen sa Crkvom, ne zato što smatram da su svi članovi Crkve savršeni niti što smatram da si ti savršen. Bog ima dragocene duše u svojoj Crkvi; u Crkvi ima takođe i onih koji su kukolj među pšenicom. Ali Gospod ni tebi niti bilo kome drugom nije dao pravo da određujete ko je kukolj, a ko pšenica. Mi vidimo i osudujemo nedostatke drugih, dok možda imamo više nedostataka koje nikad nismo uvideli, ali koje drugi veoma dobro vide. Bog zahteva od tebe da životom koji predstavlja Isusa pružaš dobar primer i svetu i Crkvi. Ti imaš dužnosti koje treba da obavljaš i odgovornosti koje ne mogu da preuzmu drugi. U svetu ima malo pravih hrišćana koji su toliko neophodni i u Crkvi i u društvu uopšte. U svojoj molitvi za svoje učenike Hristos naglašava: „Ne molim Te da ih uzmeš sa svijeta, nego da ih sačuvaš oda zla.“ Isus zna da smo mi u svetu izloženi mnogobrojnim iskušenjima, ali nam On u svojoj ljubavi i milosti omogućuje pobjedu nad svim izopačujućim uticajima koji nas tu okružuju. On želi da usavršimo svoj karakter, a ne da svojim nedostacima dajemo povod za moralnu izopačenost drugih.

Ti vidiš da tvoja braća ne odgovaraju biblijskim merilima, zapažaš njihove nedostatke i stalno se zadržavaš na tome. Ti se prosto naslađuješ time, umesto da zadovoljstvo i radost nalaziš u Hristu. Posmatrajući ih stalno, ti se nesvesno menjaš i postaješ kao i oni. Zato ne kritikuj nikoga; ne pokušavaj da svoju ispravnost upoređuješ s greškama i propustima drugih. Tako se izlažeš opasnosti ne samo da ih ne popravljáš nego i da oni uopšte ne uviđaju svoje greške. Nemoj da činiš to. To nije zadatak koji ti je Bog namenio. On te nije postavio da samozvano ispravljáš greške u Crkvi. Na mnoga pitanja i pojave ti gledaš u svetlosti Biblije. Ali iako si možda bio u pravu u nekim tačkama nemoj odavati utisak da je tvoj stav uvek ispravan; jer su tvoje ideje u mnogim pitanjima pogrešne i ne mogu izdržati kritiku.

Nemoj težiti da uzdižeš sebe, nego se u Hristovoj školi uči krotosti i smernosti srca. Ti znaš kakav je po naravi bio Petar, kako su upadljivo bile izražene neke njegove osobine. Pre svog velikog pada, on je uvek bio spreman da prvi progovori i to najčešće diktatorski, nepromišljeno, prema svojim trenutnim osećanjima. Uvek spreman da ispravlja druge, izražavao je svoje mišljenje pre nego što bi pravilno shvatio i samog sebe i ono što ima da kaže. Ali Petar se obratio, i taj obraćeni Petar se potpuno razlikovao od onog plahovitog i brzopletog Petra. Iako je zadržao svoju raniju vatrenost, milost Hristova je pravilno usmerila njegovu revnost. On više nije bio plahovit, samopouzdan i samouveren, nego je postao blag, spreman da vlada sobom i da bude poučavan. Tek tada je mogao da napasa i hrani ne samo ovce nego i jaganjce stada Hristovog.

Brate moj, ti imaš veliki zadatak da na usavršavanju svoga karaktera radiš iz dana u dan. Moraš se neprestano truditi da obuzdaš svoju žestoku narav i svoje rdave sklonosti. Ta zla su rasla i razvijala se zajedno s tobom, i samo Isus ti može dati snage da to u potpunosti pobediš. Osećajući se Hristovim slugom, nastoj da Mu postaneš sličan po karakteru. Trudi se da budeš

prijatan i prihvatljiv za druge. Budi ljubazan, plemenit i strpljiv čak i u svojim poslovnim odnosima, pokazujući da Hristos svojom krotošću vlada u tvom srcu. Kao pripadnik ljudskog roda, moraš biti strpljiv, ljubazan i sažaljiv prema drugima. Neophodno je da neguješ vrlinu obazrivosti i da pobediš sebičnost. Uvek se pitaj: „Šta mogu učiniti za blagoslov i dobro drugih? Ako tvoje srce čezne za tim da činiš dobro, čak i po cenu sopstvenih neugodnosti, pratiće te Božji blagoslov. Ljubav, kad se oslobodi strasti i trenutnih pobuda, čini čoveka duhovnijim i otkriva se u odgovarajućim rečima i delima. Ispoljavajući svetu nežnost i ljubav, hrišćanin mora biti slobodan od svakog nestrpljenja i mrzovolje; grubost i neljubazno ponašanje moraju se smekšati i ublažiti pod uticajem Hristove milosti.

O, brate moj i sestro moja, vaspitavajte se u školi Hristovoj. Neka duh razdora i svade iščezne i iz vaše porodice i iz skupštine. Neka ljubav prema narodu Božjem gane i privuče vaša srca. Srca onih koji su ispunjeni ljubavlju Hristovom nikada se ne udaljuju jedni od drugih. Vera se odražava u ljubavi, a hrišćanski dom je mesto gde se ljubav ispoljava u rečima i postupcima punim obazrivosti, dobrote i plemenite učtivosti. Ne izgovarajte grube i preoštre reči. Neka porodično bogoslužjenje bude prijatno i zanimljivo. Brate moj, trudi se da budeš plemenit i pravi hrišćanin; jer iste one osobine koje svakodnevno ispoljavaš u svojoj porodici ispoljićeš i u skupštini. Nedostatak učtivosti, trenutna mrzovolja, jedna jedina grubo i nepromišljeno izgovorena reč mogu potpuno da ti unište ugled i da vrata ljudskih srca tako zatvore pred tobom da im se nikada više nećeš moći približiti.

Ovde sam vam izložila opasnosti koje vam prete i ukazala na dragocene pobede koje možete zadobiti. Ako ne budemo imali um i Duh Hristov, nikada nećemo videti carstvo nebesko. Zato se ugledajte na Hristov primer u porodici, na svom radnom mestu i u Crkvi. Ne pokušavajte da učite druge niti nastojte da se razlikujete od svoje braće; nego gledajte da im se što više približite, da budete potpuno u skladu i jedinstvu s njima. Čineći sve što je u vašoj moći da usavršite svoj hrišćanski karakter, predajte svoje srce Bogu da bi ga On uobličio u skladu sa svojom voljom. On će vam biti u pomoći, ja to pouzdano znam. Bog neka blagoslovi vas i vašu dragu decu, i neka učini da se sretnemo pred Njegovim belim prestolom - to je moja molitva.

Zemaljsko slavljublje

Dragi brate I, verujem da si otkako smo se sreli na sastanku pod šatorima u državi Mejn imao vremena da svoje srce predaš Bogu i da dovedeš u red svoju porodicu. Videla sam da je Duh Sveti uticao na tebe; i sada se nameće pitanje. Hoćeš li se odazvati ovom pozivu na pokajanje i svoje srce radosno potčiniti Bogu? Tvoj slučaj mi je bio prikazan u viziji; ali dok si tako potpuno bio pod kontrolom neprijatelja duša, nisam imala hrabrosti da ti upućujem poruku koju mi je Gospod dao za tebe. Strahovala sam da ćeš to olako shvatiti i da će te Sveti Duh napustiti. Ali sad se osećam primoranom da ti uputim ovo svedočanstvo, koje će za tebe biti miris života za život ili miris smrti za smrt.

Ako si rešen da umesto svetlosti izabereš tamu, da umesto Hristu služiš mamoni - onda nemoj ni da ga čitaš. Međutim, ako zaista želiš da činiš volju Božju, da se spaseš na način koji je On odredio, onda pročitaj ovo svedočanstvo, ali ne da bi ga sitničarski kritikovao, izvrtao, ismejavao i prezreo, jer će ti u tom slučaju biti miris smrti za smrt i svedočiti protiv tebe na dan suda. Pre nego što pročitаш ovu poruku upozorenja pomoli se Gospodu da smekša tvoje kameno srce i da iz njega izagna duh prkosa, pobune i neverovanja.

Mi ne možemo da shvatimo veličinu, uzvišenost i veličanstvo Božje, niti možemo zamisliti nemejerljivu udaljenost i razliku između Tvorca i stvorenja koja su sazdana Njegovom rukom. On koji sedi na nebesima, držeći u svojoj ruci skiptar svemira, ne sudi prema našim ograničenim merilima, niti zaključuje prema našem procenjivanju. U velikoj smo zabludi ako mislimo da ono što je veliko za nas mora biti veliko i pred Bogom, i da ono što je za nas malo mora biti malo i za Njega. Kada bi imao iste sposobnosti kao i mi, On ne bi bio toliko uzvišeniji od nas.

Bog ne smatra sve grehe jednako teškima; stepen krivice On procenjuje drugačije nego što to čini čovek u svojoj ograničenosti. Međutim, ma koliko ovaj ili onaj prestup u ljudskim očima izgledao neznatan u Božjim očima nijedan greh nije beznačajan. Gresi koje čovek smatra beznačajnima mogu biti upravo oni koje Bog ubraja u velike zločine. Ljudi preziru pijanicu i javno govore da taj greh pred njim zatvara vrata neba, dok u isto vreme oholost, sebičnost i lakomstvo prolaze bez ikakve osude. Međutim, upravo ovi gresi posebno su odvratni u očima Božjim. On „se suproti ponositima,“ kaže apostol Jakov, a Pavle kaže da lakomstvo predstavlja idolopoklonstvo. Oni koji znaju kako se idolopoklonstvo žigoše u Svetim spisima, shvatiće odmah kako je težak i odvratniji ovaj greh.

Govoreći preko svog proroka, Bog naglašava: „Neka bezbožnik ostavi svoj put i nepravednik misli svoje; i neka se vrati ka Gospodu, i smilovaću se na njega, i k Bogu našem, jer traži mnogo. Jer misli moje nisu vaše misli, niti su vaši putevi moji putevi, veli Gospod. Nego koliko su nebesa viša od zemlje, toliko su putevi moji viši od vaših puteva, i misli moje od vaših misli.“ Neophodno nam je jasno raspoznavanje da bismo težinu greha ocenjivali prema Gospodnjim, a ne prema svojim ličnim merilima. Neka nam pravilo u životu nikada ne bude ljudsko mišljenje, nego samo božanska Reč.

Mi učestvujemo u borbi koja se vodi na velikom poprištu života, i nikada ne smemo zaboraviti da smo lično odgovorni za ishod svoje borbe; da u toj borbi ni Noje, Danilo ili Jov svojom pravdom ne bi mogli da izbave svoje sinove ili kćeri. Ti, brate moj, ne razmišljaš o ovome. Dok svoje postupke opravdavaš pretpostavkom da tvoja braća nisu u pravu, što je samo tvoje mišljenje, ponekad postupaš kao razmaženo i samovoljno dete ističući svoje neverovanje i sumnje da bi prosto prkosio drugima; ali kakva će korist biti od toga? Ima li u tvojoj porodici, u skupštini ili na svetu uopšte bilo šta čime bi mogao da opravdaš svoju ravnodušnost prema zahtevima Božjim? Hoćeš li na dan suda naći bilo kakav izgovor kad se suočiš sa Sudijom cele vasiljene? Kako će se nerazumna i grešna tada pokazati tvoja sadašnja sebičnost i lakomstvo! Kako će besmisleno i neobjašnjivo tada izgledati to što dopuštaš da mišljenje ovog sveta i ovozemaljska dobit bace u zasenak nagradu koja je obećana vernima - večno blaženstvo u Božjem raju.

Dok si bio veoma teško bolestan i kad više nije bilo nikakve nade da ti bilo kakva ljudska veština i znanje mogu pomoći, Gospod se milostivo sažalio na tebe i povratio ti izgubljeno zdravlje. Sotona je učinio sve što je bilo u njegovoj moći da te muči i uništava bolešću, pa čak i da ti oduzme život; ali te je Spasitelj ne jednom zaštitio da ne odeš u grob dok je tvoje srce još bilo puno sotonskog besa i dok si svojim jezikom izgovarao reči ogorčenosti i neverovanja u Bibliju i istine koje si nekada branio. Dok je sotona polagao pravo na tebe, tvrdeći da si na njegovoj strani, Hristos je odbijao svirepog i zluradog protivnika rečima: „Još uvek ja nisam povukao svoj Duh od njega. Za više od dva koraka on još nije prekoračio granicu moje milosti i ljubavi. I njegova je duša otkupljena mojom krvlju. Gospod da te ukori, sotonu; Gospod neka te ukori.“

Zatim mi je bilo ukazano na tvoj život u prošlosti, dok je istina nailazila na odziv u tvom

srcu. Duhom Božjim ti si bio osvedočen kojim putem treba da nastaviš, i vodio si tešku borbu sa samim sobom. Bio si zajedljiv, prepreden i spletkaroš. Nisi drugima činio ono što si želeo da oni tebi čine, nego si ih iskorišćavao za svoje interese kad god ti se ukazala prilika za to. Predstojala ti je teška i ozbiljna borba da bi pobedio sebičnost i obuzdao svoju oholost; a to se može postići samo zahvaljujući uticaju Božje milosti. Međutim, umesto da izvršiš korenitu i potpunu reformu, ti si istinu prihvatio samo površno, kao kad se nešto samo zakrpi, i zato nisi mogao da se odupreš iskušenjima. Nisi svoju borbu otpočeo tražeći Boga skrušena i slomljena srca i ispravljajući svoje greške. Da si tako postupio, ne bi se spotakao i zapleo u zamku neprijatelja. U tvojim pobudama bilo je sebičnosti koju ni sada ne uviđaš. Povodeći se za ovozemaljskim interesima, društvenim položajem i ugledom, u procesu svog obraćenja pred Bogom i pred ljudima nisi bio dovoljno odlučan, usrdan i svestran. Težnja za merilima ovog sveta uprljala je iskrenost i čistotu tvog hrišćanskog karaktera, tako da nisi doneo rodove dostojne pokajanja.

Zakhej je izjavio: „Ako sam koga zakinuo ili oštetio, vratiću četvorostruko.“ Ti si mogao da uložiš bar najmanje napore da ispraviš svoje nepravedne postupke prema svojim bližnjima. Nepravdu prema svima koje si uvredio ili oštetio svakako ne možeš ispraviti, jer su neki od njih već otišli u grob i izveštaj protiv tebe ostaje zapisan pored tvog imena. Najbolje što u takvom slučaju možeš učiniti jeste da na oltar Gospodnji prineseš „žrtvu za prestup“ (3. Mojs. 7,7) - prinos zbog povrede prava drugih. On će to primiti i oprostiće ti. Ali gde god je to moguće, treba da ispraviš nepravdu koju si učinio.

Da su nevernici sa kojima se družiš videli preobražavajuću silu istine u tvom životu, to bi za njih bio nepobitni argument u korist hrišćanstva. Na taj način ti bi svetu svetlio jasnim i blistavim zracima svetlosti; ali umesto toga, ti se sve više prilagodavaš svetu i primaš svetski duh. Brate moj, ti se moraš nanovo roditi. Samo obličje hrišćanstva nema nikakve vrednosti. U tome nema spasonosne sile, niti bilo kakve energije koja podstiče na reformu. Religija koja se svodi samo na svetkovanje subote ne prenosi nikakve zrake svetlosti na druge. Preklinjem te da ozbiljno preispitaš svoje srce. Ti si po svojoj prirodi ratoboran i svadljivog duha i te svoje osobine stalno pothranjuješ umesto da ih potisneš i pobediš. U tvom životu treba da dode do odlučne promene i da neguješ krotost, veru, poniznost i ljubav. U pitanju je spasenje tvoje duše; ako se odlučno ne odupreš struji svetovnosti i zemaljskih ambicija, neizbežno ćeš podleći toj sotoninoj prevari. U tvojim odnosima sa svetom mora doći do promene i do odlučnog odvajanja. Svoj sadašnji stav, kojim stalno otvaraš vrata novim iskušenjima, moraš odbaciti. Izbegavaj politička lukavstva; kloni se prepiranja i raspri. Oslobodi se svake dužnosti koja u tebi podstiče one osobine koje treba da suzbijaš i konačno pobediš.

Brate moj, ukoliko ne uložiš najodlučnije napore sa svoje strane nikada nećeš biti u stanju da raskineš sa delima tame. Sotona te smatra svojim podanikom. Dok slušaš izlaganja slugu Božjih, kao što je to bio slučaj na poslednjem sastanku pod šatorima, ti bivaš duboko osvedočen. Ali se ne odazivaš delovanju Božjeg Duha, i čim dođeš u doticaj sa ljudima ovog sveta ti se napajaš njihovim duhom i prepuštaš se struji svetovnosti, jer nemaš moralne snage da se odupreš njihovom uticaju. Postao si jedno sa onima koji ljube ovaj svet, i tvoj duh je još gori od njihovog, jer to izabiraš svojevoljno. Uzdizanje i pohvale od strane ljudi i blago ovoga sveta za tebe su pretežniji od Isusa. Ljubav prema mamoni otkriva se u svakoj niti tvoga bića i potiskuje sve drugo. Osloboditi se toga zla za tebe je isto što i odseći desnu ruku ili iskupati desno oko. Ali ja ti, kao ona koja sigurno zna šta govori, naglašavam: Ako ne pobediš tu toliko izraženu ljubav prema novcu, izgubićeš zbog toga spasenje svoje duše, a onda bi bilo bolje da se nisi ni rodio.

„Ne možete služiti Bogu i mamoni,“ kaže Hristos. Dokle god u svom srcu gajiš takvu ljubav

i naklonost prema svetu nastavićeš da ispoljavaš duh protivljenja istini, da iznalaziš greške kod onih koji ti donose poruku, da ismejavaš istinu, da budeš lažni svedok i opadač svoje braće. Talente koji su ti Bogom dani, da bi ih koristio u slavu Njegovom imenu, aktivno ćeš upotrebljavati protiv Njega i Njegovog dela. Hristos sa Velijarom nema ništa zajedničko. Izabravši prijateljstvo sa svetom, ti si se već odlučio da budeš na strani sotoninoj. Nepreporođeno srce je prirodno u neprijateljstvu sa Bogom, i protivi se i najjasnijim dokazima iznesenim u korist istine. Grešnici ne podnose svetlost koja razotkriva i osuđuje njihova zla dela.

Ti si svoje srce otvorio sumnji i skepticizmu, ali otvoreni nevernik nikada nećeš moći da budeš. Možda ćeš razmetljivo izjavljivati da ne veruješ u Bibliju, ali ćeš u tom slučaju biti krivokletnik protiv samog sebe, jer znaš da nije tako.

Preklinjem te da se najodlučnije boriš za večni život. Raskini zamku sotoninu; ne nasedaj njegovim lukavstvima. Neka reči tvoje duše budu: „Ničega se na svetu ne plašim toliko kao nepoznavanja svojih dužnosti, ili - što je još gore - da ih znam, a ne izvršujem.“ „Držite se Isusa,“ bile su poslednje reči jednog svetog mučenika dok je umirao. Da, brate I, držeći se Isusa, učinićeš sve što je u tvojoj moći. Ti možeš da promeniš svoj položaj u svetu; ali ime, ugled i zvanje predstavljaju zamke koje ugrožavaju tvoju dušu. Lukavstvo, sebičnost i mudrovanje ovog sveta stalno prete da te odvoje od tvog Spasitelja. Drsko, prkosno i bogohulno neverovanje ima za cilj da uguši i potisne Hristovo Jevanđelje ne samo iz tvoje duše, nego i iz sveta uopšte. Ali drži se Isusa. U prisustvu svojih srodnika i prijatelja, u svim svojim poslovnim odnosima, u svom druženju sa svetom, svuda i uvek, pod svim okolnostima - drži se Isusa.

Ljubav među braćom

Draga braćo i sestre u , veoma sam zabrinuta i uznemirena zbog stanja u kojem se nalazite. Nisam nikako mogla da zaspim, i ustala sam u dvanaest sati noću da ovo pišem i za brata J i za vas kao skupštinu. Ne znam u kakvom bi se stanju sada nalazio ovaj čovek da ste u ophođenju s njim ispoljavali pravi hrišćanski duh - kakav bi trebalo da ispoljava svako dete Božje u takvom slučaju. Neki od vas neće biti u stanju da shvate moje reči, jer ste sami sebe doveli u situaciju da nemate posvećenog razumevanja. Dozvolili ste da vam se u srcu pojave veoma surova osećanja prema njemu i smatrate da u postupanju s njim s pravom treba da budete tako ravnodušni pa čak i prezrivi. Bili ste mišljenja da je on zbog svog neverovanja i svojih pogrešnih nazora štetan za skupštinu, da predstavlja opasnost za duše i da zato s njim ne treba da imate ništa zajedničko. Ali da li ste spremni da u svetlosti Božjeg velikog merila pravde kritički preispitate svaku svoju reč i svaki postupak kojeg se možete setiti, i da sve to uporedite sa životom Hristovim? Ako ste postupili u skladu sa voljom Božjom, Njegova svetlost i Njegovo odobravanje pratiće vaše napore i u vašem životu videće se duhovni napredak. Želela bih da članovi te nekada tako napredne skupštine ponovo počnu da grade svoju duhovnu kuću. Kada svoj život preispitaju u pravoj svetlosti, uvideće da su učinili veliku grešku dozvolivši da kritičko-farisejski duh kontroliše njihov jezik i da to tako očividno dode do izražaja u njihovom postupanju sa svojom braćom. Ta nehrišćanska surovost odagnala je Isusa iz vaše skupštine i unela duh nesloge i razdora. Ona podstiče i pothranjuje sklonost da se osuduju pa čak i mrze oni koji o nečem imaju drugačije mišljenje nego vi. Čak i ukoliko vaša braća kažu i učine mnogo toga što vas zaista vreda, treba li zbog toga da ih odgurnete od sebe govoreći: „Ne dohvataj me se, jer sam svetiji od tebe.“

„Po rodovima njihovim poznaćete ih.“ U svom ponašanju prema nekima koji su bili carstvu nebeskom mnogo bliže od vas samih, niste ispoljili Hristov duh. Gospod vam je ukazao na pogrešnost vašeg ponašanja prema Njegovoj deci, što se naročito ispoljilo u nedostatku milosrda i ljubavi, u vašoj odlučnosti da vladate umom drugih, nagoneći ih da na određena pitanja gledaju upravo onako kako vi to vidite. I kad je ta svetlost stigla do vas, kojim ste putem nastavili? Da li ste se samo složili sa zaključkom da je učinjena greška, ili ste iskreno priznali svoju zabludu i ponizili svoje oholo srce pred Bogom? Da li ste odbacili svoja shvatanja i prihvatili učenja Reči Božje? Da li ste prišli otvoreno onome koji je vašim postupkom uvredjen i ranjen, rekavši: „Pogrešio sam; uvredio sam te; oprosti mi. Napravio sam propust, jer sam se rukovodio svojim ličnim sklonostima. Revnovao sam, ‘ali ne po razumu.’ To je više učinjeno u duhu Jujevom nego u krotosti i smernosti Hristovoj. Reč Božja nalaže: ‘Ispovijedajte, dakle, jedan drugome propuste, i molite se Bogu jedan za drugoga da ozdravljate.’ Hoćeš li da se pomoliš Bogu za mene da mi oprosti što sam ti naneo patnje i zadao bol?”

Ako vi koji ste učestvovali u ranjavanju i osuđivanju drugih iskreno to ne okajete, tada svetlost, mir i radost ni vi sami nećete osetiti u svojoj duši. Kada prema svojoj braći budete pažljivi, ljubazni i blagi u istoj meri u kojoj ste bili surovi, nepopustljivi i nasilni, priznaćete svoje greške nastojeći da svoje odnose s njima vratite u prvobitno stanje koliko god je to moguće; i kad ste učinili sve što je u vašoj moći, molite se da Gospod učini ono što vi ne možete - da izleči rane koje ste im zadali, da vam oprosti i da izbriše vaše prestupe. Oni koji tako nerado i teško priznaju svoje pogrešno postupanje sa zabludelim, pokazuju da se još uvek rukovode svojom nepripitomljenom i neposvećenom prirodom, a ne duhom Jevanđelja Hristovog.

Ako je Bog ikada govorio preko mene, moram vam reći: Pred vama je najozbiljniji zadatak - iskreno kajanje što ste u svom postupanju prema zabludelim, ne samo u hladnoći i ravnodušnosti, nego i u zanemarivanju pa čak i u preziru ispoljili sotonske osobine. Ako su oni zaista u tami i čine ono što predstavlja opasnost za njihovo spasenje, dužni ste da pokažete utoliko veće interesovanje za njih. Pokažite im da vam je - iako želite da ostanete odani načelu i da ne odstupite od pravde - iskreno stalo do spasenja njihovih duša i da ih volite. Neka uvide da se u vašim rečima i postupcima ne ispoljava duh osvetoljubivosti, već da ste spremni njih radi da savladate i potisnete svoja trenutna osećanja. Predstavljajte u svemu Onoga koji je naš Uzor; ispoljavajte uvek i pod svim okolnostima Njegov duh, i mislite samo o onome što je u Hristu Isusu. Vaši putevi nisu bili Božji putevi, vaša volja nije bila Božja volja. Dragocenu biljku ljubavi niste gajili u svom srcu, niti ste je zalivali rosom milosti. Samoljublje, samopravednost i samozadovoljstvo ispoljavali ste kao vladajuću silu u svom karakteru.

Šta je Isus podneo za vas, i šta još uvek ne prestaje da čini za svakoga od nas pojedinačno? Sta vi to imate što niste primili kao Njegov dar? „Ja sam Čokot, a vi loze,“ naglašava On. „Svaku lozu na meni koja ne rada roda odsjeći će je; a svaku koja rada rod očistiće je da još više roda rodi.“ Loze ne održavaju čokot, nego čokot održava i hrani loze. Hristos ne zavisi od Crkve, nego Crkva zavisi od Hrista koji je stalno održava svojom život vornom silom. Ne zadovoljavajmo se samo s činjenicom da smo loze, nego budimo rodne loze. „Ko ostaje u meni,“ kaže Hristos, „i Ja u njemu taj donosi mnogi rod.“ Ali ako je rod koji mi donosimo samo bodljikavo trnje, to očevidno pokazuje da nismo loze životvornog Čokota.

Život je neprekidna škola. Dokle god je na ovom svetu, hrišćanin mora da se bori protiv neprijateljskih uticaja. Provokacija i uvreda će na životnom putu svakako biti da bismo pokazali svoju pravu narav; ali upravo spremnošću da se sve to dočeka u pravom duhu razvijaju se hrišćanske vrline. Ako uvrede i ruženja podnosimo u duhu krotosti, ako na uvredljive reči odgo-

varamo blago i strpljivo a na tlačiteljske postupke dobrotom, to je očevidan dokaz da Hristov duh boravi u našem srcu, da se kao loze hranimo sokom iz Živog Čokota. U ovom životu mi se kao u Hristovoj školi stalno moramo učiti krotosti i smernosti srca; i u dan konačnog obračuna videćemo da su sve prepreke koje smo morali da savladamo, sve teškoće i neugodnosti koje smo morali podnositi bile samo pouke kojima smo načela hrišćanskog života primenjivali u praksi. To će u nama, ako se ispravno držimo, razviti karakter sličan Hristovom, po čemu se hrišćanin razlikuje od onih koji žive samo za ovaj svet. Da bismo kao deca Božja postali plemeniti, čisti, sveti i neopoganjeni, moramo zadovoljiti visoki biblijski kriterijum; da bi se taj kriterijum dostigao neophodan je i proces obrezivanja i kresanja. A kako bi se taj mučni proces čišćenja ostvario kad ne bi bilo nikakvih teškoća koje treba izdržati, nikakvih prepreka koje treba savladati i nikakvih izazova koji traže naše strpljenje i istrajnost? Ova iskušenja nisu nimalo beznačajni blagoslovi u našem verskom iskustvu. Ona su dopuštena s namerom da nas učine odlučnijima u zadobijanju pobeđe. Zato ne dopustimo da nas takve nevolje ometaju, obeshrabruju i unište, već ih koristimo kao Bogom dopuštena sredstva za sticanje odlučujućih pobeđa nad samim sobom.

Naš karakter mora biti izložen proveravanju, i Hristos će se otkriti u nama ako smo zaista loze na Živom Čokotu. Moramo ostati strpljivi, blagi, uzdržljivi i prijatno raspoloženi i onda kad nas tište nemir i zabrinutost i kada smo izazvani. Iz dana u dan i iz godine u godinu moramo pobeđivati sebičnost i svoje „ja” i razvijati se u junaštvu plemenitosti. To je stavljeno u zadatak nama, ali mi to bez stalne Hristove pomoći, bez čvrste rešenosti, nepokolebljive namere, stalne budnosti i neprekidne molitve, ne možemo ostvariti. U životnoj borbi svako mora lično da učestvuje. Svako mora da krči put pred sobom kroz stalne borbe, opiranja i obeshrabrenosti. Oni koji izbegavaju učestvovanje u borbi gube snagu i radost pobeđe. U nebo nas ne može odvesti niko, pa čak ni sam Bog, ako mi sa svoje strane ne uložimo neophodne napore. Moramo u svoj život unositi lepe i plemenite osobine, nastojeći u isto vreme da iskorenimo svoje nasleđene i stečene ružne sklonosti koje nas čine toliko nesličnima Isusu. Dok Bog radi u nama „da hoćemo i činimo što je Njemu ugodno,“ mi u tome moramo da saradujemo s Njim. Hristova religija preobrazava srce. Ona čoveka naklonjenog samo ovozemaljskim interesima čini pobožnim i duhovno usmerenim. Pod njenim uticajem čovek koji je bio sebičan postaje nesebičan. Zato što je nesebičnost osobina Hristovog karaktera. Čovek nepošten i sklon spletkarenju postaje čistit, ispravan i u skladu sa svojom novom prirodom on čini drugima ono što bi želeo da oni njemu čine. Razuzdani odbacuje porok i teži čistoti. On stvara ispravne navike jer Hristovo Jevanđelje postaje za njega miris života za život.

Sada, dok još traje vreme milosti i proveravanja, niko ne treba da izriče osudu nad drugima, niti da sebe ističe kao primer ispravnosti. Hristos je naš Uzor; ugledajte se na Njega, idite Njegovim stopama. Vi možete tvrditi da ste sadašnju istinu prihvatili u svim njenim pojedinostima, ali ako je praktično ne primenjujete u svom životu, nećete od toga imati nikakve koristi. Mi ne treba da osuđujemo druge; to nije naš zadatak, već treba da se međusobno cenimo i volimo, moleći se jedan za drugoga. Kad vidimo da neko zastranjuje od istine, tada možemo samo da plaćemo za njim kao što je Hristos plakao nad Jerusalimom. Čujmo šta naš nebeski Otac u svojoj Reči kaže o zabludelim: „Ako i upadne čovjek u kakav grijeh, vi duhovni ispravljajte takvoga u duhu krotosti, čuvajući se da i ti ne budeš iskušan.” „Ako ko od vas zaluta s puta istine, pa ga neko vrati, neka zna da će onaj koji obrati grešnika sa puta zablude njegove, spasti dušu od smrti i pokriti mnoštvo grijeha”. Kako je to veliki misionarski čin! I koliko bi nas to više učinilo sličnima Hristu, nego kada kao slabi i pogrešivi smrtnici stalno optužujemo i osuđujemo one koji se ne slažu u potpunosti sa našim nazorima! Imajmo uvek na umu činjenicu da Isus poznaje

svakoga od nas pojedinačno i da je ganut saosećanjem i samilošću prema našim slabostima. On poznaje potrebe i želje svakog svog stvorenja i čita najskrivenije i ne izrečene boli svakog srca. Kad je uvreden jedan od najmanjih za koje je On umro, to pred Njim ne ostaje nezapaženo i On će prestupnika sigurno pozvati na odgovornost. Kao pravi i saosećajni Pastir, On se brine za svaku od svojih ovaca, a posebno za one koje su nejake i bolesne i koje zalutaju. On svaku od njih zna po imenu. Nevolja svake ovce i svakog jagnjeta iz Njegovog stada budi saosećanje i ljubav u Njegovom srcu i svaki vapaj za pomoć dopire do Njegovog uha. Ukazujući na jedan od najtežih greha pastira Izrailjevih, prorok kaže: „Slabe ne krijepite, i bolesne ne liječite, ranjene ne zavijate, odagnane ne dovodite natrag, izgubljene ne tražite, nego silom i žestinom gospodarite nad njima. I raspršaše se nemajući pastira, i raspršavši se postaje hrana svim zvijerima poljskim. Ovce moje lutaju po svim gorama i po svim visokim humovima; i po svoj zemlji raspršane su ovce moje, i nema nikoga da pita za njih, nikoga da ih traži.“

O svakom od nas pojedinačno Isus se brine tako svestrano kao da niko više ne postoji na licu Zemlje. Kao Lice Božanstva, On nam pritiče u pomoć svojom moćnom silom, dok kao naš Stariji brat saoseća s nama u svakoj našoj patnji i nevolji. Kao Veličanstvo neba nije se držao na nedostižnom odstojanju od palog i grehom uniženog roda ljudskog. Mi nemamo takvog Prvosveštenika koji sa svoje visine i udaljenosti ne bi mogao ni da nas primeti niti da saoseća s nama, nego takvoga koji je bio u svemu kušan kao i mi, ali nikad i ni u čemu nije zgrešio.

Koliko se od ovakvog duha razlikuju osećanja nezainteresovanosti, pa čak i prezira koja su pojedinci u ispoljili prema bratu J i onima koji su pali pod njegov uticaj! Nedostatak delovanja Božje milosti koja može da promeni srce nigde nije toliko izražen kao u toj skupštini. Sudeći i osuđujući jednog brata, oni su preuzeli na sebe posao koji Bog nikada nije stavio u njihove ruke. Bezosećajnost srca, duh kritike i osuđivanja, koji teži da uništi individualnost i nezavisnost ličnosti, bili su toliko utkani u njihov hrišćanski život da za Hristovu ljubav uopšte nije bilo mesta u njihovim srcima. Požurite, braćo moja, da iskorenite to zlo iz svoje duše pre nego što se sa neba objavi: „Ko čini nepravdu, neka još čini nepravdu; ko je pogan, neka se još pogani; i ko je pravedan, neka još čini pravdu; i ko je svet, neka se još posvećuje.“

U svom hrišćanskom životu doživete mnoge neprijatnosti i teškoće u vezi sa Crkvom; ali nemojte se previše truditi da oblikujete karakter svoje braće. Kad vidite da oni ne odgovaraju zahtevima Reči Božje, nemojte ih osuđivati: kad vas izazivaju, ne uzvraćajte istom merom. Kad kažu nešto što bi moglo da vas ogorči i ozlojedi, sačuvajte mir svoje duše i ne uzbudujte se. Kad kod drugih vidite mnoge postupke koji vam se čine pogrešnim, vi u želji i nameri da ih ispravite počinjete da reformu sprovodite svojom snagom i često na pogrešan način. Kada se zalažete za zabludele vaše srce mora biti potčinjeno Bogu i smekšano Njegovim Duhom.

Dopustite da vas On upotrebi kao svoje orude. Breme odgovornosti koje vas u tom pogledu tišti prebacite na Isusa. Kad sotona zagospodari nekom dušom vi osećate da Bog treba da preuzme taj slučaj u svoje ruke; ali ono što vi možete učiniti, učinite u duhu poniznosti i smernosti, a nejasna i izuzetno komplikovana pitanja predajte u Božje ruke. Poslušajte uputstva data u Njegovoj Reči, a ishod prepustite Njegovoj mudrosti. Kada ste za spasenje svog brata učinili sve što je u vašoj moći, prestanite da se uznemiravate i mirno nastavite da obavljate svoje ostale dužnosti. To više nije predmet vaše brige, nego Božje.

Nemojte svojim nestrpljenjem presecati čvor teškoća, čineći na taj način situaciju beznadežnom. Prepustite neka Bog umesto vas razmrsi te zamršene niti. On ima dovoljno mudrosti i takta da reši i najkomplikovanije probleme u našem životu. Mi ne možemo uvek da sagledamo i shvatimo Njegove planove; stoga moramo strpljivo čekati da se razviju, a ne ometati njihovo

ostvarenje. On će nam ih otkriti kad za to bude pravo vreme. Težite za jedinstvom; negujte dragocenu biljku ljubavi i ugledajte se na Hrista u svemu. On je izvor jedinstva i snage; ali vi ne težite za hrišćanskim jedinstvom koji omogućuje da se srca vernika zbliže i povežu u ljubavi.

Postoje dužnosti koje nas obavezuju i u Crkvi i izvan nje. „Tim će se Otac moj proslaviti,“ kaže Hristos, „da rod mnogi rodite.“ Samo po rodovima koje donosimo svet može da vidi kakvog smo karaktera. Po rodovima se može prepoznati jesmo li zaista Hristovi učenici. Ako su naša dela takva da poput loze na Živom Čokotu donosimo bogate grozdove dragocenog ploda, to je pred svetom vidljivi znak da smo deca Božja. Tada smo žive poslanice koje poznaju i čitaju svi ljudi.

Ali ja strahujem da nećete uspeti u zadatku koji se mora izvršiti da biste okajali prošlost i postali žive, plodnosne loze. Ako postupite u skladu sa voljom Božjom, Njegov blagoslov će se izliti na vašu skupštinu. Još uvek se niste dovoljno ponizili da biste svoj zadatak izvršili u potpunosti i ispunili namere Božjeg Duha. Umesto poniznosti, kajanja i skrušenosti, još uvek do izražaja dolaze samopravednost, samozadovoljstvo i uporno opravdavanje svojih postupaka. Vi treba da uklonite svaki kamen spoticanja, i da „staze poravnite nogama svojim, da se hromi ne spotiču, nego da se iscijele.“ Još nije prekasno da se ispravi ono što je pogrešno; ali ne smete smatrati da ste potpuno zdravi i da vam lekar nije potreban, jer vam je pomoć zaista neophodna. Kada pridete Isusu slomljena srca, On će vam ukazati svoju pomoć i blagoslov da bi učestvovanje u Njegovom delu mogli da nastavite sa hrabrošću i energijom. Najbolji dokaz da ste zaista u Hristu, predstavljaju rodovi koje donosite. Ukoliko se istinski ne ujedinite s Njim, svetlost i preimućstva koja ste imali predstavljajuće samo osudu i svedočanstvo protiv vas na vašu propast.

Pravilno korišćenje vremena

Dragi brate J, ustala sam noćas u dvanaest sati da ti pišem ovo pismo, jer sam veoma zabrinuta. Uznemirena sam zbog tebe; jer znam da se ovozemaljska istorija bliži svome kraju, a zapisi o tvom životu nisu takvi da će ti suočavanje s njima biti prijatno na veliki dan Božjeg suda, kada će svako primiti platu po delima svojim.

Ti svakako osećaš da su drugi postupili pogrešno, i ja znam isto tako kao i ti da skupština u postupanju s tobom nije ispoljila hrišćanski duh. Ali može li to za tebe biti od bilo kakve koristi na dan Božjeg suda? Može li iz dva zla proizaći jedno dobro? Iako su jedan, dvojica ili trojica u tvojoj skupštini postupali pogrešno, to neće izbrisati niti predstavljati izgovor za tvoj greh. Bez obzira šta drugi rade i kojim putem idu, tvoja je dužnost da u svom srcu ostaneš veran Bogu. Ne dozvoli da te bilo kakve okolnosti navedu da zaboraviš ili zanemariš ono što Bog traži od tebe, jer je svaka duša dragocena u Njegovim očima.

Moje srce duboko saoseća sa onima koji se spotiču po mračnim planinskim bespućima neverovanja, i želja mi je da im pomognem.

Skupština u je imala dobre izgleda na uspeh; ali njeni članovi nisu pristali da ih Duh Božji preobrazi i dovede u položaj da zaista budu svetlost svetu. Neki koji bi svojim najboljim pobudama i svojim izuzetnim sposobnostima mogli da budu veoma korisni, potpuno su zatajili u vreme kad je u skupštini vođen istražno-sudski proces, jer im nedostaje ljubav i milosrđe kojima Hristovo srce toliko obiluje. Oni dobro vide ko je u zabludi; ali umesto da mu pomognu, oni se drže po strani. Spremni su da daju neprijatne nagoveštaje i da dotiču osetljiva mesta, iako bi to mogli da izbegnu. Sopstveno „ja“ se pojavljuje i ističe, čime se drugima zadaje bol i podstiču rdava osećanja. Ma koliko bile čiste njihove namere, njihovi napori da čine dobro, ako i nisu

toliko štetni, gotovo uvek rezultiraju neuspehom, jer im nedostaje Hristova nežnost i Njegovo saosećanje. Oni bi bili dobri hirurzi, ali im je negovanje duhovnih bolesnika veoma slaba strana. Nedostaje im taktičnost koja je plod istinske ljubavi. Kada bi posedovali tu vrlinu, oni bi znali da izgovore pravu reč i da učine pravilan postupak na pravom mestu i u pravo vreme. I drugi možda nisu iskreniji u želji da čine dobro, ni dublje zainteresovani za napredak dela Božjeg; njihova odanost delu možda nije istinitija, njihovo saosećanje i ljubav možda nisu dublji; pa ipak svojom blagošću i taktičnošću oni u pridobijanju i vraćanju zabludelih postižu mnogo više uspeha.

Gospod želi da pripadnici Njegovog naroda budu obazriviji nego što su sada, da među njima bude više milosrđa i spremnosti da pomažu jedni drugima. Kada je ljubav Hristova u srcu, onda svaki pojedinac obazrivo vodi računa i o interesima drugih. Brat nikada neće da iskorišćava brata u poslovnim transakcijama, niti će uzimati preterano visoku kamatu od brata koji je zbog toga što se našao u teškom položaju primoran da traži pozajmicu. Oni koji se koriste nesrećom i oskudicom drugih očevidno pokazuju da se ne rukovode načelima Hristovog Jevandelja. Takvi postupci se u nebeskim knjigama zapisuju kao prevara i nepoštenje; i svi oni koji se u srcu rukovode takvim načelima ne mogu primiti Božji blagoslov. Takvi pokazuju da se radije potčinjavaju kontroli velikog protivnika negoli uticaju Božjeg Duha. Ali oni koji žele da na kraju budu naslednici nebeskog carstva moraju biti preobraženi božanskom milošću. Oni moraju biti čisti u srcu i u životu, a to će se očevidno otkriti u njihovom karakteru.

Brate moj, vidim da se nalaziš u velikoj opasnosti. Ti sabiraš sebi blago na ovoj zemlji i svim srcem si vezan za to blago. Ali sav novac koji možeš nagomilati, čak kad bi to bili i milioni dolara ne mogu biti dovoljni da platiš otkup za svoju dušu. Stoga ne ostaj u nepokajanju i u neverovanju, i ne ometaj milostive namere koje Bog ima za tebe; ne prisiljavaj Ga da ti uništi imovinu ili da te ucveli nekim teškim gubitkom, što On veoma nerado čini. Koliko njih uporno nastavljaju u sličnom prestupu, kojim će ubrzo izazvati upravo takvu kaznu! Oni dan za danom, sedmicu za sedmicom i godinu za godinom žive samo radi ostvarivanja svojih sebičnih interesa. Uticaj i sredstva stečena zahvaljujući Bogom danim sposobnostima i veštinom, oni sebično koriste samo za sebe i članove svoje porodice, bez ijedne pomisli na svog milostivog Dobrotvora. Oni ne priznaju da bilo šta treba da vrate svom Darodavcu. Život i sve talente koji su im povereni oni zaista smatraju ličnom svojinom; i kad vraćaju Bogu deo koji On s pravom zahteva, oni misle da time zadužuju svoga Tvorca. Njegovo strpljenje prema tim nevernim pristavima najzad biva iscrpljeno; svim njihovim sebičnim ovozemaljskim planovima On iznenada i odjednom čini kraj, pokazujući im da sve što su u životu sakupili da bi uzdizali i slavili sebe, On može da rasturi; i da su potpuno nemoćni da se odupru Njegovoj sili.

Brate J, danas ti se obraćam kao zatočeniku čiji slučaj još uvek nije beznadežan. Ali uzimaš li u obzir činjenicu da je sunce tvog života odavno prešlo zenit i naglo se spušta prema zalasku. Dolazi večer. Ne vidiš li da senke postaju sve duže? Preostaje ti još samo malo vremena u kojem možeš da radiš, zalažući se za svoje spasenje, za spasavanje bližnjih i za svoga Učitelja. Naročito se moraš zalagati za spasenje svoje duše ako želiš da se ikada nadeš u broju pobednika. Kakvi su o tvom životu zapisi u nebeskim knjigama? Da li se Isus uzalud zalaže za tebe? Zar ćeš dozvoliti da se On razočara u tebe? Neki od tvojih saradnika, koji su rame uz rame saradivali s tobom, već su pozvani na počinak. Večnost će pokazati da li su oni doživeli brodolom u svojoj veri i propustili šansu na večni život, ili su se obogatili u Bogu i postali naslednici „vječne i od svega pretežnije slave.“ Ne shvataš li da te Bog u svom dugom strpljenju poziva da se pokaješ i da se u duši poniziš pred Njim?

Pored tvog ličnog spasenja, postoje i druga značajna pitanja kojima takođe treba da posvetiš

pažnju. Ma koliko da je kasno, s obzirom da sunce tvog života tek što nije zašlo iza zapadnih bregova, još uvek imaš velike dužnosti i obaveze prema svojoj deci i mladima koji su dozvolili da ih ljubav prema ovom svetu odvoji od Boga. Imaš takođe i neobraćene srodnike, susede i prijatelje. Da si svojim životom bio dosledan svetlosti koja ti je data, da si u radu na spasavanju duša bio tako revnistan kao u sakupljanju ovozemaljskog blaga, da si svoja sredstva i uticaj, svoju mudrost i taktičnost upotrebio u naporima da te koji lutaju sakupiš u Hristovo stado - da si to učinio svojim životnim zadatkom, osigurao bi obilnu žetvu duša i bogatu nagradu u carstvu Božjem. Na taj način bi na pravom temelju ugrađivao dragoceni i nepropadljivi materijal; ali umesto toga ti si ugrađivao drvo, slamu i senu, što će vatra sve da uništi kad se bude ispitivalo životno delo svakog pojedinca.

Tvoj život je do sada predstavljao neuspeh. Bio si za grešnike kamen spoticanja. Oni su o tebi govorili: „Ako je religija koju ispoveda ovaj čovek zaista prava vera, zašto on toliko žudi za ovim svetom? Zašto svojim ponašanjem ne ispoljava Duh Hristov?” Požuri, brate moj, da, dok ne postane prekasno, taj kamen spoticanja ukloniš sa puta grešnika. Možeš li se sa zadovoljstvom osvrnuti na svoj prošli život i na uticaj koji si širio? Jesi li sada spreman da preispitaš svoj život? Jesi li spreman da preduzmeš napore neophodne da bi se zaista izmirio s Bogom? Ne verujem da je tvoje srce potpuno nepodložno utiscima, a znam da je čudesna Božja ljubav, Njegova dobrota i Njegovo nežno milosrđe. Preostaje ti još samo malo vremena milosti i proveravanja; jesi li spreman da ta preimućstva iskoristiš sada dok Isus još posreduje pred Ocem? On ti je u svojoj milosti poštedeo život; iako si bio sličan nerodnoj smokvi na čijim bujnim granama iz godine u godinu nije bilo ništa osim lišća. Koliko si puta razočarao Gospoda, i dokle ćeš nastavljati s tim? Hoćeš li Ga primorati da će i za tebe, kao i nekada za nerodnu smokvu, morati da kaže: „Da nikad na tebi ne bude roda do vijeka;“ ili: „Posijeci je dakle, zašto zemlji da smeta?“ O, nemoj da odlažeš sa svojom odlukom sve dok Gospod ne podigne svoju ruku protiv tebe i raspe ti svu tu imovinu koju si nagomilao! Imaj na umu da ti svekoliko tvoje bogatstvo ni za jedan trenutak neće dati slatku sigurnost i spokojstvo na samrtničkoj postelji. Najozbiljnije ti ukazujem na neophodnost da se bez odlaganja vratiš Gospodu. Razočaraj neprijatelja, preklinjem te! Raskini s njim i otmi se od njegove svirepe vlasti! Trudi se u ostatku svog života da zapisi o tebi u nebeskim knjigama budu sasvim drugačiji - da se ne bi morao stideti kad se knjige otvore i kad Sudija bude izricao presudu onima koji nisu marili za ovo veliko spasenje.

Svoju braću u Efesu apostol Pavle upozorava: „Pazite na vrijeme (iskoristite pravilno svaki trenutak) jer su dani zli.“ To upozorenje može se primeniti upravo u tvom slučaju. Propušteno vreme u izvesnom smislu nije moguće nadoknaditi; jer kad jednom prođe, prođe zauvek. Međutim, tebi se upućuje poziv na reformu, na revnovanje u dobrim delima u istoj onoj meri u kojoj si zanemario svoju dužnost. Upravo u tome treba da se iznova obratiš. Udvostruči svoju marljivost u nastojanju da svoj izbor i poziv utvrdiš. Drži Božje zapovesti i bićeš živ, i Njegov zakon čuvaj kao zenicu oka svojega. Iskoristi maksimalno svaki trenutak svoga vremena u zalaganju za svoje večne interese i za spasavanje duša koje su oko tebe. Čineći tako, možeš da spaseš i sebe i one koji se manje ili više nalaze pod tvojim uticajem. To su motivi o kojima treba dobro da razmisliš.

Probudi se! Probudi se! Preostaje ti neizvršen zadatak koji moraš izvršiti, a sunce tvoga života naglo se spušta ka zalasku. Tvoje snage su onemoćale; međutim, sve što je tvoje, svaki delić tvojih sposobnosti pripada Bogu i treba da ih usrdno i nesebično upotrebiš u službi Njemu. Radi dokle god se sunce još zadržava na horizontu, jer „dolazi noć, kad niko ne može raditi.“

Pođi, brate moj, pođi upravo takav kakav si, grešan i opoganjen. Teret svoje krivice položi

na Isusa, i pozivaj se u veri na Njegove zasluge. Pođi odmah, dok vreme milosti još uvek traje; pođi u priznanju i skrušena srca, jer Bog rado prašta i jedva čeka da Mu se vratiš. Ne usuđuj se da propustiš još jednu mogućnost. Poslušaj glas milosti koji te poziva da ustaneš iz mrtvih i obasjaće te Hristos. Svaki trenutak je sada neposredno povezan sa sudbinom nevidljivog sveta. Zato ne dozvoli više da te tvoja oholost i neverovanje navode da i dalje odbacuješ ponudenu milost. Ako ne poslušas na kraju ćeš biti sa onima koji će jadikovati: „Žetva je prošla, ljeto minulo, a mi se ne izbavimo.“

Straži u dubokoj poniznosti pred Bogom. Od ovog trenutka budi odlučno na Njegovoj strani, izvršavajući svoju svetu dužnost obuhvaćenu velikim planom iskupljenja. Čini tako, i ničega se ne moraš bojati. Preostali deo tvoj životnog puta biće spokojan i srećan, i osiguraćeš sebi onaj život koji će se nastaviti kroz svu večnost.

Napisala sam ti ovo zato što se osećam primoranom Duhom Božjim i zato što sam duboko zainteresovana za tvoje večno dobro. Ne dozvoli ni za jedan trenutak da se tvoja osećanja pobune protiv mene; jer me je na ovo pokrenula ljubav prema tvojoj duši. Bilo je mnogo dragocenih susreta na kojima smo zajednički slavili Boga, kada je Njegov slatki blagoslov razveseljavao naša srca. Zar su ti trenuci zauvek prošli? Možda se nikad više nećemo sresti u ovom životu, ali zar da se ne sretnemo onda kada se svi iskupljeni konačno sakupe pred velikim belim prestolom?

Proizvodnja vina i jabukovače

Draga braćo i sestre u skupštini, pokazano mi je da se kao skupština ne razvijate u blagodati i u poznanju istine. Među vama nema one odanosti Bogu, one posvećenosti Njegovoj službi i onog nesebičnog zalaganja za napredak Njegovog dela koje bi vas učinilo uspešnom i zdravom skupštinom. Niste spremni da jedan drugoga smatrate višim od sebe. Suviše je onih koji imaju svoje lične ideje i koji sebično ostvaruju svoje sopstvene planove, a među takve pripadaju i neki koji zauzimaju istaknute položaje u skupštini.

Brat K u svojim planovima nema pred očima uvek samo slavu Božjeg imena; on ne posmatra činjenice sa pravilnog stanovišta. Slušajući sotonina došaptavanja i rukovodeći se zaključcima svog neposvećenog rasuđivanja, on hvata svaku reč koja bi se mogla iskonstruisati u izgovor za njegovo pogrešno postupanje. On je žrtva samoobmane, i ne vidi da se zatvaranjem u sebe sve više udaljuje od Svetog Duha. Kad je pošao tim putem on nije znao kakvoj se opasnosti izlaže i kuda će ga to odvesti. Svi koji su na sličnom putu treba ponovo da se vrata na put bezbednosti.

Mi živimo u veku neumerenosti, i zadovoljavanje apetita pijenjem i proizvodnjom jabukovače predstavlja uvredu za Boga. I vi ste zajedno s drugima učestvovali u tom poslu zato što se niste držali primljene svetlosti. Da ste živeli u skladu sa dobijenom svetlošću, ne biste tako nešto ni hteli ni mogli da učinite. Svaki od vas ko je učestvovao u tom poslu izložiće se Božjoj osudi ako u potpunosti ne promeni svoje zanimanje. Ovo treba da shvatite najozbiljnije. Učinite to bez odlaganja i očistite svoje duše da vas ne stigne Božja osuda.

Neki od vas ispoljavaju čudesnu revnost u osuđivanju klubova „Crvena traka.“ Ukoliko se u tome rukovodite željom da osudite zlo u tim udruženjima, onda ste u pravu; ali kad se postavljate kao da je zločin progovoriti bilo što u njihovu korist ili pokazati bilo kakvu naklonost prema njima, odlazite u krajnost. U svemu treba da budete dosledni. Omrzli ste i samo ime „Klub Crvena traka“ što nije osobina Duha Hristovog, i vaše osećanje ogorčenosti nije pomoglo ni vama niti bilo kome drugom.

Svedočanstva koja su bila data u pogledu mešanja naših članova sa trezvenjačkim društvom koristili ste na štetu njihovih duhovnih interesa, i opterećivali ste duše pogrešnim tumačenjem istih. Takvom zloupotrebom svetlosti koja vam je data ozlogasili ste i moje delo. Za takvo ponašanje nije postojala nikakva potreba, i neki između vas se moraju ozbiljno potruditi da to isprave. Vi biste hteli da za druge napravite gvozdeno krevetsko postolje; da ljude, ako su za tu meru kratki, istežete; ako su predugački da ih sečenjem skraćujete. „Ne sudite da vam se ne sudi.“

Pošto ste protiv aktivne saradnje sa trezvenjačkim društvima zauzeli odlučan stav, da ste postupali u skladu sa svetom verom koju deklarativno ispovedate još uvek ste mogli da širite pozitivan i blagotvoran uticaj na druge; ali baveći se proizvodnjom jabukovače vi nanosite veliku štetu svom ugledu; a što je još gore dajete povod da se sramoti istina, a činite nepravdu i svojoj sopstvenoj duši. Na taj način vi podižete pregradne zidove između sebe i postojećeg pokreta za umerenost. Takvim svojim stavom vi navodite nevernike da dovode u pitanje vaša načela. Vi ne „ravnite staze nogama svojim“ i oni koji su hromi i nesigurni zbog vas se spotiču i propadaju.

Ne mogu da shvatim kako hrišćanima u svetlosti Božjeg zakona savest dozvoljava da se bave gajenjem hmelja ili proizvodnjom vina i jabukovače za tržište. Svi ovi artikli mogu se upotrebiti na dobro i na blagoslov, ali zloupotrebom mogu da se pretvore u iskušenje i da postanu pravo prokletstvo. Vino i jabukovaču je moguće konzervirati pre nego što prođu kroz proces vrenja i tako mogu da se održe dosta dugo. Korišćeni u tako neprevrelom stanju, oni nikada neće zbaciti s prestola vlast razuma. Ali oni koji jabuke za tržište pre i raduju u jabukovaču ne vode računa o tome kakve plodove upotrebljavaju, i u mnogim slučajevima u sok se melju i natrule, crvljive i oštećene jabuke. Oni koji nikad ne bi pomislili da tako zatrovane plodove uzmu u svoja usta piju jabukovaču od njih i kažu da je to pravo uživanje; ali mikroskop otkriva da je taj prijatni napitak škodljiv za ljudski organizam, čak i kad se pije sasvim svež. Manje štetan bio bi samo kada bi se dobro prokuvao i kada bi se u proizvodnji upotrebljavali samo čisti i zdravi plodovi.

Veoma često čujem kako ljudi govore: „O, to je samo slatka jabukovača: to je savršeno neškodljivo, pa čak i zdravo piće;“ i uzimaju po nekoliko litara i odnose kući. Ona je slatka samo nekoliko dana, a zatim počinje proces vrenja. Međutim, mnogi je i vole upravo zbog tog oštrog ukusa, a oni koji vole slatko vino i jabukovaču nerado priznaju da su ti njihovi omiljeni „sokovi“ previranjem postali žestoko i kiselo piće. Takvim vinom i jabukovačom ljudi se mogu opiti kao i nekim jakim pićem, a najgoru vrstu opijanja izazivaju upravo ta takozvana blaga pića. Strasti još više dolaze do izražaja a karakter postaje sve izopačeniji i sve uporniji u zlu. Nekoliko čaša takvog vina ili jabukovače bude želju za jačim pićima, u mnogim slučajevima oni koji počinju sa takvim pićem vremenom postaju prave pijanice. Za neke osobe uopšte nije bezbedno da takvo vino i jabukovaču imaju u svojoj kući. Oni su po nasleđu skloni nadražujućim sredstvima i sotona ih stalno podstiče da popuštaju tim svojim prohtevima. Kad jednom popuste njegovom navaljivanju, oni se više ne zaustavljaju; nezasićeni prohtevi traže zadovoljenje i oni im popuštaju na svoju propast. Mozak postaje ošamućen i pomračen, a razum ne može više da obuzdava prohteve i strasti. Kao posledica popuštanja prohtevima za takvim vinom i jabukovačom dolazi do razvrata. Oni koji se i pored ispovedanja vere odaju ovakvom piću, nikada neće i ne mogu da napreduju u blagodati. Oni se samo telesno goje, postaju surovi i poročni; čulne strasti zagospodare višim silama njihovog uma, a vrline se više uopšte ne cene.

Umereno pijenje predstavlja školu u kojoj se ljudi pripremaju za prave pijanice. Na taj način sotona postepeno izvodi ljude iz tvrđave koja se zove umerenost; ta navodno neškodljiva pića, kao što su takvo vino i jabukovača tako podmuklo izopačuju ukus da se na putu pijanstva

neizbežno nađu i oni od kojih se to ni najmanje nije očekivalo. Tako nadražujuća sredstva prelaze u naviku bez koje se ne može, nervni sistem propada; sotona drži um u stalnoj uznemirenosti; a nesrećna žrtva, obmanjujući se još uvek da je potpuno sigurna, srlja sve dalje i dalje, sve dok žrtvujući svako načelo ne sruši i poslednju prepreku. To potkopava i ruši i najjače odluke; čak i večni interesi nisu dovoljno jaki da bi se izopačeni prohtevi doveli pod kontrolu razuma.

Ima ljudi koji nikada nisu zaista pijani, ali su stalno pod uticajem jubokovače ili tako prevrelog vina. Njihov um je neuravnotežen, kao da su u groznici, nisu baš u delirijumu, ali su zdravstveno u veoma lošem stanju; jer su sve plemenite snage uma zloupotrebom izopačene. Oni postaju skloni raznim oboljenjima, kao što su: vodena bolest, oboljenja jetre, drhtavica na nervnoj bazi i navala krvi u glavu; sve ovo su posledice stalne upotrebe ovako prokisle jabukovače. Kod mnogih ona prouzrokuje hronične bolesti. Neki zbog istih uzroka umiru od tuberkuloze ili od srčane kapi. Drugi opet trajno pate od poremećaja u organima za varenje. Sve vitalne funkcije su im umrtvljene i lekari im govore da pate od jetre; međutim, kada bi pristali da bure sa jabukovačom razbiju i to zauvek, njihove zloupotrebene životne snage oporavile bi se.

Uzimanje jabukovače navodi na upotrebu i jačih pića. Želudac gubi svoju prirodnu snagu, i oseća potrebu za nečim jačim što bi ga pokrenulo na rad. Jednom prilikom, moj suprug i ja smo na jednoj železničkoj stanici nekoliko sati morali da čekamo na dolazak voza. Dok smo tako čekali u stanični restoran ude jedan farmer izrazito podbuo i crvena lica, i grubim glasom zapita: „Imate li prvoklasne rakije?“ Odgovoriše mu potvrdno i on naruči poveću čašu. „Imate li začim od bibera?“ „Da,“ usledio je odgovor. „Sipajte dve velike kašike.“ Zatim naruči još dve pune kašike alkohola i na kraju zatraži „jednu dobru dozu crnog bibera.“ Čovek koji je sve ovo pripremio zapita ga: „Šta ćete činiti sa ovom mešavinom?“ On odgovori: „Mislím da će sada biti u redu.“ Zatim stavi čašu na usta i ispi svu ovu vatrenu mešavinu. Ovaj čovek je upotrebljavao nadražujuća sredstva sve dok nije potpuno umrtvio nežnu sluzokožu svoga želuca.

Čitajući ovo, mnogi će se nasmejati što ih ovako upozoravam na opasnost. „Ovo malo vina ili jabukovače koju ja upotrebljavam, sigurno mi neće naškoditi,“ pomisliće mnogi od njih. Upravo na takve sotona računa kao na svoj plen; on ih korak po korak vodi sve dalje, i što je najgore, oni to ne primećuju sve dok lanac navika i prohteva ne postane toliko jak da ga više nije moguće raskinuti. Očevici smo koliku moć prohtevi za žestokim pićima imaju nad ljudima svih životnih poziva i velikih odgovornosti; ljudi na istaknutim položajima, ljudi izuzetnih sposobnosti, velikih dostignuća, istančanih osećanja, jakih živaca i snažnog intelekta - žrtvuju sve to u popuštanju prohtevima sve dok se ne spuste na nivo nerazumnih životinja; a mnogi od njih su počeli da posreću upravo uzimanjem takvog vina i jabukovače.

Tuga mi obuzima dušu što razumni ljudi i žene koji ispovedaju hrišćanstvo uporno zastupaju mišljenje da u proizvodnji ovakvog vina ili jabukovače za prodaju nema nikakvog zla zato što ti proizvodi u svom svežem stanju dok ne počne proces vrenja - nisu opojna pića. Ja znam da ovo pitanje ima i drugu stranu koju oni neće da uzmu u obzir, jer im je sebičnost zatvorila oči za strašna zla koja mogu da nastanu kao posledica upotrebe ovih nadražujućih napitaka. Ne vidim kako ta naša braća prihvataju savet „uklanjajte se od svega što izgleda da je zlo“ dok se uveliko bave gajenjem hmelja, iako znaju čemu je proizvodnja istog namenjena. Oni koji potpomažu proizvodnju napitaka koji apetit i prohteve podstiču da traže još jače stimulanse, primiće platu prema svojim delima. Oni su prestupnici Božjeg zakona i biće kažnjeni ne samo za grehe koje sami čine nego i za grehe na koje takvim iskušenjima navode druge.

Neka svi koji tvrde da veruju u istinu za naše vreme, i da su reformatori, žive u saglasnosti sa verom koju ispovedaju. Ako se neki od onih čija su imena zapisana u knjigama Crkve bave

proizvodnjom ovakvog vina ili jabukovače, sa njima treba savesno i verno porazgovarati o tome; i, ukoliko i dalje nastave sa takvom praksom, treba ih staviti pod javnu osudu Crkve. Oni koji nisu voljni da raskinu s tim, nisu dostojni da se nazivaju pripadnicima Božjeg naroda. Mi treba da budemo Hristovi sledbenici i da se svim srcem i svojim uticajem suprotstavimo svakom zlu. Kako ćemo se osećati na dan Božjeg suda kad se suočimo sa ljudima koje smo svojim uticajem naveli da postanu pijanice? Mi živimo u nesimboičnom Danu pomirenja, i slučaj svakoga od nas uskoro mora izaći na ispitivanje pred Boga. Kako ćemo opstati pred nebeskim sudom ako svojim postupcima podstičemo upotrebu nadražujućih napitaka koji izopačuju rasuđivanje zdravog razuma i uništavaju vrlinu, čistotu i ljubav prema Bogu u ljudskoj duši?

Jedan zakonik je zapitao Hrista: „Učitelju, šta ću činiti da dobijem život vječni? A On mu reče: Šta je napisano u zakonu? Kako čitaš? A on odgovrajući reče: Ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svom misli svojom; a blišnjega svojega kao samoga sebe. Reče mu Hristos: Pravo si odgovorio; to čini i bićeš živ.“ Ovde je u pitanju cena večnog života, i Hristos jasno kaže kako ga možemo zadobiti. On je jasno ukazao na put kojim treba nastaviti; treba, dakle, da ljubimo Boga iznad svega drugog, a blišnjega kao samog sebe. Ako svoje bližnje zaista ljubimo kao sebe, ne možemo im prodavati ono što će za njih biti zamka.

Sve dužnosti hrišćanina sažete su u nalogu da ljubi Boga i svoje bližnje. Zakon ljubavi zapisan je na pločama njegovog srca; Duh Božji boravi u njemu i njegov karakter se otkriva u dobrim delima. Hristos je postao siromah da bismo se mi obogatili Njegovim siromaštvom. Na kakvu smo žrtvu mi spremni Njega radi? Da li Njegova ljubav boravi u našem srcu? Da li svoje bližnje ljubimo tako kao što On ljubi nas? Ako takvu ljubav zaista osećamo prema onima koji nas okružuju, to će nas uvek navoditi da budno pazimo da svojim rečima, postupcima i svojim uticajem ne dovodimo u iskušenje one koji nemaju mnogo moralne snage. Mi ne treba da osudujemo slabe i nevoljnice, kao što su to fariseji stalno činili, već nastojmo da uklonimo svaki kamen spoticanja sa puta svoje braće, da se oni koji hramlju ne spotaknu i ne zastrane sa puta.

Kao narod, mi tvrdimo da smo reformatori, koji nose svetlost ovome svetu, i verni Božji stražari koji savesno čuvaju svaki prilaz kojim sotona prilazi ljudskom biću da bi svojim kušanjem izopačio apetit. Svojim primerom i uticajem dužni smo da budemo pozitivna sila na strani reforme. Moramo se uzdržati od svega u životu što na bilo koji način umrtvljuje savest ili podstiče iskušenje. Ne smemo otvoriti nijedna vrata kroz koja bi sotona mogao da nađe pristup bilo kojoj duši sazdanom po obličju Božjem. Kada bi svi budno i savesno pazili na te male otvore načinjene umerenom upotrebom takozvanih neškodljivih pića - takvog vina i jabukovače – zatvorio bi se široki put koji neizbežno vodi u pijanstvo. Ono što je neophodno svakom pripadniku Božjeg naroda je čvrsta odluka i volja: „Ne okusi, ne opipaj, ne bavi se tim;“ tada će reforma u pogledu umerenosti biti snažna, stalna i potpuna.

Ljubav prema novcu navodi ljude da čine nasilje nad sopstvenom savešću. Možda su upravo tako stečeni novac nameravali da prilože u Božju riznicu, ali On ne prihvata takve darove, jer oni predstavljaju uvredu za Njega. Taj novac je stečen prestupanjem Njegovog zakona koji od čoveka traži da svoje bližnje ljubi kao samoga sebe. Prestupnik se nipošto ne može opravdati pretpostavkom da bi pijanicu neko drugi naveo na put pijanstva i u slučaju da on proizvodnjom takvog vina i jabukovače nije bio neposredni povod za to. Pošto uvek ima takvih koji stavljaju čašu na usta svoga blišnjega, zar će hrišćanin dozvoliti da se krv takvih nađe na njegovim haljinama - da navuče na sebe prokletstvo izrečeno nad onima koji takvo iskušenje stavljaju na put zabludelih? Svoje sledbenike Hristos poziva da stanu pod Njegovu zastavu i pomognu u

raskopavanju dela đavolskih.

Iskupitelj sveta, koji najbolje poznaje stanje ljudskog društva u ovim poslednjim danima, prikazuje žderanje i pijanstvo kao grehe zbog kojih upravo generacije ovog veka zaslužuju Njegovu osudu. On naglašava da će pred dolazak Sina Čovečijega biti isto kao što je bilo u danima Nojevim. „Jeđahu i pijahu, ženjahu se i udavahu do onoga dana kad Noje uđe u kovčeg, i ne osjetiše dok ne dođe potop i odnese sve.“ Upravo ovakvo stanje preovlađuje u poslednjim danima; i oni koji veruju u ove Hristove reči biće veoma oprezni da se ne odaju gresima koji opravdano zaslužuju ovakvu osudu.

Braćo, razmotrimo ovo pitanje u svetlosti koju nalazimo u Svetim spisima, i založimo se najodlučnije svojim uticajem za umerenost u svakom pogledu. Jabuke i grožđe su Božji darovi, koji se mogu upotrebiti kao odlična i zdrava hrana, a mogu se zloupotrebom pretvoriti i u ovako štetna pića. Bog već dopušta da sve učestalije bolesti napadaju i vinovu lozu i plodove jabuka zato što ih ljudi koriste na pogrešan način. Mi stojimo pred svetom kao reformatori; ne dajmo povoda nevernicima da sramote našu veru. Hristos kaže: „Vi ste so zemlji,“ „vi ste vidjelo svijetu.“ Pokažimo svojim životom da božanska milost koja preobražava zaista deluje na naše srce i na našu savest, da se rukovodimo čistim načelima zakona Božjeg, čak i onda kada ta načela traže da žrtvujemo svoje ovozemaljske interese.

Brak sa nevernicima

Draga sestro L, čula sam za tvoju nameru da stupiš u bračnu zajednicu sa čovekom koji ne prihvata tvoje versko ubeđenje, i plašim se da nisi pažljivo odmerila težinu tog važnog koraka u životu. Pre nego što preduzmeš korak koji će imati uticaja na sve u tvom budućem životu, pozivam te najusrdnije da o tom pitanju razmisliš pažljivo i uz mnoge molitve. Hoće li se taj novi odnos u tvom životu pokazati kao izvor istinske sreće? Hoće li ti to biti pomoć u tvom hrišćanskom životu? Da li je to po volji Bogu? Možeš li ti to sa sigurnošću preporučiti i drugima?

Pre nego što pristane na bračnu ponudu, svaka devojka treba dobro da se raspita da li je muškarac s kojim treba da poveže svoju životnu sudbinu dostojan takvog poverenja. Kakav je bio u prošlosti? Da li je njegov život bio čist od poroka? Da li je ljubav koju izražava plemenita i uzvišena, ili je to samo emotivna zaljubljenost? Ima li on karakterne osobine koje će je učiniti srećnom? Da li ona u njegovoj ljubavi i naklonosti nalazi radost i istinski mir? Hoće li ona moći da sačuva svoju ličnost, ili će svoje rasuđivanje i svoju savest morati da potčini kontroli svoga supruga? Kao Hristova učenica, ona ne pripada sebi, nego je otkupljena uz skupu cenu. Hoće li ono što Hristos zahteva ostati za nju najpretežnije? Hoće li svoje telo, dušu, misli i namere moći da sačuva u čistoti i svetosti? Ova pitanja su od životnog značaja za dobrobit svake žene koja stupa u bračnu zajednicu.

U domu i porodici vera je neophodna. Jedino ona može da spreči teška i velika zla koja tako često zagorčavaju bračni život. Duboka, prava i nesebična ljubav može da postoji samo tamo gde Hristos vlada. Onda su duše supružnika vezane jedna za drugu i dva života skladno se prilagođavaju međusobno. U takvom domu anđeli rado borave i njihovo sveto prisustvo posvećuje bračnu odaju. Za unižavajuću čulnost tu nema mesta. Misli se uvek uzdižu Bogu; odanost srca posvećuje se samo Njemu.

Srce prirodno čezne za ljudskom ljubavlju, ali takva ljubav nije ni dovoljno jaka, ni dovoljno čista, ni dovoljno plemenita da bi mogla da zauzme mesto ljubavi Hristove. Samo u svom

Spasitelju žena može naći mudrost, snagu i vrline neophodne da prihvati brige, odgovornost i nevolje koje život sobom donosi. Snagu i vođstvo u životu ona treba da traži samo u Njemu. Pre nego što se poveri bilo kom zemaljskom prijatelju, žena treba da se u potpunosti preda Hristu i da ne stupa ni u kakav odnos koji bi mogao da je dovede u sukob s Njim. Oni koji žele da nadu pravu sreću moraju za sve što imaju i što čine tražiti i dobiti blagoslov i odobravanje neba. Ono što je unesrećilo mnoga srca i domove mnogih upravo je neposlušnost prema Bogu. Sestro moja, ako želiš da svoj budući dom poštediš stalnog prisustva mračnih i neprijatnih senki, ne stupaj u bračnu zajednicu sa čovekom koji je u neprijateljstvu s Bogom.

Imajući na umu činjenicu da ću se sa ovim rečima sresti na Božjem sudu, preklinjem te da dobro promisliš o koraku na koji se odlučuješ. Zapitaj se najozbiljnije: „Neće li neverni suprug nastojati da moje misli odvрати od Hrista? On uživanja i zadovoljstva ovog sveta voli više nego Boga; neće li me on navesti da uživam u onom u čemu on nalazi zadovoljstvo? Put koji vodi u večni život ionako je strm, vrletan i težak. Ne opterećuj se dodatnim teretom koji će još više usporavati tvoje napredovanje. Ti imaš tako malo duhovne snage da ti je stalno neophodna pomoć, a ne smetnja i prepreke.

Izrailjcima u Starom zavetu Gospod je izričito zapovedio da ne ulaze u bračne odnose sa okolnim idolopokloničkim narodima. „Niti ulazi u bračne veze s njima;* kćeri svoje ne daj za sina njihova, niti kćeri njihove uzimaj za sina svojega.“ Naveden je i razlog za to. Predviđajući u svojoj beskrajnoj mudrosti posledice takvog braka, Gospod kaže: „Jer bi otpadila sina tvojega od mene, i služio bi drugim bogovima, te bi se razgnjevio Gospod na vas i potro bi vas brzo.“ „Jer si ti narod svet Gospodu Bogu svomemu, tebe je izabrao Gospod Bog tvoj da Mu budeš narod osobit mimo sve narode na zemlji.“ „I tako znaj da je Gospod Bog tvoj, Bog vjeran, koji drži zavjet svoj i milost svoju do tisuću koljena onima koji Ga ljude i drže zapovijesti Njegove, i plaća onima koji mrze na Njega, svima istrebljujući ih, i ne odgađa onima koji mrze na Njega, plaća svakome.“

Slične zabrane u pogledu braka hrišćana sa nevernicima postoje i u Novom zavetu. U svojoj prvoj poslanici Korinćanima, apostol Pavle piše: „Žena je privezana zakonom dokle joj god živi muž; a ako joj umre muž, slobodna je za koga hoće da se uda, samo u Gospodu“. U svojoj Drugoj poslanici Korinćanima on ponovo piše o tome: „Ne uprežite se u isti jaram s nevjernicima; jer šta ima pravda s bezakonjem? Kako li se slaže Hristos s Velijarom? Ili kakav dijel ima vjeran s nevjernikom? Kako li se slaže hram Božji sa idolima? Jer ste vi hram Boga živoga, kao što reče Bog: Useliću se u njih i živjeću u njima, i biću im Bog, i oni će biti moj narod. Zato izađite između njih, i odvojte se, govori Gospod, i ne dohvatajte se nečistog, i ja ću vas primiti, i biću vam Otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri, govori Gospod Svedržitelj“.

Zar se usuđuješ, sestro moja, da zanemariš ova tako jasna i tako izričita uputstva? Ti si dete Božje, podanik Hristovog carstva i otkupljena si krvlju Njegovom, kako se kao takva možeš povezati sa čovekom koji ne priznaje Njegove zahteve i ne potčinjava se kontroli Njegovog Duha? Biblijski propisi koje sam navela nisu reči ljudske, nego glas Božji. Kada bi mladić kojeg si izabrala bio odgovarajući životni saputnik u svakom pogledu (što nije), on ipak nije prihvatio sadašnju istinu; on je nevernik, i nebo ti ne dopušta da uđeš u večnu zajednicu s njim. Ne možeš preći preko te božanske zabrane, a da ne izložiš opasnosti spasenje svoje duše.

Želim da te upozorim na opasnost koja ti preti, pre nego što bude prekasno. Slušajući umiljate i prijatne reči navedena si da veruješ da će sve zaista biti dobro; ali ti ne možeš da čitaš pobude koje podstiču te lepe reči. Ne možeš da prozreš dubinu izopačenosti skrivene u srcu. Ne

* Prema engleskom prevodu Biblije.

možeš svojim pogledom da prodreš iza zavese i da zapaziš zamke koje sotona postavlja za tvoju dušu. On želi da te navede da nastaviš putem na kojem ćeš lakše postati meta za vatrene strele njegovih kušanja. Ne pružaj mu ni najmanje priliku za to. Dok Bog svojim Duhom utiče na um i misli svojih slugu, sotona deluje u sinovima nepokornosti. Između Hrista i Velijara nema nikakve saglasnosti. Između te dve strane ne može da postoji nikakva harmonija. Povezati se u braku sa nevernikom znači preći na tle sotonino. Ti ožalošćavaš Svetog Duha i gubiš Njegovu zaštitu. Možeš li sebi da dozvoliš tako strašan rizik u borbi za večni život?

Ti možeš reći: „Ali ja sam dala obećanje, treba li sada da povučem reč?“ Ja odgovaram: Ako si dala obećanje koje je u suprotnosti sa Svetim spisima, onda ga na svaki način bez ikakvog odlaganja povuci, i u poniznosti pred Bogom pokaj se zbog zaludenosti koja te je navela da tako nepromišljeno daješ svoju reč. Daleko je bolje povući u strahu Božjem takvo obećanje, negoli obeščastiti Tvorca ispunjavanjem svoga pogrešno datog obećanja.

Imaj na umu da je pred tobom mogućnost spasenja koju treba da iskoristiš, ili otvoren put u propast koju možeš da izbegneš. Bog će ono što je rekao stvarno i učiniti. Kad su naši praroditelji uzeli plod sa izričito zabranjenog drveta, svojom neposlušnošću oni su otvorili ustave tragediji koja preplavljuje svet. Ako se mi suprotstavljamo Bogu, i On će se suprotstaviti nama. Naša sigurnost nalazi se samo u potpunoj poslušnosti svim Njegovim zahtevima, bez obzira na cenu. Sve što On zahteva zasnovano je na beskrajnoj ljubavi i mudrosti.

Duh intenzivne svetovnosti koji danas preovlađuje, sklonost da se ne priznaju nikakvi uzvišeniji zahtevi osim ugađanja samom sebi, jedan je od znakova poslednjih dana. „I kao što je bilo u vrijeme Nojevo,“ kaže Hristos, „onako će biti i u dan Sina Čovječijega: jeđahu, pijahu, ženjahu se, udavahu se do onoga dana kad Noje uđe u kovčeg, i dođe potop i pogubi sve.“ U pogledu ženidbe i udaje pripadnici ove generacije ispoljavaju isto tako bezobzirno omalovažavanje prema zahtevima Božjeg zakona kao što se to činilo i u danima Nojevima. U hrišćanskom svetu postoji zaprepasćujuće alarmantna ravnodušnost prema učenju Božje Reči u pogledu ženidbenih veza hrišćana sa nevernicima. Mnogi koji tvrde da ljube Boga i da Ga se boje radije se rukovode ličnom sklonošću nego da savet traže na Izvoru večne mudrosti. U pitanju koje je od životnog značaja za sreću i dobrobit obeju strana, kako u ovom tako i u budućem životu, odbacuju se razum, rasuđivanje i Božji strah, i dopušta se da navladaju slepi nagoni i nepopustljiva rešenost. Ljudi i žene koji su inače razboriti i savesni zatvaraju svoje uši za bilo kakav savet; oni su potpuno gluvi za pozive i preklinjanja rodbine i slugu Božjih. Izražavanje zabrinutosti ili opomena smatra se drskim mešanjem, a savestan prijatelj koji se usudi da iznese svoj prigovor smatra se neprijateljem. Sve to biva upravo onako kako sotona želi da bude. On mrežu svojih čarolija plete oko duše dok je potpuno ne omađija i zaludi. Uzde samosavlađivanja razum prepušta čulnoj pohoti dok neposvećene sklonosti ne odnesu potpunu pobjedu; a žrtvu svega toga najzad, ali prekasno, otrežnjuje život bede i ropstva. Ovo nije slika koju je nacrtala mašta, nego prikaz surovih činjenica. Božji blagoslov i Njegovo odobravanje ne mogu da prate bračne veze koje se u Njegovoj Reči izričito zabranjuju. Godinama primam pisma od raznih osoba koje su ušle u tako nesrećan brak, i odvratne ispovesti takvih koji mi se poveravaju tako su mučne da izazivaju bol u mom srcu. Nije lako odlučiti šta da se savetuje tim nesrećnicima, ili kako da se olakša njihova teška sudbina; ali njihovo žalosno iskustvo treba da bude ozbiljna opomena za druge.

U ovom veku svetske civilizacije, kada se istorija sveta približava svome kraju i kada vreme nevolje „kakvoga nije bilo otkako je naroda“ samo što nije nastupilo, bilo bi bolje i za jednu i za drugu stranu da se bračne veze što manje sklapaju. Ali iznad svega drugog, dok sotona radi „sa

svakom prevarom nepravde među onima koji propadaju,“ neka se hrišćani čuvaju da ne ulaze u bračne veze sa nevernicima. To je u Božjoj Reči izričito naglašeno; i svi koji se boje Boga poslušaće Njegove mudro postavljene zabrane. Naša osećanja, pobude i sklonosti treba da budu usmereni prema nebu, a ne ka tako unižavajućim ovozemaljskim kanalima čulnosti i zadovoljavanja telesnih želja. Sad je vreme kad svaka duša treba da se ponaša tako kao da se nalazi pred licem Onoga koji ispituje svako srce.

Draga moja sestro, kao Hristova učenica ti treba najozbiljnije da se zapitaš: kakav će uticaj korak koji preduzimaš imati ne samo na tebe, nego i na druge. Hristovi sledbenici treba da budu i saradnici svoga Učitelja; oni moraju, kako reče Pavle, da budu „besprekorni i čestiti, djeca Božja neporočna usred roda nevaljaloga i pokvarenoga u kojemu svijetlite kao vidjela na svijetu.“ Primajući blistave zrake Sunca Pravde, mi svojim dobrim delima tu svetlost treba da prenosimo i na druge, doprinoseći tako da se ti zraci nikada ne gube niti slabe. Samo ako svojim pozitivnim uticajem sve one koji nas okružuju vodimo prema nebu možemo biti sigurni da im ne nanosimo nikakvu štetu.

„Vi ste moji svjedoci,“ kaže Hristos; i pri svakom postupku u svom životu treba da se zapitam: Kako će se to što činimo odraziti na interese carstva Hristovog? Ako si zaista Hristova učenica, odlučićeš se da nastaviš Njegovim stopama, ma koliko to bilo bolno za tvoja prirodna osećanja. Pavle kaže: „A ja, Bože sačuvaj, da se hvalim bilo čim drugim, osim krstom Gospoda našega Isusa Hrista, kojega radi razape se meni svijet, i ja svijetu.“ Ti, sestro L, treba da sedneš pored Hristovih nogu i da se učiš od Njega, kao što je to u svoje vreme učinila Marija. Bog traži od tebe da Mu u potpunosti predaš svoju volju, svoje planove i svoje namere. Hristos je voda tvog životnog puta; i ti svoj pogled s poverenjem moraš stalno upravljati samo na Njega, ne dozvoljavajući da te bilo šta odvrati od života potpune posvećenosti koji duguješ Bogu. Tvoji razgovori moraju biti o onome što je na nebu, odakle očekuješ svoga Spasitelja. Tvoja pobožnost mora biti takva da je oseće oni koji su izloženi tvom uticaju. Bog s pravom traži od tebe da se u svakom postupku u svom životu uklanjaš od svega onoga što izgleda da je zlo. Da li zaista postupaš tako? Ti si pod najsvetijom zavetnom obavezom da svoju svetu veru nipošto ne kompromituješ ujedinjujući se (bračnom vezom) sa Gospodnjim neprijateljima. Ako si u iskušenju da zabrane date u Reči Božjoj zanemariš zato što su drugi tako učinili, imaj na umu da će i tvoj primer isto tako uticati na druge. Povodeći se za tobom, drugi će postupiti slično, i tako se zlo sve više širi. Dok tvrdiš da si dete Božje, odstupanjem od Njegovih izričitih zahteva nanosiš neprocenjivu štetu onima koji očekuju od tebe da im budeš primer.

Spasavanje duše biće uvek glavni cilj onih koji ostaju u Hristu. Ali šta si ti učinila da pokažeš svoju zahvalnost Onome koji te je pozvao iz tame? „Ustani ti koji spavaš,“ naglašava apostol, „i vaskrsni iz mrtvih, i obasjaće te Hristos.“ Otrgni se iz te kobne zaludenosti koja paralizuje tvoju sposobnost shvatanja i umrtvljuje energije tvoje duše.

Predočavaju nam se najsnažniji podsticaji na vernost, najuzvišenije pobude, najslavnija nagrada. Hrišćani treba da budu Hristovi predstavnici, sinovi i kćeri Božje. Oni su Njegovi dragulji, Njegovo osobito blago. O onima koji ostanu nepokolebljivi i postojani do kraja, On kaže: „I hodiće sa mnom u bijelim haljinama, jer su dostojni.“ Za one koji se udostoje da uđu na vrata večnog blaženstva nijedna žrtva koju su podneli neće biti prevelika.

Bog neka ti pomogne da opstaneš u ovom kušanju i da sačuvaš čistotu svoje duše. Ostani u veri nerazdvojno vezana za Isusa. Nemoj da razočaraš svoga Iskupitelja!

Sveta Helena, Kalifornija, 13. februar, 1885.

Podržavanje misija u gradovima

Dragi brate M, pre nekoliko dana primila sam pismo koje si uputio starešini N, i u kojem stavljaš ozbiljan prigovor što samo vaše polje potpomaže misiju u, i naglašavaš da i ostala polja treba da se isto tako zainteresuju za tu misiju. Ali ako ta polja za sada nemaju značajnije misije na svojoj teritoriji koje bi trebalo da potpomažu, zar nema mesta u kojima bi takve misije trebalo osnivati? Kada Generalna Konferencija od vašeg polja traži da potpomažete misiju u koja je pod njenim nadzorom i brigom, to odgovorni ljudi u vašem polju treba da smatraju očevidnim dokazom poverenja koje im se ukazuje, i da radosno kažu: „Da, mi rado prihvatamo ovu svetu dužnost. Učinićemo sve što je u našoj moći da ovu misiju učinimo uspešnom i pokazaćemo da poverenje koje nam je ukazano nije bilo promašaj. Tražićemo mudrost od Boga i, ukoliko zatreba, spremni smo na samoodricanje i strogu štednju.“ Bog će vas potpomoći u radosnom obavljanju ove dužnosti, tako da će to za vas predstavljati pravi blagoslov, a ne teret niti prepreku za razvoj dela u vašoj zemlji.

Ovaj veliki grad je u mraku neznanja i zablude, a mi smo tako dugo dopuštali da i dalje ostaje u takvom stanju. Da li će nam Bog oprostiti ovu nemarnost s naše strane? Kako ćemo položiti račun za ove ljude i žene koji su pomrli ne čuvši poruku sadašnje istine, i koji bi prihvatili svetlost da im je bila prenesena? Uznemiruje me što je delo u tako dugo bilo odlagano. To što se sada tamo preduzima moglo je biti učinjeno mnogo godina ranije, i to uz daleko manje ulaganja novčanih sredstava, vremena i truda. Ipak, to sada ne sme ostati neučinjeno. Započeto na veoma skromnoj osnovi, postignuto je znatno više nego što se moglo očekivati, s obzirom na sredstva s kojima se raspolagalo. Ali se moraju pronaći povoljnije mogućnosti.

Mora se obezbediti prikladno mesto gde će narod moći da čuje istinu. Moraju se naći sredstva za izdržavanje radnika u tom misionarskom polju, kako bi oni mogli da žive, ne raskošno već skromno, ali ipak dolično. Oni predstavljaju oruđa u Božjim rukama, i ne sme se ništa reći ni učiniti što bi moglo da ih obeshrabri. Naprotiv, treba krepi njihove ruke i hrabriti njihova srca.

Vaše polje raspolaže dovoljnom zalihom sredstava da uspešno potpomaže ovaj rad; i zar knezu tame treba dozvoliti da neosporno drži u mraku naše velike gradove zato što je za održavanje takvih misija potrebno da se nešto plati? Neka se oni koji su spremni da slede Hrista u svemu prihvate ovog zadatka, čak ako je to i protiv volje propovednika i predsednika. Neka se oni koji u ovome, kao i u svemu drugom, najčešće kažu: „Molim te, izgovori me“ čuvaju da ne budu odbačeni zauvek. Neka hrišćani kojima je dužnost u srcu učine sve što je u njihovoj moći, a ostalo neka prepuste Bogu. I On će preko savesnih i odvažnih ljudi i žena učiniti ono što oni sami nikada ne bi mogli da učine. Novu svetlost i snagu dobiće samo oni koji upotrebe ono što već imaju. Kad vide da je nešto postignuto, članovi će biti pokrenuti i dobiće novu snagu i novu revnost.

Mi se obradujemo u duhu dok razmišljamo šta bi sve moglo da se učini; ali smo postidi pred svojim Tvorcem pri pomisli kako je malo toga stvarno i učinjeno. Pastiri su zanemarili svoje Bogom dane odgovornosti. Svojom ograničenošću i nedostatkom vere oni i kod drugih podstiču neoprostivi kukavičluk, neaktivnost i lakomstvo. Oni ne shvataju veličinu i značaj dela. Potrebni su ljudi čije su oči otvorene svetim pomazanjem, i koji vide i razumeju namere neba. Tada će se podići kriterijum pobožnosti i naći će se pravi misionari, spremni da se žrtvuju za istinu i njene interese. U Božjoj Crkvi nema mesta za sebične i koji samo traže udoban i lak život; Bog poziva

ljude i žene spremne na najveće napore da se zastava istine podigne u našim velikim gradovima i na najprometnijim saobraćajnim raskrscima.

Svetu treba preneti poruku opomene i upozorenja, i u smernosti treba da radimo prema mogućnostima koje nam je Bog dao. Vernici u svim zemljama treba da ustanu na rad. Kakva prava imaju ljudi uskih i ograničenih duhovnih vidika da određuju šta će njihovo polje ili Unija činiti, a šta neće? Misija u neće biti prepuštena da zavisi samo od vašeg polja; ali kada biste vi bili svim srcem u delu, vi biste bez teškoća mogli da održavate dve ovakve misije. Probudite se, braćo moja, i aktivnije pođite na rad. Vreme koje je propušteno zbog vašeg neverovanja i nedostatka hrabrosti, izgubljeno je zauvek. Neka propovednici učine ono što je njihova dužnost, i ljudi koji svim srcem ljube Boga i drže Njegove zapovesti doći će u pomoć Gospodu. Na taj način članovi Crkve se uvežbavaju za buduće napore, jer njihova spremnost na dobročinstva nikada ne treba da izostane.

Starešino M, ti si se kao predsednik organizovane Crkve u svojim načinom rukovođenja pokazao potpuno nedostojnim poverenja koje ti je kao takvom ukazano. Pokazao si se kao čovek zastarelih shvatanja i veoma ograničenih pojmova. Nisi učinio ni polovinu onoga što si mogao učiniti da si delu pristupio u pravom duhu. Mogao si da budeš osposobljeniji i znatno iskusniji nego što si danas, i daleko spremniji za uspešno obavljanje te svete i značajne dužnosti - što bi ti dalo zakonito pravo na opšte poverenje tamošnjeg našeg naroda. Ali ti si, kao i ostali propovednici u vašoj državi, propustio da napreduješ na putu koji je Božje providenje otvorilo pred vama; nisi dozvolio da Duh Sveti u tvom srcu izvrši dublju promenu, da bi Bog preko tebe mogao da govori svom narodu. Ako u ovoj krizi učiniš bilo šta čime ćeš podstaći sumnju i nepoverenje vernika u vašoj državi, sprečavajući ih da se svim srcem angažuju u ovom delu, bićeš za to odgovoran pred Bogom. Da li ti je Bog pružio nepobitne dokaze da braća u vašoj državi nisu dužna da misiju u prigrlje tako svesrdno kao što je Hristos njih prigrlje? Da si živeo u skladu sa primljenom svetlošću, ti bi svojom verom hrabrio i podržavao tu misiju.

Prvo se sam moraš napajati na dubokim tokovima milosti i spasenja, da bi mogao i druge privesti Onome koji je Izvor žive vode. Kao predsednik organizovane Crkve u svom delokrugu, sa iskustvom i uticajem koji takav položaj donosi, dužan si da članove hrabriš i podstičeš na nove napore i veće odgovornosti, a ne da ih obeshrabruješ i činiš malodušnima. Oni koji se nalaze na odgovornim položajima imaju naročite odgovornosti; oni su dužni da nesebično ulažu napore, koje samoživi rado izbegavaju. Ali kada pastiri zanemare dužnost, Gospod preuzima brigu za svoje ugroženo stado.

Tvoj rad, brate moj, pokazuje da uopšte nisi shvatio svetost i ozbiljnost svojih obaveza. Pokazano mi je da ti imaš sposobnosti da u svom radu budeš mnogo uspešniji nego što si do sada bio, i Bog u tom pogledu od tebe zahteva daleko više. On traži vernost i potpunu odanost delu. Delo spasavanja duše predstavlja najuzvišeniji i najplemenitiji zadatak koji je ikada poveren smrtnom čoveku; stoga ne dozvoli da se bilo šta ispreči između tebe i tog svetog zadatka, i da to obuzme tvoj um i oslabi tvoje rasuđivanje. Čoveku koji se nalazi na tako odgovornom položaju kakav je tebi poveren, večni interesi moraju biti pretežniji od svega drugog, a ovozemaljske brige i poslovi dolaze na drugo mesto. Ti si Hristov predstavnik; i sve koji su povereni tvojoj brizi treba da hrabriš i podstičeš na viša duhovna dostignuća, na čistiji i svetiji život. U svojim naporima da spasavaš duše od propasti i da vernike podižeš u istini i pravdi neophodna ti je taktičnost, mudrost i duhovna snaga koju možeš dobiti samo neprekidnim održavanjem zajednice sa Bogom. To Bog s pravom traži od tebe kao i od svakog propovednika koji se posvetio Njegovom delu. Svoju odanost raspetom Iskupitelju treba da pokažeš potpunim shvat anjem svete obaveze da

svakog vernika pokažeš savršenim u Hristu Isusu.

Na položaju koji zauzimaš ti si - svetim životom, usrdnom molitvom, brižljivim i savesnim obavljanjem svojih svakodnevnih dužnosti - mogao da postigneš daleko više. Znatno više mogao si da doprineseš u savesnom opominjanju, ukorima i usrdnim pozivima. To zahteva angažovanje ne samo umnih sposobnosti, nego i toplinu srca. Istina prikazana onako kakva je ona u Hristu Isusu ne ostaje bezuspešna. Tebi nedostaje usrdna i delotvorna vera u porodici. Zahteve Božje ti ne shvataš i ne ostvaruješ zato što si dozvolio da sebičnost i lični interesi pomrače tvoj um i izopače tvoje rasuđivanje. Svoju dušu treba da oslobodiš ovozemaljskih briga i poslova, i da pred očima imaš samo slavu Božjeg imena.

Večna sudbina svih uskoro će biti odlučena. Iz Ilionisa, Viskonsina, Ajove i ostalih Unija i polja desetine propovednika treba revnosno da pođu na objavljivanje poslednje opomene. I zar u takvom vremenu najodgovorniji ljudi u Crkvi treba da odlažu oružje i izbegavaju teško breme odgovornosti? Zar da oni svojim glasom i svojim perom obeshrabrujuće deluju na one koji imaju volju da rade? Svaki postupak kojim oni bilo koga ohrabruju u neaktivnosti i neverovanju predstavlja najveći zločin s njihove strane. Oni vernike, naprotiv, treba da podstiču na što revnosnije učestvovanje u delu Božjem i zalaganje u spasavanju duša; i nikada na njihov um ne smeju ostaviti ni najmanji utisak da su žrtve koje podnose za delo Božje prevelike ili da se od njih previše zahteva. U borbi za spasenje moramo biti spremni na žrtvu. Sada je vreme da radimo, da se suočavamo sa teškoćama i opasnostima i da ih savladujemo. Bog nam u svome providenju nalaže: „Idite napred,“ ne natrag u Egipat; i propovednici svojim izlaganjem, umesto da ugađaju narodu, treba da bude one koji spavaju.

Brate M, u tvom pismu kao starešine vidim sklonost neverovanju, nedostatak zdravog suda i razlikovanja. Svojim stavom ti samo potvrđuješ istinitost svedočanstva koje sam vam uputila. Delo koje ti je povereno ti ograničavaš i sprečavaš na putu njegovog napredovanja, zato što ne uzdižeš kriterijum istine. Ovde ću navesti nekoliko odlomaka iz tog svedočanstva, koje sam napisala u toku zasedanja Generalne konferencije u Batl Kriku, novembra meseca 1883. godine: -

„Naš razgovor u pogledu misije u ostavio je neprijatan utisak na moju dušu. Nemoj misliti da su moje primedbe u pogledu te misije bile prestroge. Ti si sa velikim zadovoljstvom govorio o načinu na koji je tamošnje delo vođeno. Dodao si da su brat O i ostali koji s njim saraduju spremni na sve da nastave tako; da imaju malu sobu u potkrovlju, gde sebi pripremaju i hranu; i da uspešno nastavljaju delo Božje na najštedljiviji način. Tvoja shvatanja o tom pitanju nisu pravilna. Svetlost koju vam je Bog dao - svetlost dragocenija od srebra i zlata - treba da se širi na način koji predstavlja obeležje Njegovog dela. Braća koja su angažovana u toj misiji nisu oslobođena ljudskih slabosti i nemoći; i ako se ne posveti dužna pažnja njihovom zdravlju, to u velikoj meri može da bude prepreka za njihov dalji rad. Oni koji se nalaze na čelu dela ne bi smeli dozvoliti da se i dalje nastavlja sa takvom praksom. Članove treba učiti da svojim priložima potpomažu delo, kako radnici ne bi bili primorani na takva lišavanja. Kao pristavi Božjih dobara oni ne smeju dozvoliti da žrtvu podnose samo njih nekoliko dok ostali uživaju u izobilju hrane, odeće i svega drugog, ne misleći uopšte na svetost naših misija niti na svoje dužnosti i obaveze prema njima.

„Pokazano mi je brate M, da kao starešina nemaš pravilnu predstavu o delu, niti uviđaš značaj i važnost istog. Propustio si da narod vaspitavaš u duhu istinske samopožrtvovanosti i odanosti delu. Plašio si se da imućnima ukažeš na njihovu dužnost; a kad bi i uložio neki bojažaljivi napor u dobrom pravcu, a oni počeli da se izgovaraju i iznalaze neznatne zamerke u pogledu rukovođenja delom, prihvatio si pretpostavku da su oni možda u pravu. Takvi izgovori,

dok su u njima razvijali sumnju i neverovanje, uticali su negativno i na tvoje srce, a oni su još bolje naučili kako da ignorišu svaki tvoj napor u tom pravcu. Kad su oni podsticali sumnju i neverovanje u *Svedočanstva*, ti nisi učinio ono što si bio dužan učiniti da iskoreniš i same takve nagoveštaje. Trebalo je da im predočiš činjenicu da je upravo sotona taj koji stalno iznalazi nedostatke, sumnjiči, optužuje i opada braću, i da je veoma opasno zauzimati takav stav.

„Brate moj, takvim svojim postupcima ti nisi ohrabrio ljude da se posvete propovedničkom pozivu. Umesto što se trudiš da smanjiš izdatke dela, tvoja je dužnost da narodu objasniš činjenicu da je „poslenik dostojan svoje plate.“

„Članove treba duboko osvedočiti da je njihova sveta dužnost da se pošteno i odgovorno odnose prema delu Božjem, ne dozvoljavajući da se na njima nađe krivica najgore vrste - zakidanje Boga u desetku i prinosima. Kad se radnici primaju na rad u delu Božjem, oni se ne smeju primoravati da pristanu na niska primanja zato što u blagajni nema više sredstava. Mnogima se na taj način uskraćuje ono što im po pravilu pripada, a to je u Božjim očima isto tako zločin kao i zakidanje redovne plate zaposlenima u bilo kom drugom poslu.

Ima sposobnih ljudi koji bi rado pošli da rade u pojedinim našim poljima; ali nemaju hrabrosti da se odluče na taj korak, jer moraju imati sredstva za izdržavanje svojih porodica. Dozvoliti da se u jednoj organizovanoj Uniji ili polju, zbog neplaćenih časnih obaveza onemogućiti dalji rad, predstavlja najgoru vrstu upravljanja. Takvim načinom postupanja mnogi su prevareni i zakinuti; a prevara u bilo kom pogledu nije po volji Bogu.

Ako predsednici i ostali služitelji Crkve upečatljivo predoče narodu koliko je pogrešno zakidati Boga, i ako oni sami u pravom duhu pobožnosti osećaju teret dela, Bog će učiniti da takvo njihovo zalaganje bude za narod pravi blagoslov, i njihovi naponi urodice plodom. Svoju dužnost da tako poučavaju članove, mnogi propovednici ne ispunjavaju. I pored propovedanja s katedre, postoji važan zadatak koji se mora izvršiti. Da je to učinjeno onako kako je Bog odredio, imali bismo u polju mnogo veći broj radnika. I kad bi propovednici savesno obavljali svoju dužnost poučavajući svakog člana, bio on bogat ili siromašan, da prilaže u srazmeri sa onim što je Gospod njemu dao, u blagajni bi bilo dovoljno sredstava, radnici bi mogli biti zaslužno nagrađeni; i misijski rad bi napredovao u svim oblastima i u svakom pogledu. Bog mi je pokazao da su mnoge duše u opasnosti da zauvek propadnu zbog sebičnosti i ljubavi prema ovom svetu, a krivicu za to snose duhovni stražari jer su zanemarili svoju dužnost. Upravo to sotona želi da vidi i zbog toga on likuje.

U delokrugu propovednika spadaju sve grane dela. Niko, prema božanskom uređenju, nije dužan da ide za njima i da obavlja njihov nezavršeni posao. Crkva nije dužna da se izlaže naknadnim troškovima zapošljavajući druge radnike koji će ići za njima da ispravljaju nedostatke koje su oni propustili svojom nemarnošću u radu. Dužnost je predsednika da budno vodi nadzor nad radnicima i njihovim radom, tražeći od njih da svoje obaveze ispunjavaju verno i savesno, jer se u Crkvi koja zakida Boga ne može očekivati nikakav napredak. Nedostatak duhovnosti u našim redovima najčešće je posledica sebičnosti koja zabrinjavajuće sve više uzima maha. Sebična težnja za sticanjem ovozemaljskog blaga postavlja se između duše i Boga. Ljudi se tako grčevito drže ovog sveta kao da samo od toga zavisi njihov opstanak i kao da Bog uopšte ne vodi brigu o njima. U takvom nastojanju da sve brige o sebi i svojoj budućnosti preuzme samo na sebe, oni su stalno zabrinuti, uznemireni i potišteni, držeći se nerazdvojno svojih velikih poseda i još ih uvećavaju.

Apostol Jakov kaže: „Gle, više plata vaših poslenika, koji su radili njive vaše, a vi ste im zakinuli.“ Obično se misli da se ovo odnosi samo na bogataše koji iznajmljuju nadničare i ne

plaćaju im dovoljno za njihov trud, ali te reči imaju i šire značenje. To se još više odnosi i na one koji su prosvetljeni Božjim Duhom a ipak se u velikoj meri rukovode istim načelom kao i pomenuti bogataši koji svoje iznajmljene sluge eksploatišu uz najnižu nadnicu.“

Najozbiljnije vas opominjem ne zauzimajte stav sličan nevernim izviđačima, koji su bili poslani da izvide obećanu zemlju. Kada su se ti izviđači vratili sa svoga puta, izrailjski zbor ih je željno očekivao gajeći pri tom velike nade. Novost o njihovom povratku prenošena je od plemena do plemena i pozdravljena s velikom radošću. Narod je hrlio u susret glasnicima koji su bili umorni od napornog pešačenja prašnjavim putevima i vidno opaljeni vrelim zracima žarkog Sunca. Da bi pokazali plodnost zemlje koju su uhodili, oni su doneli i neke od plodova te zemlje. Radujući se što će doći u posed tako plodne zemlje. Izrailjci su pažljivo slušali izveštaj koji su izviđači podnosili Mojsiju, ne dozvoljavajući da im promakne nijedna jedina reč. „Idosmo u zemlju u koju si nas poslao“, počеше oni svoje izlaganje, „doista teče u njoj mlijeko i med; evo i roda njezina.“ Oduševljeni ovim, Izrailjci su željno očekivali da u poslušnosti glasu Gospodnjem odmah krenu u osvajanje zemlje.

Međutim, izviđači nastaviše: „Ali je jak narod koji živi u toj zemlji, i gradovi su im tvrdi i vrlo veliki; a vidjesmo ondje i sinove Enakove.“ Tada se prizor promeni. Nada i hrabrost ustupiše mesto kukavičkom očajanju dok su izviđači ispoljavali osećanja svojih neverničkih srca ispunjenih obeshrabrenošću pokrenutom od samog sotone. Njihovo neverovanje bacilo je senku sumornosti na čitav zbor, a moćna sila Božja koja se tako često pokazivala u korist izabranog naroda, potpuno je zaboravljena.

Narod je u svom razočaranju i beznađu pao u krajnje očajanje. Mešavinom bolne kuknjave i glasnog gundanja nastade prava konfuzija. Shvatajući situaciju, Halev smelo ustade u odbranu onoga što je Bog rekao, čineći sve što je bilo u njegovoj moći da osujeti uticaj svojih nevernih saputnika. Za nekoliko trenutaka narod se stišao da bi saslušao reči nade i ohrabrenja u pogledu obećane zemlje. On nije osporavao ono što je već bilo rečeno; zidovi su visoki, a Hananejci snažni ratnici, ali je zemlja doista dobra. „Hajde da idemo da je uzmemo, jer je možemo pokoriti,“ naglasio je on. Ali ga desetorica prekidoše, iznoseći smetnje i teškoće u još crnijim bojama nego što su u početku rekli. „Ne možemo ići na onaj narod,“ izjaviše oni, „jer su jači od nas.“ „Sav narod koji vidjesmo u njoj jesu ljudi vrlo veliki. Vidjesmo ondje i divove, sinove Enakove, roda divovskoga, i činjaše nam se da smo prema njima kao skakavci, takvi se i njima činjasmo.“

„Tada se podiže sav zbor i stade vikati i narod plakaše onu noć.“ Ljudi koji su se tako dugo borili sa izopačenošću Izrailja znali su veoma dobro šta će sada da bude. Ispoljavanju revolta ubrzo je usledila otvorena pobuna; sotona je potpuno zagospodario i ljudi su se ponašali kao da su izgubili razum. Proklinjali su Mojsija i Arona, zaboravljajući da Bog čuje njihove bezbočničke reči i da, zaklonjen stubom oblaka, Anđeo Njegovog prisustva posmatra izlive njihove izbezumljenosti. U svojoj ogorčenosti i ljutini oni su vikali: „Kamo sreće da smo pomrli u zemlji Misirskoj ili da pomremo u ovoj pustinji! Zašto nas vodi Gospod u tu zemlju da izginemo od mača; žene naše i djeca naša da postanu roblje? Nije li bolje da se vratimo u Misir? I rekoše među sobom: Da postavimo starješinu, pa da se vratimo u Misir.“

U poniženju i bolu Mojsije i Aron „padoše ničice pred svim zborom sinova Izrailjevih,“ ne znajući šta da preduzmu da bi ih odvratili od njihove nepromišljene i plahovite namere. U nastojanju da smire pobunu, Halev i Isus Navin uđoše među narod, i razdirući svoje haljine u znak bola i gnušanja podigoše snažno svoje glasove koji su nadjačali buru bolnog jadikovanja i buntovničkog očaja: „Zemlja koju prođosmo i uhodismo, vrlo je dobra zemlja. Ako smo mili

Gospodu, On će nas odvesti u tu zemlju, i daće nam je; a to je zemlja u kojoj teče mlijeko i med. Samo se ne odmećite od Gospoda, i ne bojte se naroda one zemlje; jer ih možemo pojesti; odstupio je od njih zaklon njihov, a s nama je Gospod, ne bojte ih se.“

Lažni izveštaj nevernih izviđača ipak je u potpunosti prihvaćen, čime je savkoliki zbor sinova Izrailjevih bio obmanut, što je upravo i bila sotonina namera; a glas Božji koji se čuo preko Njegovih vernih slugu bio je potpuno zanemaren. Izdajnici su izvršili svoj zadatak. I čitav zbor se jednoglasno složio u odluci da Isusa Navina i Haleva „pobiju kamenjem.“

I tada se Svemoćni Bog sam otkrio pobunjenom zboru svog neposlušnog naroda. „Ali se pokaza slava Gospodnja svim sinovima Izrailjevim u šatoru od sastanka.“ Kakav teret je bio položen na Mojsija i Arona i kako usrdno su oni vapili Bogu da ne uništi svoj narod! Pozivajući se na čudesno ispoljavanje božanske sile koja je učinila da ime Boga Izrailjevog postane strah za njihove neprijatelje, Mojsije se u svojoj molitvi najusrdnije zalagao da se neprijateljima Boga i Njegovog naroda sada ne pruži prilika da trijumfuju, govoreći: „Nije mogao Gospod dovesti naroda ovoga u zemlju koju im je sa zakletvom obećao, zato ih pobi u pustinji.“ Gospod je uslišio ovu Mojsijevu molitvu; ali je ipak naglasio da oni koji su se - posle tolike osvedočenosti o Njegovoj sili i slavi - pobunili protiv Njega, moraju propasti u pustinji; oni nikada neće videti zemlju koja im je obećana u naslede. Ali za Haleva je rekao: „A slugu svojega Haleva, u kojem bješe drugi duh, i koji se sasvim držao mene, njega ću odvesti u zemlju u koju je išao, i potomstvo će je njegovo naslijediti.“

Ono što je Halevu dalo takvu hrabrost bila je vera u Boga; ta vera dala mu je snagu da se ne boji ljudi, čak ni silnih divova, sinova Enakovih, i da smelo i odlučno ustane u odbranu pravde. Svemoćni Vojskovođa nebeskih armija i danas predstavlja izvor sa koga svaki pravi vojnik krsta Hristovog treba da prima snagu i hrabrost, da bi savladao prepreke koje često izgledaju nesavladive. Zakon Božji je omalovažen; i oni koji žele da izvršavaju svoju dužnost uvek moraju biti spremni da govore ono što Bog od njih zahteva, a ne reći sumnje, obeshrabrenosti i očajanja.

Brate M, možda te kao starešinu mnogi podržavaju, kao što su i neverni izviđači imali podršku mnogih, ipak osećanja izražena u tvom pismu nisu pokrenuta od Gospodnjeg Duha. Čuvaj se da tvoje reči i tvoj duh ne budu slični njihovima i da tvoj rad nosi isto tako rušilačko obeležje. U danima kao što su ovi, ne smemo gajiti nijednu misao niti čak šapatom izustiti ijednu reč sumnji ili neverovanja, niti pak ohrabrivati bilo koji akt služenja samom sebi. To su činili u Gornjoj Kolumbiji i u Severnopacifičkoj uniji; i dok smo bili tamo osetili smo do izvesne mere bol, poniženje i obeshrabrenost koje su Mojsije i Aron, Halev i Isus Navin doživeli po povratku izviđača. Naša nastojanja da nastali tok zbivanja usmerimo u suprotnom pravcu koštala su nas teških napora, velike zabrinutosti i duševnog bola. Delo reforme u tim oblastima tek je otpočelo. Potrebno je vreme da se savladaju neverovanje, nepoverenje i dugogodišnje sumnje. Sotona je u tim unijama veoma uspešno sprovodio svoje namere zato što je našao ljude koje je mogao da upotrebi kao svoje agente.

Za ljubav Hrista i istine radi, brate M, nemoj da delo u svojoj Uniji ostaviš u takvom stanju da onome ko te nasledi bude nemoguće da sve to dovede u red. Ljudi su prihvatili uska i ograničena shvatanja o delu; sebičnost se ohrabruje i podstiče, a svetovnost ne ukorava. Pozivam te učini sve što je u tvojoj moći da neutrališeš negativan uticaj koji si do sada izvršio u toj Uniji i žalosne posledice zapostavljanja dužnosti, i da na taj način pripremiš polje za drugog radnika. Ako to ne učiniš, onda neka se samo Bog smiluje na one koji će te naslediti. Predsednici Unija i samostalnih polja treba da budu ljudi kojima se zaista može poveriti delo Božje. Oni treba da budu ljudi čestiti, nesebični, pobožni i vredni hrišćani. Ukoliko im nedostaju ove vrline, onda

skupštine koje su poverene njihovoj brizi ne mogu napredovati. Oni, čak i više od ostalih propovednika, treba da budu primer svetog življenja i nesebične odanosti delu Božjem, kako oni koji prirodno gledaju na njih ne bi bili zavedeni. Međutim, neki od njih često pokušavaju da služe i Bogu i mamoni. Oni ne znaju šta znači samoodricanje niti osećaju bilo kakav teret za duše. Kada delo Božje strada njih to ne zaboli u duši niti ih savest uopšte uznemirava. Oni u svom srcu sumnjaju u *Svedočanstva* Duha Božjeg i dovode u pitanje njihovu istinitost. Oni ne nose Hristov krst, niti znaju šta je revnovanje u Njegovoj ljubavi. Oni nistu verni pastiri u nadgledanju stada koje im je povereno; zato se na dan Božjeg suda neće radovati kad se suoče sa zapisom o svojim delima.

Koliko se mnogo traži od propovednika da u svom radu budno bdiju nad dušama kao oni koji će morati da polažu račun za njih! Kakva odanost, iskrenost namere, kakva uzvišena pobožnost treba da se vidi u njihovom životu i karakteru! Koliko se samo gubi zbog nedostatka taktičnosti i veštine u izlaganju istine drugima, koliko je nepažljivog ponašanja, neučtivosti u govoru i svetovnosti, čime se ni na koji način ne prikazuje Hristov karakter ni ukus neba. Vreme za rad naglo se bliži kraju. Na nebu će uskoro biti izgovorene reči: „Ko čini nepravdu, neka čini još nepravdu; i ko je pogan, neka se još pogani, i ko je pravedan, neka još čini pravdu; i ko je svet, neka se još posvećuje.“ Crkva se u ovim ozbiljnim danima poziva na posebnu budnost zato što je sotona sve žešći u svojim napadima. Njegova delatnost vidi se na svakom koraku, a propovednici i narod se ipak ponašaju kao da nisu svesni njegovog lukavstva i kao da su paralizovani njegovom silom. Duhovno probuđenje neophodno je svakom članu Crkve. Neka radnici uvek imaju na umu činjenicu da vinograd u kojem rade nije njihovo vlasništvo, već pripada njihovom Gospodaru koji im je, otišavši na dalek put, stavio u zadatak da u Njegovom odsustvu čuvaju ono što im je poverio; i da će Mu - ukoliko ne opravdaju dobijeno poverenje - pri Njegovom povratku morati da polože račun.

Dok oni koji stalno sumnjaju i govore o nemogućnosti, drhteći i pri samoj pomisli na visoke zidove i moćne divove, neka u prve redove istupe oni koji, poput vernog Haleva, imaju „drugi duh.“ Božanska istina koja donosi spasenje dopreće do srca slušalaca, ukoliko joj propovednici i takozvani vernici ne stoje na putu, kao što su to činili neverni izviđači. Naše delo zahteva odlučne napore. Nešto se mora učiniti da se svetlu prenese opomena; neka se ne začuje nijedan glas koji bi podsticao sebične interese i zanemarivanje misionjskih polja. Moramo probuditi svoje uspavane i umne i fizičke snage, posvećujući se delu svim srcem i svom dušom. Celo nebo je zainteresovano za naš rad, i Božji anđeli se stide zbog naše neaktivnosti.

Ozbiljno sam zabrinuta zbog ravnodušnosti većine naših članova. Slično stanovnicima Miroza (Sud. 5,23) oni propuštaju da dođu u pomoć Gospodu. Oni ravnodušno ostaju skrštenih ruku, smatrajući da su za rad na spasavanju duša odgovorni samo propovednici. Ali Bog je svakom pojedincu odredio njegov zadatak - ne samo da radi na svojim njivama kukuruza i pšenice, nego i da se najusrdnije zalaže u naporima za spasavanje duša. Brate M, ni ti kao starešina, niti bilo koji od propovednika, ni u najmanjoj meri ne biste smeli da gasite duh misionjske revnosti koji danas postoji, jer to Bog zabranjuje. Zar to, naprotiv, ne bi trebalo da podstičete i svojim rečima i svojom usrdnom revnošću? Gospod nas je učinio čuvarima svoga zakona; On nam je poverio svete i večne istine koje smo - u savesnom opominjanju, ukoravanju i ohrabivanju - dužni da prenosimo i na druge. Posredstvom železnica i parobroda mi smo danas povezani sa svim krajevima sveta i pristup sa porukom istine omogućen je za sve narode. Zato sejmo seme jevanđeljske istine „pokraj svake vode,“ jer ne znamo koje će biti uspešnije, ovo ili ono, ili će i jedno i drugo doneti obilan rod. Pavle može da seje, Apolo da zaliva, ali Bog je taj

koji daje da posijano nikne i uzraste.

„Tako da se svijetli vaše vidjelo pred ljudima, da vide vaša dobra djela, i slave Oca vašega koji je na nebesima.“ Nemojte svoje svetiljke skrivati pod sud, nego ih stavite na svećnjak da svetle svima koji su u kući. „Niste svoji,“ kaže apostol, „jer ste kupljeni skupo“ dragocenom krvlju Sina Božijeg. Stoga nemamo pravo da živimo samo za sebe. Svaki propovednik i svaki član Crkve treba da budu odani misionari i radnici, koristeći svoje talente, svoj uticaj i svoja sredstva u službi Gospodu; jer praktično dobročinstvo predstavlja životno načelo hrišćanstva. Jedino praktičnom primenom ovog načela možemo da donosimo snopove Gospodaru žetve, dok zapostavljanjem istoga samo ometamo delo Božje i predstavljamo prepreku na putu spasavanja duša.

Propovednici su zanemarili da u propovedanju Jevanđelja naglašavaju i važnost dobročinstva. Desetak i darovi predstavljaju predmet kojem oni u svom izlaganju ne posvećuju dovoljno pažnje i vremena. Ljudi po prirodi nisu skloni dobročinstvu, već tvrdičluku, gramžljivosti i samoljublju. I sotona je uvek spreman da im prikaže u kolikom su dobitku ako sav svoj novac upotrebe na sebične ovozemaljske ciljeve; i raduje se kad ih navede da izbegavaju svoje dužnosti i zakidaju Boga u desetku i prinosu. Ali pred Bogom niko neće imati nikakav izgovor za to. „Neka svaki od vas ostavlja kod sebe sakupljajući koliko može“, kaže apostol. Bogati i siromašni, mladići i devojke, svi koji ostvaruju prihode - svi treba da odvajaju deo koji Bog s pravom zahteva. Duhovna dobrobit svakog člana Crkve zavisi od njegovih ličnih napora i potpune odanosti Bogu. Apostol Pavle kaže: „Bogatima na ovome svijetu zapovijedaj da se ne ponose niti uzdaju u bogatstvo propadljivo, nego u Boga živoga koji nam u izobilju daje sve životne potrebe, neka čine dobro, neka se bogate u dobrim djelima, neka budu darežljivi i spremni da dijele s drugima, spremajući tako sebi dobar temelj za budućnost, da dobiju život vječni.“ Od svih se s pravom očekuje da pokažu najdublje interesovanje za delo Božje u svim njegovim granama; i svi će biti izloženi strogom i neočekivanom proveravanju da bi se pokazalo da li su dostojni da prime pečat Boga živoga.

Svi treba da budu svesni činjenice da nisu vlasnici onoga što imaju, već samo pristavi; i da dolazi vreme kad će morati da polože račun kako su raspolagali blagom svoga Gospodara. Sredstva su stalno potrebna za širenje Božjeg dela. Trebalo bi da svi, ugledajući se na Davidov primer, iskreno kažu: „Jer je od Tebe sve i iz Tvojih ruku primivši dasmo Ti.“ U raznim mestima treba osnivati škole, štampati naše publikacije, podizati Molitvene domove u velikim gradovima i slati radnike, ne samo u gradove, nego i „na puteve i među ograde.“ A sada vam se, braćo moja koja verujete u istinu, ukazuju prilike i mogućnosti za to. Nalazimo se na granicama večnog sveta. Mi očekujemo slavnu pojavu našeg Gospoda; noć prolazi i dan je na pomolu. Kada u potpunosti shvatimo veličinu plana iskupljenja bićemo mnogo hrabriji, samopožrtvovaniji i odaniji nego što smo sada.

Da bi naši napori bili krunisani uspehom moramo da izvršimo jedan veliki zadatak. Moramo da sprovedemo odlučnu reformu u svojim domovima i u Crkvi. Roditelji moraju da rade na spasavanju svoje dece. Bog će blagosloviti i potpomoći naše napore kada sa svoje strane učinimo sve ono što nam je On stavio u zadatak i za šta nas je osposobio; ali zbog našeg neverovanja, svetovnosti i nehata, duše otkupljene Hristovom krvlju umiru u svojim gresima i to u samoj senci naših domova. Zar da sotona uvek tako trijumfuje? O, ne! Svetlost koja zrači sa krsta Golgote ukazuje na delo daleko veće od svega što su naše oči do sada videle i to će se sigurno ostvariti.

Treći anđeo, koji leti posred neba objavljujući svetu zapovesti Božje i svedočanstvo Isusovo, predstavlja naše delo. I dok anđeo nastavlja da leti, poruka ne gubi ništa od svoje snage,

jer je Jovanu pokazano da ona postaje sve jača i jača, dok svojom slavom ne obasja celu zemlju. Put naroda koji drži Božje zapovesti vodi napred, i samo napred. Poruka istine koju mi nosimo mora se objaviti svakom narodu, svakom jeziku i svakom plemenu. Ona će uskoro da preraste u glasan poklič, i zemlja će biti osvetljena njenom slavom. Da li se pripremamo za to veliko izlivanje Duha Božjeg?

U ovom delu biće upotrebljena ljudska oruđa. Revnost i energija moraju se pojačati; talenti koji su zardali zbog neaktivnosti moraju se usijati od neprekidne upotrebe u službi. Glas koji se neretko može čuti: „Sačekaj, ne dozvoli da te opterete bremenom odgovornosti i obaveza,“ glas je kukavičkih izviđača. Nama su danas potrebni ljudi koji će, poput Haleva, istupiti u prve redove - Čelovođe u Izrailju koji ohrabrujućim rečima snažno pozivaju na neposrednu aktivnost. Kada sebični, oni koji samo traže ličnu udobnost i paničari, plašeći se gorostasnih divova i neosvojivih zidova, buntovnički pozivaju na odstupanje, neka se začuje glas vernih Haleva, čak i ako kukavice podignu kamenje na njih spremni da ih kamenuju zbog njihovog vernog svedočanstva!

Možemo li da ne prepoznamo znake vremena? Možemo li da ne vidimo kako sotona revnostno veže kukolj u snopove, ujedinjujući podanike svoga carstva, kako bi što uspešnije mogao da zavlada svetom? To međusobno povezivanje onih koji predstavljaju kukolj napreduje mnogo brže nego što mi i zamišljamo. Sotona na sve moguće načine nastoji da spreči širenje istine. On teži da u Crkvi stvori suprotnost mišljenja i stalno podstiče svetovnost i tvrdičluk. U svom delovanju on nastupa lukavo i dovrtljivo kao zmija, a kad proceni da žrtvu treba zastrašiti onda zna da rikne kao razjareni lav. Njegov jedini cilj je uništenje duša, i samo u tome on nalazi svoje zadovoljstvo; i zar mi sve to treba da posmatramo kao paralisani? Zar će oni koji tvrde da veruju u istinu, slušajući došaptavanje lukavog neprijatelja, dozvoliti sebi da postanu sebični i skučeni i da ih interesi ovoga sveta potpuno spreče u njihovim naporima na spasavanju duša?

Na vrata neba ući će samo pobednici. Kako su izvojevali svoje pobede, mnogi od iskupljenih će u potpunosti saznati tek kada se sa granama palme u svojim rukama i krunisani zlatnim krunama sakupe oko Božjeg prestola. Tek tada će shvatiti kakvom je silom sotona nastojao da zagospodari ljudskim umom, kako je vezao za sebe duše koje su laskale sebi da čine volju Božju. Uvideće da se podloj sili njegovog lukavstva nikada ne bi mogli odupreti da sa njihovim ljudskim naporima nije bila kombinovana božanska sila. Čovek mora da postane pobednik i nad samim sobom; svoju narav, svoje sklonosti i svoj duh on mora u potpunosti da potčini volji Božjoj. Hristova pravda i Njegova sila dovoljne su za spasenje svih onih koji se pozovu na Njegove zasluge.

Zato se najusrdnije odlučimo da pružimo otpor tom strašnom neprijatelju. U tom cilju potrebno nam je sve oružje Božje. Vreme prolazi i mi se naglo približavamo svršetku našeg kušanja i proveravanja. Hoće li naša imena ostati zapisana u životnoj knjizi Jagnjeta, ili ćemo se naći među nevernima? Hoćemo li se naći u broju onih koji će se okupiti oko velikog belog prestola, pevajući pesme iskupljenih? U tom mnoštvu neće se naći nijedan od hladnih formalista. Svaka duša biće najiskrenije odana Bogu, svako srce prepuno zahvalnosti za Njegovu čudesnu ljubav i neshvatljivu milost koja je omogućila pripadnicima Njegovog naroda da u borbi protiv greha izađu kao pobednici. A glasovi svekolikog mnoštva odjekivaće snažno u pesmi: „Spasenje je u Bogu našem koji sjedi na prijestolu i u Jagnjetu.“

Pravi misionarski duh

Pravi misionarski duh je duh Hristov. Iskupitelj sveta bio je veliki Uzor pravog misionara.

Mnogi od Njegovih sledbenika radili su usrdno i nesebično na spasavanju ljudskog roda; ali rad nijednog čoveka ne može se uporediti sa samoodricanjem, spremnošću na žrtvu i dobročinstvom našeg Uzora.

Ljubav koju je Hristos pokazao prema nama ne može se ni sa čim uporediti. Kako je usrdno i revnosno bilo Njegovo zalaganje! Kako je često potpuno usamljen, na padini gore ili u povučenoj vrta, u žarkoj molitvi izlivaio vapaje svoje duše u uzdasima bolnim i suzama! Kako je istrajan bio u ponavljanju svojih zahteva i molbi u korist grešnika! Čak je i na krstu zaboravio na svoje patnje u dubokoj ljubavi prema onima radi čijeg spasenja je došao na ovaj svet! Kako je hladna naša ljubav, kako je slabo naše interesovanje u poređenju sa ljubavlju i interesovanjem koje je ispoljavao naš Spasitelj! Isus je žrtvovao sve pa čak i svoj život da bi iskupio naš pali rod; a kako mi rado iznalazimo izgovor da ne damo za Njega sve što imamo! Naš Spasitelj je dobrovoljno pristao na mukotrpane napore, prezir i stradanja. Za sve vreme svoje velike misije, radi koje je i došao na ovu Zemlju, bio je odbačen, ismejavan i prezren.

Braćo moja i sestre, da li se pitate na čiji primer treba da se ugledamo? Ja vam ne ukazujem na velike i dobre ljude, nego na samog Iskupitelja sveta. Ako želimo da imamo pravi misionarski duh, moramo biti prožeti Hristovom ljubavlju; gledajući na Začetnika i Svršitelja naše vere, moramo proučavati Njegov karakter, negovati Njegov duh krotosti i smernosti, i verno ići Njegovim tragom.

Mnogi misle da je misionarski duh - sposobnost za misionarski rad - naročiti dar ili talenat posebno dat propovednicima i samo malom broju članova Crkve, a da ostali treba da budu samo posmatrači. Nikad veće zablude od toga. Svaki pravi hrišćanin mora imati misionarskog duha; jer biti hrišćanin znači biti sličan Hristu. Niko ne živi samo za sebe, i „ako neko nema Duha Hristova, on nije Njegov.“ Svakoga koji je okusio silu budućeg sveta, bio on mlad ili star, učen ili neuk, pokretaće onaj isti Duh koji je pokretao Hrista. Prva pobuda obnovljenog srca prerasta u želju da i druge privede Spasitelju. Oni koji takvu želju nemaju očevidno pokazuju da su izgubili prvu ljubav; oni u svetlosti Reči Božje treba brižljivo da preispitaju svoje srce i da iskreno traže novo krštenje Hristovim Duhom; oni treba da se mole za dublje poimanje te čudesne ljubavi koju je Hristos pokazao prema nama napuštajući carstvo slave i dolazeći na ovaj pali svet da spase one koji propadaju.

Za svakoga od nas ima posla u Gospodnjem vinogradu. Ne treba da težimo za položajem koji će nam doneti najveće zadovoljstvo i najveću dobit. U pravoj religiji nema sebičnosti. Misionarski duh je duh lične požrtvovanosti. Kada je u pitanju delo našeg Učitelja, treba da radimo svim svojim sposobnostima uvek, svuda i na svakom mestu.

Čim se neko stvarno obrati i prihvati istinu, u njegovom srcu rađa se iskrena želja da nekom svom prijatelju ili susedu govori o dragocenoj svetlosti koja blista sa svetih stranica. Svojim nesebičnim zalaganjem da spase druge on postaje „živa poslanica, koju poznaju i čitaju svi ljudi.“ Svojim životom takav pokazuje da je obraćen Hristu i da je postao Njegov saradnik.

Kao narod, adventisti sedmog dana su velikodušni i srdačni. U objavljivanju istine za ovo vreme možemo računati na njihovu snažnu i neodložnu podršku. Kad im se, apelujući na njihovo rasuđivanje i savest, pravilno predoči svrha i cilj dobrovoljnih davanja, takvi zahtevi nailaze na srdačan odziv. Svojim priložima za širenje dela oni svedoče da zaista veruju da je ovo delo Božje. Međutim, u našim redovima ima i onih koji nisu takvi. Nisu svi oni koji tvrde da prihvataju istinu iskreni i odani vernici. Ali tako je bilo i u danima Hristovim. Čak i među apostolima našao se jedan Izdajnik; ali to nipošto ne znači da su svi bili istog karaktera. Nema nikakvog razloga za obeshrabrenost dok znamo mnogo onih koji su odani i spremni da se velikodušno žrtvuju za njen

napredak. Ali među nama još uvek postoji jedan veliki zadatak i velika duhovna oskudica. Premalo je pravog misionarskog duha. Svi koji rade u misionstvu trebalo bi da za duše svojih bližnjih ispoljavaju ono duboko interesovanje koje ujedinjuje srce sa srcem u saosećanju i u ljubavi Hristovoj. Oni treba najusrdnije da se mole za božansku pomoć i mudrost u pridobijanju duša za Hrista. Hladnim naporima, bez pomoći Svetog Duha, neće postići ništa. Duh Hristov treba da side na njih kao nekada na sinove proročke. Tada će oni prema dušama za koje se zalažu ispoljavati takvu ljubav kakvu je Isus primerom pokazivao u svom životu.

Razlog što u Crkvi nema dublje verske revnosti i usrdnije međusobne ljubavi u tome je što misionarski duh sve više izumire. Danas se malo govori o Hristovom dolasku, dok je nekada to bio glavni predmet razmišljanja i razgovora. Primećuje se neobjašnjiva nesklonost i sve veća odbojnost prema verskim razgovorima; umesto toga, čak i oni koji tvrde da su Hristovi sledbenici radije nalaze zadovoljstvo u praznim rečima, ogovaranju i beznačajnom pričanju.

Braćo moja i sestre, želite li da se oslobodite opčinjenosti koja vas je zahvatila? Želite li da se probudite iz te tromosti koja liči na smrtnu uspavanost? Pođite na rad, bilo da vas on privlači ili ne. Lično se založite da privedete neku dušu Isusu i poznanju istine. U takvom radu naći ćete i podsticaj i osveženje; to će vas i probuditi i ojačati. Vežbom ćete ojačati i svoje duhovne snage, tako da ćete sa mnogo više uspeha raditi i na spasavanju svoje sopstvene duše. Ta smrtna neosetljivost zahvatila je mnoge koji tvrde da veruju u Hrista. Uložite sve moguće napore da ih probudite. Opominjite, preklinjite, raspravljajte. Molite se da toplina Božje ljubavi smekša i rastopi njihovu zaleđenu prirodu. Iako vas oni možda neće poslušati, vaš trud neće ostati uzaludan. Trud koji ulažete za dobro drugih doneće blagoslov vašoj sopstvenoj duši.

Mi imamo teoriju istine, a sada je neophodno da se najusrdnije molimo za njenu posvećujuću silu. Ne usuđujem se da ostanem na miru u ovo vreme puno opasnosti. Ovo je vreme iskušenja i klonuća duhom. Svojim lukavstvima sotona saleće svakoga od nas, i zato treba da zbijemo svoje redove da bismo se oduprli njegovoj sili. Treba da budemo jednodušni, jednomisleni, da svi isto govorimo i da jednim ustima slavimo Boga. Tada ćemo moći uspešno da proširujemo svoje planove i da usrdnim misionarskim naporima iskoristimo svaki talenat u različitim granama dela Božjeg.

Svetlost istine posredstvom misionarskih napora obasjava svet svojim blistavim zracima. Štampa predstavlja oruđe kojim se dopire do mnogih do kojih bi bilo nemoguće doći misionarskim radom. Veliko delo može se učiniti ako Bibliju prikazujemo ljudima upravo onako kako je napisana. Unesite Reč Božju na vrata svake porodice, predočite njena jasna izlaganja savesti svakog pojedinca, ponavljajte svima Spasiteljev nalog: „pregledajte Pisma.“ Upozoravajte ih da Bibliju prihvate takvu kako je napisana, da se mole za božansko prosvetljenje, a onda, kad svetlost zablista da rado prihvate svaki njen dragoceni zrak ne plašeći se posledica.

Božji zakon, koji je u svetu pogažen, treba uvek uzdizati pred slušaocima; čim se oni iskreno i sa poštovanjem okrenu Svetom pismu, nebeska svetlost otkriće im čudesnu veličinu i značaj Božjeg zakona. Velike istine, koje su dugo bile zamračene praznoverjem i lažnim učenjima, zablistaće sa obasjanih stranica Svete Reči. Živa Božja Reč iznosi iz svoje riznice i „novo i staro,“ donoseći svetlost i radost svima koji to rado prihvataju. Mnogi se bude iz svoje uspavanosti. Oni ustaju kao iz mrtvih i primaju svetlost i život koji samo Hristos može dati. Istine koje prevazilaze moć shvatanja i najvećih mudraca ovog sveta, postaju jasne i razumljive onima koji su tek novorođenčad u Hristu Isusu. Njima se jasno otkriva ono što je zamračivalo duhovnu predstavu najučenijih tumača te Reči zato što, kao i Sadukeji iz Hristovih dana, „ne poznaju Pisma ni sile Božje.“

Oni koji Bibliju proučavaju sa iskrenom željom da saznaju volju Božju i da je izvršuju stiču onu mudrost koja je neophodna za spasenje duše. Subotna škola je značajna grana misionarskog rada, ne samo zato što i mladima i starijima pruža poznavanje Reči Božje, već i zato što u njima budi ljubav prema njenim Svetim istinama i želju da ih i sami istražuju; iznad svega drugog, tu se oni uče kako da svoj život usklade sa njenim svetim učenjima.

Sve one koji Reč Božju uzimaju za svoje životno pravilo ona dovodi u prisnu međusobnu povezanost. Biblija je osnova njihovog jedinstva. Oni, međutim, koji svetu Božju Reč ne prihvataju kao nepogrešivi putokaz, ne traže i ne žele druženje s takvima. Oni se razlikuju i u verovanju i u životu. Među njima ne može biti jedinstva ni harmonije; oni su potpuno neusklađeni. Kao adventisti sedmog dana, mi se - umesto na običaje i tradiciju - pozivamo na jasno biblijsko pravilo: „Ovako govori Gospod,“ i iz toga razloga nismo - niti možemo da budemo - u skladu sa većinom koja prihvata i sledi učenja i zapovesti ljudske. Svi oni koji su rođeni od Boga postaju saradnici Hristovi. Takvi predstavljaju „so zemlji.“ Ali „ako so obljetavi, čim će se osoliti?“ Ako vera koju ispovedamo ne obnovi naše srce i ne posveti naš život, kako ona može da ima spasonosan uticaj na nevernike? „Ona neće već biti ni za što, osim da se prospe napolje i da je ljudi pogaze.“ Vera koja na svet ne utiče kao obnavljajuća i preobražavajuća sila nema nikakve vrednosti. Na takvu veru ne možemo se osloniti ni za svoje lično spasenje. Ukoliko je pre odbacimo, utoliko bolje, jer to je lažna vera koja ne pomaže.

U odanom služenju našem velikom Predvodniku i kao „Bogu pomagači,“ mi treba da se borimo protiv svakog suprotnog uticaja. Zadatak koji je nama poveren sastoji se u tome da seme Jevanđelja sejemo pokraj svake vode. U tom delu svako od nas mora da učestvuje. Mnogorazličita blagodat Hristova koja nam je dana učinila nas je pristavima Njegovih talenata koje upotrebom treba da umnožimo, da bi Gospodar - kad dođe i zatraži obračun - dobio svoje s dobitkom.

Mladi kao misionari

Mladi ljudi koji žele da na radno polje pođu kao propovednici ili kolporteri treba prethodno da steknu odgovarajući stepen umnog obrazovanja, kao i posebnu pripremu za svoj budući poziv. Oni koji su neobrazovani, neobučeni i neoplemenjeni, nisu spremni da stupe na poprište na kojem se moćni uticaji sposobnosti i obrazovanja suprotstavljaju istinama Reči Božje. Niti, pak, mogu sa uspehom da se bore protiv neuobičajenih oblika i kombinacija verskih i filozofskih zabluda, za čije razobličavanje je neophodno poznavanje i naučnih i biblijskih istina.

Značaj proučavanja Svetih spisa, kao sastavni deo svojih priprema, posebno treba da imaju pred očima oni koji planiraju da prihvate propovednički poziv. Oni svim srcem treba da budu u delu, i dok u školi studiraju druge predmete, treba da se istovremeno od Velikog Učitelja nauče hrišćanskoj smernosti i poniznosti. Bog, koji „pamti uvijek zavjet svoj,“ obećao je da će na usrdne molitve izliti obilje svog Duha na one koji se uče u školi Hristovoj, kako bi mogli da postanu propovednici pravde.

Teško je iskoreniti iz ljudskog uma zablude i lažna učenja, da bi biblijska istina i prava vera našle svoje mesto u srcu. Naše škole predstavljaju Bogom određena oruđa, i osnovane su za to da se u njima mladi obučavaju za razne grane misionarskih delatnosti. Božja je volja da iz njih izlazi što više osposobljenih radnika. Ali sotona, u nameri da to onemogući, često uspeva da savlada upravo one koje Bog želi da osposobi za korisne položaje u svom delu. Ima mnogo onih koji su

spremni da pođu na rad, samo kad bi bili pozvani, i koji bi na taj način spasli pre svega svoju sopstvenu dušu. Crkva treba da shvati da će biti veoma odgovorna pred Bogom ako prećutkuje istinu a darove Njegove milosti ograničava u svoje uske granice, dok bi trebalo da svoja sredstva i uticaj upotrebi za osposobljavanje lica podesnih za misionare.

Za učestvovanje u sejanju semena istine pored svake vode treba pripremiti stotine mladih ljudi. Potrebni su nam ljudi koji će se dosledno zalagati za pobedu krsta, ljudi koji će izdržati pored svih obeshrabrenja i oskudice, koji će biti revnosni i odlučni, verujući da su neophodni u misionarskom polju.

Naši članovi su Bogom pozvani da ovo delo podržavaju mnogo revnosnije nego što su to činili do sada. Svaka skupština treba da preduzme naročite mere za osposobljavanje svojih misionara, pomažući na taj način izvršenje velikoga naloga: „Idite po svemu svijetu i propovijedajte Jevanđelje svakom stvorenju.“ Pogrešno je, braćo moja, što se u tom pogledu nismo ravnosnije zalagali. Trebalo je slati više misionara u strana polja. Među nama ima pojedinaca koji bi bez muke i bez ikakvog odlaganja mogli da nauče neki strani jezik, čime bi se osposobili za objavljivanje istine drugim narodima.

U prvoj crkvi misionari su natprirodnim čudom bili obdareni znanjem stranih jezika na kojima su kasnije propovedali neispitiva bogatstva Hristove milosti. A kad je Bog bio voljan da na taj način pomogne svojim slugama u to vreme, treba li da sumnjamo da će Njegov blagoslov pratiti i naše napore u osposobljavanju onih koji imaju prirodne sklonosti i smisao za učenje stranih jezika i koji će, ako im pružimo odgovarajuću pomoć, biti u stanju da svojim sunarodnicima odnesu poruku sadašnje istine? Mogli smo u stranim misionarskim poljima imati znatno više radnika da su oni kojima su ta polja bila poverena pravilno iskoristili sve raspoložive mogućnosti i talente. Međutim, neki su skloni da odbiju pomoć koja ne odgovara u potpunosti njihovim idejama i planovima. I kakve su posledice toga? Kada bolest ili smrt takve misionare odvoje od polja njihovog rada, gde su ljudi koje su oni pripremili da zauzmu njihova mesta?

Nijedan od naših misionara nije osigurao saradnju svih talentovanih ljudi koji bi mogli da se upotrebe u delu. Na taj način se mnogo izgubilo u vremenu. Mi se radujemo dobrim rezultatima postignutim u nekoj od stranih zemalja; ali da je usvojen drugačiji način rada moglo se postići deset i dvadeset puta više, i Hristu je mogao da se prinese mnogo prihvatljiviji dar u oslobađanju mnogih duša iz ropstva i okova zabluda.

Svakog pojedinca koji prihvati svetlost istine treba učiti da primljenu svetlost prenosi i drugima. Naši misionari u stranim zemljama treba sa zahvalnošću da prime svaku pomoć i svaku olakšicu koja im se ponudi. Oni moraju biti spremni da ponešto i rizikuju. Bogu nije po volji kada mogućnosti koje nam se trenutno ukažu da učinimo nešto dobro, sujetno propuštamo nadajući se da ćemo u budućnosti postići nešto mnogo veće. Svako treba da nastavi putem kojim ga vodi Božje providenje, bez obzira što to možda ne odgovara njegovim ličnim interesima, i ne oslanjajući se samo na svoje rasuđivanje. Neki su možda po svojoj prirodi takvi da vide samo ne-uspeh i tamo gde Bog obećava uspeh; oni, poput nevernih izvidača vide samo divove i neosvojiva utvrđenja tamo gde drugi, jasnijih vidika, pored toga vide i Boga i anđele spremne da podare pobedu Njegovoj istini.

Možda će u nekim slučajevima biti neophodno da mladi uče strane jezike. To se najefikasnije može postići stalnim kontaktiranjem sa narodom, posvećujući istovremeno svakog dana po nekoliko sati učenju jezika. To, međutim, treba da predstavlja samo jedan nužan korak u pripremi onih koji se već nalaze u polju misionarskog rada i koji, uz pravilno obrazovanje, mogu postati dobri radnici. Neophodno je podsticati i za rad pridobiti one koji mogu i drugim narodima

propovedati na njihovom maternjem jeziku. Za sredovečnog čoveka je veoma teško da nauči neki strani jezik; njemu će, i pored svih uložениh napora, biti gotovo nemoguće da se tim jezikom služi tako tečno i pravilno da bi u svom radu kao misionar zaista bio delotvoran.

Ne smemo domaće misije lišavati uticaja sredovečnih i starijih misionara, šaljući ih u udaljena polja i na rad za koji nisu okvalifikovani, i kojem se nikakvim naporima ni obučavanjem ne mogu prilagoditi. Ljudi kojih se na takav način lišavamo ostavljaju za sobom takve praznine koje neiskusni radnici ne mogu popuniti.

Međutim, u Crkvi se može postaviti pitanje: Može li se mladim ljudima poveriti tako teška odgovornost kao što je osnivanje i vođenje jedne inostrane misije? Ja odgovaram: Bog želi da se oni obrazovanjem u našim školama i saradnjom sa iskusnim ljudima tako pripreme da se mogu korisno upotrebiti u svim granama dela. Moramo imati poverenja u naše mlade ljude. Oni treba da budu pioniri u svakom poduhvatu koji zahteva teške napore i žrtve, dok preopterećene sluge Hristove treba čuvati i poštovati kao savetnike, koji će podsticati i hrabriti one koji podnose najteže udarce za stvar Božju. Providenje je ove iskusne osnivače vodilo kroz borbe, iskušenja i odgovorne položaje u njihovoj mladosti, dok im ni fizičke ni umne snage nisu bile u potpunosti razvijene. Veličina i važnost poverenja koje im je bilo ukazano samo je probudilo i podstaklo njihove energije, a njihovo aktivno učešće u delu doprinelo je razvoju njihovih i fizičkih i umnih snaga.

Mladi ljudi su neophodni u misionarskim poljima, i Bog ih poziva na to. Budući relativno slobodni od briga i odgovornosti, oni su u povoljnijoj situaciji da se posvete delu, nego oni koji moraju da se brinu o izdržavanju svojih porodica i vaspitanju svoje dece. Osim toga, mladi se lakše mogu prilagoditi i priviknuti na drugačiju klimu i novu okolinu, i lakše mogu da izdrže neugodnosti i teškoće koje takav rad neizbežno donosi sobom. Pažljivim ophođenjem i istrajnošću, oni mogu da se približe ljudima oko sebe i da ih pridobiju za istinu.

Snaga se stiče radom i vežbanjem. Svi koji svoje Bogom dane snage pravilno upotrebe, postaće još sposobniji da se posvete Njegovoj službi. Oni koji se ne prihvataju ničega u delu Božjem neće napredovati u milosti i u poznanju istine. Čovek koji bi legao u postelju i prestao da vežbom jača mišiće svojih udova uskoro bi izgubio svaku snagu da se kreće. Tako i hrišćanin koji svoje Bogom dane sposobnosti ne uvežbava, ne samo da se neće razvijati u Hristu, nego će izgubiti i onu snagu koju je imao; postaće duhovno paralisani. Samo oni koji se iz ljubavi prema Bogu i bližnjima trude da pomognu drugima, postaće snažni i postojani u istini. Pravi hrišćanin se u svom radu za Boga ne rukovodi trenutnim osećanjima, nego načelom; i to ne za jedan dan ili mesec, već u toku celog svog života.

Svetlost svetlu oko sebe možemo biti jedino ako živimo doslednim hrišćanskim životom. Po čemu će svet znati da smo Hristovi sledbenici i da pripadamo Njemu, ako ništa ne radimo za Njega? Spasitelj kaže: „Po rodovima njihovim poznaćete ih.“ A zatim dodaje: „Koji nije sa mnom, protiv mene je.“ Između onih koji svim svojim silama rade za Hrista i onih koji rade za neprijatelja duša ne postoji neutralna teritorija. Svaki onaj koj stoji besposlen u Gospodnjem vinogradu ne samo što on sam ne radi ništa, nego još predstavlja smetnju za one koji hoće da rade. Za sve one koji se ne zalažu najusrdnije za spasenje svoje i svojih bližnjih, sotona će sigurno naći zaposlenje.

Hristova Crkva podesno može da se uporedi sa jednom vojskom. Život svakog njenog vojnika je naporan, pun tegoba, nevolja i opasnosti. Na svakom koraku nalaze se budni neprijatelji pod komandom kneza tame, koji nikada ne drema niti napušta svoje mesto. Čim neki hrišćanin prestane da budno straži, moćni neprijatelj odmah prelazi u iznenadan i silovit napad. I

ako članovi Crkve nisu stalno aktivni i budni oni će biti iznenađeni i savladani njegovim lukavstvima.

Šta bi bilo sa jednom vojskom kad bi polovina njenih vojnika bezbrižno lenčarili ili čak zaspali na položaju? Rezultat bi svakako bio poraz, ropstvo ili smrt. Ako bi neki od njih i uspeli da pobegnu iz ruku neprijatelja, da li bi bili smatrani dostojnima nagrade ili pohvale? Ne; takvi vojnici bi ubrzo bili osuđeni na smrt. A ukoliko su pripadnici Hristove Crkve tako bezbrižni i neverni, onda su posledice daleko teže. Uspavana vojska hrišćanskih vojnika - šta može da bude opasnije i strašnije od toga? Kakav napredak se tu može očekivati u sukobu sa onima koji su pod kontrolom kneza tame? Oni koji se ravnodušno povlače u toku bitke, kao da ih ishod sukoba uopšte ne interesuje i kao da za to ne osećaju nikakvu odgovornost, mnogo bolje bi bilo da odmah promene svoje ponašanje ili da napuste redove.

Naš Gospod i Učitelj poziva na jevanđeljski rad. Ko je spreman da se tome pozivu odazove? U jednoj vojsci ne mogu svi da budu generali, oficiri i podoficiri, pa čak ni kaplari. Nisu svi zaduženi brigom i odgovornostima rukovođenja. Ima i drugih teških i odgovornih zadataka koje neko mora da izvrši. Neki moraju kopati rovove i graditi utvrđenja; neki moraju da budu stražari a neki da kao kuriri prenose vesti i naloge. Da bi se oformila jedna vojna jedinica ili stroj, potrebno je mnogo vojnika, a samo nekoliko oficira; pa ipak uspeh čitave formacije zavisi od podaničke vernosti svakog pojedinog vojnika. Kukavičluk ili izdajstvo jednog vojnika može da bude uzrok poraza čitave formacije kojoj on pripada.

Da bismo „u dobroj borbi vjere“ bili uspešni, svako od nas pojedinačno treba najusrdnije da prione na rad. U pitanju su večni interesi. Moramo uzeti sve oružje pravde da bismo se suprotstavili đavolu; i on će tada, prema sigurnom Božjem obećanju, biti primoran da pobegne od nas. U ratu u koji je pozvana, Crkva treba stalno da pobeđuje i osvaja za Hrista, da oslobađa duše od sile i vlasti moćnog neprijatelja. U tom ratu učestvuje Bog i sveti anđeli. Stoga nastojmo da ugodimo Onome koji nas je pozvao da budemo Njegovi vojnici.

U tom delu mogu da uzmu učešće svi koji to žele. Oni koji propuste da usrdno i nesebično rade na spasavanju duša, neće pred Bogom imati za to nikakvog izgovora. Mlade u Crkvi treba i rečju i primerom učiti da budu radnici za Hrista. Mnogi se žale da ih stalno muče sumnje i da uopšte nisu sigurni u svoju povezanost sa Bogom. To se najčešće može pripisati činjenici da oni nemaju nikakvog učešća u delu Božjem. Kada bi se takvi revnosno zalagali da pomognu i usreće druge, njihovih sumnji i klonuća duhom potupno bi nestalo.

Mnogi takozvani Hristovi sledbenici govore i prividno deluju tako kao da njihova imena čine veliku čast za delo Božje, iako se u stvari ne prihvataju nikakvog tereta niti su bilo koju dušu priveli istini. Takvi žive kao da Bog nema pravo da bilo šta traži od njih. Ako nastave tako, na kraju će uvideti da ni oni nemaju pravo da bilo šta očekuju od Njega.

Onaj koji određuje „svakome svoj posao“ (Marko 13,40) prema njegovim sposobnostima, neće dopustiti da verno i savesno ispunjavanje dužnosti ostane nenagrađeno. Svaki čin odanosti i vere biće krunisan posebnim znacima Božje milosti i Njegovog odobravanja. Za svakog radnika važi obećanje: „Koji su sa suzama sijali... počiće s pjesmom noseći snopove svoje.“

Značaj akviziterskog* rada

* Za razliku od kolportera (kod nas mnogo poznatijeg poziva) koji knjige raznosi i prodaje - akviziter, kao ovlašćeni predstavnik izdavača, ponuđene knjige reklamira i preporučuje u pretplati rada.

U oblasti akviziterskog rada i traženju pretplatnika za našu literaturu može se učiniti znatno više nego što je dosad učinjeno. Akviziter ne sme da budu zadovoljan samim sobom već neprekidno treba da se usavršava. On treba da bude temeljno pripremljen za taj posao i ne sme se zadovoljiti ustaljenim oblikom izražavanja; on treba da pruži mogućnost Gospodu da podrži njegove napore i da utiče na njegov um. Hristova ljubav koja boravi u njegovom srcu osposobiće ga da nađe prilaz do srca pojedinaca i porodica sa kojima radi.

Akviziterima je potrebna kultura, lično vaspitanje i uglađeno ponašanje, ne izveštačeni i usiljeni maniri onih koji ljube ovaj svet, nego prikladno ponašanje koje je prirodna posledica blagosti dobrog srca i želje da se sledi Hristov primer. Oni brižljivo i usrdno treba da gaje navike marljivosti i razboritosti, trudeći se da proslave Boga koristeći sve mogućnosti koje im se pružaju za njihovo lično usavršavanje. Isus je podneo neizmernu žrtvu da bi ih doveo u pravilan odnos prema Bogu i njihovim bližnjima, i božanska pomoć u kombinaciji s ljudskim naporima omogućuje im da dostignu visoki kriterijum savršenosti. U čestitosti i neporočnosti oni treba da budu kao Josif, u krotosti kao Mojsije a u umerenosti i uzdržanju kao Danilo; tada će njihov rad biti praćen vidnim uspehom kuda god pođu.

Ako akviziter pođe pogrešnim putem, ako izgovara neistinu i obmanjuje druge, on tada gubi ugled i poštovanje ne samo pred drugima nego i u sopstvenim očima. On možda i nije svestan da Bog sve vidi i zna za sve njegove poslovne transakcije, da sveti anđeli odmeravaju njegove pobude i čuju svaku njegovu reč, i da će na kraju primiti platu po delima svojim; ali čak kad bi svoja zla dela i mogao da sakrije od ljudi i od Boga, činjenica da on sam zna za to unižavajuća je za njegov um i karakter. Jedan postupak ne određuje karakter, ali ruši ograde i sledećem iskušenju podleže se još lakše, sve dok neiskrenost i nepoštenje u poslovima ne pređe u naviku i u takvog čoveka se više ne može imati poverenje.

Previše je i u porodicama i u Crkvi onih koji malo vode računa o svojim očevitim nedoslednostima. Ima mladih koji se prikazuju drugačijim nego što u stvari jesu. Oni spolja izgledaju poštenu i ispravnu; dok su poput okrečenih grobnica spolja ukrašeni, ali u srcu izopačeni. Srce im je oskrnavljeno mrljama greha; i kao takvi oni su zapisani u nebeskim knjigama. U njihovom umu i mislima odvija se proces koji ih čini tako okorelima i bezosećajnim. Međutim, kad se njihov karakter, meren na merilima svetinje, pokaže lakim to će biti tragedija koju oni danas ne shvataju. Istina, dragocena i ničim neuprljana istina treba da bude sastavni deo karaktera.

Na svom životnom putu; ma kakav on bio, izloženi smo opasnostima na svakom koraku. Ako radnici u bilo kojoj grani dela zanemare svoje večne interese doživeće velike gubitke. Našavši na taj način pristup njihovom srcu, kušač postavlja svoje zamke pred njihove noge i zavodi ih na nesiguran put. Sigurni su samo oni koji se u svom srcu čvrsto drže načela čistote i ispravnosti. Oni se mole slično Davidu: „Utvrdi stope moje na stazama Tvojim da ne zalaze koraci moji.“ Moramo neprekidno da se borimo protiv sebičnosti i izopačenosti ljudskog srca. Često nam se čini da bezbožnike prati sreća na njihovom životnom putu; međutim, velikoj se opasnosti izlažu oni koji zaboravljaju Boga makar samo za jedan čas ili trenutak. Oni možda nisu ni svesni svojih opasnosti; ali pre nego što dođu k sebi, navike ih neraskidivim lancima vezuju za poroke kojima su popuštali. Njihovi postupci su odvrtni Bogu i oni ne mogu očekivati da ih prate Njegovi blagoslovi.

Pokazano mi je da se neki od mladih, prihvataju ovog posla iako u svom srcu nisu povezani s nebom. Oni se na taj način izlažu iskušenju da bi pokazali svoju hrabrost, i smeju se ludostima

drugih. Oni znaju šta je ispravno i kakvo bi trebalo da bude njihovo ponašanje. Kako bi lako mogli da se odupru iskušenjima! Kako lakomisleno zaključuju o propustima drugih! Dok, međutim, oni sami nisu učinili Boga svojom odbranom. Sotona im lukavo priprema svoje zamke, i oni sami postaju predmet podsmeha u očima bezbožnika.

Naš veliki neprijatelj ima svoje agente koji stalno traže priliku da upropaste duše, kao što lav vrebava svoj plen. Čuvajte se takvih, mladi prijatelji, jer dok se prave da su vam naklonjeni oni vas lukavo zavode na pogrešan put. Laskaće vam svojim rečima i nudiće se da vam pomognu i da vas vode; ali njihovi putevi vode u pakao. Ako poslušate njihove savete, to može da bude prekretnica u vašem životu. Uklanjanje jednog stražara savesti, jedno popuštanje nekoj rđavoj navici, jedno zanemarivanje visokih zahteva dužnosti, može da bude početak samoobmane koja će vas odvesti u redove onih koji služe sotoni, dok ćete u isto vreme tvrditi da ljubite Boga i Njegovo delo. Jedan trenutak nepromišljenosti, jedan pogrešan korak, mogu ceo vaš životni put da usmere u pogrešnom pravcu. I vi možda nećete znati šta je bio uzrok vaše propasti sve dok ne začujete presudu: „Idite od mene koji činite bezakonje.“

Neki od mladih znaju da sam ovim rečima nepristrasno opisala njihov način postupanja. Njihovi putevi nisu skriveni pred Gospodom, iako ih oni skrivaju od svojih najboljih prijatelja, pa čak i od svojih očeva i majki. Za neke od njih ima malo nade da će ikad promeniti svoju taktiku licemerja i obmanjivanja. Drugo su oni koji priznaju da su pogrešili i nastoje da se poprave. Neka im dragi Isus pomogne da se odlučno suprotstave svakoj laži i laskanju onih koji nastoje da ih pokolebaju u veri i u njihovoj nameri da čine dobro. Mladi prijatelji, ne provodite nijednog trenutka u društvu onih koji će vas učiniti nepodesnim i nedostojnim za čisto i sveto delo Božje. Ne pristajte nipošto na ono što ne biste učinili pred svojim ocem i majkom ili čega biste se stideli pred Bogom i svetim anđelima.

Neki će možda pomisliti da onima koji svetkuju subotu nisu potrebne ovakve predostrožnosti; ali oni kojima je ovo namenjeno znaju šta hoću da kažem. Moj savet mladima bio bi: Budite veoma oprezni, jer se pred očima Boga i Njegovih anđela ništa ne može sakriti. Vi ne možete činiti zlo, a da time ne naškodite drugima. Svojim postupcima vi ne samo da pokazujete svoj karakter, nego najčešće snažno utičete i na druge. Nikad ne gubite iz vida činjenicu da pripadate Bogu, da „ste kupljeni skupo“ i da Njemu morate položiti račun za sve talente koje vam je poverio. U kolportazi, ili u preporučivanju naših knjiga kao akviziteri ne treba da učestvuju oni koji nemaju čiste ruke i čisto srce, jer bi takvi neizbežno nanosili samo sramotu delu Božjem i Njegovoj istini. Onima koji rade na polju misionstva neophodno je Božje vođstvo. Oni prvo treba pažljivo da utvrde šta je ispravno, a zatim odlučno i mirno da nastave pravim putem. Oni treba da budu odlučni, jer je sotona istrajan u svojim naporima da ih savlada i uništi.

Pogrešno je bilo što je pretplata za naše časopise tražena samo za nekoliko sedmica, dok se pravilnim zalaganjem mogu naći pretplatnici na znatno duži period. Jedna pretplata na godinu dana znači više nego mnoge na kratko vreme. Kada se list pretplati samo na nekoliko meseci interesovanje se često i završi na tome. Veoma je malo onih koji svoju pretplatu obnavljaju na duži period, i tako se u vremenu više gubi nego što se dobija; dok bi se sa malo više takta i istrajnosti mogli naći pretplatnici na godinu dana. Vaši planovi, braćo moja, i naponi koje ulažete u tom pravcu suviše su ograničeni. Vi se ne posvećujete tom poslu sa onom energijom i istrajnošću koje on zaslužuje. U tome ćete možda naići na više poteškoća nego u nekoj drugoj grani dela; ali pouke koje tu stičete, taktičnost i disciplina na koje se tu privikavate, osposobljavaju vas za uspešno zalaganje za duše i u drugim oblastima. Oni koji teško primaju pouke, koji su u tom poslu nepažljivi i nagli u ophođenju sa drugima, pokazali bi te iste nedostatke i u propo-

vedničkom pozivu.

Neki od akvizitera baveći se površno ovim poslom, prihvataju pretplatu na kratko vreme, ali ne ulažu neophodne napore da nađu pretplatnike na duži period. Svoj rad na terenu oni ne bi smeli da obavljaju na tako nezainteresovan i bezbrižan način. Svesni da rade za Boga i vođeni ljubavlju prema dušama izgubljenih, oni treba da budu spremni na svaki napor da ljude prosvetuju u pogledu istine. Božje providenje i Njegova milost, sredstva i ciljevi, sve je to usko povezano jedno s drugim. Kada Njegovi radnici učine najbolje što je u njihovoj moći, Bog će učiniti za njih ono što oni svojom snagom nisu u stanju da učine; ali niko ne treba da se nada uspehu ako ne ulaže nikakve napore sa svoje strane. Pored čvrstog poverenja u Boga, u radu je neophodna i revnosna aktivnost.

U svakoj grani dela Gospodnjeg neophodna je i primena štednje. Mladi ovog veka su po svojoj prirodi skloni da zanemaruju pa čak i preziru štednju, mešajući je pogrešno sa skućenošću i tvrdičlukom. Ali štednja je logički povezana sa najširim i najvelikodušnijim pogledima i shvatanjima; jer bez štednje ne može biti ni prave darežljivosti. Neka niko ne smatra da mu je primena štednje i pravilna, briga o ostacima ispod ličnog dostojanstva. I sam Hristos je, posle svog znamenitog čuda sa hlebovima, naglasio: „Skupite komade što pretekoše da ništa ne propadne.“

Velike sume novca troše se na hotelske račune koji nisu uvek neophodni. Pionirima ove poruke su interesi dela Božjeg toliko bili na srcu da su retko kad ručavali u hotelu, iako je ručak koštao svega četvrtinu dolara. Ali većina mladih je toliko nenaviknuta na štednju da nemilice troše novac svugde i u svemu. U nekim porodicama toliko je neopravdanog i pogrešnog trošenja novca da bi, uz pravinu primenu štednje, to bilo dovoljno za izdržavanje još jedne porodice. Kada bi naši mladi na svojim putovanjima vodili tačan račun o svakom potrošenom dinaru to bi im otvorilo oči da uvide svoje propuste. Iako se od njih danas ne može tražiti da se lišavaju toplog obroka, kao što su to činili naši prvi radnici u svom putujućem životu, ipak se moraju naučiti da su troškovi njihovih stvarnih potreba znatno manji od onoga što oni smatraju neophodnim. Ima vernika koji se odriču svojih stvarnih životnih potreba da bi mogli nešto da prilože za delo Božje; neka zato i radnici u delu praktično pokažu samoodricanje, ograničavajući svoje izdatke koliko god je to moguće. Trebalo bi da svi naši radnici proučavaju istoriju valdežanskih misionara i da se ugledaju na njihov primer požrtvovanosti i samoodricanja.

Veliko delo koje Gospod očekuje od nas je izvršenje Hristovog naloga da Njegovu Reč učinimo dostupnom i onima koji se još uvek nalaze u tami zablude. Mladi prijatelji, radite kao oni kojima je poveren ovaj sveti nalog. Proučavajte Bibliju da biste uvek bili spremni na odgovor svakome ko vas zapita za razlog vašeg nadanja. S pravim hrišćanskim dostojanstvom pružite očevide dokaze da poznajete istinu za koju svi zainteresovani treba da čuju. Ako vam je ta istina zaista u srcu to će se odražavati i na vašem licu, u vašem ponašanju, u plemenitom vladanju sobom i smirenosti koju samo hrišćanin može da poseduje.

Uticaj onih koji su zaista ponizni i čiji um je prosvetćen istinama otkrivenim u Jevanđelju, neće i ne može ostati nezapažen. Oni će ostavljati pozitivan utisak na misli i srca drugih i zadobiće poštovanje mnogih, čak i među onima koji nisu naklonjeni njihovoj veri. U širenju biblijskih istina i preporučivanju naših korisnih časopisa oni će imati uspeha, jer će Gospod otvoriti put pred njima. Ali nametanjem narodu naših časopisa i listova u vidu poklona i premija ne postiže se trajan uticaj na dobro. Oslanjajući se na biblijske istine i osećajući ljubav prema Hristu i dušama za koje se zalažu, naši radnici će u pridobijanju stalnih pretplatnika imati više uspeha, negoli davanjem nekih premija ili snižavanjem cena. Pridobijanjem pretplatnika za naše listove na takav način ostavljamo utisak da oni zaista i nemaju veću vrednost. Bolji rezultati bi se

postigli kad bi se više ukazivalo na stvarnu vrednost samih listova, a novac utrošen na premije iskoristio za besplatno deljenje listova onima koji ne mogu da plate. Obećavanjem premija neki bivaju navedeni da uzmu časopis koji inače nikada ne bi uzeli, dok drugi odbijaju da se pretplate na tako nešto, smatrajući da je u pitanju neka špekulacija. Kada bi akviziter u svom nastojanju da pridobije pretplatnike prikazao pravu vrednost samog časopisa, oslanjajući se za svoj uspeh više na Boga, a manje na premije, postiglo bi se znatno više.

Danas se u svetu uzdiže i veliča mnogo toga što u stvari nema nikakve vrednosti ni značaja. Ljudi se koriste svim mogućim sredstvima da bi izazvali senzaciju i ostvarili materijalnu dobit. Svet je preplavljen potpuno bezvrednim publikacijama koje se pišu samo zato da bi autor i izdavač zaradili novac, da se zaista vredne knjige ne prodaju i ne čitaju. Oni koji se prodajom te senzacionalne literature bave samo zato da bi zaradili više novca propuštaju dragocenu priliku da čine dobro. Da bi se privukla pažnja i probudilo interesovanje za knjige koje imaju stvarnu vrednost i koje se temelje na Bibliji, neophodno je voditi pravu bitku; a još je teže naći savesne i bogobojažljive radnike koji će se prihvatiti zadatka da iznalaze pretplatnike za knjige namenjene širenju duhovne prosvetljenosti.

Radniku kome je delo Božje u srcu nije najglavniji cilj da ostvari što veću zaradu. On neće tvrditi - kao što to čine neki od mladih - da u svom poslu ne može biti cenjen i uspešan ako nije moderno i elegantno odeven i ako se ne hrani u najboljim hotelima. Ono što je akviziteru za reklamovanje naše literature zaista neophodno nije besprekorna spoljašnjost, niti moderan izgled, nego poštenje i čestitost karaktera, što se ogleda u njegovom ponašanju. Dobrota i plemenitost odražavaju se i na licu, na kome oko iskusnog posmatrača neće otkriti nikakvu neiskrenost ni razmetljivost u ophođenju.

Veliki broj onih koji se kao akviziteri bave preporučivanjem naših knjiga jedino sredstvo svog uspeha vide u premijama. Kao radnici oni realno nemaju nikakve zasluge. U praktičnoj veri oni takođe nemaju nikakvog iskustva, jer ispoljavaju iste greške i iste sklonosti sebičnom popuštanju koje su imali i pre nego što su se nazvali hrišćanima. O njima se može reći da Bog zaista nije u njihovim mislima; On ne nalazi mesta u njihovom srcu. U njihovom karakteru i ponašanju ogleda se sitničarstvo, duh ovoga sveta i uniženost, što svedoči protiv njih i pokazuje da i dalje nastavljaju putem „kuda ih srce njihovo vodi i kuda oči njihove gledaju.“ Potpuno nespreni na samoodricanje, oni žele da uživaju u zadovoljstvima ovog života. Nebesko blago za njih nema nikakve privlačnosti. Sve njihove težnje i sklonosti usmerene su na zemaljske, a ne na nebeske vrednosti. Ni prijatelji ni srodnici ne mogu ovakve da učine plemenitijima, jer oni nemaju nameru da prezru zlo i da izaberu dobro.

Ukoliko se manje oslonimo na takve - kojih, na žalost, nije malo već mnogo - utoliko bolje za delo sadašnje istine u očima sveta. Naša braća pri izboru mladih za akvizitere i kolportere treba da pokažu razboritost i neophodnu opreznost, da ne uzimaju takve koji istinu pogrešno shvataju i koji će je tako prikazivati i drugima. Svima koji stvarno rade treba dati dobru platu; ali primanja onih koji rade na propagiranju i širenju naše literature ne treba uvećavati toliko da se oni na taj način praktično potkupljuju, jer bi im to samo naškodilo. To bi ih učinilo sebičnim i rasipnicima. Od njih treba zahtevati da pokažu duh pravog misionarskog rada i kvalifikacije neophodne za uspeh. Ako im je ljubav Hristova zaista u duši, oni će smatrati svoju čašću i preimućtvom što i na taj način mogu da doprinesu širenju istine. Oni će stalno razmišljati, planirati i moliti se za uspeh dela koje im je povereno.

Neophodni su mladi i razumni ljudi, ljudi koji svoje Bogom dane umne sposobnosti znaju da cene i da ih revnosno razvijaju do krajnjih granica. Vežbanjem i stalnim razvijanjem ovih sposob-

nosti, ukoliko se pri tom ne zanemari i preispitivanje sopstvenog srca, postiče se neophodna uravnoteženost karaktera. Mogućnosti za ovakvo usavršavanje nalaze se na dohvat svakome ko to želi. Zato nipošto nemojmo dozvoliti da svoga Gospodara, kad dođe da zatraži rod, razočaramo hvališući se samo lišćem. Čvrsta odlučnost u dobroj nameri, posvećena milošću Hristovom, daje čudesne rezultate. Hristos i sveti anđeli krunišu uspehom napore razumnih i bogobojažljivih ljudi koji u cilju spasavanja duša čine sve što je u njihovoj moći. Tiho i nenametljivo, sa srcem prepunim ljubavi, oni se trude da zainteresovane navedu da istražuju istinu i da čitaju Bibliju kad god im se za to ukaže mogućnost. Na taj način oni seme istine seju „pokraj svake vode,“ odajući zahvalnost Onome koji ih je izveo iz tame i doveo u svoju čudesnu svetlost. Oni koji iz istinskih pobuda postupaju tako, obavljaju značajnu misionarsku dužnost. Takvi u svom karakteru neće ispoljavati slabost i neodlučnost. Njihove umne sposobnosti stalno će se povećavati, a u svojim manirima i ophođenju s drugima oni će biti sve otmeniji. U svom razvoju oni neće postavljati nikakve granice, nego će svakim danom bivati sve plodniji u dobrim delima.

Mnogi koji na širenju naših publikacija rade kao akviziteri nisu spremni ni na kakve žrtve. Kao profesionalci, oni imaju manje misionarskog duha nego radnici neke druge veroispovesti. Oni pristaju da rade samo kad im se za to u svemu pripremi put i kad mogu da traže najveću zaradu. Akviziterima se u svetu obećavaju mnoge prednosti da bi se bavili preporučivanjem popularnih knjiga; nude im se visoke zarade; i zato mnogi odbijaju da za manja primanja rade na širenju knjiga koje govore o sadašnjoj istini. Oni traže da im se zarade povećavaju srazmerno onome što im nude drugi izdavači, i to uvećava cenu naših publikacija dok one stignu do naroda; mnogi od akvizitera, koji na taj način lako dođu do novca, još lakše ga troše.

Kao narodu koji ispoveda sadašnju istinu, nedostaje nam misionarski duh koji bi odgovarao našoj veri. U karakteru nema onih vrлина koje predstavljaju pravo zlato. Hrišćanski život znači više nego što to mnogi zamišljaju. Hrišćanstvo se ne sastoji samo u ispoljavanju krotosti, plemenitosti, strpljenja i dobrote. Ove vrline su veoma bitne; ali su isto tako neophodne i hrabrost, snaga, energija i istrajnost. Mnogi koji su angažovani da rade kao akviziteri slabi su, malodušni, neodlučni i lako se obeshrabruju. Nedostaje im pokretačka snaga i one pozitivne osobine koje ljudima daju volju da ono što započnu uspešno i ostvare - duh hrabrosti i plemenitog oduševljenja. Posao kojim se naši akviziteri bave častan je i oni ne treba da ga se stide. Da bi u svojim naporima bili uspešni, oni moraju da budu hrabri i puni nade.

Aktivne vrline moraju se negovati isto tako kao i pasivne. Iako uvek mora biti spreman da svaki napad u izlivu gnjeva stišava blagim odgovorom, hrišćanin mora imati i hrabrosti da se herojski suprotstavi zlu. Zajedno sa milosrđem i bratskom ljubavlju koja sve trpi i podnosi, on mora posedovati i čvrstinu karaktera koja će njegov uticaj učiniti silom na dobro. Vera mora biti praktično utkana u njegov karakter. U načelu mora da bude čvrst i duhovno tako oplemenjen da niko ne sumnja u njegove pobude. Akviziter naših publikacija ne sme razmetljivo sam da podiže cene. U druženju s ljudima on ne sme da obraća pažnju na sebe i da se hvališe, na bilo koji način; jer to izaziva gnušanje inteligentnih i osetljivih osoba. U svojim manirima on ne sme da ispoljava sebičnost, vlastoljubivost i zapovednički duh. Mnogi dolaze do zaključka da nisu u mogućnosti da pročitaju jednu od desetine hiljada knjiga koje se svakodnevno izdaju i pojavljuju na tržištu. I u mnogim slučajevima kad se akviziter pojavi sa svojom ponudom, ljudi pred njim čvrsto zatvaraju vrata svog srca; zato je neophodno da on svoj posao obavlja sa taktičnošću i u duhu smernosti i molitve. Dobro upoznat sa Rečju Božjom, on uvek mora biti spreman da biranim rečima istakne dragocenost, veliki značaj i čistotu istine sadržane u knjigama koje preporučuje.

Svaki od njih treba u tom poslu da oseća ličnu odgovornost vodeći ozbiljno brigu o tome na

koji način će najbolje da pridobije pažnju zainteresovanih; jer način na koji on prikazuje istinu može da bude presudan za sudbinu duše. Ako ostavi povoljan utisak, njegov uticaj može da bude miris života za život toj duši; a ona, shvativši istinu, može da prenese svetlost i mnogim drugima. Zato je veoma opasno biti nepažljiv u radu na spasavanju duša.

Rad akvizitera na sakupljanju pretplatnika i širenju naše literature predstavlja oruđe u Božjim rukama da se dopre do mnogih koji na drugi način ne bi saznali za istinu. Cilj ovog poziva je uzvišen i plemenit; stoga i ponašanje akvizitera treba da bude dostojanstveno. On će doći u dodir s ljudima različitih shvatanja. Naići će na nezalce i tako unižene koji ne znaju da cene ništa drugo osim onoga što im donosi novac. Takvi će ga ružiti i vređati, ali on ne treba da se obazire na to. On uvek treba da bude prijatno raspoložen i da se radostan i pun nade suprotstavi svakom neprijatnom iznenađenju. Naići će često i na ucveljene, obeshrabrene, skrhane bolom i ranjene u srcu. To će biti prava prilika da im ljubazno uputi reči utehe, reči ohrabrenja, vere i nade. On može da deluje kao izvor prijatnog osveženja za one koji to žele; ali da bi to bio, on i sam mora stalno da se napaja na živom Izvoru istine.

Rad na preporučivanju i širenju naše literature daleko je značajniji nego što to mnogi misle; i u izboru takvih radnika potrebna je ista mudrost i pažnja kao i pri izboru propovednika. Mladi ljudi se mogu obući da rade mnogo bolje nego što se dosad radilo i to sa znatno manjom platom nego što su dosad primali. Podignite kriterijum, i neka se oni koji zaista ljube Boga i svoje bližnje u samoodricanju i spremni na žrtvu pridruže vojsci istinskih radnika. Neka dođu, ne očekujući lak i unosan posao, nego hrabro i postojano odolevanje protivljenju i nedaćama. Neka dođu oni koji naše publikacije mogu da nude sa najboljom preporukom zato što i sami cene njihovu vrednost.

Gospod neka pomogne svakome da do krajnje granice svojih mogućnosti umnožava talente koji su mu povereni. Oni koji rade u ovoj grani dela ne proučavaju Bibliju kao što bi trebalo. Da su to savesnije činili, njene praktične pouke bi pozitivno delovale na njihov život. Ma kakav bio zadatak koji vam je poveren, draga braćo i sestre, činite u tome najbolje i najviše što možete, i to radite kao za Gospoda. Ne propuštajte zlatne prilike koje vam se pružaju i ne dozvolite da vam život prolazi kao neuspeh dok uzaludno sanjate o lakšem životu i uspehu u nekom poslu za koji vas Bog nije osposobio. Prihvatite se posla koji vam je najbliži. Radite to najsavesnije, čak i ako ste zbog toga izloženi opasnostima i nedaćama koje obično prate misionarski poziv; ali se, molim vas, nemojte žaliti na teškoće i samopožrtvovanost koji su neizbežni. Setite se Valdenžana. Kakvih su se sve zanimanja i poslova prihvatili samo da bi svetlost Jevanđelja odneli onima koji su još uvek bili u tami zablude! Nagradu za svoj rad u delu Božjem nemojmo stalno očekivati još u ovom životu, već svoj pogled čvrsto upravljajmo na neprocenjivi dobitak koji pobednika očekuje na kraju trke. Danas su neophodni ljudi i žene koji su uvek tako verno okrenuti svojoj dužnosti kao magnetna igla polu - ljudi i žene koji bez odlaganja polaze na rad ne čekajući da se put pred njima poravni i da se sa njega ukloni svaka prepreka.

Opisala sam ovde kakvi bi trebalo da budu akviziteri koji preporučuju i šire našu literaturu; i Gospod neka prosvetli njihov um da ovo pitanje shvate u svoj njegovoj potpunosti i da svesni svoje dužnosti prikazuju Hristov karakter u strpljenju, hrabrosti i postojanoj čestitosti. Neka uvek imaju na umu da se svojom nemarnošću, neodlučnošću i propustima mogu odreći Hrista. Mladi radnici, ako se u svom radu kao akviziteri budete držali ovde izloženih načela bićete poštovani i cenjeni; i mnogi će - videvši da živite u skladu sa svojom verom, da vaš svakodnevni primer poput upaljene svetiljke postavljene na svećnjak svetli svima koji su u kući - prihvatiti istinu koju zastupate. Čak i vaši neprijatelji, ma koliko vodili rat protiv našeg učenja, poštovaće vas; i kada zadobijete takvo poštovanje, vi ćete i najjednostavnijim rečima imati silu da osvedočite srca

zainteresovanih.

Izdavačka delatnost

U vezi sa našom izdavačkom delatnošću u Batl Kriku ima mnogo poteškoća i toga će uvek biti. Institucije tu podignute predstavljaju Bogom određena oruđa za dovršenje Njegovog dela na zemlji. Zbog toga sotona upotrebljava svu svoju oštromnost da ih na bilo koji način privuče u svoj zagrljaj i spreči Božje namere. Ljude i žene koji rade u tim ustanovama, bilo da su na odgovornim položajima ili obavljaju najjednostavnije poslove, on saleće svojim kušanjima i tako zapliće u svoje lukavo postavljene zamke da, raskinuvši svoju stalnu povezanost sa Bogom, izgube moć zdravog rasuđivanja i više nisu u stanju da prave razliku između ispravnog i pogrešnog. On zna da će neizbežno doći vreme kada će se ispoljiti duh koji je kontrolisao njihov život i likuje što će se tada pokazati da zaista nisu sarađivali sa Hristom.

Mnogima koji su po godinama i uzrastu postali ljudi nedostaju osnovne osobine koje sačinjavaju plemenit i odlučan karakter. Bog takve ne smatra ljudima, jer su potpuno nepouzdati. Neki od takvih rade i u našim ustanovama. Njihov uticaj na druge ubitačnog je karaktera, jer je retko kad na strani pravde. Oni imaju obličje pobožnosti, ali svojim primerom stalno podstiču i ohrabruju na zlo. Svaka misao im je protkana skepticizmom, što izražavaju svojim rečima i korišćenjem svih svojih sila da izopače sve što je pravo, istinito i ispravno. Njihov um je pod kontrolom sotoninom i on preko njih stalno nastoji da demoralizuje i druge i da unosi konfuziju. Ukoliko su prijatniji i privlačniji njihovi maniri, i ukoliko su bogatije obdareni izuzetnim talentima, utoliko su uspešniji kao agenti u rukama neprijatelja svake pravde da demorališu sve koji dođu pod njihov uticaj. Veoma je težak i nezahvalan zadatak sprečavati takve da ne postanu vladajuća sila i da ne ostvare svoju nameru u podsticanju nerada, nemira i raspuštenosti.

Mladi koji su izloženi uticaju ovakvih neće biti bezbedni ako oni čijoj brizi su povereni ne bdiju nad njima u najvećoj budnosti i oprezu, i ako se oni sami ne utvrde u zdravim načelima. Međutim, žalosna je činjenica da se mnogi od mladih danas radije potčinjavaju uticaju sotoninom, a suprotstavljaju se Duhu Božjem; i u mnogim slučajevima njihove rdave navike su toliko ukorenjene da i najveći naponi od strane pretpostavljenih da razvoj njihovog karaktera usmere u dobrom pravcu ostaju bez rezultata.

Oni koji u našoj izdavačkoj delatnosti zauzimaju odgovorne položaje imaju teške odgovornosti, i ukoliko svakog dana ne stiču dublje i pouzdanije hrišćansko iskustvo oni neće moći da odgovore zahtevima takvih položaja. Večni interesi uvek treba da budu na prvom mestu, i svaki uticaj kojim se podstiče život pobožnosti treba pozdraviti sa dobrodošlicom. Ljudi kojima je Gospod poverio rukovođenje poslovnim poduhvatima u Njegovom delu treba da budu duhovno usmereni. Oni ne bi smeli da zanemare prisustvovanje verskim sastancima niti pak zadatak da drugima češće govore o svom verskom životu i svojim iskustvima. Takva svedočanstva Bog rado sluša; On takve zapisuje u svoju knjigu za spomen; priznaje ih kao svoje izabrane i verne i biće im milostiv kao što je otac milostiv svom sinu koji mu verno služi.

Oni koji se nalaze na čelu izdavačke delatnosti treba uvek da imaju na umu da predstavljaju primer za mnoge; i zato treba verno da prisustvuju javnim bogoslužjenjima, kao što i oni od svakog radnika u uredu traže da savesno obavlja svoju dužnost. Ako se oni u Molitvenom domu vide samo u izuzetnim prilikama, to će mnogi iskoristiti kao izgovor za svoju nemarnost i izostanke. Kao poslovni ljudi, oni u svakom trenutku mogu veoma tečno i razborito da govore o

poslovnim pitanjima, pokazujući time da nisu uzalud razvijali svoje sposobnosti u tom pravcu. U svom poslu oni pokazuju taktičnost, veštinu i stvarno znanje; ali je isto tako bitno da oni sve snage svog srca, uma i celog bića posvete vernom učestvovanju u bogoslužnju, kako bi se osposobili da svojim tečnim jezikom jasno ukazuju na put spasavanja kroz Hrista u svoj njegovoj jednostavnosti. Oni treba da budu ljudi usrdne molitve i čvrstog pouzdanja u Boga; ljudi koji će, kao Avram u svoje vreme, zapovedati svome potomstvu i nakon sebe, i koji će ispoljavati naročito interesovanje za duhovno dobro svih koji se nalaze pod njihovim nadzorom.

Poverenje se može pokloniti samo onima kojima je Hristos sve u svemu. Oni neće biti samopouzdana i zadovoljni sobom niti će dozvoliti da se njihovi verski interesi utope u njihovim poslovnim brigama. Poveravajući ljudima svete odgovornosti, Bog želi da oni uvek budu svesni svoje slabosti i svoje potpune zavisnosti od Njega. Oslanjajući se samo na svoj razum, ljudi se izlažu velikoj opasnosti; zato svakog dana snagu i mudrost treba da traže sa neba. Bog treba da bude u svakoj njihovoj misli; tada ih sva lukavstva i prepredenost stare zmijske neće zavesti da grešno zanemare svoju dužnost. Oni će neprijatelja spremno dočekati jednostavnim oružjem kojim se i Hristos poslužio: „Pisano je,“ ili će ga odgurnuti odlučnim: „Idi od mene sotono!“

U svom pozivu: „Stražite i molite se Bogu,“ Hristos ukazuje na jedini put sigurnosti. Budno straženje je zaista neophodno. Srce je varljivo, kaže mudrac; mi smo podložni nesigurnosti i ljudskim slabostima, a sotona jedva čeka da nas uništi. Mi u svojoj budnosti često i popustimo, ali naš neprijatelj nikada ne besposličići. Svesni njegove neumorne budnosti, „ne spavajmo, kao i ostali, nego bdijmo budno i budimo trijezni.“ Duhu i uticaju ovog sveta moramo se najodlučnije suprotstaviti, ne dozvoljavajući da nam zaposeda um i srce.

Poslovnom čoveku njegovi neizbežni kontakti sa svetom nameću iskušenja, teško rešive probleme i mučne brige. On vidi da svuda i u svemu preovladava sklonost da se prihvate nazori i planovi ovog sveta, i da su potrebni odlučni napori i disciplina uma i duše da bi se sačuvao duh pobožnosti. Ali božanska milost čeka samo da je on zatraži, i njegova velika potreba jedini je argument koji Bog nikada ne odbacuje. O takvim ljudima Hristos naročito vodi brigu u svom čuvenom pozivu: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene; jer sam Ja krotak i smjernan u srcu, i naći ćete spokojstvo i mir duši svojoj. Jer je jaram moj blag, i breme je moje lako.“ Oni koji su u zajednici sa Hristom imaju stalan mir i spokojstvo u svojoj duši. Zašto onda idemo sami, kao da nam je ispod dostojanstva da tražimo Njegovo društvo? Zašto Ga ne uzmemo za svog najboljeg Savetnika u svemu? Zašto Mu ne pridemo sa svim svojim problemima koji nas tište i proverimo snagu Njegovih obećanja?

Sveti Duh svojom svetlošću razgoni tamu koja nas okružuje, upućuje nas kad smo u neznanju, urazumljuje nas i pomaže nam u svakoj nevolji i potrebi našoj. Ali um mora stalno da traži Boga. Ako dozvolimo da nam se u dušu uvuku duhovna hladnoća i duh ovoga sveta, nećemo osećati potrebu za molitvom, niti ćemo imati smelosti da gledamo u Onoga ko je izvor svake snage i mudrosti. Zato, draga moja braćo i sestre, molite se bez prestanka, „podizujući svete ruke bez gnjeva i dvoumljenja.“ Prinosite svoje molbe prestolu milosti i verujte da će vas Gospod uslišiti u svakom trenutku i u svakoj potrebi vašoj. Verno služenje Hristu regulisaće i sve vaše međusobne odnose sa bližnjima i učiniće vaš život plodnim u dobrim delima.

Neka niko ne misli da se sebičnost, uobraženo isticanje nekih svojih zasluga i ugađanje sebi mogu dovesti u saglasnost sa Duhom Hristovim. Svakog obraćenog čoveka i ženu očekuju odgovornosti koje mi ne cenimo dovoljno. Kao sinovi i kćeri nebeskog Cara ne treba da usvajamo načela i nazore ovog sveta. „Ljubljeni, sad smo djeca Božja, i još se ne otkri šta ćemo biti; a

znamo da kad se otkrije, bićemo slični Njemu, jer ćemo Ga gledati u stvarnosti. I svaki koji ovu nadu ima u Njega, čisti se od grijeha, kao i On što je čist.“ Međutim, svet nas ne poznaje, zato što ne poznaje ni Hrista, našeg Učitelja.

U uredu naše izdavačke kuće „Pregled“ potrebni su poslovno osposobljeni ljudi koji zainteresovanima mogu pravilno da prikažu Hrista i plan spasenja. Bogu nije po volji da oni sve svoje snage posvete ovozemaljskim poduhvatima, pa čak ni poslovima u vezi sa izdavačkom delatnošću, a da pri tom ništa ne čine na jačanju Njegove Crkve i širenju Njegovog carstva. Raditi za Boga i na spasavanju duša predstavlja najuzvišeniji i najplemenitiji poziv kojim su se ljudi ikada bavili i kojim mogu da se bave. Biti gubitnik ili pak dobitnik u tom poslu od ogromnog je značaja; jer se rezultati toga ne završavaju sa ovim životom, nego se protežu i u večnost.

Braćo moja, bilo kojim poslom da se bavite, u bilo kojoj grani dela da učestvujete, čuvajte uvek veru u svojoj duši. Bez obzira čime ćete se baviti u toku celog svog života, neka vam Bog i nebo nikada ne odlaze sa uma. Radnici angažovani u izdavačkoj delatnosti treba strogo da se čuvaju jednostranosti, ne dozvoljavajući nikada da se u njihovom karakteru pokazuju samo ovozemaljske sklonosti. U prošlosti je u tom pogledu bilo ozbiljnih propusta od strane zaposlenih u toj grani dela. Pošto im duhovnost nije bila u srcu, njihova stremljenja nisu bila usmerena napred: prema nebeskom Hananu, nego natrag: prema Egiptu.

Brat P je blagosloveno obdaren sposobnostima koje bi ga, da ih je posvetio Bogu, učinile veoma korisnim u Njegovom delu. Budući veoma oštrouman, on je potpuno shvatio teoriju istine i zahteve Božjeg zakona; ali se nije u Hristovoj školi naučio krotosti i smernosti, što bi ga učinilo pouzdanim čovekom, spremnim da mu se poveri odgovoran položaj. Izmeren na merilima svetinje, on se našao lak. U opomenama i ukorima koji su mu upućivani data mu je velika svetlost, ali on to nije poslušao; nije čak uvideo ni potrebu da promeni svoj način postupanja. Primer koji je pružao radnicima u izdavačkoj delatnosti nije bio dosledan veri koju ispoveda. Nije bio postojan u nameri; ponašao se detinjasto, i svojim uticajem navodio je i druge da se udaljuju od Hrista a sve više prilagodavaju ovom svetu.

Kada mu je prikazan krst koji Hristos preporučuje i sve ono što on u stvari znači, brat P je tome okrenuo leđa; jer krst donosi sramotu i prekor, a ne čast i pohvalu od strane ovog sveta. Hristos je više puta naglasio: „Koji ne uzme krsta svojega i ne pode za mnom, nije mene dostojan.“ Ali drugi glasovi pozivaju na put oholosti i ovozemaljskog slavljublja; i on je poslušao te glasove, jer je to prijatnije nepreporođenom ljudskom srcu. On je okrenuo leđa Isusu, raskinuo sa Bogom i prigrlio ovaj svet. Bio je pozvan da prikazuje Hrista i da bude blistava svetiljka u svetu; ali je izneverio to sveto poverenje. Svet se isprečio između njegove duše i Hrista i on se sve više prilagođavao svetu dok je trebalo da stiče iskustva sasvim drugačijeg karaktera. Po svojim sklonostima i načinu razmišljanja potpuno se stavio na stranu ovog sveta, i zato nije u stanju da shvati duhovne istine.

Uspeh brata P u propovedničkoj službi, a isto tako i na odgovornom položaju koji mu je poveren u izdavačkoj delatnosti, zavisi od toga kakav će biti njegov karakter. On treba najbrižljivije da ulaže odlučne i istrajne napore da svojim ponašanjem ne pruža rđav primer mlađim saradnicima. Plan koji treba realizovati i način postupanja koji treba usvojiti, jasno su izloženi u Reči Božjoj. Da je poslušao tu Reč ona bi bila svetlost na njegovom putu, vodeći njegove neiskusne noge tako sigurno da se ne spotiče. Svedočanstva Duha Božjeg upućivana su mu više puta, pokazujući mu u čemu je zastranio s pravog puta kojim treba da idu oni koje je iskupio Gospod, opominjući ga i preklinjući da promeni način svog ponašanja. Međutim, on je svoj sopstveni put smatrao ispravnim i nastavio je da se povodi za svojim sklonostima, potpuno

zapostavljajući primljenu svetlost. Bio je nepouzdan ne samo na svom radnom mestu u izdavačkoj delatnosti, nego i kao savetnik i kao pastir, jer je svojim primerom zavodio stado Božje. On je s katedre držao odlične propovedi, ali ono što je propovedao nije primenjivao u praktičnom životu. Takav rad predstavlja samo uvredu za Boga.

Povezanost brata P sa svetom pokazala se kao zamka i za njega samog i za druge. O, za koliko njih je takav život samo kamen stalnog spoticanja! Učiniвши prve korake u obraćenju, kao što su: pokajanje, vera i krštenje, oni smatraju da su učinili sve što se od njih traži. To je, međutim, sudbonosna zabluda. Mučno i vrljetno uspinjanje u zadobijanju pobede nad samim sobom, u stremljenju ka svetosti i nebu, predstavlja doživotnu borbu. U tom ratu nema odustajanja; napori se moraju ulagati neprekidno i istrajno. Hrišćanskoj ispravnosti mora se težiti neumornom energijom i nepokolebljivom čvrstinom u nameri.

Instinsko versko iskustvo se neprekidno razvija i jača. Neprekidno napredovanje, sticanje sve veće spoznaje i duhovne snage u Reči Božjoj - prirodni je ishod životne povezanosti s Bogom. Svetlost svete odanosti svetli sve blistavijim zracima dok ne osvane pravi dan. Bratu P je pruženo preimućstvo da stekne takvo iskustvo; ali on nije imao ulja milosti u rezervnom sudu za svoju svetiljku i plamičak njegove svetlosti tinja tek što se nije ugasio. Ako u njegovom životu ubrzo ne dođe do odlučne promene, on će se naći u takvom položaju da nikakve opomene ni preklinjanja neće moći da dopru do njegovog srca. Njegov žižak ugasiće se u mraku očajanja u kojem će biti ostavljen.

Značaj razboritog rukovođenja

Poslovne sposobnosti brata R za neke grane dela čine ga pogodnim za prihvatljivu službu u izdavačkoj delatnosti; ali mu nedostaje lično vaspitanje i korenita disciplina da bi bio dobar i uspešan upravitelj. Pod njegovim rukovodstvom učinjeni su ozbiljni propusti. Vođenje poslova je očevidno nesređeno i neorganizovano i to se neodložno mora popraviti. U svom rukovođenju on često sitnim pojedinostima ne poklanja potrebnu pažnju, i kao rezultat toga nastaju mnogi propusti. Dolazi do rasipanja materijala i finansijskih gubitaka koji bi se mogli izbeći.

Pokazano mi je kako u našoj izdavačkoj kući anđeli gledaju na obavljanje poslova u raznim odeljenjima. U nekima od njih stanje je nešto bolje nego u drugima; ali svuda ima grešaka i propusta koji se mogu otkloniti. Gubici i rasipanje zapaženi su na sve strane. Bezbrižnost i nemarnost u poslu, koja se zapaža kod mnogih, neizbežno donosi štetu i gubitak za ustanovu ali i uvredu za Boga. Žalosno je što toga toliko ima. Pouke o značaju štednje dao nam je sam Hristos, rekavši: „Skupite komade što pretekoše da ništa ne propadne.“ Bilo bi bolje ne preduzimati tako velike poduhvate ako se zbog toga ne može posvetiti neophodna pažnja mnogobrojnim sitnim pojedinostima, jer su te pojedinosti slične mnogobrojnim malim zavrtnjima koji održavaju mašineriju da se ne raspadne. Reč Božja objašnjava značaj dužnosti, i propisuje pravila za verno i savesno obavljanje svakog zadatka: „Koji je vjeran u malom i u mnogom je vjeran; a ko je nevjeran u malom i u mnogom je nevjeran.“

Pokazano mi je da, kao naknadnu pomoć sadašnjem osoblju, u izdavačkoj delatnosti treba zaposliti sposobne ljude koji će pomagati u rukovođenju raznim granama dela. Treba zaposliti ljude koji imaju iskustva u poslovnom životu i koji znaju mudro da rukovode. Bilo bi bolje da su godinama ranije angažovani ljudi koji to zaista znaju da rade - ljudi kojima su savesnost, spremnost, brzina i štednja životna navika - čak i ako je neophodno da plate glavnih poslovođa budu dvostruko veće. Brat R u tom pogledu ne odgovara svojoj dužnosti; on ne postupa pravilno pri

ispravljanju grešaka. U nastojanju da to učini, on potpuno zanemaruje mnoge pojedinosti koje bi u isto vreme takođe trebalo reformisati. Uredu nedostaje brižljivi ekonomista, poslovno potpuno osposobljen čovek. Trostruko više se gubi nego što bi trebalo da iznosi plata za najbolju stručnost i iskustvo u tom poslu.

Gubi se zaista mnogo što u izdavačkoj delatnosti nemamo odgovarajuću ličnost, čoveka koji bi uspešno, energično i praktično mogao da nadgleda rad u raznim odeljenjima. To treba da bude čovek koji se razume u štamparske poslove i koji je isto tako upućen i u sve ostale proizvodne delatnosti. Tu ima pojedinaca koji se razumeju u štamparski posao, ali nemaju nikakvog smisla za vođstvo. Drugi čine sve najbolje što je u njihovoj moći, ali su još uvek neiskusni i izdavačka delatnost im je nepoznata. Ideje takvih su često oskudne i ograničene. Oni ne znaju kako da odgovore zahtevima dela; i zbog toga nisu u mogućnosti da procene korisnost ili pak štetnost proširivanja svoje delatnosti. Oni su takođe podložni pogrešnom rasuđivanju i nekorektnoj kalkulaciji, i zbog toga prave pogrešne procene. Zbog propusta da se naprave valjani predračuni i da se iskoriste mogućnosti proširivanja izdavačke delatnosti, došlo je do velikih gubitaka. U instituciji kao što je ova hiljade dolara mogu se izgubiti zato što predračune prave nestručna lica. Brat P do izvesne mera shvata i pravilno ceni značaj izdavačke delatnosti, ali je njegov uticaj za instituciju kao celinu bio štetan.

Neko mora biti zadužen i za to da se mladima koji dolaze da u štampariji uče zanat, neodložno posveti neophodna pažnja i briga. Za taj posao treba uzeti čoveka koji ima sposobnosti da poučava, koji je strpljiv, ljubazan i oštrouman. Ako za taj posao nije dovoljan jedan, treba zaposliti više njih. Ako se to uradi verno i savesno mogu se uštedeti plate za trojicu ljudi. Dok uče zanat, ti mladi stvaraju navike koje će uticati na ceo njihov kasniji život. Oni se tu, u stvari, nalaze u školi; i ako su prepušteni da sami sakupljaju znanje kako najbolje znaju i umeju, ti nedostaci uvek će se vidno odražavati u njihovom budućem radu i životu. Temelj savesnosti, poštenja i čestitosti mora se postaviti u mladosti. Stvaranje ispravnih navika u mladosti od neprocenjivog je značaja. Ako se mladima dozvoli da - umesto pokoravanja pravilima i propisima, privikavanja na tačnost, savesnost, čistotu, red i štednju - stiču navike neumerenosti i bezbrižnosti, oni će te rdave navike zadržati kroz ceo život. Oni mogu posedovati prirodne sposobnosti da u svojim poslovima budu uspešni, i treba im stalno ukazivati na značaj pravilne upotrebe tih sposobnosti. Takođe ih treba poučavati da štedljivo sakupljaju sve „preostale komade, da ništa ne propadne.“

Ljudi na odgovornim položajima ne treba da preduzimaju više nego što realno mogu valjano, brzo i potpuno da završe; jer ukoliko žele da oni koji su povereni njihovoj brizi steknu dobre navike, onda im moraju pružati dobar primer. Velika je odgovornost tih vodećih ljudi, jer načinom svog ponašanja i svojim manirima oni formiraju karakter, koji prenose na mlade. Neka uvek imaju na umu činjenicu da svojim poukama, kako u pogledu stručnog osposobljavanja tako i u pogledu verskog vaspitanja, pomažu tim mladima u izgrađivanju njihovog karaktera. Progres treba da bude njihova lozinka. Mlade treba učiti da u svemu čega se prihvate u delu Božjem teže stalnom usavršavanju. Ako se kao poslovode na čelu pojedinih sekcija nalaze ljudi koji nisu odlučni, savesni i štedljivi, koji lakomisleno koriste svoje vreme i svoj uticaj, oni takav karakter prenose i na svoje podređene. Ukoliko se takvi i posle saveta i opomena ne poprave, treba ih ukloniti i naći sposobnije ličnosti, čak ako to bude neophodno i više puta. Radnici treba da budu mnogo uspešniji i savesniji nego što su sada.

Prvi utisci u disciplinovanju tih mladih radnika treba da budu najupečatljiviji, jer se time njihov karakter oblikuje za ovaj život i za večnost. Oni čijem su nadzoru takvi povereni moraju

biti svesni da imaju veliku i ozbiljnu odgovornost. Kao što lončar mesi raskvašenu ilovaču i daje joj željeni oblik dok se ne stvrdne, tako i njih treba oblikovati dok ne postanu neosetljivi na utiske. Treba ih obučavati dok kao mlado drvo ne prerastu u čvornovat i nesavitljiv hrast; i pravilno usmeravati dok kao potočić ne prerastu u nabujalu reku. Ako se mladima prepusti na volju da sami biraju internat i svoje školske drugove, neki će napraviti dobar izbor, dok će drugi izabrati društvo koje im ne dolikuje. Ako verska nastava ne postane sastavni deo njihovog obrazovanja, oni će lako postajati predmet iskušenja, biće veoma skloni labilnosti karaktera, zastranjivanju i jednostranosti. Mladi koji pokazuju poštovanje prema onom što je sveto i uzvišeno uče se tome još pored domaćeg ognjišta, pre nego što im svet stavi na dušu svoj žig - obeležje greha, obmanutosti i nepoštenja. Ljubav prema Bogu u dušu deteta ulivaju kraj porodičnog oltara otac i majka od najranijeg detinjstva.

U našoj ustanovi za izdavačku delatnost oseća se žalostan nedostatak verskog uticaja; tu bi trebalo da bude znatno više odanosti, duhovnosti i hrišćanstva u praksi. Misionarska delatnost bogobojažljivih ljudi i žena koji tu rade donela bi, bez sumnje, najbolje rezultate. Način rada brata P nije po volji Bogu. Čovek na takvom položaju treba da se odlikuje pobožnošću i da u pogledu vere i hrišćanske etike bude među prvima. U održavanju životne povezanosti s Bogom i osećanju stalne zavisnosti od Njega, nalazi se njegova jedina sigurnost. Bez toga, on ne može uspešno da obavlja svoje dužnosti na takvom položaju, a njegov uticaj ne može biti blagotvoran ni za osoblje koje je pod njegovim nadzorom niti pak za one s kojima održava poslovne kontakte.

Pokazano mi je isto tako da treba pomno preispitati način na koji se u toj ustanovi postupa i sa članovima i sa nevernicima. Ljubaznost, čistota, istina i smirenost, to su plodovi koji tu treba da se ogledaju. Pobude i postupke treba pažljivo ispitivati i uvek upoređivati sa zahtevima Božjeg zakona; jer taj zakon predstavlja jedino nepogrešivo pravilo ponašanja, jedini pouzdani kodeks časti između čoveka i čoveka.

Jedinstvo dela

Gospod želi da među onima koji rukovode Njegovim delom u raznim oblastima vlada jedinstvo i sloga. Oni koji rukovode Njegovim delom na obali Pacifika kao i oni koji su u istom zadatku angažovani sa istočne strane visokih planina Roki Mauntins, treba da budu jednodušni i jednomišljeni - jedinstveni u srcu, u planovima i u delovanju. Njemu nije po volji da vodeći ljudi bilo koje od ovih institucija različitost od svoje braće iz druge izdavačke kuće smatraju nekom vrlinom. Oni u redovnoj međusobnoj prepisci treba da razmenjuju planove i ideje; i ukoliko u bilo kojoj od njih postoje predlozi za izvesno poboljšanje delatnosti, vodeći ljudi to treba da razmotre i da planove i metode koji sugerišu stvarno poboljšanje jedinstveno prihvate. U obe izdavačke kuće neophodna su suštinska poboljšanja, i vodeći ljudi još mnogo treba da uče. A pouka koja bi, ukoliko se savesno prihvati, najviše doprinela napretku i uspehu dela je: da se manje oslanjaju na svoj razum, a više uče krotosti i smernosti Hristovoj. Ni u jednoj od ovih ustanova vodeći ljudi ne treba da budu toliko sebični i toliko neslični Hristu da uporno uzdižu i sprovode svoje planove, bez ikakvog obzira na posledice.

Vodeći ljudi i zaposleni u našoj izdavačkoj kući u Batl Kriku nisu onakvi kakvi treba da budu i kakvi bi mogli da budu. Smatrajući svoje navike, mišljenje i ukus apsolutno ispravnim, oni su u stalnoj opasnosti da postanu skučeni u svojim idejama i da zavide izdavačkoj kući na Pacifiku, da zauzmu stav kritičara i da se osećaju superiornijima. Dozvoljava se da takvo raspolo-

ženje raste na štetu obostranih interesa, samo zato što sebičnost sve više uzima maha i sprečava jasno rasuđivanje o tome šta je korisno za obe institucije i za opšti napredak dela Božjeg. To sektaško raspoloženje potpuno je suprotno Duhu Hristovom. Takva praksa nije Bogu po volji; i On želi da se to pobeđi u svakom pogledu. Delo Božje je jedinstveno; Njegov vinograd je ogromno polje u kojem Njegove sluge obavljaju različite delatnosti. Raditi nesebično, opominjati površne i bez i brižne i spasavati izgubljene - jedini je cilj koji svi zaposleni u delu Božjem uvek moraju imati pred očima.

Ljudi koji u delu Božjem rade bilo u izdavačkoj delatnosti, sanatorijumu ili koledžu mogu biti sigurni samo utoliko ukoliko se prilagode karakteru Hristovom. Međutim, mnogi su nasledili karakterne osobine koje nimalo ne odgovaraju božanskom uzoru. Karakterne nedostatke koje su nasledili rođenjem, mnogi ne samo što ne pobeđuju nego ih neguju i čuvaju kao čisto zlato, i kao takve ih unose i u svoj verski život. Kod mnogih te crte odražavaju se kroz ceo život. Posebna štetnost kao posledica takvih osobina možda se neće pokazati za izvesno vreme; međutim, kvasac zla radi skriveno i njegovo delovanje pokaže se kad mu se ukaže povoljna prilika.

Neki od tih ljudi sa izraženim deformacijama karaktera veroma su uporni i odlučni u svom mišljenju i nepopustljivi, dok bi kao hrišćani trebalo da prihvate i gledišta drugih čija je ljubav prema delu Božjem isto tako duboka kao i njihova. Takvi bi trebalo da gaje suprotne crte karaktera, učeći se da druge cene više nego sebe. Kad sarađuju sa drugima u nekom značajnom poduhvatu, gde treba zajednički ostvariti određenu zamisao, oni treba da budu veoma pažljivi da svojim nastranim idejama i posebnim crtama svog karaktera ne utiču nepovoljno na ostvarenje prihvaćenih planova. Videći opasnost koja preti delu ako bi stvaranje i sprovođenje planova kontrolisao um samo jednog čoveka, Gospod u svojoj nadahutoj Reči nalaže da se potčinjavamo jedan drugome i da druge cenimo više nego sebe. Pri stvaranju planova za uspešno vođenje dela Božjeg treba konsultovati izabrane ljude koji u tome imaju životno iskustvo; jer su usklađeni napori neophodni u svakom takvom poduhvatu.

Ljudi različitih temperamenata i karakternih nedostataka, lako zapažaju greške jedni kod drugih, ali ne uviđaju sopstvene zablude; i ako im se dozvoli da svoje planove sprovode bez savetovanja s drugima, oni će praviti ozbiljne greške. U svojim idejama oni moraju biti svestraniji. Ljudskoj prirodi su obično svojstvene sebičnost i slavloljublje, a te osobine predstavljaju veliku prepreku za napredak dela Božjeg. Lične interese moramo potpuno izgubiti iz vida. Niko ne treba da se bori za prvenstvo, da se uzdiže nad ostalim saradnicima u delu, niti da zanesenjački govori i piše o nečemu što nije kritički i uz molitvu preispitano i u poniznosti izneseno pred savet.

Budući svet sa svojom neizmenljivom i tako ozbiljnom stvarnošću blizu je, veoma blizu, a toliko posla još uvek ostaje nedovršeno i toliko važnih odluka još treba doneti; a ipak u vašim koncilima se - zbog urođenih karakternih nedostataka - nagomilavaju predrasude, sebične ideje i planovi, i dozvoljava se da sve to utiče na rad! Vi svi uvek treba da imate na umu činjenicu da je greh rukovoditi se trenutnim pobudama. Ne zloupotrebljavajte svoju vlast, koristeći je u nametanju svojih planova bez obzira kako će to uticati na druge, samo zato što se nalazite na položaju koji vam omogućuje da tako postupite; već ovlašćenje koje vam je dato koristite kao sveto zaveštanje, imajući na umu da ste sluge Najvišega i da ćete na dan suda odgovarati za svaku svoju odluku. Ako svojim postupcima nesebično doprinosite slavi Božjeg imena, oni će izdržati proveravanje. Slavloljublje je smrt za duhovno napredovanje, genije može da bude u zabludi, popuštanje lenjosti je zločin; ali život onoga koji uvažava svako načelo ispravnosti mora biti krunisan uspehom.

Mnoga od vaših savetovanja ne nose pečat neba. Na te skupove vi ne dolazite kao ljudi koji

u molitvi održavaju stalnu zajednicu s Bogom i koji ispoljavaju Njegov Duh i Njegovo milostivo saosećanje, već čvrsto rešeni da sprovedite sopstvene planove i da svako pitanje koje se pojavi rešavate po svom ličnom nahodjenju. U svakoj grani dela Božjeg bitno je imati um i duh Hristov. Vi ste radnici u delu Božjem; i Hristovi predstavnici možete biti samo ako gajite vrline učtivosti, ljubaznosti i dobrote.

Svima koji su zaposleni u našim ustanovama treba živo predočiti činjenicu da za delo u kojem učestvuju mogu biti ili blagoslov ili prokletstvo. Ako žele da budu blagoslov, oni svakog dana moraju da obnavljaju svoje duhovne snage, da budu učesnici u božanskoj prirodi i da izbegavaju izopačenost koja preplavljuje svet zbog zadovoljavanja telesnih želja.

Ponekad je usred briga i svakodnevnih životnih aktivnosti teško raspoznati i svoje sopstvene pobude; ali mi svakog dana idemo napred ili dobrim ili pogrešnim putem. Naklonost prema nečemu ili pak odbojnost, nezadrživo naviranje ličnih osećanja i sposobnost čulnog opažanja težiće da kontrolišu naše postupke, i da zaslepe naš duhovni vid. Pokazano mi je da Isus nas zaista ljubi; ali je ožalošćen kad vidi toliki nedostatak u mudrom rasuđivanju, u prilagodljivosti potrebama dela i razboritom dopiranjju do srca i osećanja drugih. Dok treba da se veoma budno čuvamo stalne opasnosti od stupanja u bilo kakav savez sa neprijateljima Hristovim da nas oni ne bi iskvarili, istovremeno se moramo isto tako čuvati da se ne uzdižemo i ne udaljujemo od onih koje naš Gospod smatra svojim. „Kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće,“ kaže On, „meni učiniste.“ Ako usrdno i u najboljoj nameri koristimo svaku priliku i mogućnost da pomognemo onima koji su se spotakli, posrnuli ili pali, naš život neće biti uzaludan. Naš način postupanja neće biti grub, vlastoljubiv i diktatorski, nego ćemo svojim životom odavati prijatan miris nerazmetljive blagodati Hristove.

Naš nebeski Otac od svojih slugu očekuje službu u srazmeri sa onim što im je poverio, i Njegovi zahtevi su razboriti i opravdani. On od nas neće da primi manje nego što je svojim zahtevima predvideo; ukoliko te Njegove opravdane zahteve ne ispunimo u potpunosti oni će svedočiti protiv nas kada budemo mereni na merilima svetinje, i pronaći ćemo se laki. Sam Hristos s najdubljim interesovanjem posmatra naše napore. On zna da u Njegovom delu učestvuju ljudi opterećeni ljudskim slabostima, i njihove propuste i obeshrabrenja On beleži sa najnežnijim sažaljenjem. Ali ti propusti i nedostaci bi mogli da budu daleko manji. Ako postupamo u skladu sa onim što nebo traži, anđeli koji su poslani da služe onima koji se spasavaju biće uz nas, i naši napori biće krunisani uspehom.

Ovo je veliki dan pripreme, i svi koji rade u bilo kojoj od naših institucija treba stalno da imaju na umu veliku ozbiljnost dela koje je upravo u toku u nebeskoj svetinji. Ne treba dozvoliti da nam poslovne brige obuzmu um i misli do te mere da olako gledamo na delo koje se u nebu obavlja za svakoga od nas pojedinačno. Ozbiljne prizore suda i veliki dan pomirenja treba stalno držati pred očima vernika, pozivajući ih najusrdnije da o tome savesno razmišljaju. Proučavanje o svetinji daće nam pravilnu predstavu o značaju dela za ovo vreme. Pravilna predstava o tome navešće radnike izdavačke delatnosti da se energičnije i revnosnije zalažu za uspeh dela u celi-ni. Niko ne bi smeo da ostane nemaran i slep za potrebe dela i opasnosti koje prete svakoj duši, već svom snagom treba da nastoji da primljenu svetlost prenosi i na druge.

U svim našim ustanovama previše se ističe svoje „ja,“ a premalo Hristos. Pogled svakog pojedinca treba da bude upravljen na našeg Iskupitelja, svi treba da najusrdnije teže da po karakteru postanu slični Njemu. On je Uzor na koji treba da se ugledamo u svemu, ako želimo da imamo dobro uravnotežen um i srazmerno razvijen karakter. Njegov život dok je živio na ovom svetu bio je kao vrt Gospodnji u kojem raste svakojako drveće prijatno za gledanje i dobro za

jelo. Dok je u svojoj duši objedinio sve vrline i sve najlepše crte karaktera, svojom osetljivošću, blagošću i ljubavlju pridobio je simpatije roda ljudskog. Iako kao Tvorac svega što postoji, održava bezbrojne svetove svojom bezgraničnom silom i anđeli Mu rado ukazuju podaničku odanost i pokoravaju se Njegovoj volji, On ipak rado sluša nevino čavrljanje male dece i prima nevešto izraženu zahvalnost sa njihovih usana. On je uzimao mališane u svoje naručje, privijajući ih nežno na svoje grudi prepune beskrajne ljubavi. U Njegovom prisustvu oni su se osećali kao kod svoje kuće i nerado su napuštali Njegovo naručje. Na ljudska razočaranja i patnje nikada nije gledao s visine kao na nešto čemu nije vredno poklanjati pažnju, već Mu je srce uvek bilo ganuto stradanjem onih koje je došao da spase.

Svet je potpuno izgubio iz vida prvobitni izvor dobrote, srljajući u sveopšte otpadništvo i moralnu izopačenost; i Hristov život ovde bio je neprekidni niz samoodricanja i mučnih napora da čoveka vrati u njegovo prvobitno stanje prožimajući ga duhom božanske dobrote i nesebične ljubavi. Iako je živio na ovom svetu, On nije bio od sveta. Pričinjavalo Mu je težak bol što je stalno morao da dolazi u kontakt sa neprijateljstvom, izopačenošću i nečistotom koje je sotona doneo na ovaj svet; ali On je imao zadatak da čoveka dovede u sklad sa božanskim planom i da zemlju ponovo poveže sa nebom, i nijedna Mu žrtva nije bila prevelika u nastojanju da ostvari taj cilj. On „je u svemu bio kušan kao i mi, ali bez grijeha.“ Sotona je bio spreman da Ga na svakom koraku napada svojim najžešćim kušanjima; ali ipak On „grijeha ne učini, niti se nađe prevara u ustima Njegovim.“ On „postrada i kušan bi...“ - postrada srazmerno savršenstvu svoje svetosti. Ali knez tame u Njemu nije našao ništa, nijednu jedinu misao ili osećanje koje bi odgovaralo njegovim kušanjima.

Na srca pažljivih slušalaca, reči Njegovih pouka padale su kao dažd, kao osvežavajuće kapi blagotvorne rose. U Hristovom karakteru takvo veličanstvo kakvo Bog nikad do tada nije otkrio palom čoveku bilo spojeno sa takvom smernošću do kakve se čovek nikada nije uzdigao. Nikad do tada među ljudima nije hodao neko tako plemenit, tako čist, toliko pun dobrote i milosrđa, toliko svestan svoje božanske prirode, pa ipak toliko jednostavan i toliko nepokolebljiv u svojim namerama za dobro roda ljudskog. Dok se sa odvratnošću gnušao greha, On je plakao iz samilosti prema grešniku. Nikada nije ugađao sebi. Iako Veličanstvo neba, On se zaodenuo smernošću malog deteta. To je karakter Hristov. Idemo li mi Njegovim tragom? O, Spasitelju moj, kako Te jadno predstavljaju oni koji tvrde da su Tvoji sledbenici!

Poslovni život i religija

Oni koji rade u našim raznim institucijama - kao što su naše izdavačke kuće, naše škole i sanatorijumi - treba da održavaju životnu povezanost sa Bogom. Naročito je važno da oni koji rukovode ovim istaknutim granama dela Božjeg budu ljudi kojima je carstvo Božje i Njegova pravda na prvom mestu. Oni nisu pogodni za tako poverljive položaje ako stalno ne traže savet od Boga i ako ne donose plodove na slavu Njegovom imenu. Služiti na čast svome Tvorcu, i na blagoslov svojim bližnjima i stalno oplemenjivati svoj karakter - to treba da bude njihov životni cilj. Svako ima prirodne osobine koje mora ili negovati ili suzbijati, u zavisnosti od toga da li one potpomažu ili sprečavaju rasteenje u blagodat i sticanju dubljeg verskog iskustva.

Služba onih koji su angažovani u delu Božjem ne može biti Njemu ugodna i prihvatljiva ako oni ne koriste na najbolji način verska preimućstva koja imaju. Mi smo kao drveće zasadeni u Gospodnjem vrtu; i On dolazi k nama u težnji da nade rodove koje s pravom očekuje. Svoj

pogled On upravlja na svakoga od nas; On čita naše srce i poznaje naš život. To je ozbiljno ispitivanje, jer se odnosi na našu službu i odlučuje o našoj sudbini; i s kakvim interesovanjem se taj proces nastavlja. Neka se svaki kome je ukazano sveto poverenje zapita: „Kako ću podneti ispitivački pogled oka Božjeg? Da li je moje srce očišćeno od svoje oskrnavljenosti? Ili su odaje njegovog hrama toliko obesvećene, tako pune prodavaca i kupaca da za Hrista u njima nema mesta? Stalna obuzetost poslovima guši duhovnost i ostavlja dušu bez Hrista. I oni koji ispovedaju istinu, ukoliko svakodnevno ne održavaju živu povezanost s Bogom, mogu biti navedeni na čudne postupke; mogu da donose odluke koje nisu u skladu sa Božjom voljom. Vodeći ljudi u našim ustanovama ne mogu biti sigurni dokle god se rukovode samo ličnim pobudama. U tom slučaju oni ne uzimaju Hristov jaram i ne rade u saglasnosti s Njim. To ih potpuno onesposobljava da uvide i shvate potrebe dela, a sotona ih podstiče da zauzmu stavove koji predstavljaju samo zabunu i smetnju.

Braćo moja, da li napredujete u pobožnosti? Da li vam je ljubav prema verskom i duhovnom životu pretežnija od svega drugog? Da li živite verom i pobeđujete svet? Da li redovno prisustvujete javnim bogoslužnjima? I da li se vaš glas čuje u molitvi i na društvenim sastancima? Da li svoju decu svakog jutra i svake večeri sakupljate oko porodičnog oltara, moleći se s njima i iznoseći njihove potrebe pred Boga? Da li ih poučavate kako da postanu sledbenici Jagnjeta Božjeg? Ako članovi vaše porodice nisu naklonjeni veri to svedoči o vašoj nemarnosti i vašem neverovanju. Ako su vaša deca bezbrižna i lišena svakog poštovanja i ljubavi prema verskim sastancima i svetoj istini - dok ste vi u službi svetog Božjeg dela - to je veoma žalosno. Uticaj takve porodice svedoči protiv Hrista i protiv istine; jer „Koji nije sa mnom,“ kaže Hristos, „protiv mene je.“ Zanemarivanje verskog života u porodici i zapostavljanje poučavanja vaše dece predstavlja u najvećoj meri uvredu za Boga. Kada bi jedno od vaše dece palo u reku, boreći se sa talasima u neposrednoj opasnosti da se udavi, kako biste se uzbudili! Kakve bi napore ulagali, kakve molitve upućivali Bogu, s kakvom ushićenošću bi činili sve što je u vašoj moći da spasete jedan ljudski život! A ovde je u pitanju večni život vaše dece i mladih koji su odvojeni od Hrista i ne mare za spasenje svoje duše. Oni su možda rogobatni i neuglađeni, čime sramote ime adventista sedmog dana. Oni propadaju bez nade i bez Boga u ovom svetu, a vi ostajete nemarni i ravnodušni.

Kakav primer dajete svojoj deci? Kakav red vlada u vašoj kući? Svoju decu i mlade treba da vaspitavate tako da budu ljubazni, obazrivi prema drugima, plemeniti, pristupačni, a iznad svega drugog da imaju poštovanje prema veri i da osećaju značaj i važnost zahteva Božjih. Učite ih da poštuju čas molitve; zahtevajte od njih da ustaju na vreme, kako bi mogli da prisustvuju jutarnjem porodičnom bogoslužnju.

Očevi i majke koji Bogu daju prvo mesto u svom domu, koji svoju decu uče da je strah Gospodnji početak mudrosti, slave Boga pred anđelima i pred ljudima, predstavljajući svetu dobro sređenu i pravilno disciplinovanu porodicu - porodicu koja ljubi Boga i poštuje Njegove zakone, a ne da se stalno buni protiv Njega. U takvom domu Hristos nije stranac; Njegovo ime se tu uvek slavi i uzdiže. Anđeli rado borave u domu u kojem Bog ima najvišu vlast i gde se deca uče da poštuju religiju, Bibliju i svoga Tvorca. Takve porodice s pravom mogu da se pozivaju na Božje obećanje: „One ću poštovati koji mene poštuju.“ Odlazeći iz takvog doma na svoje svakodnevne dužnosti, otac polazi smirena duha, potpuno predan Bogu u stalnom razgovoru duše s Njim. On je hrišćanin, ne samo po svom ispovedanju nego i u svom životnom pozivu i u svim svojim poslovnim odnosima. On savesno obavlja svoje poslove, znajući da ga oko Božje uvek prati.

Njegov glas u domu Božjem nije jedva čujan. On uvek ima reči zahvalnosti i ohrabrenja, jer je on hrišćanin koji se duhovno neprekidno razvija i svakog dana stiče novo iskustvo. On je koristan i aktivan saradnik u Crkvi, trudeći se da proslavi Boga i da spasava svoje bližnje. On bi se osećao osuđenim i krivim pred Bogom kad bi zanemario da prisustvuje javnom bogoslužju, jer bi time propustio mogućnost da se osposobi za još bolju i korisniju službu u delu istine.

Bog se ne slavi kada se uticajni ljudi u Crkvi posvete isključivo svojim poslovima, zanemarujući svoje večne interese koji su toliko trajniji, plemenitiji i uzvišeniji od svega ovozemaljskog. Gde bi trebalo pokazati više takta i umešnosti, ako ne u onome što je nepropadljivo i trajno kao večnost? Braćo, razvijajte svoje sposobnosti i talente u neposrednoj službi Gospodu; pokažite isto toliko takta i sposobnosti u zalaganju za uspeh dela Hristovog kao što to pokazujete u svojim ovozemaljskim poduhvatima.

Moram, na žalost, reći da mnogima koji se smatraju glavom porodice u velikoj meri nedostaje usrdnost i zainteresovanost za ono što je duhovno i neprolazno. Ima pojedinaca koji se retko viđaju na bogoslužju u molitvenom domu. Svoje izostajanje oni opravdavaju različitim izgovorima; ali pravi razlog je u tome što oni u svom srcu nisu naklonjeni religiji. Duh pobožnosti ne gaji se u porodici. Deca se ne podižu u strahu Gospodnjem niti u skladu sa savetima i opomenama Njegove Reči. Takvi ljudi nisu ono što Bog s pravom očekuje od njih. Oni ne održavaju živu povezanost sa Njim u molitvi; oni su isključivo poslovni ljudi. Njima nedostaje duh pomirljivosti; u njihovom ophođenju s drugima oseća se toliko nedostatak krotosti, ljubaznosti i uglađenosti tako da drugi pogrešno tumače njihove pobude i rđavo govore čak i o dobrim osobinama koje poseduju. Kada bi mogli da shvate koliko je njihovo ponašanje odvratno u očima Božjim, oni bi se promenili.

Delo Božje treba da nastave ljudi koji svakog dana stiču živo iskustvo u veri Hristovoj. „Bez mene,“ kaže Hristos, „ne možete učiniti ništa.“ Niko od nas nije van domašaja sile iskušenja. Svi oni koji rade u našim ustanovama, vodeći ljudi u delu i misionarskim poduhvatima, treba uvek da budu svesni da imaju jednog moćnog neprijatelja koji neprekidno nastoji da ih odvoji od Hrista - kao jedine njihove nade. Ukoliko je položaj koji zauzimaju odgovorniji, utoliko će žešći biti njegovi napadi, jer on zna da će - ukoliko njih zavede na pogrešan put - i drugi slediti njihov primer. Ali oni koji se neprekidno uče u školi Hristovoj biće u stanju da nastave svojim putem i svi sotonini naponi da ih izbacili iz njihove ravnoteže biće osujećeni. Iskušenje nije greh. Isus je bio svet i čist; pa ipak je bio kušan u svemu kao i mi, ali s takvom upornošću i žestinom kakvom niko od ljudi nikada neće biti kušan. Svojim uspešnim otporom On nam je ostavio svetao primer i mi treba da idemo samo Njegovim stopama. Ako se u samopouzdanju oslanjamo na svoju pravdu bićemo prepušteni da padnemo pod silom iskušenja; ali ako gledamo na Isusa i oslanjamo se samo na Njega, mi prizivamo u pomoć silu koja je porazila neprijatelja na bojnopolju i On će učiniti da iz svakog iskušenja izademo kao pobednici. Kad sotona sa svojim kušanjima navali kao poplava moramo mu se suprotstaviti mačem Duha, a Isus će kao naš pomoćnik podignuti za nas svoju zastavu protiv njega. Otac laži drhti i strepi kad mu se suprotstavimo dokazima božanske istine u njenoj vatrenoj sili.

Sotona ulaže sve moguće napore da pripadnike Božjeg naroda odvoji od Boga; i on uspeva u toj svojoj nameri kad se njihov verski život potpuno utopi u brigama ovog sveta, kad uspe da njihove misli toliko obuzme poslovnim brigama da nemaju vremena za čitanje Biblije, za tajnu molitvu, za redovno prinošenje žrtve zahvalnosti jutrom i večerom na porodičnom oltaru. Kako je malo onih koji prepoznaju podmuklost velikog arhiobmanjivača! Kako je mnogo onih koji ne poznaju njegova lukavstva! Kada naša braća namerno izostaju sa verskih sastanaka, kada Bog

nije u njihovim mislima i ne ukazuju mu dužno poštovanje, kad Ga ne uzimaju za svog Savetnika i jaku tvrđavu svoje odbrane, kako brzo njihovim umom ovladaju misli ovoga sveta i odvratno neverovanje, a uobražena samouverenost i prazno mudrovanje uzimaju mesto poniznosti, vere i pouzdanja u Boga. Zato što su se odvojili od Isusa, ljudi često iskušenja koja su im primamljiva smatraju glasom Dobrog Pastira. Takvi ne mogu da budu sigurni ni za jedan trenutak dokle god u svom srcu ne gaje istinska načela i ne sprovede ih u svakom svom poslovnom poduhvatu.

„Ako li kome od vas nedostaje mudrosti, neka traži od Boga koji daje svakome bez razlike i ne kori nikoga, i daće mu se.“ Ovakvo obećanje vredi mnogo više od zlata i srebra. Ako u poniznosti srca tražite božansko vođstvo u svakoj nevolji i zbunjenosti, Njegova Reč predstavlja jemstvo da će vam se milostivo dati traženi odgovor. Njegova Reč nikada ne može izneveriti. Nebo i zemlja mogu proći, ali Njegova Reč neće proći nikada. Uzđajte se u Gospoda i nikada nećete ostati zbunjeni ni osramoćeni. „Bolje je uzdati se u Gospoda, nego li se oslanjati na čoveka; bolje je uzdati se u Gospoda, negoli se oslanjati na knezove.“

Ma kakav položaj da zauzimamo u životu, ma kakvo bilo naše zanimanje, moramo biti dovoljno ponizni. Da osećamo koliko nam je potrebna stalna pomoć; moramo se bezuslovno osloniti na učenja Božje Reči, prihvatajući u svemu Njegovo providenje, i verno izlupati svoju dušu u molitvi. Ako se oslonite samo na svoj razum, braćo moja, i ako kroz svet idete samo svojim putem, požnjećete žalost i razočaranja. Uzđajte se u Gospoda svim svojim srcem, i On će mudro voditi vaše korake i vaši interesi i u ovom i u budućem svetu biće sigurni. Pošto su vam svetlost i saznanje stalno neophodni, vi ćete se za savet obraćati ili Bogu ili svom sopstvenom srcu; ili ćete „hodati u iskrama koje ste sami raspalili,“ ili ćete sakupljati zrake božanske svetlosti koji dolaze od Sunca pravde.

Ne služite se u svojim postupcima politikom i mudrovanjem ovog sveta. Velika opasnost koja preta našim poslovnim ljudima i svima koji zauzimaju odgovorne položaje u tome je što se odvajaju od Hrista da bi obezbedili pomoć sa druge strane. Petar ne bi bio ostavljen da ispolji toliku slabost i bezumlje da - u nastojanju da izbegne poniženje i porugu progonstva i zlostavljanje - nije pokušavao da se posluži politikom i mudrovanjem ovog sveta. Svoje najveće nade On je polagao na Hrista, ali kada Ga je video onako poniženog neverovanje kojem je dao mesta u svom srcu savladalo ga je. Podlegao je sili iskušenja i, umesto da u trenutku krize pokaže svoju odanost, on se sramno odrekao svog Gospoda.

Da bi zaradili novac, mnogi se odvajaju od Boga i zanemaruju svoje večne interese. Oni nastavljaju istim putem koji srljaju lukavi ljudi ovog sveta, ali s takvima nije Bog i oni Ga time vređaju. On želi da oni brzo stvaraju i izvršavaju planove; ali sve poslovne transakcije treba obavljati u skladu sa velikim Božjim moralnim zakonom. Načela ljubavi prema Bogu i bližnjima moraju se prime-njivati u svim postupcima svakodnevnog života, kako u najmanjim tako i u najvećim. Mora postojati spremnost na nešto više nego što je samo davanje desetka od metvice, kopra i kima; ne sme se zanemariti ono što je pretežnije u zakonu - sud, milost i Božja ljubav; jer lični karakter svakog zaposlenog u delu Božjem ostavlja svoj otisak na onome što je uradio.

Ima ljudi i žena koji su sve ostavili Hrista radi. Oni svoje ovozemaljske interese, svoja zadovoljstva u društvu, u porodici i sa prijateljima smatraju manje važnim od interesa carstva Božjeg. Oni svoje kuće i imanja, srodnike i prijatelje, ma koliko da su im dragi, ne stavljaju u svom srcu na prvo mesto, a Božje delo na drugo mesto. A oni koji tako čine, koji svoj život posvećuju napretku istine, privodeći Bogu mnoge sinove i kćeri, imaju obećanje da će dobiti sto puta toliko u ovom životu i večni život na novoj zemlji. Oni koji se u radu za Boga rukovode plemenitim i nesebičnim pobudama posvetiće se Njemu i telom, i dušom i duhom. Takvi ne

ističu sebe, niti se osećaju sposobnima da prihvate odgovornosti, ali ne odbijaju da ponesu teret; jer žele da učine sve što je u njihovoj moći. Oni ne traže samo svoju ličnu ugodnost, nego se pitaju: „Šta je moja dužnost?”

Ukoliko je neko na odgovornijem položaju, utoliko je bitnije da njegov uticaj bude pozitivan. Svaki čovek koji je Bogom izabran za neku naročitu dužnost postaje meta sotoninih napada. Na njega stalno navaljuju iskušenja jedno za drugim; jer naš budni neprijatelj zna da će se za njegovim postupcima povoditi i drugi. Mi živimo usred opasnosti poslednjih dana, i sotona siđe na zemlju „u jarosti velikoj, znajući da vremena malo ima.“ On se služi svakom prevarom nepravde; ali je nebo otvoreno za svakoga koji Boga učini svojom uzdanicom. Jedina sigurnost za svakoga od nas u tome je da se čvrsto držimo Isusa ne dozvoljavajući da nas bilo šta razdvoji od našeg moćnog Pomoćnika.

Oni koji imaju samo obličje pobožnosti, a za delo su vezani samo poslovnim vezama predstavljaju opasnost za Crkvu i treba ih se čuvati. Oni će sigurno izneveriti poverenje koje im je ukazano. Savladani lukavstvima kušača, oni će izložiti opasnosti delo Božje. Podleći će iskušenju da ističu svoje „ja,“ da ispoljavaju zapovednički i kritizerski duh, i u mnogim slučajevima gde treba pokazati saosećanje i obazrivost, pokazaće se veliki nedostatak tih hrišćanskih vrlina.

„Jer šta čovjek posije ono će i požnjeti.“ Kakvo seme mi sada sejemo? Kakva će biti naša žetva u ovom životu i u večnosti? Gospod je svakome pojedincu odredio posao prema njegovim sposobnostima. Da li sejemo seme istine i pravde, ili pak seme neverovanja, nezadovoljstva, zlih nagađanja i ljubavi prema svetlu? Ako onaj koji seje zlo seme shvati prirodu svoga dela i pokaje se, biće mu oprosteno. Ali oprostaj od strane Gospodara ne menja karakter semena koje je posejano, i ne pretvara trnje i čičak u dragocenu pšenicu. On sam na kraju može i da bude spasen kao kroz oganj; ali kad dođe vreme žetve na njivi njegovog karaktera umesto zatalasane pšenice, videće se samo otrovni korov. Ono što je posejano u odvratnoj nemarnosti izvršiće svoje smrtonosno delo. Ova pomisao tišti moju dušu i ispunjava me bolom. Kada bi svi koji tvrde da veruju u istinu sejali dragoceno seme dobrote, ljubavi, vere i hrabrosti, oni bi na svom putu u nebo pevali Bogu u svom srcu, radujući se blistavim zracima Sunca pravde, a na veliki dan konačne žetve primili bi večnu nagradu.

Svetovnost kao zamka

Dragi brate i sestro P, tugujem veoma bolno kad god pomislim na vas. Prošle noći mi je bilo izuzetno teško u duši. U snu sam razgovarala s tobom, brate P. Tvoje odvajanje od Boga toliko je očevidno i ti si u pogledu svog duhovnog stanja toliko slep, da bi tražiti od tebe da to shvatiš bilo isto što i slepom čoveku naglašavati „vidi.“

Od tri sata jutros nisam mogla da zaspim i najusrdnije sam vapila Bogu da mi podari više Svog Svetog Duha. Pitala sam se ponovo i ponovo: Ko je u stanju da shvati sve ovo? Ne usuđujem se više da ćutim jer mi je svetlost koju imam Bogom data. Moram da govorim; iako strepim i strahujem da će ova poruka biti odbačena, i da će se duše kojima je upućena naći u još većoj tami od one u kojoj su bile pre nego što im je svetlost upućena. Osećajući da se moram više približiti Isusu, predala sam se potpuno u Njegove ruke u najusrdnijoj molitvi: „Vodi me i pokazuj mi put; jer ne znam da nastavim sama.“ Imam utisak da je Isus veoma blizu; i imam duboko osvedočenje da je On spreman da učini naročito delo za svoj narod, posebno za one koji propovedaju Jevanđelje i šire Njegovo učenje. On želi da vam pomogne i jednom i drugom ako

prihvatite Njegovu pomoć na način koji je On odredio; ali vam ne mogu reći nijednu ohrabrujuću reč dokle god ostajete pri svom sadašnjem stavu. Reči koje je Hristos uputio farisejima: „I nećete da dođete k meni da imate život,“ mogu se primeniti i na vas.

Želja mi je da vam pomognem na bilo koji način, ali šta se može učiniti za vas dok uporno nastavljate putem koji ste sami izabrali? Vi volite društvo onih koji žive samo za ovaj svet, i oni vole vas; jer u pogledu stvarne pobožnosti između vas i njih nema nikakve razlike. U njihovim očima vi ste oboje prijatni, svetovno nastrojani i potpuno prihvatljivi za njihovo društvo. Hvaleći vas i laskajući vam oni na vas vrše uticaj koji godi vašim osećanjima; dok vi sa svoje strane laskate njima odobravajući njihovu ravnodušnost prema Božjim zahtevima. Na taj način u njima podstičete oholost i želju za uživanjem i zadovoljstvima; čime praktično govorite grešniku: „dobro će ti biti.“ Stalnim mešanjem sa društvom onih koji ljube ovaj svet, vaše rasuđivanje se sve više izopačuje; i ono što je u Božjim očima mrsko i predstavlja odvratne grehe, vi smatrate nečim što je potpuno bezopasno i bezazleno.

Veoma sam zabrinuta za vas i plašim se da svojom samopravednošću podižete zidove oko svoje duše, takve zidove koje ništa neće moći da sruši. Svojim dosadašnjim radom i toliko neophodnim potčinjavanjem uticaju Svetog Duha, vi se Bogu niste približili nimalo više nego i pripadnici takozvanih crkava. Vi nemate stvarnu predstavu o svetosti subote, i Bog ne prihvata način na koji praznujete Njegov sveti dan. Istinska posvećenost, iskrena pobožnost, pravo poštovanje prema Bogu i znanje o Njemu stečeno na osnovu ličnog iskustva - sve to u potpunosti nedostaje vama, i jednom i drugom. Toliko dugo ste živeli bez Njega da vam je On postao potpuno stran i nepoznat. Duhovne istine se samo duhovno shvataju; ali vi ste tako dugo gajili navike, sklonosti i ukus ovog sveta, da vam sada nije nimalo lako usmeriti svoje misli u suprotnom pravcu.

Možda ćete (poput većine prvih Hristovih učenika) zaključiti: „Ovo je tvrda besjeda! Ko je može slušati?“ Oni koji žive samo za ovaj svet ne mogu da razumeju narod Božji. Između sinova svetlosti i sinova tame ne postoji sklad. Apostol Pavle postavlja određena pitanja: „Kako li se slaže Hristos s Velijarom? Ili kakav dio ima vjernik s nevjernikom? Ili kako se slaže crkva Božja sa idolima? Jer ste vi crkva Boga živoga, kao što reče Bog: Useliću se u njih, i živjeću u njima, i biću im Bog, i oni će biti moj narod. Zato izađite između njih i odvojte se, govori Gospod, i ne dohvatajte se nečistote, i ja ću vas primiti; i biću vam Otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri, govori Gospod Svedržitelj.“ A Jovan svedoči: „Ljubljeni, sad smo djeca Božja, i još se ne otkri šta ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bićemo slični Njemu, jer ćemo Ga vidjeti kao što jeste. I svaki koji ovu nadu ima u Njega, čisti se, kao On što je čist.“ „Ne znate li,“ pita Jakov, „da je prijateljstvo ovog svijeta neprijateljstvo Bogu? Jer koji hoće svijetu prijatelj da bude, neprijatelj Bogu postaje.“

Svojim učenicima Hristos je rekao: „Ako me ljubite, zapovijesti moje držite, i ja ću umoliti Oca, i daće vam drugog Utješitelja da bude s vama vavijek, Duha istine, kojega svijet ne može primiti, jer Ga ne vidi, niti Ga poznaje; a vi Ga poznajete jer u vama prebiva i u vama će biti.“ „Ko ima zapovijesti moje i drži ih, to je onaj koji me ljubi; a koji mene ljubi, toga će ljubiti Otac moj; i ja ću ga ljubiti i pokazaću mu se sam. Reče mu Juda, ne Iskariotski: Gospode, šta je to da ćeš se nama javiti, a ne svijetu? Odgovori mu Isus i reče: Onaj ko mene ljubi, držaće moju riječ; i Otac moj ljubice njega; i njemu ćemo doći, i u njemu ćemo se nastaniti. Ko mene ne ljubi, riječi moje ne drži; a riječ koju čujete nije moja nego Oca koji me je poslao.“

Hristove reči ne nalaze odziva u vašem srcu, jer su vam oči zaslepljene a srca otvrdnula. U nebeskim knjigama zabeleženo je da ste se oboje opredelili za ovaj svet. U srcu se ponekad

uznemirite i zabrinete, ali ne dovoljno da vas to odvede do pokajanja i neophodne promene u životu. Svojim osećanjima i naklonošću potpuno ste vezani za ovaj svet i njegove običaje, i to vam je prijatnije nego poslušnost nebeskom Učitelju.

Dok tvrdite da ljubite istinu, primerom koji pružate svojoj deci to u potpunosti pobijate. Tom istinom niste posvećeni ni vi sami ni vaša deca. Vi volite sebična uživanja i zadovoljstva ovog sveta; i pouke koje svojoj deci pružate i rečima i primerom nisu takve da u njima pothranjuju poniznost, smernost i hrišćanske vrline. Njihov karakter vi oblikujete prema merilima ovog sveta. Kada Isus pred vama otvori knjigu nebeskih zapisa u kojoj su dan za danom verno zapisivane vaše reči i vaši postupci, uvidećete da je vaš život predstavljao strašan neuspeh.

Nisam u stanju da vam kažem šta vaša nedavna ucveljenost može da znači za vas; ali ako vam to otvori oči i osvedoči vas o vašem pravom stanju, to će se očevidno pokazati u vašem budućem životu. Ako se ne obratite u potpunosti nikada nećete primiti krunu večnog života; niti vaša deca mogu imati udela sa onima koji su oprani krvlju Hristovom ako se potpuno ne oduče od onoga čemu ste ih vi učili, i što je postalo sastavni deo njihovog života i karaktera. Svojim primerom vi ste ih naveli da religiju smatraju kao neku odeću, koja se po sopstvenom izboru može obući ili svući, prema tome kako prilike i okolnosti zahtevaju; i ukoliko se uticaj kojem su stalno izloženi, ne promeni u potpunosti, njihova predstava o Božjim zahtevima ostaće tako neodređena i pogrešna. Oni ne znaju šta sačinjava hrišćanski život, jer nisu naučeni šta znači živeti za istinu i nositi krst.

„Ako svijet na vas uzmrzi,“ kaže Hristos, „znajte da na mene omrznu prije vas.“ Stalno ističete mišljenje da smo kao narod u svetu toliko nepopularni samo zato što smo suviše nedruštveni, suviše jednostavni u odevanju, suviše strogi i nepopustljivi u pogledu zabava, razonoda i uživanja, ne prisustvujući istim i osuđujući ih svojim učenjem. Vi smatrate da bi se opšti utisak u javnosti o nama znatno poboljšao kada bismo bili manje isključivi i kada bismo se više mešali i družili sa svetom. Međutim, to je najveća zabluda koja može da obuzme ljudski um. Hristos kaže: „Kad biste bili od svijeta, onda bi vas svijet kao svoje ljubio; a kako niste od svijeta, nego vas ja od svijeta izabrah, zato mrzi na vas svijet. Opominjite se riječi koju vam ja rekoh: Nije sluga veći od gospodara svojega. Ako mene izgnaše, i vas će goniti; ako Moju riječ održaše, i vašu će održati. Ali sve će vam ovo činiti zbog imena mojega, jer ne poznaju Onoga koji me posla.“

Ovo su reči Onoga za koga su čak i Njegovi neprijatelji morali da priznaju „Nikad čovjek nije tako govorio kao ovaj čovjek.“ Ljudi svojim rečima izražavaju svoje ljudske misle; ali u Hristovim rečima nalazi se Duh i život. „Ako vi ostanete na mojoj besjedi,“ kaže On, „zaista ćete biti moji učenici.“ „Onaj koji je od Boga, riječi Božje sluša,“ ali ove božanske izreke nemaju mesta u srcu onih koji su od sveta i koji traže ovozemaljska zadovoljstva.

Bog nam daje jasna i sasvim određena uputstva, tako da niko ne mora da greši. „Ne živi čovjek o samom hljebu,“ kaže Hristos, „no o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih.“ Istina napisana u nadahnuću „korisna je za učenje, za karanje, za popravljanje, za poučavanje u pravdi.“ Čovek, dakle, treba da živi ne samo prema jednoj reči, ne prema mnogo reči, nego prema „svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih.“ Sigurni možemo biti samo ako ne zanemarimo nijednu reč, nijedno uputstvo koje je On dao, ma koliko to beznačajno izgledalo u našim očima. „Ako, dakle, ko ukine jednu od ovih najmanjih zapovijesti, i nauči tako ljude, nazvaće se najmanji u carstvu nebeskome; a ko izvrši i nauči, taj će se veliki nazvati u carstvu nebeskome.“ Ko god namerno prestupa bilo koju od Božjih zapovesti, u duhu i u istini ne drži nijednu od njih. On može tvrditi da, izuzev nekih manjih odstupanja, uglavnom drži sve zapovesti; pa ipak, ako namerno prestupa

jednu, kriv je za sve.

Brate i sestro P, i pored toga što ispovedate hrišćanstvo, vi zadržavate za sebe deo onoga što pripada Bogu. Vi zakidate Boga u svojim mislima i požrtvovanosti; zakidate Ga u svojim talentima i uticaju. Vaše sklonosti postaju za vas zamka. Ne sledite svetlost koju vam Bog tako milostivo daje u svedočanstvima, i odajete se prestupu koji će vam, ako se ne pokajete i ne reformišete, zatvoriti pristup u nebo. Da ste poslušali savete i ukore koji su vam upućivani posredstvom Svetog Duha, danas bi bili jaki u Gospodu, znatno bi uznapredovali u hrišćanskom iskustvu, i vaš izveštaj u nebeskim knjigama izgledao bi sasvim drugačije.

„Koji se odreče mene,“ kaže Isus, „i ne primi riječi mojih, ima sebi sudiju, riječ koju ja govorih ona će mu suditi u poslednji dan.“ Kakav će sram i zbunjenost tada pokriti lice onih koji su imali toliku svetlost i preimućstva i kojima je spasenje plaćeno neizmernom žrtvom Sina Božjeg bilo tako na dohvat ruke, a ipak se nisu koristili tim dragocenim darovima! Posredstvom svoje Reči, Bog nam stalno ukazuje na pravi, veličanstveni i sveti put kojim treba da idu iskupljeni. Putnici na tome putu ne idu po mraku, jer je isti osvetljen blistavim zracima Sunca Pravde; ali vi takav put ne prihvatate jer vas suviše odvaja od sveta. Samoljublje i sebične ambicije ne mogu da prođu kroz tesna vrata i da nastave uskim putem koji vodi u nebo.

Na dan konačnog obračuna videće se da Bog poznaje svakoga od nas po imenu. Jedan nevidljivi svedok prati svaki postupak u našem životu. „Znam tvoja djela,“ kaže Onaj, „što hodi posred sedam svijećnjaka zlatnih.“ On zna kako su olako propuštane prilike, kako se kao Dobri pastir neumorno trudio da pronađe one koji lutaju krivim stazama i da ih vrati na staze sigurnosti i mira. One koji traže zabave i zadovoljstva ovog sveta, Bog stalno poziva i opominje; svetlošću svoje Reči On stalno osvetljava njihov put da bi mogli uvideti opasnosti koje im prete i izbeći ih. Ali oni u bezbrižnosti i zbijanju šala nastavljaju širokim putem, sve dok se ne završi vreme njihovog kušanja i proveravanja. Bog je u svom postupanju sa ljudima pravedan i nepristrasan; i kad bude izrečena presuda protiv onih koji se konačno nadu laki, svaka usta ostaće zatvorena.

Koliko bi drugačiji bio sada vaš položaj da ste uzdizanje i pohvale koji su vam ukazivani od strane ljudi videli u njihovoj pravoj svetlosti! Vi oboje više čeznete za pohvalama i slavom ovoga sveta, negoli za vodom života. Vi se zanosite mišlju o nekakvom značajnom položaju i ugledu među ljudima ovog sveta; obmanuti ste njihovim pohvalama i laskanjem. Kada biste pravilno cenili večne interese, prijateljstva i pohvale bogatih i učenih ne bi imali na vas nikakvog uticaja. U vašem srcu ne bi bilo više oholosti ni ponosa ni u kom obliku. Ali vi se tako dugo napajate na mutnim izvorima svetovnosti da više ne vidite kako biste mogli da živite boljim životom.

Bog je toliko puta pružao svoju ruku da vas spase ukazujući vam na vaše dužnosti i obaveze. Sa povećavanjem svetlosti koja obasjava vaš put menjaju se i vaše dužnosti. Kada svetlost jasno zablista i razotkrije zablude koje su bile skrivene, mora doći do odgovarajućih promena u životu i karakteru. Kada se nekome ukaže na greške koje su prirodna posledica zaslepljenosti uma, onda one više ne predstavljaju grehe neznanja ili zablude u rasuđivanju, nego drsko prekoračivanje dozvoljenog jer i pored primljene svetlosti nije izvršena odlučna reforma. Moralna tama koja vas okružuje postaće još gušća; vi ćete u svom srcu postajati sve okoreliji, i bićete sve odvratniji u očima Božjim. Vi ne uvidate veliku opasnost koja vam prete, opasnost da se vaša svetlost zamagli do te mere da je potpuno nestane u tami zablude. Kada primite svetlost i postupite u skladu s tim, vi ćete biti raspeti grehu, bićete mrtvi svetu, a živi Bogu. Vaši idoli biće napušteni, i svojim primerom bićete na strani samoodricanja, a ne sebičnog ugađanja sebi.

Brate i sestro P, da ste poslušali *Svedočanstva* Duha Božjeg, vi biste sada živeli u svetlosti i bili uskladeni sa narodom Božjim; ali svojim neverovanjem uskratili ste sebi velike blagoslove.

Sestra P ne ustaje otvoreno protiv *Svedočanstva*, ali im ne ukazuje ni poveren-je kao Bogom nadahnutim spisima niti je spremna da ih kao takve poslušša. Ona voli da njen muž uživa počasti i pohvale od strane sveta; to godi njenoj oholosti koja nipošto nije mala. Vi oboje zaista treba da se zapitate: „Zašto smo tako neodlučni i spori u odvajanju od sveta i uzimanju Hrista za svoj jedini deo? Zašto da ljubimo i cenimo one za koje znamo da ne ljube Boga niti uvažavaju Njegove zahteve? Zašto toliko nastojimo da sačuvamo prijateljstvo onih koji su neprijatelji našeg Gospo- da? Zašto da prihvatamo njihove običaje i da padamo pod uticaj njihovih shvatanja?“ Ne možete, dragi moji prijatelji, služiti i Bogu i mamoni. Morate se bezrezervno potčiniti i predati Gospodu, ili će se svetlost koja obasjava vaš put uskoro pretvoriti u tamu očajanja. Nalazite se na tlu neprijatelja i Gospod tu ne može da vas štiti od njegovih napada kada ste dobrovoljno prešli na njegovu stranu.

U svom sadašnjem stanju, vi činite daleko više zla nego dobra; jer imate obličje pobožnosti i tvrdite da verujete u istinu, dok svojim rečima i postupcima praktično govorite „široka vrata i široki put“ vode u život, „i mnogo ih ima koji njim idu.“ Ako vaš život predstavlja priznavanje Hrista, onda s pravom možemo reći da ceo svet ide za Njim. Vi pravu veru ispovedate samo na rečima; ali gde vam je poniznost, ljubav, krotost i istinska pobožnost? „Koji god prizna mene pred ljudima,“ svetim životom i pobožnim razgovorima, „priznaće i Sin Čovječiji njega pred anđelima Božjim.“ Niko ne može priznavati Hrista ako ne poseduje Njegov duh i Njegov karakter; niko ne može preneti na druge ono što sam ne poseduje. Svakodnevni život mora da bude izraz posvećujuće sile istine, i očevidan dokaz da Hristos verom zaista boravi u duši. Sve što je suprotno plodovima Duha ili delu Božjem u odvajanju Njegovog naroda od ovog sveta, predstavlja odricanje od Hrista; a On naglašava: „Ko se odreće mene pred ljudima toga ću se i ja odreći pred anđelima Božjim.“

Mi se Hrista možemo odreći svetovnim razgovorima i svojom ohološću u odevanju. Vi imate krug prijatelja koji predstavljaju zamku i za vas i za vašu decu. Vama je njihovo društvo uvek prijatno. Upravo to druženje s njima navodi vas da i sebe i svoju decu oblačite po modnim sklonostima onih koji nemaju strah Božji pred svojim očima. Tim očevidno pokazujete da ste u prijateljstvu sa svetom. „U mnogim riječima ne biva bez grijeha.“ Da li vas druženje sa takvim prijateljima navodi da češće posetite svoju odaju za tajnu molitvu i da tražite božansku ljubav i Njegovu milost, ili odvraća vaše misli od Boga? A što se tiče vaše drage dece i mladih - šta vaše zanemarivanje dužnosti znači za njihove večne interese? Vaš primer ih je ohrabrio da životnim putem srljaju u bezobzirnoj drskosti i slepom samopouzdanju, ne rukovodeći se uopšte određenim načelima vere. Oni se zahteva Božjih ne drže savesno ni u pogledu svetkovanja subote niti u bilo kom drugom pogledu; hrišćanske dužnosti im nisu drage, i sve više se udaljuju od Onoga koji je Izvor svetlosti, mira i radosti.

Bez vere nije moguće ugoditi Bogu; jer „šta god nije po vijeri grijeh je.“ Vera koja se ovde traži nije samo prihvatanje pravog učenja; to je vera koja radi kroz ljubav i čisti dušu. Poniznost, krotost i poslušnost nisu vera; ali su ishod ili plod vere. Te vrline treba da steknete učeći u školi Hristovoj. Način razmišljanja, načela i jezik koji nebo odobrava - za vas su gotovo nepoznati. Duh Božji se još uvek zalaže za vas; ali ja ozbiljno i sa bolom u duši sumnjam da ćete vi poslušati glas koji vas već godinama poziva. Nadam se ipak da ćete poslušati da se vratite i budete živi.

Smatrate li da je predati svoje jadno i nedostojno „ja“ Isusu zaista prevelika žrtva? Zar ćete beznadežno robovanje grehu i smrti izabrati radije nego da u svom životu raskinete sa ovim svetom i sjedinite se sa Hristom vezama ljubavi? On još uvek živi da bi posredovao za nas. To naša srca svakog dana treba da ispunjava najvećom zahvalnošću. Svaki onaj koji uviđa svoju

krivicu i svoju bespomoćnost može da priđe Bogu upravo takav kakav je i da primi Njegov blagoslov. Božja obećanja važe za svakoga ko ih prihvata verom. Ali onaj koji je u svojim očima bogat, častan i pravedan, koji gleda kao što gleda ovaj svet, i koji zlo naziva dobrom, a dobro zlom, ne može to ni tražiti ni dobiti, jer za tim ne oseća nikakvu potrebu.

On za sebe tvrdi da je bogat i pun svega; i zato mora da ode prazan. Kada biste u ozbiljnoj zabrinutosti za svoju dušu revnosno tražili Boga, vi biste Ga i našli; ali On ne prima pokajanje koje ne dolazi od sveg srca. Ako se zaista odreknete svojih greha, On je uvek spreman da vam oprost. Hoćete li da Mu se predate bez odlaganja? Hoćete li, gledajući na Golgotu, da zapitate: „Nije li Hristos ovu žrtvu podneo i za mene? Nije li se izložio poniženju, sramoti i preziru i pristao na strašnu smrt na krstu zato što je želeo da i mene spase od patnji zasluženih grehom i užasnog očajanja, i da me učini neizrecivo srećnim u svome carstvu?“ Gledajući u Onoga koga su proboli vaši gresi, donesite čvrstu odluku: „Služićemo Gospodu do kraja svog života. Nećemo se više udruživati sa Njegovim neprijateljima; nećemo svojim uticajem potpomagati one koji ustaju protiv Njegove vladavine. Sve što imamo i što jesmo premalo je da posvetimo Onome koji nas je toliko ljubio da je i svoj život dao za nas - svoje božansko veličanstvo za nas tako grešne i zabludele smrtnike.“ Odvojte se od sveta, prelite potpuno na stranu Gospodnju, uzbijajte boj do vrata i izvojevaćete slavne pobe.

Blago onome koji sluša reči večnoga života. Vođen „Duhom istine,“ on će biti upućen u svaku istinu. On neće biti voljen, poštovan i hvaljen od strane ovog sveta; ali će zato biti dragocen u očima neba. „Vidite kakvu nam je ljubav ukazao Otac, da se djeca Božja nazovemo i budemo; zato svijet ne poznaje nas, jer Njega ne pozna.“

Odgovornosti lekara

„Početak je mudrosti strah Gospodnji.“ Ljudima svih profesija, ma koliko bili upućeni u svoj posao, neophodna je božanska mudrost. Međutim, lekaru je posebno neophodna ta mudrost, jer dolazi u dodir sa pacijentima najrazličitijih karaktera i bolesti. Po svom pozivu i položaju koji zauzima u društvu, on je odgovorniji čak i od propovednika jevandjelja. On je pozvan da bude Hristov saradnik i neophodna mu je nepokolebljivost u načelima vere i čvrsta povezanost sa Bogom kao izvorom mudrosti. Ako se u svom radu drži Božjih saveta, Veliki Lekar će potpomagati njegove napore, i on će biti veoma oprezan da ne bi nekim pogrešnim potezom naneo štetu jednom Božjem stvorenju. Kad je u pitanju načelo, on će biti čvrst i nepokolebljiv kao stena, a u ophodjenju s ljudima ipak ljubazan i pažljiv prema svakome. Svestan odgovornosti svog poziva, on u svojoj praksi pokazuje da se u srcu rukovodi čistim i nesebičnim pobudama i željom da lepotu Hristovog učenja istakne u svačemu. Takav lekar imaće nebom dano dostojanstvo i biće u Božjim rukama snažno oruđe na dobro. Iako možda neće biti cenjen od onih koji ne održavaju stalnu vezu sa Bogom, nebo će ga smatrati dostojnim časti i poštovanja. U Božjim očima on će biti dragoceniji od zlata, vredniji od zlata ofirskog.

Lekar treba da bude strogo umeren u svemu. Oboljenjima od kojih pati ljudski rod gotovo nema broja, i on kao lekar mora da se bori sa bolešću u svim njenim oblicima. On zna da su mnoge patnje koje on nastoji da ublaži posledice neumerenosti i drugih oblika sebičnog popuštanja ličnim sklonostima. On je pozvan da leči ljude koji u mladosti, u najboljim godinama i u doba zrelosti svoje zdravlje stalno ugrožavaju i neizbežno se izlažu bolesti upotrebom duvanskog otrova. Ako je savestan lekar, on bolest može da prati od samog njenog izvora; ali ako on sam

nije slobodan od upotrebe duvana, on će se ustezati da ukaže prstom na izvorište tog zla i da svom pacijentu verno razotkrije uzrok njegove bolesti. On će propustiti da mladima najozbiljnije ukaže ne neophodnost odbacivanja ove nezdrave navike pre nego što se ona ukoreni. Kako on neiskusnim mladićima i devojkama može ukazivati na štetne posledice duvana, i to ne samo na njih same nego i na one koji ih okružuju, ako on i sam puši?

U današnje vreme pušenje je postalo gotovo sveopšta pojava. Žene i deca stradaju zbog toga što moraju da udišu vazduh zagaden ne samo duvanskim dimom iz bezbroj zapaljenih lula i cigara, nego i odvratnim dahom pušača. Oni koji žive u takvoj atmosferi uvek će biti bolešljivi, a lekar koji je i sam pušač uvek će prepisivati medikamente za neke bolesti koje bi se najbolje izlečile ostavljanjem duvana.

Lekari koji se nemoćno klanjaju pred idolom koji se zove duvan ne mogu verno i savesno da izvršavaju svoje dužnosti prema Bogu i svojim bližnjima. Kako je samo dah pušača odvratan i škodljiv za bolesnike! Kako se oni zgražavaju od njega! Koliko je nedosledno od ljudi koji su završili medicinu i tvrde da su za lečenje bolesnih okvalifikovani kroz svoj životni poziv, a u bolesničke sobe svojih pacijenata stalno sa sobom unose narkotični otrov duvana! A ipak mnogi puše ili žvaću otrovni duvan sve dok im to ne zatruje krv i potkopa ceo nervni sistem. U Božjim očima posebno je težak greh kada se toj odvratnoj navici odaju lekari koji tvrde da veruju u istinu Božju za ovo vreme, i koji bi svojim sposobnostima i uticajem mogli da učine mnogo dobra. Na njih se mogu primeniti reči apostola Pavla: „Imajući dakle ovakva obećanja, o ljubazni, da se očistimo od svake poganštine tijela i duha, i da usavršavamo svetost u strahu Božijemu.“ „Molim vas dakle, braćo, milosti Božije radi da date tijelo svoje u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo.“

Oni koji na bilo koji način upotrebljavaju duvan ne mogu da budu korisni i prihvatljivi saradnici u propovedanju umerenosti i zdravstvene reforme, jer nisu dosledni svom ispovedanju u tom pogledu. Kako takvi mogu da opominju ili savetuju nekoga koji svoj razum i život upropašćuju alkoholnim pićem, kad su im džepovi puni duvanom i jedva čekaju slobodne trenutke da ga puše, žvaću i upotrebljavaju kako im je volja? Kako mogu i s najmanje prava i doslednosti da se zalažu za moralne reforme u zdravstvenim ustanovama i sa trezvenjačkih tribina, dok su i sami pod otrovnim dejstvom duvana? Da bi svojim uticajem mogli pomoći drugima u nastojanju da se odreknu opojnih sredstava, njihove reči moraju da izlaze iz čistih usta iz kojih se ne oseća odvratni zadah duvana i alkohola.

U navikama umerenosti lekari i propovednici treba da budu strožiji od svih ljudi na svetu. Dobrobit društva zahteva od njih apsolutno uzdržanje, jer njihov uticaj stalno govori za ili protiv reforme i moralnog uzdizanja ljudskog društva. Ignorišući ili zanemarujući zakone zdravlja, oni greše s umišljajem, jer se na njih gleda kao na mudrije i upućenije od ostalih ljudi. Ovo naročito važi za lekare kojima ljudi poveravaju svoj život. Od njih se s pravom očekuje da ne popuštaju nijednoj navici koja slabi i ugrožava izvore života.

Kako propovednik ili lekar koji puši može da vaspitava svoju decu u skladu sa poukama i savetima Gospodnjim? Kako može da ne odobrava svojoj deci ono što sam čini? Ako se odluči da radi ono što mu, u skladu sa njegovim pozivom, u životni zadatak stavlja Vlarar vasion, on će ustati protiv bezakonja u svakom obliku i na svakom nivou; svojim autoritetom i uticajem on će uvek biti na strani samoodricanja i strogog pokoravanja opravdanim zahtevima Božjim. Cilj će mu biti da svoju decu privikne na uslove koji najpouzdanije osiguravaju pravu sreću u ovom životu i dom u gradu Božjem. Kako takav cilj može da ostvari dok sam popušta prohtevima izopačenog apetita? Kako može druge ohrabrivati da se penju stepenicama progresa dok se sam

na istima spušta sve niže?

Najbolji primer samoodricanja pruža nam naš Spasitelj. U molitvi za svoje učenike On naglašava: „Ja posvećujem sebe za njih, da i oni budu posvećeni istinom.“ Kada čovek koji se prihvati tako teške odgovornosti kao što je lekarski poziv greši protiv samog sebe ne pokoravajući se zakonima prirode, on mora da žanje posledice kršenja njenih neumoljivih zakonitosti. Uzrok dovodi do neizbežnih posledica; i u mnogim slučajevima lekar koji oštroumno i staloznenih živaca treba tačno da utvrdi dijagnozu bolesti i da efikasno postupi prema istoj, ne uspeva u tome jer mu je nervni sistem poremećen a mozak pomućen upotrebom narkotika. Njegova sposobnost da čini dobro umanjena je na ovaj način. Na put kojim sam ide on navodi i druge. Stotine ljudi povode se za primerom jednog neumerenog lekara, smatrajući da ono što radi doktor sa sigurnošću mogu da rade i oni. A na dan Božjeg suda on će se suočiti sa zapisom o svojim postupcima i biće pozvan da položi račun za sve dobro što je mogao da učini; ali nije učinio, zato što je svojim postupcima sebičnog popuštanja prohtevima - za koje vrlo dobro zna da su pogrešni - oslabio svoje fizičke i umne snage.

Nije u pitanju šta u pogledu toliko rasprostranjenog prokletstva pušenja, koje sve više uzima maha, radi ovaj svet? Nego šta rade odgovorni i stručni ljudi? Hoće li ljudi kojima je Bogom dana tolika prosvećenost i koji se nalaze na položajima svetog poverenja imati snage i volje da slede glas prosvećenog razuma? Hoće li ti odgovorni ljudi zaista biti primer onima koji su povereni njihovoj brizi i koje oni svojim uticajem mogu da usmere ili na dobro ili na zlo?

Hoće li oni rečju i primerom poučavati neupućene da se pokoravaju zakonima koji vladaju njihovim organizmom? Ako svoje znanje o zakonima koji vladaju ljudskim bićem ne primenjuju u praksi, ako im je zadovoljavanje prohteva pretežnije nego očuvanje duhovnog i fizičkog zdravlja, onda zaista nisu dostojni da im se poveri briga o životu drugih. Njihova je dužnost da stoje u dostojanstvu svoje Bogom dane muževnosti, potpuno slobodni od robovanja apetitu ili strastima. Čovek koji upotrebljava duvan bilo žvakanjem ili pušenjem veliku štetu nanosi ne samo sebi samome, nego i svima onima koji se nalaze u sferi njegovog uticaja. Ako morate da zatražite pomoć lekara, ne obraćajte se lekaru koji puši. On vam ne može biti pouzdan savetnik. Ako je vaša bolest prouzrokovana pušenjem duvana, on će doći u iskušenje da govori neistinu i da iznalazi sve drugo samo da ne kaže pravi uzrok; jer kako može da osudi ono što i sam svakodnevno čini?

Ima mnogo načina da se veština lečenja primeni u praksi, ali nebo odobrava samo jedan način. Božji lekovi su jednostavna prirodna sredstva koja ne opterećuju niti iznuravaju organizam svojim jakim svojstvima. Čist vazduh i voda, lična higijena, pravilna ishrana, neporočan život i čvrsto poverenje u Boga - to su pravi lekovi, i hiljade bolesnika umiru upravo zato što im nedostaju ovi lekovi; ipak se ovi lekovi nerado koriste zato što njihova pravilna primena zahteva mnogo posla, a to ljudi ne cene. Svež vazduh, kretanje, čista voda i ostala preimućstva napred pomenuta, dostupni su svima uz male troškove; dok su medikamenti skupi, kako po svojoj ceni tako i po posledicama svog delovanja na organizam.

Zadatak hrišćanskog lekara u lečenju jednog bolesnika ne svodi se samo na lečenje i spasavanje njegovog tela nego isto tako i njegovog uma i duše. Njegova dužnost, ukoliko ga pacijenti ne pitaju za to, nije da im objašnjava teoretske postavke istine; ali on može i treba da im ukazuje na Hrista. Poruke božanskog Učitelja preporučljive su i prikladne uvek i za svakoga. Pažnju bolesnika koji se stalno žale i negoduju lekar treba da usmerava na uvek nove dokaze o Božjoj ljubavi i dobroti, o Njegovoj mudrosti i brizi za sve što je stvoreno Njegovom rukom. Posredstvom prirode, misli bolesnika biće upućene na Boga prirode i usredsređene na nebo i

spasenje koje se tamo priprema za one koji Ga ljube.

Lekar treba da zna kako da se moli. U mnogo slučajeva, on bolove patnika mora učiniti još većim da bi mu spasao život; i pacijent, bez obzira da li je hrišćanin ili ne, oseća se znatno sigurniji kad zna da se njegov lekar boji Boga. Molitva bolesnicima uliva trajno pouzdanje; i mnogo puta kad se molitva za njih u poniznosti i veri upućuje velikom Iscelitelju, to im pomogne više nego svi medikamenti koji im se mogu prepisati.

Sotona je začetnik bolesti; i lekar stalno ratuje protiv njegovog dela i njegove sile. Bolesti na bazi neuropsihoze* preovlađuju na sve strane. U tome se nalazi osnov devedeset od sto svih oboljenja od kojih ljudi pate. Možda neki teški porodični problem nagrizi dušu kao rak i slabi životne sile. Griža savesti zbog učinjenog greha ponekad potkopava temelje zdravlja i dovodi do neuravnoteženosti uma. Postoje i verske zablude, kao što je učenje o večnom plamenu pakla i beskonačnom mučenju nepokajanih, što daje preuveličanu i potpuno pogrešnu predstavu o Božjem karakteru i dovodi do sličnih posledica kod osetljivih osoba. Nevernici takve nesrećne slučajeve koriste veoma rado da bi krivicu za nastanak duševnih poremećaja pripisali religiji; ali to je samo teška kleveta i biće im veoma neprijatno kada na Božjem sudu budu morali da se suoče s tim. Hristova religija ne samo da nije uzrok duševnih poremećaja, nego je jedan od najuspešnijih lekova protiv toga; ona predstavlja najmoćnije sredstvo za umirenje živaca.

Lekaru je neophodna mudrost i sila koja prevazilazi ljudske sposobnosti da bi znao kako ukazati pomoć u izuzetno komplikovanim slučajevima bolesti uma i duše sa kojima se suočava u svojoj praksi. Ako ne poznaje silu božanske milosti, on ne samo što neće moći da pomogne takvim bolesnicima nego će još više pogoršati njihovo ionako teško stanje; ali ako se čvrsto pouzda u Boga, biće u stanju da pomogne i bolesniku tako rastrojenog uma. Svojim pacijentima on će ukazivati na Hrista, učeći ih da sve svoje brige i strahovanja povere Njemu kao Pomoćniku koji se u nevolji brzo nalazi.

Uzročno-posledična povezanost između greha i bolesti jasno je otkrivena u Reči Božjoj. To svaki lekar za mesec dana može praktično da utvrdi. On može i da ne zapazi tu činjenicu; njegov um može da bude toliko obuzet drugim problemima da ta istina ne privuče njegovu pažnju; ali ako pažljivo posmatra i ako je iskren, moraće da prizna činjenicu da je odnos između greha i bolesti isti kao i između uzroka i posledica. Lekar to brzo mora da uvidi i da u skladu s tim i postupa. Čim stekne poverenje bolesnika kojima je ublažio patnje i vratio ih sa ivice groba, on uspešno može da ih poučava da je bolest posledica greha, i da su iskušenja koji ih navode na postupke kojima uništavaju zdravlje tela i duše u stvari delo palog neprijatelja. To je prava prilika da u njihov um utisne neophodnost samoodricanja i poslušnosti zakonima života i zdravlja. Naročito u dušu mladih on tako može da usadi prava načela. Svoja stvorenja Bog ljubi ljubavlju koja je nežna i jaka. On je uspostavio prirodne zakone, ali Njegovi zakoni nisu tiransko nametanje prekomernih obaveza. Svako „Nemoj,“ bilo u zdravstvenom ili moralnom zakonu, sadrži ili uključuje i određeno obećanje. Ako poslušamo, obećani blagoslovi pratiće naše korake; ako li ne poslušamo, neizbežne posledice biće opasnost i nesreća. Svojim zakonima Bog želi da pripadnike svog naroda privede bliže sebi. On želi da ih na taj način spasava od zla i vodi na dobro ukoliko se daju voditi, ali ih nikada ne prisiljava. Mi ne možemo da proniknemo u Božje namere, ali moramo imati poverenje u Njega i svoju veru pokazati delima.

Lekara koji se boje Boga i kojima je Njegova ljubav zaista u srcu veoma je malo u poređenju sa onima koji su neverni i otvoreni protivnici religije, i zato uvek radije treba birati ove

* Živčano-duševne bolesti koje se javljaju bez anatomskih promena.

prve. Mi se ne možemo sa sigurnošću poveriti bezbožnički nastrojenim lekarima. Pred njima su vrata iskušenja širom otvorena i lukavi neprijatelj ih stalno podstiče na unižavajuće misli i postupke, a samo sila božanske milosti može da smiri uzburkane strasti i da čoveka učini jakim da se suprotstavi grehu. Oni koji su moralno izopačeni ne propuštaju prilike da iskvaru i one koji imaju čiste misli i čisto srce.

Ali kako će se razvratan i poročan lekar pojaviti pred Bogom na dan suda? Dok se pretvarao da vodi brigu o bolesnima, on je izneveravao sveto poverenje. Degradirao je i dušu i telo Božjih stvorenja i zavodio ih na put koji vodi u propast. Kako je strašno poveriti one koje volimo u ruke jednog poročnog čoveka koji može moralno da zatruje i potpuno upropasti dušu! Jednom tako bezbožnom lekaru zaista nije mesto pored bolesnika na samrtničkoj postelji.

Lekar se skoro svakog dana suočava sa smrću. On, tako reći, stalno korača ivicom groba. Mnoge od njih ta stalna blizina i naviknutost na prizore patnji i smrti učini neosetljivima u lečenju bolesnika. Takvim lekarima kao da nedostaje nežnost i saosećanje. Oni su grubo i naprasiti, tako da se bolesnik plaši i same njihove pojave. Takvi ljudi, ma koliko bilo njihovo znanje i veština u lekarskoj struci, malo mogu da učine za bolesne u njihovoj nevolji; ali ako lekar svoje stručno znanje kombinuje sa ljubavlju i saosećanjem koje je Isus ukazivao bolesnima, samo njegovo prisustvo biće veoma blagotvorno. On u svom pacijentu ne gleda samo jedan ljudski organizam, nego dušu koja se može spasti ili izgubiti.

Dužnosti lekara veoma su naporne. Malo je njih koji shvataju težinu umnih i fizičkih napora kojima je on izložen. Sve svoje energije i sposobnosti on mora da angažuje u neprekidnoj brizi i odlučnoj borbi protiv bolesti i smrti. On zna da često jednim neveštim pokretom ruke u pogrešnom pravcu samo za debljinu dlake, može da pošalje u smrt dušu nepripremljenu za večnost. Koliko su, stoga, vernom lekaru neophodna saosećanja i molitva naroda Božjeg! Pravo da to traži i očekuje, on ima isto toliko kao i najposvećeniji propovednik ili misionarski radnik. Lišen tako često neophodnog odmora i sna, pa čak i verskih preimućstava subotom, njemu je dvostruko više potrebno da svakog dana prima novo osveženje milošću Božjom, da ne bi izgubio svoj oslonac u Bogu i izložio se opasnosti da u duhovnu tamu utone dublje nego ljudi drugih poziva. A ipak on često mora da podnosi nezaslužena prebacivanja i osudu, prepušten da se potpuno usamljen bori protiv najžešćih sotoninih kušanja, osećajući da je neshvaćen i izneveren od svojih prijatelja.

Znajući koliko su naporne dužnosti lekara i kako malo mogućnosti lekari imaju da se oslobode svojih briga, čak i u subotu, mnogi ne pristaju da to prihvate za svoj životni poziv. Ali pošto veliki neprijatelj stalno nastoji da uništi zdravlje i život ljudskih bića, koja predstavljaju krunu Božjeg stvaranja, razumni i obrazovani ljudi su pozvani da se bore protiv njegove svirepe sile. Potrebno je da se tom pozivu posveti što više ljudi koji za to ispunjavaju neophodne uslove. Treba ulagati najusrdnije napore da se za ovaj poziv nadu i okvalifikuju odgovarajući ljudi. To treba da budu ljudi čiji je karakter potpuno utemeljen na svestranim načelima Božje Reči - ljudi koji se odlikuju prirodnom energičnošću, moralnom snagom i istrajnošću, što će ih osposobiti da postignu visoki stepen stručnosti. Ne može svako da postane uspešan lekar. Mnogi se ovog poziva prihvataju nespremni u svakom pogledu. Njima nedostaje ne samo neophodno stručno znanje, nego i veština i taktičnost, opreznost i prirodna inteligencija, što je sve neophodno da bi se osigurao uspeh.

Svoj posao lekar može da obavlja znatno uspešnije ako je fizički snažan. Ako je slabe konstitucije, on neće moći da izdrži teške napore koji su neizbežno povezani s njegovim pozivom. Čovek slabog telesnog sastava, naklonjen dispepsiji i nespreman da savršeno vlada sobom, ne može se okvalifikovati za uspešnu borbu protiv svakovrsnih bolesti. Budite veoma

oprezni da one koji bi mogli da budu korisni u nekoj manje odgovornoj delatnosti nipošto ne ohrabrujete da se studiranjem medicine izlažu velikom gubitku i vremena i novca, kada realno ne postoji nada da će u tome uspeti.

Ima pojedinaca koji su ohrabreni da studiraju medicinu, jer svojim opredeljenjem daju izgled da bi mogli biti dobri lekari. Međutim, neki od njih koji svoje studije započinju kao hrišćani ne ističu se primernim poštovanjem božanskih zakona; oni žrtvuju načela i gube svoj oslonac u Bogu. Osećajući se usamljenima, oni dolaze do zaključka da ne mogu da drže četvrtu zapovest i da se odupru podsmehu i ruganju častoljubivih, površnih i skeptičnih nevernika iz svog okruženja. U svojoj ambiciji da u svetu dodu do visokih položaja, oni se pokazuju nespremni za takvu vrstu progonstva, spotiču se i posrću na mračnoj planini neverovanja i postaju nedostojni poverenja. Pred njima se pojavljuju svakojaka iskušenja i oni nemaju snage da im se odupru. Neki od njih postaju nečasni, lukavi i podli ljudi, spremni na teške grehe.

Svakome koji se danas opredeli da studira medicinu prete mnoge opasnosti. Njegovi nastavnici najčešće su ljudi koji se rukovode mudrošću ovoga sveta, a kolege nevernici koji o Bogu uopšte i ne razmišljaju, i on je u stalnoj opasnosti da padne pod uticaj tog potpuno nereligioznog okruženja. I pored svega toga, neki i u toku i po završetku svojih studija ostaju verni načelu. Ne posećujući predavanja niti razmišljajući o studijama subotom, oni su dokazali da student može da se okvalifikuje za lekarski poziv a da pri tom ne razočara očekivanja onih koji su dali sredstva za njegovo obrazovanje. Slično Danilu, oni su ostali verni Bogu, i On ih je održao. Danilo je odlučio u svom srcu da ne prihvati običaje carskog dvora; nije hteo da jede carsko jelo niti da pije njihovo vino. On se za snagu i milost molio Bogu nebeskome, i Bog je učinio da svojom mudrošću, razumom i znanjem nadvisi sve astrologe, vračare i gatare u svekolikom vavilonskom carstvu. Na njemu se zaista ispunilo Božje obećanje: „One ću poštovati koji mene poštuju.“

Mladi lekar ima pristup k Bogu Danilovom. Zahvaljujući božanskoj milosti i sili, on u svom pozivu može da postane isto tako uspešan kao što je Danilo bio na svom visokom položaju. Ali je veoma pogrešno smatrati stručnu spremu važnijom od svega ostalog, a zanemariti verska načela koja predstavljaju temelj svakog istinskog uspeha. Mnogi u očima sveta zaslužuju velika priznanja i pohvale kao veoma vešti i stručni u svom pozivu, dok omal ovažavaju i samu pomisao da za uspeh u svom radu treba da traže mudrost od Isusa. Međutim, kada bi ovi ljudi koji se oslanjaju samo na svoje stručno znanje bili prosvetljeni nebeskom svetlošću, koliko bi viši stepen stručnosti mogli postići! Koliko bi jače bile njihove umne sposobnosti, i sa koliko više puzdanja bi mogli da se prihvate izuzetno teških slučajeva! Čovek koji je prisno povezan sa Velikim Lekarom i tela i duše ima na raspolaganju sve izvore snage i može da radi sa nepogrešivom preciznošću u mudrosti koju bezbožan čovek ne može imati.

Oni kojima je poverena briga za bolesne, bilo da su to lekari ili pomoćno osoblje, uvek moraju imati na umu činjenicu da je njihov rad stalno pod nadzorom Jehovinog oka koje sve vidi. Ne postoji misionarska delatnost koja bi po svom značaju bila važnija od onoga što radi jedan savestan i veran lekar koji se boji Boga. Nema oblasti u kojoj bi čovek mogao da učini više dobra ili da stekne više dragulja koji će u carstvu slave blistati u kruni njegove radosti. Prijatan miomiris milosti Hristove lekar može da unosi u svaku bolesničku sobu u koju ude, donoseći pravi balsam isceljenja svakoj duši oboleloj od greha. Bolesniku, čak i na samrti, on može da ukaže na Jagnje Božje koje uze na se grehe sveta. On ne treba da sluša sugestije: kako je teškim bolesnicima na kraju života opasno govoriti o večnim interesima da se njihovo stanje ne bi pogoršalo; jer u devedeset od sto slučajeva saznanje da postoji Spasitelj koji prašta grehe donosi

olakšanje i telu i duši. Samo Isus može da ograniči silu sotoninu. On je Iscelitelj u kome bolesnik osvedočen o grehu može da nade lek i za telo i za dušu.

Površni i zlonamerni ljudi istog zanimanja nastoje da stvore predrasude protiv čoveka koji savesno obavlja dužnosti svog poziva, podižući na njegovom putu što više prepreka; ali ta iskušenja će samo otkriti čisto zlato njegovog karaktera. Hristos će biti njegovo utočište i zaklon od zlih jezika. Iako život takvog čoveka može da bude mučan, pun samoodricanja i neuspeo po mišljenju sveta, u očima neba on će predstavljati pravi uspeh i biće svrstan među one koje Bog ceni i smatra plemenitima. „I razumni će se zasjati kao svetlost nebeska, i koji mnoge privedoše pravdi, kao zvijezde vazda i do vijeka.“

Dolazeća kriza

„I razgnjevi se zmija na ženu i otide da ratuje sa ostatkom potomstva njezina, koje drži zapovijesti Božje i ima svjedočanstvo Isusa Hrista.“ U bliskoj budućnosti videćemo kako se ispunjavaju ove reči, kada se protestantske crkve zajedno sa ostalim svetom i sa papskom silom ujedine protiv onih koji drže Božje zapovesti. Isti duh koji je podsticao papiste u prošlim vekovima navodiće i protestante da zauzmu isti stav prema onima koji ostanu verni Bogu.

Crkva i država se upravo pripremaju za budući sukob. Protestanti deluju prikriveno i pod maskom pobožnosti da nedelju istaknu u prvi plan, kao što su to činili i rimokatolici. Širom zemlje papstvo podiže svoje veličanstvene i ogromne građevine, u čijim će tajnim skrovištima obnoviti ranija progonstva. Put za ispoljavanje lažnih čuda, posredstvom kojih će sotona nastojati da prevari, ako bude moguće, čak i izabrane, uveliko se priprema.

Dekret koji će biti izdan protiv naroda Božjeg biće veoma sličan ediktu koji je u vreme Jestirino Asvir izdao protiv Jevreja. Persijski edikt proistekao je iz Amanove mržnje prema Mardoheju, ne zato što mu je Mardohej učinio neko zlo, nego samo zato što je odbio da mu ukaže strahopoštovanje koje pripada samo Bogu. Carska odluka protiv Jevreja doneta je lažnim prikazivanjem izabranog naroda. Ovu zaveru podstakao je sam sotona u nameri da sa lica zemlje zbriše one koji su sačuvali znanje o pravom Bogu. Ali njegove zle namere osujećene su, jer se tome suprotstavila viša sila koja još uvek vlada među sinovima ljudskim. Anđelima koji se odlikuju izuzetnom snagom bilo je naloženo da zaštite Božji narod i zavere njegovih neprijatelja okrenule su se protiv njih samih. Protestantski svet danas u maloj Crkvi onih koji svetkuju subotu gleda Mardoheja na vratima. Njihov karakter i život, u kojima se ogleda poštovanje prema Božjem zakonu, predstavljaju stalni ukor za one koji su odbacili strah Gospodnji i bacili pod noge Njegovu subotu; ovaj za njih nepoželjan i nepozvan gost mora po svaku cenu da bude sklonjen s puta.

Isti onaj zapovednički duh koji je u prošlim vekovima kovao zaveru protiv vernih još uvek nastoji da sa lica Zemlje ukloni one koji se boje Boga i drže Njegov zakon. Sotona teži da izazove ogorčenost protiv smerne manjine vernika koji savesno odbijaju da prihvate popularne običaje i tradicije. Ljudi od položaja i ugleda pridružiće se bezakonicima i najpodlijima u zaveri protiv pripadnika Božjeg naroda. Bogatstvo, genijalnost i obrazovanje udružiće se da ih izvrgnu opštem preziru. Progoniteljski nastrojani vlastodršci, propovednici i članovi crkve udružiće se u zaveri protiv njih. Rečju i perom, laskanjem, pretnjom i ismejavanjem nastoje da pobiju i unište njihovu veru. Lažnim prikazivanjem i ljutitim pozivima raspaljivaće strasti naroda. Pošto se protiv pobornika biblijske subote ne mogu pozivati na argumente: „Tako piše u Svetom Pismu,“ oni će da bi nadoknadili ove nedostatke - ozakoniti tlačiteljske mere. Da bi osigurali svoju

popularnost i zaštitničku ulogu, zakonodavci će udovoljiti traženju da se donese zakon o svetkovanju nedelje. Oni koji se boje Boga ne mogu da prihvate ovu instituciju kojom se krši jedna od Deset Božjih zapovesti. Na tom bojištu odigraće se poslednji veliki sukob između istine i zablude. I u pogledu ishoda te borbe mi nismo ostavljeni u neizvesnosti. Sada, kao i u danima Mardoheja, Gospod će ustati u odbranu svoje istine i svog naroda.

Dekretom kojim se nedelja kao papska institucija, u kršenju Božjeg zakona, prisilno nameće - naša nacija* će raskinuti svaku vezu sa pravdom. Kada protestantizam pruži svoju ruku preko ponora da se uhvati za ruku rimske sile, kada se preko slične provalije različitosti zagrlji sa spiritizmom, i kad, pod uticajem ovog trostrukog saveza, naša zemlja odbaci svako načelo svog ustava kao protestantska i republikanska zemlja, i kada svojim zakonskim aktima omogući propagiranje papskih laži i obmana - tada možemo znati da je došlo vreme da sotona čini znake i čudesna velika i da je blizu kraj.

Kao što je za učenike približavanje rimske vojske bilo znak da je došlo vreme da Jerusalem opusti, tako će ovo otpadništvo za nas predstavljati znak da je granica Božjeg strpljenja dostignuta, da je mera bezakonja naše nacije prepuna, i da anđeo milosti širi svoja krila da odleti i da se nikada više ne vrati. Tada će se Božji narod naći u nevolji i patnjama koje proroci opisuju kao vreme „muke Jakovljeve.“ Vapaji progonjenih vernika dopiraće do neba. Kao što je Aveljeva krv vikala sa zemlje, tako će i glasovi mučenika - iz njihovih grobova, iz morskih dubina, iz planinskih pećina i ispod mana stirskih svodova - vikati: „Dokle, Gospodaru sveti i istiniti, ne sudiš i ne kaješ krvi naše na onima što žive na zemlji?“

Gospod nastavlja svoje delo. Celo nebo je u pokretu. Sudija nad svima koji su ikad živeli na Zemlji uskoro će ustati da odbrani svoj povređeni autoritet. Znak oslobođenja (Božji pečat) biće tada već stavljen na one koji drže Božje zapovesti, koji duboko poštuju Njegov zakon, i koji odbijaju da prime žig zveri ili ikone njezine.

Gospod je otkrio šta će se desiti u tim poslednjim danima, da bi se Njegov narod mogao pripremiti da opstane usred te strašne oluje sveopšteg protivljenja i gnjeva. Upozoreni na događaje koji nam predstoje, ne smemo sedeti mirno, ravnodušno očekujući buru koja nailazi i tešeći se obećanjem da će Gospod biti zaštita svojim vernima u dan nevolje. Dolazak svoga Gospoda mi treba da očekujemo ne u zaludnoj neaktivnosti, već u najusrdnijem zalaganju i s nepokolebljivom verom. Nije vreme da svojim mislima dopuštamo da se zadržavaju na pitanjima od sporednog značaja. Dok pripadnici Božjeg naroda duhovno spavaju, sotona veoma aktivno nastoji da prilike podesi tako da oni zanemare pravdu i milost (Mihej 6,8). Pokret za obavezno svetkovanje nedelje krči danas u tajnosti put pred sobom. Njegovi pobornici prikrivaju prave namere i krajnji ishod toga, i mnogi koji pristupaju tom pokretu ne vide kuda ih njegove skrivene tendencije usmeravaju. Oni se prikazuju kao veoma blagi i prividno deluju hrišćanski, ali kada progovore ispoljiće duh aždaje. Naša je dužnost da učinimo sve što je u našoj moći da otklonimo preteću opasnost. Dajući pred javnošću pravu predstavu o našoj veri, mi treba da razoružamo postojeće predrasude. Razotkrivajući stvarne namere koje se kriju iza ovoga, mi praktično podižemo najsnažniji protest protiv mera koje su usmerene na ograničavanje slobode savesti. Da bismo bili u stanju da razborito branimo svoju veru, moramo brižljivo pretraživati svete spise. „Bezbožnici će,“ kaže prorok, „raditi bezbožno, niti će koji bezbožnik razumjeti; ali će razumni razumjeti.“

Onima koji kroz Hrista imaju pristup Bogu predstoji, veoma značajan zadatak. Sada je

* Pisac misli na Sjedinjene Američke Države.

vreme da se u molitvi čvrsto uhvatimo za ruku naše sile. Molitva psalmiste sada treba da bude molitva i svakog propovednika i svakog vernika: „Vrijeme je da Gospod radi; oboriše zakon Tvoj.“ Neka plaču između trema i oltara sluge Gospodnje, vapijući: „O, Gospode, poštedi narod svoj, i ne daj nasljedstva svojega pod sramotu.“ Bog je pripadnicima svog naroda uvek priticao u pomoć u njihovoj najvećoj nevolji, kad je već izgledalo da nema nikakve nade za izbavljenje. Namere bezbožnih ljudi, neprijatelja Njegove Crkve, nisu van domašaja Njegove sile i Njegovog providenja koje upravlja svim mogućim zbivanjima i pojavama. On može da utiče na srca državnika; gnjev, uzavrelost i neprijateljstvo onih koji mrze Njega, Njegovu istinu i Njegov narod, On može da odvrati na sasvim drugu stranu „kao što savija potoke vodene“ (Priče 21,1) - ako je to Njegova volja. Molitva pokreće ruku Svemogućega. Onaj koji svrstava bezbroj zvezda na nebeskom svodu, čija reč kontroliše talase dubokih okeana, taj isti Svemoćni Tvorac uzeće u zaštitu svoje izabrane kada Ga oni prizovu u veri. On će obuzdati sile tame sve dok svet ne bude opomenut i dok se svi oni koji poslušaju opomenu ne pripreme za ovaj sukob.

„I gnjev ljudski,“ kaže psalmista, „obraća se u slavu Tebi, kad se jednom opašeš gnjevom.“ Božja je namera da se istina koja predstavlja obeležje naše vere iznese u javnost i da postane predmet istraživanja i raspravljanja, čak i ako je povod tome prezir kojem je ona izložena. Mora se probuditi interesovanje naroda. Svaki sukob mišljenja, svaki prigovor, svaka kleveta usmerena protiv naše vere predstavljaće Bogom dopušteno sredstvo da se izazove interesovanje i probudi svest onih koji bi inače spavali.

To se već dogodalo u istoriji Božjeg naroda. Zato što su odbili da se poklone zlatnom liku koji je Navuhodonosor podigao u polju Duri, trojica Jevreja bili su bačeni u užarenu ognjenu peć. Ali Bog je sačuvao svoje sluge usred plamena, i pokušaj da se idolopoklonstvo silom nametne, samo je još više doprineo da se znanje o pravom i živom Bogu otkrije pred knezovima i velikanima okupljenim iz svekolikog vavilonskog carstva. Tako je bilo i onda kada je carskim dekretom izričito zabranjeno da se ljudi mole bilo kom bogu osim caru. Pošto je Danilo, po svom običaju, nastavio da se tri puta dnevno moli Bogu nebeskome, to nije promaklo pažnji zloradih knezova i upravitelja, koji su ga odmah potkazali caru. U svojoj odbrani, on je iskoristio priliku da im ukaže na pravog Boga i da iznese razloge zašto se samo Njemu treba klanjati i zašto samo Njemu dugujemo zahvalnost i božansko poštovanje. A izbavljenje Danila iz lavovske jame predstavljalo je još jedan dokaz da je Onaj kome on služi zaista pravi i živi Bog.

Tako je i Pavlovo hapšenje i sužanjstvo donelo jevanđelje pred careve, knezove i vlastodršce do kojih na drugi način ta svetlost nikad ne bi došla. Pokušaji da se napredovanje istine spreči samo još više doprinose njenom širenju. Savršenstvo i lepotu istine zapažamo sve jasnije sa svake uzastopne tačke sa koje možemo da ih posmatramo. Zabludi su potrebni maskiranje i skrivanje. Ona se oblači u anđeosku odeću, jer ispoljavanje njenog pravog karaktera umanjuje njen izgled na uspeh.

Oni koje je Bog učinio čuvarima svoga zakona ne smeju dozvoliti da njihova svetlost bude sakrivena. Istina se mora objaviti i u neprosvetljenim krajevima sveta. Prepreke na koje nailazimo moraju se savladati. Veliki zadatak koji se mora izvršiti poveren je onima koji poznaju istinu. Oni sada treba najusrdnije da se mole Bogu za pomoć. Hristova ljubav treba da se rasplamsava u srcu svakoga od njih. Hristov Duh treba da se izlije na njih, i oni se moraju pripremiti da se održe na sudu. Dok su oni sami u potpunosti posvećeni Bogu sila Duha Svetoga koja osvedočava srca prati njihove napore u propovedanju istine, i njena svetlost nalazi pristup do srca mnogih. Ne smemo više da spavamo na začaranom sotoninom tlu, već brižljivo koristimo sve izvore koji su nam dostupni i sve sposobnosti kojima nas je Providenje obdarilo. Poslednja opomena treba da se

objavi svim „narodima i plemenima i jezicima i carevima mnogim;“ a obećanje glasi: „Evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka.“

Crkva - svetlost svetu

Gospod je sinove Izrailjeve pozvao kao svoj narod i izdvojio ih od sveta da bi im mogao poveriti sveto zaveštanje. Učinio ih je čuvarima svoga zakona u nameri da znanje o Njemu sačuvaju među narodima sveta. Preko njih je trebalo da nebeska svetlost obasja sve neprosvetljene krajeve zemlje i da se glas Njegovog poziva uputi svim narodima da se okrenu od svog idolopoklonstva i da služe živom i pravom Bogu. Da su Jevreji opravdali poverenje koje im je na taj način ukazano, bili bi zaista pozitivna sila u svetu. Bog bi bio njihova odbrana, i uzdigao bi ih iznad svih ostalih naroda. Njegova svetlost i istina otkrivala bi se preko njih i oni bi, pod Njegovom mudrom i svetom upravom bili očevidan primer superiornosti Njegove vladavine nad svakim oblikom idolopoklonstva.

Ali oni nisu održali svoj zavet sa Bogom. Povodeći se za idolopokloničkim običajima i praksom drugih naroda, oni su ime svoga Stvoritelja - umesto da Ga proslave na Zemlji - svojim životom i ponašanjem izložili preziru neznabožaca. Namera Božja je ipak morala da se ostvari. Znanje o Njegovoj volji za ljudski rod mora se raširiti po svoj zemlji. Bog je sinove Izrailjeve, kao svoj narod, predao u ruke njihovih neprijatelja, i tako su kao roblje rasejani među narode sveta. U svojoj nevolji mnogi od njih su okajavali svoje prestupe i potražili Gospoda. Rasejani po neznabožaćkim zemljama, oni su širili znanje o pravom Bogu. Načela božanskog zakona dovela su ih u sukob sa običajima i praksom tih naroda. Idolopoklonici su nastojali da unište pravu veru. Svoje sluge, kao što su bili: Danilo, Nemija i Jezdra, Gospod je u svom providenju doveo u neposredan kontakt sa tadašnjim carevima i vladarima sveta - da bi ti idolopoklonici imali priliku da prime svetlost. Tako je Bogom povereni zadatak - koji su Izrailjci zbog svoje nemarnosti propustili da izvrše u blagostanju, dok su se nalazili u svojoj zemlji - sada izvršen u zarobljeništvu, uz velike teškoće i smetnje.

Kao što je nekada pozvao starozavetni Izrailj, tako Bog i danas poziva pripadnike svoje Crkve da budu svetlost svetu. Moćnom oštricom istine - vestima prvog, drugog i trećeg anđela - On ih je odvojio od ostalih crkava i od ovog sveta da bi ih doveo u svoju svetu blizinu. Učinio ih je čuvarima svoga zakona i poverio im je velike istine o proročanstvima za ovo vreme. Slično svetim proroštvima koja su s tom namerom bila poverena starozavetnom Izrailju isto tako i ove svete istine treba da budu objavljene svetu. Tri anđela opisana u četrnaestom poglavlju Otkrivenja Jovanovog predstavljaju narod koji prima svetlost Božjih poruka i kao Njegov predstavnik objavljuje te opomene po svemu svetu. Svojim sledbenicima Hristos kaže: „Vi ste vidjelo svijetu.“ Svima koji prime Isusa, krst sa Golgote govori: „Posmatrajući vrednost jedne duše, ‘Idite po svemu svijetu i propovijedajte jevanđelje svakom ljudskom biću’.“ Ne dozvolimo da nas bilo šta spreči u tome. To je najvažnije delo svih vremena; i po svojim rezultatima dalekosežno je kao večnost. Ljubav i interesovanje za ljudske duše, koje je Hristos pokazao svojom žrtvom za njihovo iskupljenje, treba da pokreću i sve Njegove sledbenike.

Međutim, vrlo malo onih koji su primili svetlost savesno obavljaju zadatak koji im je poveren. Malo je ljudi nepokolebljive odanosti, ljudi koji ne misle na sopstvenu udobnost, ličnu korist, pa čak i na sam život, koji revnosno nastavljaju da nose svetlost istine gde god naidu na otvorena vrata i da brane sveti Božji zakon. Gresi koji vladaju svetom uvlače se i u crkve i u srca

onih koji tvrde da su izabrani Božji narod. Mnogi od onih koji su dobili svetlost, svojim uticajem umiruju strahovanje onih koji su naklonjeni svetu i koji imaju samo obličje pobožnosti. Čak i među onima koji tvrde da očekuju Hristov skori dolazak ima i takvih koji žive samo za ovaj svet. Oni teže za bogatstvom i počastima ovog sveta. Na takve je Hristos mislio kad je rekao da će dan Gospodnji doći kao zamka na sve koji žive na zemlji. Ovaj svet je njihova domovina. Sav svoj trud oni posvećuju sticanju ovozemaljskog blaga. Oni grade skupocene stanove i opremaju ih raskošnim udobnostima; nalaze zadovoljstvo u oblačenju i zadovoljavanju apetita. Vrednosti ovoga sveta su njihovi idoli. To se isprečilo između njihove duše i Hrista, tako da oni jedva naziru i nejasno shvataju ozbiljnu i strašnu stvarnost u kojoj se nalazimo. Ista neposlušnost i propusti koji su postojali u Jevrejskoj crkvi karakteristični su u još većoj meri za narod koji je s neba primio tako veliku svetlost u poslednjim vestima opomene. Treba li da dragocene prilike i preimućstva koja nam se pružaju propuštamo - kao što su to oni učinili - sve dok Bog ne dozvoli da i nas snadu tlačiteljska progonstva i nevolje? Zar ćemo dozvoliti da rad koji se može obaviti u miru i relativnom blagostanju ostaje nedovršen sve dok ne budemo primorani da ga završavamo u danima mraka, pod pritiskom iskušenja i progonstva?

Crkva snosi odgovornost za krivicu čiji je ishod strašan. Zašto oni koji imaju svetlost ne ulažu usrdnije napore da tu svetlost odnesu i drugima? Oni znaju da se kraj svemu približio. Oni vide mnoštvo prestupnika koji svakodnevno gaze Božji zakon, i znaju da se te duše ne mogu spasti u svojim prestupima. Pa ipak, oni se više interesuju za svoje poslove, svoja imanja, kuće, trgovinu, oblačenje i snabdevanje svojih trpeza, nego za duše ljudi i žena sa kojima će morati da se sretnu lice u lice na dan suda. Oni koji tvrde da se pokoravaju istini, duhovno spavaju. Da su budni, ne bi mogli da se osećaju tako spokojni kao što sada izgledaju. Ljubav prema istini izumire u njihovim srcima. Primerom koji pružaju svojim životom oni ne mogu da osvedoče svet da imaju istinu koju nema nijedan drugi narod na zemlji. Upravo u vreme kad bi trebalo da budu jaki u Bogu, da imaju svakodnevno živo iskustvo, oni su slabi, kolebljivi i oslanjaju se na pomoć propovednika, dok bi trebalo da svim srcem i svom dušom, svojim glasom i perom, vremenom i novcem - nesebično služe drugima.

Braćo i sestre, mnogi od vas se izgovaraju da nemaju sposobnosti da se zalažu za druge. Međutim, da li vas je Bog stvorio tako nesposobnima? Nije li vaša nesposobnost proistekla iz vaše neaktivnosti i ne produžujete li je sopstvenim izborom i to sa predumišljajem? Nije li vam Bog dao bar jedan talenat da ga upotrebite, ne za svoje lično zadovoljstvo i uživanje, nego za Njega? Jeste li svesni svoje obaveze da Mu kao iznajmljene sluge donesete dobitak mudrom i veštom upotrebom kapitala koji vam je poverio? Niste li zanemarili prilike da usavršite svoje sposobnosti u tom cilju? Istina je takođe da izuzetno malo njih zaista osećaju svoju odgovornost prema Bogu. Ljubav, rasuđivanje, pamćenje, taktičnost, energija i sve druge sposobnosti posvećuju se sopstvenom „ja.“ Više mudrosti pokazujete u službi zlu, nego u potpomaganju dela Božjeg. Svojom intenzivnom aktivnošću u ovozemaljskim poduhvatima, ne samo da izopačujete i slabite svoje sposobnosti nego ih čak i umrtvljujete, zanemarujući delo Božje.

Vi još uvek umirujete svoju savest govoreći da ne možete popraviti prošlost, i dobiti onu snagu, krepost i veštinu koju biste mogli imati da ste svoje sposobnosti upotrebili onako kako to Bog traži. Ali ne zaboravite da vas On smatra odgovornima za sve ono što je zbog vašeg neverovanja obavljano veoma nemarno, ili nije urađeno nikako. Ukoliko svoje snage u radu za Učitelja upotrebljavate revnos nije, utoliko postajete sposobniji i veštiji. Svetlost, snage i sposobnosti koje su vam neophodne u radu za Boga biće utoliko veće ukoliko ste prisnije povezani sa Izvorom svetlosti i sile. Odgovorni ste takođe i za sve ono što ste mogli imati, ali ste

tu mogućnost propustili zbog svoje odanosti ovom svetu. Kad ste se odlučili da budete Hristovi sledbenici, zavetovali ste se da ćete služiti Njemu i samo Njemu, a on je obećao da će vas svojim stalnim prisustvom i blagoslovom, osvežavanjem svojom svetlošću i svojim mirom činiti radosnima i srećnima u Njegovom delu. Ako te blagoslove ne doživljavate u svom svakodnevnom životu, budite sigurni da je to posledica vašeg sopstvenog ponašanja.

Ima ljudi koji se - da bi bili proglašeni nesposobnima za vojnu službu i izbegli učestvovanje u ratu, svojevolejno izlažu nekoj bolesti, ili se sami onesposobljavaju sakaćenjem. Na sličan način se mnogi ponašaju i u odnosu na delo Božje. Oni su zloupotrebom osakatili svoje fizičke i umne snage, tako da su postali nesposobni za rad koji je toliko potreban.

Pretpostavite da vam neko poveri izvesnu svotu novca da je uložite u određenu svrhu; zar biste se usudili da taj novac bacite i da zatim tvrdite kako više niste odgovorni za upotrebu istog? Da li biste se u tom slučaju osećali oslobođenima jedne velike brige? A ipak vi upravo to činite sa darovima Božjim. Povlačiti se od rada na spasavanju drugih izgovarajući se svojom nesposobnošću, dok sva svoja stremljenja u isto vreme usmeravati na ovozemaljski dobitak, znači ismejavati Boga. Toliko mnoštvo sveta stalno srlja u propast, dok postoji samo šaka onih koji su primili svetlost i istinu i koji se odupiru silama zla; pa ipak i pripadnici te male zajednice svoje energije posvećuju svemu drugom više nego učenju kako da spasavaju duše od smrti. Zar se onda treba čuditi što je Crkva tako slaba i nedelotvorna i što Bog tako malo može da učini za pripadnike takozvanog svog naroda? Oni sami sebe dovode u takav položaj da Bogu nije moguće da radi s njima i za njih. Zar se usuđujete da i dalje zanemarujete Njegove zahteve? Hoćete li još uvek da omalovažavate najsvetije poverenje koje vam nebo ukazuje? Hoćete li da govorite kao Kajin: „Zar sam ja čuvar brata svojega?“

Imajte na umu da se vaša odgovornost meri ne prema vašem sadašnjem stanju i mogućnostima, već prema sposobnostima koje su vam prvobitno date i mogućnostima da ih usavršavate. Pitanje koje svako treba da postavi sebi nije: da li je on sada neiskusni i nespreman za rad u delu Božjem, nego zašto se nalazi u takvom stanju i kako se to može popraviti? Kvalifikacije koje nam nedostaju Bog nam neće davati nekim natprirodnim putem; ali dok mi darove koje već imamo primenjujemo u praksi, On saraduje s nama da povećamo i ojačamo svaku svoju sposobnost; naše uspravane energije na taj način se bude, a sposobnosti koje su odavno umrtnjane dobijaju novi život.

Dokle god se nalazimo na ovom svetu, moramo se baviti i ovozemaljskim poslovima. Uvek će postojati potreba za učestvovanjem u prolaznim i zemaljskim poduhvatima; ali to nikada ne sme da obuzme sve naše misli i pažnju. Apostol Pavle nam u tom pogledu daje pouzdano pravilo: „Ne budite u poslu lijeni; budite ognjeni u duhu, služite Gospodu.“ Skromne, svakodnevnih dužnosti svi treba da obavljamo savesno i verno, „od srca,“ naglašava apostol, „kao Gospodu.“ Bilo kakvim poslom da se bavimo: u kući, na njivi, ili na polju intelektualne delatnosti - sve to možemo obavljati na slavu Bogu sve dotle dok nam je Hristos prvi i poslednji i najbolji u svemu. Ali pored tih ovozemaljskih zanimanja, svakom Hristovom sledbeniku dat je poseban zadatak na izgradnji Njegovog carstva - rad koji traži lično zalaganje za spasavanje duša. To je zadatak koji treba izvršavati ne samo jedanput sedmično, na mestu bogoslužjenja, nego u svako doba i na svakom mestu.

Stupanjem u članstvo Crkve, svaki vernik se svetim zavetom obavezuje da će se zalagati za interese Crkve i da će mu njen napredak biti pretežniji od svih ovozemaljskih obzira. On prihvata dužnost da u molitvi održava neprekidnu vezu sa Bogom, da srcem i dušom učestvuje u ostvarivanju velikog plana na spasavanju duša, i da svojim životom i karakterom pokazuje

uzvišenost i savršenstvo Božjih zapovesti, u suprotnosti sa običajima i pravilima ovog sveta. Svaki vernik koji iskreno prihvati Hrista, zavetuje se da će činiti sve što je u njegovoj moći da, kao radnik u duhovnom smislu, bude aktivan, revnostan i uspešan u službi svome Učitelju. Hristos s pravom očekuje da svako obavlja svoju dužnost; neka to bude lozinka svakog pojedinca u redovima Njegovih sledbenika.

Ne smemo čekati da nas zainteresovani mole da im prenesemo svetlost, da nas prosto saleću svojim molbama za savet ili uputstvo. Svaki onaj koga su obasjali blistavi zraci Sunca pravde treba da njihov odsjaj prenosi na sve oko sebe. Svojom verom, on treba pozitivno i odlučujuće da utiče na druge. Njegove molitve i pozivi na pokajanje treba da budu tako prožeti Svetim Duhom da smekšaju i pridobiju dušu. „Tako da se svijetli vaše vidjelo pred ljudima,“ kaže Hristos, „da oni vide vaša dobra djela, i slave Oca vašega koji je na nebesima.“ Za one koji ne poznaju istinu bolje bi bilo da se nikada ne sretnu sa takozvanim vernicima nego da padnu pod uticaj takvih koji ispovedaju hrišćanstvo, ali im je sila pobožnosti potpuno nepoznata. Kada bi Hristov primer bio pravilo našeg života, kakva bi se revnost ispoljavala, kakvi naponi preduzimali, kakva darežljivost i kakvo samoodricanje bi se pokazali u praksi? Kako bismo neumorne napore ulagali, kako bi se usrdne i vatrene molitve za snagu i mudrost tada uzdizali Bogu! Kada bi svi koji tvrde da su Božja deca izvršavanje Božje volje smatrali svojim glavnim životnim zadatkom i kad bi se nesebično posvetili Njegovom delu, kakva bi se promena videla u srcu, u porodicama, u Crkvi, pa čak i u samom svetu!

Budna predostrožnost i odanost tražene su od Hristovih sledbenika u svim vremenima; ali sada, kad se nalazimo na samom pragu večnosti, kada, držeći se istine koju smo primili, imamo tako veliku svetlost i tako značajan zadatak, moramo svoju marljivost i revnost udvostručiti. Svako treba da se zalaže do krajnjih granica svojih sposobnosti. Brate moj, ako se sada povlačiš zbog bilo čega, izlažeš opasnosti svoje lično spasenje. Ako ne izvršiš zadatak koji ti je poveren, Bog će te pozvati na odgovornost. Imaš li poznanje istine? - dužan si da to prenosiš i drugima.

Šta bih mogla reći da probudim pripadnike naših skupština? Sta da kažem onima koji su znatno doprineli objavljivanju ove poslednje poruke? „Gospod dolazi“ - to svedočanstvo treba da objavljujemo ne samo rečima nego i svojim životom i karakterom; ali mnogi kojima je Bog dao svetlost i znanje, talente uticaja i materijalna sredstva, najčešće su oni koji ne ljube istinu i ne žive po njoj. Oni su toliko pili iz opojne čaše sebičnosti i ljubavi prema ovom svetu da su sada potpuno opijeni brigama ovoga života. Braćo moja, ako i dalje ostanete tako neaktivni u duhovnom pogledu, toliko naklonjeni svetovnosti i tako sebični kao što ste sada, Bog će vas sigurno mimoći i uzeće one koji se manje brinu o sebi, koji manje teže za počastima i slavom ovog sveta, i koji se neće ustezati da zajedno sa svojim Učiteljem izlaze „izvan okola, noseći Njegovu sramotu.“ Delo će biti povereno onima koji hoće da rade, koji taj rad cene i koji njegova načela utkaju u svoje svakodnevno iskustvo. Bog će izabrati skromne i ponizne ljude koji teže da proslave Njegovo ime i unaprede Njegovo delo, a ne da uzdižu i slave sebe. On će podići ljude koji nemaju tako mnogo svetovne mudrosti, ali su u molitvi stalno povezani s Njim, i koji snagu i savet uvek traže i očekuju odozgo.

Neki od naših vodećih ljudi skloni su ispoljavanju istog duha koji je ispoljio apostol Jovan kada je rekao Hristu: „Učitelju, vidjesmo jednoga koji imenom Tvojim izgoni đavole, i zabranismo mu, jer ne ide s nama za Tobom.“ Organizacija i disciplina su zaista bitne, ali danas postoji velika opasnost da se odstupi od jednostavnosti Hristovog jevanđelja. Neophodno je da manje zavisimo od same forme i ceremonija, a znatno više od onoga što predstavlja silu prave pobožnosti. Neka svi koji su u životu i karakteru primerni hrišćani rade prema svojim sposobnostima,

ukoliko oni to žele. Iako se oni možda ne slažu u potpunosti sa vašim metodama, nemojte im uputiti nijednu reč osude ili obeshrabrenja. Kada su fariseji u hramu zatražili od Hrista da učutka decu koja su Mu odavala zahvalnost svojom pesmom, On je rekao: „Ako oni učute, kamenje će povikati.“ Proročanstvo se moralo ispuniti. Tako se delo Božje i u našim danima mora završiti. Postoje različite grane delatnosti; neka svako da svoj doprinos čineći najbolje što je u njegovoj moći. I onaj koji ima samo jedan talenat ne treba da ga zakopava u zemlju. Bog svakom pojedincu daje zadatak prema njegovim sposobnostima. Oni kojima su poverene veće sposobnosti i veći darovi nemaju prava da učutkuju druge koji su manje sposobni ili manje iskusni. Pojedinci sa jednim talentom mogu da priđu pripadnicima onog društvenog sloja kojima se oni sa dva ili pet talenata ne mogu približiti. I mali i veliki podjednako mogu biti sudovi izabrani da vodu života odnesu nekoj žednoj duši. Neka oni koji propovedaju ne stavljaju svoju ruku ni na najskromnijeg radnika, govoreći: „Moraš da radiš na ovaj način, ili napusti delo.“ Ruke k sebi, braćo moja. Pustite svakoga neka se u svom delokrugu bori sa svojim oružjem, čineći sve što može da učini u svojoj jednostavnosti. Jačajte i krepite njegove ruke u radu. Nije vreme da farisejski duh kontroliše delo. Neka Bog radi preko koga On hoće. Njegova poruka mora da se objavi.

Svi treba da pokažu svoju odanost Bogu mudrom upotrebom kapitala koji im je On poverio, ne samo u novcu, nego i u svakom drugom daru kojim se može doprineti podizanju Njegovog carstva. Sotona će svim mogućim lukavstvima nastojati da spreči i onemogućí dopiranje istine do onih koji su živi sahranjeni u zabludi; ali glas opomene i usrdnih poziva mora stići i do njih. I dok se samo malo njih posvećuju ovom zadatku, trebalo bi da se hiljade drugih isto tako zainteresuju za taj rad. Ustezanje članova da ne rade na delu Božjem, pod bilo kojim izgovorom, nikada nije bilo u skladu sa Božjom namerom. „Idi i ti i radi u vinogradu mome,“ nalaže Hristos svakom svom sledbeniku. Dokle god u svetu ima neobraćenih duša, trebalo bi najaktivnije ulagati usrdne, revnosne i odlučne napore za njihovo spasenje. Oni koji su primili svetlost treba da je prenose onima koji su još uvek u mraku zablude. Članovi Crkve koji se lično ne prihvataju ovog zadatka pokazuju time da ne održavaju živu povezanost s Bogom. Njihova imena u nebeskim knjigama biće registrovana kao lenjive sluge. Zar ne uvidate razlog tolikog opadanja duhovnosti u našim skupštinama? To je samo zato što ne saradujete sa Hristom.

Bog je svakom pojedincu dao njegov posao. Neka svako od nas u molitvi čeka Božji odgovor, i On će nas naučiti kako da radimo i za koji smo posao najpogodniji. Ali ipak niko nema pravo da u duhu nezavisnosti širi nove teorije. Radnici treba da budu u harmoniji sa istinom i sa svojom braćom. Međusobno savetovanje i saradnja neophodni su svakom radniku. Ali radnike ne treba primoravati da na svakom koraku čekaju da im neko od viših služitelja kaže mogu li da učine ovo ili ono. Ne očekujte da vas vodi bilo koji čovek, nego Bog Izrailjev.

Zadatak koji je Crkva propustila da izvrši u vreme mira i blagostanja, moraće da nastavi u strašnoj krizi, pod izuzetno teškim i veoma obeshrabrujućim okolnostima. Glas opomene i upozorenja, koji je zbog sve izrazitijeg prilagodavanja svetu zadržan i gotovo utihnuo, moraće se podići pod najžešćim protivljenjem od strane neprijatelja vere. I u to vreme će se površni i duhovno nazadni ljudi, čiji uticaj je stalno ometao napredak dela, javno odreći vere i preći u redove njenih otvorenih neprijatelja, kojima su odavno naklonjeni. Ti otpadnici ispoljavaće tada najgorčeniše neprijateljstvo, čineći sve što bude u njihovoj moći da tlače, omalovažavaju i ocrnjuju svoju nekadašnju braću i da izazivaju mržnju i negodovanje protiv njih. To vreme je upravo pred nama. Članovi Crkve biće pojedinačno kušani i proveravani. Oni će se naći u okolnostima gde će biti primorani da svedoče za istinu. Mnogi će biti pozvani da govore pred saborima i u sudskim dvoranama, možda odvojeni od ostalih i potpuno usamljeni. Iskustva koja

bi im pomogla u tako iznenadnoj potrebi, oni propuštaju da steknu sada; i zato će se u duši gorko kajati zbog propuštenih prilika i zanemarenih preimućstava.

Braćo i sestro, pozivam vas i najusrdnije molim da ozbiljno razmišljate o ovome. Svako od vas ima zadatak koji treba da izvrši. Vaša nemarnost i neverovanje zapisuju se protiv vas u nebeskim knjigama. Vi umanjujete svoje snage i slabite svoje sposobnosti. Nedostaju vam iskustvo i delotvornost koje bi mogli da imate. Ja vas pozivam da se probudite, pre nego što bude zauvek prekasno. Ne oklevajte više. Dan je gotovo na izmaku. Sunce na zapadu uskoro zauvek nestaje sa vašeg vidika. Ali ipak, dok se Hristos u svom zalaganju za vas poziva na svoju prolivenu krv, još uvek možete dobiti oprostaj. Prikupite sve energije duše i preostalo vreme života posvetite najusrdnijem radu za Boga i za svoje bližnje.

Srce mi je veoma duboko uzbuđeno. Ne nalazim reči kojima bih mogla da izrazim svoja osećanja u zalaganju za duše koje propadaju. Moraju li moja zalaganja ostati uzaludna? Kao Hristov poslanik, pozivam vas da se probudite i da radite kao što nikad do sada niste radili. Svoju dužnost ne možete prebaciti na bilo koga drugog. Niko osim vas ne može da uradi ono što je vaš lični zadatak. Ako vi ne svetlite svojim životom, neko će zbog vaše nemarnosti morati da ostane u duhovnoj tami.

Pred nama se proteže večnost. Zavesa koja deli nevidljivo od vidljivog samo što se nije podigla. Sta radimo mi koji imamo tako ozbiljan i tako odgovoran zadatak i o čemu razmišljamo kad se tako grčevito držimo svoje sebične želje za ugodnošću, dok duše oko nas propadaju? Zar su naša srca postala toliko tvrda i neosetljiva? Zar zaista ne osećamo i ne shvatamo da je rad na spasavanju drugih naša sveta dužnost? Braćo, zar da se ubrojite među one koji imaju oči a ne vide, i uši imaju a ne čuju? Zar vam je Bog uzalud omogućio poznavanje volje Njegove? Zar vam je uzalud slao opomenu za opomenom? Verujete li u objavu večne istine o svemu onome što će uskoro doći na Zemlju, verujete li da najavljene Božje kazne samo što se nisu sručile na nepokajane, i kako onda možete još uvek sedeti bezbrižno, nemarno i ravnodušno, željni lagodnog života i uživanja?

Sada nije vreme da Božji narod svoju ljubav i pažnju usredsređuje na sabiranje blaga na ovom svetu. Nije daleko vreme kada ćemo, slično prvim Hristovim učenicima, biti primorani da utočište tražimo u pustim i usamljenim skrovištima. Kao što je opsada Jerusalima od strane rimskih armija judejskim hrišćanima bila znak za bekstvo, tako će pretnja silom od strane naše nacije u dekretu kojim se prinudno nameće obavezno svetkovanje papskog dana od odmora, biti upozorenje za nas. Tada će doći vreme da napuštamo velike gradove, spremni da napustimo i manje, i da sklonište potražimo u usamljenim i zabačenim mestima među planinama. A sada, umesto da težimo za skupim i raskošnim stanovima, treba da se pripremimo za odlazak u bolju zemlju - u nebeski Hanan. Umesto da svoja sredstva trošimo na zadovoljavanje svojih prohteva, treba da se privikavamo na štednju. Svaki talenat koji nam je Bog pozajmio treba da na slavu Njegovog imena upotrebimo u objavljivanju poslednje opomene ovom svetu. Bog za svoje saradnike još uvek ima zadatak koji oni treba da izvrše u gradovima. Postojeće naše misije, moraju se održavati; moraju se takođe otvarati i nove misije. Da bi se taj zadatak uspešno ostvario, potrebni su ne mali izdaci. Neophodni su Molitveni domovi gde ćemo zainteresovane moći pozivati da čuju istinu za ovo vreme. Upravo u toj nameri Bog je poverio kapital svojim pristavima. Nemojte da ulaganjem svoje imovine u ovozemaljske poduhvate ometate ovaj rad. Uložite svoj novac tamo gde će on moći da se upotrebi za napredak Božjeg dela. Pošaljite svoje blago pred sobom na nebo.

Članovi Crkve treba i sebe i sve što imaju dobrovoljno da stave na Božji oltar. Danas je, više

nego ikada ranije, preporučljiv Spasiteljev poziv: „Prodajte što imate i dajte milostinju; i načinite sebi torbe koje neće oveštati, riznicu na nebesima koja se nikad neće isprazniti, gdje se lupež ne približava, niti moljac kvari. Jer gdje je blago vaše ondje će biti i srce vaše.“ Oni koji svoja sredstva grčevito drže ulažući ih u velike kuće, u kupovinu zemlje, u ovozemaljske poduhvate, svojim postupcima govore: „Ovo ne mogu dati Bogu; to treba meni lično.“ Oni na taj način svoj jedini talenat zavijaju u ubrus i zakopavaju u zemlju. Takvi zaista imaju razloga da budu zabrinuti. Braćo, Bog vam nije poverio sredstva da bi ležala neiskorišćena niti da ih gramžljivo čuvate ili skrivate, nego da se mudro upotrebe za širenje Njegovog dela, za spasavanje duša od večne propasti. Sada nije vreme da Gospodnji novac vežete ulažući ga u svoje skupe gradevine i velike poslovne poduhvate, dok je Njegovo delo ostavljeno da se mučno probija napred s polupraznom blagajnom i prosjačenjem milostinje. Takav način rada Gospod ne može odobriti. Imajte na umu da se brzo približuje dan kada će Gospodar reći: „Daj račun kako si kućio kuću.“ Zar ne raspoznajete znake vremena?

Svaki dan koji prođe dovodi nas bliže poslednjem velikom i izuzetno značajnom danu. Za jednu godinu bliže smo sudu i večnosti, nego što smo bili u početku 1844. godine. A da li smo se približili Bogu? Stražimo li budno u molitvi? Još jedna godina našeg vremena za rad otišla je u nepovrat. Svakog dana susrećemo se sa ljudima i ženama koji će morati da izađu pred sud. Svaki dan za nekoga može da bude sudbonosan; svakog dana neko donosi odluku koja određuje njegovu buduću i večnu sudbinu. Kakav uticaj ostavljamo na te svoje saputnike? Kakve napore ulažemo da bismo ih priveli Hristu?

Pitanje: Kako umreti veoma je ozbiljno, ali je pitanje: Kako živeti daleko ozbiljnije. Za svakau misao, za svaku reč i za sve što učinimo u životu moraćemo dati odgovor pred Bogom. Ono što od sebe učinimo sada, u vreme kušanja i proveravanja, tu moramo ostati kroz svu večnost. Smrt donosi raspadanje tela, ali ni u čemu ne menja karakter. Ni Hristov dolazak neće izmeniti naš karakter, nego će samo utvrditi činjenicu da je svaka mogućnost za promenu zauvek prošla.

Sve članove Crkve ponovo pozivam: budite hrišćani, budite slični Hristu. On je neumorno radio, ne za sebe, nego za druge. Trudio se da spasava izgubljene i da ih blagoslovi i usreći. Ako ste hrišćani, sledićete u svemu Njegov primer. On je postavio temelj, i mi smo pozvani da gradimo zajedno s Njim. Ali kakav materijal mi donosimo da se ugradi na taj temelj? „Svačije će djelo izaći na vidjelo; jer će dan pokazati, jer će se ognjem otkriti, i svačije će se djelo ognjem ispitati kakvo je.“ Ukoliko sve svoje snage i sposobnosti posvećujete prolaznostima ovog sveta, onda vaše životno delo zaista može da se uporedi sa drvima, slamom i senom, i progutaće ga oganj poslednjeg dana. Ali nesebičan rad za Hrista i za buduću život pokazaće se kao zlato, sebro i drago kamenje - što je nepropadljivo.

Braćo moja i sestre, probudite se iz svog smrtnog sna, preklinjem vas. Suviše je kasno da svoje umne i fizičke snage posvećujete služenju samom sebi. Ne dozvolite da vas poslednji dan zatekne potpuno lišene nebeskog blaga. Trudite se da, radeći na prosvetivanju i spasavanju svojih bližnjih, date svoj doprinos pobedi krsta, i vaše životno delo izdržaće proveravanje ognjem.

„I ako ostane čije djelo što je nazidano, primiće platu.“ Veličanstvena će i slavna biti nagrada koju će primiti verni radnici kada se sakupe oko prestola Božjeg i Jagnjetovog. Kada je Jovan kao smrtnik ugledao slavu Božju, pao je na zemlju kao mrtav, jer nije bio u stanju da izdrži posmatranje tog prizora. Ali „kad se ovo smrtno obuče u besmrtnost;“ iskupljeni će biti slični Isusu, jer će Ga „videti kao što jest.“ Prorok ih je video kako stoje pred prestolom, što znači da su primljeni. Svi njihovi gresi biće izbrisani, a svi prestupi uklonjeni. Slavu Božjeg prestola oni će

tada moći da gledaju u njenom punom sjaju. Oni su sudelovali s Hristom u Njegovim patnjama, bili su Njegovi saradnici u planu spasenja, i radovaće se zajedno s Njim, gledajući duše spasene njihovim zalaganjem kako slave Boga kroz svu večnost.

Isus* i anđeo

Kad bi se mogao podići zastor koji odvaja vidljivi svet od nevidljivoga i kad bi pripadnici Božjeg naroda mogli da posmatraju veliku borbu koju za spasenje čoveka vode Hristos i sveti anđeli protiv sotone i njegovih zlih sledbenika; kad bi oni mogli da shvate čudesno Božje delo za oslobođenje duša iz robovanja grehu i stalno delovanje Njegove sile koja ih štiti od zlobe i pakosti zloradog neprijatelja - bili bi spremniji da se suprotstave njegovim lukavstvima. Njihov um bio bi zadivljen razmišljanjem o sveobuhvatnosti i značaju plana za iskupljenje i veličini zadatka koji ih čeka kao Hristove saradnike. Oni bi bili ponizniji, ali ipak ohrabreni, znajući da je celo nebo zainteresovano za njihovo spasenje.

Najsnažnija i najupečatljivija predstava o ulozi sotoninoj i ulozi Hristovoj, i o moći našeg Posrednika da porazi i učutka opadača svoga naroda, data nam je u proročanstvu proroka Zaharije. U svetoj viziji prorok posmatra Isusa, poglavara sveštenečkog kako „obučen u haljine prljave“ stoji pred Anđelom Gospodnjim, tražeći najusrdnije Božju milost za svoj narod koji je u velikoj nevolji. Sotona mu stoji s desne strane da bi mu se suprotstavljao. Pošto su Izrailjci kao narod bili izabrani da na zemlji sačuvaju znanje o pravom Bogu, oni su od samog svog nastanka, kao nacija, bili naročiti predmet sotoninog neprijateljstva, i on je bio odlučan u nastojanju da ih uništi. Znajući da ni u čemu ne može da im naudi dokle god su poslušni Bogu, koristio je sve svoje sile i lukavstva da ih navede na greh. Namamljeni njegovim kušanjima, Izrailjci su prestupali Božji zakon i time se odvojili od Onoga ko je bio izvor njihove snage; zato su, ne jednom, bili prepušteni da postanu plen svojih neznabožačkih neprijatelja. Najzad su bili odvedeni u vavilonsko ropstvo, gde su ostali mnogo godina. Ipak ih Gospod ni tada nije napustio. Slao im je svoje proroke sa porukom ukora i opomena. Mnogi su se probudili, uvideli svoju krivicu, ponizili se pred Bogom i vratili Mu se u iskrenom pokajanju. Tada im je Gospod uputio ohrabrujuće poruke, najavljujući da će ih osloboditi iz njihovog ropstva i ponovo im ukazati svoju naklonost. To je sotona odlučio da spreči. Neki od Judejaca, kao ostatak Božjeg naroda, u to vreme bili su kao povratnici u svojoj zemlji, i sotona je okolne neznabožačke narode, kao svoje odane agente, podsticao da ih potpuno unište.

Dok se njihov prvosveštenik u poniznosti molio za ispunjenje Božjih obećanja, sotona je drsko ustao da mu se suprotstavi. Ukazujući na prestupe Izrailjaca, isticao je to kao nepobitni razlog da im kao naciji ne može ponovo biti vraćena Božja naklonost. Polazući pravo na njih kao na svoj plen, tražio je da budu predani u njegove ruke da ih uništi.

U potpunoj nemoći da pobije sotonine optužbe, prvosveštenik nije mogao da odbrani ni sebe ni svoj narod. Nije uopšte dokazivao da su Izrailjci kao narod slobodni od te krivice. U svojim prljavim haljinama, koje simbolički prikazuju grešnost njegovog naroda, i koje je on nosio kao njihov predstavnik stajao je pred Anđelom priznajući krivicu svojih sunarodnika, ali ukazujući na njihovo pokajanje i poniznost, oslanjajući se na milost Iskupitelja spremnog da oprostí grehe i

* Isus o kome je ovde reč nije Isus Hristos, nego Isus sin Josedekov, koji je bio prvosveštenik u vreme obnove Jerusalimskog hrama) i anđeo.

pozivajući se u veri na Božja obećanja.

Tada Anđeo, koji je u stvari sam Hristos, Spasitelj grešnika, zatvori usta drskom opadaču svog naroda, govoreći: „Gospod da te ukori; sotonu, Gospod da te ukori, koji izabra Jerusalim. Nije li on ugarak istrgnut iz ognja?“ Izrailjci su dugo bili u ognju nevolja i iskušenja. Zbog svojih greha, oni su kao narod skoro sasvim izgoreli u ognju (stradanja i patnji) koje je potpalio sam sotona preko svojih agenata da bi ih uništio, ali je Bog sada ispružio svoju ruku da ih izbavi. U njihovoj poniznosti i pokajanju, saosećajni Spasitelj ih kao svoj narod nije prepustio svirepoj sili neznabožaca. „Trsku stučenu neće prelomiti i žižak koji dogoreva neće ugastiti.“

Pošto je posredovanje Isusa kao poglavara sveštenečkog bilo primljeno, izdata je zapovest: „Skinite s njega te prljave haljine.“ I anđeo reče Isusu: „Vidi, uzeh s tebe bezakonje tvoje, i obukoh ti nove haljine.“ „I metnuše mu čistu mitru na glavu, i obukoše mu haljine.“ Gresi, i njegovi i njegovog naroda, bili su oprošteni. Izrailjci su bili obučeni u „nove haljine“ - pripisana im je pravda Hristova. Mitra stavljena na glavu prvosveštenika bila je istovetna sa kapom koju su sveštenici redovno nosili u svetoj službi, sa natpisom „Svetost Gospodu,“ što je značilo da je, bez obzira na svoje pređašnje prestupe, sada osposobljen da služi pred Gospodom u svetinji Njegovoj.

Vrativši mu na taj način svečano dostojanstvo sveštenika, Anđeo reče: „Ovako veli Gospod nad vojskama: Ako uzideš mojim putevima, i ako uzdržiš što sam naredio da se drži, tada ćeš ti suditi domu mojemu i čuvaćeš trijemove moje, i daću ti da hodiš među onima što stoje.“ Dobio je preimućstvo da bude poštovan kao sudija ili upravitelj hrama i svih službi koje su obavljane u njemu; trebalo je da se još u ovom životu kreće u prisustvu anđela koji su poslani da služe, i na kraju da se pridruži mnoštvu proslavljenih oko Božjeg prestola.

„Čuj, Isuse poglavaru sveštenečki, ti i drugovi tvoji što sjede pred tobom, jer su ti ljudi čudo; evo, ja ću ti dovesti izdanak, slugu svojega.“ Ovde je otkrivena nada svih Izrailjaca. Oproštaj greha primili su i Isus sin Josedekov kao prvosveštenik i njegov narod samo verom u Spasitelja koji dolazi. Verom u Hrista ponovo su dobili Božju naklonost. Zahvaljući Njegovim zaslugama i pod uslovom da hode Njegovim putevima i drže Njegove zakone, mogli su da budu „čudenje svetu,“ poštovani i cenjeni kao izabranici neba među ostalim narodima na zemlji. Hristos je bio njihova nada, njihova odbrana, njihovo opravdanje i iskupljenje, kao što je On i danas nada svoje Crkve.

Kao što je tada optuživao sina Josedekovog i njegov narod, tako sotona u svim vekovima optužuje sve koji se usude da traže Božju milost i Njegovu naklonost. U Otkrivenju, prorok za njega kaže da je „opadač braće naše koji ih opada pred Bogom našim dan i noć.“ Ovo sporenje ponavlja se oko svake duše koja se oslobada od sila zla i čije se ime zapisuje u životnu knjigu Jagnjeta. Još niko nije iz sotonskog tabora primljen u Božju porodicu, a da se začetnik zla nije tome najodlučnije usprotivio. One koji traže Gospoda, sotona optužuje ne zato što su mu odvratni njihovi gresi. Naprotiv, on likuje kad vidi nedostatke u njihovom karakteru, jer silu i vlast nad njima može da zadobije samo njihovim prestupanjem Božjeg zakona. Optužbe koje on podiže proističu jedino iz njegovog ogorčenog neprijateljstva prema Hristu. Planom spasenja Hristos slama sotoninu vlast nad ljudskim rodом i oslobada duše od njegove tiranije. Sva mržnja i zloba ovog arhibuntovnika bude se u njegovom srcu dok posmatra dokaze Hristove nadmoći, i zato svom žestinom i lukavstvom nastoji da silom preotme ostatak sinova ljudskih koji su prihvatili Njegovo spasenje.

On ljude navodi da sumnjaju, da gube poverenje u Boga i da se odvoje od Njegove ljubavi; dovodi ih u iskušenje da prestupe Njegov zakon, a onda polaže pravo na njih kao na svoje roblje,

osporavajući Hristu pravo da ih oslobodi od njega. Znajući da će oni koji od Boga iskreno zatraže milost i oprostaj, to i dobiti, on ih stalno podseća na njihove grehe da bi ih obeshrabrio. On stalno traži priliku da one koji se trude da slušaju Boga optuži za nešto. Njihovu čak i najbolju i najprihvatljiviju službu on nastoji da prikaže kao falsifikat. Bezbrojnim lukavstvima, najpodlije i najdrskije, on nastoji da osigura njihovu osudu. Čovek sam ničim ne može da pobije te optužbe. U svojim grehom uprljanim haljinama, on stoji pred Bogom, priznajući svoju krivicu. Ali Hristos, kao naš Branilac, uspešno posreduje, uzimajući u odbranu sve one koji Mu u pokajanju i veri poveravaju zaštitu svoje duše. U svom zalaganju za njih On njihovog tužitelja poražava moćnim argumentima sa Golgote. Svojim savršenim pokoravanjem Božjem zakonu do same smrti na krstu, On je dobio svu vlast i na nebu i na zemlji, i On od svog Oca s pravom traži milost i pomirenje za krivca koji se kaje. Opadaču svog naroda On naglašava: „Gospod da te ukori, sotonno.“ Oni su, kao ugarak istrnut iz ognja, otkupljeni mojom krvlju.“ A svakoga koji se u veri poziva na Njegove zasluge, On teši sigurnim obećanjem: „Vidi, uzeh s tebe bezakonje tvoje, i obukoh ti nove haljine.“ Svi koji obuku haljine Hristove pravde stajaće pred Njim kao izabrani, verni i pravedni. Sotona nema ni prava ni moći da ih otme iz Hristove ruke. Nijedna duša koja u pokajanju i veri zatraži Hristovu zaštitu, neće biti ostavljena da padne pod vlast neprijatelja. Sigurno jemstvo za to predstavlja Njegova Reč: „Neka se uhvati za silu moju da učini mir sa mnom; učiniće mir sa mnom.“ Obećanje dato Isusu sinu Jos edekovu: „Ako uzdržiš što sam naredio da se drži... daću ti da hodiš među onima što stoje,“ odnosi se na sve istinske vernike. Anđeli Gospodnji okruživaće ih sa svih strana još na ovom svetu, i na kraju u carstvu slave stajaće među anđelima koji okružuju Božji presto.

Činjenica da su oni koje Bog priznaje za svoj narod prikazani kako stoje pred Gospodom u prljavim haljinama treba da navede na poniznost i duboko preispitivanje srca sve one koji se nazivaju Njegovim imenom. Oni koji zaista čiste svoje duše poslušnošću istini imaju o sebi uvek najskromnije mišljenje. Ukoliko pažljivije posmatraju besprekornost Hristovog karaktera, utoliko je usrdnija njihova želja da postanu slični Njemu, i utoliko će manje videti čistote ili svetosti u svom sopstvenom životu. Ali iako treba da budemo svesni svoje grešnosti, možemo se osloniti i uvek pozivati na Hrista, koji je naša pravda, naše posvećenje i naše iskupljenje. Na optužbe koje sotona podiže protiv nas mi sami ne možemo da odgovorimo. Samo Hristos može uspešno da se zalaže za nas i da nas odbrani. On opadača može da učutka argumentima koji se zasnivaju ne na našim, nego samo na Njegovim zaslugama.

Ipak, mi nikada ne smemo da budemo zadovoljni grešnim životom. Svest da svaki nedostatak u njihovom karakteru, sve u čemu ne odgovaraju božanskom merilu predstavlja otvorena vrata kroz koja sotona može da ude da bi ih kušao i uništio, treba hrišćane stalno da podstiče na sve veću revnost u nastojanju da pobede zlo; osim toga, oni stalno moraju imati na umu da svakim svojim nedostatkom i propustom pružaju kušaču i njegovim agentima priliku da ruže Hrista. U nastojanju da pobedimo mi treba da naprežemo sve snage svoje duše, a za ono što ne možemo sami treba da tražimo snagu od Isusa. U srcu onih koji će hoditi s Hristom u belim haljinama ne sme se trpeti nijedan greh. Prljave haljine treba da budu skinute, i mi treba da se obučemo u odeću Hristove pravde. Pokajanje i vera osposobljavaju nas da se vratimo poslušnosti svim Božjim zapovestima i da se nademo pred Njim čisti i bez mane. Božje odobravanje primiće oni koji sada „muče duše svoje.“ Priznajući svoje grehe i usrdno tražeći oprostaj preko Hrista, kao svog Zastupnika. Njihova pažnja u veri i nađi usredsredena je samo na Njega, i kada bude izdata zapovest: „Skinite s njega te prljave haljine, i obucite mu nove haljine, i stavite mu čistu mitru na glavu,“ oni će biti spremni da svu slavu i čast za svoje spasenje odaju samo Njemu.

Zaharijina vizija o Isusu sinu Josedekovom i Anđelu posebno se može primeniti na iskustvo Božjeg naroda pri kraju velikog Dana pomirenja. Crkva ostatka biće izložena teškim iskušenjima i nevoljama. Oni koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu osetiće gnjev aždaje i njenih hordi. Sotona ubraja sav svet u svoje podanike; on je zadobio kontrolu nad otpadničkim crkvama; ali postoji jedna mala zajednica vernika koji se odupiru njegovoj nadmoćnosti. Kad bi njih mogao da zbriše sa lica zemlje, njegov trijumf bio bi potpun. Kao što je u prošlim vekovima uticao na neznabožačke narode da unište Izrailj, tako će u bliskoj budućnosti podsticati bezbožne sile na zemlji da unište Božji narod. Pokoravanje ljudskim uredbama koje propisuju otvoreno kršenje zakona Božjeg, biće traženo od svih. Onima koji ostanu verni Bogu i dužnosti pretiće se optužbama, progonstvom i lišavanjem svih građanskih i ljudskih prava. Potkazivaće ih i izdavati „roditelji i braća i rođaci i prijatelji.“

Njihova jedina nada u to vreme biće Božja milost, a jedina odbrana biće im molitva. Kao što se judejski prvosveštenik usrdno molio pred Anđelom, tako će i pripadnici Crkve ostatka slomljena srca i iskrenom verom u Hristu, kao svog Zastupnika, tražiti oproštaj i oslobođenje. Potpuno svesni svoje grešnosti, uviđajući svoju slabost i nedostojnost, i dok gledaju na sebe oni su gotovi da padnu u očajanje. Kušać je pored njih da ih optužuje kao što je stajao i pored judejskog prvosveštenika da bi mu se suprotstavljao. On ukazuje na njihove prljave haljine, na nesavršenosti njihovog karaktera. Predočava im njihove slabosti i nerazumnosti, grehe njihove nezahvalnosti i nesličnosti Hristu čime toliko obeščašćuju svoga Iskupitelja. On svim silama nastoji da ih zastraši mišlju da je njihov slučaj beznadežan, da se mrlje njihovih greha nikada ne mogu oprati. On se nada da će na taj način uspeti da uništi njihovu veru, da bi podlegli njegovim kušanjima, odustali od svoje odanosti Bogu i primili žig zverin.

U svojim optužbama protiv njih sotona stalno ističe da su oni zbog svojih greha izgubili pravo na božansku zaštitu, i traži da po pravdi moraju biti uništeni kao prestupnici. Proglašava ih krivcima - koji, upravo kao i on, sami sebe lišavaju prava na Božju naklonost i zaštitu. „Zar će takvi,“ naglašava on „da zauzmu na nebu moje mesto i mesto anđela koji su se ujedinili sa mnom? Dok tvrde da drže Božji zakon, da li zaista ispunjavaju Njegove propise? Zar ne pokazuju svojim životom da više ljube sebe nego Boga? Ne stavljaju li svoje lične interese iznad službe Njemu? Zar svoju ljubav i pažnju ne poklanjaju prolaznim interesima ovog sveta? Pogledajte na grehe koji obeležavaju njihov život. Pogledajte kako su sebični, puni zlobe i pakosti i kako se mrže međusobno.“

Pripadnici Božjeg naroda imaju ozbiljne nedostatke u mnogo čemu. Sotona tačno zna na koje grehe ih je naveo, i stoga ih prikazuje u njegovom svetlu, govoreći: „Može li Bog koji je mene i moje anđele prognao iz svoje prisutnosti, sada da nagradi one koji snose krivicu za iste grehe? O, Gospode, pravda ne dopušta da to učiniš. Pravda i sud u tom slučaju neće biti podnožje Tvoga prestola. Pravda zahteva da se oni proglase krivima i osude.“

Međutim, Hristovi sledbenici, iako greše, ne predaju se u borbi s grehom i ne pristaju da ostanu pod vlašću zla. Oni odbacuju svoje grehe i u poniznosti i skrušena srca traže Gospoda, i božanski Zastupnik može da posreduje za njih. Kao Onaj koga najviše vredi njihova nezahvalnost, koji zna za svaki njihov greh ali isto tako i za njihovo kajanje, Hristos naglašava: „Gospod da te ukori, sotonu. Ja sam dao svoj život za duše tih vernika. Oni su urezani na dlanovima mojih ruku.“

Žestoki su ovi napadi sotonini i strašne njegove obmane, ali su oči Gospodnje stalno nad pripadnicima Njegovog naroda. Njihova nevolja je zaista velika; utisak je da plamen ognjene peći samo što ih nije progutao, ali će ih Isus izvesti iz toga kao zlato prokušano u ognju. Sve što je u

njima zemaljsko mora biti otklonjeno da bi savršeno odražavali Hristovo obličje; oni moraju pobediti neverovanje, razvijajući se stalno u veri, nadi i strpljenju.

Pripadnici Božjeg naroda plaču i uzdišu zbog odvratnosti i gnusoba koje se čine na Zemlji. Oni u suzama opominju bezbožnike, upozoravajući ih na opasnost koja im pretila zato što prestupaju Božji zakon; i s neizrecivom tugom osećaju se poniženi pred Bogom zbog svojih sopstvenih prestupa. Bezbožnici se smeju njihovom bolu, izlažu ruglu i podsmehu njihove ozbiljne pozive i s podsmehom govore o onome što smatraju samo njihovom slabošću. Ali bolna strahovanja i poniznost Božjih izbranika predstavljaju očevidan dokaz da oni ponovo stižu onu snagu i pleme-nitost karaktera koje su izgubljene zbog greha. Zato što se sve više približavaju Hristu i što svoj pogled sve više usredsređuju na Njegovu savršenu čistotu, oni sve jasnije uviđaju svu težinu i odvratnost greha. Njihova skrušenost i samokritičnost u Božjim očima su neizmerno prihvatljivije nego duh oholosti i samozadovoljstva onih koji ne vide nikakve razloge za žalost, koji preziru Hristovu poniznost i proglašavaju se savršenima, dok u isto vreme prestupaju sveti Božji zakon. Smernost i poniznost srca pravi su uslovi za dobijanje snage i sticanje pobeđe. Kruna slave očekuje one koji padaju na svoja kolena u podnožju krsta. „Blago onima koji plaču, jer će se utješiti.“

Oni vernici koji se tako mole, nalaze sigurnu zaštitu u Bogu. Oni ni sami ne znaju kako su dobro i sigurno zaštićeni. Podstaknuti od sotone, vladari ovog sveta pokušavaju da ih unište; ali kada bi im se oči mogle otvoriti kao Jelisijevom sluzi u Dotanu, oni bi videli da su okruženi Božjim anđelima koji svojom svetlošću i slavom odbijaju horde mraka.

Dok pripadnici Božjeg naroda muče svoje duše pred Njim moleći se usrdno za čistotu srca, biće izdata zapovest: „Skinite s njega te prljave haljine,“ i biće im upućene reči pune ohrabrenja: „Vidi, uzeh s tebe bezakonje tvoje, i obukoh ti nove haljine.“ Ta mučno kušana i proveravana, ali verna Božja deca biće obučena u besprekorno čiste haljine pravde Hristove. Pripadnici prezrenog ostatka biće odeveni u prekrasne odežde slave, i nikada više neće biti okaljani izopačenošću ovoga sveta. Njihova imena ostaće u životnoj knjizi Jagnjeta, zapisana među imenima vernika iz svih vremena. Oni su odoleli namamljivanju arhiobmanjivača, ne odstupajući od svoje odanosti i pored sveg urlanja aždaje. Sada su zauvek sigurni da kušač svojim lukavstvima više ne može da im naudi. Njihovi gresi preneseni su na onoga koji je začetnik greha. Kao pripadnici ostatka oni su ne samo pomilovani i primljeni, nego i proslavljeni. Na glavu svakome od njih biće stavljena „čista mitra.“ I oni će biti kao carevi i sveštenici Bogu. Dok sotona uporno ističe svoje optužbe u nastojanju da uništi ove malobrojne vernike, sveti anđeli, nevidljivi za oči smrtnika, dolaze i odlaze, stavljajući na njihova čela pečat Boga živoga. To su oni koji će stajati na gori Sionu sa Jagnjetom, imajući ime Očevo napisano na čelima svojim. Oni će pevati novu pesmu pred prestolom, pesmu koju niko ne može naučiti osim onih sto četrdeset i četiri hiljade, koji su iskupljeni sa zemlje. „Oni idu za Jagnjetom kud god ono pođe. Oni su otkupljeni između ljudi, prvenci Bogu i Jagnjetu. I u njihovim ustima ne nađe se pravara jer su bez mane pred prijestolom Božjim.“

Tada će se u potpunosti ispuniti ove reči Anđela: „Čuj, Isuse poglavaru sveštenečki, ti i drugovi tvoji što sjede pred tobom, jer su ti ljudi čudo; evo, ja ću dovesti Izdanak, slugu svojega.“ Hristos se zaista pokazuje kao Iskupitelj i Oslobodilac svoga naroda. Tada će pripadnici ostatka doista biti „ljudi čudo,“ kada će suze i poniženja njihovog mučnog putovanja na ovom svetu, gde su bili „samo gosti i došljaci,“ biti zamenjeni radošću i slavom u prisustvu Boga i Jagnjeta. „U ono vrijeme biće Izdanak Gospodnji na slavu i čast, i rod zemaljski na krasotu i diku ostatku Izrailjevu. I ko ostane u Sionu i ko još bude u Jerusalimu, zvaće se svet, svaki ko bude zapisan za život u Jerusalimu.“

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj trideset i tri

Jedinstvo i ljubav u Crkvi

Draga braćo i sestre u Hildsburgu, imajte uvek na umu činjenicu da najopasnije zamke koje sotona priprema Crkvi dolaze preko samih njenih članova koji Boga ne ljube više od svega drugog ni svoje bližnje kao same sebe. Sotona se svim silama upinje da stvori razdor među braćom. On nastoji da zadobije kontrolu nad onima koji tvrde da veruju u istinu, ali su neobraćeni i kada uspe da takve posredstvom njihove nepreporodne prirode pridobije da sarađuju s njim u ometanju Božjih namera, on tada likuje.

Zdravstveni institut, koledž, propovednički poziv i misionarska društva - sve su to oruda kojima se Bog koristi u širenju i potpomaganju svoga dela. Ako sotona na bilo koji način pronade nešto da talente i sredstva namenjena ovim institucijama preusmeri u nekom drugom pravcu, on će to učiniti veoma rado. Ima ljudi koji sami sebe obmanjuju. Dok laskaju sebi da doprinose delu Božjem, oni su u stvari igračke u rukama velikog obmanjivača i uspešno rade za njega. Čuvajte se takve obmanutosti. Imajte uvek na umu šta je naša hrišćanska dužnost kao izabranog Božjeg naroda; i čuvajte se da, u težnji za ličnom nezavisnošću, svojim uticajem ne delujete na suprot Božjim namerama i da, obmanuti sotonskim lukavstvima, ne postanete kamen spoticanja na putu onih koji su slabi i neodlučni. Postoji opasnost da tako pružite priliku našim neprijateljima da hule na Boga i one koji veruju u istinu izlažu podsmehu.

Posebno se čuvajte da vas neprijatelj ne upotrebi kao svoje orude u odvracanju ljudi, žena i mladih od namere da se u potpunosti posvete Bogu i velikom delu za ovo vreme. Čuvajte se da mladima ne laskate povoljnim izgledima na finansijsku dobit, odličnim mogućnostima obrazovanja ili velikim ličnim uspehom. Laskave reči su slatke neposvećenom srcu, i neki za koje se misli da su postojani, bivaju prosto ošamućeni, očarani i zavedeni nadama koje se nikad neće i ne mogu ostvariti. U ovom pravcu učinjene su velike greške. Svi treba da budu skromni u mišljenju o sebi i svojim sposobnostima, i veoma pažljivi da ne podstiču oholost i uobraženost kod drugih. Moralne sile ljudi i žena koji nisu u potpunosti posvećeni Bogu oslabljene su i nepouzidane, i oni mogu potpuno da pogreše u procenjivanju ljudskih sposobnosti i onoga šta sačinjava vernost jednog hrišćanina. Ne iznosite mišljenja ili zaključke koji će umanjiti interesovanje za podizanje ustanove koje po Božjem nalogu treba podizati.

Brat A više puta u mnogim slučajevima nije pokazao zdrav sud. On je čovek neuravnotežene naravi, i ako se ne potruži da hodi smerno pred Bogom, upadaće u opasne greške. Njemu nedostaje oštroumnost i zato pogrešno procenjuje karakter drugih, upućujući im preterano laskave pohvale, što može samo da naškodi njihovoj duši. Tako ih navodi da o sebi imaju nerealno visoko mišljenje, smatrajući da mogu postići nešto veliko, dok zanemaruju manje dužnosti koje su upravo pred njima.

Ja se ne zalažem za neaktivnost, nego za pobeđu nad duhom sebičnosti i ljubavi prema ovom svetu. Svaki poduhvat koji objedinjuje interese članova Crkve i unosi harmoniju i jedinstvo u zalaganju za napredak dela Božjeg, možemo sa sigurnošću podržati. Ali nikad, nikad ne zaboravite da ste vi ili sluge Isusa Hrista, zalažući se revnosno za jedinstvo vernika koje On

naročito naglašava u svojoj posredničkoj molitvi (Jovan 17,21), ili pak radite protiv tog jedinstva i protiv samog Hrista.

Oni koji nastoje da umanje i oslabe bilo čije interesovanje za školu u Hildsburgu ili za misionarski rad u bilo kojoj od njegovih grana, ne saraduju s Bogom, negu su izabrali drugog vođu, čiji je cilj da delo slabi i uništi. Da biste zaista bili korisni u delu Božjem, braćo i sestre u Hildsburgu, treba da budete otvoreni i ispravni u svemu; budite ponizni, sveti i neokaljani. Neka bude što manje oholog samoljublja, uobraženosti i visokog mišljenja o sebi. Kada se članovi Crkve obuku u poniznost, kad odbace samoljublje i visoko mišljenje o sebi, težeći stalno samo da čine volju Božju - tada će u svom radu zaista biti jedinstveni i složni. Božji Duh je jedan...

Kriza je upravo pred nama kad će svakome od nas jako nedostajati snaga koju samo Bog može dati da bismo se održali protiv lukavstva sotonskoga, jer će se njegove obmane pojavljivati u svim mogućim oblicima. Oni koji sebi dopuštaju slobodu da se igraju sa sotonskim kušanjima zateći će se nespremnima da stanu na pravu stranu. Njihove ideje biće tako konfuzne da više neće biti u stanju da uoče razliku između božanskog i sotonskog.

U svakoj od naših ustanova doći će do izvesne krize. Uticaji i vernika i nevernika biće usmereni protiv njih. Zato danas ne smemo izdavati sveto poverenje da bismo ostvarili neku ličnu dobit ili uzdigli sebe. Preispitajmo budno i neprekidno svoj život u najrevnosnijoj brizi da ne ostavimo pogrešan utisak na svet. Svojim i rečima i postupcima treba da govorimo: „Ja sam hrišćanin, i ne mogu da se rukovodim nazorima ovog sveta. Dužan sam da ljubim Boga više od svega drugog, a bližnjega kao samog sebe. Ne mogu se upuštati niti odobriti bilo kakav sporazum koji bi i u najmanjoj meri osujetio moju korisnost ili oslabio moj uticaj, ili pak potkopao poverenje u bilo koju od Božjih ustanova.“

Imajte uvek na umu da su pripadnici Božjeg naroda samo malo stado u poređenju sa takozvanim hrišćanskim svetom i milionima onih koji žive samo za ovaj svet. Stoga oni treba da budu biblijski hrišćani, pružajući našim mladima primer ispravnosti i tačnosti u svemu. Svaki uticaj koji prenosimo na mlade treba da bude svetog karaktera, i taj uticaj treba da počne u porodici. Ono što je sveto ne treba mešati sa običnim i ovozemaljskim.

Čuvanje interesa braće

Svojim zavetom prilikom krštenja, svaki član Crkve daje svečano obećanje da će čuvati interese svoje braće. Svi mi dolazimo u iskušenje da se čvrsto držimo svojih omiljenih planova i ideja koje smatramo ispravnim; ali svi treba budno da stražimo u molitvi i da svim svojim silama, naprežući ih do krajnjih granica, radimo na podizanju carstva Hristovog u svetu. Bog traži od svakog hrišćanina da, koliko god je to u njegovoj moći, štiti svoju braću i sestre od uticaja koji bi i u najmanjoj meri slabio njihovo interesovanje i odvajao ih od dela za ovo vreme. U pogledu duhovnih interesa, svaki treba da misli i o drugima a ne samo o sebi, i da oseća teret za duše s kojima je stupio u duhovno srodstvo; i uz Hristovu pomoć on treba snažno i pokretački da utiče i na druge članove u Crkvi. Svojim rečima i ponašanjem on treba da ih navodi da slede Hristov primer u samoodricanju, požrtvovanosti i ljubavi prema drugima.

Ako se u Crkvi nadu takvi koji šire uticaj suprotan ljubavi i nesebičnom čovekoljublju koje je Hristos ispoljio prema nama, i odvajaju se od svoje braće, savesni vernici treba mudro da postupe u takvom slučaju, zalažući se za duše takvih, ali pazeći budno da oni svojim uticajem ne zatruju i druge i da njihovim nezadovoljstvom i lažnim tvrdnjama ne bude zavedena cela skupšti-

na kojoj pripadaju. Neki od njih u svojoj uobraženosti imaju veoma visoko mišljenje o sebi. Samo ponekog od vernika oni smatraju ispravnim, dok sve ostale sumnjiče i iznalaze nedostatke u svakom njihovom postupku. Takvima se ne sme dozvoliti da ugrožavaju interese Crkve. Da bi se podigao moralni nivo i ugled Crkve, svako treba da težnju za ličnim napredovanjem u duhovnosti i strogu primenu biblijskih načela u praksi smatra svojom dužnošću, kao pred očima svetog Boga.

Neka svaki član Crkve oseća da on sam mora da bude ispravan pred Bogom i potpuno posvećen istinom; tek tada će biti u stanju da hrišćanski karakter uspešno predstavi drugima i da im pruži primer nesebičnosti. Kada bi svaki činio tako, Crkva bi napredovala u duhovnosti i u milosti pred Bogom.

Svi članovi Crkve treba da se osećaju obaveznim da svoj desetak redovno posvećuju Bogu. Neka niko od njih ne zakida Boga povodeći se za željom očiju i sklonostima svoga sebičnog srca. Oni svoja sredstva ne treba da troše na zadovoljavanje taštine ili bilo koje druge sebične i nesvete sklonosti, jer oni koji to čine sami se zapliću u sotonine zamke. Bog je darodavac mudrosti i sposobnosti za sticanje imovine, i prema tome sve treba da bude stavljeno na Njegov oltar. „Poštuj Gospoda imanjem svojim,“ — zahtev je koji čitamo u Njegovoj Reči. Sklonost lakomstvu mora se stalno obuzdavati, inače ona razjeda srce ljudi i žena, tako da oni nezasito srljaju za sticanjem dobitka.

U pustinji kušanja, sotona je, kao neprijatelj duša, prikazao Hristu svu slavu ovoga sveta, rekavši: „Ako se pokloniš preda mnom, biće sve Tvoje.“ Spasitelj je najodlučnije odbio sotonu; ali kako ljudi lako nasedaju ovakvim prikazima velikog neprijatelja! Mnogi su prosto očarani privlačnostima ovoga sveta; oni služe mamoni radije nego Bogu, i na taj način gube svoju dušu.

Uskoro treba da se susretnemo sa svojim Gospodom; i kakav račun ćemo da Mu položimo o načinu na koji smo upotreбили svoje vreme, svoje talente, svoj uticaj i svoju imovinu? Najveću radost mi treba da nalazimo u radu na spasavanju duša. Članovima Crkve u Hildsburgu upućujem ozbiljno pitanje: Da li je Bog zaista među vama? Svedok verni i istiniti kaže: „Ali imaš malo imena i u Sardu, koji ne opoganiše svojih haljina, i hodaće sa mnom u bijelima, jer su dostojni.“ Da li se i vi nalazite u tom broju? Držite li se čvrsto i nepokolebljivo svoje vernosti? Da li se poput davljenika grčevito držite Isusa, koji je vaše jedino utočište? Slušate li Ga, živite li za Njega, ljubite li Ga zaista? Da li je svako od vas kao član čist, svet i neopoganjen, u čijim se ustima ne nade prevara? Ako je tako, onda ste najsrećniji ljudi, jer ćete u očima Božjim „više vrijediti nego zlato čisto, više nego zlato ofirsko.“ Dok se većina klanja mamoni i ne služi Svecu Izrailjevom, malo je onih koji ne opoganiše svojih haljina, nego ih drže neuprljanim od ovoga sveta; ti malobrojni biće zaista prava sila. Takvi će imati onu veru koja radi kroz ljubav i čisti dušu. Oni primerom potvrđuju uzvišenost hrišćanskih načela. Oni teže za ličnom povezanošću sa Izvorom svetlosti i trude se da stalno postaju sve bolji, razvijajući svaku svoju sposobnost do potpunog savršenstva. Bog želi da svoj život ukrašavate nepokolebljivim poštenjem i ispravnošću; po tome ćete se pred svetom raspoznavati kao deca Najvišega. Isus je ostajao blag i plemenit, ne gubeći vlast nad sobom, čak ni u buri sukoba sa najžešćim protivnicima.

Svakome od vas koji ste primili veliku svetlost Bog govori: „Pomakni se naviše!” (Luka 14,10). Približite se više Bogu i nebu. Napred, i samo napred! Vama su neophodne vera, nelicimerna i iskrena ljubav prema svojoj braći i dublje interesovanje za njih. Bog vam je poverio svete odgovornosti. Za svakog člana Crkve postoji oblast misionske delatnosti gde on može da širi pozitivan uticaj.

Naš koledž nije ono što bi trebalo da bude niti ono što bi bio kad bi naša braća i sestre

uvideli da on predstavlja sveti amanet koji im je Bogom poveren. Kada bi oni uzdizali merilo duhovnosti u Crkvi, kada bi pružali primer čestitosti i ispravnosti u svemu, i kada bi svi negovali pobožnost i hrišćansko dostojanstvo, uticaj koledža širio bi se na sve strane i svetlost koja se u njemu preporučuje predstavljala bi veliki blagoslov. Da se koledžom pravilno rukovodi, pokazao mi je da bi mnogi mladi iz njega izlazili kao delotvorni radnici u delu Božjem. Svi, međutim, treba da se čuvaju da svojim neposvećenim životom, rečju ili delom, zlim nagoveštajima, ili ogovaranjem ne podstiču suprotstavljanje ovoj instituciji i istini; jer se pred Bogom sve to sigurno piše protiv njih. Upravo zbog toga što nekima nedostaje vere i što nisu pod kontrolom Duha Hristovog, koledž će uvek morati da se bori sa teškoćama. Ako može da među nama nade takve koji budno vrebaju da iznadu neko zlo i sa omalovažavanjem govore o našim ustanovama, ukazujući zlobno na svaku nepovoljnu sitnicu, sotona je veoma zadovoljan. On ne prestaje sa svojim naporima da nezadovoljne podstiče na potcenjivanje i omalovažavanje koledža zato što isti ne odgovara njihovim idejama u svakoj pojedinosti. Videći da koledž predstavlja blagodat za duhovno uzdizanje i prosvetličvanje mladih, on uporno koristi uticaj ovakvih u Crkvi da mlade odvrćaju od studija, umesto da ih na to podstiču i ohrabruju.

Takvi elementi, postoje ne samo u Hildsburgu nego i u drugim mestima, to niko ne može da pobije; i ukoliko svoj plan nije uspeo da ostvari preko njih, sotona će nastojati da koristi uticaj drugih u istom cilju. Ali „Teško onoma kroz koga dolazi sablazan;“ kaže Hristos, „bolje bi mu bilo da se veže kamen vodenični o vratu njegovu i da potone u dubinu morsku“. Bog ima svoje metode i način rada. Ljudi nisu uvek u stanju da to prepoznaju; i, pridajući preveliki značaj svojim ličnim naporima, ne samo da ne daju mesta Gospodu u Njegovom delu, nego rade protiv Njega. „Koji misli da stoji, neka se čuva da ne padne.“ „A vi dakle, ljubazni, znajući unaprijed, čuvajte se da prevarom bezakonika ne budete odvedeni s njim i da ne odstupite od svoje postojanosti; nego napredujte u blagodati i poznanju Gospoda našega i Spasa Isusa Hrista.“

Približujemo se kraju vremena. Iskušenja koja dolaze spolja sve je više, ali ne dozvolimo da dolaze i iz same Crkve. Neka se oni koji tvrde da su Božji narod odreknu sebe radi istine i radi Hrista. „Jer nam se svima valja javiti na sudu Hristovu, da primimo svaki što je koji u tijelu činio, bilo dobro ili zlo.“ Svaki onaj ko zaista ljubi Boga imaće Hristov Duh i žarku ljubav prema svojoj braći. Ukoliko je vernik prisnije povezan sa Bogom u stalnoj molitvi i predanije usredsreden na Hrista svim svojim srcem, utoliko će ga manje uznemiravati grubosti i teškoće na koje nailazi u svakodnevnom životu. Oni koji teže da se razviju do punog uzrasta ljudi i žena u Hristu Isusu, postaju sve sličniji Njemu po karakteru, uzdižući se iznad sklonosti ka gundanju i nezadovoljstvu. Oni smatraju da je iznalaženje tuđih grešaka vredno samo prezrenja.

Pripadnici Crkve danas treba da imaju „veru koja je jedanput dana svetima,“ veru koja će ih osposobiti da svaki smelo kaže: „Bog je pomoćnik moj,“ „sve mogu u Hristu Isusu koji mi moć daje.“ Gospod nas poziva da se probudimo i da krenemo napred. U svim vremenima, kada su pripadnici Crkve priznali svoje grehe kao narod i prihvatili istinu živeći u skladu sa njenim načelima, dobijali su Božju milost i Njegovo odobravanje. U veri, poniznosti i poslušnosti nalazi se snaga kojoj svet ne može da odoli. Namera Božja za pripadnike Njegovog naroda je da oni na putu svetlosti neprekidno napreduju u usavršavanju hrišćanskog karaktera, uzdižući se sve više i više u jasnoj svetlosti, u znanju i ljubavi Božjoj do samog svršetka vremena. O, zašto još uvek učimo samo osnovna načela učenja Hristovog?

Gospod ima obilje blagoslova za svoju Crkvu ako njeni članovi usrdno teže probuđenju iz te opasne mlakosti. Formalna vera, reči lišene duhovne vitalnosti, karakter lišen moralne snage - na to ukazuje ozbiljna poruka koju Svedok verni i istiniti upućuje crkvama, upozoravajući ih protiv

oholosti, svetovnosti, formalizma i uobraženog zadovoljstva sopstvenim duhovnim stanjem. Onome koji govori: „Bogat sam, i obogatio sam se i ništa ne potrebujem.“ Gospod, Bog nebeski, kaže: „A ne znaš da si nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go.“ Ali poniznima, stradalnicima, vernima i strpljivima, koji su svesni svojih slabosti i nedostataka, upućuju se reči ohrabrenja: „Evo, stojim na vratima i kucam: Ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom.“ Istiniti Svedok kaže svakome: „Znam tvoja djela.“ Tako se strogo ispituju i pripadnici naše Crkve u Kaliforniji. Ništa ne može da promakne Njegovom ispitivačkom pogledu; njihove pogreške i zablude, njihove nemarnosti i propusti, njihovo grešno odstupanje od istine, njihovo otpadništvo i neispunjene dužnosti - sve je to „golo i otkriveno pred očima Onoga kome ćemo odgovarati.“

Nadam se i molim se da hodite svi u poniznosti i krotosti uma, da biste poslužili na blagoslov jedni drugima. „Jer još malo, vrlo malo pa će doći Onaj koji treba da dode i neće odocniti.“ Svadbeni žišci uvek moraju biti u pripremi - ukrašeni i upaljeni. Svoj dolazak naš Gospod odlaže samo zbog svog dugog strpljenja i milosti prema nama, „jer ne želi da bilo ko propadne, nego da svi dođu u pokajanje.“ Ali tek kada sa svim iskupljenima budemo stajali na staklenom moru, sa zlatnim harfama i vencima slave, tek u poređenju sa beskrajnim vremenima večnosti, shvatićemo kako je kratko bilo ovo vreme čekanja i iskušenja. „Blago onim slugama koje Gospodar, kad dođe, zatekne u budnom straženju.“

Živimo u vremenu kad svi treba da obratimo naročitu pažnju na Spasiteljev nalog: „Stražite budno i molite se Bogu da ne padnete u napast.“ Neka svako ima na umu da svoju vernost i odanost Bogu može da pokaže samo prihvatajući istinu u potpunosti i razvijajući se u milosti i u poznanju Isusa Hrista. Spasiteljev poziv glasi: „Naučite se od mene; jer sam ja krotak i smjieran u srcu, i naći ćete spokojstvo dušama svojim.“ Gospod je voljan da nam pomogne, da nas ojača i blagoslovi; ali kroz proces kušanja i proveravanja moramo prolaziti sve dok ne izgori sva nečistota našeg karaktera. Svaki član Crkve mora proći kroz peć za pretapanje, ali ne da izgori, nego da se očisti.

Gospod očevidno deluje među vama, ali se i sotona uporno nameće da bi uneo fanatizam. Ima takođe i drugih zala kojih se treba ozbiljno očuvati. Neki su u opasnosti da se zadovolje samo površnim prihvatanjem svetlosti i ljubavi Božje, i zato prestaju sa duhovnim uzrastom. Duhovna budnost i molitva zanemaruju se. Upravo u vreme dok se bučno čuju tvrđenja: „Crkva Gospodnja, crkva Gospodnja, crkva Gospodnja ovo je,“ pojavljuju se simptomatična iskušenja, kao što su: svetovnost, sebičnost i samouzvišenje, i tama obavija dušu. Tada se javlja potreba da sam Gospod svoje misli i svoje ideje daje duši. Kakva pomisao! - da nam, umesto naših bednih, ovozemaljskih i ograničenih ideja i planova, sam Gospod daje svoje ideje, svoje misli: plemenite, slobodne od predrasuda, uzvišene i dalekosežne, misli koje uvek vode prema nebu!

Vi ste u opasnosti da u presudnoj trci prema cilju, „ka daru gornjega zvanja Božijega u Hristu Isusu“ doživite neuspeh. Nije li vam Gospod podario svetlost? Stoga ste odgovorni za praktičnu primenu te svetlosti u svom životu; ne samo za vreme kad su njeni zraci doprli do vas, već i za sve što vam je na taj način otkriveno u prošlosti. Svoju volju svakog dana treba da potčinjavate volji Božjoj; veću svetlost možete očekivati samo ako živite u skladu sa onom koju već imate; jer svetlost koja dolazi od dragog Spasitelja treba da blista usred moralne tame sve jasnijim zracima, osvetljavajući stazu pred vernima „sve većma dok ne bude pravi dan.“

Da li se svi članovi vaše skupštine trude da sakupljaju svežu manu svakog jutra i svake večeri? Tražite li božansko prosvetljenje, ili iznalazite način kako da uzdižete sebe? Da li svom dušom, svom snagom i svim srcem ljubite Boga i služite Mu, privodeći i svoje bližnje Onome

koji je svetlost sveta, i predstavljajući na taj način za njih pravi blagoslov? Da li se zadovoljavate blagoslovima primljenim u prošlosti? Ili pak radeći kao što je Hristos radio, živeći kao što je On živeo, otkrivajte svetu oko sebe Njegov karakter u svojim rečima i postupcima? Da li kao poslušna Božja deca živite čistim i svetim životom? Hristovo prisustvo treba da se ogleda u vašem svakodnevnom životu. Samo On može da vas izleči od zavisti, zlog nagađanja i sumnjičenja svoje braće; samo On može da vas oslobodi uobraženosti i zadovoljstva sopstvenim stanjem, koje neki od vas gaje na svoju štetu u duhovnom pogledu. Jedino Isus može učiniti da uvidite svoju slabost, svoje neznanje i izopačenost svoje prirode. Samo On može da vas očisti, oplemeni i udostoji za stanove blagoslovenih u Očevoj kući (Jovan 14,2).

Samo „Bogom smo jaki.“ Koliko bi dobra suzbijanjem svake ružne misli, svakog osećanja zavisti ili uobraženosti mogli učiniti kad bi uvek bili odani Bogu i privrženi svojoj braći! Nastojte da uvek budete ljubazni, obazrivi i spremni na uslugu drugima. Nikada ne znate kako iznenadno možete biti pozvani da odložite svoje oružje. Smrt vas može zadesiti potpuno iznenađene, ne ostavljajući vam vremena da se pripremite za svoju poslednju promenu, niti fizičke i umne snage da svoje misli usredsredite na Boga i da se izmirite s Njim. Neki će, na osnovu ličnog iskustva, uskoro shvatiti kako je uzaludna ljudska pomoć, kako su bezvredne uobraženost, varljivo zadovoljstvo sopstvenim duhovnim stanjem i lična pravda na koju se još uvek oslanjaju.

Osećam se primorana Duhom Gospodnjim da vam kažem: Danas je dan vaših prednosti, poverenja i blagoslova. Hoćete li to da iskoristite i na koji način? Da li se u svom radu zalažete za slavu Božjeg imena ili za svoje sebične interese? Mislite li samo na sjajne izgledе i uspeh u ovozemaljskim poslovima koji bi vam doneli lična zadovoljstva, uživanje i finansijsku dobit? Ako je tako, razočaraćete se i to veoma gorko. Ali ako se trudite da živite čistim i svetim životom, da u Hristovoj školi svakog dana stičete znanje koje vam On sam preporučuje, da biste postali krotki i smerni u srcu, onda ćete imati spokojstvo i mir koji nikakve zemaljske okolnosti ne mogu da poremete.

Život u Hristu je život spokojstva i smirenosti. Uznemirenost, nezadovoljstvo i nemir otkrivaju odsustvo Spasitelja. Ako pred očima stalno imate Hrista i sledite Njegov primer, vaš život biće ispunjen dobrim i plemenitim delima za Gospoda. Zaboravićete da služite sebi, i živećete u sve prisnijoj povezanosti sa dragim Spasiteljem; vaš karakter postaće sličan karakteru Hristovom, i svi koji vas okružuju uvideće da ste bili sa Isusom i da ste naučeni od Njega. Svako u samom sebi nosi izvor sopstvene sreće ili nesreće; i ako hoće, može da se uzdigne iznad niskih sentimentalnih osećanja koje postaju svakodnevno iskustvo mnogih; ali dokle god je neko pun sebe i zadovoljan svojim stanjem, Gospod ništa ne može da učini za njega. Sotona lukavo predočava slavloljubive izgledе na uspeh da bi zasenio naša čula, ali mi moramo uvek imati pred očima visoki cilj „gornjega zvanja Božijega u Hristu Isusu.“ Trudite se svim silama da u životu činite samo dobro. „Razumni će se sjati kao svetlost nebeska, i koji mnoge privedoše k pravdi kao zvijezde vazda i dovijeka.“

Ako nam je život ispunjen svetim miomirisom, ako slavimo Boga gajeći dobre misli o drugima i čineći dobro da bismo usrećili druge, to nas pred Bogom čini jednako velikim bez obzira da li živimo u palati ili u nekoj kolibi. Uticaj okolnosti na versko iskustvo duše gotovo je beznačajan. Duh koji gajima daje obeležje svim našim postupcima. Čovek koji je u miru s Bogom i svojim bližnjima ne može da bude nesrećan. Zavist i zla nagađanja ne nalaze mesta u njegovom srcu; mržnja tu ne može da postoji. Srce koje je u harmoniji s Bogom uzdiže se iznad neugodnosti i teškoća ovoga života. Ali srce onoga u kome se ne nalazi mir Hristov nesrećno je i puno nezadovoljstva; takav iznalazi nedostatke u svemu i uneo bi nesklad i u najsavršeniju

harmoniju nebeske muzike. Život sebičnosti je život prokletstva i zla. Oni kojima je srce puno samoljublja i samoživosti sakupljaju zle misli protiv svoje braće i govore protiv onih koji predstavljaju oruda u Božjim rukama. Strasti koje podstiče i raspaljuje sam sotona predstavljaju gorke izvore iz kojih izviru takve gorčine koje truju i unesrećuju život drugih...

Svi koji tvrde da su Hristovi sledbenici treba druge uvek da cene više nego sebe. Približite se jedni drugima, zbijte svoje redove! U jedinstvu je snaga i pobeda; u neslozi i razdoru je slabost i poraz. Ove reči izgovorene su mi s neba; i ja ih kao Božji poslanik prenosim vama.

Neka svako od nas svim srcem teži da odgovori na Hristovu molitvu: „Da svi jedno budu, kao Ti, Oče, što si u meni i ja u Tebi!“ O, kakav je ishod tog jedinstva! „Po tome će,“ kaže Hristos, „svi poznati da ste moji učenici ako zaista imate ljubav među sobom.“

Kad smrt zadesi jednoga između nas, kakva sećanja naviru o postupanju, lečenju i pažnji koje smo mu ukazali? Da li sa zadovoljstvom razmišljamo o slikama koje se tada pojavljuju na zidovima sećanja? Jesu li to sećanja na ljubazno izgovorene reči i saosećanje ukazano u pravom trenutku? Da li su njegova braća odbijala zla nagađanja onih koji se mešaju u tuđe poslove? Jesu li pobijali klevete i uzimali u zaštitu njegov ugled? Jesu li se verno držali nadahnutih saveta: „Tješite malodušne, branite i podržavajte slabe.“ „Učio si mnoge i ruke iznemogle krijepio si.“ „Ukrijepite klonule ruke i koljena iznemogla utvrdite. Recite onima kojima se srce uplašilo: ohrabrite se; ne bojte se.“

Kada jedan od onih s kojima smo bili povezani članstvom u Crkvi umre, kad znamo da je izveštaj o njegovom životu u nebeskim knjigama zaključen i da će se on s tim morati da sretne na dan suda, kakva su razmišljanja njegove braće o svom stavu i ponašanju prema pokojniku dok je bio živ? Kakav je bio njihov uticaj na njega? Kako se jasno sada sećaju svake grube reči, svakog nepromišljenog postupka! Kako bi se drugačije ponašali kad bi im se još jednom pružila prilika za to!

Zahvaljujući za utehu koja mu je bila data u žalosti, apostol Pavle naglašava: „Blagosloven Bog, Otac milosrđa i Bog svake utjehe, koji nas tješi u svakoj nevolji našoj da bismo i mi mogli utješiti one koji su u svakoj nevolji, utjehom kojom nas same tješi Bog.“ Osetivši utehu i toplinu ljubavi Božje koja je raznežila njegovu dušu, apostol taj blagoslov svesrdno prenosi i na druge. Ponašajmo se tako da slike obešene na zidovima naših sećanja ne budu takve da sami ne možemo podneti razmišljanje o njima.

Kada neki od onih s kojima smo u životu bili vezani umru, nikad više neće nam se pružiti prilika da povučemo reč kojom smo ih ožalostili, niti da iz sećanja izbrišemo ijedan mučni utisak. Zato budno pazimo na svoje postupke, da ne bismo vređali Boga rečima usta svojih. Odbacimo svaku hladnoću i neslaganje. Neka nam se srce razneži i skruši pred Bogom dok razmišljamo o Njegovom milosrdnom postupanju s nama. Neka Duh Božji, poput svetog plamena, spali sve ništarije koje su se nagomilale pred vratima našeg srca da bi Isus mogao da uđe u njega; tada će se Njegova ljubav i preko nas u nežnim rečima, mislima i postupcima izlupati i na druge. Tada nećemo morati da se stidimo svojih reči, zapisanih u nebeskim knjigama, kada se na Božjem sudu ponovo sretnemo sa našim prijateljima koje je smrt odvojila od nas.

Kada smrt zatvori oči pokojnika, kada su njegove ruke prekrštene na beživotnim grudima, kako se brzo menja svako osećanje nesloge! Nema više gundanja, zavisti ni gorčine; sve uvrede i krivice praštaju se i zaboravljaju. Koliko se lepih reči izgovaraju o pokojniku! U sećanju naviru tolika dobra dela iz njegovog života! Ukazuju mu se brojna priznanja, izrazi poštovanja i pohvale; ali sve to pada na uši koje više ne čuju, na srce koje više ne oseća. Da su te reči bile izgovorene onda kada bi tako dobro došle umornom duhu, kada ih je uho moglo čuti a srce

osetiti, kako bi se prijatna slika sada pojavila na zidu sećanja! Koliko se njih, dok potreseni i zaprepašćeni nemo stoje kraj odra preminulog, sa stidom i žaljenjem sećaju svojih reči i postupaka kojima su zadali bol i tugu srcu koje je zauvek prestalo da kuca? Zato svu lepotu ljubavi i dobrote ukazujmo jedni drugima dok smo još u životu. Budimo promišljeni, pažljivi, zahvalni, strpljivi i puni praštanja u međusobnim odnosima. One misli i osećanja koje dolaze do izražaja kraj samrtničke postelje umirućeg i kraj preminulog, unosimo u svakodnevno ophođenje s našom braćom i sestrama dok su još u životu.

Ponašanje u Božjem domu

Za poniznu i vernu dušu Božji dom na zemlji predstavlja vrata neba. Pesme zahvalnosti, molitve, reči koje tu izgovaraju Hristovi predstavnici - sve su to Bogom određene dužnosti da bi se narod pripremio za uzvišenije bogosluženje u nebeskoj zajednici u koju neće ući ništa pogano i nečisto.

Svetost i strahopoštovanje koje su Izrailjci odavali starozavetnoj svetinji, može hrišćanima da posluži kao očevidna pouka kako treba da cene mesto gde se Bog sastaje sa svojim narodom. U navikama i običajima vezanim za bogosluženje došlo je do velikih promena, ali ne na bolje, nego na gore. Dragocene i svete istine koje nas povezuju s Bogom brzo gube svoj uticaj na naš um i srce, i svode se na niski stupanj onoga što je svakodnevno i obično. Strahopoštovanje koje su Izrailjci u staro doba gajili prema svetinji, u kojoj su se sastajali s Bogom u svetoj službi, uveliko se izgubilo. Međutim, sam Bog je uspostavio red u svojoj službi, uzdižući je iznad svega što je prolazne prirode.

U svakom hrišćanskom domaćinstvu kuća ili stan predstavlja svetinju za porodicu, zatvorena odaja ili šumarak najskrovitije i najpogodnije mesto za tajnu molitvu pojedinca; ali Molitveni dom je svetinja za skup vernika. Sto se tiče vremena, mesta i načina bogosluženja - za sve to treba da postoje određena pravila. Prema onome što je sveto i što je na bilo koji način povezano sa bogosluženjem, ni u kom slučaju ne sme se postupati nebrižljivo i nemarno. Da bi ljudi mogli na najbolji način da odaju slavu i zahvalnost Bogu, oni treba da se nalaze u društvu takvih koji razlikovanje između svetog i običnog stalno imaju na umu. Uzvišene ideje, plemenite misli i težnje imaće oni koji traže društvo pobožnih i bave se samo onim što je božansko i sveto. Srećni su oni koji imaju svetinju molitvenog doma, bila ona velika ili mala, u gradu ili u planinskoj pećini, u skromnoj kolibi ili u pustinji. Ako je to najbolje što mogu da odvoje za svog Gospoda, On će isto posvetiti svojim prisustvom i to će predstavljati svetinju Gospodu nad vojskama.

Oni koji dolaze na bogosluženje, od samog ulaska u prostoriju određenu za tu svrhu treba da se ponašaju u skladu sa svetošću toga mesta, odlazeći tiho i mirno do svojih sedišta. Ako u prostoriji postoji peć, nije prikladno gomilati se oko nje na nemaran i nepažljiv način. Uobičajeni razgovori, šaputanje i smeh nisu dozvoljeni u molitvenom domu, ni pre ni posle bogosluženja. Oni koji su došli na bogosluženje treba da budu obuzeti usrdnom i delotvornom pobožnošću.

Ukoliko neko mora da čeka nekoliko minuta do početka službe, neka u tišini sačuva pravi duh posvećenosti u pobožnom razmišljanju, uzdižući svoje srce Bogu u molitvi da bogosluženje deluje blagotvorno ne samo na njega nego da dovede do osvedočenja i obraćenja i drugih. Uvek imajmo na umu da su u domu molitve prisutni nebeski glasnici. Propuštanjem trenutaka za pobožno razmišljanje i molitvu zbog svoje uznemirenosti, svi mi mnogo gubimo od slatkog

opštenja s Bogom. Svoje duhovno stanje često treba da preispitujemo i u srcu i u mislima stalno treba da smo okrenuti Suncu pravde. Oni koji na mesto bogoslužnja dolaze sa pravim strahopoštovanjem prema Gospodu, imajući na umu činjenicu da se nalaze u Njegovom prisustvu, prijatnu rečitost nalaze i u tišini ćutanja. Šaputanje, smeh i razgovor koji možda ne predstavljaju greh na nekom običnom poslovnom mestu, ne smeju se odobravati u domu koji je posvećen službi Božjoj. Um treba da se pripremi za slušanje Božje Reči, da bi ona imala zaista upečatljiv uticaj na srce.

Držanje propovednika kad ulazi u dom Božji treba da bude dostojanstveno i ozbiljno. Čim stupi na propovedaonicu, on treba da se pokloni pred Bogom u tihoj molitvi, i da usrdno zatraži Njegovu pomoć. Kakav utisak to ostavlja na sve! Osećanje svečanosti i strahopoštovanja obuzima sve prisutne. Njihov propovednik u molitvi razgovara s Bogom; poveravajući se u Njegove ruke pre nego što se usudi da stane pred narod. Svečanost i ozbiljnost trenutka obuzima sve prisutne, i Božji anđeli su veoma blizu. Svi prisutni koji se boje Boga treba, takođe, pognute glave da se pridruže propovedniku u tihoj molitvi: da bi Bog svojim prisustvom mogao da podari blagoslov prisutnima i silu svojoj Reči koja se objavljuje sa ljudskih usana. Kad se bogoslužjenje otvara javnom molitvom, svako koleno treba da se savije u prisutnosti svetog Boga i svako srce treba da Mu se uzdiže u tihoj predanosti. Molitve vernih poklonika biće uslišene, i izlaganje propovednika pokazaće se uspešnim. Beživotno držanje slušalaca u domu Božjem jedan je od glavnih uzroka što izlaganje Reči Božje nije delotvornije. Melodija zajedničkog pojanja, u kojoj se istovremeno uzdižu izrazi zahvalnosti mnogih srca, jedno je od Božjih sredstava u delu spasavanja duša. Svako bogoslužjenje treba da se obavlja svečano i u takvom strahopoštovanju kao da je prisustvo Božje vidljivo za oči svih.

Dok pratite izlaganje Božje Reči, imajte na umu, braćo moja, da slušate glas Božji posredstvom Njegovog izabranog sluga. Slušajte pažljivo. Ne dozvolite sebi da zadremate ni za jedan trenutak, jer upravo u tom trenutku možete propustiti baš one reči koje su vam najpotrebnije - upravo one reči koje bi vas, da ste ih čuli i poslušali, sačuvala od zastranjivanja na pogrešne puteve. Sotona i njegovi anđeli čine sve što je u njihovoj moći da parališu čula slušalaca, tako da ne čuju reči opomene, savete i ukore; ili ako ih čuju da to ne utiče na njihova srca i ne dovede do reforme u životu. Ponekad malo dete toliko privuče pažnju slušalaca na sebe da dragoceno seme istine, koja se iznosi sa propovedaonice, ne padne na dobru zemlju i ne donosi rod. Ponekad mladići i devojke imaju tako malo poštovanja prema domu Božjem i bogoslužnju da za sve vreme propovedi došaptavanjem ili prepiskom održavaju vezu jedni s drugima. Kada bi oni mogli da vide anđele Božje koji ih posmatraju i beleže njihovo ponašanje, postideli bi se sigurno i zgrozili sami nad sobom. Bog želi da se Njegova Reč pažljivo sluša; jer dok ljudi spavaju, sotona seje kukolj.

Kada se po završetku bogoslužnja priziva blagoslov, svi još uvek treba da ostanu u miru i tišini, kao da se plaše da ne izgube Hristov mir. Pri izlasku svi treba da se klone međusobnog guranja i glasnog razgovora, osećajući da su još uvek u prisustvu Božjem, da ih Njegov pogled prati i da moraju da se ponašaju tako kao da je On tu vidljivo prisutan. Neka se niko ne zaustavlja u prolazima ili između sedišta da se tu sa nekim pozdravlja ili razgovara, zatvarajući tako prolaz drugima. Predvorja i prilazi Božjem domu treba takođe da budu okruženi svetim strahopoštovanjem. Oni ne treba da se pretvaraju u mesto za sastajanje starih prijatelja ili razmenu uobičajenih svakodnevnih misli i ugovaranje ovozemaljskih poslova. Sve to treba ostaviti kad se polazi u Božji dom. Bezbrižnim, bučnim smejanjem i nedoličnim topotom koraka, koji se ponekad čuju u granicama doma Božjeg, nanosi se sramota Bogu i svetim anđelima.

Roditelji, uzdignite kriterijum hrišćanstva u očima svoje dece; pomozite im da Hristov karakter utkaju u svoje svakodnevno životno iskustvo. Naučite ih da prema mestu bogoslužjenja gaje najveće strahopoštovanje, da u dom Božji uvek ulaze smerno i skrušena srca, obuzeti mislima, kao što su sledeće: „Ovde je Bog, i ovo je Njegov dom. Ovde uvek moram imati čiste misli i najsvetije pobude. U svom srcu ne smem da gajim oholost, zavist, ljubomoru, zla nagađanja i pretpostavke o drugima, mržnju ni bilo kakvu prevaru, jer se nalazim u prisutnosti svetog Boga. Ovo je mesto gde se Bog sastaje sa svojim narodom i blagosilja ga. Uzvišeni i sveti Tvorac, koji živi u večnosti, gleda me, istražuje moje srce i čita najskrivenije misli i dela mog života.“

Braćo, nećete li ozbiljnije da razmislite o ovom pitanju i da razmotrite kako se ponašate u Božjem domu, i kakve napore ulažete da strahopoštovanje prema tom svetom mestu - poukom i primerom - gajite u duši svoje dece? Najveći deo odgovornosti vi prebacujete na propovednika i smatrate ga odgovornim za duše svoje dece, a ne uviđate svoju ličnu odgovornost da, kao roditelji i vaspitači, ugledajući se na Avramov primer - zapovedite članovima svoga domaćinstva da se i posle vas drže uredbi Gospodnjih (1. Mojs. 18,19). Svojim ličnim primerom i propustima da svoje sinove i kćeri stalno poučavate, vi ih u stvarima kvarite; a onda, uprkos takvom nedostatku domaćeg vaspitanja, očekujete da propovednik ispravlja posledice vašeg svakodnevnog uticaja i ostvari čudesan podvig u izgrađivanju vrlina i pobožnosti u njihovom srcu i životu. Kada propovednik u svojoj skupštini učini sve što je u njegovoj moći da one koji zastranjuju, strpljivim poučavanjem, vernim savetovanjem i usrdnim molitvama vrati na pravi put i spase od propasti, a ipak ne uspe u tome, očevi i majke često na njega prebacuju krivicu što njihova deca nisu među obraćenima, iako je to možda posledica upravo njihove nemarnosti. Teret odgovornosti za decu uglavnom je na roditeljima; a jesu li oni voljni da zadatak koji im je Bogom poveren prihvate i da ga savesno i verno izvršavaju? Jesu li spremni da putem hrišćanskog razvoja nastave u poniznosti, strpljivo i istrajno - napred i samo napred, učeći tako i svoju decu? Nije čudo što su naše skupštine duhovno tako nemoćne i lišene duboke i usrdne pobožnosti koju bi trebalo da imaju. Naše sadašnje sklonosti da spuštanjem onoga što je sveto i nebesko na nivo svakodnevnog i običnog obeščašćujemo Boga, prelaze u običaje i navike i svedoče protiv nas. Mi imamo svetu istinu kojom se posvećujemo ali i proveravamo; i ukoliko naše navike i praksa nisu u skladu sa tom istinom, naša krivica je srazmerna obilju primljene svetlosti. U dan kada Bog bude vraćao svakome po delima njegovim, On će prema neznabošcima biti znatno toleratniji nego prema nama.

U nastojanju da primljenu svetlost i poznanje istine prenosimo i na druge mogli bi i dužni smo da učinimo znatno više. Bog s pravom očekuje od nas da mnogo više roda donosimo. Od svakog člana ponaosob On očekuje veću revnost i odanost, više usrdnih napora u zalaganju za bližnje i one koji su još uvek daleko od Hrista. Roditelji bi morali ozbiljnije da shvate uzvišenost svog zadatka i da mu pristupe znatno odgovornije. Svi koji se nazivaju Hristovim imenom moraju, u svojoj težnji da pridobiju duše za Njega, biti spremni da ih usrdno pozivaju i opominju, uzevši na sebe sve oružje Božje. Sve koje možete dovedite u Božji dom da slušaju Njegovu Reč. Moramo se mnogo više nego do sada zalagati da spasavamo duše, i da ih na taj način istržemo iz ognja.

Bolna je istina da se strahopoštovanje prema Božjem domu skoro potpuno ugasilo. Svetost Božjeg doma i svega što je sveto i uzvišeno ne ceni se i ne razlikuje od uobičajenog. Nije li to jedan od uzroka što usrdne pobožnosti nestaju u našim porodicama? Nije li to zbog toga što se uzvišena zastava vere zanemarena vuče po prašini? Svom narodu u Starom zavetu, Bog je u pogledu reda i tačnosti dao savršena i sasvim određena pravila. Zar se Njegov karakter promenio?

Nije li On još uvek Veliki i Svemoćni Bog koji vlada nebom nad nebesima? Zar ne bi bilo dobro da češće čitamo uputstva koja je u tom pogledu sam Bog dao Jevrejima - da bismo kao narod koji ima svetlost tako veličanstvene istine, ispoljavali slično strahopoštovanje prema domu Božjem? Mi imamo obilje razloga da u službi Božjoj ispoljavamo duh potpune odanosti i usrdne pobožnosti. Imamo razloga da u strahopoštovanju na našim bogoslužjenjima budemo još pažljiviji nego što su to bili Jevreji. Ali neprijatelj ne prestaje sa svojim naporima da uništi našu veru u svetost hrišćanskog bogoslužjenja.

Mesto posvećeno Bogu ne treba da bude prostorija u kojoj se obavljaju ovozemaljski poslovi. Ukoliko deca i mladi na bogoslužjenje dolaze u istu prostoriju koja se u toku sedmice koristi kao učionica ili skladište, oni će sa razmišljanjem o pobožnosti i duhovnim istinama neizbežno mešati i svoje misli o učenju ili onome što se tu dešavalo u toku sedmice. Vaspitanje i obrazovanje mladih treba da bude takvo da uzdiže njihovu predstavu o svetosti molitvenog doma, podstičući ih da se tu u potpunosti posvete samo Bogu. Mnogi od onih koji tvrde da su deca nebeskog Cara nemaju pravilnu predstavu o svetosti onoga što je večno i neprolazno niti znaju da to cene. Skoro svi treba da se uče kako da se ponašaju u domu Božjem. Svoju decu i mlade roditelji treba ne samo da uče, nego i da im naređuju da u svetinju molitvenog doma ulaze sa ozbiljnošću i strahopoštovanjem.

Moralni nazori onih koji dolaze na bogoslužjenje u sveti Božji dom moraju biti uzvišeni, plemeniti i posvećeni. Ovo pitanje je, na žalost, jako zanemareno. Važnost ovoga ne shvata se ozbiljno, i kao posledica toga, nered i nedostatak strahopoštovanja sve više uzimaju maha, i Bog biva obeščašćen. Kada vodeći ljudi u Crkvi, propovednici i članovi, očevi i majke, nemaju uzvišenu predstavu o tome, šta se onda može očekivati od neiskusne dece i mladih? Oni se često skupljaju po grupama, odvojeni od roditelja koji treba da vode brigu o njima. Iako se nalaze u prisutnosti Božjoj i Njegovo oko ih posmatra, oni se ponašaju lakomisleno i neozbiljno; šapuću i smeju se, bezbrižni su, nepažljivi i ne osećaju strahopoštovanje. Njima se retko daju pouke da je propovednik Božji poslanik, da je poruka koju on donosi jedna od Bogom određenih delatnosti namenjenih za spasavanje duša, i da za sve koji imaju preimućstva da je slušaju predstavlja miris životni za život ili smrti za smrt.

Osetljiv i uticaju podložan um mladih zalaganje slugu Božjih vrednuje na osnovu toga kako na to pitanje gledaju njihovi roditelji. Mnogi od onih koji predstavljaju glavu porodice, kad se vrate sa bogoslužjenja kritikuju propoved, odobravajući samo ponešto, a sve ostalo osuđuju. Tako se Bogom dana poruka upućena ljudima kritikuje, dovodi u pitanje i postaje predmet lakomislenih nagađanja. Kako ovakve primedbe, najčešće izrečene u duhu lakomislenosti i bez ikakvog poštovanja, utiču na mlade - otkriće samo zapisi u nebeskim knjigama. Deca primećuju i razumeju sve ovo mnogo brže nego što to roditelji mogu i da zamisle. Njihova moralna osećanja na taj način primaju predrasude koje vreme nikada neće moći u potpunosti da promeni. Roditelji se često žale da su im deca tvrdoga srca i da u njima teško mogu da probude svest i moralnu odgovornost prema Božjim zahtevima. Ali u nebeskim knjigama je nepogrešivim perom zapisan pravi uzrok toga. Roditelji su ostali neobraćeni. Oni se nikada nisu uskladili sa nebom i nebeskim poretkom. Njihovi niski i uobičajeni pojmovi o svetosti propovedničkog poziva i molitvenog doma kao Božje svetinje utkani su u vaspitanje njihove dece. Veliko je pitanje da li će oni koji su godinama bili pod uticajem ovako pogubnog domaćeg vaspitanja ikada biti u stanju da poštuju i cene propovednike i delatnosti koje su Bogom određene za spasavanje duša. O tome treba govoriti biranim rečima, sa osećanjem poštovanja i prijemljivosti da bi svi s kojima dolazite u dodir uvideli da poruku koja dolazi preko slugu Božjih smatrate porukom upućenom od samog Boga.

Roditelji, pazite dobro kakav primer i kakve ideje dajete svojoj deci. Njihov um je veoma prijemljiv i lako prima utiske. Ukoliko govornik u toku bogoslužnja učini neku grešku, čuvajte se da to i ne pominjete. Govorite samo o onome šta je učinio dobro, o dobrim idej ama koje je izložio i koje treba privatiti kao da dolaze preko Božjeg predstavnika. Veoma je lako uvideti zašto izlaganje propovednika tako slabo utiče na decu i mlade, i zašto oni imaju tako malo strahopoštovanja prema Božjem domu. U tom pogledu oni su pogrešno vaspitavani. Njihovim roditeljima nedostaje svakodnevno održavanje veze sa Bogom u molitvi. Njihove lične ideje treba da se prečiste i oplemene; zato je neophodno da se živo ugljevlje s Božjeg oltara dotakne njihovih usana; tek tada će njihove navike i njihova svakodnevna praksa u porodici imati blagotvoran uticaj na um i karakter njihove dece, a kriterijum vere znatno će se uzdići. Na taj način roditelji mogu da učine veliko delo za Boga. U njihovom domu biće sve manje naklonosti prema svetu i čulnosti, a sve više plemenitosti i odanosti Bogu. Život u porodici biće zaodeven takvom ozbiljnošću kakvu su ranije jedva mogli i da zamisle. Ništa od onoga što se odnosi na bogoslužjenje neće se smatrati običnim.

Često sam pri ulasku u dom gde se ime Božje slavi i održava bogoslužjenje bolno pogođena, videvši ljude i žene koji i tu dolaze neuredno i nedolično odeveni. Ako spoljašnji izgled ovakvih pokazuje kakvo im je srce i karakter, onda bi se sa sigurnošću moglo reći da u njima nema ništa nebeskog. Oni imaju potpuno pogrešne ideje o radu, prikladnosti i doličnom ponašanju koje Bog traži od svih koji dolaze na mesto bogoslužnja gde se priziva Njegova prisutnost. Kakav utisak ovo ostavlja ne nevernike i na mlade, koji oštroumno sve zapažaju i izvlače svoje zaključke?

Mnogi kada ulaze u Božji dom ne gaje ništa svetije misli i osećanja nego i kad bi ušli u bilo koju prostoriju. Neki u prostoriju za bogoslužjenje ulaze pod šeširo, i u blatnjavoj obući i odeći. Takvi očevidno ne shvataju da tu izlaze pred Boga i svete anđele. U ovome treba da dođe do korenite promene u svim našim skupštinama. Sami propovednici treba da imju uzvišeniju predstavu o svetosti Božjeg doma i da budu znatno osetljiviji u tom pogledu. Mnogo toga što bi trebalo da se učini u ovom pogledu tužno je zanemareno. Zbog nepoštovanja koje se vidi u stavu, odevanju i ponašanju onih koji se okupljaju u molitvenom domu, zbog toga što njihove misli nisu usredsređene na tok bogoslužnja, Bog često okreće svoje lice od njih.

Sve koji dolaze na bogoslužjenje treba poučiti da se odeavaju prikladno, čisto i uredno; ali isto tako i da ne odlaze u drugu krajnost, popuštajući modi i spoljašnjem ukrašavanju, potpuno neprikladnom za to sveto mesto. Raskoš i razmetljivost u odevanju ne treba dopustiti; jer to očevidno pokazuje da u srcu nema strahopoštovanja. Pažnju prisutnih često privlači ovaj ili onaj kitnjasti deo odeće, i tako se podstiču misli koje ne bi smele da nađu mesta u srcu onih koji su došli na bogoslužjenje. Misli i pažnja za vreme bogoslužnja treba da budu usredređeni samo na Boga; i sve što odvrća um od ozbiljnosti i svetosti službe predstavlja uvredu za Njega. Hvalisavo razmetanje mašnjama i trakama, nabranim čipkama i perjem, zlatnim i srebrnim ukrasima, predstavlja svojevrsno idolopoklonstvo i nimalo ne odgovara svetosti Božje službe, gde svaki od prisutnih pred očima treba da ima samo slavu Božjeg imena. U svemu što se tiče odevanja treba da budemo veoma pažljivi, pridržavajući se tačno biblijskog pravila. Moda je boginja koja vlada svetom, ali se često uvlači i u Crkvu. Crkva treba da uzme Božju Reč za svoje merilo, a roditelji treba ozbiljno da razmisle o ovom pitanju. Kad vide da su im deca naklonjena modi ovog sveta, oni treba da, kao Avram u svoje vreme, odlučno naredi svojim ukućanima (1. Mojs. 18,19). Umesto da ih čine što sličnijima svetu, treba da ih povezuju s Bogom. Neka niko svojim hvalisavim razmetanjem u odevanju ne obeščašćuje svetinju Gospodnju. Tu su prisutni Bog i anđeli. Sveti Bog Izrailjev preko svog apostola naglašava: „Vaše ukrašavanje da ne bude spolja: u pletenju

kose, i u kićenju zlatom, ili u oblačenju haljina; nego u skrivenom čovjeku srca, u nepropadljivosti krotkoga i tihoga duha, što je pred Bogom skupocjeno.“

Ukoliko jedna skupština, čim je osnovana, nije dobila pouku u ovom pogledu, znači da je propovednik zanemario svoju dužnost i on će pred Bogom biti odgovaran što je dozvolio da na taj način prevladaju negativni uticaji. Ako se svest i pravilna predstava o tome šta znači istinsko bogosluženje i istinsko strahopoštovanje ne utisnu u dušu slušalaca, sve više će jačati sklonost da se ono što je sveto i neprolazno spusti na nivo uobičajenog, i oni koji ispovedaju istinu predstavljaju samo uvredu za Boga i ruglo za veru. Svojim neposvećenim shvatanjima oni nikada neće biti u stanju da cene čistotu i svetost neba niti će ikada biti spremni da se pridruže onima koji se u najvećem strahopoštovanju klanjaju pred Bogom u nebeskim dvorima, gde je sve čisto i savršeno, gde svako biće oseća savršeno strahopoštovanje prema Bogu i Njegovoj svetosti.

Dužnost Božjih poslanika Pavle opisuje kao zadatak da svakog vernika poučavaju tako da ga na kraju mogu prikazati „savršenim u Hristu Isusu.“ Oni koji prigrlje istinu nebeskog porekla treba da budu prečišćeni, oplemenjeni i posvećeni njenim uticajem. Neophodno je uložiti mnogo brižljivih i mučnih napora da se dostignu Bogom određena merila prave muževnosti. Grubo kamenje, onakvo kakvo obično stiže iz kamenoloma, mora da se obrađuje i njegove hrapave strane moraju se uglačati. Ovo doba je na zlu glasu upravo zbog površnosti u radu, sve izraženije težnje za lagodnim životom i hvalisavog razmetanja svetošću koja ni izdaleka ne odgovara onom uzvišenom merilu hrišćanskog karaktera koja je sam Bog postavio. Svi preči putevi, svaka prečica i svako učenje u kojima se Božji zakon ne uzdiže kao merilo hrišćanskog života, lažni su. Usavršavanje karaktera je delo koje traje celog života i neostvarljivo je za one koji nisu voljni da se do tog cilja uspinju postupno i napornim koracima, putem koji je Bogom određena. Ne dopuštajmo sebi bilo kakvu grešku u ovom pogledu, već nastojmo da iz dana u dan neprekidno rastemo u Hristu, koji je naš živi Poglavar.

Religija i naučno obrazovanje

Dragi brate i sestro B, pokazano mi je da se u duhovnom pogledu oboje nalazite u opasnosti. Vi napuštate pravu stazu i zakoračujete svojom nogom na široki put. Sestro B, ti si svojim primedbama i upadicama, ovde malo, onde malo, sejala seme neverovanja i sumnje, i žetva toga sigurno neće izostati. Podstičući neverovanje, govorila si svom suprugu da je put kojim idete suviše uzan i ponižavajući. Smatraš da ti je suprug obdaren izuzetno visokim sposobnostima koje bi trebalo da upotrebi u znatno širem delokrugu i na uticajniiji način. Brat B je potpuno istog mišljenja; on te je, u stvari, i naveo da tako misliš. Oboje ste držali zastavu na kojoj su ispisane reči: „Zapovesti Božje i vera Isusova;“ ali kada ste se na svom putu sreli sa ljudima za koje mislite da su popularni, spustili ste zastavu i stavili je sebi iza leđa, govoreći: „Ako im na ovaj način stavim do znanja da smo adventisti sedmog dana, izgubićemo ne samo svoj ugled nego i mnoga preimućstva koja imamo.“

Pokazano mi je kako se zastava istine obesvećena vuče po zemlji iza vas. A onda vam se nametnu i pitanje: „Zašto uopšte i da je nosimo? Mi možemo verovati u ono što vidimo da je istina, ali nije neophodno da nastavnici i studenti znaju da nosimo tu nepopularnu zastavu.“ Pojedinicima iz vašeg društva ovo nije bilo baš po volji i nisu bili zadovoljni takvim sugestijama; ali budući slabi u veri, povedoše se za vašim uticajem, umesto da nastave da svetle držeći visoko svoju zastavu. Putujući dalje i oni počеше da kriju svoje zastave, plašeći se da svetlošću koja im je

s neba data osvetljavaju stazu pred drugima.

Pokazano mi je kako vam jedna ličnost prilazi čvrstim korakom i sa zabrinutošću i tugom na licu naglašava: „Ne dozvolite da vaše krune pripadnu drugima.“ Zaboravljate li poniženja koja je Sin Božji podneo došavši na ovaj svet - kakvim je uvredama, sramoćenju, ismevanju, napadima, mržnji i izdajstvu bio izložen, kakvom je sramnom i ponižavajućem sudenju bio podvrgnut posle natčovečanskih nasrtaja sotoninih koje je izdržao u Getsimanskom vrtu? Zar ste zaboravili neobuzdano urlanje izbezumljene rulje: „Raspni Ga, raspni Ga,“ i kako najzad umire na krstu kao zločinac? Može li sluga da bude veći od Gospodara svojega? Hristovi sledbenici nikada neće biti popularni na ovom svetu, ali će kao i njihov Učitelj biti krotki i smerni u srcu. Vi težite za najvišim mestom, ali ćete se na kraju naći na najnižem. Ako odlučite da činite što je pravo, da ljubite milost i hodite smerno s Bogom svojim, bićete saučesnici s Hristom u Njegovim patnjama ali ćete deliti s Njim i radosti pobede i slave u carstvu Njegovom. Gospod vas je tako obilno blagoslovio, ali kako malo cenite Njegovu dobrotu i toliku Njegovu ljubav! Kako je malo zahvalnosti primio sa vaših usana! Mogli biste da učinite mnogo za Učitelja, ali nipošto ne *vašim* idejama koje smatrate najuzvišenijima. Ako ne učite u školi Hristovoj nikada se nećete udostojiti da pređete u viši razred, da primite pečat Boga živoga, da uđete na vrata u grad i da budete krunisani slavom, čašću i besmrtnošću.

Sotona na mnogo načina radi gde to niko ne očekuje niti ga prepoznaje, i to čak i preko onih koji se nalaze na veoma odgovornim položajima. On ih navodi da svojim mišljenjem, rečju i delom odobravaju naizgled bezopasne zablude koji stvaraju sumnju i izazivaju nepoverenje i tamo gde su oni sigurni da je sve u redu. Nezadovoljne elemente on stalno pokreće na aktivnost. On podstiče težnju za veličinom i počastima. On budi zavist u srcu onih od kojih se to uopšte nije očekivalo i ne bira okolnosti u kojima će to realizovati. Ako se krst ne ističe u svetlosti Reči Božje, sumnja i laskava obećanja o ovozemaljskom dobitku učiniće svoje. Sotona mnoge navodi na zaključak da vera stoji kao prepreka na putu velikih dostignuća, da nam sprečava put ka visokim ovozemaljskim položajima i onemogućuje da postanemo istaknuti i zapaženi u društvu.

Kada je sotona prvi put počeo da širi nezadovoljstvo na nebu, on je to činio veoma lukavo. Tvrdio je da želi samo da uvede bolji poredak, da ostvari veliko poboljšanje u svakom pogledu. Naše praroditelje on je od njihove podaničke vernosti Bogu i poslušnosti Njegovim zapovestima odvojio upravo u onome u čemu se i danas hiljade njih kušaju i podležu iskušenju, a to je njihova tašta uobraženost. Pravo znanje je božanskog porekla. Lukavim nagoveštajima: „pa ćete ... znati...“ sotona je u srcu naših praroditelja podstakao želju za spekulativnim znanjem koje će, prema njegovom tvrđenju, uveliko poboljšati njihov položaj; ali da bi to postigli, moraju postupati suprotno izričitoj Božjoj volji; jer Bog, navodno, nije voljan da ih vodi do najvećih visina. Božja namera zaista nije bila da oni stiču znanje koje se temelji na neposlušnosti. To je bilo široko tle (prekoračivanja dozvoljenog) na koje je sotona uspeo da navede Adama i Evu, i na to isto tle on i danas navodi svet svojim kušanjima.

Vi ističete ideju da obrazovanje mora da bude potpuno nezavisna delatnost. Smatrate da mešanje verskih pitanja i biblijskog učenja sa naučnim obrazovanjem predstavlja nazadovanje u našem vaspitnom radu i prepreku u nastojanju da studenti steknu viši stepen naučnog znanja.

Glavni razlog što tako malo velikih ljudi ovog sveta i onih koji imaju fakultetsko obrazovanje uviđaju potrebu da se pokoravaju Božjim zapovestima u tome je što oni obrazovanje odvajaju od religije, smatrajući da su to dve međusobno potpuno odvojene oblasti. Bog je pružio oblast dovoljno široku na kojoj svoje znanje mogu da usavršavaju svi koji to žele. To znanje stiće se pod božanskim nadzorom; dozvoljena oblast istoga nalazi se u granicama nepromenjivog

Božjeg zakona i rezultat takvog znanja donosi savršeno blaženstvo.

Bog nije stvorio zlo; On je stvorio samo dobro, koje odgovara Njegovoj prirodi i u potpunoj je saglasnosti sa Njegovom voljom. Ali sotona se nije zadovoljio samo poznavanjem i izvršavanjem Tvorčeve volje. Njegova radoznalost navela ga je da posegne za saznanjem koje mu prema Božjoj nameri nije bilo namenjeno. Zlo, greh i smrt nisu Božja tvorevina, već su samo posledica neposlušnosti, koja svoje poreklo vodi od sotone. Poznanje zla koje danas postoji u svetu uneseno je posredstvom sotoninog lukavstva i njegove oštroumnosti. Postoje izuzetno teške i skupe studije; ali im se ljudi ipak odaju, i mnogi nikada ne uviđaju da je prava sreća ostati neupućen u neka znanja za kojima se tako žudno srlja samo radi zadovoljenja nezasitih želja i nesvetih stremljenja. U težnji ka zabranjenom znanju sinovi i kćeri Adamovi isto su tako radoznali i skloni prekoračivanju dozvoljenog kao što je to bila i Eva u razgovoru sa zmijom. Oni stiču iskustvo i znanje koje Bog nikada nije namaravao da im pruži, a posledica toga biće isto ono što su doživeli i naši praroditelji kada su izgubili svoj Edemski dom. Kada će ljudska bića da shvate pouku koja im je tako jasno predočena?

Istorija prošlosti pokazuje kako je đavo aktivan u ostvarivanju svojih namera. On ni danas nije besposlen niti manje opasan. Kao povod i osnovu da bi ugrozio sigurnost Adama i Eve u raj, on je upotrebio samo jedno jedino drvo. Skovao je plan da sveti par privuče tom drvetu, kako bi ih doveo u iskušenje da učine upravo ono što im je Bog izričito zabranio - da jedu plod sa „drveta od znanja.“ U približavanju bilo kom drugom stablu nije za njih bilo nikakve opasnosti. Kako su naizgled prihvatljivo zvučale njegove reči! U osnovi toga bili su upravo oni argumenti kojima se on i danas služi - laskanje, zavist, nepoverenje, raspravljanje i neverovanje. Kad je sotona na samom početku bio tako lukav, kakav mora biti danas posle iskustva sticanog u toku mnogih hiljada godina? Pa ipak su Bog i sveti anđeli i svi oni koji ostaju u svemu poslušni Božjoj jasno izraženoj volji, mudriji od njega. Sotonina oštroumnost neće se smanjiti, ali će mudrost data ljudima kroz živu i neprekidnu povezanost sa Izvorom svekolike svetlosti i božanskog znanja biti srazmerni njegovim veštinama i lukavstvu.

Da bi se oduprli kušanju kome je Adam podlegao, da bi se Hristovom snagom pokorili svim Božjim zahtevima, zato što su potpuno opravdani i neophodni, ljudi ne treba da teže sticanju neodgovarajućeg znanja. Božja namera nikada nije bila da ljudi imaju ono znanje koje je plod neposlušnosti i koje se, primenjeno u praksi, završava večnom smrću. Kada ljudi uporno i gotovo nepromenljivo biraju ono znanje koje preporučuje sotona; kada je njihov ukus toliko izopačen da za takvim znanjem toliko žude kao da ono predstavlja izvor najveće mudrosti - to je očevidan dokaz da su u pobuni protiv Hrista i potpuno odvojeni od Boga.

Obrazovanje naše dece

Draga sestro C, Bog je u svom providenju omogućio da podignemo sopstvenu školu u našem narodu u ; i kada ti, umesto da svoju kćer pošalješ tamo gde bi bila u društvu i pod uticajem onih koji ljube istinu, šalješ je na seminar u, gde će biti u društvu onih kojima je u srcu ovaj svet i koji ne poštuju Boga ni Njegove zakone, ja te pitam: kako možeš očekivati da Gospod neutrališe rđav uticaj kojem će tamo neizbežno biti izložena, a koji si ti svojom voljom izabrala? Zar će On narediti svojim anđelima da čine ono što je stavio u zadatak upravo tebi? Bog nikada ne radi na takav način; već od nas očekuje da postupamo u skladu sa svetlošću koju nam je dao u svojoj Reči.

Pre nego što je izvršio najavljeno uništenje egipatskih prvenaca, Gospod je Izrailjcima naredio da svoju decu odvoje od Egipćana i sakupe u svoje domove i da dovratnike svojih vrata poprskaju krvlju, da bi anđeo zatirač videvši krv zaobišao njihove kuće. Dužnost roditelja bila je da svoju decu sakupe oko sebe. To je danas dužnost i tvoja i njena, kao i svake majke koja veruje u istinu. Anđeo ima zadatak da stavi pečat na čelo svih koji se odvoje od greha i grešnika, a za njim sledi anđeo zatirač koji uništava sve i staro i mlado.

Bog nije zadovoljan našom nepažnjom i neozbiljnošću prema blagoslovima koje nam je stavio na dohvat. On takođe nije zadovoljan što svoju decu puštamo u društvo ovoga sveta samo zato što to odgovara njihovom ukusu i sklonostima. Ako ti je zaista stalo do spasenja tvoje dece, moraš svoje dužnosti prema njima obavljati savesno i verno. Tvojim stavom u pogledu druženja sa ovim svetom Bog nikada nije bio zadovoljan, i sad se pokazuje kakvu opasnost to predstavlja. Odobravalala si takođe i podsticala čitanje romana; romani i časopisi slične sadržine koji su u svako doba ležali na tvom stolu vaspitavali su ukus tvoje kćeri sve dok to nije u potpunosti opilo i zatrovalo njen um, tako da je sada potrebna jača sila i odlučnija volja nego što je njena da bi to mogla da kontroliše.

Neprijatelj se na sebi svojstven način trudio oko tvoje kćeri sve dok je svojim zamkama nije vezao tako čvrsto kao čeličnim okovima, i da bi se njena duša spasla od toga biće neophodni odlučni i istrajni naponi. Da bi u tome imala uspeha, ne smeš se zadovoljiti polovičnim naporima. Dugogodišnje navike nije lako iskoreniti. Ona treba da bude smeštena tamo gde će stalno biti pod čvrstim, snažnim i postojanim uticajem. Moj ti je savet da je na školovanje pošalješ u naš koledž u Njoj je neophodna upravo školska disciplina. To preimućstvo ona je mogla da ima već godinama. Disciplina koja se primenjuje u internatu ima za cilj da dom u kojem studenti borave učini prijatnim. Taj dom možda ne odgovara sklonostima nekih studenata, ali to je samo zbog toga što su pogrešno vaspitani, što im se u porodičnoj kući popuštalo i ugađalo njihovoj samovolji i što su sve njihove navike i običaji usmeravani u pogrešnom pravcu. Ali, sestro moja, mi se približujemo kraju vremena i ne treba da se prilagođavamo ukusu i praksi ovog sveta, nego volji Božjoj; da gledamo šta o tome kaže Sveto pismo i zatim da živimo prema svetlosti koju nam je Bog dao. Pravo prvenstva ne smemo davati svojim sklonostima, običajima i praksi. Reč Božja je naše merilo.

Što se tiče zdravlja tvoje kćeri, samo ispravne životne navike mogu da joj sačuvaju zdravlje, dok će je rđave navike upropastiti i za ovaj i za budući, besmrtni život. S jedne strane, u pitanju je spasenje koje treba zadobiti, a s druge strane propast koju treba izbeći; i kada ti u strahu Božjem učiniš sve što je u tvojoj moći, onda možeš očekivati da Gospod učini ono što tebi nije moguće. Odlučnim zalaganjem sada moguće je spasti jednu dušu od propasti.

Tvoja kći treba da se potčini sili pozitivnog uticaja koji može da se suprotstavi negativnom delovanju društva koje ona voli. Da bi se ona izlečila od svoje mentalne poremećenosti neophodni su isto tako odlučni naponi kao i u nastojanju da se pijanica izleči od svoje žudnje za alkoholom. Ti u tom pogledu imaš zadatak u kojem niko ne može da te zameni, i možeš li dozvoliti sebi da to propustiš? Hoćeš li u ime Gospodnje da sa svojim detetom postupiš kao sa dušom kojoj preti opasnost od večne propasti? Da je ona devojka koja ljubi Boga i koja je u stanju da vlada sobom, opasnosti u kojima se nalazi ne bi bile tako velike. Ali ona ne voli ni da misli o Bogu, o svojoj dužnosti ili o nebu. Ona uporno nastavlja sopstvenim putem, i uopšte ne traži od Boga snagu da bi mogla da se odupre iskušenjima. Možeš li i pored svega toga, pristati da je prepustiš uticajima sračunatim na to da je odvedu daleko od Boga, od istine i od pravog puta? Ako to učiniš, šalješ je na poprište borbe s neprijateljem potpuno nemoćnu da se odupre njegovoj sili ili

da savlada njegova kušanja.

Kada bi ona boravila u okruženju naklonjenom nebeskim i božanskim uticajima, njena moralna osetljivost - koja je sada paralisana - mogla bi da se probudi, njene misli i težnje bi, uz Božju pomoć i Njegov blagoslov, mogle da se usmere prema nebu, i ona bi ozdravila. Ali u svom sadašnjem stanju ona je u opasnosti ne samo od spoljašnjih iskušenja nego od potpune unutrašnje izopačenosti. Sotona igra životnu igru za njenu dušu i pružena su mu sva preimućstva da zadobije pobedu.

U svojoj noćnoj viziji razgovarala sam s tobom ovako kao što ti sada pišem. Moje srce je bolno ganuto u najiskrenijem i najdubljem saosećanju s tobom. Ma koliko da je tvoj sadašnji položaj mučan i težak, nemoj da očajavaš. Tebi je neophodna vedrina i odlučnost. Traži pomoć od Boga; On je tvoj prijatelj, tako da nikada nisi sama. Uzmi Bibliju za svog Savetnika, jer ona predstavlja svetlost za sve koji se nalaze u mraku. Budi postojana u kušanju koje te trenutno tišti, jer ćeš morati da se suočiš sa novim kušanjima. Ali veži se čvrsto i nerazdvojno za Isusa i neka On bude tvoja uzdanica i snaga.

Opasnosti koje prete mladima

Brate D, moje molitve za tebe stalno se uzdižu Bogu, i ljubav prema tvojoj duši navodi me da ti ponovo pišem. Duboko sam zabrinuta za tebe, ne gledajući te kao progonjenog, nego kao obmanutog i zavedenog mladog čoveka koji nema sličnosti sa Hristom u svojoj duši i koji sam sebe obmanjuje na svoju neizbežnu propast.

Da ti je delo Božje zaista u srcu ti bi uvideo da su tvoja braća i saradnici u svojim postupcima prema tebi činili samo ono što im je bila dužnost. Ti govoriš da ćeš kad odeš u pokazati svima da možeš biti čovek. Sve što oni koji se nalaze na odgovornim položajima u izdavačkoj delatnosti traže i očekuju od tebe svodi se uglavnom na sledeće: da se pokažeš kao čovek tu gde se nalaziš, da se ne unižavaš druženjem sa grešnicima, i da se ne ujediniš s njima u prestupu i zlim delima. Prestani da sažaljevaš samog sebe, i sećaj se uvek Spasitelja sveta. Razmatrajući neizmernu žrtvu koju je podneo čoveka radi, pomisli kakvo razočaranje On doživljava u takve koji, pored tolikog Njegovog požrtvovanja za njih, odlučuju da se sjedine sa onima koji mrze Hrista i pravdu i da im se pridruže u zadovoljavanju izopačenih prohteva, gurajući tako sopstvenu dušu u večnu propast.

Međutim, ti si već znao za moje svedočanstvo o svemu tome; pročitao si sve što sam ti pisala, a ipak to nije imalo uticaja na tvoje srce i tvoj život. Zatvorio si vrata svog srca za ono što je dobro a otvorio si ih za zlo. Umesto da se čvrsto osloniš na Boga što bi te osposobilo da se suprotstaviš iskušenju, ti se sam izlažeš kušanju neprijatelja, nastavlajući uporno njegovim putem. Pretpostavimo da u duhu osvetoljubivosti kojoj si sklon, raskineš svaku vezu sa, zbog toga što su ti braća rekla istinu; kome ćeš nautiti, sebi ili njima? Njih ćeš ožalostiti takvim svojim postupkom, ali delo će se nastaviti isto tako i bez tebe. Bog podiže radnike svuda i na sve strane; u pogledu svog dela On ne zavisi ni od tebe ni od bilo koga drugog. Ako ti u očima Božjim nisu čiste ruke i čisto srce, On ne može i neće da radi s tobom. On želi da istina u tvom srcu i životu bude utkana u tvoj karakter.

Moj ti je savet da se poniziš u srcu i priznaš svoje grehe. Razmotri ozbiljno reči svećane preporuke koju je David izgovorio Solomunu na svojoj samrtničkoj postelji: „Ja idem kuda ide sve na zemlji; a ti budi hrabar i budi čovjek; i drži što ti je Gospod Bog tvoj zapovjedio da držiš,

hodeći putevima Njegovim i držeći uredbe Njegove i zapovijesti Njegove i zakone Njegove i svjedočanstvo Njegovo, kako je napisano u zakonu Mojsijevu, da bi napredovao u svemu što uzradiš i za čim se god okreneš.“ Prihvati ovo kao amanet svim svojim srcem. Ne dozvoli laskavcima da te ohrabruju u zlim delima. Sramota je grešiti, ali priznati svoje grehe ne samo da nije sramota, nego je časno i Bogu ugodno. Sačuvaj istinsku samostalnost i neguj dostojanstvenu muževnost. Odbaci oholost, uobraženost i lažno dostojanstvo, jer to može imati smao najstrašnije posledice za tebe lično.

Bučna pesma, veselje na zabavama i razdražujuće piće nikada te neće učiniti čovekom u Božjim očima, niti mogu da donesu pravo raspoloženje i utehu tvom bolnom i ojađenom srcu. Stvarno okrepljenje i utehu u svojim nevoljama možeš naći samo u istinskoj veri. Disciplina koja je u izdavačkoj kući primenjena na tebe nije teža ni strožija od onoga što se nalaže u Reči Božjoj. Hoćeš li i Gospoda nazvati nepravednim? Hoćeš li Mu reći u lice da postupa samovoljno i tiranski kada traži da se onaj koji čini zlo udalji iz Njegovog prisustva?

Kako je u paraboli zapisanoj u Reči Božjoj jasno izloženo Njegovo postupanje sa čovekom koji se odazvao pozivu na svadbu, ali je odbio da obuče svadbenu odeću tako skupo plaćenu za njega - odeću pravde Hristove! Svoje grehom uprljane haljine on je smatrao dovoljno prikladnim da bi u njima mogao izaći pred Hrista, ali je izbačen kao čovek koji na taj način vredi svoga Gospodara i zloupotrebljava Njegovo milostivo ponudeno gostoprimstvo.

Brate moj, svojom pravdom ne možeš zadovoljiti ono što se traži od tebe. Moraš obući haljine Hristove pravde. Moraš postati sličan Njemu. Seti se teškog kušanja kojem je u pogledu apetita bio izložen za vreme svog četrdesetodnevnog posta u pustinji. Ispijen gladovanjem i krajnje izmožden On je bio zbog tebe i mene; borio se sa sotonom i pobedio ga - da bi nama osigurao povoljniji položaj u toj borbi, dajući nam božansku snagu da pobedimo apetit i svaku nisku strast.

Pozivam te da o ovom pitanju razmisliš najozbiljnije. Dok zajedno sa onima koji preziru Boga ispijaš čaše piva, vina ili bilo kog žestokog pića, pomisli na najbolnije muke od gladovanja koje je Hristos podnosio u pustinji da satre silu kušača i omogući čoveku da pobedi u ime Njegovo. Dok u društvu bezbožnika, koji odbacuju istinu i spasenje, podižeš čašu sa penušavim pivom, seti se da te posmatra Isus - Onaj koga smatraš svojim Spasiteljem i u kome su usredsređene sve tvoje nade na večni život. O, kako možeš, kako možeš da ostaješ u tolikom moralnom slepilu, da ne vidiš kako porazno sve to utiče na tebe samoga i na ostale koji te gledaju! Ti prestupaš najsvetiji zavet koji si učinio s Bogom, a onda se žališ kako te progone!

Kada ti oni koji su primorani preduzeti nešto da bi raskinuli lance poroka kojima je sotona zarobio tvoju mladost, u žalosti kažu da, ukoliko ne promeniš svoje navike, ne možeš ostati u delu Božjem kao prevodilac - kako možeš da im se suprotstavljaš tako prkosno, ne pokazujući nikakvo žaljenje zbog takvih svojih postupaka? Kako na takav tvoj stav gleda Spasitelj koji je život svoj dao i za tebe? I pored svega toga, ti ipak smatraš da te oni progone. „Jer nam se svima,“ kaže apostol, „valja javiti na sudu Hristovu, da primimo svaki šta je ko u tijelu činio, bilo dobro ili zlo.“ Kad budeš stajao pred tim velikim i strašnim sudom, protiv čijih odluka više neće biti žalbe, i kad se ništa više ne bude moglo prikazivati drugačije ni pogrešno tumačiti - tada ćeš začutati. Nijednom rečju nećeš moći da opravdaš svoje današnje ponašanje. Ako sada u iskrenom pokajanju ne odbaciš svoje grehe i ne obučeš se u haljine Hristove pravde tada ćeš stajati kao krivac, osuđen i bez ikakve nade.

Odgovorni ljudi u tvom slučaju nisu mogli da učine ništa drugo nego što su učinili. Ja gajim najnežnija osećanja samilosti i ljubavi prema tvojoj duši; ali reči lažnog saosećanja - da te

podržim u tvojoj pobuni i protivljenju onima kojima je Bog poverio odgovorne dužnosti u svom delu - nikada ti neću uputiti. Imam isuviše obzira i pažnje prema tebi da bi ti laskala - što neki tako neskriveno čine - da će se put kojim sada sramotiš svoju muževnost, ružiš moralni Božji lik u svojoj duši, obmanjuješ samog sebe i obeščašćuješ Onoga koji te je iskupio krvlju svojom, na kraju dobro završiti.

Hristos jasno kaže: „Onome koji pobijedi daću da sjedi sa mnom na prijestolu momemu, kao i ja što pobijedih i sjedoh sa Ocem mojim na prijestolu Njegovu.“ A da li ti pobeđuješ? Ili telesne želje, apetit i strasti pobeđuju tebe?

Zar ti se može sa sigurnošću poveriti rad na prevodu naših najznačajnijih dela i rukovanje svetim stvarima, kada očividno nisi povezan sa Bogom i potpuno posvećen Njegovoj službi? Da bi dužnost prevodioca mogao da obavljaš korektno i sa uspehom, tvoje duhovno stanje bi moralo biti takvo da sveti anđeli mogu da ti pomažu, inspirišući te pravim mislima i dajući ti mudrost i znanje kao što je Bog dao Danilu. Zar možeš očekivati da te Bog nekim čudom spase od popuštanja sotoninoj sili, kad si dobrovoljno odlučio da otvoriš svoje srce njegovim nagovaranjima i izabrao društvo onih koji su Hristovi neprijatelji? Zli anđeli se stalno okupljaju oko tvoje duše, ali oni su pozvani gosti. Oni daju svoje predloge i ponude, a ti ih prihvataš. Bog ne može i neće da ti nametne svoje vođstvo dokle god ti sam ne odlučiš da se u potpunosti potčiniš Njegovoj volji.

Od svih koji tvrde da su Hristovi vojnici, On s pravom očekuje da verno i savesno služe samo Njemu. Od tebe On očekuje da prepoznaš neprijatelja i da mu se odupreš, a ne da ga prizivaš poklanjajući mu svoje poverenje, i izneveravajući na taj način svoj sveti zavet. Radno mesto na koje te je sam Gospod doveo omogućuje ti da se duhovno uzdižeš, oplemenjuje i sve više osposobljavaš za Njegovo delo. I ako propustiš ponuđena preimućstva sam ćeš osuditi sebe.

Postoje tri načina na koja nam Gospod otkriva svoju volju u nastojanju da nas vodi i osposobi da vodimo druge. Kako možemo prepoznati Njegov glas za razliku od glasa tuđega? Po čemu ćemo ga razlikovati od glasa lažnog pastira? Svoju volju Bog nam otkriva u svojoj Reči - u Svetim spisima. Njegov glas se takođe otkriva i u delovanju Njegovog providenja; i mi ćemo taj glas prepoznati ako se u duši ne odvajamo od Njega nastavlajući sopstvenim putem, čineći svoju volju i povodeći se za željama svog neposvećenog srca, sve dok u našoj svesti ne dođe do takve konfuzije da više ne razlikujemo sveto od običnoga, i maskirani glas sotonin prihvatimo kao glas Božji.

Drugi način na koji glas Božji čujemo je poziv Njegov Svetog Duha, koji tako upečatljivo deluje na srce da se odraz toga vidi i u karakteru. Ako te u pogledu bilo kog pitanja obuzmu sumnje, odgovor najpre moraš potražiti u Svetim spisima. Ako si zaista počeo da živiš verom predaj se u potpunosti Gospodu i On će tvoj karakter, u skladu sa svojom namerom, izgraditi i oblikovati tako da će postati „sud za čast.“ Ti treba da se rukovodiš najusrdnijom željom da se u Njegovim rukama daš oblikovati kao glinu u rukama lončarevima, spreman da pođeš kuda god te On povede. Na taj način ćeš Mu se predati da ostvari svoju nameru koju ima za tebe, dok ćeš u isto vreme saradivati s Njim gradeći „spasenje svoje sa strahom i drhtanjem.“ Tebi ovo, brate moj, izgleda veoma teško, jer nisi iz ličnog iskustva naučio da prepoznaš glas Dobrog Pastira i zato stalno zapadaš u sumnje i opasnosti. Morao bi se osposobiti da prepoznaš Njegov glas.

Vežbanje volje

„Vjera čista i bez mane“ uključuje i saradnju volje. Volja predstavlja vladajuću moć u ljud-

skoj prirodi, snagu koja gospodari i svim ostalim sposobnostima. Volja nije ukus niti sklonost, nego sila odlučivanja, sila koja sinove ljudske čini poslušnima ili pak neposlušnima Bogu.

Ti si inteligentan mladić i želiš da svoj život učiniš takvim da bi se na kraju udostojio spasenja i večnog života na nebu. Ali često si obeshrabren uviđajući da ti nedostaje moralna snaga, da robuješ sumnjama i da si još uvek pod vlašću navika i običaja stečenih u tvom ranijem životu, dok nisi znao za istinu. Ti uviđaš da svojom emotivnom prirodom izneveravaš samog sebe, svoje najbolje odluke i svoje najsvetije zavete. Sve ti se čini nestvarnim. Takva tvoja nepostojanost navodi te da sumnjaš u iskrenost i onih koji ti žele samo dobro. Ukoliko se više boriš sa svojim sumnjama, utoliko ti sve izgleda još nestvarnije, tako da ti se najzad čini da nigde nemaš čvrsto tle pod svojim nogama. Tvoja obećanja su nestalna kao pesak (pred olujnim vetrom), i zato u isto tako nestvarnoj svetlosti gledaš na reči i postupke onih u koje bi trebalo da imaš poverenja.

U takvoj opasnosti bićeš sve dok ne uvidiš pravu snagu volje. Ti možeš verovati i obećavati sve i svašta, ali sva tvoja obećanja i tvoja vera neće imati nikakve vrednosti sve dok na stranu vere i dela ne staneš i svojom voljom. Kada se u borbi vere budeš borio i svom snagom svoje volje, zadobićeš pobedu. Na svoja osećanja, utiske i emocije ne smeš se oslanjati, jer su nepouzdati, naročito zbog tvojih izopačenih ideja; svest da si toliko puta pogazio dato obećanje i prekršio svoj zavet znatno je oslabila tvoje poverenje u samog sebe, kao i veru drugih u tebe.

Ali ipak ne treba da se predaješ očajanju. U nastojanju da veruješ moraš biti i ostati odlučan, iako ti se sve čini tako neistinitim i nerealnim. Nije potrebno da ti naglašavam da si sam sebe doveo u taj nezavidan položaj. Moraš povratiti svoje poverenje u Boga i u svoju braću. Na tebi je da svoju volju potčiniš volji Hristovoj; ako to učiniš, Bog će te primiti bez odlaganja i delovaće u tebi da i hoćeš i činiš što je Njemu ugodno. Tada će cela tvoja priroda biti pod kontrolom Hristovog Duha, pa čak i tvoje misli potčiniće se Njemu. Ti ne možeš kontrolisati svoje pobude i svoja osećanja kao što možda želiš, ali možeš kontrolisati svoju volju, i na taj način može da dode do potpune promene u tvom životu. Potčinjavajući svoju volju volji Hristovoj, tvoj život će biti skriven sa Hristom u Bogu i čvrsto povezan sa silom koja je iznad svih poglavarstava i vlasti (Efesc. 6,12). Bog će ti dati snage da se čvrsto uhvatiš „za silu“ Njegovu; i bićeš u stanju da prihvatiš novu svetlost - svetlost žive vere. Ali tvoja volja mora saradivati sa voljom Božjom, a ne sa voljom tvojih drugova preko kojih sotona stalno nastoji da te uhvati u svoju zamku i uništi.

Zar ti nije stalo da se bez odlaganja postaviš u pravilan odnos prema Bogu? Nisi li spreman da kažeš: „Predajem svoju volju Isusu, i to odmah sada, i od ovog trenutka biću u potpunosti na strani Gospodnjoj?“ Ne obaziri se na svoje dosadašnje običaje i bučno negodovanje apetita i strasti. Ne pružaj priliku sotonu da govori: „Ti si samo jedan bedni licimer.“ Zatvori vrata pred njim i ne dopusti da te obeshrabruje takvim optužbama. Kaži odlučno: „Ja hoću da verujem, i verujem da je Bog moj pomoćnik;“ i osvedočićeš se da zaista možeš postati pobednik u Gospodu. Čvrstim držanjem svoje volje na Gospodnjoj strani, sve emocije mogu biti dovedene u pokornost volji Hristovoj. Tada ćeš stajati svojim nogama na čvrstoj steni; za to ćeš ponekad morati da uložiš i poslednji delić svoje volje, ali to je način na koji Bog postupa s tobom da bi iz procesa čišćenja i oblikovanja izašao kao sud za čast.

Govori samo o veri. Drži se čvrsto na Gospodnjoj strani. Ne stavljalj stopala svoje noge na stranu neprijatelja, i Gospod će biti tvoj pomoćnik. On će učiniti za tebe ono što ti sam za sebe nikada ne bi mogao da učiniš. Kao ishod toga, bićeš u mogućnosti da stojiš čvrsto „kao kedar livanski.“ Tvoj život može da postane plemenit a tvoja dela u Bogu učinjena. Snaga, usrdnost i jednostavnost koje na taj način možeš steći, učinićete uglačanim instrumentom u Božjim rukama.

Da bi upoznao tajnu zadovoljstva i radosti u Gospodu, neophodno je da se svakog dana napajaš na izvoru istine. Ali moraš uvek imati na umu činjenicu da je tvoja volja izvor i pokretač svega što činiš. Ta volja, koja predstavlja tako značajan činilac u čovekovom karakteru, potpala je prilikom Adamovog pada pod kontrolu sotoninu; i upravo posredstvom volje on od tada deluje u čoveku da hoće i traži samo svoje lično zadovoljstvo, što mu na kraju donosi samo nesreću i propast. Ali neizmerna žrtva na koju je Bog pristao, predavši Isusa, svog ljubljenog Sina, da bude žrtva zbog čovekovih greha, omogućuje Mu da s punim pravom - ne kršeći time nijedno načelo svoje vladavine - kaže čoveku: „Pokori se Meni, daj Mi tu svoju volju, otrgni je iz kandži sotonine vlasti i dozvoli da je Ja zaposednem; tada ću moći da delujem u tebi da hoćeš i činiš što je Meni ugodno.“ I kada ti On podari um Hristov, tvoja će volja postati istovetna sa Njegovom, a tvoj karakter promeniće se u potpunosti i postati sličan karakteru Hristovom. Da li ti zaista nameravaš da tvoriš volju Božju? Želiš li da se povinuješ učenju Svetih spisa? „Ako ko hoće za mnom ići,“ kaže Hristos, „neka se odreče sebe, i uzme krst svoj i za mnom ide.“

Slediti Hrista ako ne raskineš sa zadovoljavanjem svojih sklonosti i čvrsto ne odlučiš da se pokoravaš Bogu, jednostavno nije moguće. Detetom Božjim ne čine te tvoja osećanja i emocije, nego izvršavanje Njegove volje. Koristan u životu možeš biti samo ako svoju volju u potpunosti potчиниš volji Božjoj. Tada ćeš u svojoj Bogom danoj muževnosti moći da budeš primer i ugled u dobrim delima. Tada ćeš svojim primerom pomagati u primenjivanju pravila o disciplini, umesto dosadašnjeg kršenja tih pravila i podsticanja na to i drugih. Umesto da svojim neurednim životom navodiš na to i druge, aktivno ćeš doprinositi održavanju reda i urednosti. Svedočim ti ovo u strahu Božjem, jer znam šta možeš postati ako svoju volju staviš na stranu Božju. „Jer mi smo Božji saradnici“, kaže apostol. Svoje delo i za ovaj život i za večnost ti možeš da izvršiš na takav način da isto izdrži proveravanje na dan suda. Jesi li spreman da ulažeš napore u tom pravcu? Hoćeš li da se obratiš u potpunosti i to bez odlaganja? Ti si još uvek predmet Hristove ljubavi i Njegovog zalaganja. Hoćeš li da se potчиниš Bogu i da onima koji su postavljeni da kao duhovni stražari čuju interese Njegovog dela pomažeš, umesto da im nanosiš bol i razočaranje?

Odgovarajuće čitanje za decu

Dragi brate E, čitajući časopis „Pregled i Glasnik“ zapazila sam tvoj članak u kojem daješ spisak navodno dobrih knjiga za naše mlade. Veoma se iznenađujem kad sam pročitala da preporučuješ knjige, kao što su: „Čiča Tomina koliba“, „Robinzon Kruso“ i slične. Ti si u opasnosti da u svom pisanju postaneš neobazriv. Bilo bi dobro da ozbiljnije promisliš i prethodno dobro proučiš sve ono što posredstvom štampe trajno otimaš od zaborava. Zaista sam zabrinuta i uznemirena što tvoj duhovni vid u pogledu izbora i preporučivanja knjiga za naše mlade nije znatno izoštreniji. Znam da će preporučivanje u našim listovima tako zaludjućih knjiga kao što je „Čiča Tomina koliba“ u umu mnogih opravdati čitanje sličnih knjiga koje nisu ništa drugo do izmišljotine i prazno maštanje... Ova preporuka znatno će otežati napore onih koji nastoje da mlade odvrte od čitanja romana i sličnih izmišljotina. Više puta sam zapazila rđave posledice čitanja takvih knjiga koje ti preporučuješ, i upravo pripremam članak u kojem upozoravam naše mlade da budu veoma oprezni u tom pogledu.

Budi veoma oprezan, brate moj, da na taj način ne odvrćaš mlade od pretraživanja Svetih spisa. Pokazano mi je da naša braća prodajom ovakvih izmišljotina, koje su obično u prometu u nedeljnim školama, postavljaju zamku i našem narodu a posebno našoj deci i mladima. To ih

navodi da troše svoj novac na takve knjige koje uzbuđuju njihovu maštu i čine ih nesposobnima za stvarne dužnosti svakodnevnog života. Možeš biti siguran da će tvoja preporuka, na žalost, biti rado prihvaćena. Takve preporuke i takvu slobodu mladima ne treba davati, jer su njihove sklonosti i njihov ukus i onako usmereni u tom pravcu. Ali ja se nadam da se tkave preporuke neće više javljati. Ti se na taj način udaljuješ od Hrista i Njegovog učenja, a toga uopšte nisi svestan.

Sotona čini sve da naše mlade navede na čitanje novina, romana i izmišljotina koje fasciniraju čula i na taj način im čitanje Reči Božje postaje neukusno. Ne objavljuj u „Pregledu i Glasniku,“ brate moj, sve što ti trenutno padne na um, nego budi oprezniji i obazriviji u tome. Ako te Duh Hristov pokreće da nešto napišeš, onda upotrebi svoje pero osećajući teret odgovornosti za duše, plaćući između trema i oltara i govoreći: „oprosti, Gospode narodu svojemu, i ne daj nasledstva svojega pod sramotu.“ Ali ako te na pisanje podstiču samo tvoja lična osećanja i tvoj uvek aktivan um, onda se uzdrži od pisanja sve dok te Duh Gospodnji ne pokrene na to. Činjenicu da nezadrživo nastavljaš izvesnim putem i uporno težiš nečemu ne smatraj očevitim dokazom da si u pravu i da to i drugima možeš nametati kao pravilo ili putokaz. Nije dobro što se osećaš tako slobodnim da izražavaš svoje mišljenje o pitanjima koja se odnose na duhovnu dobrobit naših mladih, preporučujući im knjige koje ne podstiču na duhovnost niti na pobožnost. Ako uobražavaš da čitanje takvih knjiga doprinosi razvoju neokaljanosti i čvrstine u načelu, onda si u velikoj zabludi. Neka ti Gospod pomogne da u svom postupanju budeš znatno oprezniji i smerniji, i da u našim listovima ne objašnjavaš izjave koje vode na stranputicu; jer se u javnosti stvara utisak da to odobrava naša Crkva. Na taj način opterećuješ druge da otklanjaju posledice takvih shvatanja.

Brate moj, siguran ćeš biti samo ako smerno hodiš s Bogom svojim. Ja zadrhtim od straha dok čitam tvoje mnogobrojne članke u kojima daješ savete i pravila drugim propovednicima. Tebi zaista ne dolikuje da govoriš tako mnogo u tom pravcu. Ako nastaviš u takvom samozadovoljstvu i samouverenosti, Gospod će te sigurno prepustiti da učiniš neku grešku. Tebi je najneophodnije da brižljivo bdiješ nad samim sobom, i da svakog dana težiš za živim iskustvom u stvarnoj pobožnosti. Treba da potpuno izgubiš iz vida sebe, ističući samo Hrista Isusa. Hristos je tvoja snaga i tvoj štiti; ti si slab i pogrešiv čovek i zato je neophodno da budeš veoma oprezan, da se ne bi spotakao i pao. Čuvaj se, preklinjem te, da ni rečju ni delom ne sramotiš sveto delo Božje.

Ja sam veoma zahvalna za tebe što možeš da učestvuješ u ovom velikom delu. Isus te ljubi i voljan je da ti pomogne u tvojim naporima, ako budeš održavao neprekidnu povezanost sa Bogom. Ali moraš živeti životom neprekidnog straženja i molitve. Ne smeš se odavati bezbrižnoj nemarnosti. Ne odvajaj se od Isusa, nego Ga neprekidno imaj na umu i u svom svakodnevnom životu. Ne stvaraj teškoće i sebi i drugima svojim nepromišljenim savetima i odobravanjima; znaj da će, ukoliko Hristos ne bude stalno u tvom srcu, i ukoliko pred očima ne budeš imao samo slavu Božjeg imena, oholost zavladati tvojim srcem, te ćeš se poneti i postati bezbrižan pre nego što postaneš uopšte svestan toga. Zato „staze poravnite nogama svojim,“ kaže apostol, „da ne svrne ono što je hromo, nego još da se iscijeli.“

Mnoge od naših mladih Bog je obdario natprosečnim sposobnostima. Dao im je najbolje talente; ali oni iznuravaju svoje snage i slabe svoje umne sposobnosti, i godinama ne napreduju u milosti i u poznavanju naše vere, zato što se odaju zadovoljavanju svojih sklonosti i želji za čitanjem romana. Svoju nezasitu želju za čitanjem takvog površnog i beznačajnog štiva, oni ne mogu da obuzdaju kao što ni pijanica ne može da kontroliše svoj prohtev za razdražujućim pićem. Oni bi danas mogli da budu zaposleni u našim izdavačkim kućama kao uspešni saradnici u

računovodstvu, u pripremi materijala za štampu ili u korekturi; ali oni su svoje talente zloupotrebom izopačili do te mere da su postali mentalni dispeptičari,* i kao takvi nisu sposobni ni za kakav odgovoran posao. Njihova mašta je bolesna. Oni žive nerealnim životom. Postali su nesposobni za praktične dužnosti svakodnevnog života; i što je najžalosnije i što najviše zabrinjava izgubili su svaku sklonost za čitanje ozbiljne literature. Oni su zaludeni i omalijani upravo zato što su svoj um hranili takvom hranom kao što su uzbudljive priče sadržane u knjizi „Čiča Tomina koliba.“ Ta je knjiga u vreme svog nastanka bila pogodna za buđenje svesti kod onih koji su imali pogrešne nazore o ropstvu; ali mi se nalazimo na samoj granici večnog sveta, i u pripremi za večni život takve priče nam nisu potrebne. Potpuno siguran svako od nas može biti samo ako se potpuno obrati i prihvati istinu onakvu kako je ona otkrivena u Reči Božjoj, jer ćemo samo tada biti u stanju da u poniznosti i strahu damo odgovor svakome ko nas zapita za naše nadanje.

Propovednici i radnici u svim našim redovima treba da ulože posebno napore da pažnju mladih odvrte od čitanja uzbudljivih romana, upućujući ih na najpouzdaniju proročku Reč. Pažnju svake duše koja se bori za večni život treba usmeriti na Bibliju.

S obzirom na sve što sam napisala u pogledu čitanja uzbudljivih romana, veoma me je začudilo kada sam videla kako u svojim napisima preporučuješ da se čitaju „Robinzon Kruso,“ „Čiča Tomina koliba“ i „Ezopove basne.“ Brate moj, učinio si veliku grešku pisanjem ovog članka. Ako se te knjige nalaze među onima koje imate na prodaju, molim te da ih nikada više ne preporučuješ mladima. Tvoja je dužnost da pažnju mladih skrećeš na Bibliju; nemoj sa postaneš njihov zavodnik nudeći im privlačnu literaturu koja njihovu pažnju odvrća od Svetih spisa. Moramo se i sami napajati vodom života, inače ćemo stalno kopati „sebi studence isprovaljivane koji ne mogu držati vode.“

Sotona ima hiljade planova i puteva kojim se lukavo uvlači u nemiran i nestalan um mladih; i ukoliko oni u svojoj duši nisu čvrsto povezani s Bogom, ne trudeći se da svoje misli stalno zapošljavaju proučavanjem Svetih spisa i da se čvrsto utemelje u našoj veri - neprijatelj će ih neizbežno uloviti u svoje zamke. Ni za trenutak ne smemo popustiti u svojoj budnosti i straženju. Ne smemo se rukovoditi samo osećanjima. Stražimo budno nad svojim sklonostima i voljom a naročito nad sklonostima i željom naše dece, da ih sotona ne primami svojim kušanjima.

Mi živimo u velikom danu nesimboličnog pomirenja; i sveto delo koje Hristos za svoj narod još uvek obavlja u nebeskoj Svetinji, treba da bude predmet našeg stalnog proučavanja. I svoju decu treba stalno da poučavamo na šta je simbolični dan pomirenja u Starom zavetu ukazivao i kako je to bilo vreme duboke poniznosti i kajanja pred Bogom. Nesimbolični dan pomirenja, u kojem mi danas živimo, treba da ima isto obeležje. Svi koji su pozvani da druge poučavaju istini, bilo poukom ili primerom, treba da trubi daju određen zvuk. Tebi je neophodno stalno usavršavanje u duhovnosti, jer po svojoj prirodi nisi sklon da misliš o onome što je nebesko. Pred nama je veliki zadatak da misli naroda odvrćamo od običaja i navika ovog sveta, usmeravajući ih sve više na duhovnost, pobožnost i revnostan rad za Boga. Tvoja je dužnost da u poruci trećeg anđela objavljuješ poslednju opomenu svetu. Neka ti Gospod podari blagoslov duhovnog vida. Pišem ti ovo u ljubavi, jer vidim opasnost koja ti preti. Molim te razmotri ovo najozbiljnije i uz molitvu.

* Čovek koji pati od poremećaja u organima za varenje.

Savet mladima

Studentima akademije u Južnom Lankastru ja bih rekla: „Približite se Bogu, i On će se približiti vama.“ Nikada se ne postidite svoje vere; nikada ne budite na strani neprijatelja. „Vi ste vidjelo svijetu.“ Svoju veru vi treba da otkrivajte kao dragocenu istinu, istinu koju treba da imaju svi koji žele da se spasu. Kao narod, mi smo u manjini. Mi nismo popularni. Naši neprijatelji će budno nastojati da nađu na nama nešto rđavo, da bi nas potkazali i uništili naš život. Tumačiće zlonamerno naše pobude i krivo prikazivati našu najusrdniju revnost i želju da istinu objavimo i drugima, kako bi i oni mogli da tvore volju Božju, pokoravajući se svim Njegovim zapovestima. Ali mi treba da se borimo „u dobroj borbi vjere,“ imajući uvek na umu reči apostola: „Budite postojani i nepokolebljivi, i napredujte jednako u djelu Gospodnjem.“

Obuzima me osećanje neizrecive tuge, a ponekad skoro i očajanja dok, razmišljajući o stanju mladih, vidim kako je teško ohrabriti i podstaći na obrazovanje one koji su tako očevidno obdareni sposobnostima za to. Bez obrazovanja oni ostaju osakaćeni i neospobljeni za bilo koji poziv u životu. Ali u nastojanju da steknu to neophodno obrazovanje oni će biti izloženi opasnostima i iskušenjima. Sotona će stalno nastojati da razvijene sposobnosti njihovog uma iskoristi u svojoj službi.

Neki svoje sposobnosti koriste u rdave svrhe. Otrov čulnosti nezapaženo struji kroz njihove vene, ne nailazeći gotovo ni na kakav otpor na svom putu. To deluje zavodnički i očaravajuće. Um mladih koji bi, kada bi oni posvetili dužnu pažnju moralnoj čestitosti, bio sposoban za najviši stupanj prosvete i književnog obrazovanja, često je unižen do te mere da služi čulnoj požudi. Za te zaludene duše uzvišeni moral i praktična pobožnost nemaju nikakve privlačnosti; i zato je gotovo nemoguće uticati na njih bilo poukom ili primerom i suzbiti sotonine napore da izopači i uništi njihove duše. Ukoliko ti mladići i devojke nisu voljni ni da uče niti da primaju savete iskusnih ljudi, sotona će ih svojim lukavstvima sigurno zavesti na pogrešan put. A ukoliko i oni koji ih uče ne rastu stalno u blagodati i poznanju istine i pravom duhovnom razlikovanju, biće u opasnosti da svojim primerom i širenjem pogrešnih ideja i nesvesno pomažu neprijatelja u njegovom radu, navodeći ove nesrećne duše na zaključak da je za njih najbolje ono što im neće doneti ni najmanje dobra ni u kom pogledu.

Planovi predviđeni programom za obrazovanje naših mladih ni u kom pogledu nisu preobimni. Njihovo obrazovanje ne sme da bude jednostrano, već razvoju svih sposobnosti njihovog bića treba pokloniti jednaku pažnju. Moralnu filozofiju, proučavanje Svetih spisa i fizičko vaspitanje treba kombinovati sa uobičajenim školskim predmetima. Sve sposobnosti -fizičke, umne i moralne - treba uvežbavati, disciplinovati i razvijati, kako bi svaka od njih u potpunosti mogla dati svoj doprinos u najuzvišenijoj službi; jer ukoliko se sve sposobnosti ne razvijaju ravnomerno, nijedna od njih neće svoj zadatak moći da izvrši u potpunosti, a da time ne preopteretiti neki deo u mašineriji ljudskog organizma.

O značaju treniranja uma za njegovu najuzvišeniju službu govoreno je i napisano zaista mnogo. Tako se kod mnogih uvrežilo mišljenje da će um - ukoliko obučavanjem razvije i upotrebi svoje najviše sposobnosti - jačati i fizički i moralno prirodu u razvoju celokupnog ljudskog bića. Vreme i iskustvo su pokazali da je ovo bila zabluda. Često vidimo mladiće i devojke koji koledž završavaju sa uspešno položenim svim ispitima, a ni u jednom pogledu nisu osposobljeni da pravilno koriste svoj tako divno i tako čudesno sazdan organizam kojim ih je Bog obdario. Čitavo ljudsko biće stvoreno je za rad, a ne za neaktivnost. Ukoliko se fizičke snage ne izlažu naporima srazmerno toliko koliko i umne, ove poslednje biće prekomerno opterećene.

Ukoliko svaki deo ljudskog organizma ne izvršava svoj Bogom određeni zadatak, ni umne snage neće moći dugo da se koriste u svom punom kapacitetu. Sile prirode moraju da se upravljaju prema prirodnim zakonima, ljudske sposobnosti moraju se privikavati da funkcionišu harmonično i u skladu sa tim zakonima. Učitelji i profesori u našim školama ne mogu zapostavljati nijednu od tih zakonitosti a da ne snose odgovornosti za to: rukovodeći se ohološću oni mogu da u intelektualnim dostignućima teže za visokim kriterijumima ovog sveta, da bi njihovi studenti mogli da se hvališu sjajnim uspehom; ali kad dođu u situaciju da se - u iznenadnim okolnostima praktičnog života - pokažu kao pravi ljudi i žene, takvi studenti pokazuju da su samo delimično pripremljeni za stvarni uspeh u životu. Zbog svog pogrešnog vaspitanja u porodici i propusta u školovanju oni često doživljavaju neuspeh u svakoj grani posla kojim se u životu bave.

Gimnastičke vežbe mogu da budu korisne u nekim slučajevima. Te su vežbe uvedene da bi se nadoknadio nedostatak fizičkog vaspitanja i postale su popularne u vaspitno-obrazovnim ustanovama; ali to nije bez nedostataka. Ako se ne primenjuju pravilno takve vežbe mogu da donesu više štete nego koristi. Neki u takvim vežbama i sportovima zadobijaju tako teške telesne povrede da posledice toga trpe do kraja svog života. Fizički rad u našim školama, ako se pravilno primenjuje, u velikoj meri može da zameni gimnastiku.

Učitelji i profesori u našim školama treba da poklone mnogo više pažnje fizičkim, mentalnim i moralnim uticajima. Iako izučavanjem naučnih disciplina studenti stiču visoko literarno znanje, to još uvek nije potpuno i savršeno obrazovanje. Kada se dužna pažnja bude posvećivala svestranom razvoju svih fizičkih i moralnih sposobnosti koje su nam Bogom darovane, tada se studenti izlazeći iz naših koledža neće uobraženo hvaliti visokim obrazovanjem dok su potpuno neupućeni u ono znanje koje je u praktičnom životu i u razvoju hrišćanskog karaktera zaista neophodno.

Srce me boli kad vidim ovu nepotpunost u obrazovanju naših mladića; jer će neizbežne posledice toga biti gubitak zdravlja, nedostatak preduzimljivosti i nespремnost da se prilagode upravo onoj vrsti rada koja je najbitnija za pravi uspeh u životu. Novine su prepune senzacionalnih zapisa o krađama i proneverama svih vrsta, o porodičnim tragedijama - muž napušta porodicu i beži sa ljubavnicom koja je supruga drugog čoveka, dok žena isto tako beži sa čovekom koji je suprug druge žene - sve zbog toga što ovakvi supružnici nisu stvorili radne navike, ne znaju da štede, niti da pravilno koriste vreme i svoje sposobnosti, da bi svoj dom učinili srećnim.

Želja mi je da se svi vaspitni radnici u našoj Crkvi probude i ozbiljno razmisle o svemu ovome. Pred njima je zadatak da vaspitno-obrazovni rad prošire i uzdignu na viši moralni nivo. Pred nama je vreme kada će se svet naći u stanju očajničkog beznađa, kada će izgledati da je prava vera koja se temelji na poslušnosti pravilu „Ovako govori Gospod“ skoro sasvim ugašena. Naše mlade treba učiti da to što Bog prestupnike svog zakona ne kažnjava odmah najtežom kaznom nipošto ne znači da su njihova bezbožna dela pred Njim zaboravljena i da će On preći preko toga. Bog će suditi svim narodima. Kroz sve vekove ovozemaljske istorije zli ljudi i oni koji čine bezakonje gomilali su gnjev za dan Božjeg suda; i kad se navrši vreme i bezakonje pređe granicu Božje milosti, Njegovom strpljenju konačno će doći kraj. Kad zapisi u nebeskim knjigama pokažu da su prestupi dostigli vrhunac izliće se gnjev Božji, nepomešan sa milošću i tada će se videti kako je strašno kad Božjem strpljenju dođe kraj. Ta kriza nastupiće kada se narodi sveta ujedine u gaženju Božjeg zakona.

Dolaze dani kad će pravi vernici, zbog toga što bezakonje sve više uzima maha, biti pokrenuti da ozbiljnije revnuju za Boga. Samo božanska snaga može da se suprotstavi sotoninoj aroganciji ujedinjenoj sa zlim ljudima; ali u času najveće opasnosti za Crkvu najusrdnije molitve

za nju upućivaće pripadnici vernog ostatka, i Bog će čuti i uslišiće ih upravo u vreme kad krivica prestupnika dostigne svoj vrhunac. On će ustati i zauvek „odbraniti izabrane svoje koji Mu vapiju dan i noć.“ Oni će svim srcem revnovati za čast Božju. Revnovaće u najusrdnijoj molitvi, i njihova vera bivaće sve jača.

Među studentima ima premalo revnosti i oduševljenja. Njihovi napori u sticanju znanja treba da budu znatno usrdniji. Neophodna je jaka želja da bi se došlo do saznanja kako treba učiti. Svaki student mora negovati naviku marljivosti. U svom radu on treba da čini sve najbolje što je u njegovoj moći, primenjujući na samog sebe Pavlove reči upućene Timotiju: „Pazi na čitanje, utješavanje i učenje. Ne pusti u nemar dar u sebi koji ti je dan po proroštvu metnuvši starješine ruke na tebe. U ovom se poučavaj, u ovom stoj, da se napredak tvoj pokaže u svemu. Pazi na sebe i na nauku, i stoj u tome; jer ovo čineći spašćeš i samoga sebe i one koji te slušaju.“

Dužnosti i starih i mladih moraju se iznositi jednostavnim i jasnim rečima, jer smo doživeli „vremena teška“ (2. Tim. 3,1-5) kada izgleda da će sotonine laži i obmane nadvladati istinu. U vreme iskušenja i proveravanja, oni kojima je Bog poverio da budu čuvari Njegovog zakona biće zaštićeni pod okriljem Svemogućega. Kad (američki) zakonodavci odbace načela protestantizma da bi pružili podršku i desnu ruku rimokatolicizmu, tada će Bog intervenisati na poseban način da odbrani svoju čast i spase svoj narod.

Mladima se u svakodnevnom vaspitanju moraju stalno predočavati načela kojima u životu treba da se rukovode, da bi - kada stupi na snagu dekret kojim će se od svih tražiti da se poklone zveri i njenoj ikoni - mogli doneti pravilnu odluku i imati snage da bez ikakvog kolebanja izjave svoju odanost zakonu Božjem i veri Isusovoj, čak i onda kada sav verski svet Božji zakon proglašuje nevažećim. Oni koji se danas kolebaju i dolaze u iskušenje da pođu tragom otpadnika koji odstupaju „od vjere slušajući lažne duhove i nauke đavolske,“ sigurno će se tada naći na strani onih koji zakon Božji proglašavaju nevažećim, ukoliko se ne pokaju i ne učvrste u veri „koja je jedanput dana svetim.“

Znajući da živimo usred tih užasnih opasnosti opisanih u Reči Božjoj, zar ne treba da se probudimo i da shvatimo stvarnost situacije? Zašto smo tako ćutljivi? Zašto najmanje važnosti pridajemo upravo onome što je od najvećeg interesa za svakoga od nas? Biblija treba da bude naše najdragocenije blago i treba da je najusrdnije proučavamo i revnosno poučavamo druge. Kako oni koji imaju svetlost i znanje mogu i dalje da budu tako čudesno ravnodušni?

Proročanstva i istorija treba da budu sastavni deo studija u našim školama, i svi koji se prihvataju dužnosti vaspitača i nastavnika treba da više od svega drugog cene otkrivenu volju Božju. Svoje studente oni treba da poučavaju u jednostavnosti otvarajući pred njima i objašnjavajući im Svete spise. Dragocenost biblijske religije i lepo-tu svetosti treba da im pokažu svojim životom i karakterom; ali nikada i ni za jedan trenutak ni na koga se ne sme ostaviti utisak da mu prikrivanje svoje vere pred nevernicima, iz straha da zbog toga neće biti tako visoko cenjen, može doneti bilo kakvo dobro.

Sada nije vreme da se stidimo svoje vere. Mi smo, kaže apostol, „gledanje svijetu, anđelima i ljudima.“ Čitav svemir s neizrecivom pažnjom prati završni deo velike borbe između Hrista i sotone. U vreme kao što je ovo, kad treba da počne suđenje živima, smemo li dozvoliti da nesvete ambicije obuzmu naša srca? Šta za nas danas može da bude od većeg značaja nego da dokažemo svoju odanost i vernost Bogu nebeskom? Sta za nas može da predstavlja stvarnu vrednost na ovom svetu kad se nalazimo na samoj granici večnog i neprolaznog sveta? Kakvo obrazovanje možemo dati studentima u našim školama koje bi im bilo toliko potrebno kao poznavanje onoga „Šta kaže Sveto pismo?“

Primeri herojske odanosti Bogu

Josif svoju odanost Bogu nije krio ni onda kada su mu ukazivane sve počasti Egipatskog dvora. Ilija usred sveopšteg otpadništva izrailjskog naroda nije prikrivao činjenicu da služi Bogu nebeskom. Valovih proroka bilo je četiri stotine i pedeset, njegovih sveštenika četiri stotine, i hiljade njegovih obožavalaca; ipak Ilija nije pokušavao da bilo čim stvori prividni utisak da je i on na toj popularnoj strani. Veličanstveno je stajao potpuno usamljen. Gora Karmil bila je preplavljena narodom željnim očekivanja. Car je došao u raskošnoj povorci, i idolopoklonici, sigurni u svoju pobjedu, pozdravljali su ga burnim poklicima u znak dobrodošlice. Ali Bog je bio vidno obeščašćen. Samo jedan čovek, potpuno usamljen pojavio se da brani čast Božjeg imena. Jasnim glasom, prodornim kao zvuk trube, Ilija se obratio ogromnom mnoštvu okupljenih: „Dokle ćete hramati na obje strane? Ako je Gospod Bog, idite za Njim; ako li je to Val, idite za njim.“ Kao ishod toga, Cast Gospoda Boga koji vlada na nebesima odbranjena je, a Valovi proroci i sveštenici bili su pobijeni. Gde su danas takvi kao što je bio Ilija?

Istorijski zapis o Danilovom životu takođe je značajan. Svoje vere i svojih načela on se nepokolebljivo držao nasuprot velikom protivljenju. Na strašnu smrt u jami lavovskoj bio je osuđen zato što ni najmanje nije hteo da odstupi od svoje vernosti Bogu, čak i uprkos carevom dekretu. Danas bi se možda moglo reći da se on gradio suviše pravednim kada je po svom običaju, tri put dnevno odlazio da pred otvorenim prozorom pada na kolena i da se moli Bogu, iako je znao da ga posmatraju zlorade oči potkazivača i da njegovi neprijatelji jedva čekaju da ga pred carem optuže za nelojalnost; ali Danilo nije dozvolio da se bilo kakva zemaljska sila ispreči između njega i njegovog Boga, čak i kad je bilo sasvim izvesno da ga očekuje smrt u jami lavovskoj. Iako nije sprečio da Danilo bude bačen u lavovsku jamu, Bog je poslao jednog anđela s njim koji je zatvorio usta lavovima, tako da je ostao potpuno nepovređen; i ujutro kad ga je car pozvao, on je mogao da odgovori: „Bog moj posla anđela svojega i zatvori usta lavovima, te mi ne naudiše; jer se našoh čist pred Njim, a ni tebi, care, ne učinih zla.“ Tako je Danilo bio i ostao plemenit i nepokolebljiv sluga Božji.

Kukavičlukom i strahovanjem da se ne sazna da smo narod koji drži Božje zapovesti - ništa se ne dobija. Skrivanje svetlosti koju imamo, kao da se stidimo svoje vere, može imati za posledicu samo nesreću i propast. Bog nas u takvom slučaju prepušta našim slabostima. Neka nas On u svojoj milosti sačuva od ustezanja da svetlimo na svakom mestu na koje nas On u svom providenju pozove. Ako se usudimo da idemo sami, rukovodeći se sopstvenim idejama i planovima, a ostavljajući Isusa po strani, onda ne možemo očekivati da nam On podari postojanost, hrabrost i duhovnu snagu. Bog je imao heroje u moralnom pogledu, a ima ih i danas - to su oni koji se ne stide da budu Njegov poseban narod. Svoju volju i svoje planove oni uvek i u svemu podređuju zakonu Božjem. Ljubav prema Hristu navodi ih da i život daju za Njega ako to zatreba. Svojim životnim zadatkom oni smatraju da svetlost primljenu iz Reči Božje u njenim blistavim zracima neprekidno prenose svetlu. Vernost i odanost Bogu njihova je lozinka.

Obrazovani propovednici

Svi poslovni ljudi, trgovci, zanatlije, zemljoradnici i advokati, za svoj zanat ili profesiju

moraju da se uče. U početku, zbog nedostatka znanja i iskustva, njihov rad nije savršen; ali oni strpljivo nastavljaju sa usavršavanjem u svom pozivu i tako postaju majstori svog zanata. Tako i propovednik, ukoliko se svom pozivu ne posveti svim srcem, svim umom i svim sposobnostima svoga bića, on će se pokazati potpuno neuspešnim. On može da bude dobar kao govornik, ali on se isto tako mora pripremiti da bude podesan i kao pastir. Sa učenjem i proučavanjem on mora da nastavi u toku celog svog radnog veka, bez obzira na to što on možda misli da se dobro osposobio za taj posao.

Potrebe vremena zahtevaju inteligentne i obrazovane propovednike, a ne neke neuke i neiskusne novajlije. Lažna učenja se pojavljuju u sve većem broju. Nivo obrazovanosti i literarnih dostignuća u svetu sve je viši, a uporedo sa sticanjem intelektualnih znanja i oštroumnosti greh, neverovanje i verolomnost sve drskije i sve prkosnije dolaze do izražaja. Takvo stanje u društvu zahteva od propovednika stalnu spremnost na upotrebu svih snaga svoga uma, jer će morati da se susreće sa ljudima čiji se um, iako veoma pronicljiv, nalazi pod vlašću sotoninom. Zato on treba da bude dobro uravnotežen i utvrđen u načelima svoje vere, razvijajući se neprekidno u blagodati i u poznanju Gospoda našega Isusa Hrista. Suviše se radi bez plana i sistema, i sposobnosti uma ne koriste se u svom punom kapacitetu. Naši propovednici moraće da brane istinu od najpodlijih otpadnika, ali će isto tako svoje sposobnosti u iznošenju biblijskih dokaza morati da odmeravaju i u suprotstavljanju onima koji zastupaju na oko privlačne zablude. Istina se mora iznositi nasuprot drskim tvrđenjima. Naši propovednici moraju da budu ljudi potpuno posvećeni Bogu, ljudi koji se ne ističu nekim visokim stepenom obrazovanja; ali čiji duh gori žarom verskog revnovanja; sakupljajući svetle zrake nebeske svetlosti oni treba da blistaju usred moralnog mraka koji pokriva zemlju i tame koja obavija narode.

Porok i zločin, kao i bezakonje svake vrste šire se stalno i na sve strane. Prodorna sila Biblijske istine mora da pokaže potpunu suprotnost između istine i zablude. Za uspešnu službu Učitelju neophodan je viši stepen pripreme. Ali ako se propovednik oslanja samo na znanje stečeno u toku školovanja, a ne oseća potrebu za toliko bitnim božanskim prosvetljavanjem svakog dana, onda znanje koje je stekao predstavlja samo kamen spoticanja za grešnike. Naša je neophodnost da nas Bog koji je izvor prave mudrosti vodi u svakom našem poduhvatu, u svakom našem iskustvu; tada će svaka titla stečenog znanja predstavljati silu na dobro i doprinos u razvoju umnih sposobnosti i hrišćanske usrdnosti. To je religija.

Naklonost prema svetu

Dragi brate F, vreme je da pomno preispitamo svoje srce da bismo se osvedočili jesmo li ili pak nismo u veri i ljubavi Božjoj. Ukoliko među nama koji imamo toliku svetlost i tolika preimućstva ne dođe do duhovnog probuđenja, tonućemo sve dublje u svom propadanju i naći ćemo se u položaju težem od Horazima i Vitsaide; „jer,“ kako reče Hristos za te gradove, „da su u Tiru i Sidonu bila čudesa koja su bila u vama, davno bi se u vreći i pepelu pokajali.“

Krajnje je vreme da se dublje i usrdnije založiš za svoju dušu i za spasenje svoje dece. Tvoj poziv u Hristu to zahteva i traži od tebe. Dok te posmatram u kakvom se stanju nalaziš, težak bol pogađa moju dušu i srce mi je ganuto i tužno; jer znam da će lenger tvoje duše, ukoliko se potpuno ne promeniš, stalno biti nesiguran. O, „tražite Gospoda,“ kaže prorok, „dok se može naći, prizivajte Ga dok je blizu.“ Preklinjem te da u poniznosti srca pred Bogom nikada i nipošto ne prestaješ sa najodlučnijim naporima sve dok ne postaneš sasvim drugi čovek. Najdublje sam

zainteresovana za tvoje duhovno stanje i želim da se najusrdnije založiš za svoje lično spasenje, za spasenje svoje drage dece s kojom postupaš upravo onako kao i prvosveštenik Ilije sa svojim sinovima. Založi se svim svojim uticajem da budeš na strani Gospodnjoj. Neka tvoja deca i mladi uvide da se ne povodiš za trenutnim osećanjima, već da si čovek nepokolebljivih načela. Oni se ugledaju na primer koji im ti svojim postupcima pružaš. Neću prestajati da te pozivam i da te opominjem sve dok se u tebi ne pokaže promena na bolje.

Približujemo se svršetku vremena. Nije dovoljno da sadašnju istinu propovedamo samo sa katedre, već treba i da živimo u skladu sa onim što javno propovedamo. Preispitaj stoga ono na čemu zasnivaš svoju nadu na spasenje. Dok se nalaziš na položaju glasnika istine, kao stražar na zidovima Siona, ne možeš svoj interes posvećivati rudnicima i poslovnim poduhvatima na svom imanju, a u isto vreme biti uspešan u obavljanju svetog zadatka koji ti je poveren. Kad je u pitanju zalaganje za spasavanje ljudskih duša i za večne i neprolazne interese, tu ne može i ne sme biti nikakve podvojenosti ni suprotnih interesa. To naročito dolazi do izražaja u tvom slučaju. Dok si angažovan u tim poslovima, ne možeš se u isto vreme i svim srcem posvetiti istinskoj pobožnosti. Ti imaš grozničavu sklonost i težnju za sticanjem bogatstva. Mnogima si govorio kako se ulaganjem novca u zemljišne posede u može ostvariti velika finansijska dobit. Prikazivanjem prednosti takvog poduhvata, koji obuzima sve tvoje misli, baviš se veoma često; iako si se pri rukopoloženju za propovednika Hristovog zavetovao da ćeš svom dušom, telom i duhom raditi na spasavanju duša. U isto vreme ti iz blagajne Crkve primaš novac za izdržavanje i sebe i svoje porodice. Takvim svojim pričanjem ti pažnju i sredstva naših članova odvrćaš od naših ustanova i rada na podizanju Spasiteljevog carstva na ovoj zemlji. Takva tendencija rodila je u njima želju da svoj novac ulažu u poduhvat koji će ga, prema tvojim tvrdnjama, za kratko vreme udvostručiti, laskajući im da će zahvaljujući tome moći mnogo više da pomažu delo Božje. Ti možda nisi ni znao da ih takvim svojim savetima odvrćaš od ulaganja u delo Božje; ali neki od njih ne raspolazu drugim novcem izuzev onoga koji su uložili u naše ustanove, i oni su svoje uloge povukli odatle da bi ih uložili u skladu sa tvojim sugestijama.

Mi u izvesnom smislu treba da budemo čuvari svoje braće. Povezani smo lično i pojedinačno sa mnogim dušama koje se milošću Hristovim i Njegovim zaslugama, mogu usmeriti tako da teže za slavom i čašću besmrtnosti. Njihova čistota, iskrenost, revnovanje, doslednost i pobožnost znatno zavise od toga kako mi utičemo na njih svojim rečima, delima, ponašanjem, molitvama i savesnim izvršavanjem svojih dužnosti. „Vi ste vidjelo svijetu,“ rekao je Hristos svojim učenicima. Hristovi propovednici moraju i sa katedre i pojedinačno ukazivati na činjenicu da samo ispovedanje vere čak i među adventistima sedmog dana, ukoliko nije praćeno pravom pobožnošću, nema nikakve sile na dobro. Svetlost vere jasnim i blistavim zracima treba da šire svi članovi Crkve, a posebno propovednici. Zraci te svetlosti treba da blistaju stalno, a ne samo da zasvetle ponekad a zatim da samo trepere i tinjaju kao svetiljka koja tek što se nije ugasila. Vrline Hristove uvek blistaju u karakteru pravih vernika i oni nauku Spasitelja našega ukrašavaju u svaćemu. Tako se otkriva preuzvišenost i sila Jevandelja. Od svakog člana Crkve s pravom se očekuje da bude u životnoj povezanosti sa Izvorom svekolicke svetlosti i da kao duhovni radnik, svojim dobrim delima, stalno prenosi svetlost ostalom svetu.

Naročito propovednik ne treba da se upliće ni u kakvu trgovinu ni poslovne poduhvate ovog sveta, nego da stalno bude povezan sa Izvorom duhovne snage, kako bi svojim životom ubedljivo pokazivao šta znači biti hrišćanin. On treba da raskine sa svim onim što bi njegove misli na bilo koji način moglo da odvрати od Boga i velikog dela za ovo vreme. Hristos od njega, kao od svog plaćenog sluga, očekuje da bude sličan Njemu u duhu, u mislima, u rečima i u postupcima. Od

svakoga koji Svete spise otvara pred drugima, On očekuje da postupa pažljivo i razborito, ne koristeći se svojim sposobnostima nemudro da svoje slušaoce sablazni, nego da ih osposobi za svako dobro delo pred Gospodom. Svaka duša je pozvana da aktivno saraduje u nekoj od različitih grana dela, a vođstvo i briga o stadu Božjem pripadaju Velikom Pastiru.

Svoje razgovore sa članovima propovednik ne treba da koristi učeći ih kako da svoja sredstva na najsigurniji način sahrane u zemlju; on, naprotiv treba da ih uči kako da ta sredstva na najsigurniji način ulože u nebesku banku. Moja je molitva da ti Gospod podari duhovno rasuđivanje; jer ćeš, ukoliko se tvoje duhovno stanje ne promeni, neizbežno doživeti brodolom u svojoj veri. Tebi je neophodna preobražavajuća sila Božja, i ukoliko se ne promeniš u potpunosti, sigurno je da ćeš napustiti i istinu. Ali ukoliko bi zadobio ceo svet to bi bilo veoma bedna naknada za gubitak tvoje duše. Neka ti Gospod pomogne, brate moj, da što pre dođeš k sebi i postupiš kao čovek uravnoteženauma. Prihvati se svog zadatka posvećenog srca i usana i budi smeran i ponizan pred Bogom.

Praktična pobožnost

Draga braćo i sestre u Oklendu, osećam potrebu da vam pišem. Često u svojim snovima razgovaram s vama i uvek vas vidim zabrinute i uznemirene. Ali bilo šta da vas snađe, neka to ne oslabi vašu moralnu snagu i ne dozvolite da se vaša vera izrodi u beživotnu formalnost. U svojoj beskrajnoj ljubavi, Hristos je uvek spreman da izlije obilje svojih blagoslova; ali nama je potrebno da stičemo iskustvo u veri, u usrdnoj molitvi i u radosnom saznanju da nas Bog zaista ljubi. Zar da se iko od nas, dok se meri na božanskim merilima, pronade lakim? Mi moramo budno da stražimo nad sobom, nad svakom i najmanjom nesvetom sklonošću svoje prirode, da ne izneverimo visoke odgovornosti koje nam je Bog poverio kao svojim oruđima u ljudskom telu.

Moramo pažljivo proučavati opomene i ukore koje je Bog upućivao svome narodu u prošlosti. Mi nismo ostavljeni bez svetlosti. Znamo jasno čega se treba čuvati - koje Bogom dane zahteve i propise treba ispunjavati; i ukoliko ne nastojimo da u skladu sa svojim znanjem i činimo ono što je pravo, to je samo zato što nepre-porođenom srcu više godi da čini zlo nego dobro.

Uvek će biti nestalnih i nepouzdanih u veri koji očekuju da svoj verski život nastavljaju zahvaljujući veri drugih. Njima nedostaje iskustvena spoznaja o veri i zato ne osećaju njenu posvećujuću silu u svojoj duši. Svaki član Crkve dužan je da pažljivo i potpuno preispita svoje srce, kako bi video da li su njegov život i karakter u skladu sa Božjim velikim merilom pravde.

Gospod je za vas u Kaliforniji, naročito u Ouklendu učinio zaista mnogo; ali On bi rado učinio i mnogo više kada biste vi svoja dela uskladili sa onim što verujete. On neverovanje nikad ne može da nagradi obiljem svojih blagoslova. Razmotrite pažljivo sve što je Bog učinio do sad, i znajte da je to samo početak onoga što je On voljan da učini za vas.

Moramo mnogo više nego do sada da cenimo Svete spise, jer u njima Bog otkriva svoju volju za ljude. Nije dovoljno samo priznati da je Reč Božja istinita, već Svete spise moramo pažljivo pretraživati da bismo znali šta u njima piše. Da li Bibliju prihvatamo kao „živu Božju Reč?“ Ona je zaista božanska poruka za nas kao da svojim ušima čujemo Njegov glas. Mi ne poznajemo dovoljno svu njenu dragocenost, zato što ne živimo u skladu sa njenim uputstvima.

Zli anđeli su na delu svuda oko nas, ali pošto njihovu prisutnost ne zapažamo svojim prirodnim očima, mi stvarnost njihovog postojanja ne uzimamo tako ozbiljno kao što je to izloženo u Božjoj Reči.

Kada u Svetim spisima ne bi bilo ničega što je teško shvatiti i razumeti, tada bi se čovek - čitajući i pretražujući stranice istih - uzvisio, uzoholio i postao potpuno zadovoljan sobom. Misлити da shvata i razume istinu u svakoj fazi njenog razvoja nikada nije najbolji stav za čoveka, jer on to nije u stanju da shvati. I zato neka niko ne laska sebi da pravilno razume svaki detalj Svetih spisa, smatrajući svojom dužnošću da svoje shvatanje nametne i drugima. Odbacite tu intelektualnu oholost. Ja podižem svoj glas u opomeni protiv svakog oblika duhovne oholosti. Danas je sklonost tome veoma rasprostranjena u Crkvi.

Kada je istina koju zastupamo prvi put shvaćena kao Biblijska istina, kako je ona izgledala čudno i kako je snažno bilo protivljenje sa kojim smo morali da se suočavamo iznoseći je u to vreme; ali kako su odani, usrdni i iskreni bili radnici koji su tu istinu nosili u srcu! Mi smo zaista bili narod osobit. Bilo nas je malo, bez bogatstva, bez svetovne mudrosti ili časti; pa ipak verom u Boga bili smo jaki i uspešni, predstavljajući strah i trepet za one koji čine zlo. Naša međusobna ljubav bila je postojana i nije se dala lako pokolebati. Tada se sila Božja očevidno ispoljavala među nama, bolesni su ozdravljali i bilo je mnogo tihe i slatke, svete radosti. Ali iako je primala sve veću svetlost, Crkva nije napredovala srazmerno tome. Fino zlato postepeno je postajalo sve tamnije, a mrtvilo i formalizam paralizovali su energije Crkve. Iako su imali mnogobrojna preimućstva i prilike, pripadnici Božjeg naroda to nisu iskoristili da bi se uzdignu u besprekornoj čistoti i svetosti. Da su verno iskoristili talente koje im je Bog poverio, ovi talenti bi se veoma umnožili. Gde je mnogo dato, mnogo će se i tražiti. Samo oni koji verno prihvate i cene Bogom danu svetlost i uzdignu se u samoodricanju i požrtvovanosti na visoko i plemenito stanovište, udostojice se da budu kanali svetlosti koju Bog upućuje svetu. Oni koji ne napreduju, nazadovali, čak i pred samim granicama nebeskog Hanana. Otkriveno mi je da naša vera i naše dela ne odgovaraju svetlosti istine koja nam je darovana. Moramo imati ne neko polovično verovanje, već savršenu veru koja radi kroz ljubav i čisti dušu. Bog poziva vas u Kaliforniji da se prisnije povežete s Njim.

U pogledu jedne pojave moramo biti naročito oprezni, a to je lična nezavisnost. Kao pripadnici Hristove vojske, moramo u svim granama dela bez obzira na njihovu različitost pokazivati potpuno jedinstvo akcije. Niko nema prava da na svoju odgovornost u našim listovima objavljuje svoje lične nazore i mišljenje o biblijskim učenjima kad se zna da ostali među nama zastupaju drugačije mišljenje i da će to izazvati polemičko sukobljavanje. To su činili adventisti prvog dana. Svaki od njih držao se svog nezavisnog rasuđivanja trudeći se da istakne neke svoje originalne ideje, tako da se na kraju nisu slagali ni u čemu, osim u svom zajedničkom protivljenju adventistima sedmog dana. Ne smemo se ugledati da njihov primer. Svaki radnik u svom radu treba da deluje u saglasnosti sa svojim saradnicima. Sledbenici Isusa Hrista ne smeju da rade nezavisno jedan od drugoga. Snage koje su nam Bogom darovane moramo savesno upotrebiti u plemenitoj i jedinstvenoj aktivnosti, a ne rasipati na tako beznačajne poteze.

U jedinstvu je snaga. Među vodećim ljudima naših izdavačkih kuća i ostalih ustanova treba da vlada jedinstvo i sloga. U takvom jedinstvu i slozi oni bi zaista predstavljali pravu silu na dobro. Nikakvi sukobi i neslaganja ne bi trebalo da postoje među našim radnicima. Delo je jedno, i nalazi se pod nadzorom istog Poglavara. Usamljeni i grčeviti napori pričinjavaju samo štetu. Ma koliko da su snažni i puni energije, oni malo vrede; jer posle njih neizbežno nastupa reagovanje. Moramo negovati nepokolebljivu istrajnost, trudeći se neprekidno da saznamo šta je volja Božja i da je tvorimo.

Treba da znamo šta moramo činiti da bismo se spasli. Braćo moja i sestre, ne smemo dozvoliti sebi da nas nosi struja popularnih, široko rasprostranjenih shvatanja. Naš sadašnji zadatak je

da izađemo iz sveta i da budemo narod osobit. To je jedini put i način da živimo jednako po volji Božjoj, kao što je to Enoh činio. Njegovi ljudski naponi bili su stalno praćeni delovanjem božanskog uticaja. Mi smo danas, kao i on u svoje vreme, pozvani da imamo jaku, živu i delotvornu veru, i to je jedini način da zaista budemo Božji saradnici. Moramo ispuniti uslove postavljene u Božjoj Reči, ili pak pomreti u svojim gresima. Moramo znati koje bitne moralne promene, milošću Hristovom, moraju naći mesta u našem životu i karakteru, da bismo se udostojili nebeskih dvorova u carstvu slave. Svedočim vam u strahu Božjem: Mi se slično Jevrejima, izlažemo velikoj opasnosti da - pored blistave svetlosti istine koja tako jasno svetli svuda oko nas - ostanemo lišeni Božje ljubavi i poznavanja Njegove sile.

Milioni hrišćana mogu tvrditi da ispunjavaju zahteve zakona i Jevandelja, a da ipak žive u prestupu. Zahteve istine ljudi mogu jasno da izlažu drugima, a da u svom srcu ipak ostaju nepreporođeni i potpuno telesni. Greh se može voleti i činiti u tajnosti. Božja istina za takve ne mora da bude istina, jer njihova srca nisu posvećena njome. Ljubav prema Spasitelju ne može da obuzda njihove niske strasti. Iz istorije prošlosti znamo da se ljudi mogu nalaziti na visokim i svetim položajima, a da se prema istini Božjoj ipak odnose obmanjivački. Takvi ne mogu da podižu „svete ruke k Bogu, bez gnjeva i sumnjičenja.“ To je zato što Bog ne kontroliše njihove misli i njihov um. Istina nikada nije ostavila svoj pečat na njihovom srcu. „Jer se srcem vjeruje za pravdu.“ „Ljubi Gospoda Boga svojega,“ kaže Hristos, „svim srcem svojim, i svom dušom svojom i svim mislima svojim.“ Da li vi činite tako? Mnogi to ne čine, niti su ikada činili tako. Njihovo obraćenje bilo je samo površno.

„Ako dakle vaskrsnuste s Hristom,“ kaže apostol, „težite za onim što je gore, gdje Hristos sjedi s desne strane Bogu. Mislite o onome što je gore, a ne što je na Zemlji.“ Srce je tvrđava čovekovog bića. Iz njega izvire život ili smrt. Dokle god mu srce nije očišćeno, čovek nije dostojan da uzima bilo kakvo učešće u Crkvi sa svetima. Zar Onaj koji ispituje srca ne zna ko su oni koji uporno ostaju u grehu, ne mareći za spasenje svoje duše? Zar nema svedoka koji znaju i za najveće tajne skrivene u srcu svakog pojedinca? Bila sam primorana da slušam reči koje su pojedinci govorili ženama i devojkama - reči laskanja, reči koje obmanjuju i zaluduju. Sve to koristi sotona u svojoj težnji da uništi duše. Neki od vas su možda u tom svojstvu bili njegovi agenti; ukoliko je tako, moraćete sa tim da se suočite na dan Božjeg suda. O takvima anđeo kaže: „Oni se u svom srcu nikada nisu predali Bogu. Hristos nije u njima. U njima nema istine. Njeno mesto u njihovom srcu zauzimaju: greh, prevara i laž. U Reč Božju takvi uopšte ne veruju niti žive po njoj.“

Sadašnja sotonina aktivnost u delovanju na srca pojedinaca, na crkve i narode, trebalo bi da zaprepasti i trgne svakog ko proučava proročanstva. Kraj je sve bliže. Naše skupštine treba da se probude. Neka svaki pojedini član u svom srcu oseti stvarno uticaj sile Božje koja osvedočava, i tada ćemo videti duboko delovanje Duha Božjeg. Oproštenje greha nije jedini rezultat Hristove smrti. Tu nemerljivu žrtvu On je podneo ne samo da bi greh bio uklonjen; nego i da bi ljudska priroda bila obnovljena, vraćena u svoju prvobitnu lepotu, ponovo podignuta iz svoje uniženosti i udostojena da se vrati u Božju prisutnost.

Svoju veru mi treba da pokažemo delima. Veću zabrinutost treba da pokažemo u težnji da se Duh Hristov u što većoj meri ispolji među nama; jer upravo od toga zavisi snaga Crkve. Sotona ulaže najveće napore da razjedini i međusobno udalji Božju decu. O, kako malo ljubavi imamo - istinske ljubavi prema Bogu i jedni prema drugima! Ako Reč Božja i Duh istine borave u našem srcu, to će nas odvojiti od ovog sveta. Nepromenjiva načela istine povezuju srce sa srcem, i snaga te jedinstvenosti biće srazmerna meri blagodati i istine koju posedujemo. Bilo bi dobro da svaki

od nas što češće stane pred ogledalo Božjeg moralnog zakona i u njemu vidi odraz Božjeg karaktera. Pazimo brižljivo da ne zanemarimo znake opasnosti i upozorenja data u Njegovoj Reči. Ako ne obratimo pažnju na ove opomene i ako se ne savladaju postojeći nedostaci karaktera, ti nedostaci savladaće one koji ih imaju, i oni će pasti u zabludu, otpadništvo i otvoreni greh. Um koji se nije oplemenio i uzdigao do najvišeg kriterijuma u veri vremenom će izgubiti silu da sačuva i ono što je svojevremeno zadobio. „Koji misli da stoji, neka se čuva da ne padne.“ „A vi dakle, ljubazni, znajući unaprijed, čuvajte se da prevarom bezakonika ne budete odvedeni s njima i ne otpadnete od svoje postojanosti; nego napredujte u blagodati i u poznanju Gospoda našega i Spasa Isusa Hrista.“

Pripadnike svoga izabranog naroda u ovim poslednjim danima Bog je učinio čuvarima svog zakona, i oni će uvek morati da obavljaju neprijatne dužnosti. „Znam tvoja djela,“ kaže Svedok verni i istiniti, „i trud tvoj, i trpljenje tvoje, i da ne možeš snositi zlih, i provjerio si one koji govore da su apostoli a nisu, i našao si ih lažne; i podnio si mnogo, i trpljenje imaš, i za ime moje trudio si se, i nisi sustao.“ Neophodna je velika revnost i neprekidna borba da bi se zlo držalo što dalje od naših skupština. Mora se sprovoditi stroga i potpuno nepristrasna disciplina; jer će neki koji imaju samo obličje pobožnosti nastojati da potkopaju veru neopreznih, radeći potajno da uzdignu i istaknu sebe.

Gospod Isus je na Maslinskoj gori jasno rekao: „a što će se bezakonje umnožiti, ohladnijeće ljubav mnogih.“ On to govori o onima koji su pali sa visokog stupnja svoje nekadašnje duhovnosti. Neka ove reči sa svom svojom ozbiljnošću i prodornom snagom božanskog ispitivanja dopru do našeg srca. Gde je ona revnost i ona posvećenost Bogu koja bi odgovarala uzvišenosti istine koju ispovedamo? Ljubav prema svetu, ljubav prema nekom omiljenom grehu odvratila je srca od ljubavi prema molitvi i od razmišljanja o onome što je sveto i uzvišeno. Održavaju se formalno uobičajeni verski obredi; ali gde je ljubav prema Hristu? Duhovnost izumire. Zar da se to duhovno mrtvilo i to žalosno opadanje vere i dalje nastavi? Zar da plamičak u žišku istine jedva treperi i da se ugasi u mraku zato što se ne dopunjava uljem Hristove milosti?

Želja mi je da svaki propovednik i svaki naš radnik sagledaju sve ovo u onakvoj svetlosti kako je to meni bilo pokazano. Precenjivanje samoga sebe i zadovoljstvo sopstvenim duhovnim stanjem uništavaju duhovni život. Sopstveno „ja“ se uzdiže; o sebi i svome „ja“ najviše se govori. O, kada bi to bedno „ja“ već jednom umrlo! Govoreći o sebi, apostol Pavle naglašava: „Svaki dan umireme.“ Kada ta gordost, hvalisava uobraženost, i to zadovoljstvo svojom ličnom pravdom obuzmu dušu, onda u njoj više zaista nema mesta za Isusa. Njemu se daje podređeno mesto, a sopstveno „ja“ postaje sve značajnije dok ne ispuni ceo hram duše. To je razlog što Gospod može tako malo da učini za nas. Kada bi On potpomogao naše napore, dok smo u takvom duhovnom stanju, čovek bi - iako je samo oruđe u Božjim rukama - svu slavu i zasluge pripisao svojoj veštini, mudrosti i sposobnosti, hvališući se kao onaj farisej u jerusalimskom hramu: „Postim dvaput u sedmici, dajem desetak od svega što imam.“ Kada bi sopstveno „ja“ bilo skriveno u Hristu, ono ne bi tako često izbijalo na površinu. Hoćemo li da se više posvetimo praktičnoj pobožnosti, a daleko manje mehaničkim formalnostima?

Sluge Hristove treba da žive kao da su stalno pred Njegovim očima i pred očima anđela. Oni treba da razumeju zahteve i potrebe našeg vremena, pripremajući se da im dosledno i odgovore. Svoje napade sotona stalno izvodi na nove i neočekivane načine, i zašto onda da služitelji u Božjem narodu budu neefikasni? Zašto da ijedna njihova prirodna sposobnost ostane nerazvijena? Pred nama je veliki zadatak koji treba da se izvrši, a ukoliko naponi u ostvarivanju istog nisu usklađeni, razlog tome je samoljublje i sebično isticanje svoga „ja.“ Hristov nalog možemo

izvršavati uspešno i skladno samo ako pažljivo nastojimo da na ono što radimo ne stavljamo pečat svoje ličnosti. „Zbijte svoje redove,“ rekao je anđeo, „zbijte svoje redove.“

Sve vas koji radite u svetoj službi najusrdnije pozivam da se u svojim izlaganjima više zadržavate na praktičnoj religiji. Kako se retko vide istinska savesnost, iskrena žalost duše i duboko osvedočenje o grehu! To je zato što među nama nema dubokog delovanja Božjeg Duha. Naš Spasitelj predstavlja one lestve iz Jakovljevog sna, koje stoje na zemlji, a vrhom dopiru do najviših nebesa. Ovo nam jasno ukazuje na jedini put predviđen za naše spasavanje. Konačno spaseni na kraju biće samo oni koji se tako čvrsto drže Isusa kao svake od prečaga na tim lestvama. Za vernike Hristos je mudrost i pravda, posvećenje i iskupljenje. Neka niko ne uobražava da je lako pobediti neprijatelja bez ikakvih napora sa svoje strane. Gledati natrag, dok se uspinjemo tim lestvama, znači dobiti vrtoglavicu; izgubiti oslonac i propasti. Malo je onih koji shvataju da je u zadobijanju pobeđe neophodna neprekidna borba. Njihova istrajnost popušta, i zbog toga postaju sebični i počinju da ugađaju sebi. Oni gube iz vida činjenicu da je duhovna budnost toliko bitna. Usrdnost u ljudskim naporima oni ne unose u svoj hrišćanski život.

Neki koji misle da stoje čvrsto samo zato što imaju istinu, ali ne takvu kakva je ona u Isusu, doživeće strašan pad. Trenutna nepažnja može dušu da uvali u nepovratnu propast. Jedan greh, ako mu se popusti, vodi u drugi, a drugi priprema put trećem, i to se tako nastavlja. Kao verni Božji glasnici, moramo se stalno moliti da nas On podržava svojom silom. Ako i najmanje zastranimo sa staze dužnosti, u opasnosti smo da nastavimo putem greha koji se završava neizbežnom propašću. Za svakoga od nas postoji nada, ali samo na jedan način: a to je da se nerazdvojno vežemo za Hrista, boreći se svim silama da postignemo savršenstvo Njegovog karaktera.

Religija koja olako uzima greh, ističući samo ljubav Božju prema grešniku bez obzira na njegova dela, samo ga ohrabruje u uverenju da će ga Bog primiti, iako i dalje nastavlja da čini ono što zna da je greh. To čine i neki koji tvrde da veruju u sadašnju istinu. Istina se ne unosi u svakodnevni život, i to je razlog što ona nema sile da osvedoči i obrati dušu.

Bog mi je pokazao da istina onakva kakva je u Isusu nikada nije unesena u svakodnevni život nekih u Kaliforniji. Oni nemaju religiju Biblije. Nikada nisu bili obraćeni; i, ukoliko istina koju su primili ne posveti njihovo srce, oni će biti sabrani i svezani u snopove zajedno sa kukoljem; jer ne donose grozdove dragocenog ploda čime bi pokazali da su loze na Živom Čokotu.

„Tražite Gospoda dok se može naći, prizivajte Ga dok je blizu. Neka bezbožnik ostavi svoj put, i nepravednik misli svoje; i neka se vrati ka Gospodu i smilovaće se na njih i k Bogu našem jer prašta mnogo.“ Život mnogih pokazuje da oni ne održavaju stalnu i živu povezanost sa Bogom. Povodeći se za okolnostima, oni se u duhu i životu poistovećuju sa ostalim svetom. Oni u stvari nemaju nikakvog dela sa Hristom. Željni zabava i uživanja, oni su puni sebičnih ideja, planova, nada i ambicija. Dok tvrde da služe Bogu, oni u stvari služe neprijatelju. Oni se nalaze u ropskim lancima svoga gospodara a to su lanci koje su sami izabrali pristavši da budu dobrovoljni robovi sotone.

Lažna ideja koju mnogi zastupaju da je svako ograničavanje dece štetno, upropašćuje hiljade i hiljade njih. Ukoliko budno ne bdijete nad svojom decom, sotona će sigurno zaposesti njihov um i njihove misli. Ne dopuštajte da se druže s nevernicima. Odvojte ih od takvog društva. Odvajajući se i sami od takvih, pokažite im da ste na Gospodnjoj strani.

Hoće li oni koji tvrde da su deca Najvišega uzdizati kriterijum istine, ne samo dok se nalaze na našim sastancima nego i za sve vreme svog života? Zar nećete da budete na strani Gospodnjoj služeći Mu svim težnjama svog srca? Ako, slično sinovima Izrailjevim, nastavite sa kršenjem

Božjih izričitih zahteva, sigurno je da vas neće mimoći Njegova pravedna osuda i kazna; ali ako odbacite greh i pokažete živu veru, primićete najbogatije blagoslove neba.

Bazel, Švajcarska, 1. mart, 1887.

Razborito služenje Bogu

„Da date tijelo svoje u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše razborito služenje Bogu.“*

U vreme starozavetnog Izrailja sveštenici su kritički ispitivali i pregledali svaku životinju koja je bila dovedena da se prinese na žrtvu. Ukoliko bi otkrili i najmanji nedostatak, životinja nije bila primljena; jer je Gospod izričito zapovedio da žrtva treba da bude „bez mane.“ Mi treba da svoje telo predamo Bogu kao živu žrtvu, i zar onda ne treba da se trudimo da naša žrtva bude što savršenija? Bog nam je dao sva uputstva neophodna za našu fizičku, umnu i moralnu dobrobit; stoga je dužnost svakog od nas da svoje životne navike uskladi sa božanskim merilom u svim pojedinostima. Možemo li Gospodu ugoditi bilo čim izuzev najboljeg što možemo ponuditi? „Ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim,“ traži On. Ako Ga zaista ljubite svim svojim srcem, želećete da Mu na najbolji način služite u svom životu, trudeći se da sve sile svoga bića uskladite sa zakonima koji će vaše sposobnosti učiniti još efikasnijima u izvršavanju Njegove volje.

Svaka sposobnost našeg bića data nam je u cilju da bismo svoju službu našem Tvorcu učinili što prihvatljivijom za Njega. Pošto smo, padom u greh, izopačili Božje darove i svoje sposobnosti prodali knezu tame, Hristos nas je iskupio od toga svojom dragocenom krvlju. „Hristos za sve umrije, da oni koji žive ne žive više sebi, nego Onome koji umrije za njih.“ Ne povodite se za običajima ovog sveta. „I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnovljenjem uma svojega.“

Utjecaji sveta

Draga sestro G, srce mi je duboko ganuto ljubavlju i saosećanjem prema tebi. Sadašnje duhovno stanje u tvojoj porodici nesumnjivo je posledica pogrešnih ideja kojima se rukovodiš, i tome još uvek nije kraj. Ti ne uviđaš opasnost koja ti pretila od tako prisnog druženja sa tvojim srodnicima. Oni imaju daleko veći uticaj na tebe i tvoju porodicu nego ti na njih. To što su ti oni srodnici nimalo ne umanjuje činjenicu da su oni prestupnici svetog Božjeg zakona i da predstavljaju veliku smetnju tvom duhovnom dobru. Svojim životom oni isto tako vređaju Boga kao i svi oni koji odbijaju svetlost i istinu, ne prihvatajući ni najočevidnije dokaze u prilog tome. Štetni utjecaji druženja s njima deluju pogubno na tvoj um i utiču na tvoje sadašnje ponašanje. Bog je učinio sve da nam mogućnost spasenja stavi na dohvata ruke, ali nam istu nipošto ne nameće protiv naše volje. U svojoj Reči On nam je izložio uslove, i mi svim srcem i umom moramo marljivo i zainteresovano proučavati da te uslove saznamo, kako ne bismo učinili neku grešku i izgubili pravo na nebeske dvorove.

* Prema engleskom prevodu.

Ne možemo u isto vreme služiti i Bogu i ovom svetu. Svoju ljubav i osećanja ne smemo usredsrediti na svoje srodnike u ovom svetu, koji ne žele da upoznaju istinu. Možemo se na svaki način, truditi da naša svetlost blista dok se družimo s njima; ali naše reči, ponašanje, običaji i praksa ne smeju se ni u kom slučaju prilagođavati njihovim idejama i običajima. U svakom našem druženju i razgovoru s njima mi moramo isticati istinu. Ako to nismo u stanju da činimo, onda je za našu duhovnost utoliko bolje ukoliko se manje družimo s njima. Ako izaberemo društvo takvih pod čijim uticajem zaboravljamo na visoke zahteve Gospodnje, onda se sami izlažemo iskušenju a naša moralna odbrana postaje isuviše slaba da bi se tome uspešno oduprla. Mi tada primamo duh i prihvatamo ideje onih sa kojima se družimo, dok svete i neprolazne istine postaju za nas manje značajne od ideja i nazora naših prijatelja. Ukratko rečeno, izlažemo se delovanju upravo onog kvasca koji neprijatelj svega što je ispravno i dobro želi da nam podmetne.

Mladi su takvim uticajima mnogo podložniji nego stariji. Lica koja posmatraju, glasovi koje slušaju, mesta koja posećuju, prijatelji s kojima se družu i knjige koje čitaju - sve to ostavlja jak uticaj na njihov um. Značaj društva koje biramo za sebe a posebno za svoju decu i za ovaj i za budući život, nije moguće preceniti.

Prve godine života značajnije su od bilo kog drugog perioda u životu. Tada se odlučno polazi ili u dobrom ili u pogrešnom pravcu. S jedne strane, mogu se steći navike površnosti i lakomislenosti; s druge strane, može se steći solidno, dragoceno znanje neophodno za praktičan život, može se steći znanje o Bogu i naučiti kako se pravilno razvijaju sposobnosti koje nam je Bog poverio. Najznačajnije i najbitnije za naše sadašnje i večno dobro je poznavanje božanske istine kako je otkrivena u Reči Božjoj.

Živimo u vremenu kada se sve ono što je lažno i površno uzdiže iznad onoga što je stvarno, prirodno i trajno. Um se mora osloboditi svega što bi moglo da ga usmeri u pogrešnom pravcu i ne sme se opterećivati beskorisnim izmišljotinama koje ne potpomažu jačanje umnih sposobnosti. Misli poprimaju karakter onoga čime hranimo svoj um. Vreme posvećeno nepotrebim i beznačajnim izmišljotinama bolje je da provedemo u pobožnom razmišljanju o čudesnim tajnama u planu spasenja i da sve svoje Bogom dane snage upotrebimo na proučavanje puteva Gospodnjih, kako se naše noge ne bi spoticale po mračnoj planini neverovanja ili zastranile sa puta svetosti koji je neizmernom žrtvom poravnjen za iskupljenike Gospodnje. Snaga uma i suštinski bitno znanje predstavljaju dobitak koji se ne može meriti ni ofirskim zlatom. Njihova cena nadmašuje vrednost zlata i srebra. Takvo obrazovanje mladi najčešće ne biraju. Oni se povode za svojim željama, pretpostavkama i sklonostima i sami odlučuju šta im se svila a šta ne; ali ako roditelji imaju pravilnu predstavu o Bogu, istini i društvu u kojem treba da se kreću njihova deca, oni će osetiti svoju Bogom danu odgovornost da neiskusne noge mladih učvršćuju na pravom putu, znajući da će požnjeti samo ono što su posejali.

Kada bi moj glas mogao da dopre do roditelja u svim krajevima sveta, upozorila bi ih da ne popuštaju željama svoje dece u izboru njihovih drugova i prijatelja. Roditelji često gube iz vida činjenicu da mladi mnogo lakše primaju štetne i rlave uticaje nego božanske; zato im treba birati društvo koje će vršiti najpovoljniji uticaj za njihovo uzdizanje u blagodati i istini otkrivenoj u Reči Božjoj. Ako se deca i mladi družu sa onima koji govore samo o beznačajnim, ovozemaljskim stvarima, i njihov um će ostati na istom nivou. Slušajući kako se načela vere ismejavaju a naša vera omalovažava, kako se lukavo dobacuju primedbe i zamerke na račun istine, to se učvršćuje u njihovom umu i utiče na formiranje njihovog karaktera. Ako su njihove misli potpuno obuzete čitanjem romana, bili oni istiniti ili izmišljeni, u njima neće biti mesta za korisne

informacije i naučno znanje kojim bi trebalo da se bave. Kakvu pustoš u umu mladih ostavlja ta bolesna sklonost ka čitanju besmislenih romana! Kako to uništava načela iskrenosti i prave pobožnosti, koja sačinjavaju temelj pravilno razvijenog karaktera. To je slično otrovu koji se polako i neopaženo unosi u organizam, čije će se gorke posledice pokazati pre ili kasnije. Pogrešan utisak ostavljen na dušu u mladosti predstavlja pečat otisnut ne na nestalnom pesku, nego na tvrdoj steni.

Društvo vaše dece i mladih takvo je da ih odvaja od svakog uticaja koji bi mogao da ih zaustavi na tom pogrešnom putu i navede da raskinu sa svojim po zdravlje toliko štetnim navikama. Oni su vrlo nestrpljivi ako sve ne ide onako kako oni žele. Hrišćanski saveti njima su odvrtni. Oni se nalaze na putu koji vodi u propast, i svaki pokušaj da se preusmere u suprotnom pravcu, izaziva u njihovom srcu najgora osećanja. Oni su proizvod nesrećnih okolnosti. Formiranje tih ranih veza delovalo je tako nepovoljno na njihovo versko shvatanje i uticalo na njih presudno na svakom njihovom sledećem koraku. Nastojte da svojoj deci i mladima obezbedite što povoljniju okolinu; jer će društvo za koje se opredele, načela koja usvoje i navike koje steknu, dovesti u pitanje njihovu korisnost u ovom životu i njihove buduće, večne interese, i to neminovno. Sklonostima svoje dece i mladih, roditelji ne treba da popuštaju, nego treba da idu jasno označenim putem dužnosti koji je Bog odredio, obuzdavajući ih u blagosti i odvrćući ih, čvrsto i odlučno ali sa ljubavlju, od njihovih rđavih želja, i usmeravajući ih, uz najusrdnije napore i s molitvom u srcu što dalje od sveta, na put koji vodi u nebo. Ne dozvolite deci i mladima da, povodeći se za svojim ličnim sklonostima, biraju široke staze koje ih tako primamljivo privlače sa svih strana, ali koje odvođe s pravog puta. Neka se ne izlažu tako velikom riziku kao oni koji nisu svesni opasnosti koja im pretila, a nestrpljivo odbacuju svako upozorenje i svaki savet.

Pišem ti ovako, sestro moja, zato što vidim u kakvoj se opasnosti nalaziš. Dok mnogi koji ti laskaju uživajući tvoje gostoprimstvo ne žele da učestvuju u blagoslovu davanja dobrih saveta, ja moram da ti ukažem na opasnost koju ti ne uviđaš a koja ozbiljno ugrožava tvoje sadašnje i večne interese. Približujemo se burnim vremenima, i neophodno je da preispitamo prave temelje naše vere. Pretraživati Knjigu zakona potrebnije je nego ikad da bismo se osvedočili da li naše pravo na besmrtno nasleđe zaista ima onova.

Naš narod je dugo smatran isuviše beznačajnim da bi mu se pridavala neka pažnja; ali doći će do promene. Hrišćanski svet je preplavljen pokretima koji će neizbežno dovesti do toga da narod koji drži Božje zapovesti bude zapaženije istaknut. Istine Reči Božje stalno se zamenjuju teorijom i lažnim učenjima ljudskog porekla. Pojavljuju se pokreti koji imaju za cilj da porobe savest onih koji zaista hoće da budu verni Bogu. Zakonodavne vlasti u svojim odlukama biće protiv naroda Božjeg. Svaka duša biće stavljena na probu. O, kada bismo se kao narod, pre svega sami „umudrili na spasenje“ (2. Tim. 3,15) da tu mudrost primerom i poukom možemo preneti i na svoju decu! Svako tvrđenje naše vere biće podvrgnuto kritičkom ispitivanju, i ukoliko ne budemo potpuno utvrđeni i ojačani temeljnim proučavanjem Biblije bićemo zbunjeni i zavedeni mudrovanjem velikih ljudi ovog sveta.

Svet je potpuno obuzet poslovima, uznemiren i opredeljen za propast. Zlo se željno i revnosno prihvata kao pravda, zabluda kao istina, greh kao svetost. Mrak pokriva zemlju, i duboka tama narode. I zar narod Božji sme da spava u ovakvom vremenu? Zar oni koji drže istinu treba da ćute kao paralisani? Nevernici govore da bi oni bili daleko pobožniji i usrdniji kada bi ispovedali ono u šta hrišćani tvrde da veruju. Ako zaista verujemo da se kraj svemu približio, kakvi treba onda da budemo „u svetom življenju i pobožnosti.“

Svaka duša koja zaista veruje u istinu pokazuje to i odgovarajućim delima. Svi treba da

budu što usrdniji i nepokolebljiviji u svojim naporima da pridobijaju duše za Hrista. Kada se istina duboko ukoreni u njihovoj duši, oni će prirodno težiti da je usade i u savest drugih. Istina se predugo drži u spoljnom predvorju. Unesite je u unutrašnjost hrama svoje duše, postavite je na presto svog srca i dopustite joj da u potpunosti kontroliše vaš život. Reč Božju treba stalno proučavati i slušati, onda će srce naći spokojstvo, mir i pravu radost, a sve naše težnje biće usmerene prema nebu; ali ako se istina drži odvojeno od života, u spoljnom predvorju, srce ne može da bude zagrejano živim žarom Božje ljubavi i dobrote.

Mnogi Hristovu religiju čuvaju u rezervi za izvesne dane i neke posebne prilike, dok je u ostalo vreme odlažu u stranu i potpuno zanemaruju. Postojano načelo istine nije predviđeno za nekoliko časova subotnog dana i za nekoliko dela milosrđa, nego treba da se unese u srce i da oplemeni i posveti karakter. Kada bi čovek ma i za trenutak mogao da bude siguran bez naročite svetlosti i snage koju samo nebo može dati, onda bi mogao i bez istine sadržane u Reči Božjoj. Biblija, čista i sveta Božja Reč mora da bude njegov savetnik i vodič, vladajuća sila u njegovom životu. Ona nam stalno predočava svoje pouke ukoliko smo spremni da je primimo u svoje srce.

Avram je bio Božji miljenik. Govoreći o njemu, Gospod naglašava: „Jer znam da će zapovijediti sinovima svojim i domu svojem nakon sebe da se drže puteva Gospodnjih i da čine što je pravo i dobro.“ Bog je cenio Avrama i pohvalio ga zato što je negovao veru u svom domaćinstvu i svim članovima svoje porodice ulio u dušu strah Gospodnji. Zato je sam Gospod naglasio: „Jer znam da će zapovijediti” - to znači da on nikada neće izneveriti sveto poverenje koje mu je dato, da neće slušati nikoga osim Boga; postoji zakon, i Avram će ga držati, nikakva slepa ljubav neće baciti svoju senku na njegovo osećanje pravde niti će se isprečiti između Boga i duša njegove dece; takva vrsta popuštanja svojoj deci, koja je u stvari najveća svirepost, neće Avrama navesti da odstupi od Boga.

I roditelji i deca jednako pripadaju Bogu i dužni su da Mu se pokoravaju. U upravljanju svojom porodicom Avram je osećanju ljubavi pridružio i autoritet. U Božjoj Reči data su nam pravila kojima treba da se rukovodimo. Ta pravila predstavljaju kriterijum od koga ne možemo odstupiti ako želimo da idemo putem Gospodnjim. Božja volja je iznad svega drugog. Pitanje na koje treba da odgovorimo nije: Šta rade drugi? Šta će o meni misliti moji srodnici? Ili šta će oni o meni govoriti ako nastavim takvim putem? Nego: Šta kaže Gospod? Istinski srećni mogu biti i roditelji i deca jedino ako se u potpunosti drže puta Gospodnjeg.

Zahvalna sam Gospodu što imaš plemenite sinove koji se trude da idu putevima Gospodnjim; ali se nadam da ćeš i ti jasnije prepoznati put svoje dužnosti u pogledu izbora njihovog društva. Od toga zavisi da li ćeš napredovati u duhovnom pogledu ili ćeš ostati pravi patuljak u svom verskom životu. Diktatu savesti moraš se pokoravati strogo, čak i onda kada to izgleda veoma teško; to će ti pomoći da zadobiješ moralnu snagu i konačnu pobedu. Dužnost često predstavlja težak krst koji moramo poneti. Molitve i zahvalnosti Bogu najčešće se ne upućuju bez teške borbe. Samoodricanje i krst nalaze se upravo na putu kojim moramo nastaviti ako želimo da stignemo do kapija grada Božjeg. Sam Isus je, prošavši tim putem, i nas poveo istim; hoćemo li da nastavimo za Njim?

Moramo sarađivati s Bogom, ne samo radi našeg spasenja, nego isto tako i u svemu što možemo da učinimo na spasavanju drugih. Tako postajemo sudeonici u velikom planu iskupljenja i stičemo pravo na učešće u večnoj i od svega pretežnijoj slavi. Bog te poziva da na svom životnom putu trčiš ka postavljenom cilju, „k daru gornjega zvanja Božijega u Hristu Isusu.“ Gospod neka te blagoslovi, to je moja molitva. Ali imaj uvek na umu činjenicu da ujedinjena s Hristom možeš biti samo ukoliko saraluješ s Njim. Ako svakog dana ne saralujemo sa Hristom i

ne učestvujemo u Njegovom duhu, sva naša pobožnost i naše verske dužnosti svode se samo na naše lične interese. Interesovanje za duše i za spasenje drugih ima za cilj da podari širinu, dubinu i stabilnost hrišćanskom karakteru.

Gospod dolazi. Približujemo se domu, i treba da budemo znatno više nadahnuti nebeskom atmosferom; tada ćemo se sve više poistovećivati sa našim Spasiteljem u svim Njegovim planovima. Stalno treba da se uzdižemo, da bi duhovno mogli da uzdignemo i druge i da budemo plodni u dobrim delima.

Potrebe naših ustanova

S vremena na vreme osećam se pokrenuta Duhom Gospodnjim da objavim Svedočanstva u pogledu neophodnosti da se u našim ustanovama i raznim drugim granama dela zapošljavaju upravo najtalentovaniji i najsposobniji. Nekada se nije posvećivalo dovoljno brige i pažnje da se obezbede najbolje sposobnosti za svaku granu našeg dela. Oni koji se prihvate odgovornosti moraju biti ljudi obrazovani i osposobljeni za rad, ljudi koje Bog može poučavati i počastvovati mudrošću i razumom, kao što je počastvovao Danila. To moraju biti ljudi mislioci, ljudi koji nose pečat Božjeg odobravanja i koji stalno napreduju u svetosti, u moralnom dostojanstvu i u razumevanju svog posla. To moraju da budu ljudi molitve, ljudi koji mogu da se popnu na goru i da vide slavu Božju i dostojanstvo nebeskih bića kojima

Bog poverava njihove zadatke. Tada će, kao i Mojsije u svoje vreme, sledeći primer koji im je pokazan na gori, biti spremni da oprezno biraju i u delo uvode najbolje talente koji se mogu naći. Ako su to ljudi koji poseduju posvećen um, koji napreduju u sticanju znanja i slušajući glas Božji nastoje da uhvate svaki zrak nebeske svetlosti, oni će - slično Suncu koje ne skreće sa svog određenog puta - nastaviti da se razvijaju u mudrosti i u milosti pred Bogom.

Izdavačka delatnost je značajna grana dela Božjeg, i svi koji saraduju u toj delatnosti treba da osećaju da je delo Bogom određeno i da je celo nebo zainteresovano za to. Naročito oni čiji glas se čuje u rukovođenju tom delatnošću treba da imaju svestrano i posvećeno rasuđivanje. U nedostatku promišljenosti i poslovne taktičnosti, oni ne smeju rasipati Gospodnji novac; niti pak ograničavati rad prihvatanjem skučenih planova i poveravanjem tog posla ljudima ograničenih sposobnosti.

Više puta mi je bilo pokazano da svim našim ustanovama treba da rukovode ljudi koji su naklonjeni duhovnosti i koji u svoj način upravljanja ne mešaju svoje lične nesavršene ideje i planove. Taj posao se ne sme poveriti ljudima koji će mešati sveto sa običnim, koji delo Božje spuštaju na nivo običnih zemaljskih poslova i smatraju da njim mogu upravljati isto onako kao što upravljaju svojim ovozemaljskim poslovima. Dokle god u našim ustanovama ne saraduju ljudi svestranog uma koji su osposobljeni da svoje planove stvaraju u skladu s razvojem dela Božjeg i njegovim uzvišenim obeležjem, uvek će postojati tendencija da se skučava svaki poduhvat koji se tu preduzme, i Bog će biti obeščašćen. O, kada bi se svi koji imaju bilo kakvu odgovornost u delu Božjem uzdigli u višu i svetiju atmosferu u kojoj treba da živi svaki pravi hrišćanin! Kad bi oni bili spremni na to, onda bi se i oni i delo koje zastupaju zaodenuli svetim dostojanstvom i stekli bi poštovanje svih koji rade u delu Božjem.

Među zaposlenima u našim ustanovama ima ljudi koji ne traže Božji savet niti se prilagođavaju istaknutim načelima istine koje je sam Bog postavio u svojoj Reči, i koji zbog toga stalno ispoljavaju očevidne nedostatke u svom karakteru. Kao posledice toga, propusti u ljudskom

rukovođenju ometaju najveće delo koje je ikad bilo povereno smrtnicima; da su nebeska pravila bila rukovodeći principi, rukovođenje delom u svim njegovim granama bilo bi znatno savršenije.

Oni koji se nalaze na vodećim položajima treba da budu ljudi dovoljno oštroumni koji mogu da procene inteligenciju i sposobnost zaposlenih i da ih nagrađuju u srazmeri sa odgovornostima koje nose. Istina je da oni koji su angažovani u delu Božjem ne treba da rade samo za platu koju tu primaju, već radije za čast Božjeg imena, za napredak Njegovog dela i sticanje blaga nepropadljivog. U isto vreme ne možemo očekivati da oni koji su sposobni da tačno, temeljito i savesno obavljaju poslove koji zahtevaju istrajne, mukotrpne i trudoljive napore ne prime veću platu od manje sposobnih radnika. Sposobnosti i talenti radnika moraju se pravilno oceniti. Oni koji ne cene kvalitetan rad i prave sposobnosti ne treba da rukovode našim ustanovama, jer bi svojim uticajem samo ograničavali delo, spuštajući ga na niži nivo.

Da bismo našim ustanovama obezbedili uspeh i napredak u skladu sa onim što Bog od njih očekuje, onda nesmanjenom revnovanju i duhovnoj usrdnosti treba da dodamo mnogo više ozbiljnosti i usrdnosti u molitvi. Da bi se u delu Božjem zaposlili radnici sa odgovarajućim kvalifikacijama, to će možda iziskivati veće izdatke u finansijskim sredstvima, ali će se to na kraju pokazati kao ekonomičnije; jer iako je bitno da se štednja primenjuje gde god je to moguće, na kraju će se ipak pokazati da je štednja zapošljavanjem onih koji pristaju na nižu platu ali čiji i radni učinak odgovara upravo takvoj plati, u stvari samo gubitak. Delo Božje biće usporeno, i omalovaženo. Braćo moja, vi možete da štedite koliko god vam je volja u svojim ličnim poslovima - u podizanju svojih kuća, u izboru svoje garderobe, u snabdevanju porodice prehrambenim namirnicama i u svojim opštim izdacima; ali nemojte svoju štednju primenjivati u delu Božjem na takav način da učestvovanje u istom sprečavate moralno dostojnim i zaista sposobnim ljudima.

Na olimpijskim igrama na koje apostol Pavle skreće našu pažnju, od onih koji su učestvovali u trkama tražena je najtemeljnija priprema. Da bi stekli neophodnu snagu i kondiciju, oni su mesecima redovno uvežbavani pod rukovodstvom raznih stručnjaka za fizičko vaspitanje. Njihova ishrana bila je ograničena samo na ono što je bilo neophodno da svoje telo održe u najpovoljnijoj kondiciji, a odeća im je bila podešena tako da im svaki organ i svaki mišić u svom pokretu budu potpuno slobodni. Ako su oni koji učestvuju u takmičenju za slavu i počasti ovoga sveta obavezni da se podvrgavaju tako strogoj disciplini da bi u tome uspeli, koliko je neophodnije da oni koji su angažovani u delu Gospodnjem budu potpuno disciplinovani i pripremljeni da bi to radili sa uspehom! Njihove pripreme treba da budu utoliko svestranije a njihovi naponi u samoodricanju i samopožrtvovanosti utoliko veći i usrdniji od napora ovozemaljskih takmičara koliko je nebesko uzvišenije i vrednije od zemaljskog. I um i mišiće treba privikavati na marljive i istrajne napore. Put ka istinskom uspehu nije lak niti se njime putuje carskim kočijama, nego je surovo vrletan i prepun prepreka koje se mogu savladati samo istrajnim naporima.

Braćo moja, mi nismo uložili ni polovinu neophodne pažnje i brige da onima koji bi mogli da se prihvate dela predočimo od kolikog je značaja da se za taj rad pripreme i okvalifikuju. Ukoliko svoje sposobnosti u cilju usavršavanja ne podvrgnu neophodnoj disciplini, oni će uvek da rade samo nesavršeno; ali ako budu poučavani pod nadzorom mudrih i posvećenih učitelja i vođeni svetim Božjim Duhom oni će biti osposobljeni ne samo da sami postupaju pravilno, promišljeno i dobro, nego da pravilno usmeravaju i ostale svoje saradnike. Zato se moraju stalno učiti kako da u poslu, kojim se bave budu što razboritiji. Niko od radnika ne bi smeo lagodno i mirno da ostaje u neaktivnosti; naprotiv svi treba da se trude da se i duhovno i intelektualno uzdignu i oplemene, kako u nedostatku istinske razboritosti ne bi propustili da shvate uzvišeni

karakter dela, spuštajući ga na niski nivo svojih ograničenih merila.

Pokazano mi je da u knjigovodstvu mnogih ustanova i oblasti u našem delu postoje veliki nedostaci. Knjigovodstvo je uvek bilo i uvek će biti značajan deo posla u našim ustanovama; i svi oni su eksperti u toj struci veoma su potrebni u svim našim institucijama i u svim granama misionorskog rada. Da bi se ova dužnost obavljala korektno i blagovremeno, bez uznemirenosti i preopterećivanja, neophodno je studiozno proučavanje tog predmeta; ali je obrazovanje i stručno osposobljavanje lica neophodnih za taj posao bilo sramno zapostavljeno. Sramota je dozvoliti da se delo takvog obima kao što je naše vodi na tako nesavršen i neispravan način. Bog zahteva što je moguće savršeniji rad od ljudskih bića. Obavljati ovaj posao na drugačiji način znači nanositi sramotu svetosti istine i njenom Autoru. Pokazano mi je da među radnicima u našim ustanovama, ukoliko se ne potčine Božjem autoritetu neće biti harmonije ni jedinstva u radu. Ako se svi pokoravaju Njegovim uputstvima, sam Gospod je među nama kao nevidljivi Zapovednik; ali mora da postoji takođe i vidljivi starešina koji se boji Boga. Gospod nikada neće prihvatiti grupu nemarnih, bezbožnih i buntovnički nastrojenih radnika; niti će pristati da napred, u plemenitije visine i sigurne pobede vodi one koji su samovoljni i neposlušni. Duhovno uzdizanje jednog hrišćanina pokazuje da Hristos vlada u Njegovom srcu. Srce koje On ispunjava svojim mirom, radošću i blagoslovenim plodovima svoje ljubavi postaje Njegov hram i Njegov presto. „Vi ste prijatelji moji,“ kaže Hristos, „ako tvorite što vam ja zapovijedam.“

Naše ustanove ni izdaleka nisu ono što bi Bog želeo da one budu, zato što mnogi koji u njima rade ne održavaju prisnu zajednicu s Njim. Oni se u duhovnom pogledu uopšte ne razvijaju. Pošto ne uče stalno od Isusa, oni ne mogu da postaju svakog dana sve korisniji i sve delotvorniji. Kada bi Mu se prisnije približili tražeći Njegovu pomoć, i On bi se približio njima; bio bi im savetnik u svemu, dajući im, kao i nekada Danilu, svoju nebesku mudrost i razum u svemu.

Pokazano mi je pre mnogo godina da mnogi od našeg naroda znatno zaostaju u sticanju onog znanja kojim bi se okvalifikovali za poverljive položaje u Božjem delu. Svaki član Crkve dužan je da uloži određene napore da bi se stalno osposobljavao u radu za Učitelja. Svakome je u Božijem planu određen njegov zadatak, prema njegovim sposobnostima. Čak i sada, u jedanaestom času, treba da ljude koji imaju sposobnosti za rad budimo i podstičemo da se školuju i obrazuju u tom pravcu, da bi, kada se nadu na poverljivim položajima, poukom i primerom mogli da poučavaju one sa kojima dolaze u dodir.

Neki iz sebičnog slavljublja zadržavaju za sebe znanje koje bi mogli da prenesu i na druge. Drugi ne žele da se opterećuju poučavanjem bilo koga. Iako bi upravo to moglo da bude najbolje delo koje bi mogli da učine za Hrista. „Vi ste svetlost svijetu,“ kaže On; i zato nastojmo da svojom svetlošću zaista svetlimo svima koji su oko nas.

Da smo poslušali sve na šta nam je Gospod ukazivao u pogledu ovih pitanja, naše ustanove bi danas bile u znatno višem i povoljnijem položaju. Ali odgovorni ljudi bili su zadovoljni i sa malim dostignućima, ne ulažući krajnje napore da razviju sve svoje umne, moralne i fizičke sposobnosti. Oni nisu uviđali da to Bog traži od njih, niti su shvatali da je Hristos umro i zato da bi oni mogli da učestvuju upravo u tom delu. Zbog takvog stava, oni su daleko zaostali iza onoga što su po svojoj inteligenciji i svojim sposobnostima da misle i oplemenjuju, mogli da budu. Mogli su stalnim napredovanjem u znanju i vrlinama da postanu jaki u Gospodu. Ali oni su propustili da to učine. Neka se sada svaki od njih prihvati zadatak, u čvrstoj odluci da nadoknade propušteno. Sadašnja potreba dela nije što veći broj radnika, nego što sposobniji i što posvećeniji radnici.

Naše ustanove u Batl Kriku

Zla koja proističu iz koncentracije tako mnogobrojnih dužnosti i ustanova u Batl Kriku, uopšte nisu mala. Opasnosti su utoliko brojnije što neposvećeni elementi jedva čekaju neku promenu da bi se svim svojim silama stavili na stranu zla. Kada bi svi oni koji rade u našim ustanovama bili pobožni i duhovno orijentisani, oslanjajući se na Boga više nego na sebe i svoj sud, duhovnog napretka bilo bi znatno više nego što sada vidimo. Ali dokle god je među nama toliki nedostatak smernog poverenja i potpune zavisnosti od Boga, ne možemo biti sigurni ni u šta. Danas su najviše potrebni ljudi koji su kršteni Svetim Duhom - ljudi koji žive jednako po volji Božjoj kao Enoh. Nisu nam potrebni ljudi tako uskih duhovnih vidika koji delo ograničavaju umesto da ga proširuju, i koji se drže parole: „Religija je religija; a posao je posao.“ Neophodni su nam ljudi dalekovidni, ljudi koji mogu da prozru situaciju i da procene od uzroka do posledica.

Koledž

Nastavnici u našem koledžu treba da budu ljudi i žene uravnoteženog uma, jakog moralnog uticaja, ljudi koji znaju da sa drugima postupaju mudro i razborito, i koji poseduju pravi misionarski duh. Kada bi svi oni bili ovakvi, teret odgovornosti koji sada pada na predsednika bio bi olakšan, i opasnost da se on prevremeno iscrpi i uništi, bila bi otklonjena. Ali upravo ta mudrost nedostaje.

Nije poželjno da iznos školarine bude suviše mali. To bi trebalo da odgovara stvarnim troškovima, čak i kada koledž ne bi primao tolike priloge od donatora. Oni koji zaista cene preimućstva koja se ovde stiču biće spremni i na vanredne troškove da bi ta preimućstva obezbedili svojoj deci. Veći deo onih koji bi bili navedeni da ovamo dođu samo zbog niske školarine, nisu ni od kakve koristi ni za ostale studente niti za Crkvu. Ukoliko je broj studenata veći, utoliko je potrebno više veštine, taktičnosti i budnosti u cilju njihovog nadzora i pravilnog rukovođenja.

Kada je naš koledž počeo sa radom, u izdavačkoj kući *Pregled i Glasnik* osnovan je jedan fond u cilju potpomaganja onih koji žele da se obrazuju, a nemaju sredstva neophodna za to. Studentima koji su dobili pomoć iz tog fonda to je u startu pomoglo da zarade novac i da dobijeni iznos vrate, kako bi i drugi mogli da se koriste njime.

I sad bi trebalo obezbediti sličan fond iz kojeg bi se novac mogao pozajmiti siromašnima ali dostojnim studentima koji žele da se pripreme za misionarski rad. Među njima ima sposobnih mladića koji bi mogli dobro da posluže u delu, ali očekuju da ih u tome potpognemo. Kada su pojedini od takvih suviše siromašni da bi se mogli školovati u našem koledžu, skupštine iz kojih potiču trebalo bi da troškove za njihovo školovanje smatraju svojim preimućstvom i da ih rado podmiruju. Mladima treba jasno staviti do znanja da, koliko god je to moguće, sami treba da podmiruju troškove svoga školovanja. Ono što se malo plati, malo se i ceni; ono što se plati približno svojoj pravoj vrednosti i ceniće se srazmerno plaćenju ceni. Ali skupštine u raznim krajevima treba da osećaju svojom ozbiljnom odgovornošću da mlade pa i starije iz svojih redova školuju za angažovanje u misionarskim naporima. Kada se među njima nađu pojedinci čija duhovnost obećava da bi mogli postati korisni radnici, ali nisu u mogućnosti da se sami školuju,

njihove lokalne skupštine dužne su da ih pošalju u koledž da bi tu stekli obrazovanje i razvoj neophodan u tom pozivu.

Kvalifikacije vodećih ljudi u delu

U životu i nazorima ljudi koji sada rade u našim značajnim ustanovama treba da dođe do korenite i potpune reforme. Oni imaju neke dragocene karakterne osobine, dok im druge tužno nedostaju. Njihov karakter treba da bude drugačije oblikovan - da bude sličan karakteru Hristovom. Moraju uvek imati na umu činjenicu da još nisu postigli savršenstvo, da njihov rad na izgradnji karaktera nije završen. Kada budu spremni da, sledeći verno svaki zrak Bogom dane svetlosti, upoređuju svoj život i karakter sa životom Hristovim, uvideće u čemu su propustili da odgovore zahtevima Božjeg svetog zakona i težiće da budu savršeni u svom uskom delokrugu kao što je Bog nebeski savršen u svom beskrajnom delokrugu. Da su ti ljudi shvatili značaj ovoga, njihovo duhovno stanje bi danas bilo daleko bolje i bili bi znatno bolje osposobljeni za poverljive položaje na kojima se nalaze. U toku ovih časova milosti koji nam još preostaju oni treba da teže usavršavanju svog karaktera. Oni svakog dana moraju da uče od Hrista. U vezu sa delom Božjim oni su dovedeni, ne zato što su savršeni, nepogrešivi i bez mane i nedostataka, nego i pored svih tih nedostataka. Bog od njih s pravom očekuje da dokle god su povezani sa Njegovim delom stalno prate život svog Velikog Uzora i uče kako da Ga slede.

Isus je svojim javnim radom povezo Jovana, Petra i Judu sa sobom i učinio ih svojim saradnicima; ali oni su u isto vreme morali stalno da se uče od Njega. Iz Njegovog božanskog učenja stalno su morali da izvlače pouke kako da ispravljaju svoje pogrešne ideje i svoje varljive zaključke o tome što sačinjava hrišćanski karakter. Jovan i Petar nisu bili savršeni, ali su koristili svaku priliku da se nečemu nauče. Petar nije naučio da bude nepoverljiv i podozriv prema samom sebi sve dok se, savladan iskušenjem đavola, nije odrekao svoga Gospoda. Juda je imao iste mogućnosti da se kao i ostali učenici stalno uči od Hrista, ali on to nije cenio. On je Hristove pouke samo slušao, ali ih nije izvršavao. Posledice toga pokazale su se u njegovom izdajstvu svoga Gospoda.

Ljudi koje je Bog doveo u vezu sa svojim ustanovama ne smeju misliti da im, samo zato što se nalaze na odgovornim položajima, nije potrebno nikakvo popravljavanje niti usavršavanje. Ako se smatraju uglednim i odgovornim ljudima, čuvarima najsvetijih istina koje su ikada poverene smrtnicima, oni treba da se stave u položaj učenika. Nikada ne smeju biti uobraženi i potpuno zadovoljni sopstvenim stanjem. Oni uvek moraju imati na umu činjenicu da poslovi kojima se bave imaju sveto obeležje. Anđeli Božji spremni su da im pomognu, i oni stalno moraju da budu pod uticajem nebeske svetlosti, inače za delo neće biti pogodniji od nevernika.

Kada bi se karakter ljudi povezanih sa uredom izdavačke kuće u Batl Kriku promenio tako da njihov uticaj blagotvorno deluje na druge, izgledi bi bili daleko povoljniji. Ma šta zaposleni u ovim ustanovama mislili o svojim sposobnostima, ja s razlogom izjavljujem da se mnogi od njih moraju znatno popraviti, ako žele da se zaista udostoje svoje dužnosti. Oni se možda osećaju merodavnim da daju savete drugima, ali njima samima je neophodan savet Onoga koji je nepogrešiv u svojoj mudrosti. Veliki i značajni interesi izlažu se opasnosti i usmeravaju pogrešnim putem zbog njihovih nakaradnih shvatanja. Kada bi svi oni bili dublje svesni svoga neznanja i manje se oslanjali na sebe, još bi mogli da se od svog velikog Učitelja nauče krotosti i smernosti srca. Bog posmatra sve što se događa u uredu izdavačke delatnosti. Reči: „Ti si Bog, koji vidi,“

treba uvek imati na umu. Svaki nosilac odgovornosti u uredu treba da bude učtiv i ljubazan prema svima. Stalno osećanje Hristovog prisustva svuda i na svakom mestu sprečilo bi svako ugrožavanje prava drugih što je u svetu toliko uobičajena i svakodnevna praksa, ali u Božjim očima veoma odvratna. Ljubav Hristova mora da se ugradi u život svih radnika u bilo kojoj grani delatnosti, da bi bili ispravni ne samo u interesu dela, nego i u svojim međusobnim odnosima.

Najpretežnji vam je zadatak, braćo moja, da sačuvate mir i Božji blagoslov u svom srcu. Tada ćete taj blagoslov unositi i u svoj dom, odbaciti svoju sklonost kritikovanju i prekomerno iziskivanje od drugih, i dozvoliti da prevlada duh prijatnog raspoloženja i ljubaznosti. Tada ćete prijatnu atmosferu koja vlada u vašem domu unositi sobom i u ured, a nebeski mir obuzimaće vam i srce i dušu. Gde god je Hristova ljubav vladajuće načelo tu postoji i saosećanje i nežni obzir prema drugima. Razvijati u sebi karakter sličan Hristovom najplemenitij je i najuzvišeniji zadatak kojem možete da se posvetite, braćo moja.

Prema onome što mi je pokazano, svi koji rukovode našim ustanovama uvek moraju imati na umu činjenicu da iznad svakoga od njih postoji glavni nadzornik, a to je Bog nebeski. U svim poslovnim transakcijama u svakoj grani dela treba se rukovoditi strogim poštenjem. U održavanju reda mora se primenjivati čvrstina; ali se čvrstini moraju pripojiti i vrline, kao što su: saosećanje, milost i strpljenje. Pravda ima sestru bliznakinju, a to je ljubav. Te dve osobine uvek treba da budu jedna pored druge. Biblija treba da bude naš vod. Misлити da u nevolji i životnim problemima može naći boljeg savetnika i vodu nego što je Reč Božja, najveća je zabluda u kojoj čovek može da se nade. Ta blagoslovena Reč uvek mora da bude žižak našoj nozi. Njena načela moraju se primenjivati u svakodnevnom životu.

Sastanci saveta i upravnih odbora

Oni koji sačinjavaju naše savete treba svakodnevno da sede kod nogu Hristovih i da se u Njegovoj školi uče krotosti i smernosti srca. Pošto su i sami samo slabi i pogrešivi ljudi, treba da gaje osećanje ljubaznosti i saosećanja prema onima koji su u nekoj zabludi. Oni nisu spremni da postupaju pravedno, da ljube milost i da ispoljavaju pravu učtivost koja je bila obeležje života Hristovog, sve dok ne uvide neophodnost potpunog jedinstva s Njim. Ti ljudi kojima je dato takvo poverenje uvek treba da imaju na umu činjenicu da se nalaze pred božanskim očima, da kao ograničeni ljudi u stvaranju i sprovođenju svojih planova mogu da učine i grešku, ukoliko stalno ne održavaju prisnu vezu s Bogom trudeći se da uklone svaki nedostatak iz svog karaktera. Oni se moraju pridržavati božanskog kriterijuma.

Svi koji učestvuju na sastancima saveta i izvršnih odbora treba najusrdnije da se mole za mudrost odozgo. Na svakom takvom sastanku treba da se oseća preobražavajući uticaj Hristove milosti. Onda će uticaj Hristovog Duha na srca prisutnih pravilno usmeriti njihov rad. On će stišati uskomešana i bučna reagoivanja i razagnati nes vete uticaje svetovnosti zbog kojih ljudi ispoljavaju takvu zajedljivost, kritičko raspoloženje, zapovednički duh i spremnost da optužuju.

Na početku takvih sastanaka izgovaraju se nekoliko reči formalne molitve; ali to srca prisutnih ne dovodi u harmoniju s Bogom posredstvom najusrdnije i vapijuće molitve koja se upućuje u živoj veri, u poniznosti i pokajničkom duhu. Ako se članovi ovih odbora kao ljudi od poverenja, odvoje od Boga, koji je izvor mudrosti i snage, oni u odnosu sa svojim bližnjima ne mogu da sačuvaju onu uzvišenu čestitost duše koju Bog zahteva. Bez božanske mudrosti u svaku odluku koju donesu, biće utkan njihov sopstveni duh. Ukoliko ti ljudi ne održavaju neprekidnu vezu sa

Bogom u molitvi, sotona će sigurno biti jedan od učesnika na njihovim savetovanjima i znaće da iskoristi njihovu neposvećenost. Donosiće se nepravedne odluke, jer tu Bog ne može da predse- dava. Da bi se donosile pravilne odluke, Hristov Duh mora da bude vladajuća sila koja upravlja i srcem i umom.

Prizivajte Gospoda najusrdnije da bude prisutan na svakom vašem savetovanju. Kada osećate Njegovo prisustvo na svojim sastancima svaku odluku razmatraćete savesno i uz molitvu. Svaka nenačelna pobuda biće potisnuta, a ispravnost biće obeležje svake vaše odluke, i u manjim i u velikim pitanjima. Prvo u molitvi tražite savet od Gospoda, to je neophodno da biste u međusobnom savetovanju uvažavali mišljenja jedni drugih.

Stražite budno da zbog nagomilanih životnih aktivnosti ne zanemarite molitvu u trenutku kad vam je najpotrebnija snaga koja se dobija samo molitvom. Postoji opasnost da se preteranim revnovanjem u poslovima pobožnost potpuno potisne iz duše. Veliko je zlo lišiti dušu snage i nebeske mudrosti koje su nam potpuno na dohvat i samo čekaju da ih zatražimo. Prosvetćenost koju samo Bog može dati predstavlja vašu veliku potrebu. Bez te mudrosti niko ne može da se osposobi za pravilno obavljanje svojih životnih poslova.

Od kako je osnovano Udruženje za publikacije, svetlost je davana s vremena na vreme kad god bi se pojavile neke zabune, i Gospod je često izlagao načela kojih treba da se pridržavaju svi radnici. Od samog početka našeg dela, stalno su nam pred očima bile ozbiljne i teške odgovor- nosti koje pritiskaju one koji se nalaze na odgovornim položajima, i molili smo se Gospodu po tri do pet puta dnevno za nebesku mudrost, da bismo znali čuvati svete interese dela Božjeg i Njegovog izabranog naroda.

Zanemariti savete Gospodnje u svojim odborima i osloniti se samo na ljudsku mudrost, bila bi najveća ludost. Nalazeći se na tako povoljnim položajima, vi u posebnom smislu predstavljate svetlost svetlu. Treba da osećate najusrdniju želju za neprekidnim održavanjem povezanosti sa Bogom, koji je izvor prave mudrosti, svetlosti i znanja, kako biste mogli da budete kanali za protok te Njegove svetlosti. Razmotriti treba veoma značajne interese koji se odnose na napredak i širenje dela sadašnje istine. Osposobiti se da donosite pravilne odluke, da stvarate mudre planove i da dajete mudre savete, možete stoga samo ako ste tako povezani sa Onim ko je Izvor prave mudrosti i pravde. Međutim, vi svoje obaveze i odluke koje treba da donosite na takvim zasedanjima uzimate suviše olako. Uobičajeni razgovori, obične primedbe, komentari o tome šta je učinio ovaj ili onaj, veoma često se čuju na tim tako značajnim sastancima. Vi morate imati na umu da je večni Bog svedok svega što se događa na tim skupovima. Oko Svemogućega koji sve vidi i zna odmerava svaku vašu odluku, upoređujući je sa svojim svetim zakonom, svojim velikim merilom pravde. Oni koji se nalaze u položaju savetnika treba da budu ljudi vere i molitve, ljudi pobožni i potpuno slobodni od sebičnosti, ljudi koji se ne usuđuju da se oslone na svoju ljudsku mudrost, ljudi koji se najusrdnije mole za svetlost da bi i poslove koji im se povere obavili na najbolji mogući način.

Svetovna politika

Politika koju u vođenju svojih poslova prihvataju svetovni ljudi nije ono što treba da prihvate i sprovede ljudi zaposleni u našim ustanovama. Takva sebično sračunata politika nije nebeskog, nego ovozemaljskog porekla. Maksima „Cilj opravdava sredstvo“ vodeće je pravilo u ovom svetu i ima svoje tragove u svim oblastima ljudske delatnosti. To ima odlučujući uticaj na

sve slojeve društva, u velikim nacionalnim savetima i svuda gde Hristov Duh nije vladajuće načelo. Razboritost, opreznost, taktičnost i veštinu treba da neguju svi koji su povezani sa našom izdavačkom delatnošću kao i svi koji služe u koledžu i sanatorijumu. Ali zakoni pravde i pravičnosti ne smeju se potiskivati u stranu i niko ne sme smatrati ispravnim nastojanje da uspeh i napredak obezbeđuje samo onoj grani dela u kojoj on saraduje, bez ikakvog obzira na ostale grane delatnosti. Interese svih treba strogo čuvati tako da prava nijedne od njih ne bi bila ugrožena. U ovom svetu bog trgovine suviše često je bog obmane i pronevere; ali sa onima koji saraduju u delu Gospodnjem ne sme da bude tako. Standardi ovog sveta ne smeju da budu merilo za one koji se bave svetim interesima. Kada su mi bili prikazani prizori suda, knjige u kojima su zapisana ljudska dela otkrivaju činjenicu da postupci nekih koji rade u našim ustanovama i grade se pobožni odgovaraju merilima ovog sveta ali ni izdaleka nisu u skladu sa strogim propisima Božjeg velikog merila pravde. Odnosi ljudi u njihovom postupanju sa drugima, posebno onih koji rade u delu Božjem, otkriveni su mi u potpunosti. Videla sam da ne bi smelo biti nikakvog poslovnog nadmudrivanja među braćom koja predstavljaju značajne ustanove, možda različite po svom obeležju, ali su grane istog dela. Oni uvek treba da ispoljavaju plemenit i nesebičan duh, sličan duhu Hristovom. Duh lakomstva i gramžljivosti ne sme da nade mesta u njihovom međusobnom poslovanju. Interese dela Božjeg oni ne smeju potpomagati nijednim postupkom koji je u suprotnosti sa duhom i karakterom Hristovim. Sebičan način postupanja jednog brata izazvaće iste sklonosti i kod drugih, dok duh darežljivosti i istinske dobrote budi te iste sklonosti i kod druge strane, a to je naročito ugodno našem nebeskom Ocu.

Svetovnu politiku u načinu poslovanja ne treba pogrešno mešati sa zdravim rasuđivanjem, iako se to veoma često pogrešno čini. Takav način poslovanja je svojevrsna sebičnost, u bilo čemu se ispoljavao. Razboritost i zdravo rasuđivanje nikada nisu skućeni u svom delovanju. Čovek koji se rukovodi zdravim rasuđivanjem ima svestrane pojmove i ne usredsređuje se samo na jedan predmet. On izloženo posmatra sa svih tačaka gledišta. Svetovna politika u vođenju poslova ima ograničen vidik, i vidi samo najbliži predmet, ne zapažajući ciljeve koji su udaljeniji. Budno se samo traži prilika da se izvuče određena korist. Oni koji se u svojim poslovima rukovode svetovnom politikom podižu svoju gradevinu vadeći temelj ispod kuće drugih. Svaka gradevina da bi mogla da opstane mora da se gradi na zdravim temeljima

Honorari od knjiga

Umni radnici poseduju svoj Bogom dani kapital. Rezultati njihovog rada pripadaju Bogu, a ne čoveku. Ako radnik svom poslodavcu savesno posvećuje vreme za koje je plaćen, onda mu poslodavac ne može postavljati nikakve naknadne zahteve. I ukoliko takav radnik, svojom marljivošću i racionalnim korišćenjem svog vremena, pripremi drugo delo vredno objavljivanja, onda on ima pravo da to upotrebi na način koji će po njegovom mišljenju najbolje poslužiti delu Božjem. Ako on ne traži ništa sem skromnog honorara, onda je učinio dobro delo za one koji se bave štampanjem i širenjem knjiga, i od njega ne treba tražiti ni očekivati ništa više. Članove odbora za publikacije Bog ne smatra odgovornima za savest drugih. Oni ne smeju uporno nastojati da ljudima silom nametnu svoje uslove.

Autori su Bogu odgovorni za način na koji upotrebljavaju svoja sredstva. Potreba za novcem pojavljivaće se sa svih strana. Otvaraće se nova polja misionarskog rada, a to iziskuje velike finansijske izdatke. Oni kojima je Bog poverio talente treba da iste umnožavaju u skladu sa

svojim sposobnostima jer na taj način daju svoj doprinos uspehu dela. Kada članovi Izvršnog odbora smatraju da svi prihodi od naših verskih knjiga pripadaju Udruženju za publikacije, a da se autori, pošto im se plati vreme provedeno u pisanju knjiga i ostali izdaci, moraju odreći svakog udela u stečenom profitu, oni preuzimaju na sebe zadatak koji ne mogu da izvrše. Autorima tih knjiga su interesi dela Božjeg u srcu isto toliko koliko i članovima Izvršnog odbora. Neki od njih saraduju u ovom delu od samog njegovog nastanka.

Pokazano mi je da ima materijalno siromašnih ljudi čiji je jedini način zarade njihov umni rad; postoje takođe i ljudi koji s našim ustanovama saraduju samo poslovno ali koji u duhovnom pogledu ne napreduju niti se koriste poukama koje Bog s vremena na vreme daje u pogledu rukovođenja tim ustanovama. Oni u svoj način poslovanja nisu ugradili načelo prave vere ni duh Hristov. Stoga Udruženje za publikacije ne sme postati sila koja sve kontroliše i gospodari nad svima. Moraju se poštovati i uvažavati i talenti i prava svakog pojedinca. Kada bi se rezultati svih ličnih talenata i njihovih ostvarenja uložili samo u Udruženje za publikacije, bili bi zapostavljeni i oštećeni drugi značajni interesi dela.

Bog je svakom pojedincu dao njegov posao. Nekima je dao talente u novcu i uticaju; i oni kojima su interesi dela Božjeg u srcu razumeće Njegov glas kako im govori šta treba da učine. I oni će se osećati dužnim da finansijski poguraju tamo gde vide da je to najpotrebnije.

Pokazano mi je više puta da se prema bratu H postupalo preoštro i neplemenito od kako je počeo da radi u Batl Kriku. Teško mi je veoma što moram da iznesem razlog za takvo postupanje s njim, a razlog je u tome što je došao kao stranac i materijalno siromašan. Zbog toga što je bio siromašan, stavljen je u neprijatan položaj i on se zbog svog siromaštva stalno osećao podređenim. Ljudi povezani s našim ustanovama smatrali su da mogu da mu nametnu svoje uslove za rad, i on se nalazio u veoma neprijatnom položaju. U njegovom životu bilo je žalosnih poglavlja koja nisu morala biti takva da su braća postupila s njim ljubavnije i u pravom Hristovom duhu. Delo Božje uvek mora da bude slobodno i od najmanje senke nepravde, i postupak ni sa jednim radnikom ne bi smeo ni najmanje da podseća na škrtarenje ili tlačenje.

Gospod vodi brigu o interesima svakog pojedinca. On je uvek naklonjen siromašnima. U srcu gotovo svih koji su na neki način vezani za delo Božje postoji čudan nedostatak ljubavi slične Hristovoj. Svojoj braći, bilo gde da se nalaze, želim da kažem: Negujte ljubav Hristovu! Ona iz duše hrišćanina treba da izvire poput planinskih brzaka koji, osvežavajući i ulepšavajući sve oko sebe, unose radost, mir i vedrinu u njegov lični život i u život drugih. „Jer nijedan od nas ne živi sebi.“ Ako se pokaže i najmanje tlačenje siromašnih i nepravedno postupanje s njima, bilo u malom ili velikom, Bog će tlačitelje smatrati odgovornima.

Ne pokušavajte da postavljate nepravedno nedolične uslove starešini J ili profesoru H niti bilo kom intelektualnom radniku. Ne prisiljavajte ih da prihvate uslove onih koji ne znaju šta znači pisati knjige. Ti ljudi imaju svoju savest i za kapital koji im je Bogom poveren, i način na koji će ga upotrebiti, odgovorni su samo Njemu. Vi ne možete i ne smete da budete njihova savest. Njihovo je preimućstvo da novac koji zarađuju napornim umnim radom ulože onda i na ono na šta ih Duh Božji pokrene.

Moja braća moraju imati na umu da delo Božje ne predstavljaju samo Izdavačke kuće u Batl Kriku i ostale ustanove smeštene u tom gradu. Niko ne zna bolje od brata J kako je naša izdavačka delatnost stvarana u tom mestu. On je u izdavačkoj delatnosti radio od samog njenog nastanka - kad je bila pritisnuta siromaštvom - kad je hrana na našim stolovima jedva zadovoljavala prirodne potrebe, jer smo - da bi naš list mogao da izlazi - morali da se odričemo mnogo čega u jelu, u odevanju i u našim platama. To je tada zaista bilo neophodno, i oni koji su prošli

kroz to iskustvo biće spremni da ponovo učine isto pod sličnim okolnostima.

Onima koji u tim nevoljama nemaju nikakvog iskustva, nego su u delo stupili danas kada ono cveta i napreduje, zaista ne priliči da od veterana ovog dela zahtevaju da prihvati uslove u kojima oni vide samo nepravdu. Brat J voli delo Božje i uložiće sigurno svoja sredstva u cilju napretka istog, gde god uvidi da je to neophodno. Zato ovaj zadatak primanja i ulaganja novca prepustite onima kojima to pripada - ljudima kojima je Bog poverio talente uticaja, ugleda i sposobnosti. Oni pred Bogom snose odgovornost za to. Ni Udruženje za publikacije niti pak njegovi vodeći ljudi ne treba niti mogu da budu pristavi ovih naših pisaca.

Ako Izvršni odbor ostvari svoju nameru da braći H i J nametne svoje uslove, zar ovi autori neće ostati osvedočeni da im je učinjena nepravda? Zar se pred njima neće otvoriti vrata iskušenju koje može ozbiljno da ugrozi bratsku ljubav i toliko neophodnu slogu u radu? Kada bi vodeći ljudi prigrabili sav profit ostvaren štampanjem ovih knjiga, to ne samo da ne bi bilo dobro za delo, nego bi donelo čitav niz zala kobnih za Izdavačko udruženje. To bi još više podstaklo duh netolerancije, koji se već ispoljava u izvesnoj meri na njihovim savetovanjima. Sotona želi i silno nastoji da razumom ljudi koji su povezani sa objavljivanjem svete poruke Božje istine, zavlada duh skučenosti i uobraženosti, koji Bog nikada ne može da odobri.

Ista načela koja važe za rad u našim ustanovama u Batl Kriku važe isto tako i u svim poljima i oblastima našeg rada. Ovde dajem izvod iz jednog pisma koje sam napisala bratu K 8. novembra 1880:

„Pred radnicima se otvara široko polje rada, ali mnogi se udalju-ju od jednostavnosti dela. Sada je vreme da se radi i to po savetu Božje mudrosti. Ako dozvoliš da se neposvećena lica povežu sa radom u misijama i subotnoj školi, rad će postati samo forma. Radnici u svakoj grani delatnosti moraju težiti da budu štedljivi, i da u Hristovoj jednostavnosti iznalaze najuspešnji način dopiranja do ljudskog srca.“

„Izlažemo se opasnosti da širenjem teritorije otpočinjemo više poduhvata nego što smo u mogućnosti i da održimo. Postoji opasnost da neke značajne grane dela zanemarimo poklanjajući prekomernu pažnju drugim granama. Prihvatiti se mnogih zadataka od kojih nijedan ne može da se izvrši valjano i do kraja, znači neuspeh u planiranju. Mi moramo ići napred, ali se ne smemo toliko udaljiti od jednostavnosti dela da nam postane nemoguće održati sve započeto, a da za održavanje svega toga ne žrtvujemo naše najbolje radnike. Život i zdravlje radnika ne smeju se zanemariti!“

„Iako put koji nam Bog u svom providenju otvori uvek treba rado da prihvatimo, ipak ne planirajmo više od onoga što uspešno možemo i da ostvarimo. Moramo čuvati i pojačavati interesovanje koje je već probudeno za naše postojeće ustanove.“ „Dok proširujemo planove i otvaramo nova polja rada, moramo imati u vidu izbor i obučavanje radnika koji treba da rade na privođenju novih duša sadašnjoj istini. Naše mlade propovednike treba hrabriti da se odlučno prihvataju dela nastavljajući isto u jednostavnosti i energično. Čudno je kako se malo pažnje i i ohrabrenja upućuje našim mladim propovednicima. Ipak neki od njih srcem prijanjaju na posao i sve čega se prihvate rade s nesebičnim interesovanjem.“

„U odnosu prema radnicima bili oni skromni ili ugledni, ne sme da bude skučenosti i nepoštenja. Trudimo se da što više ispoljavamo Hristove vrline, a što manje sebičnost. Oštru kritiku treba potpuno odbaciti. Ljubav, saosećanje i sažaljenje treba da neguje svaki radnik. Duhovni napredak kao narod nećemo postići sve dok se Isus potpuno ne useli u naše srce, i dok se naše sopstveno „ja“ u potpunosti ne potčini Njemu. Preklinjem te, brate moj, da sve radiš kao Gospodu, ne stvarajući previše planova, nego nastojeći da sve što preduzimaš bude učinjeno tako

obazrivo i potpuno da bi moglo da opstane.“

Hrišćanski uticaj u domu i skupštini

Dragi brate i sestro L, veoma sam zabrinuta zbog vas. Ono što vam najviše nedostaje to je Hristov Duh i milost Božja koja preobražava srce. Vi treba da se učite smernosti i krotosti srca u školi Hristovoj. Vi ne uvidate koliko vam nedostaje duboka, unutrašnja pobožnost, i živite u teškoj samoobmani. Odlazete odluku koju bi za vaše dobro i za dobro drugih trebalo da donesete bez odlaganja. Od svakog pojedinca Bog traži da izvrši svoju dužnost. On traži celo srce, nepodeljena osećanja. On nije zadovoljan s tim da samo ispovedamo istinu i veru u Gospoda Isusa Hrista, a da pri tom ne donosimo rod. Ovaj zahtev važi jednako za male i za velike, učene ili neučne, bogate ili siromašne.

Od svakoga se s pravom traži da radi prema sposobnostima koje mu je Bog dao. Svako mora verno da obavlja svoju službu ako želi da mu savest ostane čista i da ne izlaže opasnosti svoju dušu. Neka niko ne dozvoli da izgubi spasenje. Imajte na umu reči koje Hristos upućuje svojim sledbenicima: „Vi ste svetlost svijetu.“ Od onih koji znaju put Bog očekuje da ga pokažu i drugima. On je poverio ljudima blago svoje istine. Mi treba da pokažemo da zaista imamo veru i poverenje u Boga. Unutrašnja milost blagodati Božje pokazaće se u spoljašnjim delima. Duh koji ispoljavamo pokazuje drugima da smo učili u školi Hristovoj i da se ugledamo na primer koji nam je On ostavio. Potrebno je da u svom srcu budemo slobodni od uzvišenosti i sujete, da ne mislimo samo o sebi i svojim. Trebalo bi da svaki pojedinac neprekidno teži da bude blagoslov za druge. Bog vidi naše skromne napore i oni su veoma dragoceni u Njegovim očima. Vama je i jednom i drugom neophodna pobožnost u porodici, slatko zadovoljstvo i smirenost, bez iznalaženja tuđih grešaka, čudljivosti, ruženja ili ljutitosti. Neka ljubavnost, ljubav i dobrota budu pravila u vašem domu. Svaki onaj ko ne dopušta da svetlost istine obasjava njegov dom, obeščašćuje svoga Spasitelja.

Istina, onakva kakva je u Isusu, utiče mnogo na onoga ko je primi, i ne samo na njega nego i na sve koji dolaze u sferu njegovog uticaja. Istinski obraćena duša neprekidno prima svetlost odozgo a Hristos je u njoj „izvor vode žive koja teče u život vječni.“ Mogu ljudi lažno da prikazuju i tumače reči, pobude i dela takvog hrišćanina; on to ne uzima na um, zbog mnogo većih interesa koji su u pitanju. On ne gleda na sadašnjost; ne teži razmetljivo za ovozemaljskom slavom ni pohvalom od strane ljudi. Njegovo nadanje je u nebu; i on ide pravo, očiju upravljenih samo na Isusa. On zastupa pravdu zato što je to pravo i zato što će samo oni koji tvore pravdu ući u carstvo nebesko. On je blag i smeran i želi samo da usreći druge. On nikada ne kaže: „Zar sam ja čuvar brata svojega?“ već ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe. U svojim manirima on nikada nije grub i diktator, kao što to čine bezbožnici, već nebesku svetlost kojom je okružen prenosi i na sve oko sebe. On Reč života širi smelo i odlučno kao pravi vojnik krsta Hristovog. Kada zadobije ugled, predrasude protiv njega nestaju, njegova pobožnost se priznaje, a njegova Biblijska načela uvažavaju se i poštuju.

Tako biva sa svakim kada se istinski obrati. On donosi dragocene plodove; u svom svakodnevnom životu, u razgovorima i delima on se ugleda na Hrista; a istina kakva je ona u Isusu prožima celo njegovo biće i on deluje primerno u svojoj porodici, u susedstvu i u Crkvi. Gradeći „svoje spasenje sa strahom i drhtanjem,“ on izgrađuje svoj karakter za večnost. On svetu oko sebe primerom pokazuje dragocenu vrednost načela božanske istine, pokazujući šta istina

znači za život i karakter pravog vernika. Takav i nesvesno daje svoj doprinos u Hristovom uzvišenom delu spasavanja sveta - delu koje svojim karakterom i uticajem dalekosežno potkopava same temelje lažne religije i lažnih učenja.

Osećam se primoranom da vam ovako napišem, znajući da vam braća nikada neće reći sve ovo. Želja mi je da ti i tvoja supruga ne izgubite nebeske dvorove; za koje vredi dati sve na ovom svetu; revnost i energije koje ulažemo treba da budu u srazmeri sa vrednošću cilja kojem težimo. Večni život je zaista vredan najistrajnijih i najenumornijih napora.

Gospod želi da vi i članovi vaše porodice budete hrišćani u pravom smislu te reči i da svojim karakterom pokažete posvećujuću silu istine. Vaša dela će izdržati proveravanje na dan suda samo ako izgradite takav karakter. Ako bi vaša dela takva kakva su sad bila izložena ognju poslednjeg dana, pokazala bi se kao drva, slama i seno i izgorela bi. Nemojte misliti da je ovo rečeno prestrogo; to je istina. U svim vašim postupcima do izražaja najviše dolazi vaše lično „ja.“ Jeste li voljni da se uzdignete na viši moralni nivo? To će biti kao da učite prva načela koja sačinjavaju hrišćanski karakter. Hristos je rekao apostolu Petru: „A ti, kad se obratiš, utvrđuj braću svoju.“ I vi se, isto tako, prvo morate obratiti da bi vaš duhovni rad bio prihvatljiv za Gospoda.

Brate moj, ti bi, ukoliko to zaista želiš, mogao da postaneš jak i postojan u Bogu. Svoje Bogom poverene talente i sposobnosti ti bi mogao da posvetiš Njegovoj službi. Ali ako se u potpunosti ne predaš Hristu, tvoja sposobnost pretvoriće se u opasnost i za tebe samog i za druge, navodeći ih da zastrane s puta istine i da se udalje od Hrista.

Za članove naše Crkve u treba zaista mnogo da se učini. Oni treba da znatno više revnuju za Hrista, da budu ponizniji, strpljiviji, ljubazniji, spremniji da uče - sličniji Hristu u svakom pogledu. Svojim životom i karakterom oni svetu treba da pokažu posvećujuću silu Božje milosti. Bog neće dozvoliti da ti svojim primerom i rečima budeš prepreka ovom značajnom delu. Hoćeš li da saraduješ sa Isusom? Hoćeš li da budeš veran svom Spasitelju koji te je otkupio? Hoćeš li da okreneš leđa svemu što je od sporednijeg značaja? Moraš se krstiti u većoj veri i većoj bratskoj ljubavi. Treba da znatno više ceniš ono što je večno i neprolazno. Nikada ne mogu da prenaglasim koliko primeru lične pobožnosti i primerima na koje gledamo u Crkvi doprinosi posvećujući uticaj istine na karakter.

Mnogo bogatija duhovna žetva mogla su realizovati u da su tamošnji članovi bili ispravniji pred Bogom, nastojeći da svaki dovede u red svoj lični život, svoje srce i svoj dom. Treba manje govoriti dopuštajući da unutrašnja pobožnost svetli u dobrim delima. Budite ljubazniji, negujte ljubav i plemenitost. Više se molite; više čitajte svoju Bibliju. Budite marljiviji učenici u školi Hristovoj. Tada članovi Crkve neće iznalaziti greške kod svoje braće i sestara; jer je to delo sotonino.

Nadam se da ćeš se ohrabriti i stabilizovati u veri. Delo Božje će sigurno nastaviti da napreduje bez obzira da li ćemo ga mi potpomagati ili ne. Njegov ishod biće pobedonosan; ali pitanje je: da li ćemo mi izaći kao pobednici? Bog neka vam pomogne i jednom i drugom da osetite potrebu dubokog delovanja milosti Božje u vašem srcu. Imajte uvek na umu da vas je Hristos iskupio žrtvujući čak i život svoj. „Niste svoji; jer ste kupljeni skupo. Proslavite, dakle, Boga u tijelu svom i u duši svojoj, koji su u potpunosti svojina Božja.“

Upečatljiv utisak jednog sna

Dragi brate M, prošle noći sanjala sam izuzetno upečatljiv san. Videla sam te na jednom jakom brodu koji je plovio po veoma uzburkanim vodama. Talasi su često prekrivali i sam vrh broga i ti si bio žestoko zapljuskivan vodom. „Napustiću ovaj brod,“ rekao si u jednom trenutku, „jer on tone.“ „Ne,“ rekao je čovek koji se pojavio kao kapetan broda, „ovaj brod plovi u luku; i nikada neće potonuti.“ Ali ti si odgovorio: „Talasi će me preko palube baciti u more i progutaće me. Pošto nisam ni kapetan broda ni njegov pomoćnik, ko brine o meni? Potražiću šansu na onom drugom brodu što se vidi tamo u daljini.“ Kapetan reče: „Neću te pustiti da ideš tamo, jer znam da će se taj brod nasukati na podvodne stene pre nego što stigne do luke.“ Ti si se ispravio i sa velikom samouverenošću naglasio: „Ovaj brod će doživeti brodolom; meni je to tako jasno kao da se već obistinilo.“ Kapetan te pogleda prodornim pogledom i reče odlučno: „Neću ti dopustiti da prelaženjem na onaj brod izgubiš svoj život. Celokupna drvena grada od koje je sačinjen njegov skelet ugrožena je crvotočinom, i njegova čvrstina i privlačnost lažne su. Kada bi imao više znanja, mogao bi da razlikuješ i prepoznaš šta je lažno a šta je istinito, šta je sveto a šta je osuđeno na propast.“

Probudila sam se, ali ovaj san navodi me da ti pišem. Dok sam još bila pod dubokim utiskom nekih pojedinosti iz tog sna, stiglo je pismo u kojem kažeš da si „u velikom iskušenju i nevolji.“ Šta je to, brate M? Zar si ponovo postao meta sotoninih kušanja? Zar Bog dopušta da ponovo dođeš na isto mesto gde si već jednom pao? Hoćeš li ponovo dopustiti da neverstvo obuzme tvoju dušu? Zar ćeš da posrćeš i padaš svaki put, kao nekad sinovi Izrailjevi? Bog neka ti pomogne da se odupreš đavolu, i da iz svakog kušanja svoje vere izađeš jači nego što si bio!

Pazi dobro na svaki svoj pokret. Poravni „staze nogama svojim.“ Zatvaraj vrata neverovanju i neka Bog stalno bude tvoja snaga. Ako se nađeš u neizvesnosti i zbunjenosti, zaustavi se; nipošto ne nastavlaj da se krećeš po mraku. Duboko sam zabrinuta za tvoju dušu. Možda je to poslednje kušanje koje je Bog dozvolio da te snađe. Ne nastavlaj nijednog koraka putem koji bi te sunovratio u propast. Čekaj, i Bog će ti pomoći. Budi strpljiv i svetlost će biti sve jasnija. Ako se prepustiš samo utiscima, izgubićeš svoju dušu, a duša pred Bogom ima zaista veliku vrednost.

Upravo pišem prvu knjigu iz edicije „Veliki sukob,“ i obuzima me osećanje duboke ozbiljnosti dok razmatram ove značajne predmete, kao što su: stvaranje i događaji između Luciferovog i Adamovog pada. Dok pišem, osećam da je Gospod veoma blizu mene, i osećam se duboko uzbuđena razmišljajući o toj borbi od njenog početka pa sve do sadašnjeg vremena. Delovanje sila tame jasno je otkriveno pred mojim očima. Vreme najvećih iskušenja upravo je pred nama; i sotona će prilaziti ljudima u odeći anđela svetlosti, kao što je prišao i Hristu u pustinji kušanja. On će navoditi citate iz Svetih spisa; i ukoliko naš život ne bude skriven s Hristom u Bogu, neprijatelj će sigurno uspeti da nam dušu zatruje neverovanjem.

Vreme je veoma kratko, i sve što treba da se učini, mora se učiniti brzo. Dok anđeli zadržavaju četiri vetra, sotona koristi priliku da zadrži svaku dušu koja nije potpuno utvrđena u istini. Svaka duša biće kušana i proveravana. Svaki nedostatak u karakteru, ako ga ne pobedimo uz pomoć Svetog Božjeg Duha, postaće sigurno sredstvo naše propasti. Više nego ikad osećam koliko je neophodno da naši vernici budu ispunjeni silom Duha istine, jer će sotona da uhvati u svoje zamke svaku dušu koja svoju snagu ne nađe u Bogu. Gospod želi da učini još mnogo toga za nas; i ako mi učinimo ono što je On stavio nama u zadatak, On će naše napore krunisati uspehom.

Svakodnevna neophodnost proučavanja Reči Božje

Oni koji su Bogom pozvani da propovedaju Njegovu Reč i da poučavaju druge, stalno treba da budu učenici. Da bi mogli da budu primer stadi Božjem i da čine dobro svima sa kojima dolaze u dodir, oni moraju stalno da se usavršavaju. Oni koji ne uviđaju važnost napredovanja i stalnog usavršavanja, propuštaju preimućstva da rastu u milosti i u poznanju Hrista Isusa.

Celo nebo zainteresovano je za delo koje se obavlja na ovom svetu i kojim se ljudi i žene pripremaju za budući, besmrtni život. Po velikom Božjem planu ljudskim oruđima data je visoka počast da kao saradnici sa Isusom Hristom rade na spasavanju duša. Reč Božja jasno kaže da znatno preimućstvo učesnicima u tom velikom delu pruža saznanje da je Svemogući na njihovoj strani, pružajući im pomoć u svakom njihovom iskrenom naporu da dostignu najviši stupanj moralnog i duhovnog savršenstva u radu za svog Učitelja. To mogu da dožive u ličnom iskustvu, svi oni koji osećaju da im je potrebna pomoć. Oni delo Božje treba da smatraju uzvišenim i svetim i da Bogu svakog dana prinose darove zahvalnosti za silu Njegove milosti koja ih osposobljava da napreduju u božanskom životu. Radnik uvek treba da ima skromno mišljenje o sebi, imajući na umu mnogobrojne prilike i mogućnosti koje je propustio u nedostatku marljivosti i omalovažavanju dela. Ipak ne treba da se obeshrabruje, već stalno treba da ulaže nove napore da iskupi propušteno vreme.

Ljudi koji su Bogom izabrani da budu Njegovi propovednici treba da se za taj rad pripreme brižljivim preispitivanjem svoga srca i održavanjem prisne veze sa Iskupiteljem sveta. Ako ne ostvaruju uspeh u privođenju duša Hristu to znači da oni sami u svojoj duši nisu ispravni pred Bogom. Uopšteno uzevši, mnogi od onih koji propovedaju Reč Božju drugima u mnogo čemu namerno ostaju u neznanju. Oni se za taj zadatak ne osposobljavaju temeljnim proučavanjem Svetih spisa. Oni ne shvataju važnost istine za ovo vreme, i to je razlog što ta istina za njih nije živa stvarnost. Kad bi se u duši ponizili pred Bogom, kad bi živeli u skladu sa Svetim pismom, u potpunoj poniznosti uma, oni bi daleko jasnije videli božanski Uzor na koji treba da se ugledaju; ali oni svoj pogled ne upravljaju stalno na Začetnika i Svršitelja svoje vere.

Niko ne može biti primoran da popuštanjem sotoninim kušanjima gazi svoju savest i žalosti Svetog Duha. U Reči Božjoj data su mnogobrojna obećanja i uputstva na osnovu kojih svi koji žele mogu da imaju božansku pomoć u svojim stremljenjima da pobede. Ukoliko pred svojim duhovnim očima stalno imaju Isusa, oni će se preobraziti u Njegovo obličje. Oni koji verom stalno ostaju u Hristu dobijaju silu koja njihove napore čini uspešnima. Oni će u svom radu za Učitelja biti sve uspešniji, a blagoslov Božji koji će se pokazati u opštem napretku dela, svedočiće da su oni zaista Hristovi saradnici. Ali ma koliko neko napredovao u duhovnom životu nikada se ne može uzdići do tog nivoa da mu više nije potrebno marljivije istraživanje Svetih spisa; jer se u njima nalaze temeljni dokazi naše vere. Sve tačke učenja, čak i ako su prihvaćene kao istina, treba preispitati u svetlosti zakona i svedočanstva; ako ne mogu da izdrže tu proveru, znači da u njima nema svetlosti.

Veliki plan iskupljenja, kako je otkriven u završnom delu ovih poslednjih dana, treba pažljivo proučavati. Prizore koji se odigravaju u nebeskoj svetinji treba isticati tako upečatljivo da to na srca i um slušalaca ostavi tako snažan utisak da i oni to isto tako ubedljivo mogu da prenose na druge. Svi treba da steknu dublje saznanje o službi pomirenja koja se obavlja u nebeskoj svetinji. Kad se ova velika istina uvidi i shvati, svi oni koji je srcem prihvataju radiće u harmoniji s Hristom na pripremanju vernika za opstanak u veliki dan Božji, i njihovi naponi biće

nagrađeni uspehom. Proučavanjem, pobožnim razmišljanjem i molitvom, pripadnici Božjeg naroda uzdići će se iznad uobičajenih ovozemaljskih misli i osećanja, usklađujući se sa Hristom i Njegovim velikim delom čišćenja nebeske svetinje od narodnih greha. Njihova vera vodiće ih zajedno s Hristom u nebesku svetinju, i vernici na zemlji pažljivo će preispitivati svoj život, upoređujući svoj karakter sa velikim merilom pravde. Oni će uvideti svoje lične nedostatke; videće takođe koliko im je neophodna pomoć Svetog Duha da bi se osposobili za veliko i ozbiljno delo za ovo vreme, koje se stavlja u zadatak Božjim predstavnicima.

„Ako ne jedete tijela Sina Čovječijega,“ kaže Hristos, „i ne pijete krvi Njegove, nećete imati života u sebi. Koji jede moje tijelo i pije moju krv, ima život vječni, i ja ću ga vaskrsnuti u posljednji dan. Jer je tijelo moje pravo jelo i krv moja pravo piće. Koji jede tijelo moje i pije moju krv, ostaje u meni i ja u njemu. Kao što me posla živi Otac, i ja živim Oca radi, i koji jede mene i on će živjeti Mene radi.“ Koliko je onih koji profesionalno propovedajući drugima Reč Božju „jedu“ telo Hristovo i „piju“ Njegovu krv a koliko je njih koji zaista mogu da shvate ovu tajnu? Smisao i tajnu ovoga sam Spasitelj objašnjava u sledećim rečima: „Duh je ono što oživljava; tijelo (tu) ne pomaže ništa.“ „Riječi koje vam ja rekoh: duh su i život su.“ Reč Božja mora da bude utkana u živi karakter onih koji u nju veruju. Životvorna je vera samo ona vera koja istinu prihvata srcem, upijajući je kao zdrav organizam primljenu hranu i poistovećuje se s njom sve dok ona ne postane sastavni deo vernikovog bića i pokretačka sila njegovog života i delovanja. Jevanđelista Jovan samog Hrista naziva Rečju Božjom. On je zakon svoga Oca prihvatio u potpunosti, načela istog primenjivao u svom svakodnevnom životu, ispoljavao njegov duh i pokazao njegovu blagotvornu moć u ljudskom srcu. „Riječ postade tijelo,“ kaže isti apostol, „i useli se u nas puno blagodati i istine; i vidjesmo slavu Njegovu, slavu kao jedinorodnoga od Oca.“ Hristovi sledbenici moraju da budu učesnici u Njegovom iskustvu. Oni se moraju potpuno prilagoditi Božjoj Reči (kao što organizam u potpunosti apsorbuje hranu kojom se hrani). Silom Hristovom, oni se moraju menjati postajući slični Njemu, održavajući Njegove božanske osobine. Oni moraju „jesti“ tijelo i „piti“ krv Sina Božijega, inače u njima neće biti (Njegovog) života. Hristov duh i delo moraju postati duh i delo Njegovih učenika.

Nije dovoljno samo *propovedati* istinu; ona se mora praktično primenjivati u svakodnevnom životu. Da bismo mogli da saradujemo u delu Božjem, Hristos mora zaista biti i ostati u nama i mi u Njemu. U nastojanju da se približi dušama, svako mora da ima svoje lično iskustvo i da ulaže lične napore. Od svakog pojedinca Bog traži da sve svoje snage i sposobnosti posveti delu, i da se neprekidnim naporima stalno osposobljava da ono što uradi bude prihvatljivo i ugodno Njemu. On od svih očekuje da blagodat Hristove milosti prime u svoje srce, da bi mogli da budu svetlost ostalom svetu. Kada bi radnici za Boga svestrano razvijali svoje sposobnosti, mogli bi da rade razborito i mudro i Bog bi sigurno potpomagao njihove napore u nastojanju da duhovno uzdižu, oplemenjuju i spasavaju svoje bližnje. Svi radnici moraju da budu taktični i da svoje sposobnosti potčine kontroli i uticaju Svetog Duha. Proučavanje Božje Reči oni moraju učiniti svojim svakodnevnom zadatkom, slušajući Njegov glas koji im u živim proročanstvima govori u ukorima, uputstvima i ohrabrenju; i onda će ih Sveti Duh ojačati da kao Božji saradnici napreduju u verskom iskustvu. Tako će oni korak po korak, biti vođeni ka najvišem cilju i njihova radost biće potpuna.

Dokle god se budu bavili samo onim što im je Bog stavio u zadatak, oni neće imati ni vremena ni sklonosti da hvalisavo uzdižu sami sebe; neće imati vremena ni da gundaju niti da se žale, jer će njihova ljubav biti usredređena na ono što je gore, a ne na bezvredne prolaznosti ovoga sveta. Tada će radnici srcem, dušom i telom biti posvećeni samo radu za Učitelja. Oni neće

raditi ni iz kakvih sebičnih pobuda, nego će se odricati sebe Hrista radi. Budući istinski Hristovi učenici, oni će uzdizati Njegov krst. Hraneći se iz dana u dan dragocnim istinama Reči Božje, stalno će se osposobljavati za svoje dužnosti i naoružavati na nova kušanja. Tako će postati snažni i dobro uravnoteženi ljudi i žene u Hristu Isusu. Tada će postati pravi sinovi i kćeri nebeskoga cara. Veličina istine koju ljube i o kojoj stalno razmišljaju razvijajuće njihov um, jačati njihovo rasuđivanje i oplemenjivati njihov karakter. U velikom delu spasavanja duša oni se neće ponašati kao početnici, već kao razboriti, Bogom naučeni radnici. Neće ostati patuljci u verskom životu, nego će se u Hristu, kao svom živom Poglavaru, razvijati do potpune visine uzrasta ljudi i žena u Hristu Isusu. Sukobi sa neprijateljima tada će samo jačati njihove nade, i oni će pozivajući u pomoć silnog Pomoćnika, koji nikad ne razočarava smernog molitelja, zadobiti dragocene pobeđe. Za svaki uspeh u svojim naporima, oni svu slavu pripisuju Gospodu. Takvima je nebo u saosećanju i u saradnji uvek veoma blizu. Oni zaista postaju „gledanje svijetu, anđelima i ljudima.“ Njihov karakter odlikuje se čistotom srca i života, čvrstinom i snagom odluke i korisnošću u delu Božjem. Oni su uzvišeni i plemeniti u Božjim očima.

U verskom životu svakog hrišćanina koji će na kraju izaći kao pobednik biće i trenutaka strašne zbunjenosti i teških iskušenja; ali njegovo poznavanje Svetih spisa omogućuje mu da se podseti na ohrabrujuća Božja obećanja, koja u takvim trenucima teše njegovo srce i jačaju njegovu veru u silu Svemogućega. On tada rado čita stihove, kao što su: „Ne gubite, dakle, pouzdanje svoje koje donosi veliku nagradu.“ „Da se kušanje vaše vjere mnogo vrednije od zlata nepropadljivoga koje se kuša ognjem nađe na hvalu i čast i slavu, kad se pokaže Isus Hristos; kojega ne vidjevši ljubite i kojega sad ne gledajući no vjerujući Ga radujte se radošću neiskazanom i proslavljenom.“ Kušanje vere je dragocenije od zlata. Svi moraju naučiti da je to bitan deo discipline u Hristovoj školi da bi se oplemenili i očistili od troske svetovnosti. Oni će morati da podnesu zajedljivo ruženje i napade neprijatelja i da savladaju sve prepreke koje sotona podigne na njihovom životnom putu. Navodiće ih da zanemare molitvu i brižljivo istraživanje Svetih spisa, a svojim mrskim i odvratnim senkama zastiraće njihov put da Hrista i nebeske privlačnosti potpuno zaklone ispred njihovih očiju.

Umesto stalnog povlačenja, odajući se sumnji, strahovanju i jadikovanju, svoj pogled svi treba stalno da upravljaju na Gospoda i da se, dok posmatraju Njegovu dobrotu, raduju u Njegovoj ljubavi. Sakupite sve snage svoga bića da gledate gore, a ne dole na svoje teškoće i nevolje; tada nećete posrtati i nemoćno padati svojim putem. Ubrzo ćete iza oblaka ugledati Isusa kako pruža svoju ruku da vam pomogne; i sve što vi treba da učinite je: samo da Mu date svoje ruke u jednostavnosti vere, prepuštajući se da vas On vodi. Ukoliko više poverenja ispoljite u Njega, utoliko više će On moći da ostvari vaše nade. U svetlosti, koja sija sa krsta Golgote uvidećete koliko Bog ceni jednu dušu, i shvatajući tu vrednost, nastojaćete da primljenu svetlost prenosite i na druge. Veliko ime među ljudima na ovom svetu slično je slovima ispisanim na pesku; ali besprekoran i čist karakter je nešto što će ostati za svu večnost. Bog vam je dao darove razuma i rasuđivanja da biste shvatili Njegova obećanja; a Isus je spreman da vam pomogne u oblikovanju čvrstog i dobro uravnoteženog karaktera. Oni koji poseduju takav karakter nikada ne treba da se obeshrabruju zbog nekog neuspeha u ovozemaljskim poslovima. Oni predstavljaju „svetlost svijetu.“ Svetlost koju oni predstavljaju za svet sotona ne može da uništi niti pak može da osujeti efekat njenog spasonosnog delovanja.

Bog je svakom pojedincu odredio njegov zadatak. Nije deo Njegovog plana da vernike u životnoj borbi održavaju saosećanja i pohvale od strane ljudi; već da oni budu spremni da izađu „izvan okola... noseći sramotu,“ boreći se u dobroj borbi vere, i stojeći postojano u Njegovoj sili

u svim teškoćama. U svome Sinu, kao najdragocenijem daru koji, zahvaljujući savršenstvu svog karaktera, ima sve mogućnosti da nas uzdigne, oplemeni i pripremi za korisnost u ovom životu i za sveto nebo, Bog je pred nama otvorio sve riznice nebeskog blaga. On je došao na naš svet i živeo onako kao što prema Njegovoj nameri treba da žive i Njegovi sledbenici. Njegov život bio je život samoodricanja i neprekidne samopožrtvovanosti. Ako podstičemo sebičnost, težnju za lagodnim životom i zadovoljavanje telesnih želja, ne ulažući najodlučnije napore da sarađujemo s Bogom u čudesnom planu našeg uzdizanja, oplemenjivanja i čišćenja da bismo postali Njegovi sinovi i kćeri, onda ne ispunjavamo Njegove zahteve; bićemo ne samo stalni gubitnici u ovom životu, nego ćemo na kraju izgubiti i budući, besmrtni život. Bog traži od vas da prikazujući Hrista ovom svetu radite, ne u duhu samopotcenjivanja i obeshrabrenosti, nego u najjačoj veri i nadi, u najvedrijem raspoloženju i radosti. Hristova religija donosi radost, mir i sreću. Dok proučavajući Svete spise zapažamo beskrajnu Očevu spremnost na sve veću žrtvu i davanje, „da je i Sina svojega jedinorodnoga dao svetu da nijedan koji Ga uzveruje ne propadne nego da ima život vječni,“ svaku sposobnost svoga bića treba da aktiviramo u odavanju zahvalnosti, časti i slave Onome koji gaji tako neizrecivu ljubav prema sinovima ljudskim.

Obrazovanje radnika

Pred nama je zadatak da istinu koja nam je poverena odnesemo svim narodima sveta, a samo malo njih to u potpunosti shvataju. Pred našim radnicima je i u stranim zemljama isto tako široko polje rada kao i u Americi. Ljude koji su posvećeni, čisti, širokog srca, svestranog uma i ponizni, Bog poziva da rade u tim poljima. Kako je malo njih koji su u potpunosti svesni veličine tog zadatka? Moramo se probuditi i pristupiti ovom zadatku s jednog uzvišenijeg stanovišta nego do sada.

Oni koji sada prihvataju istinu imaju sva preimućstva u odnosu na prethodne generacije, naročito u pogledu svetlosti i duhovnih saznanja sakupljenih u našim objavljenim publikacijama. Dosadašnja bogata i raznovrsna iskustva treba ceniti u njihovoj pravoj svetlosti. Mi znamo s kakvim teškoćama se delo suočavalo u početku, koliko je prepreka podizano sa svih strana; kako je malo bilo pogodnosti i olakšica koje su osnivači ovog dela mogli da koriste u širenju istog; ali sada je sve drugačije i svetlost znatno jasnije blista. Kada bi prvobitno hrišćanstvo prožimalo srca onih koji danas tvrde da veruju u istinu, to bi u njih unelo novi život i silu. Oni koji se još uvek nalaze u mraku zablude videli bi razliku između istine i zablude, između učenja Reči Božje i sujevernih ljudskih izmišljotina.

Pravili smo greške, što se nismo trudili da sa istinom dopremo do propovednika drugih verskih zajednica i do viših društvenih slojeva. Suviše smo izbegavali sve one koji ne pripadaju našoj veri. Iako ne treba da se povezujemo i družimo s njima da ne bismo prihvatili njihove nazore, ipak svuda ima iskrenih pojedinaca za koje treba da se zalažemo oprezno, mudro i razborito, puni ljubavi za njihove duše. Trebalo bi osnovati fond za obrazovanje ljudi i žena koji bi se zalagali za pripadnike viših društvenih klasa, kako ovde, tako i u drugim zemljama. Suviše smo govorili da treba da se spustimo na nivo ljudi najjednostavnijeg shvatanja. Ali Bog traži i talentovane i umne ljude, koji mogu da procenjuju iznesene dokaze, ljude koji tražeći istinu kopaju duboko, kao što se traži sakriveno blago. Takvi pojedinci mogu da dopru do srca ne samo jednostavnih slušalaca nego i do viših društvenih krugova. Takvi ljudi će neprekidno proučavati Bibliju, potpuno svesni svete odgovornosti koja im je poverena. Takvi pružaju potpune dokaze da

su Bogom pozvani u propovedničku službu.

Premalo je talentovanih radnika u raznim granama dela. Moraju se osnivati nove ustanove. Neophodne su nam sposobnosti za stvaranje planova kako da dopremo do duša koje se još uvek nalaze u tami zablude. Potrebni su nam ljudi raznih umnih dostignuća, ali nemojmo da im zameramo što se njihove ideje ne slažu u potpunosti s našim idejama. U pogledu obrazovanja radnik za objavljivanje poruke mora imati svestranije planove. Oni koji veruju u istinu i ljube je svim svojim srcem velikodušno daju svoja sredstva potpomažući razne grane dela, ali jako nam nedostaju osposobljeni radnici. Nije mudro stalno ulagati sredstva u otvaranje novih polja dok se tako malo ulaže u obučavanje radnika koji treba da preuzmu odgovornost za delo u tim poljima. Napadak dela Božjeg ne sme se ometati nedostatkom odgovarajućih radnika. Bog poziva duhovno prosvećene ljude koji Bibliju pomno istražuju, koji istinu zaista ljube, koji je rado iznose drugima, i praktično primenjuju u svom životu i karakteru. Nama su neophodni ljudi koji ljube Isusa i čvrsto se drže Njega, koji znaju da cene Njegovu neizmernu žrtvu prinesenu za spas izgubljenih. Neophodne su nam usne dodirnete svetim ognjem sa Božjeg oltara, srca očišćena od prljavštine greha. Oni koji imaju samo obličje pobožnosti i kojima je najveća ambicija da ih smatraju prvima i najboljima, nisu ljudi za ovo vreme. Oni koji više misle o sebi nego o potrebama dela, nisu potrebni.

Pripadnici naših skupština ne primaju ono poučavanje koje bi ih navelo da hode u poniznosti uma, da odbace svu oholost spoljašnjeg razmetanja i da se staraju za unutrašnje ukrašavanje duše. Duhovna delotvornost jedne skupštine uglavnom zavisi od revnosti, čistote, samoodricanja i savesnog rada njenog propovednika. Aktivan misionarski duh treba da bude obeležje svakog njenog člana. Oni moraju da ispoljavaju dublju pobožnost, jaču veru i šire vidike. Temeljniji i sveobuhvatniji rad mora se videti u njihovim ličnim naporima. Ono što nama nedostaje to je živa religija. Jedan jednostavan vernik koji ima pravilnu predstavu o svojoj dužnosti, čija je duša stalno povezana s Bogom i koji je pun revnosti za Hrista, može da širi veoma dalekosežan uticaj na dobro. On se napaja ne na nekom plitkom i zamućenom rukavcu, nego na čistom i dubokom izvorištu istine - na samom njenom vrelu; i zato on može da unosi nov duh i životvornu snagu u Crkvu. Dok se spoljašnji pritisak sve više povećava, Bog želi da svoju Crkvu oživi svetim i ozbiljnim istinama u koje kao narod verujemo. Sveti Duh sa neba, delujući u sinovima i kćerima Božjim, savladaće i najveće prepreke i podići zastavu nasuprot neprijatelju. Bog ima u rezervi velike pobede za svoj narod koji ljubi istinu i drži Njegove zapovesti. Polja su već žuta za žetvu. Mi imamo svetlost i bogato, slavno zaveštanje neba u istini koja nam je već stavljena u ruke; ali ljudi i žene nisu na vreme obrazovani ni uvežbani da disciplinovano rade u poljima koja brzo dozrevaju za žetvu.

Bog zna s kakvom odanošću i duhom posvećenosti svaki pojedinac obavlja svoj zadatak. U ovom velikom delu nema mesta za lenje sluge, nema mesta za one koji samo ugađaju sebi, koji nisu u stanju da u bilo kojem životnom pozivu ostvare uspeh, nema mesta za one koji nisu svim srcem u delu, koji nisu ognjeni u duhu, koji nisu spremni da podnose teškoće, protivljenja, pa čak i smrt Hrista radi. Za neradnike slične trutovima nema mesta u službi Hristovoj. Ima i takvih koji pokušavaju da propovedaju ali su neuredni, nemarni i ne zaslužuju nikakvo poštovanje. Za takve bi bilo bolje da obrađuju zemlju nego da propovedaju i druge poučavaju svetim istinama Reči Božje.

Mladi će uskoro morati da preuzmu terete koji su dosad nosili stariji. Izgubili smo dragoceno vreme zanemarujući da mlade povedemo u prve redove i da im damo više i potpunije obrazovanje. Delo stalno napreduje, i moramo da poslušamo nalog: „Pođite napred!” Mnogo

dobra mogli bi da učine mladi koji su utvrđeni u istini i na koje njihovo okruženje ne može lako da utiče niti da ih odvraća s pravog puta, jer žive jednako po volji Božjoj, mole se često i mnogo i ulažu najusrdnije napore da ne propuste nijedan zrak svetlosti koja im je na dohvat. Radnik mora biti spreman da svoje umne i moralne snage, kojima je obdaren prirodno, obrazovanjem i milošću Božjom, upotrebi na najbolji način; ali njegov uspeh zavisice više od stepena posvećenosti i samopožrtvovanja koje unosi u svoj rad, nego od njegovih nasleđenih i stečenih sposobnosti. Da bismo u životu bili korisni neophodno je ulagati najusrdnije i neprekidne napore; ali ako ti ljudski naponi nisu Bogom pokrenuti, ništa se neće postići. „Bez mene,“ kaže Hristos, „ne možete činiti ništa.“ Božanska milost je veliki činilac u sili koja spasava; bez nje svi ljudski naponi učinjeni u tom pravcu ostaju uzaludni; njena saradnja neophodna je čak i najjačim i najusrdnijim ljudskim naporima da se istina utisne u srce.

Delu Božjem potrebni su učitelji visokih moralnih osobina kojima se može poveriti vaspitanje i obučavanje drugih; ljudi koji su zdravi u veri; taktični i strpljivi, koji žive jednako po volji Božjoj, čuvajući se i onoga što izgleda da je zlo, koji su tako prisno povezani s Bogom da zaista mogu biti kanali božanske svetlosti - ukoliko, izuzetno plemeniti i istaknuti hrišćani. Dobri utisci koje takvi ostavljaju nikada se neće izbrisati, a obrazovanje tako stečeno traje kroz svu večnost. Ono što se u procesu vaspitanja sada propusti, teško da će ikada više moći da se nadoknadi. Ko je spreman da se prihvati tog zadatka? Bilo bi dobro da imamo tako jake mlade ljude, toliko ukorenjene i utvrđene u veri, koji održavaju tako živu vezu sa Bogom da bi, po savetu i preporuci vodeće braće, mogli da pohađaju i više koledže u našoj zemlji, gde bi imali šire mogućnosti za studiozno posmatranje. Druženje sa studentima različitih gledišta, upoznavanje sa delovanjem i rezultatima već poznatih i popularnih metoda obrazovanja, kao i upoznavanje s teologijom koja se predaje u vodećim obrazovnim institucijama, bilo bi od velike koristi za takve buduće radnike, jer bi ih to pripremiло za rad sa visoko obrazovanim i za suprotstavljanje široko rasprostranjenim zabludama našeg vremena. To je bio metod kojim su se služili davnašnji Valdenžani; i, kada bi svim srcem bili odani Bogu, naši mladići bi - kao i njihovi u svoje vreme - mogli da čine dobro čak i u toku svojih studija, sejući seme istine u misli i srca drugih.

„Budite postojani i jaki u vjeri, muški se držite.“ „Gospode, šta hoćeš da činim?“ - pitajte u molitvi Onoga koji je podnosio sramotu, prezir i porugu vas radi. Niko nije obrazovan isuviše visoko da ne bi mogao da postane ponizan i smeran učenik Hristov. Oni koji smatraju za čast da ono što je najbolje u njihovom životu i znanju posvete Onome od koga su sve to i primili, neće izbegavati nijedan napor, nijednu žrtvu - da bi svojom najodanijom službom vratili Bogu talente koje im je poverio. U velikoj borbi života mnogi od radnika gube iz vida ozbiljnost i sveti karakter svoje misije. Smrtonosno prokletstvo nastavlja da izopačuje i briše u njima Božje moralno obličje zato što ne rade onako kako je Hristos radio.

Mi uviđamo neophodnost podsticanja naprednijih ideja u pogledu obrazovanja i zapošljavanja obrazovanih ljudi u propovedničkoj službi. Oni koji nisu stekli odgovarajuće obrazovanje pre nego što su počeli da rade u delu Božjem nisu dovoljno osposobljeni da prihvate ovaj sveti zadatak i da nastavljaju delo reformacije. Ipak, svi koji su zaposleni u delu Božjem treba da nastave sa svojim obrazovanjem. Reč Božja mora da bude i trajno da ostane u njima. Našim radnicima neophodan je viši nivo obrazovanosti, uglađenosti i plemenitosti duše. Takvo usavršavanje, ukoliko se zaista prihvati, pokazaće svoje rezultate u večnosti.

„Pisah vam, oci, jer poznaste Onoga koji je od početka. Pisah vam, mladići, jer ste jaki, i Riječ Božija u vama stoji, i nadvladaste nečastivoga.“ Apostol ovde povezuje iskustvo otaca sa iskustvom mladića. Slična povezanost postoji između učenika ostarelih u ovom delu i onih koji

su u tome znatno mlađi, koji nemaju nikakvog iskustva u događajima kojima je prvobitno praćena ova poruka. Stari barjaktari treba da vaspitavaju one koji su bili mladi u vreme kada je ova poruka počela da se objavljuje. Ti učitelji moraju biti svesni činjenice da nikakvi naponi u osposobljavanju mladih za svete i odgovorne položaje, dok su stari još uvek u stanju da zastavu drže visoko, nisu preterani ni suviše bolni. I pored toga, oni koji su tako dugo vodili bitke još uvek mogu da zadobijaju nove pobede. Oni tako dobro poznaju sotonino lukavstvo da ih niko neće lako navesti da zastrane sa „stare staze.“ Oni se sećaju „negdašnjih dana“ (4. Mojs. 32,7). Oni dobro poznaju „Onoga koji je od početka.“ Oni još uvek mogu da nose zapaljenu buktinju svetlosti da budu svedoci za Boga, i žive poslanice, koje poznaju i čitaju svi ljudi.

Budimo zahvalni Bogu što još uvek žive neki od onih koji, kao Jovan u svoje vreme, mogu da nam prenose svoja iskustva iz vremena usvajanja ove poruke i prihvatanja svega onoga što nam je danas tako dragoceno. Ali jedan za drugim, oni nestaju sa svojih stražarskih mesta, i jedino je mudro da pripremimo druge koji će nastaviti delo posle njih.

Moraju se preduzeti odlučni naponi da se mladi osposobe za delo. Oni moraju da istupe u prve redove i da preuzimaju na sebe teret briga i odgovornosti. Oni koji su sada mladi moraju postati snažni i odlučni ljudi. Oni moraju da se osposobe za stvaranje planova i davanje saveta. Reč Božja, ako zaista „stoji“ u njima (1. Jov. 2,14), učiniće ih čistima, ispunjavajući ih verom, nadom, hrabrošću i odanošću. Delo je sada znatno usporeno zato što se ljudi prihvataju odgovornosti za koje nisu dorasli. Zar ćemo dozvoliti da se ovaj veliki nedostatak nastavlja i postaje sve izraženiji? Zar da te velike odgovornosti, jedna za drugom, iz ruku starih i iskusnih radnika padaju u ruke onih koji nisu osposobljeni da ih nose? Zar ne zanemarujemo veoma važan zadatak propuštajući da naše mlade pravilnim obrazovanjem pripremimo za preuzimanje poverljivih položaja i odgovornosti?

Neka naši radnici stiču neophodno obrazovanje, ali neka u isto vreme ostaju krotki i smerni u srcu. Uzdignimo delo do najveće moguće visine u svakom pogledu, imajući uvek na umu činjenicu da kada mi učinimo sve što možemo sa svoje strane, Bog neće propustiti da učini svoj deo.

Nesvete ambicije

Dragi brate i sestro N, iako me niste obavestili da ste primili moje poslednje pismo, osećam potrebu da vam ponovo pišem. Pokazana mi je vaša opasnost i ne mogu se uzdržati da vam ne predočim koliko je neophodno da budete ponizni pred Bogom. Sigurni možete biti samo ako imate skromno mišljenje o sebi. Ali ja znam da je ugroženo spasenje vaših duša. Vi tražite širi put svojim nogama nego što je staza poniznosti i svetosti, uzvišena putanja koja vodi u grad Božji. U vama je previše ljudske sebičnosti a premalo smernosti i krotosti Hristove. Imate suviše visoko mišljenje o sebi i previše samopouzdanja, a malo vere u Boga. U vašoj prirodi snažno se razvijaju potpuno neskladni elementi. Neukrotive strasti, oholost i taština bore se za prevlast u vašoj duši. Znam da su iskušenja kojima vas neprijatelj saleće bolna i žestoka. Vaša jedina sigurnost nalazi se u potpunoj potčinjenosti volji Božjoj. S vaše strane neophodno je potpuno predanje Hristu; u Njemu je vaša jedina nada na spasenje. Gospod će moći da potpomaže vaše napore i da svoju snagu pokaže savršenom u vašim slabostima, samo ako pristanete da smerno hodite pred Njim u poniznosti uma. Hristos je naš jedini Spasitelj. Za naše večno dobro, On kaže i vama i meni: „Bez mene ne možete činiti ništa.“ O, želite li da više, znatno više ističete Hrista, a manje sebe?

Brate N, ti po svojoj prirodi nisi naklonjen pobožnosti i zato, da bi napredovao u veri, moraš ulagati neprekidne napore. Hristovog prisustva vrlo lako nestaje iz tvog svakodnevnog iskustva. Gospod vam je davao svoj blagoslov u prošlosti, i kakvu je sreću i radost to donosilo vašoj duši! Kakvu utehu i kakvo ohrabrenje vam je to pružalo! Vi ste strastveno skloni da uzdižete visoko obrazovanje, ali ja vam govorim istinu pred Bogom da obrazovanje - ukoliko nije uravnoteženo verskim principima - predstavlja silu na zlo.

Neću da ostanem pasivan posmatrač gledajući vas kako, slično ostalima, padate u kobnu zabludu da su adventisti sedmog dana suviše skučeni u svojim idejama, da je put kojim idu suviše nepoznat i maglovit da bi u svetu morali biti mnogo poznatiji i istaknutiji; da bi profesori i predavači u našim školama morali da se bave isključivo naučnim disciplinama, ne unoseći toliko religiju u svoja predavanja. Ovakvo seme, kada se poseje u srce studenata, ubrzo donosi žetvu kakvu sigurno ne biste želeli da žanjete.

Mi se, kao što i sami vidite, nalazimo na samoj granici večnog sveta; i da biste u toj školi u kojoj radite obavljali onaj posao za koji je ona osnovana, morate se mnogo više učiti iz Knjige nad knjigama. Na svetu ne postoje studije koje biste po njihovoj vrednosti mogli da uzdižete iznad proučavanja Biblije. Ostale škole u ovoj zemlji ne mogu da vam posluže kao primer.

Prema onome što mi je pokazano, vi se zanosite upravo onim sistemom obrazovanja iz kojeg je verski element skoro sasvim isključen. U ovoj zemlji postoje mnoge škole takve vrste, u kojima svi oni studenti koji žele takvo obrazovanje mogu slobodno da ga stiču. Ali ova škola mora da bude sasvim drugačijeg karaktera; u svakom njenom odeljenju mora se postupati u skladu sa jasno izraženom voljom Božjom.

Isus i Njegova ljubav treba da budu utkani u celokupan sistem obrazovanja, jer upravo to predstavlja najbolje znanje koje studenti uopšte mogu da steknu. „Početak je mudrosti strah Gospodnji.“ Ako se glavni ljudi ljudi iz školske uprave u svojim slavloljubivim planovima udalje od Onoga ko je Izvor svakog istinskog znanja, smatrajući da bi biblijska vera predstavljala kočnicu za njihov polet, ubrzo će se osvedočiti da su sva njihova iščekivanja bila samo mehur od sapunice. Neka zato istina o Knezu života bude sastavni deo svakog nastavnog plana i svakog programa. Hristos i biblijska istorija nikada ne mogu biti suvišni u našoj školi.

Imamo li istinu? Da li živimo u završnom periodu ovozemaljske istorije? Nije li Hristos na vratima? To su pitanja o kojima svako od nas treba da razmišlja. Obrazovanje uvek treba da predstavlja uzvišeni i sveti cilj, čijem ostvarenju danas treba težiti više nego ikad ranije. Vernici uskoro treba da odu sa ovoga sveta. Zašto onda ne bismo sve energije uma, duha i duše u potpunosti posvetili Bogu?

Nikada nemojte da skrivate svoju zastavu; svoju svetiljku nikad ne stavljajte pod sud, nego na svetnjak - da svetli svima koji su u kući. Da li si zajedno sa ostalima nastavnim osobljem u savesno iskoristio pružene mogućnosti da budeš svetlost ostalima oko sebe? Da li si se razborito zalagao da učiniš sve dobro koje si mogao učiniti? Da li si iskreno nastojao da pažnju onih sa kojima si se tu upoznao skreneš na biblijske istine? Zar ne uviđaš da time što se stidiš da te smatraju pripadnikom posebnog Božjeg naroda u stvari vučeš svoju zastavu po prašini, umesto da je uzdigneš visoko? „Ko se postidi mene,“ kaže Isus, „i mojih riječi njega će se Sin Čovječiji postidjeti kad dođe u slavi svojoj i u slavi Oca svojega.“ Pravi vaspitač u našoj školi bićeš samo ako se svakog dana hraniš učenjem Hristovim.

Brate moj, izlažeš se opasnosti kad pokušavaš da u jednom izlaganju kažeš što više. Od tebe se ne traži da držiš duge govore niti da govoriš o predmetima koje običan narod ne razume i ne ceni. Opasno je što se najviše zadržavaš na temama sa samog vrha lestvice, dok one koje

poučavaš treba uputiti kako da se penju prvim stepenicama. Govoriš o pitanjima potpuno nerazumljivim za one koji ne poznaju našu veru; zato tvoja izlaganja za njih nisu interesantna. To nije hrana za one kojima se obraćaš.

Isus je bio najveći vaspitač za koga je svet ikada čuo. U poređenju sa Njegovim znanjem i najuzvišenije ljudsko znanje samo je besmislica. On je svoje pouke ipak dao tako jednostavno da ih je svako mogao razumeti, i učeni i neuki. On nije ulagao nikakve napore da slušaocima pokaže dubinu svog znanja, jer to oni ne bi mogli da razumeju. Ti možda misliš da svojim dugim izlaganjem ostavljaš naročito povoljan utisak na svoje slušaocce, ali ćeš u tome sigurno doživeti neuspeh. Tvoj uticaj bio bi znatno upečatljiviji kad bi manje govorio a više se molio; Bog treba da bude izvor tvoje snage.

Tvoja duga izlaganja o naučnom obrazovanju posebno su mučna za Božje anđele koji stalno nastoje da misli i pažnju slušalaca preusmere na ono što je nebesko. Duše propadaju dok ti zanemaruješ da sa talentima koji su ti Bogom darovani postupiš po Hristovom primeru. Zbog tvojih dugih govora u kojima nema Hrista, duše mnogih koji te slušaju bivaju izgubljene, a i tvoja duša sve više slabi i zakržljava u poznanju Hrista. Zaslepljen duhom i metodama obrazovanja koje ne spasava duše, ti zaista gubiš veoma mnogo.

Mladima je potreban tvoj rad. Kada bi se ponašao kao posvećen čovek, koji se svakog dana uči u školi Hristovoj, tvoj rad bi bio miris životni za život. Zalagao bi se strpljivo, u ljubavi i u sili Božjoj za duše mladih koji su izloženi posebnim iskušenjima. Deo vremena koji provodiš u svojim dugim govorima posveti zalaganju za mlade kojima je potrebna tvoja pomoć. Poučavaj ih zahtevima koje Bog ima u odnosu na njih, moli se s njima i za njih. Mnogi od njih robuju rđavim navikama koje ih vezuju kao neraskidivi lanci. Sotona je svojim primamljivanjem općinio te jadne žrtve i oni su nesposobni da raskinu lance njegovih lukavih varki i da stoje u svojoj Bogom danoj slobodi. Oni su izgubili godine svoje prošlosti, zar da izgube i godinu u koju upravo ulaze? Hoće li ljudi iz školske uprave da se probude i da se, svesni svoje odgovornosti, srcem i umom posvete spasavanju svojih studenata? Ako nisu spremni na to, onda neka svoj e mesto ustupe drugima. Uporno se nastavlja sa ulaganjem troškova, a ništa, ili skoro ništa, nije učinjeno da bi se ostvarilo upravo ono zbog čega je ova škola osnovana.

Treba li sposobnosti uma i duše još uvek zloupotrebljavati? Treba li propuštati vreme i zlatne prilike? Treba li dan za danom ispunjavati praznu formu ne postižući ništa? O, probudite se, probudite se, učitelji i studenti, pre nego što postane prekasno. Probudite se pre nego što se sa bledih i zaprepašćenih usana začuje strašno jadikovanje: „Žetva je prošla, ljetno minulo, a mi se ne izbavismo.“

Da li se darovi i talenti svakog vaspitača koriste na najbolji način za duhovno dobro studenata? Ko budno koristi svaku povoljnu priliku da progovori neku reč ljubavi i saosećanja? Ko rado ponavlja jevanđeljski zapis o Onome kome „tako omilje svijet“ da je i život svoj dao da bi iskupio grešnike koji propadaju? Obučavajte mlade, oblikujte u njima hrišćanski karakter, obrazujte, vaspitavajte, pripremajte ih za budući, besmrtni život. Molite se često. Tražite od Boga da vam podari duh poniznog preklinjanja.

Ne mislite da ste svoj zadatak kao učitelji završili sve dok svoje učenike u veri i ljubavi ne privedete Isusu. Neka ljubav prema Hristu prožme i potpuno obuzme vašu dušu tada ćete tu ljubav nesvesno prenositi i na druge. Kada se kao nastavnici i učitelji u potpunosti predate Isusu da vas On vodi, upućuje i kontroliše, sigurno nećete pogrešiti. Naučiti svoje studente da budu i ostanu hrišćani - najveći je zadatak vašeg života. Obratite se Bogu; On čuje vaše molitve i uslišiće ih. Odbacite svako podozrenje, sumnju i neverovanje; neka u vašem načinu poučavanja

nikada ne bude okrutnosti. Ne budite preterano strogi, već prema svojim studentima ispoljavajte nežnost, saosećanje i ljubav. Budite prijatno raspoloženi. Ne budite hladno namršteni ni suviše strogi u kažnjavanju; budite čvrsti, ali širokogrudni, slični Hristu, puni ljubavi i samilosti. „Šta čovjek posije, ono će i požnjati.”

Ne mogu da izrazim svu dubinu i želju svoje duše da tražiš Gospoda s najdubljom usrdnošću dok se još može naći. Živimo u danima pripreme za susret s Bogom. Neka ništa ne bude toliko važno u tvojim očima da odvрати tvoje misli od pripremanja za veliki dan suda. Pripremi se. Neka hladno neverovanje ne odvoji tvoju dušu od Boga, neka Njegova ljubav stalno gori na oltaru tvoga srca.

„Uklanjajte se od svakog zla”

Osećam se primoranom da se obratim onima koji objavljuju vest opomene ovom svetu. Od svakog pojedinog radnika umnogome zavisi da li će oni za koje se on zalaže uvideti i prihvatiti istinu. Zapovest Božja u tom pogledu veoma je određena: „Očistite se vi koji nosite sudove Gospodnje,” a Pavle nalaže Timotiju: „Pazi na sebe i na nauku.“ Ovo delo mora početi sa radnikom; on mora da bude sjedinjen sa Hristom kao što je loza sjedinjena sa Čokotom. „Ja sam Čokot,” kaže Hristos, „a vi loze.“ Ovde je prikazana najprisnija povezanost koja može da postoji. Kada se grančica bez lišća nakalemi na živi čokot, ona postaje živa loza koja životvorni sok i hranu dobija iz čokota. Vlakno po vlakno, žilica po žilica, nakalemljena grančica se povezuju sa čokotom sve dok se njeni pupoljci ne razviju u cvet i najzad donesu i rod. Grančica bez životnog soka predstavlja grešnika. Kad se sjedini s Hristom, duša se povezuje s dušom, slabo i ograničeno sa svetim i beskonačnim, i čovek postaje jedno sa Hristom.

„Bez mene,” kaže Hristos, „ne možete činiti ništa.“ Da li smo mi koji tvrdimo da saradujemo s Hristom, zaista sjedinjeni s Njim? Da li ostajemo u Hristu? I da li smo zaista jedno s Njim? Poruka koju objavljujemo namenjena je celom svetu. Ona se mora objaviti svim narodima, plemenima i jezicima. Ni od jednoga od nas Gospod ne traži da pođemo sa ovom porukom po svetu a da nas ne obdaru milošću i silom koje će nas osposobiti da je prikažemo na način koji odgovara njenom značaju. Pred nama je danas veliko pitanje: Da li mi ovu ozbiljnu poruku istine objavljujemo svetu na takav način da to pokazuje njen značaj? Gospod će saradivati sa radnicima ako se oni u tome oslanjaju samo na Hrista. Njegova namera nikada nije bila da oni koji deluju kao Njegovi misionari obavljaju taj zadatak bez Njegove milosti, lišeni Njegove sile.

Hristos nas je izabrao i izdvojio iz ovog sveta, da bismo mogli da budemo osobit i sveti narod. On „je dao sebe za nas da nas izbavi od svakog bezakonja, i da očisti sebi narod izabrani koji čezne za dobrim djelima.“ Radnici u delu Božjem moraju da budu ljudi molitve, marljivi istraživači Svetih spisa, uvek gladni i žedni pravde, da bi mogli da budu svetlost i duhovni oslonac za druge. Naš Bog je Bog revnitelj i ljubomorno traži od nas da Mu u lepoti svetosti služimo duhom i istinom. Psalmista kaže: „Da sam gajio u srcu svom bezakonje, ne bi me uslišio Gospod.” Kao radnici, dužni smo da razmotrimo puteve svoje. Kada ni psalmista ne bi bio uslišen da je gajio bezakonje u srcu svom, kako bi sada mogle da budu uslišene molitve onih koji čine bezakonje?

Kada je prošlo određeno vreme 1844. godine, u redovima adventista pojavio se fanatizam. Bog je upućivao vesti opomene da bi sprečio širenje dolazećeg zla. Između pojedinih ljudi i žena bilo je prevelike prisnosti. Ja sam im ukazala na sveto merilo istine koje treba da zadovoljimo i

čistotu u međusobnom ophođenju koju moramo čuvati da bismo imali Božje odobravanje kao zajednica „koja nema mane ni mrštine, ili takvoga čega” (Efesc. 5,27). Najozbiljnije Bogom dane opomene upućivane su ljudima i ženama čije su misli - u isto vreme dok su polagali pravo na Božju naročitu naklonost - tekle prljavim kanalima; ali ta poruka koju je Bog uputio bila je prezrena i odbačena. Ustajući otvoreno protiv mene, naglašavali su: „Zar Bog govori samo preko tebe, a ne i preko nas?” Nisu se popravili, i Gospod ih je pustio da nastave svojim putem sve dok skrnavljenje nije postalo obeležje njihovog života.

Ova opasnost postoji i danas. Svaka duša koja pristane da objavljuje ovom svetu poruku Božje opomene biće žestoko kušana da u životu pođe takvim putem kojim će praktično poricati svoju veru. Sotonin je posebno osmišljen plan da snagu uticaja, snagu molitve i duhovnih strem-ljenja naših radnika oslabi zbog nedostataka u njihovom karakteru. Kao radnici moramo biti jedinstveni u osudi i zgražavanju nad svim što i najmanje može da liči na zlo u našem druženju sa licima suprotnog pola. Naša vera je sveta; naš zadatak je da odbranimo čast Božjeg zakona, a ne da svojim postupcima bilo koga podstičemo na niske misli i nedolično ponašanje.

Platforma našeg verovanja treba da bude visoko uzdignuta. Istinu moramo verovati i propo-vedati onako kakva je ona u Isusu. Svetost srca nikada ne navodi na nečiste misli i postupke. Čuvajte se svakog koji tvrdi da uči istinu a sklon je da se zadržava u društvu mladih ili udatih žena, da prisno stavlja na njih svoje ruke i često s njima vodi intimne razgovore; duša takvog nije prožeta čistim načelima istine. Takvi nisu u Hristu, niti Hristos boravi u njima. Oni se moraju potpuno obratiti da bi Bog mogao da prihvati njihov rad. Istina nebeskog porekla nikada ne uništava onoga ko je primi, niti ga navodi da se i najmanje približi nedoličnoj intimnosti; naprotiv, ona vernika posvećuje, prefinjuje njegov ukus, uzdiže ga, oplemenjuje i dovodi u tesnu povezanost sa Isusom. Ona ga navodi da se prema savetu apostola Pavla čuva čak i od onoga što samo izgleda da je zlo, da se zbog toga „ne huli na vaše dobro ime.“

Moramo obratiti ozbiljnu pažnju na ovo pitanje. Moramo se čuvati rasprostranjenih greha i sve veće izopačenosti ovoga veka.

Moramo se kloniti svega što liči na neprikladnu intimnost. Bog to osuđuje. To je zabranjeno tle, na koje ne možete stupiti a da se ne izložite opasnosti. Cilj svake naše reči i svakog postupka treba da bude uzdizanje i oplemenjivanje karaktera. Nepromišljenost i nepažnja u ovom pogledu predstavlja greh. Apostol Pavle opominje Timotija da u svom pozivu propovednika bude marljiv i temeljit i podstiče ga da razmišlja o onome što je čisto i uzvišeno, da se njegov napredak pokaže u svemu. Isti savet je veoma potreban i mladim ljudima naših dana. Promišljenost u postupanju je od izuzetnog i presudnog značaja. Kada bi ljudi više razmišljali a manje se povodili za trenutnim podsticajima, imali bi mnogo veće uspehe u svom radu. Mi se bavimo pitanjima od beskonačne važnosti, i ne smemo dopustiti da se u taj naš rad utkaju nedostaci našeg ličnog karaktera. Mi treba da pokažemo karakter Hristov.

Naš je veliki zadatak da ljude moralno uzdignemo i da ih pridobijemo za Hrista, navodeći ih da - izbegavanjem pokvarenosti kojoj svet robuje zbog čulnih požuda - najusrdnije teže da postanu učesnici u božanskoj prirodi. Svaka misao, svaka reč, i svaki postupak naših radnika treba da imaju onaj uzvišeni karakter koji je u potpunom skladu sa svetošću istine koju oni zastupaju. Možda će se ukazati potreba da više ili manje muškaraca i žena rade zajedno u nekom važnom misionском poduhvatu, i u takvom slučaju oni nikada ne mogu da budu suviše oprezní. Neka oženjeni ljudi budu izuzetno rezervisani i veoma pažljivi, da se nikakvo zlo o njima ne bi s pravom moglo reći. Mi živimo u vremenu kada se bezakonje umnožilo i porok se sve više širi, i samo jedna nepromišljena reč ili nedoličan postupak mogu u mnogome da umanje ugled i

korisnost onoga koji ispolji takvu slabost. Neka radnici strogo poštuju granice rezervisanosti, da se ne dogodi bilo šta čime bi neprijatelj mogao da se koristi. Onima koji laskavim rečima počnu da ispoljavaju naročitu naklonost prema pripadnicima, suprotnog pola, ukazujući im posebnu pažnju kao svojim ljubimcima, Bog će uskratiti svoj Duh.

Kada se oženjeni ljudi angažuju u delu Božjem ostavljajući svoje supruge kod kuće da se brinu o deci i porodici, dužnosti koje u tom slučaju obavlja supruga i majka isto su tako velike i značajne kao i one koje na terenu obavlja suprug i otac. Dok on radi kao misionar u polju a ona kao misionar u svojoj porodici, njene brige, strepnje i tereti često daleko nadmašuju terete i odgovornosti supruga i oca. Njen životni zadatak je ozbiljan i veoma značajan - ona oblikuje um, karakter i navike svoje dece, osposobljava ih za koristan rad u ovom životu i priprema za budući, besmrtni život. Suprug koji se bavi javnim duhovnim poslovima u Crkvi možda će uz platu dobiti i javno priznanje i pohvale od ljudi, dok nezapažena trudbenica u domu možda nikada neće primiti zemaljsko priznanje za svoj rad. Ali ako se ona nesebično zalaže za najbolje interese svoje porodice, trudeći se da karakter i navike svoje dece oblikuje prema božanskom Uzoru, anđeo zapisničar će njeno ime zapisati kao ime jednog od najvećih misionara na svetu. Bog ne gleda na zbivanja i položaje u životu onako kako to vide oči ograničenih smrtnika. Kako stoga pažljiv treba da bude suprug i otac da bi sačuvao vernost svom bračnom zavetu! Koliko opreznosti i promišljenosti mora da pokaže u svojoj službi, da kod mladih devojaka ili udatih žena ne bi podsticao misli koje nisu u skladu sa uzvišenim i svetim merilima zapovesti Božjih! Prema Hristovom objašnjenju (Mat. 5,27-32) ta zapovest daleko prevazilazi samo slovo zakona i obuhvata čak i misli, pobude i namere srca. U tome mnogi postaju prestupnici. Maštanja njihovog srca nisu tako čistog i svetog obeležja kao što to Bog traži, i ma koliko da je visok njihov poziv i bilo kakve sposobnosti da imaju, Bog će ih žigosati kao prestupnike, smatrajući ih krivcima koji Njegov gnjev zaslužuju daleko više od onih koji imaju manje talenata, manje svetlosti i manje uticaja.

Odvratno mi je kad vidim kako se ljudima odaju nezaslužene počasti, kako im laskaju i maze ih. Bog mi je otkrio činjenicu da neki od onih koji primaju takve pohvale nisu dostojni da uzmu Njegovo ime na svoja usta; pa ipak ih ograničena ljudska bića uzdižu do neba, jer gledaju samo na njihov spoljašnji izgled. Sestre moje, nikada nemojte laskati slabim, pogrešivim i nestalnim ljudima, bili oni mladi ili stari, oženjeni ili neoženjeni. Vi ne poznajete njihove slabosti i niste svesne da upravo tom preteranom pažnjom i pohvaljivanjem možete prouzrokovati njihovu propast. Uznemirena sam zbog kratkovidosti i nedostatka mudrosti koje mnogi pokazuju u ovom pogledu.

Ljudi koji su zaista odani delu Božjem i koji imaju Hrista u svom srcu neće spuštati kriterijum morala, nego će se truditi da ga uzdignu. Takvi neće nalaziti zadovoljstva u tome da im žene laskaju niti će dopustiti da im se one umiljavaju. Neka ljudi, bilo da su oženjeni ili neoženjeni, takvima kažu: „Ruke k sebi! Neću da dam ni najmanjeg povoda da se o meni bilo šta loše govori. Ugled i dobro ime za mene je kapital vredniji od zlata i srebra. Hoću da ga sačuvam neokaljanim. Ako ljudi ipak budu napadali to ime, neće to činiti zato što sam im dao povoda, nego iz istog razloga zbog kojeg su govorili zlo i o Hristu - zato što su mrzeli neporočnost i svetost Njegovog karaktera, jer im je Njegov život bio stalni ukor.“

Želja mi je da sve radnike u delu Božjem osvedočim o velikoj neophodnosti stalne i usrdne molitve. Oni svakako ne mogu stalno da budu na svojim kolenima, ali u svom srcu mogu stalno da održavaju vezu sa Bogom. Na taj način je i Enoh živeo jednako po volji Božjoj. Čuvajte se da - zadovoljni sopstvenim duhovnim stanjem - ne izgubite iz vida Isusa, radeći u sopstvenoj sili

umesto u duhu i stili Učitelja. Ne gubite dragocene trenutke u površnim i lakomislenim razgovorima. Kad se vraćate s misionarskog rada ne veličajte sebe, nego uzdižite i slavite Isusa, uzdižite krst na Golgoti. Ne dozvolite nikome da vas hvali i da vam laska, ili da vam tako steže ruku kao da je nikad ne namerava pustiti. Svakog takvog očiglednog gesta treba se plašiti. Budite veoma oprezni kad mlade ili čak udate osobe žele da vam povere svoje porodične tajne. Kada pokažu želju za saosećanjem, znajte da je trenutak za najveću opreznost. Oni koji su prožeti Duhom Hristovim i koji žive jednako po volji Božjoj ne ispoljavaju takve nesvete čežnje za tuđim saosećanjem. Oni imaju Saputnika koji može da zadovolji svaku težnju duše i srca. Oženjeni ljudi koji prihvataju pažnju, uzdizanje i laskanje od strane žena treba da budu sigurni da ljubav i saosećanje takvih osoba nisu dostojne da se pozele.

Žene su suviše često kušači. Pod ovim ili onim izgovorom, one privlače pažnju ljudi, oženjenih ili neoženjenih, i zavode ih sve dok ne postanu prestupnici Božjeg zakona, unište svoju korisnost i ugroze spasenje svoje duše. Istorija o Josifu zapisana je za dobro svih koji se kušaju na sličan način kao i on. Pošto je u načelu bio čvrst kao stena, on je kušaču odlučno odgovorio: „Kako bih učinio tako grdno zlo, i Bogu zgriješio?“ Takva moralna snaga i danas je neophodna. Kada bi ženama jedini cilj bio da svoj život oplemene i da saraduju s Hristom, bilo bi manje opasnosti izazvane njihovim uticajem; ali sa njihovom sadašnjom nezainteresovanošću za porodične obaveze i za sve ono što Bog s pravom očekuje od njih, njihov uticaj je često veoma jak na zlo, njihove duhovne sposobnosti su zakržljale i njihov rad ne nosi pečat božanskog odobravanja. One nisu misionari ni u svojoj porodici niti izvan nje; a dom, dragoceni porodični život, najčešće ostaje pustoš.

Neka se svaki onaj ko ispoveda Hristovo ime svim silama trudi da pobedi sve ono što ne dolikuje čoveku, sve svoje slabosti i ludosti. Ima takvih koji nikada ne dorastu do pune visine ljudi i žena u Hristu Isusu. Oni se ponašaju detinjasto i popuštaju svojim sklonostima. Bogobojažljivost praćena istinskom smernošću bi sve to popravila. Čista i prava vera nema ništa zajedničkog sa detinjastim ugađanjem svojim sklonostima. Ona je časna i dostojanstvena u svakom pogledu. Stoga niko od onih koji su pristupili redovima Hristovih vojnika ne mora i ne treba da klone u dan iskušenja. Svi treba najusrdnije da rade na duhovnom uzdizanju i oplemenjivanju svojih bližnjih. U odlučnom ratovanju, čiji je cilj da se vrlina učini poželjnom a porok omrznutim, niko nema prava da odustaje od borbe. Za hrišćanina u kom Hristos živi nema odmora sve dok ne pređe u večnost. Pokoravati se Božjim zapovestima znači činiti samo ono što je pravo i ispravno. To je hrišćanska muževnost. Ali mnogima je neophodno da svoj pogled češće upravljaju na Začetnika i Svršitelja naše vere i da se uče iz Njegovog života. „Pomislite,“ kaže apostol, „na Onoga koji je takovo protivljenje protiv sebe od grešnika podnio, da ne oslabe duše vaše i da vam ne dotuži. Jer još do krvi ne dođoste boreći se protiv grijeha.“ Vaš uzrast u hrišćanskim vrlinama treba da bude viljiv. Ispoljavajući krotost i kad vas vređaju i izazivaju i uzdižući se iznad niske čulnosti i telesnih želja ovog sveta, vi pružate očevidne dokaze da je Spasitelj zaista u vama; svakom svojom rečju, mišlju i postupkom privlačite ljude Isusu a ne sebi. Još mnogo toga treba da se učini, a preostaje nam još samo malo vremena za rad. Učinite svojim životnim zadatkom da svakoga pokrećete na ono što je dužan da učini za Hrista. Primite na sebe i izvršite svaku dužnost koju drugi propuštaju zato što ne žele da shvate svoj životni zadatak.

Kriterijum morala među Božjim narodom nije na odgovarajućoj visini. Mnogi koji po svom ispovedanju tvrde da drže Božje zapovesti i da ustaju u njihovu odbranu, praktično ih prestupaju. Iskušenja se javljaju u takvom obliku da onaj koji se kuša u samom kušanju nalazi izgovor za prestup. Oni koji se bave misionarskim radom treba da budu ljudi i žene koji žive jednako po

volji Božjoj. Oni koji kao propovednici govore sa propovedaonice moraju da budu ljudi besprekornog ponašanja; njihov neokaljan život treba da bude visoko iznad svega što bi ličilo na porok. Ne rizikujte svoj ugled i svoje dobro ime srljajući uporno putem koji vodi u iskušenje. Da biste ženu koja vam prilikom pozdrava nerado ispušta ruku sačuvali od greha, brzo povucite svoju ruku. Ukoliko ona ispoljava nedoličnu naklonost i žali se da joj muž ne ukazuje dovoljnu pažnju i ljubav, ne pokušavajte da bilo čim nadoknadite taj nedostatak. Jedino sigurno i mudro ponašanje u takvom slučaju je da svoje saosećanje zadržite za sebe. Takvi slučajevi su mnogobrojni. Ukažite takvoj duši na Onoga koji je najpouzdaniji Savetnik i koji može da ponese svaki teret. Ako je ona izabrala Hrista za svog saputnika, On će joj dati snage da zapostavljenost na koju se žali podnosi bez gundanja; u isto vreme, ona marljivo treba da učini sve što je u njenoj moći da svoga supruga veže za sebe najusrdnijom odanošću prema njemu i najsavesnijim nastojanjem da mu dom učini radosnim i privlačnim. Ako i svi njeni napori ostanu bezuspešni i nepriznati, ona će ipak imati saosećanje i podršku svog blagoslovenog Iskupitelja. On će joj pomoći da podnese sve svoje terete i da u Njemu nađe utehu u svakom svom razočaranju. Ona pokazuje nepoverenje prema Bogu ako traži da ljudska bića zamene Hrista na mestu koje je On uvek spreman da ispuni. Bilo bi dobro kada bi kritički preispitala sebe, da vidi nije li neki greh skriven upravo u njenoj duši. Srce koje na taj način traži ljudsko saosećanje i prihvata zabranjene pažnje od bilo koga, nije čisto i besprekorno pred Bogom.

Biblija nam pruža mnoge upadljive primere jakog uticaja zlonamernih žena. Kada je Valam bio pozvan da prokune Izrailjski narod, nije mu bilo dozvoljeno da to učini, jer Gospod nije video „bezakonje u Jakovu ni nevaljalstvo u Izrailju.“ Ali Valam, koji je već podlegao iskušenju, tada je u potpunosti postao sotonin agent; on je odlučio da preko drugih postigne ono što mu Bog nije dopustio da učini lično. Primamljiva lepota moavskih žena kojom će Izrailjci biti očarani i navedeni na prestup Božjeg zakona, bila je zamka koju je upravo Valam bez odlaganja postavio. Tako se na njima našlo bezakonje i Božji blagoslov više nije mogao da ih prati. Njihove snage bile su veoma oslabljene, i njihovi neprijatelji više nisu morali da se plaše njihove moći, jer prisustvo Gospoda nad vojskama nije više pratilo njihovu vojsku.

Ovo je zapisano kao opomena pripadnicima naroda Božjeg koji žive u ovim poslednjim danima. Dokle god oni teže za pravdom i pravom svetošću i drže sve Božje zapovesti, sotonini njegovim agentima neće biti dozvoljeno da ih nadvladaju. Sva protivljenja njihovih najgorčnijih neprijatelja i pokušaji da unište i iskorene „čokot“ koji je sam Bog zasadio (Ps. 80,8), ostaće bezuspešni. Sotona dobro zna ono što je i Valam naučio iz svog žalosnog iskustva da nema kletve protiv Jakova ni vraćanja protiv Izrailjaca dokle god se među njima ne nade bezakonje; zato on upotrebljava sve svoje sile i svoj uticaj da uništi njihovo jedinstvo i ukalja čistotu njihovog karaktera. Svoje zamke on postavlja na hiljade načina da oslabi njihovu snagu da čine dobro.

Ja vam ponovo ukazujem na neophodnost neporočnosti u svakoj misli, u svakoj reči i svakom postupku. Mi smo lično odgovorni pred Bogom i imamo lične dužnosti koje niko ne može da izvrši umesto nas; dužni smo, dakle, da ljude oko sebe: savetima, ličnim naporima i primerom činimo boljima. I dok treba da razvijamo društvenost, neka to nikada ne bude samo radi razonode, nego sa određenim ciljem, a to je spasavanje duše. Uložite lične napore da im se približite.

Otvorite svoja vrata mladima koji su izloženi iskušenjima i koje zlo primamljuje sa svih strana. Neka osete da ste zainteresovani za njih. Ako su puni nedostataka, trudite se da ispravljate njihove greške. Ne držite se visoko iznad njih, nego im se približite. Uvedite ih u svoj dom; pozovite ih na svoje porodično bogoslužjenje. Za hiljade njih potrebno je učiniti ovakav gest

pažnje. Svako stablo u sotonskom vrtu krcato je primamljivim plodovima otrovnih iskušenja, i teško svakom ko se usudi da te plodove bere i jede. Imajmo uvek na umu činjenicu da smo Bogom pozvani da put prema nebu prikazujemo čistim, svetlim i privlačnim, da bismo pridobili duše koje sotona zaluduje svojim ubistvenim mađijama.

Bog nam je dao razum da ga koristimo u plemenite svrhe. Ovde se proveravamo i pripremamo za budući život. Ovo je vreme i suviše ozbiljno da bi iko od nas smeo da ostaje bezbrižan i u potpunij neizvesnosti. Naši kontakti s drugima treba da budu obeleženi trezvenošću i nebeskom mudrošću, a naši razgovori uvek treba da se svode na ono što je nebesko. „Tada koji se boje Gospoda govoriše jedan drugome”, kaže prorok, „i pogleda Gospod, i ču, i napisa se Knjiga za spomen pred Njim za one koji se boje Gospoda i misle o imenu Njegovom. Ti će mi biti blago, veli Gospod nad vojskama, u onaj dan kad Ja učinim, i biću im milostiv kao što je otac milostiv svome sinu koji mu služi.“

Zar postoji išta dostojnije čemu bi trebalo da posvetimo sve svoje misli i razgovore nego što je plan spasenja? To je neiscrpan predmet. Hristova ljubav, spasenje ponuđeno palom čoveku Njegovom beskonačnom ljubavlju, svetost srca, dragocena i spasonosna istina za ove poslednje dane, Hristova milost - to su teme koje zaista mogu da ožive dušu i da onima koji su čistog srca omogućće da osećaju istu radost koju su osećali učenici kad im se Isusu pridružio na putu za Emaus. Svaki onaj koji svoju ljubav i pažnju usredsređuje na Hrista, u takvoj vrsti posvećenog druženja nalazi zadovoljstvo i uživanje i iz takvih razgovora crpi božansku snagu; ali onaj koji ne nalazi zadovoljstvo i uživanje u takvoj vrsti razgovora i koji se radije zadržava na sentimentalnim besmislicama, odlutao je daleko od Boga i postao mrtav za svete i plemenite težnje. Ono što je čulno, pohotljivo i zemaljsko, takvi shvataju i tumače kao nebesko. Kada je razgovor neozbiljnog karaktera i odražava nezadovoljne težnje za ljudskim simpatijama i uvažavanjem, to očevidno proističe iz bolesne ljubavne sentimentalnosti pred kojom nisu sigurni ne samo mladi, nego čak ni ljudi sede kose. Kada je Božja istina rukovodeće načelo u srcu, ona deluje slično živom izvoru. Ako bi neko pokušao da taj izvor zatvori, on će izbiti na drugom mestu, jer je to nezadrživo vrelo koje se ne može ugušiti. Istina u srcu predstavlja izvor života. Ona osvežava umornoga a zadržava i sprečava sve one reči i postupke koji moralno prljaju dušu.

Zar nema dovoljno primera svuda oko nas koji tako očevidno ukazuju na opasnosti koje prete na svakom koraku? Zanemareni porodični oltari i razoreni domovi na sve strane mogu da se vide kao tužni ostaci tragičnog brodoloma u životu mnogih. Razvrat i nečuveno odstupanje od načela sve češće uzimaju maha; naglo se množe upravo oni gresi zbog kojih je Bog morao da uništi svet potopom, a Sodom i Gomor zatro vatrom. Približavamo se kraju. Bog dugo podnosi izopačenost stanovnika ovog nepokajanog sveta, ali njihova kazna zbog toga nije ništa manje neizbežna. Oni koji tvrde za sebe da predstavljaju svetlost ovom svetu zaista treba da odstupe od svakog bezakonja i poroka. Isti onaj duh koji je ustajao protiv istine u Hristovim danima ispoljava se i danas. U nedostatku biblijskih argumenata, oni koji Božji zakon proglašavaju nevažećim, izmišljaće laži i klevete da ocrne i izlože ruglu karakter onih koji rade za Gospoda. Tako su postupali sa Iskupiteljem sveta; tako će postupati i sa Njegovim sledbenicima. Vesti koje nemaju nikakvog osnova raznosiće se i prikazivati kao istina.

Pripadnicima svog naroda, koji drži Njegove zapovest, Bog daje svoj blagoslov, i sva protivljenja i izmišljotine protiv njih samo još više učvršćuju one koji ustaju čvrsto u odbranu vere koja je jedanput dana svetima. Ali ako oni koji tvrde da su čuvari Božjeg zakona postanu prestupnici tog zakona On će im uskratiti svoju zaštitu, i mnogi će propasti zbog svoje izopačenosti i razvrata. Tada zaista nećemo biti u stanju da se održimo pred svojim neprijateljima. Ali

ako pripadnici Božjeg naroda ostanu odvojeni od ovog sveta, razlikujući se od ostalih kao narod osobit koji čini pravdu, Bog će biti njihova odbrana i nikakvo oružje načinjeno protiv njih neće biti uspešno.

S obzirom na opasnosti vremena u kojem živimo, zar da kao narod koji drži Božje zapovesti ne iskorenimo iz svojih redova svaki greh, svako bezakonje i svaku izopačenost? Zar ne bi trebalo da žene koje ispovedaju istinu strogo paze na svoje ponašanje, da ne daju ni najmanjeg povoda za nedozvoljenu prisnost? Kada bi bile obazrive u svakom trenutku, pazeći strogo da u svom ponašanju budu besprekorne, one bi mogle da zatvore vrata mnogim iskušenjima. Muškarci uvek treba da pred očima imaju Josifov primer i da ostanu postojani i nepokolebljivi u načelu, ma kako žestoko bili kušani. Mi želimo da budemo ljudi i žene koji se odlučno zalažu za ono što je pravo i što je ispravno. Oko nas ima i takvih kojima nedostaje moralna snaga. Njima je potrebno društvo onih koji su čvrsti i postojani i koji su u srcu tesno povezani sa Hristom. Načelnost svakog pojedinca biće proveravana. Ali ima i takvih koji srljaju u iskušenje kao bezumnik u mrežu. Oni prosto pozivaju neprijatelja da ih kuša. Obeshrabrujući sami sebe, oni potpuno gube moralnu snagu, i posledice su samo potpuna zbunjenost, ruglo i sramota.

Kakav prezir u očima svetog Boga zaslužuju oni koji tvrde da su pobornici Njegovog zakona a u isto vreme prestupaju njegove propise! Oni nanose sramotu dragocenom delu istine i njenim protivnicima pružaju priliku da likuju. Znak razlikovanja između sledbenika Hristovih i pristalica sotoninih nikada ne sme da se izbriše. Liniju raspoznavanja između Crkve Božje i ovog sveta, između onih koji drže Božje zapovesti i onih koji ih prestupaju, povukao je sam Bog. Oni se ne mogu spojiti u jedno. Po svojim težnjama i ciljevima, po svom ukusu i karakteru, oni se međusobno razlikuju kao podne od ponoći. Ako negujemo ljubav i strah Božji, gnušaćemo se i od najmanjeg približavanja poroka i nečistote.

Neka bi Gospod privukao k sebi dušu svakog pojedinca i zadahnuo ga osećanjem svete odgovornosti u izgrađivanju takvog karaktera da se Hristos ne mora stideti da ih nazove svojom braćom. Uzdignite merila, i onda ćete začuti reči nebeskog odobravanja i dobrodošlice u onaj dan kada će svako primiti platu prema onome što je činio u telu. Oni koji rade za Boga moraju da žive tako kao da se stalno nalaze pred Njegovim očima, razvijajući svoj karakter neprekidno u istinskim vrlinama i pobožnosti. Njihov um i srce moraju stalno da budu prožeti Duhom Hristovim i svetošću poruke koju objavljuju, da svaka njihova misao, svaki postupak i svaka pobuda budu iznad onoga što je zemaljsko i čulno. Svoju sreću oni neće nalaziti u zabranjenim, sebičnim zadovoljstvima, nego u Isusu i Njegovoj ljubavi.

Moja je molitva: „O, Gospode, pomaži oči svakom pripadniku svoga naroda da bi budno uočavao razliku između greha i svetosti, između skrnavljenja i ispravnosti, i na kraju izašao kao pobednik.“

Ljubav prema zabludelim

Hristos je došao da bi mogućnost spasenja stavio na dohvrat svakome. Na krstu na Golgoti On je platio neizmernu cenu za iskupljenje izgubljenog sveta. Njegovo samoodricanje i požrtvovanost, Njegov nesebični trud, Njegovo poniženje, a iznad svega žrtvovanjem i sopstvenog života, svedoče o dubini Njegove ljubavi prema palom čoveku. Njegova spasiteljska misija obuhvatila je grešnike svih jezika, kolena i naroda, bez obzira na stepen njihove krivice. On je platio cenu za sve, da bi ih iskupio i vratio u jedinstvo i sklad sa sobom. Nije mimoišao ni one

koji su najdublje zastranili i koji su najviše grešili; najviše se zalagao za one kojima je spasenje omogućeno Njegovom žrtvom bilo najpotrebnije. Ukoliko je veća bila njihova potreba za obnovom i reformom, utoliko je bilo veće Njegovo interesovanje za njih, dublje Njegovo saosećanje i usrdniji Njegovi napor. Njegovo srce beskrajne ljubavi najdublje je bilo ganuto samilošću upravo prema onima koji su bili u najdubljem beznadu i kojima je Njegova preobražavajuća milost bila najpotrebnija.

U parabolama o izgubljenom ovcu prikazana je čudesna Hristova ljubav prema onima koji greše i koji lutaju. On nije odlučio da ostane sa onima koji su prihvatili Njegovo spasenje, posvećujući sve svoje napore njima i primajući njihovu zahvalnost i ljubav. Pravi Pastir napušta stado onih koji Ga ljube i odlazi u pustinju, izlažući se pri tom opasnosti, teškim naporima, riziku i smrti, da bi našao i spasao ovcu koja se udaljila od stada i koja mora propasti ako je ne dovede natrag. I kada posle napornog traženja nađe izgublenu ovcu, pastir, iako umoran, izmučen i gladan, ne traži od ovce da tako slaba ide za Njim niti je goni pred sobom, već je (o čudesne li ljubavi!) nežno uzima u naručje, podiže na svoja pleća i nosi je natrag u tor. A zatim saziva susede da se raduju s njim što je našao izgubljeno.

Parabola o izgubljenom sinu i izgubljenom srebrnom novčiću sadrže istu pouku. Svaka duša koja se padom u iskušenje izlaže posebnoj opasnosti zadaje bol Hristovom srcu, budi u Njemu najnežnije saosećanje i spremnost na najusrdnije napore. Radost koju On doživljava zbog jednog grešnika koji se kaje veća je nego li zbog devedeset i devet pravednika kojima nije potrebno pokajanje.

Ove pouke date su radi našeg dobra. Od svojih učenika Hristos traži da saraduju s Njim u Njegovom delu i da ljube jedan drugoga kao što On sve njih ljubi. Samrtne muke koje je pretrpeo na krstu najrečitije govore koliko On ceni ljudsku dušu. Svi koji prihvataju ovo veliko spasenje obavezuju se da će biti Njegovi saradnici. Niko ne treba da smatra sebe posebnim miljenikom neba i da svu pažnju i ljubav usredsredi samo na sebe. Svi koji se posvete službi Hristovoj treba da rade kao što je i On radio, i da sve one koji još uvek žive u neznanju i grehu ljube onako kao što i On njih ljubi.

Međutim, nama kao narodu nedostaju duboko saosećanje i ljubav prema onima koji se kušaju i koji su u zabludi. Mnogi ispoljavaju veliku hladnoću i grešnu nemarnost držeći se što je moguće dalje od onih kojima je pomoć najpotrebnija. Takve Hristos u parabolama o milostivom Samaritaninu prikazuje držanjem sveštenika i levita koji su prošli pored unesrećenog čoveka ne ukazavši mu nikakvu pomoć. Novoobraćeni vernik često vodi žestoku borbu sa duboko ukorenjenim navikama ili nekim naročitim oblikom iskušenja; ili je pak savladan nekom jakom strašću postao žrtva nepromišljenosti i počinio stvarni prestup. Upravo tada se od njegove braće traži ozbiljan napor, taktičnost i mudrost da bi se obnovilo njegovo duhovno zdravlje. U takvim slučajevima treba primeniti sledeće uputstvo Božje Reči: „Braćo, ako i upadne čovjek u kakav grijeh, vi duhovni ispravljajte takvoga duhom krotosti, čuvajući se da i ti ne budeš iskušan.” „Dužni smo, dakle, mi jaki slabosti slabijeh nositi, i ne sebi ugadati.” Ali kako malo samilosti i Hristove saosećajne nežnosti pokazuju oni koji tvrde da su Njegovi sledbenici! Kad neko pogreši, drugi se suviše često osećaju slobodnim da slučaj prikažu što je moguće gorim. Oni koji su možda krivi za isto tako velike grehe u nekom drugom pogledu, postupaju sa svojim bratom veoma strogo i okrutno. Greške počinjene iz neznanja, nepromišljenosti ili slabosti preuveličavaju se i prikazuju kao gresi počinjeni namerno i s predumišljajem. Kad vide da neka duša zastranjuje s puta, takvi ostaju skrštenih ruku, govoreći: „Ja sam vam rekao. Znao sam da se na takve ne možemo osloniti.” Na takav način oni se stavljaju u sotonin položaj, likujući u duhu što

su se obistinila njihova zla nagađanja.

Kod onih koji su mladi i neiskusni moramo očekivati velike nedostatke i biti spremni da ih snosimo. Hristos od nas očekuje da takve ispravljamo u duhu krotosti, i On nas smatra odgovornima ako ih svojim držanjem gurnemo u malodušnost, očajanje i propast. Ako dragocenu biljku ljubavi ne negujemo svakog dana, u opasnosti smo da postanemo skučeni, bezosećajni, licemerno revnosni i kritičari, smatrajući sebe pravednima, dok smo daleko od toga da nas Bog priznaje za takve. Neki su neuglađeni, preki i surovi. Poput bodljikavih kestenovih šišarki, oni budu gde god da ih dodirnete. Pogrešno predstavljajući Spasitelja koji je pun ljubavi, oni čine neprocenjivu štetu.

Moramo se uzdići na viši duhovni nivo da bismo bili dostojni svog hrišćanskog imena. Moramo negovati duh u kojem je Hristos radio na spasavanju zabludelih. Oni su Njemu draži isto tako kao i mi. Oni isto tako mogu da postanu trofeji Njegove pobjede i naslednici Njegovog carstva. Ali izloženi zamkama lukavog neprijatelja oni su u opasnosti da nastave sa skrnavljenjem, i bez spasonosne Hristove milosti njihova propast je neizbežna. Kada bismo ovo sagledali u pravoj svetlosti, koliko bismo življivi bili u revnosti i usrdnosti, i koliko bi brojniji bili naši samopožrtvovani napori u nastojanju da se približimo onima kojima je toliko potrebna naša pomoć, naše molitve, naše saosećanje i naša ljubav!

Neka svi oni koji su bili nemarni u ovome, razmotre svoju dužnost u svetlosti velike zapovesti. „Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe.“ Ovo je hrišćanska dužnost koja nas sve obavezuje. Trudimo se da umanjujemo zlo a umnožavamo blagoslove na sreću svojih bližnjih, to Bog traži od svih nas. Ako smo jaki da se odupremo iskušenju, utoliko smo dužniji da pomažemo onima koji su slabi i popustljivi. Ako posedujemo znanje, treba da upućujemo i poučavamo one koji su u neznanju. Ako nas je Bog blagoslovio ovozemaljskim dobrima, dužnost nam je da pritičemo u pomoć siromašnima. Moramo da se uvek zalažemo za dobro drugih. Neka svi sa kojima dolazimo u dodir učestvuju u preimućstvima koje mi imamo. Niko se ne bi smeo zadovoljiti s tim da se samo on hrani hlebom života ne deleći tu sreću i sa ostalima koji su oko njega.

Za Hrista zaista žive i slave Njegovo ime samo oni koji su svome Učitelju verni i u traženju i spasavanju onih koji su izgubljeni. Prava pobožnost će u radu na spasavanju onih za koje je Spasitelj umro pokazati onu istu duboku čežnju i usrdnost koja je Njega u tome pokretala. Ako su naša srca smekšana i savladana Hristovom milošću i plamte žarom Božje dobrote i ljubavi, tada će i naša ljubav, saosećanje i nežnost prirodno biti upućeni na druge. Istina koja se primerom potvrđuje u životu deluje, poput skrivenog kvasca, na sve s kojima dolazimo u dodir.

Da bi ljudi mogli da rastu u blagodati i u poznanju Hrista Isusa, oni u skladu sa božanskim planom moraju da slede Njegov primer i da rade kao što je On radio. Često je neophodno uložiti izuzetne napore u borbi sa samim sobom da savladamo svoja osećanja i da se uzdržimo od reči kojima bismo obeshrabrili one koji se nalaze u iskušenju. Životom svakodnevne molitve i zahvalnosti, životom koji poput svetiljke osvetljava stazu drugih ne možemo živeti ako u tom pravcu ne ulažemo najozbiljnije napore. Takvi napori donose dragocene plodove i blagoslov ne samo onima za koje se ulažu nego i onima koji ih nesebično ulažu. Duh nesebičnog zalaganja za druge daje čvrstinu, postojanost i hrišćansku blagost karakteru i donosi mir i sreću onome ko ga poseduje. Težnje postaju uzvišene i plemenite. Sebičnosti i lenjosti nema više mesta. Oni koji neguju i u praksi primenjuju hrišćanske vrline napredovaće. Imaće snagu duhovnih mišića i biće uspešni u radu za Boga. Imaće jasno duhovno raspoznavanje, čvrstu i sve jaču veru i neodoljivu silu u molitvi. Oni koji budno bdiju nad dušama, koji se u potpunosti posvećuju spasavanju zabludelih, time na najsigurniji način grade i svoje lično spasenje.

Ali koliko se ovaj rad zanemaruje! Da su misli i osećanja u potpunosti posvećeni Bogu, mislite li da bi duše koje su u zabludi i koje sotona kuša bile tako ravnodušno i bezosećajno napuštene kao što je to tako često slučaj. Zar ne bimo u ljubavi i jednostavnosti Hristovoj uložili veće napore da spasemo one koji lutaju? Svi koji su zaista posvećeni Bogu angažovaće se s najvećom revnošću u zalaganju za one za koje je On najviše učinio, za koje je podneo neprocenjivu žrtvu - u delu spasavanja duša. To delo uvek treba podupirati i potpomagati i nikada ne dozvolite da vam to dotuži.

Pripadnike svog naroda Gospod poziva da se probude i izađu iz ledeno hladne atmosfere bezosećajnosti u kojoj se nalaze, da se oslobode utisaka i ideja koje zaleđuju osećanja ljubavi i drže ih u toj sebičnoj neaktivnosti. On ih poziva da se uzdignu sa svog niskog zemaljskog stanovišta i da udišu čistu, suncem obasjanu atmosferu neba.

Naše sastanke za bogoslužjenje treba da smatramo svetim i dragocenim trenucima. Molitveni časovi nisu mesto gde braća treba da okrivljuju i osuđuju jedni druge, gde se ispoljavaju osećanja neljubaznosti i čuju oštri govori. Sa skupova na kojima se ispoljava ovakav duh Hristos biva izagnan, a sotona dolazi da preuzme vođstvo. Ne sme se dozvoliti da se unosi bilo šta što bi imalo nehrišćanski karakter i duh neljubaznosti; jer tu se ne okupljamo zbog toga, nego da od Gospoda zatražimo milost i oprostaj. A Spasitelj jasno kaže: „Kakvim sudom sudite, onakvim će vam se suditi; i kakvom mjerom mjerite, onakvom će vam se mjeriti.” Ko može stati pred Boga i navodeći razloge dokazati da ima savršen karakter i besprekoran život? Kako se, onda, bilo ko usuđuje da kritikuje i osuđuje svoju braću? Oni koji se spasenju i sami mogu nadati samo zahvaljujući zaslugama Hristovim, koji oprostaj mogu tražiti samo pozivajući se na Njegovu krv, samo to ih najnepobinije obavezuju da pokazuju ljubav, sažaljenje i oprostaj svojim bližnjima koji su grešnici kao i oni sami.

Braćo, dok se ne naučite da poštujuete mesto bogoslužjenja nećete primiti nikakav blagoslov od Boga. Vi možete održavati formalno bogoslužjenje, ali u tome nema nikakve duhovne službe. „Jer gdje su dvoje ili troje sabrani u ime moje,“ kaže Hristos, „ondje sam i ja među njima.“ Tu svako treba da oseća božansko prisustvo, i umesto da se zadržava na nedostacima i pogreškama drugih, treba brižljivo da preispituje svoje sopstveno srce. Ako osećate potrebu da ispovedite svoje grehe, učite svoju dužnost, a dužnost ostalih u tom pogledu prepustite njima.

Kada, popuštajući neuglađenosti svoga karaktera, ispoljavate duh grubosti i neosetljivosti vi odbijate upravo one koje bi trebalo da pridobijete. Svojom neosetljivošću vi gušite u njima ljubav prema zajedničkom sastajanju, što suviše često dovodi do toga da oni napuštaju istinu. Morate shvatiti da na taj način sami sebe izlažete Božjoj osudi. Dok vi osuđujete druge, Gospod osuđuje vas. To je nehrišćansko ponašanje koje ste dužni da uvidite i priznate. Neka Gospod ne prestane da utiče na srce svakog pojedinog člana u Crkvi sve dok se Njegova milost koja preobražava ne pokaže u životu i karakteru svih. Onda ćete se sastajati ne da kritikujete jedni druge, nego da govorite o Hristu i Njegovoj ljubavi.

Naše sastanke treba učiniti što zanimljivijima. Oni treba da budu prožeti pravom atmosferom neba. Na njima ne treba da bude dugih, nezanimljivih govora i formalnih molitava, samo da bi se ispunilo vreme. Svi treba da budu spremni da svoj udeo u bogoslužjenju obave tačno i na vreme, i kada svaki učini ono što je njegova dužnost, sastanak treba da se završi. Tako će se interesovanje i pažnja slušalaca održati od početka do kraja. Takvo bogoslužjenje predstavlja žrtvu koju Bog rado prihvata. Služba Bogu treba da bude zanimljiva i privlačna i ne sme da se izrodi u praznu formu. Moramo živeti za Hrista svakog trenutka, svakog časa i svakog dana; tada će Hristos zaista boraviti u nama; i kad se sretnemo na našim sastancima Njegova će ljubav

izvirati iz naših srca poput izvora u suhoj zemlji, osvežavajući sve oko nas, izazivajući Cak i kod onih koji su skoro na umoru čežnju da se napoje vodom života.

Ne možemo se osloniti samo na dva ili tri člana da rade umesto cele skupštine. Svako od nas pojedinačno mora da ima jaku i delotvornu veru, obavljajući zadatak koji mu je Bogom poveren. S dubokim i živim interesovanjem svako treba da pita: „Gospode, šta želiš da činim? Kako najbolje mogu da izvršim svoju dužnost za sada i za večnost?“ Svako od nas lično mora da posveti sve svoje snage istraživanju istine, upotrebljavajući sva raspoloživa sredstva do kojih možemo stići i koja nam mogu biti od koristi u marljivom istraživanju Svetih spisa uz najusrdniju molitvu; samo tako možemo biti posvećeni istinom, da bismo mogli spasavati duše.

Najusrdnije napore u svakoj skupštini treba ulagati da se duh opadanja i osuđivanja odagna iz naših redova, jer upravo ti gresi dovode do najvećih zala u Crkvi. Stroga osuda i stalno iznalazjenje tuđih grešaka moraju se ukoriti kao delo sotonino. Među članovima Crkve treba mnogo više podsticati i jačati ljubav i međusobno poverenje. U strahu Božjem i ljubavi prema svojoj braći, svi treba da zatvore svoje uši za ogovaranje, zle reči i osuđivanje. Uputite potkazivače na učenja Reči Božje. Recite mu da, prihvatajući nadahnute savete, svoje žalbe uputi neposredno onima za koje smatra da su u zabludi. Jedinствен stav u tom pogledu ozario bi Crkvu obiljem svetlosti i zatvorio vrata pred poplavom zla. Na taj način Gospod bi se proslavio i mnoge duše bile bi spasene.

Opomena Vernog Svedoka anđelu Sardске crkve glasi: „Imaš ime da si živ, a mrtav si. Straži i utvrđuj ostale koji su gotovi da pomru, jer ne nađoh tvojih djela savršenih pred Bogom svojim. Opominji se, dakle, kako si primio i kako si čuo, i drži i pokaj se.“ Greh zbog kojeg se anđeo ove crkve posebno tereti u tome je što nije utvrđivao ostale koji su bili gotovi da pomru. Zar se ove opomene ne odnose isto tako i na nas? Neka svako od nas u svetlosti Reči Božje lično preispita svoje srce, i neka nam prvi zadatak bude da uz Hristovu pomoć svoje duhovno stanje dovedemo u red.

U delu spasavanja ljudi Bog je sa svoje strane učinio sve, i sada poziva Crkvu da saraduje s Njim. Na jednoj strani nalazi se Hristova krv, Reč istine i Sveti Duh, a na drugoj duše koje propadaju. Pozivati ljude da prihvate blagoslove koji su im nebom namenjeni, dužnost je u kojoj treba da učestvuje svaki Hristov sledbenik. Preispitajmo pažljivo sami sebe i videćemo da li tu dužnost stvarno izvršavamo. Razmotrimo svoje pobude i svaki postupak u svom životu. Ne vise li mnoge neprijatne slike u galerijama naših sećanja? Tako često vam je neophodno Hristovo praštanje. Stalno zavisite od Njegove samilosti i ljubavi. Pa ipak tako često propuštate da prema drugima pokažete onaj duh koji On stalno ispoljava prema vama. Da li osećate teret odgovornosti i brige za onoga koji je odlutao na zabranjene staze? Da li ste ga opomenuli u duhu ljubavi? Jeste li plakali njega radi i molili se za njega i s njim? Jeste li nežnim rečima i ljubaznim postupcima pokazali da ga zaista ljubite i želite da ga spasete? Dok ste još uvek u kontaktu sa onima koji se kolebaju i posrću pod teretom slabosti svoje prirode i svojih rdavih navika, da li ih ostavljate da se sami bore iako ste u mogućnosti da im pomognete? Ne prolazite li pored tako teško kušanih duša drugom stranom, dok svet jedva čeka da im ukaže saosećanje i da ih na taj način primami u sotonine zamke? Niste li, poput Kajina, spremni da kažete: „Zar sam ja čuvar brata svojega?“ Kako Veliki Poglavar Crkve gleda na vaše životno delo? Kako On, kome je svaka duša dragocena, jer je otkupljena Njegovom krvlju, gleda na vašu ravnodušnost prema onima koji zastranjuju s pravog puta? Zar se ne plašite da bi i On vas mogao da napusti isto tako kao što vi njih napuštate? Budite sigurni da On, koji budno bdije nad domom Gospodnjim, zapaža svaku vašu nemarnost.

Nisu li Hristos i Njegova ljubav potiskivani iz vašeg života sve dok mesto u vašem srcu

umesto iskrene službe Njemu nije zauzela obična formalnost? Gde je ono oduševljenje koje ste nekad osećali čim se spomene Hristovo ime? Kako je usrdno bilo vaše zalaganje za duše dok je u vama gorela prva ljubav! Kako ste revnosno nastojali da im prikazete Spasiteljevu ljubav! Nestanak te ljubavi čini vas tako hladnima, kritički nastrojenima i prestrogima kad su u pitanju drugi. Nastojte da se vratite svojoj prvoj ljubavi, da biste ponovo mogli da privodite duše Hristu. Ako to ne učinite, drugi koji imaju manje svetlosti i iskustva i znatno manja preimućstva zauzeće vaša mesta i učiniti ono što vi zanemarujete; jer se za spasenje onih koji se kušaju, stradaju i propadaju neko mora založiti. Taj zadatak Hristos je poverio svojoj Crkvi; ko je spreman da to srcem prihvati?

Bog nije zaboravio dobra dela i samopožrtvovana zalaganja Crkve u prošlosti. Sve je to zapisano na nebu. Ali to nije dovoljno. To Crkvu ukoliko ona prestane da izvršava svoju misiju neće spasti. Ako ne prestane da ispoljava tako strašnu nemarnost i ravnodušnost kakvu je ispoljavala u prošlosti, Crkva će, umesto da ide iz sile u silu, nastavljati da se izopačuje i da sve dublje tone u slabost i formalizam. Zar treba dozvoliti da do toga zaista dođe? Zar da se ta potpuna neosetljivost, to žalosno iščezavanje ljubavi i duhovne revnosti neprekidno nastave? Zar da Hristos u takvom stanju zatekne svoju Crkvu?

Braćo, ako ne preduzmete odlučne napore da izvršite reformu vaši će žiŕci neizbežno nastaviti da trepere sve slabije, dok se potpuno ne ugase u mraku. „Opomeni se,“ kaže Svedok verni i istiniti, „otkuda si spao, i pokaj se, i prva djela čini.“ Prilika koja vam se danas pruža može kratko da potraje. Ukoliko se ovo vreme milosti i pokajanja propusti neiskorišćeno, dato je upozorenje: „Doći ću ti skoro, i dignuću svijećnjak tvoj s mjesta njegovog.“ Ove reči izgovorio je Onaj koji dugo trpi i velike je milosti. One predstavljaju ozbiljno upozorenje crkvama i pojedincima da Stražar koji nikad ne spava i ne drema odmerava svaki njihov postupak. Jedino Njegovom čudesnom strpljenju treba da zahvale što nisu posećeni kao drveće koje samo zemlji smeta. Ali se Njegov Duh neće doveka zalagati. Njegovo strpljenje neće trajati beskonačno.

Ako vaša vera ne bude nešto više nego što je bila do sada vi ćete biti izmereni na merilima i naći ćete se laki. U poslednji veliki dan, konačna odluka Sudije cele zemlje o nama zavisiće od toga kakvo smo interesovanje pokazali i šta smo praktično učinili za nevoljne, potlačene i kušane. Ako želite da u grad Božji konačno uđete kao iskupljeni grešnici, ne možete pored takvih uvek prolaziti drugom stranom. „Zaista, vam kaŕem,“ naglašava Hristos, „kad ne učiniste jednome od ove moje male braće, ni meni ne učiniste.“

Još nije prekasno da se ispravi ono što ste propustili da učinite u prošlosti. Neka ponovo dođe do oživljavanja prve ljubavi, prvobitne revnosti! Potražite one koje ste oterali, zavite svojim priznanjem rane koje ste im zadali. Približite se Velikom srcu samilosti i ljubavi i dopustite da reka boŕanskog saosećanja poteče u vaše srce, a iz njega u srca drugih. Neka nam nežnost i milosrđe Hristovo sluŕe kao primer kako da postupamo sa svojim bliŕnjima, a posebno sa onima koji su naša braća u Hristu. Mnogi su klonuli i izgubili hrabrost u velikoj borbi života, dok bi ih samo jedna reč vedrog raspoloŕenja i utehe mogla ohrabriti i ojačati da pobeđu. Nikada, nikada ne budite bezosećajni, hladni, nemilosrdni i kritički raspoloŕeni. Nikada ne propustite priliku da kaŕete neku reč ohrabrenja, reč koja podiŕe i uliva nadu. Nemoguće je naglasiti kako dalekoseŕan uticaj mogu imati vaše nežne i blage reči, upućene u hrišćanskom nastojanju da nećiji teret učinimo lakšim. Vratiti zabludelog na pravi put moŕemo samo u duhu krotosti, plemenitosti i nežne ljubavi.

Gle, anđeo te prati tvoj svaki korak zna;

*U brizi on te teši, - sam Gospod šalje ga!
Iz očiju mu sija: mir, milost, praštanje;
Stog', dušo, za njim pođi, strpljenju uči te!
On uvek verno vodi kroz sve nevolje, znaj!
I ljupko on ti zbori da blizu već je raj!
I kad izgubiš volju, On tada hrabri te,
Pomaže u nevolji i čini dobro sve*

Dužnosti Crkve

Gde je Duh Gospodnji, tu je krotost, strpljenje, blagost i dugo podnošenje. Pravi Hristov sledbenik uvek i u svemu teži da sledi Njegov primer. On nastoji da se volja Božja tvori na zemlji kao i na nebu. Ali oni čija su srca još uvek uprljana grehom ne mogu da revnuju u dobrim delima. Oni ne drže prve četiri zapovesti Božjeg zakona, koje određuju dužnosti čoveka prema Bogu; niti poštuju ostalih šest, koje određuju dužnosti čoveka prema njegovim bližnjima. Njihova su srca ispunjena sebičnošću i oni stalno iznalaze greške kod drugih koji su u stvari bolji od njih. Mešajući se u ono što Bog ne traži od njih, oni ostavljaju nedovršenim upravo ono što im je On stavio u zadatak, a to je da se čuvaju da im u srcu ne uzraste kakav koren gorčine koji unosi nemir u Crkvu i skrnavi njenu čistotu. Oni svoj pogled stalno upravljaju na druge pazeći budno da pronađu slabosti u njihovom karakteru, umesto da se okrenu sebi i da samokritički preispitaju svoje postupke. Kada bi iz svog srca odbacili sebičnost, zavist, zla nagađanja, pakost i zlobu, ne bi se penjali i na sudijsku stolicu osuđujući one koji su u Božjim očima bolji od njih.

Onaj ko želi da reformiše druge, mora prvo da izvrši reformu u sopstvenom srcu i životu. On mora da pokaže duh svoga Učitelja i da, slično Njemu, bude spreman da podnosi ukor, ruženja i samoodricanje. Materijalna bogatstva ovog sveta postaju beznačajna kad se uporede s vrednošću jedne duše. Popuštanje želji za ispoljavanjem autoriteta i za gospodarenjem nad Božjim nasleđem ima za posledicu gubitak duša. Oni koji zaista ljube Isusa težiće da svoj život usklade sa Njegovim primerom i da u Njegovom duhu rade na spasavanju drugih.

Da bi čoveka pridobio za sebe i osigurao mu večno spasenje, Hristos je napustio carske dvorove neba i sišao na ovu zemlju, podneo svu agoniju greha i sramotu umesto čoveka, i na kraju i život položio samo da bi čoveka učinio slobodnim. Imajući u vidu tu neizmernu cenu - plaćenu za čovekovo izbavljenje, kako se iko od onih koji ispovedaju ime Hristovo usuđuje da postupi tako ravnodušno prema ijednom od Njegovih najmanjih? Kako pažljivi braća i sestre treba da budu da nijednom svojom rečju ni postupkom ne bi doprineli da u Crkvi nestane „vina i ulja“ (Otkr. 6,6)! Kako strpljivo, blago i ljubazno treba da postupaju sa onima koji su otkupljeni krvlju Hristovom! Kako savesno i usrdno treba da podižu one koji su pali u očajanje i malodušnost! Kako nežno treba da postupaju sa onima koji teže da žive prema istini ali nemaju za to nikakvog ohrabrenja u svom domu, gde stalno moraju da udišu atmosferu neverovanja i duhovne tame!

Kako da postupamo sa zabludelim

Ako jedan brat pogreši ili se samo pretpostavlja da je tako, njegova braća i sestre ne treba da o tome šapuću među sobom komentarišući i preuveličavajući pogreške koje mu se pripisuju. Upravo to se često čini i zbog toga Božje negodovanje pogada one koji u tome učestvuju, dok sotona likuje što uspeva da oslabi i muči one koji bi mogli da budu jaki u Gospodu. Videći slabosti takvih, svet o njima i o istini, koju oni kažu da ljube, sudi prema njihovim rodovima.

„Gospode, ko može sjedjeti u sjenici Tvojoj? Ko može nastaviti na svetoj gori Tvojoj? Ko hodi bez mane, tvori pravdu, i govori istinu iz srca svojega. Ko ne opada jezikom svojim, ne čini drugome zla i ne ruži bližnjega svojega. Ko ne gleda onoga koga je Bog odbacio, nego poštuje one koji se boje Gospoda; ko se kune bližnjemu pa ne poriče. Ko ne daje srebra svojega na dobit, i ne prima mita na pravoga. Ko ovako radi, neće posrnuti do vijeka.“ Prema ovome, klevetnici i opadači su isključeni iz Senice (Svetinje) Gospodnje i ne mogu da nastavaju na svetoj gori Sionu. Onaj koji ruži bližnjega svojega ne može da primi Božje odobravanje.

Koliko puta propovednici bivaju pozvani da svoj plemeniti rad na privođenju duša Bogu i istini prekinu da bi rešavali sporove nastale među braćom u Crkvi, od kojih nijedan nije potpuno u pravu, nego je povod svemu njihov svadljiv i zapovednički duh.

I ukoliko se delo širi, sve češće se događa da se ljudi zbog ovakvih pojava odvajaju od svojih Bogom određenih dužnosti i obaveza. Sve je to lukavo smišljeni plan čovekovog velikog neprijatelja da bi sprečio napredak Božjeg dela. Kada se duše u trenutku kad treba da se odluče za istinu, na takav način izlože štetnim uticajima, one gube interesovanje i posle se vrlo retko može na njih tako snažno uticati. Sotona se stalno trudi da pronađe nešto čime bi u odlučnom trenutku odvojio propovednike od njihovog polja rada, tako da plodovi njihovih napora bivaju izgubljeni.

U Crkvi ima neposvećenih, neobraćenih ljudi i žena kojima je više stalo da održe svoje dostojanstvo i svoje lično mišljenje negoli da rade na spasavanju svojih bližnjih; i sotona radi preko njih da izazovu teškoće čije smirivanje zahteva vreme i napore propovednika, i kao rezultat toga mnoge duše bivaju izgubljene.

Dokle god su članovi Crkve podeljenih osećanja, njihova srca ostaju tvrda i na njih se ne može uticati. Svi napori propovednika tada liče na kovanje hladnog gvožđa, i svaka strana u sukobu postaje još upornija nego što je bila. Propovednika to dovodi u veoma nezavidan položaj; jer, ma koliko se on trudio da postupi mudro, jednoj od sukobljenih strana njegova odluka biće neprihvatljiva, i tako će podvojenost bivati sve izraženija.

Ako se propovednik nastani u jednoj porodici, drugi će sigurno postati ljubomorni plašeći se da će on tu steći mišljenje i utiske nepovoljne o njima. I kada on u svom izlaganju iznese neki koristan savet, neki će spremno reći: „To mu je kazao taj i taj,“ i njegove reči za takve neće imati nikakve vrednosti. Tako se oni u duši naoružavaju nepoverenjem i zlim nagađanjima, a propovednik je prepušten milosti i nemilosti njihovih predrasuda i ljubomore. Veoma često on takvo stanje ostavlja gorim nego što ga je zatekao. Da je propovednik odlučno odbio da sluša „obojene“ i jednostrane prikaze bilo koje strane, da je savete davao u skladu sa biblijskim pravilom, rekavši kao Nemija: „U poslu sam velikom, zato ne mogu doći,“ Crkva bi bila u daleko boljem stanju.

I propovednici i članovi Crkve izazivaju Božje neodobravanje kad dozvoljavaju pojedincima da im pričaju o pogreškama i nedostacima svoje braće. Umesto da slušaju takvog izveštača, oni treba da ga upitaju: „Jesi li u potpunosti ispoštovao uputstva svoga Spasitelja? Jesi li prišao prestupniku i o njegovim greškama govorio s njim nasamo? Da li je on odbio da te sasluša? Jesi li pažljivo i uz molitvu uzeo još dva ili tri svedoka i zalagao se za njega u ljubavi, poniznosti i krotosti? Dali je tvoje srce zaista ganuto ljubavlju prema njegovoj duši?“ Ako si tačno ispoštovao

pravila koja je za postupanje sa zabludelim postavio sam Hristos, tada se mogu preduzeti dalji koraci - „kaži crkvi,“ i prepusti neka ona postupi u skladu sa učenjem Svetih spisa. Tada i nebo potvrđuje odluku koju donese skupština isključujući prestupnika koji se ne kaje. Ako ovi koraci nisu preduzeti, nemojte slušati žalbe i širiti optužbe protiv bližnjega. Kada braća i sestre ne bi pristajali da slušaju ovakve, zli jezici bi ubrzo ućutali, jer im se ne bi pružala prilika da ujedaju i proždiru jedni druge.

Izbor starešina

Apostol Pavle piše Titu: „Da popraviš (upotpuniš i urediš) što je nedovršeno, i da postaviš po svim gradovima starješine, kao što ti ja zapovijedih. Ako je ko bez mane, jedne žene muž, i ima vjernu djecu, koju ne kore za bludstvo ili za nepokornost. Jer episkop treba da bude bez mane, kao Božji pristav.“ Bilo bi dobro kada bi svi naši propovednici ozbiljno obratili pažnju na ove reči: da u izboru ljudi za službe u delu Božjem ne žure bez dovoljno razmišljanja i bez mnogih molitava da Bog svojim Svetim Duhom odredi koga će primiti.

Nadahnuti apostol takođe naglašava: „Ruku odmah ne polaži ni na koga.“ U nekima od naših skupština preuranjeno se pristupa organizovanom postavljanju i rukopoloženju starešina; ne poštuje se biblijsko pravilo, i zbog toga se u Crkvi pojavljuju ozbiljne teškoće. Nipošto ne treba tako žuriti sa izborom starešina niti sa rukopoloženjem ljudi koji ni po čemu nisi pogodni za tako odgovoran zadatak - ljudi koji prvo treba da se obrate, moralno uzdignu, oplemene i poprave da bi mogli da posluže delu Božjem u bilo kojoj oblasti.

Mreža Jevanđelja zahvata i dobre i zle. Kao što je potrebno vreme za razvoj karaktera, tako mora proći i određeno vreme da se ljudi stvarno pokažu onakvima kakvi doista jesu. U obzir se mora uzeti i kakvi su članovi porodice onoga koji se predlaže za starešinu. Da li su u potpunosti odani i potčinjeni Gospodu? Može li taj čovek dobro i časno da upravlja svojim domom? Kakva su po svom karakteru njegova deca? Da li služe na čast očevom ugledu? Ako on u upravljanju svojim domom ne pokazuje taktičnost, mudrost i silu pobožnosti, sa sigurnošću se može zaključiti da bi on te iste nedostatke svojim neposvećenim rukovođenjem uneo i u Crkvu. Karakterne osobine takvog čoveka mnogo je bolje kritički preispitati i oceniti pre nego što mu se poveri takav položaj, nego posle toga; bolje je moliti se i savetovati pre nego što se učini taj odlučujući korak, nego posle ulagati mučne napore da se isprave posledice pogrešnog izbora.

U nekim skupštinama starešina nema potrebne kvalifikacije da članove vaspita i pripremi za rad. Njemu očevidno nedostaje taktičnost i zdravo rasuđivanje da bi interesovanje za delo Božje probudio i održavao živim. Starešina je spor i dosadan, suviše govori i predugo se moli na javnim skupovima; nedostaje mu živa i neprekidna povezanost s Bogom koja bi mu dala duhovno osveženje i novo iskustvo.

Starešine skupština u svakom mestu treba da budu usrdni, puni revnosti i nesebične zainteresovanosti za delo, ljudi Bogom pozvani koji Njegovo delo mogu da predstavljaju i usmeravaju pravilno. Njihove molitve treba da odišu istinskom verom i punim poverenjem u Boga. Tajnoj molitvi oni mogu da posvete vremena koliko god žele i osećaju da im je to potrebno, ali u svojim javnim molitvama i izlaganjima treba da budu kratki i određeni. Duge i hladne molitve i duga opominjanja treba izbegavati. Ako braća i sestre žele da kažu nešto što bi okrepilo i moralno uzdiglo druge, oni to prvo sami moraju da imaju u svom srcu. Oni moraju svakodnevno da budu povezani s Bogom snabdevajući se neprekidno iz Njegove neiscrpnice i iznoseći iz nje „i

novo i staro.“ Ako su oni u svojoj duši oživljeni i osveženi Duhom Božjim, oni će moći da bodre, jačaju i hrabre i druge; ali ako se oni sami ne napajaju na živom izvoru spasenja, oni ne znaju ni druge da dovedu do njega.

Onima koji su primili teoriju istine mora se ukazivati na neophodnost verskog iskustva. Da bi neophodnost lične posvećenosti i ličnog obraćenja mogli što dublje da predoče svojim slušaocima, propovednici sami moraju da budu posvećeni Bogu u svojoj duši. Svi oni moraju steći lično iskustvo u verskom životu, primiti Hrista na presto svoga srca tako da Njegov Duh kontroliše sva njihova osećanja, inače će njihovo ispovedanje vere biti potpuno bezvredno a njihovo duhovno stanje biće čak i gore nego da nikada nisu čuli za istinu.

U malim grupama onih koji prihvate istinu takođe treba poštovati određeni red, da bi se osigurao napredak duhovnog zajedništva. U početku se za vođenje dela može zadužiti neko samo za jednu sedmicu ili za mesec dana, a zatim drugi na nekoliko sedmica; tako će se više njih uputiti u taj posao, i posle odgovarajućeg proveravanja neko od njih glasanjem može da bude izabran za priznatog vodu, ali nikada ne na period duži od godinu dana. Tada se može birati drugi, ili isti može da bude izabran ponovo ukoliko se njegova služba pokazala blagotvornom za skupštinu. Istim načelom treba se rukovoditi i pri izboru ljudi za druge odgovorne položaje na konferencijama Polja i Unija. Za predsednike polja i unija ne treba birati neproverene ljude. Mnogi propuštaju da ispolje odgovarajuće rasuđivanje u ovim tako važnim pitanjima u koja su uključeni i večni interesi.

Mi za sebe tvrdimo da smo čuvari Božjeg zakona; s pravom ističemo da smo po svetlosti koju imamo i po uzvišenosti kriterijuma kojem težimo iznad svih naroda na zemlji; zato treba da pokažemo veće savršenstvo karaktera i znatno usrdniju posvećenost. Onima koji su primili svetlost sadašnje istine poverena je najsvetija poruka. Naša svetlost treba da sija blistavim zracima da bi obasjala put onima koji se još uvek nalaze u tami. Kao vidljivi udi duhovnog tela Hristovog, i radnici u Njegovom vinogradu, svi koji tvrde da su hrišćani treba da učine sve što je u njihovoj moći da bi sačuvali mir, harmoniju i ljubav u Crkvi. Obratimo pažnju na Hristovu molitvu: „Da svi jedno budu, kao Ti, Oče, što si u meni i ja u Tebi; da i oni u nama jedno budu, da i svijet vjeruje da si me Ti poslao.“ Jedinstvo Crkve predstavlja najubedljiviji dokaz da je Bog poslao Isusa na ovaj svet kao njegovog Iskupitelja. To je argument koji nevernici ne mogu da pobiju. Zato se sotona neprekidno trudi da to jedinstvo i harmoniju onemogući, da se nevernici videći otpadništvo, neslogu i sukobe među onima koji tvrde da su Hristovi sledbenici - zgražavaju nad takvom verom i postaju još uporniji u svom nepokajanju. Oni koji tvrde da veruju u istinu a nastavljaju da žive u međusobnom neslaganju i neprijateljstvu, obeščašćuju Boga. Sotona je veliki opadač braće, i svi oni koji učestvuju u tome i nesvesno služe njemu. Mi tvrdimo da imamo istinu i da smo u tome ispred svih ostalih verskih zajednica; ali ako nas to ne dovodi do veće posvećenosti, do čistijeg i svetijeg života, kakvu korist imamo od toga? Tvrđiti da smo primili istinu a ne biti posvećeni njome, gore je nego da je nikada nismo ni upoznali.

Da bismo stekli predstavu o značaju svega što se preuzima u obraćanju jedne duše iz zablude u istinu, moramo uvideti vrednost besmrtnosti; moramo shvatiti kako su jezive muke druge smrti; a moramo razumeti od svega pretežniju slavu i čast koja očekuje iskupljene u prisustvu Onoga koji je umro da bi čoveka uzdigao i oplemenio i da pobjednika ovenča dijademom slave.

Ograničeni um smrtnika nije u stanju da proceni stvarnu vrednost jedne duše. S kakvom će se zahvalnošću iskupljeni i proslavljeni na kraju sećati onih koji su bili Božja oruđa u procesu njihovog spasavanja! Niko tada neće žaliti što je ulagao tako nesebične napore, tako istrajno

zalaganje, strpljenje, dugo podnošenje i što se tako svesrdno zauzimao za duše koje su mogle biti izgubljene da je on zanemario svoju dužnost ili da se umorio čineći dobro.

Tada će svi oni, obučeni u bele haljine, biti sabrani u stado Velikog Pastira. Vernog radnika i duše spasene njegovim trudom pozdraviće Jagnje koje je nasred prestola, i vodiće ih drvetu života i izvoru vode žive. Kakvu će radost tada osećati sluga Hristov posmatrajući iskupljene kako učestvuju u slavi svoga Iskupitelja! Koliko će draže i privlačnije biti nebo za one koji su verno radili na spasavanju duša! „I razumni će se sjati kao svjetlost nebeska, i koji mnoge privedoše k pravdi, kao zvijezde vazda i do vijeka!“

Pismo jednom bratu

Dragi brate O, primila sam tvoje pismo, i ne mogu da izrazim bol svoje duše i koliko si me iznenadio svojim nedavnim postupkom. Posmatrajući tvoju prošlost, dolazi mi na um tvoj doživljaj u državi Kolorado, tvoja razmišljanja na ovoj steni s koje je izgledalo nemoguće sići, i tvoj kasniji delimični povratak veri, tvoja iskušenja podstaknuta lažnim i slavljudivim nadama da ćeš odvajanjem od našeg naroda postići daleko više nego s njim, tvoje razočaranje, tvoja potreba povlačenja u tišinu ćutanja, molitve naših vernika koje su se tebe radi svakog dana uzdizale k nebu, njihovo saosećanje i ljubav prema tebi i moje neprekidne molbe: „Ne ostavljajte ga samog, nego uložite sve moguće napore da ga spasete. On je upao u zamku i izgubio svoj oslonac u Bogu.“

Sećam se poslednjeg putovanja s tvojom suprugom pred njenu smrt. Duboko zabrinuta za tebe i za svoju decu, rekla je da za budućnost svoje dece strepi zbog skepticizma svoga supruga. „Ako ja umrem,“ govorila je ona, „a on se odrekne vere i navede moju decu da pogaze subotu, kako će to biti strašno s obzirom da je primio tako veliku svetlost i tako mnogobrojne dokaze! Zbog toga se tako grčevito otimam za život. On nije tako duboko utvrđen u istini da bi imao lenger duše kad naiđu iskušenja. O sestro Vajt, samo radi duša svoje dece i svog supruga borim se tako grčevito za svoj život. Želim otvoreno da ti kažem: iskreno mi je žao što svedočanstvo upućeno meni i mom suprugu nisam primila u drugačijem duhu. Sad vidim da je poruka koju si nam uputila bila upravo ono što nam je bilo neophodno; i da smo je prihvatili, bili bismo duhovno u daleko boljem položaju, nego što je to slučaj od nedavno. Oboje smo bili duhovno oholi i od tog vremena ja sam te rado izbegavala, smatrajući da si izgubila potpuno poverenje u nas. Međutim, za poslednjih nekoliko meseci to je sve iščezlo, i ja prema tebi osećam ono isto poverenje, naklonost i ljubav kao što sam osećala u svom ranijem životu; ali znam da moj suprug ne deli takvo osećanje, i nema nikakve koristi da s njim bilo šta govorim o tome. Suviše sam slaba da bi mu sve to izložila onako kako ja to shvatam u svojoj duši, a on je suviše tvrd i nepopustljiv u svojim idejama i shvatanjima; ali ja osećam želju i potrebu da izrazim безусловnu veru u *Svedočanstva* i u tvoj rad. Odavno sam čeznula za mogućnošću da ti ovo kažem, i sad se osećam slobodna. Možeš li da mi oprostiš moja osećanja nenaklonjenosti i reči koje su bile usmerene protiv tebe? Žalostila sam Duha Božjeg i ponekad sam osećala da me je sasvim napustio; ali sada me više ne uznemiruju takva osećanja. Nikad nisam tako kao za poslednjih nekoliko sedmica uviđala opasnost od razgovora o neverovanju. Veoma sam zabrinuta za mog supruga, jer on stalno govori o neverovanju; strahujem da će se odreći svega i postati nevernik. O, koliko bih želela kada bih mogla da mu pomognem.“

Brate O, kad si mi rekao da je tvoja supruga i umrla ne verujući u *Svedočanstva*, nisam ti

protivrečila; ali sam verovala da ne govoriš istinu. Posle toga pokazalo se sasvim jasno da si u velikom mraku, jer imam njeno pismo u kojem ona potvrđuje da ima puno poverenje u Svedočanstva znajući da su potpuno istinita i u pogledu tebe i u pogledu nje same. Prisustvovala sam na sastanku pod šatorima u gde si i ti takođe bio. Iskustvo koje si tada stekao bilo bi za tebe od neprolazne vrednosti da si ostao ponizan pred Bogom kao što si bio u to vreme. Ponizivši se u srcu, na kolenima si me molio da ti oprostim sve što si govorio protiv mene i mog rada. Naglasio si: „Nemaš predstavu, sestro moja, kako sam podlo govorio o tebi.“ Ja sam te uveravala da ti opraštam isto onako rado kao što se nadam da bi Isus meni oprostio moje grehe i zablude. Priznao si pred više prisutnih da si izgovorio mnoge uvredljive reči protiv mene. Uveravala sam te da ti sve rado praštam, jer sve to i nije bilo usmereno protiv mene lično; ja sam bila samo sluškinja Gospodnja prenoseći poruku koju mi je On dao. Nisi ti ustao protiv mene lično, nego protiv poruke koju ti je Bog uputio preko svog poniznog oruđa. Ti si vređao Hrista, a ne mene. „Ja ne želim da se meni ispovedaš,“ naglasila sam ti. „Ispravi sve između tvoje duše i Boga, i onda neće biti nikakvog neprijateljstva između tebe i mene.“ Pojedine izraze napisane za tebe smatrao si preoštrima. Ali kada si ih ponovo pažljivo pročitao, priznao si da ih pravilno shvataš i da si u potpunosti pomiren s tim. Prilikom tog razgovora rekao si da nikad ranije nisi osetio šta znači obraćenje, ali da si sad prvi put stvarno obraćen i nanovo rođen. Mogao si reći da zaista ljubiš svoju braću; duša ti je bila ozarena svetlošću i srećna; uvidao si svetost dela kao nikad do tada; i tvoja pisma odražavala su duboku promenu koja je Duhom Božjim izvršena u tvom srcu.

A ipak ja sam znala da ćeš ponovo pasti u istu zabludu i iznova biti kušan upravo u onome u čemu si prethodno doživeo neuspeh. Tako je Gospod postupao sa sinovima Izrailjevim, tako je bilo sa Njegovim narodom kroz sve vekove. On dozvoljava da se ljudi kušaju u onome u čemu su ranije popuštali; na taj način On ih proverava, i ukoliko i drugi put podlegnu, ponovo će ih izložiti tom istom kušanju.

Srce me zaboli svaki put kad razmišljam o tebi; duša moja zaista tuguje. Svaka duša je dragocena u Božjim očima, jer je otkupljena skupocenom krvlju Isusa Hrista. Često razmišljam o tome kako mi ne pridajemo pravu vrednost onome što je plaćeno krvlju Hristovom - a to je iskupljenje svake ljudske duše. Dok razmišljam o neizmernoj ceni plaćenju za dušu svakog pojedinca, nameće mi se pitanje: „Šta ako neka od tih duša bude konačno izgubljena? Šta ako ne pristane da bude učenik u školi Hristovoj i da u krotosti i poniznosti uzme na sebe jaram Hristov? Upravo to je, brate moj, bio tvoj najveći propust. Da si se manje oslanjao na svoje lično mišljenje, da si uzeo Hrista za svog savetnika, napredovao bi u blagodati i u poznanju Hrista Isusa. Ali ti nisi uzeo na sebe jaram Hristov; nisi bio prožet Njegovim Duhom. O, koliko tvom karakteru nedostaje božansko oblikovanje!

S obzirom na izuzetna preimućstva koja imamo i saznanje da će nam prema svetlosti i preimućstvima koje su nam Bogom dane biti i suđeno, naše odgovornosti su zaista velike. Ne možemo se braniti da smo u pogledu svetlosti povlašćeni manje od jevrejskog naroda koji vekovima izaziva čuđenje i osudu celog sveta. Ne možemo očekivati da na sudu budemo u povlašćenijem položaju, jer se, slično Kapernaumu, do nebesa uzdižemo. Gospod je toliko učinio za svoj narod koji drži sve Njegove zapovesti. Da je svetlost kojom nebo nas obasjava bila data Sodomu i Gomoru, možda bi postojali do današnjeg dana; i da su silni dokazi, znanje i milost koji su otkriveni ovom narodu bili poznati narodima koji se još uvek nalaze u duhovnoj tami, mi ne znamo koliko bi oni danas bili ispred ovoga naroda. Mi ne možemo utvrditi koliko će na dan suda biti lakše njima nego onima koji imaju tako jasnu svetlost istine kao što imaš ti, ali koji se iz nekog neobjašnjivog razloga okreću od svetih zapovesti koje su im predate. Na tvoj slučaj sa

žaljenjem možemo ukazivati samo kao na ozbiljno upozorenje „Jer koji misli da stoji neka se čuva da ne padne.“ Gospod ne gleda kao što čovek gleda. Njegove misli i Njegovi putevi nisu onakvi kakve ih vide ili priželjkuju da vide duhovno slepi i sebični ljudi. Gospod gleda na srce i deluje u svojim stvorenjima da hoće i čine ono što je Njemu ugodno i što On s pravom traži od njih, ukoliko oni ne odbace Njegove savete i odbiju da se pokore Njegovim zapovestima.

Veći deo svog života posvetio si prikazivanju učenja koje pred kraj svog života odbacuješ i osuđuješ. Kada si postupao ispravno, a kada pogrešno? Možemo li se onda osloniti na tvoje rasuđivanje? Možemo li imati poverenje u tvoje tumačenje Svetih spisa? - Ne možemo, jer bismo se izložili opasnosti da budemo zavedeni. Ni sad niti u bilo kom kasnijem periodu svog života ne možeš sa sigurnošću osećati da svojim nogama stojiš na čvrstoj steni. Ne mogu se uzdržati da ne razmišljam o tvojoj budućnosti. Za mene je istina živa stvarnost. Znam da je ovo istina. Reč Božja je sigurna. „Zakon i svjedočanstvo tražite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore.“ Zar da se tvoja svetiljka ugasi u tami?

Pišem potpuniju knjigu *Velika borba* koja sadrži istoriju o sotoninom padu i pojavi greha u našem svetu; i sagledala sam jasnije i upečatljivije nego ikad taj veliki sukob između Hrista - Kneza svetlosti, i sotone - kneza tame. Videći svekolikom raznovrsnost obmane kojim sotona nastoji da upropasti zabludelog čoveka da ga učini sličnog sebi, prestupnikom svetog Božjeg zakona, poželega sam da anđeli Božji siđu na zemlju i prikažu ovu istinu u svojoj veličini i važnosti. To me navodi da osećam tako duboku zabrinutost za duše koje se svojevolejno udaljuju od svetlosti, istinskog znanja i poštenosti svetom Božjem zakonu. Kao što su Adam i Eva poverovali sotoninoj laži „Pa ćete postati kao bogovi,“ tako se i te duše nadaju da će se neposlušnošću uzdići do većih visina i zadobiti neki laskavi položaj. Ja sam toliko zabrinuta da, dok drugi mirno spavaju, provodim mnoge časove u molitvi da Bog svojom moćnom silom razobliči tu kobnu obmanu ljudskog uma i navede obmanute da u jednostavnosti pridu krstu na Golgoti. Tada svoju bolnu zabrinutost smirujem mislju da su sve te duše otkupljene krvlju Gospoda Isusa. Mi možemo da volimo te duše i da saosećamo s njima, ali Golgota svedoči koliko ih tek Bog ljubi. Ovo delo nije naše, nego Gospodnje. Mi smo samo oruđa u Njegovim rukama da tvorimo volju Njegovu, a ne svoju. Dok posmatramo one koji prkose Duhu milosti uznemireni smo i zabrinuti za njih. Ožalošćeni smo i razočarani što se pokazuju tako neverni Bogu i istini; ali pomisao koliko oni žaloste Hrista koji ih je otkupio krvlju svojom čini našu tugu i bol još dubljim. Dali bismo sve što imamo da ih spasemo, ali ipak uviđamo da to ne možemo učiniti svojom snagom. Dali bismo i sam život da se jedna duša spase i dobije večni život, ali čak ni takvom žrtvom ne bismo mogli da to ostvarimo. Jedina velika žrtva kojom to može da se ostvari podnesena je u životu, misiji i smrti Isusa Hrista. O, kada bi se dublje razmišljalo o veličini te žrtve! Onda bismo bili u stanju da bolje shvatimo i veličinu spasenja.

I sada, brate O, ti koji si imao tako veliku svetlost i toliko obilje dokaza o biblijskoj istini, ne ideš napred sa onima koji će konačno trijumfovati sa istinom. Prešao si na stranu prvog velikog buntovnika, proglašavajući zakon Božji nevažećim; navodeći i druge da prestupaju sveti Božji zakon i da ismejavaju našu veru. Kada se na sudu Božjem bude svakom izricala presuda prema onome što je zapisano u knjigama, kako će onda izgledati tvoj slučaj? Videćeš lica pojedinaca koji bi bili poslušni zapovestima Božjim da ih ti nisi okružio atmosferom neverovanja i da ih lažnim tumačenjem Svetih spisa nisi odvrćao od potpune poslušnosti svetom Božjem zakonu. Hoćeš li moći sa zadovoljstvom da posmatraš ta lica? Tada ćeš začuti reči Velikog Sudije: „Ko je tražio od tebe da činiš to?“

Tvojoj sadašnjoj supruzi nedostaje duboko versko iskustvo u samoodricanju, u samopožrt-

vovanosti, u održavanju zajednice s Bogom i verovanju u istinu. Ona se lako može navesti da sa puta poslušnosti Bogu skrene na put prestupa. Tvoja deca će poći putem svoga oca, i ako ne budu spasena nekim naročitim providenjem njihova neposlušnost i prestupi pašće na tvoju dušu. Sudija cele zemlje suočava te sa svetim zakonom čiji propisi tebi nisu nepoznati. O tvom karakteru i o karakteru tvoje supruge i dece biće sudeno po tom svetom merilu pravde. Ti si ih naveo na prestup i za njihovu propast taj sveti zakon Božji tereti tebe. Posredstvom raznih obmana, sa kojima te je u potpunosti upoznao sam sotona, trudio si se svim silama da kod drugiš stvoriš utisak da si iskren i čestit čovek dok si u stvari odbacivao svetlost istine. Da li je to pošteno? Ne, ne. To je obmana, strašna obmana. Šta ćeš odgovoriti Bogu na dan strašnog suda? Jezivi strah i užas spopašće te tada pred sveznajućim Tvorcem. Pokušavaćeš da iznadeš neki izgovor za svoje postupke, ali sve što pokušaš izgledaće kao da beži od tebe. Stajaćeš kao krivac i bićeš osuđen. Možda se ljutiš na mene što sam ti na ovakav način izložila tvoj slučaj, ali to je tako, i tako će biti sa svakim prestupnikom svetog Božjeg zakona.

Imaj uvek na umu ovu istinu: „Gde god da sam i bilo šta da činim, Gospode, Ti me vidiš!” Nije moguće da i najbeznačajniji naš postupak ostane nezapažen pred Onim koji s pravom kaže: „Znam tvoja dela.“ Dubine svačijeg srca otkrivene su pred očima Božjim. Svaki postupak, svaka namera i svaka reč zapažaju se sa takvom jasnoćom kao da u celom svemiru postoji samo jedan pojedinac na čije ponašanje se usredsređuje sva pažnja božanskog proveravanja. Smemo li onda prestupati i jedan propis Njegovog zakona i učiti tako druge, iznošenjem bilo kakvih izgovora i lažnih tvrdnji pred očima samog Zakonodavca? Smemo li se usprotiviti presudi pred licem samog Sudije? To bi bila drskost koja prevazilazi i najgore ljudsko prekoračivanje dozvoljenog. Brate moj, sa kojim moram da se sretnem na dan strašnog suda, znam da tada nećeš naći nijednu reč izgovora za svoje poslednje otpadništvo.

O, kada bih mogla da i tebi i ostaloj braći predočim koliko je neophodno da uvek budete svesni Božjeg prisustva, što bi dovelo do takvog ograničenja u vašem životu da bi vaš moral i vaša vera pred narodom bili daleko drugačiji. Moramo se uzdići na viši duhovni nivo. Svaki pojedinac, kad polazi i kad dolazi, u svim poslovnim transakcijama, u svakom trenutku i na svakom mestu, treba da bude svestan da ga posmatraju nebeski anđeli i da ga Onaj koji će suditi svakom po delima njegovim prati na svakom koraku, posmatrajući svaki njegov postupak i ispitujući svaku njegovu pobudu. Svest o Božjoj prisutnosti i opasnosti od prestupanja Njegovih propisa treba da prožima celo naše biće. Kakva promena bi se tada videla u čoveku, kakva promena u društvu! Kolika zla nikada ne bi bila učinjena. U svim slojevima društva i u svim vremenima čuo bi se uzvik Josifove čednosti: „Kako bih učinio tako grdno zlo i Bogu zgriješio?“

Ko će ući na vrata novog Jerusalima? „Blago onima koji tvore zapovijesti Njegove, da imaju pravo na drvo života, i da uđu na vrata u grad.“ Tebi su zapovesti poznate isto tako dobro kao i meni. Ljubav prema tvojoj duši, duši tvoje supruge i vaše nevine dece navela me je da ti ovo napišem. Razmotri pažljivo put kojim si pošao. Imala bih još više da ti kažem, ali ne sada. Odgovori mi, molim te, i vrati mi pismo u kome je opisan san, kao što sam tražila. Pozdravljam te sa mnogo žaljenja, samilosti i ljubavi.

20. april, 1888.

Božja ljubav prema grešnicima

Dragi brate P, iz tvoga pisma vidim da se nalaziš u stanju neverovanja, postavljajući pitanje da li za tebe ima nade. Kao Hristov izaslanik, želim da ti kažem: „Tvoja nada je u Bogu.“ Jer

Njemu „tako omilje svijet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji Ga vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.“ Kakvu hrabrost i kakvu nadu uliva ovo milostivo obećanje! Sotona može da kaže i kazaće ti mnogo puta da si grešnik; ali ti možeš da mu odgovoriš: „Istina je, ja jesam grešnik, ali „Hristos Isus dođe na svijet da spase grešnike.“

„Nisam došao da zovem pravednike na pokajanje,“ kaže Isus, „nego grešnike.“ A na drugom mestu naglašava: „Kažem vam da će tako biti veća radost na nebu za jednoga grešnika koji se kaje, nego li za devedeset i devet pravednika kojima ne treba pokajanje.” Zar da ne veruješ u te dragocene reči? Zar da ih ne primiš u svoje srce? „Tražite Gospoda dok se može naći; prizivajte Ga dok je blizu. Neka bezbožnik ostavi svoj put i nepravednik misli svoje, i neka se vrate Gospodu, i smilovaće se na njih, i Bogu našem, jer prašta mnogo.“ Zar ovo obećanje nije svestrano, duboko i potpuno? Možeš li tražiti i očekivati nešto više? Zar da ne dozvoliš Gospodu da bez odlaganja podigne i za tebe zastavu nasuprot neprijatelju? Sotona je spreman da ti neopaženo „krade“ (Mat. 13,19) ova blagoslovena i sigurna Božja obećanja. On želi da izbriše svaki zračak nade i svetlosti u tvojoj duši; ali ti mu ne smeš dozvoliti da to učini. Bori se u dobroj borbi vere; vežbaj se u tom pogledu; suprotstavi se svakoj sumnji; proučavaj Božja obećanja.

„Kad rečem pravedniku da će doista živjeti, a on se pouzda u pravdu svoju pa učini nepravdu, od sve pravde njegove ništa se neće ni spomenuti, nego će poginuti s nepravde svoje koju učini. A kad rečem bezbožniku: doista ćeš poginuti, a on se obrati od grijeha svojih i stane činiti pravdu i sud, doista će biti živ, neće umrijeti. Od svih grijeha što je zgriješio ništa mu se neće spomenuti, činio je sud i pravdu, doista će biti živ.“

„Sa čim ću doći pred Gospoda da se poklonim Bogu Višnjemu? Hoću li doći pred Njega sa žrtvama paljenicama? S teocima od godine? Hoće li Gospodu biti mile tisuće ovnova? Desetine tisuća potoka ulja? Hoće li dati prvenca svojega za prestup svoj? Plod utrobe svoje za grijeh duše svoje? Pokazao ti je, o čovječe, šta je dobro; i šta Gospod traži od tebe osim da činiš što je pravo i da ljubiš milost i da hodiš smjerno s Bogom svojim?“ Kada te sotona kuša svojim sugestijama da za tebe nema nikakve nade, ukaži mu na ove reči: Moli se kao David u svoje vreme: „Grijeхова mladosti moje, i mojih prestupa ne pominji, po milosti svojoj pomeni mene, radi dobrote svoje, Gospode! Dobar je i pravedan Gospod; toga radi pokazuje grešnicima put. Upućuje krotke istini, uči krotke hoditi putem Njegovim.

„Tada dođite, veli Gospod, pa ćemo se suditi; ako grijesi vaši budu kao skerlet, postaće bijeli kao snijeg; ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna. Ako hoćete slušati, dobra zemaljska ješćete. Ako li nećete, nego budete nepokorni, mač će vas pojesti, jer usta Gospodnja rekoše.“ Obećanja ovde izložena jasna su i definitivno određena, bogata i potpuna; ali su sva data pod uslovima. Ako ispuniš uslove, možeš li ne imati poverenja da će Gospod ispuniti svoju Reč? Neka ta blagoslovena obećanja, poput slika uramljenih u okvir vere, uvek budu smeštena u odajama pamćenja. Nijedno od Bogom danih obećanja neće ostati neispunjeno. Sve što je Bog rekao, On će i ispuniti. „Vjieran je Onaj koji je obećao.“

Ono što sa svoje strane treba da učiniš, jasno je izloženo: „Umijte se, očistite se, uklonite zloću djela svojih ispred očiju mojih, prestanite zlo činiti. Učite se dobro činiti; tražite pravdu, ispravljajte potlačenoga, dajte pravicu siročadi, branite udovicu.“ „Ako bezbožnik vrati zalog, i vrati što je oteo, i stane hoditi po uredbama životnim ne čineći bezakonja, doista će živ biti, neće umrijeti.“ Gospod kaže proroku: „Sinovi naroda tvojega govore: Nije prav put Gospodnji; a njihov put nije prav.“ „Moji li putevi nisu pravi, dome Izrailjev? Nisu li vaši putevi nepravni?“ „Zar je meni mило da pogine bezbožnik? Govori Gospod, a ne da se odvrati od puteva svojih i bude živ?“ „Zato, dome Izrailjev, sudiću vam svakome prema putevima njegovim, govori Gospod;

obratite se i prođite se svih grijeha svojih i neće vam bezakonje biti na spoticanje. Odbacite od sebe sva bezakonja koja činite, i načinite sebi novo srce i nov duh; i zašto da mrete? dome Izrailjev. Jer mi nije mila smrt onoga koji mre, govori Gospod Gospod; obratite se, dakle i budite živi.“

Ovde Gospod jasno otkriva svoju volju u pogledu spasenja grešnika. A stav koji neki neopravdano zauzimaju izražavajući sumnje i neverovanje: da li će biti spaseni ili ne, baca senku na Božji karakter. Oni koji se žale na Njega praktično govore: „Nije prav put Gospodnji.“ Ali On to podmetanje krivice i tu optužbu odlučno vraća prestupnicima: „Nisu li vaši putevi nepravi?“ Mogu li vam oprostiti vaše prestupe kad se vi uopšte ne kajete i ne odbacujete svoje grehe?“ Reči Svetog pisma koje ti ovde navodim u potpunosti opravdavaju Božji karakter. Gospod prima grešnika kada se ovaj pokaje i odbaci svoje grehe, tako da Bog može potpomagati njegove napore u nastojanju da usavrši svoj karakter. Ta obećanja nisu Da ili Ne, nego, ako čovek odgovara postavljenim uslovima, ona su u Hristu. „Da, i u Njemu amin, na slavu Bogu kroz nas.“ Suština namere koju Bog želi da ostvari time što je dao svog Sina da umre za grehe sveta jeste da spase čoveka, ali ne u prestupu i bezakonju, nego da raskine sa grehom i da haljine svog karaktera opere i ubeli u krvi Jagnjetovoj. Njegova je namera da se čovek oslobodi svega čime vrela svoga Tvorca i što je mrsko u Njegovim očima, ali čovek mora da saraduje s Bogom u tome. Greh se mora odbaciti i mrzeti, a Hristova pravda mora se primiti verom. Samo tako božansko može da saraduje sa ljudskim.

Moramo se čuvati da ne dajemo mesta sumnji i neverovanju, da svojim očajničkim žaljenjem ne prikazujemo Boga pogrešno pred ovim svetom. To bi značilo stati na stranu sotoninu. „Jadne duše,“ naglašava on, „ja vas sažaljevam što tugujete zbog svojih greha; ali Bog nema sažaljenja. Vi čeznete za nekim zračkom nade i utehe; ali Bog vas prepušta propasti i nalazi zadovoljstvo u vašoj patnji i nesreći.“ To je užasna obmana. Ne oslušujte takva došaptavanja kušača, nego recite najodlučnije: „Isus je umro da i ja dobijem večni život. On me ljubi i neće dozvoliti da propadnem. Imam saosećajnog nebeskog Oca; iako sam zloupotrebio Njegovu ljubav i proigrao blagoslove kojima me je On tako milostivo obasuo, ustaću da pođem svome Ocu i reći ću: „Sagreših... i nisam dostojan nazvati se sin Tvoj. Primi me kao jednog od svojih najamnika!“ U svojoj paraboli Hristos nam govori kako će izgubljeni biti primljen. „Kad je još podaleko bio, ugleda ga otac njegov i sažali mu se, i potrčavši zagrlji ga i cjeliva ga!“ Tako Biblija prikazuje Boga koji je uvek spreman da primi grešnika koji se kaje i vraća sa pogrešnog puta.

Ali čak ni ova parabola, iako toliko potresna i dirljiva, ne izražava u potpunosti beskrajno saosećanje i ljubav našeg nebeskog Oca. Preko jednog od svojih proroka, Gospod kaže: „Ljubim te ljubavlju vječnom, zato ti jednako činim milost.“ Dok je grešnik još daleko od Očevog doma, rasipajući svoje imanje i svoje snage u stranoj zemlji, Očevo srce čezne za njim; i svaka čežnja probuđena u duši i želja da se vrati Bogu u stvari je blagi poziv Njegovog Duha koji poziva, preklinje i privlači izgubljenog i zabludelog da se vrati Očevom srcu prepunom ljubavi.

Možeš li i pored tolikih obećanja koja čitaš u Bibliji još uvek davati mesta sumnji? Možeš li verovati da će Gospod surovo odgurnuti jednog grešnika koji, u čežnji da Mu se vrati i da okaje svoje grehe, pokajnički pada pred Njegove noge? Odbaci takve misli! Ničim ne možeš više obeščastiti Boga nego takvim mislima. Ništa ne može više da naškodi tvojoj duši nego takva predstava o našem nebeskom Ocu. Zbog takve predstave o Bogu naš duhovni život postaje potpuno beznadežan. To obeshrabruje svaki pokušaj da težimo Bogu ili da Mu služimo. O Bogu ne treba da mislimo samo kao o sudiji koji jedva čeka da nam izrekne kaznu. On mrzi greh; ali je iz ljubavi prema grešniku dao i samog Sebe, u licu Isusa Hrista, da svi oni koji to žele mogu da

budu spaseni i večno blagosloveni u carstvu slave.

Govoreći o svom karakteru, koji sotona tako zlobno prikazuje u lažnoj svetlosti, sam Gospod naglašava: „Gospod Bog milostiv, žalostiv, spor na gnjev i obilan milosrđem i istinom, koji čuva milost tisućama, prašta bezakonja i nepravde i grijeha...“ Mogu li se naći snažnije i nežnije reči od onih koje je On upotrebio da izrazi svoju očinsku ljubav prema nama? „Može li žena zaboraviti porod svoj,“ naglašava On, „da se ne smiluje na Cedo utrobe svoje? A da bi ga i zaboravila, ja neću zaboraviti tebe.“

U planu iskupljenja ispunjavaju se proročke reči „Milost i istina sreće se, pravda i mir poljubiće se.“ Sveznajući i Svemogućí Bog koji živi u svetlosti kojoj se ne može približiti, pun je ljubavi, milosti i dobrote. Stoga ne prestajte da odajete slavu i hvalu Bogu vi koji sumnjate i drhtite u neopravdanom strahu, jer Isus živi da bi se zalagao za vas. Slavite Boga za dar koji je dao u svom dragom Sinu, i neka Njegova smrt za nas ne bude uzaludna.

Brate P, ti pitaš da li si učinio greh koji nema oprostaja ni u ovom životu ni u životu koji će doći. Ja ti odgovaram: ne vidim ni najmanjeg dokaza da je to zaista tako. U čemu se sastoji greh protiv Svetog Duha? - Ako se delovanje Svetog Duha namerno pripisuje sotoni. Pretpostavimo, na primer, da je neko svedok naročítog delovanja Duha Božjeg. On je osvedočen očevídnim dokazima da je to delo u potpunom skladu sa Svetim spisima, i Duh svedoči njegovom duhu da je to od Boga. Kasnije, međutim, on podlegne iskušenju; oholost, samouverenost ili neka druga negativna osobina zagospodari njime i on odbacujući sve dokaze o božanskom karakteru tog dela, izjavljuje da je ono što je do tada smatrao silom Svetog Duha u stvari bila sila sotonina. Bog posredstvom svoga Duha deluje na ljudsko srce; ali kad se ljudi namerno suprotstave tom Duhu i izjave da On dolazi od sotone, oni presecaju kanal kojim Bog može da održava vezu sa njima. Ne priznajući dokaze koje im je Bog u svojoj milosti dao, oni odbacuju svetlost koja je obasjavala njihova srca, i zbog toga bivaju prepušteni da ostanu u tami. Tako se doslovno ispunjavaju Hristove reči: „Ako je, dakle, svjetlost što je u tebi, tama, kolika je tek tama!“ Oni koji učine ovaj greh mogu za izvesno vreme spolja da izgledaju kao deca Božja; ali kad pod uticajem okolnosti razviju svoj karakter i pokažu kakvog su duha, pokazaće se da su na strani neprijatelja, i da stoje pod njegovom crnom zastavom.

Brate moj, Duh Božji te poziva danas. Priđi Isusu svim svojim srcem. Pokaj se za svoje grehe, priznaj sve pred Bogom, odbaci svako bezakonje, i moći ćeš da se pozivaš na sva Njegova obećanja.

„Pogledajte u Mene,“ glasi Njegov milostivo upućen poziv, „i bićete spaseni.“

Dolazi dan kad će se pretnja Božjim gnjevom svima onima koji uporno ostaju u nepokornosti stvarno obistiníti. To će biti onda kada Bog bude primoran da izrekne i primeni strašnu presudu nad prestupnicima svog zakona. Ali ti ne moraš da se nađeš među onima na koje će se sručíti Božji gnjev. Dan spasenja još uvek traje. Svetlost sa krsta Golgote još uvek blista svojim jasnim i svetlim zracima, otkrivajući Isusa koji je pristao da bude žrtva za naše grehe.

Dok budeš čítao obećanja koja sam ti citirala imaj na umu da su ona izraz neizrecive Božje ljubavi i Njegove samilosti. Velíko srce Hristove beskrajne ljubavi naklonjeno je grešniku u bezgraničnoj samilosti. „U Njemu imamo izbavljenje krvlju Njegovom, i oprostjenje grijeha.“ Da, samo veruj da je Bog i tvoj pomagač. On želi da obnovi svoj moralni lik u čoveku. Ako mu se ne približiš u priznanju i pokajanju ne možeš očekivati ni da se On približi tebi u milosti i praštanju. Mi smo dužnici Gospodu za sve što nam je dao. On je začetnik našeg spasenja. Ako odlučiš da svoje spasenje gradiš sa strahom i drhtanjem, „Bog će učiniti u tebi da hoćeš i učiniš što je Njemu ugodno.“

Priznanje greha koje Bog prima

„Ko krije prestupe svoje neće biti srećan; a ko priznaje i ostavlja, dobiće milost.“

Uslovi za dobijanje Božje milosti jednostavni su, pravedni i razumljivi. Gospod ne traži od nas nešto što je teško učiniti ili postići da bismo dobili oprostaj greha. Nije potrebno da idemo na neka duga i zamorna hodočašća niti da nekim bolnim mučenjem tela preporučujemo svoju dušu Bogu nebeskome da bismo ispaštali za svoje prestupe. Ko iskreno prizna i odbaci svoje grehe dobiće milost. Ovo dragoceno obećanje dato je palom čoveku da podstiče u njemu poverenje u Boga punog ljubavi i težnje za večnim životom u Njegovom carstvu.

O Danilu, kao Božjem proroku, čitamo da je bio „miljenik“ neba. On je zauzimao istaknut položaj na vavilonskom dvoru i služio je Bogu i poštovao Ga jednako i u blagostanju i u nevolji, pa ipak se u molitvi ponizio priznajući svoj greh i grehe svoga naroda. S dubokim bolom u srcu on je priznao: „Zgriješismo i zlo činismo i bismo bezbožni, i odmetnismo se i odstupismo od zapovijesti Tvojih i od zakona Tvojih. I ne slušasmo sluga Tvojih proroka koji govorahu u Tvoje ime carevima našim, knezovima našim i ocima našim i svemu narodu zemlje naše. U Tebe je, Gospode, pravda a u nas sram na licu, kako je danas, u Judejaca i Jerusalimljana i u svih Izrailjaca, koji su blizu i koji su daleko, po svim zemljama kuda si ih razagnao za grijehove njihove, kojima Ti griješiše.“

Danilo nije pokušavao da opravda ni sebe ni svoj narod pred Bogom; nego je u poniznosti i skrušenosti duše u potpunosti priznao nedostatke i prestupe svoga naroda, a Božje postupanje prihvatio kao sasvim pravedno prema jednom narodu koji je zanemario Njegove zahteve i nije prihvatio najusrdnije savete i preklinjanja Njegovih proroka.

I danas postoji velika potreba za upravo tako iskrenim i svesrdnim kajanjem i priznanjem greha. Oni koji se ne ponize u svojoj duši pred Bogom priznajući svoju krivicu ne ispunjavaju ni prvi uslov da Bog primi njihovo priznanje. Ako nismo iskusili ovo pokajanje zbog kojeg se ne treba kajati, ako svoje grehe nismo priznali u iskrenoj poniznosti i skrušena duha, gnušajući se svoga bezakonja, onda nikada nismo iskreno težili za oprostjenjem greha; a ako nikada nismo težili za tim onda nismo ni našli mir sa Bogom. Jedini razlog što nam možda nisu oprošteni gresi prošlosti može da bude samo u tome što u srcu nismo spremni da se ponizimo i da ispunimo uslove izložene u Reči istine. U tom pogledu data su nam sasvim izričita uputstva. Priznanje greha, bilo javnih ili tajnih, treba da potiče iz srca, da bude iskreno i dobrovoljno, a ne pod nečijim nagovorom ili upornim traženjem. Priznanje ne treba davati na lakomislen i površan način, niti se sme iznuditi od onih koji ne uvilaju karakter i odvratnost greha. Priznanje koje je praćeno suzama i tugom, koje dolazi iz dna duše, takvo priznanje nalazi put do Onoga koji je prepun beskrajne samilosti. Psalmista kaže: „Gospod je blizu onih koji su skrušena srca i pomaže onima koji su smjerna duha.“

Mnogi priznaju onako kao što je to činio faraon dok je patio pod pritiskom Božjih kazni. On je svoj greh priznao samo zato da bi izbegao dalje kažnjavanje, ali čim bi patnje zbog kojih je tražio milost prestale, on se ponovo vraćao svom prkosnom izazivanju neba. Valamovo priznanje bilo je sličnog karaktera. Prestrašen pojavom anela koji je stajao na njegovom putu sa isukanim mačem, on je priznao svoju krivicu, da ne bi izgubio život. Tu nije bilo stvarnog kajanja ni žaljenja zbog učinjenog greha, nikakve skrušenosti, promene namere, gnušanja na učinjeno zlo; u njegovom priznanju nije bilo nikakve vrednosti. I Juda Iskariotski je, posle izdajstva svog

Učitelja, bacio novac sveštenicima, uzviknuvši: „Ja sagriješih što izdadoh krv pravu,“ ali njegovo priznanje nije bilo takvog karaktera da bi ga moglo preporučiti milosti Božjoj. To priznanje iz njegove zločinačke duše bilo je iznuđeno užasnim osećanjem osude i strahom od očekivane kazne. Posledice koje su neizbežno morale uslediti primorale su ga da prizna svoj veliki greh.

U njegovoj duši nije bilo onog dubokog bola koji razdire srce što je predao Sina Božjeg da bude ismevan, svirepo bičevan i raspet, što je sveca Izrailjevog predao u ruke bezbožnih i beskrupuloznih ljudi. Na priznanje pokrenula ga je jedino sebičnost njegovog mračnog srca.

Naši praroditelji, Adam i Eva, pošto su okusili zabranjeni plod, bili su ispunjeni osećanjem srama i užasa. Prva njihova pomisao bila je: kako da opravdaju svoj greh pred Bogom i da izbegnu strašno izricanje smrtne presude. Kad im je Gospod postavio pitanje u pogledu njihovog greha, u svom odgovoru Adam je krivicu prebacio delimično na Boga a delimično na svoju životnu saputnicu, rekavši: „Žena koju si udružio sa mnom ona mi dade s drveta, te jedoh.“ Žena je krivicu prebacila na zmiju, rekavši: „Zmija me prevari, te jedoh.“ Zašto si stvorio zmiju? Zašto si dozvolio da dođe u Edem?“ Ta se pitanja uvijeno nagoveštavaju u njenom pokušaju da opravda svoj greh; tako je ona pokušala da odgovornost za njihov pad pripiše Bogu. Duh samoopravdanja vodi poreklo od „oca laži“ i tu sklonost ispoljavaju svi Adamovi sinovi i kćeri. Priznanja takve vrste nisu pokrenuta božanskim Duhom i ne mogu biti prihvaćena pred Bogom. Pravo pokajanje navodi pokajnika da prihvati odgovornost za svoju krivicu i da je prizna bez ikakvog obmanjivanja i licemerja. Takvi se, slično prezrenom cariniku, ne dižući svoje oči k nebu, udaraju u grudi, govoreći: „Bože, milostiv budi meni grešnome,“ i oni koji iskreno priznaju svoju krivicu biće opravdani, jer se Isus u zalaganju za svaku pokajničku dušu poziva na zasluge svoje prolivene krvi.

Sagnuti se u molitvi pred svojim Tvorcem, priznati svoje grehe i moliti za oprostaj, pozivajući se na zasluge rassetog i vaskrslog Spasitelja, nije nikakvo poniženje za čoveka. Plemenito je priznati svoju krivicu pred Onim čije rane povređujete svojim prestupima i svojom pobunom. To vas, naprotiv, uzdiže i pred ljudima i pred anđelima; „jer koji se sam ponizi, podigneće se.“ Međutim, onaj koji kleči pred palim smrtnikom i pred njim u priznanju otkriva svoje tajne misli i sklonosti svoga srca, taj obeščašćuje samog sebe, ponižavajući svoje ljudsko dostojanstvo i svaku plemenitu sklonost svoje duše. Razotkrivajući tajne grehe svog života pred jednim sveštenikom čiji um je izopačen upotrebom alkoholnog pića i rapsnim životom, čovek unižava merila svog karaktera prljajući i samog sebe. On na taj način unižava Boga jer ga u svojim mislima upoređuje s grešnim čovekom, pošto takvog sveštenika smatra Božjim predstavnikom. Takvo unižavajuće ispovedanje pred grešnim čovekom postojeća zla i bezakonja, koja prljaju svet, čini sve većim i pripremaju ga za konačno uništenje.

Apostol Jakov kaže: „Ispovijedajte, dakle, jedan drugome grijehe, i molite se Bogu jedan za drugoga, da ozdravljate.“ Ove reči se tumače tako kao da opravdavaju postojeću praksu da se oprostaj greha traži od sveštenika; ali one nemaju takvo značenje. Svoje grehe priznajte i ispovedajte samo Bogu, koji jedini može da ih oprosti; a svoje međusobne zamerke ispovedajte jedni drugima. Ako ste uvredili svoga prijatelja ili suseda, priznajte uvređenom svoju grešku, a njegova je dužnost da vam rado oprosti. Zatim zatražite oprostaj i od Boga, jer je brat koga ste uvredili svojina Božja, i vređajući njega zgriješili ste i protiv Njegovog Tvorca i Iskupitelja. Takav spor uopšte ne treba ni iznositi pred sveštenika, nego pred Onoga koji je naš jedini posrednik pred Bogom i naš veliki Prvosveštenik „koji je u svemu kušan kao i mi, osim grijeha,“ koji je „ganut osećanjem naše slabosti“ i koji može da nas očisti od svake mrlje bezakonja.

Kada se David ogrešio o Uriju i njegovu ženu on je od Boga tražio oprostaj. „Samome Tebi

zgriješih,“ naglašava on u svojoj molitvi, „i na Tvoje oči zlo učinih.“ Svako zlo učinjeno drugome preko uvređenog doseže do samog Boga. Zato David oprostaj ne traži od sveštenika, nego od čovekovog Tvorca. U svojoj pokajničkoj molitvi on preklinje: „Smiluj se na me, Bože, po milosti svojoj, i po velikoj dobroti svojoj očisti bezakonje moje.“

Pravo priznanje je uvek sasvim određenog karaktera i jasno se naglašavaju oni gresi na koje se priznanje odnosi. To mogu biti takvi gresi koje treba izneti samo pred Boga, a mogu da budu i uvrede koje treba priznati pojedincima koji su zbog toga nepravедno patili; ili pak mogu da budu prestupi opšteg obeležja, koji se moraju izneti pred određeni skup vernika. Ali svako priznanje treba da bude sasvim određeno, i da se jasno priznaju upravo oni gresi koji su počinjeni.

U vreme teškog tlačenja od strane Amonaca, izabrani izrailjski narod se obratio Bogu na način koji ilustruje pravo obeležje istinskog kajanja i priznanja: „Tada vapiše sinovi Izrailjevi ka Gospodu govoreći: Zgriješismo Ti što ostavismo Boga svojega i služismo Valima. A Gospod reče sinovima Izrailjevim: Od Misiraca i od Amoreja i od Amalika i od Moavaca, koji vas mučiše, nisam li vas izbavljao kad vapijaste k meni? Ali vi ostaviste mene i služiste drugim bogovima; zato vas više neću izbavljati. Idite i vičite one bogove koje ste izabrali, neka vas oni izbave u nevolji vašoj. A sinovi Izrailjevi rekoše Gospodu: sagriješismo; čini s nama što ti je drago, samo nas sada izbavi.“ Zatim su postupili u skladu sa svojim priznanjem i molitvama, „pobacaše između sebe bogove tuđe, i stadoše služiti Gospodu. I veliko srce Božje beskrajne ljubavi još jednom je bilo ganuto saosećanjem, „i sažali Mu se radi muke sinova Izrailjevih.“

Ispovedanje koje nije praćeno iskrenim kajanjem i reformacijom Bog ne prihvata. U životu mora da dođe do odlučne promene; sve što predstavlja uvredu za Boga mora se odbaciti. To je rezultat istinskog žaljenja zbog greha. Govoreći o delotvornom učinku pokajanja, Pavle naglašava: „Jer, gle, baš to što se po Bogu ožalostiste, kakvu brižljivost to učini u vama, kakvo opravdanje, kakvo nezadovoljstvo, kakav strah, kakvu želju, kakvu revnost, kakvo kažnjavanje! U svemu se pokazaste čistima na djelu.“

U danima Samuilovim Izrailjci su ponovo zastranili od Boga; i zbog posledica svojih greha morali su da stradaju i pate, jer su izgubivši veru u Boga dovodili u pitanje i Njegovu silu i mudrost da upravlja njihovom nacijom i da uspešno odbrani, opravda i uzme u zaštitu interese svoga dela. Okrenuli su lela velikom Vladaru svemira, tražeći da imaju cara kao i ostali neznabožački narodi. Da bi ponovo našli svoj mir, oni su otvoreno priznali: „Dodasmo svim grijesima svojim zlo ištući sebi cara.“ Morali su da priznaju upravo onaj greh zbog kojeg su bili okrivljeni. Ono što im je tištalo dušu i odvajalo ih od Boga to je bila njihova nezahvalnost.

Kada greh umrtvi moralna poimanja, prestupnik ne uvila nedostatak svog karaktera niti shvata težinu zla koje je učinio; i ako se ne potčini osvedočavajućoj sili Svetog Duha on ostaje delimično slep u pogledu svog greha. Njegova priznanja nisu iskrena niti dolaze iz srca. Svako priznanje svoje krivice on propraća opravdavanjem svojih postupaka, tvrdeći da to zbog čega je ukoren ne bi učinio da nije bilo izvesnih okolnosti. Ali primeri istinskog kajanja i poniznosti koji su navedeni u Reči Božjoj pokazuju duh priznanja koji ne iznalazi izgovor za učinjeni greh niti pokušava da opravda sebe.

Pavle se nije trudio da zaštiti svoj ugled; on je svoj greh prikazao u najcrnijoj boji, ne pokušavajući nimalo da umanja svoju krivicu. On kaže: „Mnoge od svetih ja zatvarah u tamnice, primivši vlast od glavarova sveštenečkih; i kad ih ubijahu pristajah na to. I po svim zbornicama mučeći ih često, nagonjah da hule na Isusa; i mrzeći ih svom žestinom, gonjah ih čak do tuđih gradova.“ On se nije ustezao da javno kaže: „Hristos Isus dole na svijet da spase grešnike od kojih sam prvi ja.“

Smerno i skrušeno srce, prožeto iskrenim kajanjem shvata do izvesne mere i uvažava veličinu ljubavi Božje i cenu koja je plaćena na Golgoti; i kao što sin priznaje voljenom ocu, tako i pravi pokajnik iznosi pred Boga sve grehe svoje. A „ako priznajemo grehe svoje,“ pismo kaže, „vjeran je i pravedan da nam oprosti grijehе naše, i da nas očisti od svake nepravde.“

Pogrešne ideje o ispovedanju greha

Draga braćo i sestre u, čula sam za dobar razvoj pokrenut među vama, i to i moje srce ispunjava radošću. Od kako sam došla u Batl Krik mnogo razmišljam o ovoj skupštini. U toku Molitvene sedmice Gospod je divno radio za nas, i u svim našim ustanovama i dalje postoji ozbiljno i dobro uravnoteženo interesovanje.

Sastanci održavani u koledžu pokazali su se veoma uspešnim. Obratilo se i nekoliko studenata čiji roditelji nisu naši članovi. Ta obraćenja su utoliko upečatljivija što ti pojedinci nisu imali nikakvog iskustva u veri pre nego što su došli u naš koledž, a neki od njih su odlučno izbegavali naše sastanke ne želeći da izađu na put svetlosti. Ali pošto su ipak prisustvovali, Duh Gospodnji ih je osvedočio, i oni su se temeljno obratili. Oni radosno izjavljuju da nikada u svom životu nisu bili tako srećni kao sada. Neki od njih otišli su kući da vreme raspusta provedu sa svojim. Pošto im roditelji nisu u našoj Crkvi, njihova vera biće izložena ozbiljnom kušanju. Ali pristižu nam povoljna pisma iz kojih se vidi da oni savesno preuzimaju na sebe nove odgovornosti, trude se da svojim prijateljima i srodnicima pokažu da ih nova vera koju su prihvatili ne čini fanaticima i ekstremistima, već dobro uravnoteženim hrišćanima, u svakom pogledu boljima nego što su bili pre svog obraćenja; - da poseduju načela čiste vere i ljubavi prema Bogu i blišnjima, i da to pokazuju doslednim životom i pobožnim razgovorima. To dobro delo u koledžu predstavlja izvor velike radosti za sve.

Tri sedmice, svakog dana u pola šest ujutro, održavamo redovne sastanke sa pomoćnim osobljem sanatorijuma. Na takvim sastancima, ja često govorim o ovim tako dobrim rezultatima; govorila sam takođe više puta i ondašnjim pacijentima.

U dvanaest sati održavam sastanak s radnicima zaposlenim u uredu *Pregleda i Glasnika*. Tu je Gospod očevidno na delu. Ljudi koji godinama ispovedaju istinu a nikada nisu osetili takvu toplinu u duši pokrenuti su Duhom Gospodnjim, i trebalo bi da čujete njihova usrdna izlaganja koja svedoče o dragocenoj ljubavi Božjoj koja pokreće njihova srca. Neki od njih naglašavaju da nikada do tada nisu bili obraćeni.

Sastanci su održavani u Tabernaklu* dvaput dnevno u toku dve sedmice, i srca prisutnih bila su ganuta prikazanom porukom. Data svedočanstva naišla su na dobar odziv. Zahvalna sam Gospodu za to dobro delo. Održali smo nekoliko posebnih sastanaka i u Tabernaklu. Ovdašnja sala za bogosluženje je velika, i pošto subotom po podne one koji žele da se za njih molimo obično pozivamo da izađu napred, poslednje subote u staroj godini mi smo one koji se osećaju primoranim da priznaju svoje grehe pozvali u jednu od crkvenih prostorija, gde im je za to ukazana naročita mogućnost. Ja sam govorila o pretposlednjem poglavlju iz knjige proroka Malahije: „Eda li će čovjek zakidati Boga?“ „Donesite sve desetke u spremu da bude hrane u mojoj kući, i okušajte me u tom, veli Gospod nad vojskama, hoću li vam otvoriti ustave nebeske i

* Glavna građevina u središtu dela, u Batl Kriku, u kojoj su bile prostorije za bogosluženje i uprava Generalne konferencije.

izliti blagoslov na vas da vam bude dosta.“ Mnogi su priznali svoje propuste u tom pogledu.

Neki koji nisu pošteno postupali u poslovnim odnosima sa svojim bližnjima, priznali su svoje grehe i nadoknadili im pričinjenu štetu. U toku sledeće sedmice oni koji su, zbog neispunjavanja svojih dužnosti prema Bogu, zastranili od Njega, počеше savesno da nadoknađuju ono što su zakidali. Jedan brat koji dve godine nije davao desetak, sada je nadležnom sekretaru predao sav desetak koji je za to vreme zadržavao i kamatu u iznosu od 571,5 dolara. Zahvaljujem Gospodu što je ovaj brat ima hrabrosti da tako postupi. Drugi brat je dao svoj prilog od 300 dolara. Jedan čovek koji se u tolikoj meri otpadio od Boga, da nije bilo skoro nikakve nade da će se ikada vratiti na pravi put, priložio je iznos od hiljadu dolara. Predloženo je da se ti dugo zakidani deseci i prilozi posvete Misiji za centralnu Evropu; tako je s tim priložima i darovima Molitvene sedmice ova skupština priložila u blagajnu skoro šest hiljada dolara za misionerske svrhe.

Za dušu koja živi verom u Hrista ne postoji druga niti veća želja nego da sazna šta je Božja volja i da to čini. Božja je volja da se vera u Hrista usavršava delima; spasenje i večni život onih koji veruju On povezuje sa tim delima, i posredstvom takvih dela svetlost istine dopire do svih zemalja i svih naroda. To je plod delovanja Duha Božjeg na ljudsko srce.

Istina je ganula srca prisutnih. To nije bio promenljivi impuls, već istinska obraćenost i vraćanje Gospodu, i izopačena volja ljudi potčinila se volji Božjoj. Zakidati Boga u desetku i prinosu znači prestupati jasno izražen zahtev Jehovin, i to najveću štetu donosi upravo onima koji tako postupaju, jer ih lišava blagoslova Božjih obećanih onima koji svoje dužnosti prema Njemu verno i savesno izvršavaju.

Iskustvo je pokazalo da sotona one duše koje ne može da okuje u led ravnodušnosti, nastoji da gurne u vatru fanatizma. Kada Duh Gospodnji deluje na Njegov narod, neprijatelj budno koristi svaku mogućnost da i on deluje, nastojeći da delu Božjem pripíše neposvećene i naročito izražene osobine različitih pojedinaca povezanih sa tim delom. Tako uvek postoji opasnost od preduzimanja nepromišljenih koraka. Mnogi po sopstvenom nahođenju preduzimaju korake na koje ih Bog nikada ne bi pokrenuo.

Međutim, u onome što je upravo učinjeno ovde u Batl Kriku nije bilo nikakvog fanatizma. Mi osećamo da ugled dela treba čuvati sa svih strana i sa najvećom brižljivošću; jer bi neprijatelj bio veoma zadovoljan kad bi uspeo da pojedince gurne u bilo koju krajnost. Šteta koju on na taj način nanosi delu veća je nego da nije bilo nikakvog verskog buđenja. Mi znamo da do sada nije bilo nijednog verskog poduhvata u koji sotona nije pokušao da se uvuče na svaki mogući način; i u ovim poslednjim danima on će to činiti više nego ikad. On zna da mu je preostalo samo malo vremena, i zato deluje „sa svakom prevarom nepravde“ da zablude i izopačene nazore pomeša sa delom Božjim i tako navede ljude da zauzmu pogrešan stav.

U mnogim od naših verskih probuđenja prave se greške u pogledu priznanja greha. Iako je priznanje dobro za dušu koja se kaje, u tome treba postupati mudro.

Pokazano mi je da mnoga, mnoga priznanja nikada ne bi trebalo da čuje uho smrtnika; jer ograničeno rasuđivanje smrtnika nije u stanju ni da nasluti posledice. Seme zla na taj način seje se u misli i srca onih koji to slušaju, i kad se oni nađu u iskušenju, to seme proklija i plod je ponavljanje isto tako žalosnog iskustva. Jer, zaključuju kušani, ti gresi ne moraju biti tako teški; pa, zar oni dugogodišnji hrišćani koji su davali takva priznanja nisu počinili upravo to? Na taj način otvoreno priznanje tajnih greha pred skupštinom postaje miris smrti za smrt, a ne miris života za život.

Takva priznanja ne treba davati lakomisleno niti ih naveliko podsticati, jer delo Božje na taj

način može da izgubi ugled u očima nevernika. Kada neobraćeni čuju kako oni koji tvrde da su Hristovi sledbenici priznaju da su počinili takve podlosti, to nanosi samo sramotu Njegovom delu. Sotona na sve moguće načine stvara utisak da su adventisti sedmog dana smetlišta svega i svačega, i on zlurado priželjkuje da to tako i bude. Zato Bog zabranjuje da se neprijatelju na ovaj način pruža prilika za to. Mnogo ćemo više proslaviti Boga ako tajnu i urođenu izopačenost svog srca ispovedimo samo Isusu, nego ako njeno skrovište otvorimo ograničenom grešnom čoveku koji ne može pravilno da rasuđuje ako njegovo srce nije stalno pod uticajem Božjeg Duha. Bog poznaje srce i svaku tajnu duše; stoga ne stavljajte u ljudske uši priznanja koja treba da čuje samo Bog.

Ima priznanja koja su takve prirode da ih prestupnik može dati samo pred nekoliko izabranih lica i to u najdubljoj poniznosti. Priznanje se ne sme iznositi na takav način da se porok pretvori u vrlinu i da se grešnik ponosi svojim zločinom. Ako je prestup koji se mora izneti pred skupštinu sramne prirode, to treba izložiti manjem broju pravilno izabranih lica, i ne treba Hristovu Crkvu izlagati javnoj sramoti razglašavanjem licemerstva koje je postojalo u njoj. To bi bacilo senku sumnje i na one koji se trude da izgrade karakter sličan Hristovom. Sve to se mora uzeti u obzir.

Zatim postoje priznanja koja po Božjem nalogu dugujemo jedni drugima. Ako ste učinili nepravdu svom bratu rečju ili delom, morate se prvo izmiriti s njim da bi nebo moglo da prihvati vašu molitvu i službu Bogu. Priznajte svoj greh onima koje ste uvredili i nadoknadite pričinjenu štetu da bi vaše kajanje urodilo plodom. Ako neko oseća ogorčenost, srdžbu ili zlobu prema nekom bratu, neka lično ode kod njega, otvoreno prizna svoj greh i zatraži oprostaj.

Iz načina na koji je Hristos postupao sa zabludelim možemo izvući korisne pouke kako treba da priznamo učinjene greške. On nam nalaže da odemo kod onoga koji je pogrešio i da se prvo založimo za njega, razgovaramo s njim samim. Ukoliko je njegov um zbog odvojenosti od Boga zamračen do te mere da mu sami ne možemo pomoći, onda pokušajmo da to učinimo uz pomoć dvoje ili troje drugih. Ako se zlo ni tada ne ukloni, onda, i tek onda treba da kažemo crkvi. Daleko je bolje, ako je to ikako moguće, da se pogreške isprave i rane zaleče bez posredovanja cele skupštine. Skupštinu ne treba pretvarati u zid plača na koji će se izlupati svaka žalba i svako priznanje.

S druge strane, ja vidim opasnost od popuštanja iskušenju da se greh prikriva ili da se s njim pravi kompromis, to je u stvari licemerje. Budite sigurni da ste svojim priznanjem potpuno neutralisali uticaj počinjenog zla, da nijedna dužnost prema Bogu, prema blišnjemu ili Crkvi nije ostala neizvršena, i onda se možete s punim poverenjem osloniti na Hrista, očekujući Njegov blagoslov. Međutim, pitanje: kako i kome treba priznati svoje grehe - pitanje je koje treba proučavati veoma brižljivo i sa molitvom. To je pitanje koje moramo razmotriti sa svih strana, odmeravajući ga pred Bogom i tražeći Njegovo božansko prosvetljenje. Moramo se najozbiljnije zapitati da li će javno priznanje greha koje smo počinili imati dobre ili štetne posledice. Hoćemo li time poslužiti na slavu onome koji nas je pozvao iz tame u svoju čudesnu svetlost? Hoće li to doprineti čistoti misli onih koji to čuju ili će javno izlaganje obmanutosti kojom je poricana istina imati povratni uticaj koji će uprljati misli i drugih i uništiti poverenje u nas?

Ne poseduju svi u Crkvi Božju mudrost niti stalno prosvetljenje sa Izvora Svemoći koje bi ih čuvalo od opasnosti da se povode za trenutnim utiscima. Iz ličnog iskustva uvidela sam da je takvo postupanje pogubno, ne samo za one koji se rukovode tim načelom, nego i za mnoge druge koji padaju pod njihov uticaj. Postupanje po trenutnim pobudama dovodi do najbesmislenijih prenapetosti. Zatim sledi opadanje u veri i pobožnosti, a neverovanje i skepticizam postaju

utoliko izraženiji ukoliko se ekstremnije nastavlja u verskom uzbuđenju. Delo koje nije u Bogu učinjeno svodi se na nulu čim splasne uzbuđenje.

U svemu što dolazi od Gospoda, bilo da se ostvaruje preko ljudskog oruđa ili na neki drugi način, ima i snage i postojanosti. Napredak i usavršavanje dela milosti u ljudskom srcu ne zavisi od uzbuđenja ili ispoljavanja nastranosti i preterivanja. Srce koje je pod uticajem Božjeg Duha biće u slatkoj harmoniji s Njegovom voljom. Prema onome što mi je bilo pokazano, kada je ono što preduzimamo vođeno Svetim Duhom, u tome neće biti ničega što bi nas kao Njegov narod unizilo pred svetom, nego će nas samo uzdizati. Hristova religija nikada ne čini grubima i neuglađenima one koji je ispovedaju. Podanici milosti ne ostaju neotesani i nepoučljivi, nego su uvek spremni da uče od Hrista i da se međusobno savetuju.

Ono što naučimo od Velikog Učitelja istine biće postojano i trajno; u tome neće biti ni traga uobraženom isticanju sebe, nego će nas navesti da budemo krotki i smerni; i sve što činimo biće blagotvorno, čisto i plemenito, jer je u Bogu učinjeno. Oni koji tako čine pokazaće u svom porodičnom životu i u svom ophođenju s drugima da imaju um Hristov. Milost i istina vladaće u njihovom srcu, nadahnjujući i prečišćavajući njihove pobude i kontrolišući sve njihove postupke.

Nadam se da niko neće i dalje misliti da se Božje odobravanje može zadobiti ispovedanjem greha ljudskim bićima ili da u tome ima neke naročite vrline. Moramo iz ličnog iskustva shvatiti da dušu čisti vera koja deluje kroz ljubav. Ljubav Hristova potčinjava i podjarmkuje sve telesne prohteve i sklonosti. Istina ne samo da nosi u sebi očevidne dokaze svog nebeskog porekla, nego se pokazuje i delotvornom u čišćenju duše posredstvom Svetog Duha. Gospod želi da Mu u molitvi svakog dana poverimo sve svoje brige i nevolje i priznamo svoje grehe, i On nam u nošenju Njegovog jarma i Njegovog bremena daje svoj mir. Njegov Sveti Duh svojim blagotvornim uticajem ispuniće našu dušu i svaka misao biće dovedena u pokornost Hristu.

Sada strahujem da se zbog neke zablude sa vaše strane blagoslov Božji koji ste primili u ne pretvori u prokletstvo; da vas neka lažna ideja za nekoliko meseci ne dovede u stanje gore od onoga u kojem ste bili pre, napred pomenutog, buđenja. Ako se u duši ne čuvate oprezno i u stalnoj budnosti, pokazaćete se u očima nevernika u najnepovoljnijoj svetlosti. Takva nestalnost i istrčavanje u verskom životu ne služe na čast i slavu Bogu. Čuvajte se da ne odlazite u krajnost i da dragoceno delo Božje ne izlažete trajnoj sramoti. Propust mnogih upravo je u tome što se ne trude da blagoslove koje su primili od Boga prenesu i na druge u Hristovoj poniznosti. Sada, kada su reči života posejane u vašem srcu, molim vas najusrdnije da hodite smerno pred Bogom, da činite dela Hristova, donoseći obilje duhovnih rodova u pravdi. Molim se za vas u nadi da se ponašate kao sinovi i kćeri Najvišega, ne odlazeći u krajnost i ne čineći bilo šta čime bi ožalostili Duha Božjeg.

Ne oslanjajte se na ljude niti polažite svoje nadanje na njih, smatrajući ih kao da su nepogrešivi, nego stalno gledajte na Isusa. Ne govorite ništa što bi bacilo senku sramote na našu veru. Svoje tajne grehe ispovedite samo pred Bogom. Zablude i zastranjivanja svoga srca priznajte Onome koji savršeno zna kako treba da tretira vaš slučaj. Ako ste učinili nešto nažao svom susedu, priznajte mu svoj greh i nadoknadite mu pričinjenu štetu. Tada zatražite od Boga blagoslov. Priđite Mu upravo takvi kakvi ste i dozvolite Mu da vas izleči od vaših slabosti. Iznesite svoj slučaj pred presto milosti, i u tome budite istrajni. Budite iskreni prema Bogu i prema svojoj duši. Ako Mu priđete skrušena srca, On će vam podariti pobjedu. Tada ćete moći da iznesete slatko svedočanstvo slobode, odajući zahvalnost Onome koji vas je izveo iz tame i doveo u svoju čudesnu svetlost. On vas nikada neće pogrešno shvatiti niti će vas osuditi. Niko od ljudi ne može vas razrešiti od krivice greha niti očistiti od bezakonja. Isus je jedini koji vam može dati

mir. U svojoj beskrajnoj ljubavi On je i samog sebe predao za vas. Njegovo srce velike ljubavi „saoseća s našim slabostima.“ Ima li greha koji su toliko veliki da ih On ne bi mogao oprostiti? Ima li duša do te mere pomračenih i savladanih grehom da ih On ne može spasti? On je milostiv i ne gleda na naše zasluge, nego nas zbog svoje beskrajne dobrote isceljuje od svih naših zastranjivanja, jer nas je ljubio dok još grešnici bijasmo. On je „spor na gnjev i obilan milosrđem,“ i podnosi dugo, „jer neće da ko pogine nego da svi dođu u pokajanje.“

Ne trudite se samo da izazovete što veću uzbuđenost; nego pođite na rad, zalažite se za druge i strpljivo ih poučavajte. Vi ste sada skloni nagađanju da svako ima breme greha i zla koje mora priznati, i nalazite se u opasnosti da to učinite glavnim ciljem svojih navaljivanja i nagovora. Želećete da svakog navedete na isto tle na kojem se vi nalazite, misleći da se ništa ne može postići sve dok svi ne prođu kroz tako sveobuhvatan proces priznanja svojih greha. Nećete biti skloni da pomažete drugima zalažući se za njih Duhom Božjim, koji je svojim dubokim delom čišćenja smekšao i potčinio vaša srca. Vi ste u velikoj opasnosti da ispoljavanjem sopstvenog duha nanosite štetu i ometate delo Božje. Ako u zalaganju za duše pokazujete smernost, osećajući se potpuno zavisnim od Boga, ako u hrišćanskom karakteru ispoljavate delovanje Njegovog Duha, ako su saosećanje, blagost, strpljenje i ljubav vladajuća načela vašeg života, bićete blagoslov za sve koji su oko vas. Tada nećete kritikovati druge ni ispoljavati prema njima duh surovosti i optuživanja; nećete smatrati da oni svoja shvatanja moraju uskladiti s vašim nazorima; nego će se u vama otkrivati ljubav Hristova i miroljubivi plodovi Njegove pravde. „A rod je duhovni: ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrotu, milost, vjera, krotost, uzdržanje na to nema zakona. A koji su Hristovi raspeše tijelo sa slastima i željama. Ako Duhom živimo, po Duhu i da hodimo. Da ne tražimo lažne slave, razdražujući jedan drugoga, i zavideći jedan drugome.“

Neprijatelj uporno nastoji da se uvuče čak i u vaše verske napore. Zato treba savesno čuvati sve prilaze da vaši duhovni napori ne budu protkani ohološću i sebičnim isticanjem sebe. Ako je sopstveno „ja“ zaista raspeto, a s njim zajedno i strasti i telesne želje, pojaviće se duhovni rodovi na slavu Boga u dobrim delima. Molim vas najusrdnije u strahu Božjem, ne dozvolite da se vaše životno delo izopači. Budite dosledni i uravnoteženi hrišćani. Kad se srce u potpunosti preda Hristu, onda sve staro prolazi, i sve postaje novo.

U svojoj veri moramo postupati razumno. Jačati, utvrđivati se u veri i sređivati sve u životu moramo samo u mudrosti koja dolazi odozgo. Moramo nastaviti napred i samo napred, iz svetlosti u sve veću svetlost, i Bog će nam otkriti svoju slavu na takav način na koji se On ne otkriva ovom svetu.

Batl Krik, država Mičigen, 6. januara, 1889.

Stvarnost Božje prisutnosti

Dragi brate K, drago mi je što si danas u, i ako opravdaš poverenje koje ti je ukazano, bićeš pravi čovek na pravom mestu. Ne ističi svoje „ja;“ ne dopusti mu da - ma koliko to bilo prirodno - svojim dolaženjem do izražaja ometa Božje delo. Budi smeran pred Bogom. Radimo svom snagom i nesebično za Učitelja, imajući na umu svest o Njegovoj stalnoj prisutnosti. Razmišljaj o Mojsiju - kakvom je istrajnošću i strpljenjem bio obeležen njegov život! U svojoj poslanici Jevrejima, Pavle piše o njemu: „Jer se držaše Onoga koji se ne vidi, kao da Ga viđaše.“ Karakter koji Pavle tako pripisuje Mojsiju ne predstavlja samo pasivno protivljenje zlu, nego i istrajnost u onome što je ispravno i dobro. On je uvek imao Gospoda pred sobom, i Gospod mu je

uvek bio s desne strane da mu pritekne u pomoć.

Mojsije je uvek imao duboku svest o Božjem ličnom prisustvu. Gledajući vekovima unapred, On je Hrista video ne samo onakvog kako se On pojavio u telu, nego Ga je na poseban način video i kako prati sinove Izrailjeve na svim njihovim putovanjima. Bog je za njega bio stvarnost, uvek prisutan u njegovim mislima. Kada su ga pogrešno shvatali, kad je morao da se izlaže opasnostima i da podnosi uvrede Hrista radi, podnosio je sve to ne uzvraćajući istom merom. Mojsije je verovao u Boga kao u Onoga koji mu je potreban i koji želi da mu pomogne zato što mu je pomoć potrebna. I Bog mu je bio uvek prisutna pomoć.

Ispovedanje mnogih sa kojima se susrećemo predstavlja samo takozvanu veru; stvarna, puna poverenja i istrajna vera - veoma je retka. U Mojsijevom ličnom iskustvu obistinilo se obećanje da Bog nagrađuje one koji Ga istrajno traže. On je cenio i u veri stalno imao pred očima obećanu nagradu. Ovo je još jedna tačka u pogledu vere, koju treba da proučimo: Bog nagrađuje veru i poslušnost onih koji Mu služe. Ukoliko oni koji se boje Boga i ljube Ga unesu živu veru u svoje svakodnevno iskustvo to ih osposobljava da mirno podnose iskušenja. Mojsije se s punim poverenjem oslanjao na Boga zato što je imao čvrstu i jaku veru. Za pomoć koja mu je bila neophodna on se molio, tražio to u čvrstoj veri i u svoje životno iskustvo utkao veru da se Bog brine o njemu. Verovao je da Bog u svemu upravlja njegovim životom. Video je i priznavao Boga u svim pojedinostima svoga života, i osećao da živi pod nadzorom Onoga koji sve vidi, koji odmerava pobude i ispituje srce. Obraćao se Bogu u molitvi, očekujući s poverenjem snagu i zaštitu da neizopačen prođe kroz sva životna iskušenja. Znajući da mu je namenjen naročiti zadatak, želeo je da ga izvrši u potpunosti i što uspešnije. Ali je isto tako znao da to nije moguće ostvariti bez božanske pomoći, jer je morao da vodi jedan izopačen narod. Stalno Božje prisustvo bilo je dovoljno da ga sa sigurnošću provede kroz najteže okolnosti u kojima se čovek može naći. Mojsije nije samo razmišljao o Bogu; on Ga je i video. Bog je neprekidno bio pred njegovim očima; on nikada nije gubio iz vida Njegovo lice. Video je Isusa kao svog Spasitelja, i verovao je da će Spasiteljeve zasluge i njemu biti pripisane. Ta vera za Mojsija nije bila neko naslućivanje, nego stvarnost. Takva vera je i nama neophodna, vera koja će izdržati svako iskušenje i svaku proveru. O, kako često mi podležemo iskušenjima zato što svoj pogled ne upiremo stalno u Isusa! Naša vera nije postojana zato što, popuštajući svojim prohtevima, grešimo, i onda nismo u stanju da izdržimo kao Mojsije - koji se „držaše Nevidljivoga, kao da Ga vidi.“

Brate moj, učini Hrista svojim svakodnevnim saputnikom, i onda se ni u jednom trenutku nećeš žaliti da nemaš vere. Razmišljaj o Hristu, posmatraj Njegov karakter. Govori o Njemu. Ukoliko manje uzdižeš sebe, utoliko ćeš više uviđati potrebu da uzdižeš Hrista. Bog ti je poverio zadatak koji treba da izvršiš. Uvek imaj Gospoda pred sobom. Brate i sestro K, trudite se da stalno stičete sve uzvišeniju i sve jasniju predstavu o Hristovom karakteru. Kad je Mojsije u svojoj molitvi zatražio: „Molim Te, pokaži mi slavu svoju,“ Gospod ga nije ukorio, nego je uslio njegovu molitvu, rekavši: „Učiniću da prođe sve dobro moje ispred tebe, i povikaću po imenu: Gospod pred tobom.“ Mi smo se znatno udaljili od Boga, i zato ne vidimo otkrivenje Njegove sile.

Prisustvo Hrista u učionici

Gospod neka vam podari mudrost, brate i sestro, da biste ostavljali povoljan utisak na um svojih učenika. On neka vam pomogne da shvatite koliko nebo može da učini za vas samo ako verujete. Neka Hristos bude vaš nerazdvojni pratilac i kad ste u učionici. Imajte Ga pred očima

dok predajte svojim učenicima, tako da reči ljubaznosti - koje za vas treba da budu zakon - teku iz vaših usta. Ne dopustite da vas bilo ko oblikuje u tom pogledu. Deci koja su poverena vašoj brizi dajte slobodu da imaju svoju individualnost kao što je i vi imate. Uvek nastojte da ih vodite, a ne da ih gonite.

Ovde u Švajcarskoj zapazila sam neke pojedinosti koje zaslužuju i pohvalu i podražavanje. Učitelji u školama često izlaze sa svojim učenicima dok se ovi igraju i uče ih kako da se zabavljaju i na taj način su stalno uz njih da spreče svaku neslogu koja bi mogla da se pojavi ili bilo šta nepoželjno i rđavo. Ponekad sa svojim učenicima odlaze i na duže izlete. Ovo mi se dopada; jer se deca na taj način manje izlažu iskušenjima. Učitelji prisustvuju dečjim igrama, regulišu ih i drže pod svojom kontrolom. Ne mogu ni na koji način podržati ideju da deca moraju osetiti da se u njih nikad nema poverenja i da stoga ne mogu da se ponašaju kao deca. Neka se učitelji druže sa decom u njihovim igrama, pokažu da se raduju njihovoj sreći; tako će zadobiti njihovo poverenje. Kontrolisati ih možemo samo ljubavlju i pažnjom, a ne prateći ih stalno pri njihovim obrocima i igri uz nemilosrdnu i nepopustljivu strogost.

Dopustite mi da u vezi sa ovim naglasim da oni koji nikada nisu imali svoju decu obično nisu najpogodniji da mudro upravljaju različitim shvatanjima dece i mladih. Oni su skloni da se drže jednog ustaljenog zakona, i od toga ne dopuštaju nikakav izuzetak. Učitelji moraju imati na umu činjenicu da su i sami nekada bili deca. Svoje pouke oni treba da prilagode shvatanju dece i da pridobiju njihove stvarne simpatije; tek tada će za decu, i primerom i poukom, moći da predstavljaju pravi blagoslov.

Neka Duh Hristov utiče na vaša srca, oblikuje vaš karakter i uzdigne i oplemeni vaše duše! Svojim prvim učenicima On je rekao: „Ako se ne obratite i ne budete kao djeca, nećete ući u carstvo nebesko.“ Ta gvozdena pravila i veštačka pomagala treba odbaciti da biste postali smerni kao deca. O, kad bi se duh takve strogosti zamenio duhom ljubavi i saosećanja kakva bi sreća i sunčevi zraci usledili umesto obeshrabrenosti, bola i tuge!

Priroda i uticaj „Svedočanstava”

Što se više bližimo kraju a objavljivanje poslednje opomene svetu sve više širi, utoliko je značajnije za one koji prime sadašnju istinu da steknu jasnu predstavu o prirodi i uticaju *Svedočanstava*, koja je Bog u svom proviđenju povezao s delom vesti trećeg anđela još od samog njegovog početka. Na sledećim stranicama dati su izvodi iz onoga što sam pisala u toku poslednjih četrdeset godina o svojim ranijim iskustvima u ovom naročitom zadatku, i iznosim takođe i ono što mi je Bog pokazao o prirodi i važnosti *Svedočanstava* o načinu na koji su data i kako ih treba posmatrati.

„Ne zadugo posle isteka (određenog) vremena u 1884. godini bila mi je data prva vizija. Nalazila sam se u poseti kod jedne sestre u Hristu, čije je srce bilo nerazdvojno vezano za mene. Nas pet žena, klečale smo smerno pred porodičnim oltarom. Dok smo se molile, sila Božja se spustila na mene kako to nikad ranije nisam osetila. Imala sam utisak da se, okružena svetlošću, sve više i više uzdižem od zemlje” (1. Sved., 58. orig.). U to vreme bilo mi je pokazano iskustvo adventističkih vernika, Hristov dolazak, i nagrada koju će tada primiti verni.

„U drugoj viziji, koja je usledila ubrzo iza prve, pokazana su mi iskušenja kroz koja ću morati da prođem, i ukazano mi je na dužnost da i drugima prenesem ono što mi je Bog otkrio. Pokazano mi je da ću u svojim naporima nailaziti na veliko protivljenje i da će mi srce biti

razdirano bolom, ali da će mi milost Božja biti dovoljna uteha da se održim u svemu tome. Poruka sadržana u ovoj viziji veoma me je zabrinula, jer je ukazala na dužnost - da moram da idem među narod i objavljujem istinu.

„Najviše me je mučio strah da - odazivajući se pozivu dužnosti da kao Bogom povlašćena objavljujem vizije i otkrivenja koja mi je On dao za druge - ne popustim grešnom zanosu, i da uzdižući se iznad položaja koji mi pripada ne izazovem Božji gnjev protiv sebe i izgubim sopstvenu dušu. Imajući na umu nekoliko ovakvih slučajeva, srce mi se stezalo pri pomisli na tako teško iskušenje.

„Tada sam se usrdno molila da, ako moram da idem i objavljujem ono što mi je Gospod pokazao, budem sačuvana od nedoličnog uzvišenja. Anđeo reče: ‘Tvoje molitve su stigle do Gospoda i biće uslišene! Ukoliko ti zaista zapreti ovo zlo od kojeg toliko strahuješ, Božja ruka će biti ispružena da te sačuva; On će te bolešću i patnjama držati stalno uza se, i sačuvati tvoj poniznost. Objavljuj verno poruku koju ti je dao. Izdrži do kraja, i ješćeš plod sa drveta života i piti vodu živu’“ (1. Sved., 62.44.65. orig.).

U to vreme među nekima od onih koji su verovali u prvu poruku pojavio se fanatizam. Podržavane su ozbiljne zablude u učenju i praksi, i neki su bili spremni da osude svakoga ko ne bi prihvatio njihovo mišljenje. Bog mi je u viziji otkrio ove zablude i poslao me svojoj zabludeloj deci da im ukažem na to; ali sam u obavljanju ove dužnosti naišla na ogorčeno protivljenje i prekor.

„Za mene je bio težak krst da zabludelim prenesem ono što mi je bilo pokazano za njih. Pričinjavalo mi je veliki bol da druge gledam zabrinute i uznemirene. I kad sam bila u obavezi da pojedincima prenesem Božje poruke, često sam to ublažavala i činila što povoljnijim za njih, a onda sam se povlačila u samoću i plakala u duševnoj patnji i bolu. Posmatrajući one koji su imali da se brinu samo za svoju dušu, mislila sam da u njihovom položaju nikada ne bih gundala. Bilo je zaista teško neuvijeno objavljevati oštra i određena svedočanstva koja mi je Bog davao. Sa strahom i zabrinutošću očekivala sam ishod, i ako bi se ukorena osoba pobunila protiv ukora a kasnije ustala i protiv istine, u mojoj duši pojavila bi se mučna nedoumica. Da li sam poruku prenela baš onako kako je trebalo? Nije li možda ipak postojao neki bolji način za njihovo spasenje? I onda bi moju dušu obuzimala takva potištenost da sam često pomišljala kako bi mi smrt bila dobrodošao glasnik, a grob mesto slatkog odmora.

„Opasnost i grešnost ovakvog svog postupanja nisam shvatila sve dok u viziji nisam bila prenesena u Hristovo prisustvo. On me je pogledao sa negodovanjem i okrenuo svoje lice od mene. Strah i užasne patnje koje sam tada osetila nije moguće opisati. Pala sam ničice pred Njega, ali nisam imala snage da progovorim nijednu reč. O, kako sam želela da se sakrijem od tog strašnog pogleda koji je izražavao Njegovo negodovanje! Tada sam donekle shvatila kako će se osećati izgubljeni kad budu govorili gorama i kamenju: „Padnite na nas, i sakrijte nas od lica Onoga što sjedi na prijestolu i od gnjeva Jagnjetova.“

„Jedan anđeo mi naredi da odmah ustanem, dok je prizor koji sam tada ugledala teško opisati. Preda mnom se pojavila grupa ljudi zamršene kose i pocepanih haljina, čiji je izgled pružao pravu sliku očajanja i užasa. Oni mi se približiše i počеше svoju odeću da otiru mojim haljinama. Kad sam zatim bacila pogled na svoje haljine, videla sam da su umrljane krvlju. Ponovo kao mrtva padoh pred noge svog anđela pratioca. Nisam mogla da izustim nijednu reč opravdanja ili izgovora, i samo sam želela da se što pre udaljim sa ovog svetog mesta. Anđeo me podiže na noge i reče: „Ovo sad nije tvoj slučaj, ali ovaj prizor ti je predodčen da bi znala kakav će biti tvoj položaj ako zanemariš da prenosiš drugima ono što ti je Bog otkrio“ (1. Sved., 73.74.

orig). Imajući pred očima ovo ozbiljno upozorenje, nastavila sam da reči ukora i pouke koje je Bog stavio u moja usta prenosim onima kojima su namenjene.

Lična svedočanstva

Poruke koje su mi date za razne pojedince ja često u pisanom obliku šaljem onima kojima su i namenjene, u mnogo slučajeva to činim na njihovo uporno traženje. Pošto se moj rad proširio, to je postalo značajan i izuzetno težak deo mojih napora. Pre objavljivanja *Svedočanstva* broj 15 mnogi od onih koje sam morala savetovati ili ukoriti tražili su Svedočanstva u pisanom obliku; ali pošto sam bila veoma iscrpljena napornim radom, ustuknula sam pred tim zadatkom, posebno zbog toga što sam znala da su mnogi od njih bili potpuno nedostojni, i nije bilo gotovo nikakve nade da će date opomene dovesti do neke bitne promene u njima. U to vreme veoma me je ohrabrio sledeći san: —

„U snu sam videla jedno lice koje mi donese trubu bele tkanine naredivši mi da je svu iskrojim u odeću za osobe svih uzrasta, najrazličitijih karaktera i životnih okolnosti. Rečeno mi je da odeću skrojim i složim svaki komplet zasebno, tako da sve bude spremno za šivenje čim se za to ukaže potreba. Imala sam utisak da mnogi od onih za koje mi je naloženo da im skrojim odeću uopšte nisu dostojni toga. Upitah najzad da li je to poslednja odeća koju treba da skrojim; odgovoreno mi je da nije poslednja, i da ću, čim završim to, dobiti sledeći omot platna koje takođe treba da iskrojim. Videvši koliki me posao čeka i osetivši se potpuno obeshrabrenom, ja rekoh da već preko dvadeset godina krojim odeću za druge, da se moji napori ne cene i da uopšte ne vidim da sam svojim radom postigla mnogo dobra. Poslodavcu koji mi je donosio platno posebno sam govorila o jednoj ženi, za koju mi On takođe reče da joj skrojim odeću. Naglasila sam da ona ne bi znala da ceni takvu odeću; poklanjati joj to, znači samo izgubiti i vreme i materijal. Ona je u svojoj bedi toliko neprosvećena i neuredna u svojim navikama da bi to odmah isprljala i upropastila.

„Moj Poslodavac odgovarajući reče: ‘Nastavi da krojiš odeću. To je tvoja dužnost. Gubitak ne pogađa tebe, nego mene. Bog ne gleda onako kao što čovek gleda. On izdaje nalog šta po Njegovom planu treba da se učini, a ti ne znaš šta će biti bolje, ovo ili ono’...

„Tada podigoh svoje ruke sa već otvrdlim žuljevima od duge upotrebe teških krojačkih makaza i rekoh: drhtim i od same pomisli da moram nastaviti ovaj posao. Isti glas se ponovo začu: „Nastavi da krojiš odeću. Još uvek nisi oslobođena svog zadatka.“

Sa osećanjem krajnje premorenosti, ustadoh da nastavim svoj posao. Preda mnom su bile nove sjajne makaze, kojima počeh da se služim. Svako osećanje umora i obeshrabrenosti odjednom iščeznu, a blistave nove makaze kao da su same sekle tkaninu bez ikakvog napora sa moje strane; i ja sam srazmerno lako nastavila da krojim jednu odeću za drugom“ (2. Sved., 10-12. orig.).

Ima mnogo snova prouzrokovanih običnim događajima u životu, sa kojima Duh Božji ništa zajedničkog nema. „Postoje takođe i lažni snovi kao i lažne vizije, koje nastaju pod inspiracijom sotonskog duha. Ali snovi koji dolaze od Gospoda u Reči Božjoj su svrstani u isti red sa vizijama i isto su tako istinski plod Duha proroštva kao i vizije. Takvi snovi, kada se uzmu u obzir osobe koje ih imaju, i okolnosti pod kojima su dati, sami sadrže dokaze o svojoj istinitosti“ (1. Sved., 599. orig).

Pošto se opomene i pouke date u svedočanstvima za pojedine mogu primeniti isto tako i na

mnoge druge kojima nisu posebno upućene, smatrala sam svojom dužnošću da takva lična svedočanstva objavim u svojim knjigama za duhovno dobro Crkve. U *Svedočanstvu* broj 15 govoreći o potrebi da se ovo učini, naglasila sam: „Ja ne znam na koji bih način mogla bolje da izložim svoja gledišta o opštim opasnostima i zabludama, kao i o dužnostima svih onih koji ljube Boga i drže Njegove zapovesti, nego publikovanjem ovih Svedočanstava. Možda i ne postoji neposredniji i delotvorniji način da obelodanim ono što mi je Gospod pokazao“ (2. Sved., 9. orig).

U viziji koja mi je data 12. juna, 1868. godine pokazano mi je ono što u potpunosti opravdava moj stav u pogledu publikovanja ličnih svedočanstava. „Kad Gospod izdvoji pojedinačne slučajeve i ukaže na njihove pogreške, drugi, pošto na njih nije bilo ukazano u viziji, često o sebi misle da su potpuno ispravni, ili skoro takvi. Međutim, kad neko bude ukoren zbog nekog naročitog greha, ostala braća i sestre treba pažljivo da preispitaju sebe, da bi videli svoje propuste i osvedočili se da i sami ne snose krivicu za isti greh. U duhu poniznosti treba da budu spremni na priznanje greha. Ako ih ostali i smatraju ispravnim, to ne znači da su zaista takvi. Bog vidi šta je u srcu. On na taj način ispituje i proverava duše. Ukoravajući nedostatke jednoga, On želi da popravi i mnoge druge. Ali ako oni, laskajući sebi da je Bog prešao preko njihovih propusta samim tim što ih nije izričito spomenuo, ne primenjuju ove ukore i na sebe, obmanjuju sopstvenu dušu, biće ostavljeni u tami i prepušteni da idu za pomislama svoga neobraćenog srca.

„Mnogi svojom neiskrenošću obmanjuju sopstvenu dušu i veoma se varaju u pogledu svog pravog stanja pred Bogom. On koristi puteve i sredstva koja smatra najboljim da bi ostvario svoje namere i ispitao šta je u srcu onih koji tvrde da su Njegovi sledbenici. On razotkriva grehe pojedinih kako bi i druge upozorio da se plaše i klone istih i sličnih greha. Preispitujući sami sebe, oni dolaze do osvedočenja da i sami čine upravo ono što Bog osuđuje kod drugih. Ako zaista žele da služe Bogu strahujući da Ga ne uvrede, oni neće čekati da se posebno ukaže na njihove grehe, pa da ih tek onda priznaju i da se u poniznosti i kajanju vrate Gospodu. U skladu sa svetlošću koja je data drugima, oni će odbaciti sve ono što Bogu nije po volji. Ali ukoliko oni - iako vide da snose krivicu za iste grehe zbog kojih su drugi ukoreni - ipak nastavljaju istim putem neposvećenosti samo zato što njihova imena nisu izričito pomenuta, izlažu svoju dušu velikoj opasnosti i sotona će ih zarobiti „žive za svoju volju“ (2. Sved., 112.113).

„Pokazano mi je da Bog u svojoj mudrosti ne otkriva grehe i zablude svih... Ova svedočanstva, upućena pojedinim prestupnicima odnose se na sve koji snose krivicu za iste grehe, iako njihova imena nisu izričito pomenuta u njima; i onima koji prelaze preko tih Svedočanstava, ne ostavljajući svoje grehe samo zato što se njihova imena tu ne pominju, Bog ne može dati svoj blagoslov i duhovni napredak. Ne napredujući u pobožnosti i duhovnom životu, oni padaju sve dublje i dublje dok ne izgube i poslednji zrak nebeske svetlosti“ (2. Sved., 447. orig).

U viziji koja mi je data pre dvadeset godina (1871) „naređeno mi je da i rečju i perom iznosim opšta načela, i da u isto vreme razotkrijem opasnosti, zablude i grehe pojedinaca, kako bi to poslužilo kao upozorenje, ukor i savet i za sve ostale. Pokazano mi je da svi treba pažljivo da preispitaju svoje srce i svoj život, kako bi se osvedočili da i sami nisu počinili iste grehe zbog kojih su drugi ukoreni, i da li se opomene upućene drugima ne odnose i na njih. Ako je tako, oni savete i opomene date drugima treba da prihvate kao da se odnose upravo na njih i kao da su njima lično upućeni... Božja je namera da prokuša veru svih koji tvrde da su Hristovi sledbenici. On proverava iskrenost molitava svih onih koji zaista žele da saznaju šta im je dužnost. On svakom pojedincu pruža mogućnost da svoju dužnost jasno shvati, i svima daje pravu priliku da razvijaju ono što im je u srcu“ (2. Sved., 687. orig.).

Svrha Svedočanstava

„U stara vremena Bog je ljudima govorio preko proroka i apostola. U ovim danima On im govori preko Svedočanstava pisanih Njegovim Duhom. Pripadnike svog naroda Bog nikada nije usrdnije nego danas poučavao u pogledu svoje volje i puta kojim želi da oni idu” (4. Sved., 147.148. orig.).

„Gospod je našao za dobro da mi otkrije potrebe i zablude svoga naroda. Iako je to za mene bilo veoma bolno, verno sam i u skladu sa uputstvima Svetog Duha otkrivala prestupnicima njihove grehe i sredstva kojima od toga mogu da se izleče... Tako je Duh Božji upućivao preko mene ne samo opomene, ukore i osude, već isto tako i slatka obećanja svoje milosti...

„Grešnici koji se kaju nemaju razloga da očajavaju zbog toga što im je ukazano na njihove grehe i što su upozoreni na postojeću opasnost. Upravo ti naponi učinjeni njih radi pokazuju im koliko ih Bog voli i želi da ih spase. Da bi nasledili večni život, oni treba samo da poslušaju Božji saveti i da izvršavaju Njegovu volju. Zabludelim u svom narodu, Bog otkriva njihove grehe da bi ih, u svetlosti božanske istine, sagledali u svoj njihovoj odvratnosti. I onda je njihova dužnost da ih odbace zauvek.“ „Kada bi pripadnici Božjeg naroda pravilno cenili Njegovo postupanje s njima i prihvatili Njegove pouke našli bi siguran put za svoje noge i svetlost koja bi ih vodila kroz tamu neizvesnosti i čestih obeshrabrenja“ (4. Sved., 14.15. orig).

„Opomene i ukori zabludelimima iz redova adventista sedmog dna daju se ne zato što su oni u svom verskom životu gori od takozvanih hrišćana koji pripadaju ostalim hrišćanskim crkvama, niti zato što su svojim primerom ili svojim postupcima gori od onih adventista koji se ne pokoravaju zahtevima Božjeg zakona,* nego zato što imaju veliku svetlost, što su ispovedanjem svoje vere postali „osobit,“ Bogom izabrani narod, oni koji Njegov zakon imaju zapisan u svom srcu. Svoju odanost Bogu nebeskom oni dokazuju pokoravanjem zakonima Njegovog carstva. Oni su Božji predstavnici na ovoj zemlji. Svaki greh koji oni učine rastavlja ih od Boga i na poseban način obeščašćuje Njegovo ime, pružajući priliku neprijateljima Njegovog svetog zakona da ruže Njegovo delo i Njegov narod, koji On naziva „izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod dobitka,“ koji treba da odaje slavu Njemu koji ih dozva iz tame u svoju čudesnu svetlost...

„One koji držanje Njegovog zakona ističu u ispovedanju svoje vere, Gospod ukorava i ispravlja. On ukazuje na njihove grehe i otkriva njihova bezakonja, jer želi da ih oslobodi od svakog greha i poroka kako bi mogli da „usavrše svetost u strahu Božjem...“ Njih Bog opominje, ukorava i ispravlja da bi ih očistio, posvetio i oplemenio, i na kraju uzdigao do svog prestola“ (2. Sved., 452.453. orig).

„Pregledajući Svedočanstva upućena adventistima sedmog dana, bila sam iznenađena obiljem Božje milosti i Njegovog očinskog staranja za pripadnike svog naroda, što se posebno ispoljava u mnoštvu opomena, upozorenja na opasnosti koje im prete i stalnih usmeravanja na uzvišeni položaj koji treba da zauzmu. Ako ostanu postojani u Njegovoj ljubavi i odvojeni od sveta, pratiće ih Njegovi naročiti blagoslovi i Njegova svetlost blistaće svuda oko njih. Njihov blagotvorni uticaj osetiće se u svim granama delatnosti i u svim delovima Njegovog vinograda. Ali ukoliko ne odgovore nameri koju Bogu ima za njih, ako i dalje nastave da tako olako uzimaju uzvišeni karakter dela Božjeg kao što su to činili do sada, njihov uticaj i primer pokazaće se kao

* Pisac misli na adventiste prvog dana koji ne priznaju obaveznost Božjeg zakona.

strašno prokletstvo. Oni će delu stalno nanositi štetu i samo štetu. Krv dragocenih duša naći će se na njihovim haljinama.

„Svedočanstva puna opomena, ukora i saveta upućivana su ponovo i ponovo. Ja pitam: Ko obraća pažnju na to i prima ih srcem? Ko se iskreno kaje zbog svojih greha i idolopoklonstva, i revnuje u nastojanju da trči prema cilju, k daru gornjega zvanja Božijega u Hristu Isusu? Zabrinuto sam očekivala, nadajući se da će Bog svojim Duhom pokrenuti pojedine ljude i upotrebiti ih kao oruđa pravde da probudi svoju Crkvu i obnovi u njoj duhovnost i jevanđeljski red. Bila sam skoro očajna kada sam iz godine u godinu gledala sve veće udaljavanje od jednostavnosti koja, prema onome što mi je Bog pokazao, treba da obeležava život Hristovih sledbenika. Interesovanja i odanosti delu Božjem sve je manje i manje. Ja postavljam pitanja: U čemu oni koji tvrde da veruju u *Svedočanstva* zaista nastoje da žive u skladu sa svetlošću koja im je u tim Svedočanstvima data? Čime pokazuju da su uvažili i poslušali date opomene? Čime dokazuju da žive prema uputstvima koja su primili?” (2. Sved., 663.483.484. orig).

Svedočanstva ne zauzimaju mesto Biblije

Da *Svedočanstva* nisu data da zauzmu mesto Biblije, pokazaće sledeći izvod iz jednog svedočanstva objavljenog 1876. godine: —

„Brat J nastoji da zbuni ljude stvarajući utisak da je svetlost koju Bog daje preko *Svedočanstava* neki dodatak Reči Božjoj (Svetom Pismu); ali on na taj način prikazuje svedočanstva u lažnoj svetlosti. Bog upravo ovaj način smatra podesnim da misli svog naroda usmeri na svoju pisanu Reči, i da njeno razumevanje učini jasnijim“ (4. Sved. 246. orig). „Reč Božja je dovoljna da rasvetli i najzamračeniji um, i tu Reč mogu da shvate svi koji žele da je shvate. Ali uprkos tome, život nekih koji tvrde da su Reč Božju učinili predmetom svog proučavanja u potpunoj je suprotnosti sa njenim najjasnijim učenjima. Zato, da ljudi i žene ne bi imali nikakvog izgovora, Bog im upućuje jasna i određena svedočanstva u nastojanju da ih vrati svojoj Reči koju su zanemarili da slede” (2. Sved., 455. orig). „Na stranicama Svetih Spisa nailazimo na pravo izobilje uopštenih načela za stvaranje ispravnih životnih navika, a svedočanstva - i opšteg i ličnog karaktera - imaju za cilj da ta načela još više istaknu“ (4. Sved., 323. orig).

Ovo pitanje izloženo mi je u jednom snu 30. april, 1871. godine. Izgledalo je kao da prisustvujem nekom značajnom sastanku, na kojem je bilo okupljeno mnoštvo naroda. „Mnogi su bili pognuti pred Bogom u najusrdnijoj molitvi i videlo se da ih tišti neki teret na duši. Vapili su u svojim molitvama tražeći od Gospoda naročitu svetlost. Neki od njih su u teškoj duševnoj borbi bili veoma uzbuđeni; sa suzama na licu glasno su preklinjali za pomoć i svetlost. U ovom upečatljivo dirljivom prizoru učestvovali su i neki od naše najistaknutije braće. Očevidno savladan dubokim bolom, brat A je ničice pao na zemlju; dok je njegova supruga sedela u društvu onih koji su se ravnodušno podsmevali. Delovala je tako kao da zaista želi da svi vide kako se podsmeva onima koji se tako ponižavaju.

„Duh Gospodnji je u toku ovog sna sišao na mene, i ja sam ustala usred vapaja i molitava, rekavši: Duh je Gospoda Boga na meni. Osećam se primorana da vam kažem: svako mora početi da radi sam za sebe. Vi se obraćate Bogu i želite da On umesto vas učini ono što prema Njegovoj nameri vi sami treba da učinite za sebe. Ako sami učinite za svoje dobro ono što znate da je potrebno da se učini, Bog će vam pomoći kad vam stvarno zatreba Njegova pomoć. Propustili ste da učinite upravo ono što je Bog prepustio vama. I sada prizivate Boga da učini ono što

predstavlja vaš zadatak. Da ste živeli prema svetlosti koja vam je bila data, On bi vas sada obasjao još većom svetlošću; ali pošto ste zanemarili savete, opomene i ukore koje vam je dao, kako možete očekivati naknadnu svetlost i blagoslov da biste i to samo omalovažili i prezreli? Bog nije čovek; Njega ne možete zavaravati.

„Uzela sam dragocenu Bibliju i okružila je *Svedočanstvima za Crkvu*, koja su bila data narodu Božjem. Ovde su, naglasila sam, izneti slučajevi mnogih u kojima skoro svako može da prepozna sebe. Ukazano mi je na grehe kojih se treba kloniti. Željene i potrebne savete tu svi mogu da nadu, jer su dati za slučajeve slične njihovima. Bog je našao za dobro da vam daje „pravilo po pravilo, zapovest po zapovest.“ Ali među vama nema mnogo onih koji stvarno znaju šta piše u *Svedočanstvima*. Vi ne poznajete dobro ni Sveto pismo. Da ste Reč Božju proučavali, sa željom da zadovoljite biblijska merila i dostignete hrišćansko savršenstvo Svedočanstva vam ne bi bila ni potrebna. Baš zato što ste propustili da se upoznate sa tom Božjom nadahnutom Knjigom, On nastoji da do vas dopre jednostavnim, neposrednim svedočanstvima, obraćajući vašu pažnju na Reči nadahnuća koje ste zanemarili i pozivajući vas da svoj život uskladite sa njihovim čistim i uzvišenim učenjem.

„Posredstvom datih Svedočanstava Gospod želi da vas opominje, ukorava i savetuje, i da vam u srce utisne svest o važnosti istine sadržane u Njegovoj Reči. Svedočanstva nisu napisana da donesu neku novu svetlost, nego da još jasnije utisnu u srce istine nadahnuća koje su već otkrivene. U Reči Božjoj jasno je izložena čovekova dužnost prema Bogu i blišnjima, ali je među vama malo onih koji su poslušni datoj svetlosti. U *Svedočanstvima* nije iznesena nikakva dodatna istina; Bog je u njima samo pojednostavio one velike istine koje su već date, i izložio ih pripadnicima svog naroda na način koji je sam izabrao - da bi probudio njihov um i utisnuo u njega istinu, tako da niko nema izgovora.

„Oholost, samoljublje, sebičnost, mržnja, zavist i ljubomora paralisali su moć opažanja, i zato je istina koja bi mogla da vas urazumi na spasenje, izgubila svoju snagu da vas oduševi i zavlada vašim umom. Ni najbitnija načela pobožnosti ne shvataju se zato što nema gladi i žedi za poznavanjem Biblije, za čistotom srca i svetošću života. *Svedočanstva* nisu data da umanje značaj Reči Božje, već da je uzdignu usmeravajući misli na nju, kako bi lepota istine u svojoj jednostavnosti impresionirala svaku dušu.

„Kao što je Biblija - rekoh u svom daljem izlaganju - okružena ovim knjigama i brošurama, tako Bog vas okružuje ukorima, savetima, opomenama i ohrabrenjima. Vi ovde vapite Bogu u bolu svoje duše, tražeći veću svetlost. Ovlašćena od Boga, ja vam svedočim: Nijedan novi zrak svetlosti preko *Svedočanstava* neće obasjati vašu stazu sve dok praktično u svom životu ne primenite svetlost koja vam je već data. Bog vas je ogradio svetlošću; ali vi tu svetlost ne cenite, nego ste je bacili pod noge. Dok neki ovu svetlost prezrivo odbacuju drugi je zanemaruju ili prihvataju ali ravnodušno. Malo je onih koji svim srcem prihvataju svetlost koju im Bog tako milostivo daje za njihovo dobro.

„Neki koji su posredstvom svedočanstava primili naročite opomene, zaboravljaju na upućene ukore za svega nekoliko sedmica. Nekima su svedočanstva bila ponavljana nekoliko puta, ali ih nisu smatrali dovoljno značajnim da bi im poklonili dužnu pažnju. To je za njih izgledalo kao neke zaludne priče. Da su primili svetlost koja im je na taj način bila data, izbegli bi mnoge gubitke i iskušenja koja im se sada čine teška i žestoka. Krivicu za to treba da pripisu samo sebi. Sami su sebi stavili na vrat jaram koji sada veoma mučno nose. To nije onaj jaram koji bi Hristos svima preporučio, Bog je pokazao svoju brigu i svoju ljubav prema njima; ali oni zbog sebičnosti i neverovanja svoje duše ne mogu da prepoznaju Njegovu dobrotu i milost. Oni slepo i dalje

srljaju u svojoj sopstvenoj mudrosti sve dok ih sotona - savladane iskušenjima i zbunjene teškoćama - ne uhvati u svoju zamku. Veću svetlost Bog će vam dati samo kada pažljivo sakupljate i cenite svaki zrak svetlosti koji vam je On prethodno dao.

„Upućujem ovakve na sinove Izrailjeve u Starom zavetu. Bog im je dao svoj zakon, ali oni nisu hteli da se tom zakonu pokoravaju. Tada im je dao ceremonije i obrede da bi se održavanjem istih stalno podsećali na Boga. Ali su oni bili skloni da tako brzo zaborave i Njega i Njegove zahteve, da je bilo neophodno stalno ih podsticati na obavezu da slave svog Tvorca i da Mu se pokoravaju. Da su bili poslušni i spremni da iz ljubavi drže Božje zapovesti, ne bi se od njih zahtevalo da ispunjavaju tolike ceremonije i obrede.

„Kada bi se pripadnici naroda koji sada tvrdi da su izabrano Božje blago pokoravali Njegovim zapovestima, onako kako su iznesena u Njegovoj pisanoj Reči, ne bi im bila potrebna naročita Svedočanstva da ih podstiču na njihove dužnosti i da ih osvedočavaju koliko je grešno i opasno zanemariti poslušnost Reči Božjoj. Savest mnogih otupela je zato što su odbacili i prezreli ponuđenu svetlost...

„Neko mi pristupi i reče: „Bog te je podigao i dao ti reči kao nikom do sad da govoriš prisutnima tako da to dopre do njihovih srca. On je tako podesio tvoja svedočanstva da uspešno odgovore potrebama upravo onih kojima je takva pomoć neophodna. Neka te ne pokolebaju poruga, ismevanje, prebacivanje i prezir. Da bi bila Božje naročito oruđe, ne smeš se oslanjati ni na koga, već samo na Njega, kao što se vinova loza svojim viticama nežno pripija uz pritku. Kao sredstvo u Njegovim rukama, ti primljenu svetlost treba da prenosiš na druge. Svakog dana moraš primati novu snagu od Boga i duhovno jačati, da oni kojima si okružena ne bace u zasenak svetlost kojom On preko tebe prosvetljuje svoj narod. Ova svetlost je pripadnicima Božjeg naroda toliko potrebna u opasnostima ovih poslednjih dana, i zato sotona svim silama nastoji da ona uopšte ne dopre do njih.

„Tvoj uspeh u ovome nalazi se samo u tvojoj jednostavnosti. Ukoliko odstupiš od tog stava i svoja svedočanstva počneš prilagođavati bilo čijem shvatanju, tvoje sile će nestati. U današnje vreme je gotovo svako izlaganje ugladeno dodatnim objašnjenjima i nerealno. Svet je prepun izlaganja datih da slušaoce zadovolje i ushite za trenutak i da govornik istakne sebe. Tvoje svedočanstvo je drugačijeg karaktera. Ono se po potrebi spušta do najobičnijih pojedinosti u životu vernika, održavajući njihovu slabu veru da ne umre i živo naglašavajući neophodnost da svetle kao upaljenje svetiljke u ovom svetu.

„Bog ti je dao ta svedočanstva da onima koji zastranjuju i greše prikažeš njihovo pravo stanje i neizmerni gubitak koji im preti ako nastave da žive u grehu. Bog ti je ovo u datim vizijama prikazao na najupečatljiviji način kao nijednom od onih koji sada žive, i On te smatra odgovornom upravo u srazmeri sa svetlošću koju ti je dao.

‘Ne (svojom) silom ni krepošću, nego Duhom mojim, veli Gospod nad vojskama,’ ‘podigni glas svoj kao truba i pokaži narodu mojemu bezakonja njegova i domu Jakovljevu grijehe njegove’“ (2. Sved., 604-608).

Pogrešna upotreba „Svedočanstava”

Neki od onih koji veruju u *Svedočanstva* greše u tome što ih prekomerno i neumesno nameću drugima. U knjizi 1, broj 8, nalazi se svedočanstvo koje se odnosi na ovo pitanje. „Tu je bilo pojedinaca koji su iskrena Božja deca, ali ipak sumnjaju u vizije. Drugi, pak, to ne dovode u

pitanje, ali se ne usuđuju da zauzmu odlučan stav u tom pogledu. Neki su za svoje sumnje u tom pogledu imali i dovoljno razloga. Lažne vizije, fanatičko zanesenjaštvo i žalosne posledice koje su proizašle iz toga ostavile su svoj uticaj na delo u Viskonsinu, i ljudi su počeli da sumnjiče sve što nosi ime vizija. Sve ovo treba uzeti u obzir i obazrivo postupati. Ne treba pokušavati da se mučnim dokazivanjem utiče na one koji nikada nisu videli osobu koja dobija vizije i koji nemaju nikakve lične spoznaje o uticaju vizija. Takve ne treba lišavati blagodati i privilegija članstva u Crkvi, ukoliko su oni u svom hrišćanskom životu inače korektni.

„Neki su, kako mi je pokazano, spremni da - sudeći o drvetu prema njegovim rodovima - prihvate vizije u štampanom obliku. Drugi, slično nevernom Tomi, ne mogu da veruju ni u objavljena *Svedočanstva*, niti prihvataju dokaze na osnovu svedočenja drugih, nego moraju da lično vide i da se sami osvedoče. Takve ne smemo odbaciti, nego im moramo strpljivo ukazivati bratsku ljubav sve dok ne zauzmu određeni stav: za ili protiv. Ako oni ustaju protiv vizija o kojima još ništa i ne znaju, ako u svom protivljenju idu tako daleko da se protive nečemu u čemu nemaju nikakvog iskustva... onda Crkva treba da zna da oni nisu na pravom putu” (1. Sved., 328. orig.).

„Neki od naše braće imaju drugačije iskustvo u istini i upoznati su sa uticajem mojih vizija. Oni su osvedočeni u istinitost tih *Svedočanstava* i potvrdili su svoje verovanje u njih. Oni su osetili moćan uticaj Duha Božjeg koji ih je osvedočio u istinitost vizija. Ako takvi ustanu protiv vizija, kada posredstvom istih budu ukoreni, pokazano mi je da s njima treba postupati veoma oprezno, jer oni svojim uticajem mogu da ugroze one kojima nedostaje iskustvo” (1. Sved. 382. orig.).

Prvi broj *Svedočanstva* objavljenih u štampanom obliku sadrži opomenu protiv nepromišljene upotrebe svetlosti koja je na takav način data Božjem narodu (1. Sved., 119). Tu vidimo kako neki postupaju nerazborito kada o svojoj veri govore sa nevernicima i kada se za tražene dokaze, umesto na Sveto pismo, pozivaju na neke moje spise. Pokazano mi je da je takav stav nedosledan, i kod nevernika izaziva predrasude protiv istine. Svedočanstva ne mogu da imaju nikakav uticaj ni vrednost za one koji ništa ne znaju o duhu u kojem su pisana; zato ih u takvim slučajevima ne treba ni isticati.

Druge opomene u pogledu upotrebe Svedočanstava davane su s vremena na vreme, kao što sledi:

„Neki propovednici daleko zaostaju iza (svojih članova). Oni treba da veruju u data Svedočanstva, a neki čak nanose i štetu pretvarajući ih u gvozdena pravila za one koji nemaju iskustva u tome, ali i sami ih ne sprovode u delo. Njima su više puta upućivana Svedočanstva koja su oni potpuno prezreli. Životni pravac takvih propovednika je potpuno nedosledan” (1. Sved., 369. orig.).

„Videla sam da se mnogi koriste onim što je Bog otkrio u pogledu greha i neispravnosti drugih. Oni prihvataju ekstremno značenje onoga što je pokazano u viziji, a zatim to toliko naglašavaju da u srcu mnogih oslabe veru u ono što je Bog pokazao, unoseći na taj način obeshrabrenje i potištenost u Crkvu“ (1. Sved., 166. orig.).

Neprijatelj ne propušta nijednu mogućnost koja mu se pruži da uništava duše. „Svedočanstva svojevremeno data išla su u korist pojedinaca koji su zauzimali istaknute položaje u Crkvi. U nošenju tereta i davanju svog doprinosa delu Božjem, oni su počeli dobro. Ali sotona nije prestajao da ih saleće svojim kušanjima, tako da su na kraju bili savladani. I onima koji sada gledaju na njihove propuste sotona sugerise misli da u svedočanstvima datim za te ljude mora da postoji neka greška, inače se ne bi pokazali nedostojnima da sudeluju u delu Božjem.

Tako se javljaju sumnje u pogledu Bogom dane svetlosti. „Ono što se o ljudima može reći pod izvesnim okolnostima ne može se o njima reći pod drugim okolnostima. Ljudi najčešće nemaju dovoljno moralne čvrstine, krajnje su sebični, oholi i lako se zanose taštom uobraženošću. Prepušteni sami sebi, oni se ponašaju kao da su slepi, i ispoljavaju takvu slabost i ludosti da se mnogi čude kako su takvi ljudi uopšte mogli biti primljeni i smatrani dostojnima da imaju bilo kakve veze sa delom Božjim. Upravo to je i bila namera sotonina. Otkako je počeo da kuša te ljude cilj mu je bio da izloži ruglu i sramoti delo Božje, i da baci sumnju na *Svedočanstva*. Da su otali tamo gde njihov uticaj ne bi imao nikakvog odraza na delo Božje, sotona ih ne bi tako žestoko saletao svojim kušanjima, jer ih ne bi mogao iskoristiti kao oruđe za ostvarenje svojih naročitih namera” (3. Sved., 469.470. orig).

„Po rodovima njihovim poznaćete ih“

Svedočanstva treba ocenjivati prema njihovim rodovima. Kakav je duh njihovog učenja? Kakve su posledice njihovog uticaja? „Svi koji žele mogu ove vizije da prepoznaju po rodovima njihovim. Već sedamnaest godina (1862) Bog nalazi za dobro da ih održava i jača nasuprot silama sotone i uticaju ljudskih oruđa koji pomažu sotoni u njegovom delu“ (1. Sved., 330. orig).

„Bog ili poučava svoju Crkvu, ukorava i osuđuje njene prestupe i jača njenu veru, ili ne. Ovo je delo Božje, ili nije. Bog nema ništa zajedničko sa sotonom. Moj rad. nosi pečat Božji, ili pečat neprijatelja. Ovde nema ništa polovično, nikakvog nagađanja. *Svedočanstva* su delo Božjeg Duha, ili pak delo neprijatelja.” (4. Sved., 230. orig).

„Vi znate kako se Gospod otkriva preko Duha proroštva. Ispred mene u viziji prolaze prošlost, sadašnjost i budućnost. Bivaju mi prikazana lica koja nikada nisam videla, i koja prepoznam kada ih sretnem i po nekoliko godina kasnije. Često se budim iz sna sa živom i upečatljivom predstavom o svemu što mi je prethodno pokazano; i to odmah zapisujem, u ponoć; takva pisma putovala su preko celog kontinenta i, stižući u vreme krize, spasavala delo Božje od velikih nesreća. To je bio moj zadatak tokom mnogih godina. Izvesna sila nagonila me je da ukoravam i osuđujem zla koja mi ni na um nisu dolazila. Da li je sila koja me na taj rad pokreće poslednjih trideset i šest godina odozgo ili odozdo?“ (5. Sved., 64.65. orig).

Hristos je upozorio svoje učenike: „Čuvajte se od lažnih proroka, koji dolaze k vama u odijelu ovčijemu, a unutra su vuci grabljivi. Po rodovima njihovim poznaćete ih. Eda li se bere s trnja grožđe, ili s čička smokve? Tako svako stablo dobro rodove dobre rađa, a zlo stablo rodove zle rađa. Ne može stablo dobro rodova zlih rađati, ni stablo zlo rodova dobrih rađati. Svako dakle stablo koje ne rađa roda dobra, sijeku i u oganj bacaju. I tako dakle po rodovima njihovim poznaćete ih.“ Ovo je merilo koje svaki koji to želi može da primeni. Oni koji zaista žele da saznaju istinu naći će dovoljno dokaza da uzveruju.

Sumnja u „Svedočanstva“

„Sotona naročito nastoji da oslabi veru naroda Božjeg u *Svedočanstva*“ (4. Sved., 211). „Sotona dobro zna kako i na koga treba da usmeri svoje napade. On prvo nastoji da u srcu pojedinaca podstakne zavist i nezadovoljstvo protiv onih koji se nalaze na čelu dela. Zatim se

dovode u pitanje njihove sposobnosti i talenti, kojima se više ne pridaje gotovo nikakav značaj, a uputstva data u viziji potpuno se zanemaruju” (1. Sved., 236. orig.). „Zatim sledi skepticizam u pogledu bitnih tačaka naše vere, koje predstavljaju stubove našeg stanovišta, a onda sumnja u Sveto pismo i konačno potpuna propast. Kad obmanuti počnu da sumnjaju u *Svedočanstva* u koja su nekad verovali, sotona zna da se oni neće zaustaviti na tome, i stoga udvostručuje svoje napade sve dok ih ne navede na potpunu pobunu, koja postaje neizlečiva i završava se propašću“ (4. Sved., 211. orig.). „Dajući mesta sumnjama i neverovanju u pogledu dela Božjeg, i gajeći osećanja nepoverenja i gorke zavisti, oni sami pripremaju put sotoni da ih potpuno zaslepi. Oni ogorčeno ustaju protiv onih koji se usuđuju da govore o njihovim zabludama i razotkriju njihove grehe“ (3. Sved., 328. orig.).

Svedočanstva upućena nekim mladim ljudima, prvi put objavljena 1880. godine, o ovom pitanju kažu sledeće: „Skepticizam i neverovanje u Svedočanstva Duha Božjeg stalno sve više uzimaju maha, a ti mladi ohrabruju neverovanje i sumnje umesto da ih otklanjaju, jer i sami ignorišu duh, snagu i značaj Svedočanstava“ (4. Sved., 437. orig.).

Pokazano mi je da mnogi imaju tako malo duhovnosti da ne shvataju značaj *Svedočanstava* ni njihovu stvarnu svrhu. „Oni sa omalovažavanjem i prezirom govore o Svedočanstvima koja su Bogom dana za dobro Njegovog naroda, i kritički iznose svoj sud i mišljenje o njihovom sadržaju, dok bi bolje učinili kad bi stavili ruku na svoja usta i ničice pali u prašinu; jer o *Svedočanstvima* ne znaju ništa više nego i o Duhu Božjem o čijem delovanju pojma nemaju“ (4. Sved., 443. orig.).

„U Batl Kriku ima pojedinaca koji date opomene i ukore nikada nisu u potpunosti prihvatili. Oni nastavljaju putem koji su sami izabrali. Oni čak, u većoj ili manjoj meri, ustaju protiv onih koji imaju smelosti da brane pravdu i osude zlo. Uticaj takvih na pojedine... veoma je negativan. Oni u srca tih novodošlih vernika unose sumnje i podozrenja u pogledu *Svedočanstava* Duha Božjeg. Oni pogrešno tumače *Svedočanstva*, i mesto da svoje podstanare uče da se posvete Bogu i da slušaju glas Crkve, oni ih podstiču da budu nezavisni i da se ne obaziru na mišljenje i sud drugih. Svoj uticaj takvi šire potpuno skriveno. Neki nisu ni svesni štete koju nanose, ali budući i sami neposvećeni, oholi i buntovnički nastrojeni, oni navode i druge na pogrešan put. Ti neposvećeni ljudi odišu otrovnom atmosferom. Krv duša koje su zaveli nalaze se na haljinama takvih, i Hristos će im na dan konačnog obračuna reći: „Odstupite od mene svi koji činite bezakonje.“ Oni će biti zaprepašćeni; ali je njihov takozvani verski život u stvari bio samo obmana i prevara” (4. Sved., 513.514. orig.).

„Neki izražavaju mišljenje da su svedočanstva sestre Vajt nepouzdana. To je ono što mnogi neposvećeni žele. Svedočanstva ukoravaju i obuzdavaju njihovu sklonost taštini i oholosti; ali da nije bilo toga, oni se nikada ne bi zaustavili u svojoj trci za modom i taštinom. Bog će svima takvima dati priliku i mogućnosti da se pokažu i da razviju svoj pravi karakter” (3. Sved., 313. orig.).

„Pokazano mi je da razlog što vizije u poslednje vreme nisu tako česta pojava treba tražiti u tome što ih Crkva ne ceni. Članovi Crkve su gotovo izgubili svoju duhovnost i veru, te ukori i opomene samo neznatno utiču na njih. Mnogi od onih koji tvrde da veruju u ova otkrivenja, ne potvrđuju to poslušnošću“ (1. Sved., 119. orig.).

„Ako izgubite poverenje u *Svedočanstva*, udaljićete se i od Biblijske istine. Strahujući da će mnogi od vas zauzeti tako negativan stav sumnjičenja i stalnog ispitivanja, i u ozbiljnoj zabrinutosti za vaše spasenje, želim da vas opomenem. Koliko će vas primiti ovu opomenu? S obzirom na sadašnji vaš stav prema Svedočanstvima - koja su data da vas spreče kad ste na pogrešnom

putu i isprave kad ste u zabludi - da li biste se osećali potpuno slobodnim da ih primite ili odbacite, bilo delimično ili u potpunosti? Upravo oni delovi *Svedočanstava* koje ste najmanje skloni da prihvatite predstavljaju ono što vam je najpotrebnije“ (5. Sved., 98. orig).

„Braćo moja, čuvajte se zlog srca neverovanja. Reč Božja je jasna i stroga u svojim ograničenjima; ona se kosi sa vašim sebičnim popuštanjem i zato joj se ne pokoravate. *Svedočanstva* Njegovog Duha vašu pažnju stalno usmeravaju na Sveto pismo, ukazuju na nedostatke vašeg karaktera i osuđuju vaše grehe, i zato ih ne slušate. I da biste opravdali svoje sklonosti popuštanju, lagodnom životu i telesnim željama, vi počinjete sumnjati da li su *Svedočanstva* uopšte od Boga. Kada biste prihvatili pouke sadržane u *Svedočans* tvima sigurno bi se osvedočili u njihovo božansko poreklo. Imajte na umu da svojim neverovanjem ne možete umanjiti njihovu istinitost. Ako su od Boga, ona će opstati“ (5. Sved., 234. orig).

„Pokazano mi je da neverovanje u *Svedočanstva* koja sadrže opomene, ohrabrenja i ukore, zaklanja svetlost od pripadnika naroda

Božjeg. Neverovanje im zatvara oči tako da uopšte ne vide u kakvom se stanju nalaze.“ „Oni smatraju da su ukori u *Svedočanstvima* Duha Božjeg nepoželjni, i da se ne odnose na njih. Takvima je najviše potrebna Božja milost i duhovno raspoznavanje, kako bi mogli da uvide svoje nedostatke u duhovnom poimanju“ (4. Sved., 255.254. orig).

„Mnogi od onih koji napuštaju istinu kao razlog za to navode da ne veruju u *Svedočanstva*... Sada se postavlja pitanje: Da li će oni žrtvovati svoje idole koje Bog osuđuje, ili će nastaviti svojim pogrešnim putem odbacujući Bogom danu svetlost koja razobličava i osuđuje upravo ono što je njima u srcu. Pitanje koje svaki takav treba da reši jeste: Treba li da se odrekнем sebe i da *svedočanstva* koja osuđuju moje grehe prihvatim kao glas Božji, ili da odbacim *Svedočanstva* samo zato što ista osuđuju moje grehe?

„U mnogim slučajevima ljudi prihvataju *Svedočanstva*, raskidaju sa grehom i svojim zlim navikama, i odmah počinju da se reformišu u skladu sa svetlošću koju im Bog šalje. U drugim slučajevima, pojedinci i dalje popuštaju svojim grešnim prohtevima, odbacuju *Svedočanstva* i to odbacivanje opravdavaju nestvarnim razlozima ili pak krivicu prenose na druge. Oni ne navode pravi razlog, a to je nedostatak moralne hrabrosti — volja da se, uz pomoć i kontrolu Božjeg Duha, odbace štetne navike“ (4. Sved., 32. orig).

„Sotona vešto sugerise sumnje i iznalazi zamerke određenim *Svedočanstvima* koja Bog šalje, i mnogi misle da su neverovanje i sumnja znak inteligencije i neka vrlina. Oni koji žele da sumnjaju uvek mogu naći mnogo prilike za to. Bog ne namerava da otkloni svaki povod za neverovanje. On pruža očevodne dokaze, koji se moraju pažljivo ispitati u smernosti duha spremnog da primi pouku, i svi treba da odlučuju na osnovu težine pruženih dokaza“ (3. Sved., 255. orig). „Bog onima koji iskreno traže daje dovoljno dokaza za verovanje; ali onaj koji se okreće od težine dokaza samo zato što ima i takvih pojedinosti koje svojim ograničenim umom ne može da objasni biće ostavljen u ledeno hladnoj atmosferi neverovanja, većitog istraživanja i sumnji, i doživeće u svojoj veri pravi brodolom“ (4. Sved., 232. orig).

Dužnost ukoravanja

„Ako sluge Božje ravnodušno prelaze preko očevidnih greha u Njegovom narodu, oni time u stvari podržavaju i opravdavaju grešnika, i krivi su isto tako kao i on. Božje negodovanje ih sigurno neće mimoći i smatraće se odgovornim za grehe krivca. U viziji mi je ukazano na mnoge

slučajeve u kojima je izazvano Božje nezadovoljstvo zato što Njegove sluge nenamerno gledaju na bezakonja i grehe koji se čine među njima. Oni koji za takve grehe nalaze izgovor narod smatra veoma ljubaznima, i oni su omiljeni samo zato što izbegavaju dužnost na koje Sveti spisi tako jasno ukazuju. Ta dužnost ne odgovara njihovim osećanjima, i zato je izbegavaju” (4. Sved., 266. orig).

„Prodorno i nedvosmisleno Svedočanstvo mora ponovo da oživi, i to će izdvojiti iz Izrailja one koji su uvek ratovali protiv oruđa koja su Bogom određena da Crkvu održavaju čistom. Sve ono što je pogrešno mora se nazvati pogrešnim. Teške grehe moramo nazvati njihovim pravim imenom. Svi pripadnici Božjeg naroda treba da se prisnije približe Bogu... tek tada će biti u stanju da greh vide u njegovoj pravoj svetlosti i da shvate koliko je isti odvratan u očima Božjim” (3. Sved., 324. orig). „Jasno i otvoreno svedočanstvo mora delovati u Crkvi, inače će Njegov narod snaći prokletstvo isto onako neizbežno kao što je snalazilo i Izrailjce zbog njihovih greha” (3. Sved., 269. orig).

„Savesno upućivanje opomena i ukora, i stroga ispravnost u postupanju sa ukorenima, nikada nisu bili potrebni nego danas. Zbačen sa neba, sotona radi sa velikom silom znajući da vremena malo ima. On preplavljuje svet primamljivim izmišljotinama, a i narod Božji rado sluša prijatna i slatkorečiva izlaganja. Pokazano mi je da bi narod Božji morao preduzimati odlučnije napore da bi razagnao duhovni mrak koji se sve više širi. Revno delovanje Duha Božjeg danas je potrebije nego ikada.“ (3. Sved., 327.328. orig).

Kad sam se u svojoj mladosti prihvatila ovog zadatka koji mi je Bog poverio, dato mi je uz to i obećanje da ću naročitu podršku i pomoć dobijati od Svemoćnog Pomagača. Takođe mi je dat sveti nalog da poruku Gospodnju verno i savesno prenosim, ne praveći nikakve razlike između prijatelja i neprijatelja. Pred Bogom ne smemo gledati ko je ko. Bilo da radi sa bogatim ili siromašnima, malim ili velikima, obrazovanim ili neobrazovanim, vesnik Gospodnji ne sme da izneveri sveto poverenje.

„Neka niko ne misli da žalim ili da povlačim bilo koje određeno i jasno svedočanstvo koje sam uputila pojedincima ili narodu. Ako sam bilo gde pogrešila, to je moglo biti samo u tome što nisam odlučnije i oštrije osudila greh. Neki od naše braće preuzimaju na sebe odgovornost da kritikuju moj rad i predlažu način na koji bi se lakše otklanjale greške. Takvima želim reći: ja prihvatam put i način koji je Bog odredio, a ne vi. Ono što sam u vidu ukora i opomena rekla ili napisala u Svedočanstvima trebalo je da bude još jasnije.

„Oni koji i dalje nastavljaju svojim putem, koji ustaju protiv jasno upućenih Svedočanstava nastojeći da u tom pogledu pokolebaju veru i drugih, moraće zbog toga da polažu račun pred Bogom. Onima koji preuzimaju na sebe odgovornost da me ukoravaju i da mi u svom ograničenom rasuđivanju predlažu način koji se njima čini mudrijim, ponavljam da ne prihvatam njihove napore. Neka me prepuste Bogu, i On će me učiti. Primaću reči od Gospoda, i verno ću ih prenositi narodu. Ne očekujem da će svi primiti ukor i reformisati svoj život, ali ipak moram izvršiti svoju dužnost prema svakome. Hodiću smerno pred Bogom, obavljajući svoj zadatak za vreme i za večnost.“

„Bog nije dao mojoj braći zadatak koji je dao meni. Naglašavali su da je moj način davanja javnih opomena i ukora naveo druge da budu oštri, kritički nastrojeni i strogi. Ako su dotični zaista postali takvi, oni će za to morati da odgovaraju pred Bogom. Ako sami na sebe preuzimaju odgovornosti koje Bog nije položio na njih, ako se ne obaziru na pouke koje im je On preko svog najponiznijeg oruda više puta upućivao da budu strpljivi i tolerantni, oni će sami morati da odgovaraju za posledice. Srcem prepunim bola, ja sam svoju neprijatnu dužnost savesno

izvršavala i prema svojim najdražim prijateljima, ne usuđujući se da zbog neprijatnosti uskratim ukor čak i kad je u pitanju bio moj suprug; bez obzira na to da li će poslušati ili ne. Kada se javno obraćam narodu, ja mnoge reči izgovaram bez predumišljaja. Duh Gospodnji se u takvim prilikama često spušta na mene; i ja se uznosim iznad postojećeg okruženja i iznad sebe, a život i karakter raznih pojedinaca vrlo jasno se pojavljuje pred mojim duhovnim očima. Tada, videći njihove zablude i opasnosti kojima se izlažu, osećam se primoranom da govorim o onome što mi je predočeno. Ne usuđujem se pružati otpor Duhu Božjem“ (5. Sved., 19.20. orig).

Odbacivanje ukora

„I danas mnogi preziru Božje ukore koji im se verno prenose u Svedočanstvima. Pokazano mi je da i u našim danima neki odlaze tako daleko da čak spale pisane reči ukora i opomene, upravo kao što je to učinio bezbožni judejski car. Ali protivljenje Božjim pretnjama neće i ne može sprečiti njihovo ostvarenje. Prkoseći rečima Božjim, izgovorenim ili napisanim preko Njegovih izabranih oruđa, prestupnik samo izaziva Njegov gnjev a svoju propast čini još izvesnijom. U srcu grešnika često se rasplamsava mržnja protiv onih koji su samo Bogom izabrana oruđa da im prenesu Njegove ukore. To je oduvek bilo tako; i danas postoji duh koji je progonio i utamničio proroka Jeremiju samo zato što je verno prorokovao Reči Gospodnje“ (4. Sved., 180. orig).

Od samog početka mog rada, kad sam bila pozvana da iznosim jasna i određena svedočanstva, da ukoravam i osuđujem zlo, ne štedeći nikoga bez ikakve razlike, bilo je onih koji su ustajali protiv moga svedočanstva, koji su išli za mnom govoreći umiljatim i laskavim jezikom i mažući „krečom nevaljalim,“ da bi uništili uticaj moga rada. Gospod me je pokrenuo i naložio mi da ukoravam, a onda su ustali takvi pojedinci postavljajući se između mene i naroda da bi moja svedočanstva učinili bezuspešnim.

„Gotovo u svakom slučaju kad je ukor neophodan nađu se pojedinci koji potpuno olako prelaze preko činjenice da je Duh Gospodnji bio ožalošćen i da je delu Božjem time naneta sramota. Takvi obično sažaljevaju one koji zaslužuju ukor, jer su povređena lična osećanja. Takva neposvećena naklonost i sažaljenje čine sve one koji to ispoljavaju saučesnicima u krivici ukorenog. U devet od deset slučajeva, ukorenom bi se moglo pomoći da uvidi svoju grešku i da se popravi, kad bi bio prepušten da oseti teret svoje krivice. Međutim, tu se najčešće nađu neposvećeni simpatizeri koji, mešajući se u tuđe poslove, pogrešno protumače pobude onoga koji ukorava i samu prirodu ukora. Izražavajući saosećanje sa ukorenim, oni ga navode na zaključak da se prema njemu postupilo nepravedno; i njegova osećanja se bune protiv onoga koji je samo izvršio svoju dužnost. Oni koji verno ispunjavaju svoje neprijatne dužnosti, svesni da će za to polagati račun pred Bogom, primiće Njegov blagoslov“ (3. Sved., 359. orig).

„I u ovim poslednjim danima ima takvih koji, slično Jevrejima u vreme starih proroka, viču: „Govorite nam mile stvari; prorokujte prijevaru.“ Ali to nije moj zadatak. Bog me je postavio da ukoravam Njegov narod; ali kao što je sigurno da je sam Bog stavio na mene ovo teško breme, isto je tako sigurno da će sve one kojima je ova poruka namenjena smatrati odgovornima za način na koji postupaju s njom. Sa Bogom se nije šaliti; i svi oni koji preziru Njegovo delo primiće platu po delima svojim. Ja nisam sama izabrala ovu neprijatnu dužnost. To mi neće doneti nikakvo odobravanje niti pohvalu od ljudi. To je rad koji će samo malo njih znati da cene. Ali oni koji moj rad čine dvostruko težim svojim lažnim prikazivanjem, zlobnim sumnjičenjem i

neverovanjem, podstičući na taj način predrasude u srcu drugih protiv *Svedočanstava* koja Bog preko mene šalje i ograničavaju uspeh mog rada, moraće da zato polažu račun pred Bogom; dok ću ja nastaviti svoje delo, ukoliko Proviđenje i moja braća otvore put preda mnom. U ime mog Iskupitelja i Njegovom snagom činiću sve što je u mojoj moći. Moje nije da ugađam sebi, nego da činim volju svog nebeskog Oca, koji mi je poverio ovaj zadatak“ (4. Sved., 231.232. orig).

Kada mi je sam Bog dao poruku da je objavim Njegovom narodu, oni koji me sprečavaju u tome i slabe veru naroda u ovu istinu, ne bore se protiv mene kao oruđa u Njegovim rukama, nego protiv Boga. „Ne prihvatajući ove opomene vi omalovažavate i vređate ne samo oruđe koje vam to prenosi, nego i Boga koji vam govori kroz sve to“ (5. Sved., 235. orig). „Gotovo najtežu uvredu ljudi nanose Bogu kada preziru i odbacuju one koje On kao svoja oruđa postavlja da ih vode“ (3. Sved., 355. orig).

Zanemarivanje „Svedočanstava“

U opasnosti se nalaze ne samo oni koji otvoreno odbacuju *Svedočanstva* ili sumnjaju u njih. Zapostavljati svetlost znači odbaciti je.

„Neki od vas primaju ukor samo na rečima, ali to ne priznaju u svom srcu. Nastavljajući istim putem vi postajete sve manje podložni uticaju Svetog Duha, sve više zaslepljeni, i imaćete sve manje mudrosti, samosavlađivanja, moralne snage i revnosti za versko iskustvo. I ako se ne obratite, konačno ćete sasvim prestati da se oslanjate na Boga. Kad vam je upućen ukor, niste bili spremni da izvršite odlučnu promenu u svom životu, jer ne uviđate nedostatke svog karaktera i veliku suprotnost između svog i Hristovog života.“ „Šta znače vaše molitve dok vam je bezakone u srcu? Ako ne izvršite odlučnu promenu u svom životu vama će ukori ubrzo postati teški i dosadni, kao i sinovima Izrailjevim, i otpadićete se od Boga kao i oni“ (4. Sved. 332. orig).

„Mnogi postupaju sasvim suprotno svetlosti koju je Bog dao svom narodu, zato što ne čitaju knjige koje sadrže svetlost i duhovno znanje u vidu opomena, ukora i upozorenja. Brige ovog sveta, ljubav prema modi i nedostatak vere odvrćaju pažnju od svetlosti koju nam je Bog tako milostivo dao, dok knjige i časopisi koji sadrže zablude preplavljaju ceo svet. Skepticizam i neverovanje šire se nezadrživo na sve strane. Toliko dragocena svetlost, koja dolazi od Božjeg prestola, skriva se i stavlja pod sud“ (Mat. 5,15). Bog će svoj narod učiniti odgovornim za ovu nemarnost. Pred Njim ćemo morati da odgovaramo za svaki zrak svetlosti koji osvetljava naš put, bilo da smo tu svetlost iskoristili za napredak u duhovnom životu, ili smo je odbacili zato što radije idemo za sklonostima svoga srca“ (4. Sved. 391. orig).

„Knjige „*Duh proroštva*“* a takode i „*Svedočanstva za Crkvu*“ treba da ima svaka porodica adventista sedmog dana, i vernike treba podsticati da shvate vrednost ovih knjiga i da ih čitaju. Nije bilo najmudrije što su te knjige davane po tako niskoj ceni i što se u svakoj skupštini nalazi samo po jedan komplet. One treba da se nalaze u biblioteci svake porodice i da se uvek iznova čitaju. Držite ih na takvom mestu gde će biti pristupačne mnogima tako da im se listovi izližu od stalnog čitanja i prelistavanja od strane mnogih iz vašeg susedstva i okoline“ (4. Sved. 390. orig).

Neka i propovednici i narod imaju na umu da istina jevanđelja one koji je ne prihvate - da bi

* „Duh proroštva“ je prvobitni zajednički naslov serije od nekoliko knjiga J. G. Vajt, kojima je ona u kasnije proširenom izdanju dala pojedinačne naslove, kao što su: Patrijarsi i proroci, Proroci i carevi, Želja ili čežnja vekova, Dela apostola i Velika borba.

se spasli - čini još tvrđima i neosetljivijima. Odbacivanje svetlosti ostavlja ljude u ropstvu, vezane lancima mraka i neverovanja. „Ne odazivajući se upravo na pozive milosti koje iz dana u dan sluša, duša uskoro postaje tako bezosećajna da je više neće moći da pokrene ni najneposredniji i najpotresniji apel. Kao radnicima za Boga, potrebna nam je mnogo više usrdna pobožnost, a ne uzdizanje sopstvenog „ja.“ Ukoliko više ističemo sebe utoliko slabija postaje naša vera u *Svedočanstva* Božjeg Duha. Oni koji se u potpunosti oslanjaju samo na sebe sve manje i manje vide Boga u *Svedočanstvima* Njegovog Duha“ (5. Sved. 134. orig).

Kako treba primiti ukor

„Oni koji su pogođeni ukorom Duha Božijeg ne treba da ustaju protiv smernog oruda koje taj ukor samo prenosi. Onaj koji je ovo izgovorio - da bi ih spasio od propasti - je sam Bog, a ne neki pogrešivi smrtnik“ (3. Sved. 257. orig). Po svojoj prirodi čovek nerado prima ukor, i ljudsko srce, ako nije prosvetljeno Duhom Božjim, uopšte ne uviđa potrebu za ukorom niti shvata da mu to može doneti neki blagoslov. Ukoliko čovek podleže iskušenjima i pada u greh, utoliko duhovna tama sve više obuzima njegov um. Moralna osetljivost se izopačuje i slabi. Na opomene savesti ne obraća se pažnja, a njen glas se sve slabije čuje. Čovek postepeno gubi moć da uočava razliku između dobra i zla. Sve dok potpuno ne izgubi predstavu o svom pravom stanju pred Bogom. Iako nastavlja da ispoljava obličje pobožnosti i revnosno podržava učenje religije, on može da bude u potpunosti lišen njegovog duha. Duhovno stanje takvog najbolje opisuje Svedok verni i istiniti: „Jer govoriš: bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem, a ne znaš da si nesrećan i nevoljan i siromah, i slijep, i go.“ Kada Duh Božji posredstvom ukora, pokaže čoveku da je njegovo stanje upravo takvo, on uopšte ne uviđa da je ta vest istinita. Treba li zbog toga da odbaci opomenu? Ne. Bog je dao dovoljno dokaza, tako da svi oni koji to žele zaista mogu da se osvedoče u istinitost *Svedočanstava*; i kada se osvedoče da su ona od Boga, dužnost im nalaže da prime ukor, čak i onda kada sami ne uviđaju svu grešnost svojih postupaka. Kada bi oni u potpunosti bili svesni svoga pravog stanja, zašto bi im onda bio potreban ukor? I upravo zato što ne znaju, Bog im milostivo ukazuje na to da bi mogli da se pokaju i reformišu pre nego što bude prekasno. „Oni koji preziru i odbace opomene biće ostavljeni u svom slepilu i samoobmani. Ali oni koji poslušaju u revnosnom nastojanju da odbace svoje grehe i da prime sve ono što im nedostaje, otvoriće vrata svog srca tako da dragi Spasitelj može ući i boraviti s njima“ (3. Sved. 257. orig). „Najprisnije povezani sa Bogom upravo su oni koji prepoznaju i slušaju Njegov glas dok im se obraća. Duhovne istine razumeju samo oni koji su duhovni. Takvi će uvek biti zahvalni Gospodu što im je ukazao na njihove zablude“ (5. Sved. 134. orig).

„Davida je Božje postupanje s njim naučilo pravoj mudrosti, i on se pred kaznom Svemogućega ponizio do same zemlje. Prorok Natan je Davidu verno prikazao njegovo pravo stanje, otkrio mu njegove grehe i na taj način mu pomogao da ih prizna i odbaci. „Zakon je Gospodnji savršen,“ uzviknuo je on, „osvedočava i obraća dušu“ (4. Sved. 14. orig).

„Ako li ste bez karanja, u kojem svi dio dobiše, onda ste nezakonita djeca, a ne sinovi.“ „Ja koje god ljubim,“ kaže naš Gospod, „one i karam i poučavam.“ „Jer svako karanje kad biva ne čini se da je radost, nego žalost; ali poslije daje miran rod pravde onima koji su naučeni njime.“ Iako disciplinovanje može da bude gorko, to određuje i vodi Očeva nežna ljubav - da bismo postali učesnici u Njegovoj svetosti.“

Neopravdano razlikovanje

Neki smatraju da opomene, upozorenja i ukori koje Gospod daje preko svoje sluškinje, ukoliko nisu za svaki pojedini slučaj dati u naročitoj viziji, nemaju većeg značenja nego saveti i opomene koji dolaze sa bilo kog drugog izvora. Bilo je i mišljenja da sam u nekim slučajevima, dajući Svedočanstva za skupštine ili pojedince, bila pod uticajem pisama primljenih od pojedinih članova. Bilo je i takvih koji su tvrdili da su svedočanstva, navodno inspirisana Božjim Duhom, u stvari samo izraz mog ličnog rasuđivanja, zasnovanog na obaveštenjima dobijenim iz ljudskih izvora. Takva tvrđenja su potpuno neistinita. Ako je, međutim, kao odgovor na neko pitanje, izjavu ili molbu izvesnih skupština ili pojedinaca, napisano Svedočanstvo u kojem se iznosi svetlost koju mi je Bog dao za njih, činjenica je da je to Svedočanstvo nastalo na takav način, nimalo ne umanjuje njegovu opravdanost i značaj. Navodim nekoliko odlomaka iz *Svedočanstva* broj 31 koje se neposredno odnosi na ovo pitanje:

„Kako je to bilo sa apostolom Pavlom? Novosti koje je primio preko porodice Hlojinih o duhovnom stanju crkve u Korintu bila su povod da napiše svoju Prvu poslanicu ovoj crkvi. U privatnom pismu koje je dobio stanje je prikazano onakvim kakvo je zaista bilo, i on u svom odgovoru izlaže opšta načela kojih se treba pridržavati da bi se postojeće zlo iskorenilo. Veoma ljubazno, obazrivo i sa velikom mudrošću bodrio ih je da u svemu budu jedinstveni, da među njima ne bi dolazilo do svađa i razdora.

„Pavle je bio nadahnuti apostol, pa ipak mu Gospod nije uvek otkrivao sve pojedinosti o stanju Njegovog naroda. Oni koji su bili istinski zainteresovani za napredak Crkve, a videli su zlo koje se uvlači u nju, obavestili su ga o tome; i u svetlosti na vreme primljenih informacija on je bio u mogućnosti da pravilno rasudi o razvoju tamošnje situacije. Pošto mu Gospod nije dao neko novo otkrivenje specijalno za ovu priliku, oni koji su iskreno tražili svetlost nisu samo zbog toga odbacili njegovu poruku kao obično pismo. Ne, zaista, Njemu je Gospod otkrio teškoće i opasnosti na koje Crkva mora nailaziti, tako da je znao kako im se treba suprotstaviti kada se zaista pojave.

„On je bio postavljen da brani i štiti duhovne interese Crkve. Bio je dužan da budno stražari nad dušama kao onaj koji će morati za njih da polaže račun pred Bogom, i zar je onda trebalo da uvaži izveštaje koji su govorili o anarhiji i razdoru među njima? Da, sasvim sigurno; i ukor koji im je uputio bio je napisan pod nadahnućem Duha Božjeg kao i svaka druga njegova poslanica. Međutim, kad je poslanica sa takvim ukorima stigla, neki nisu hteli da se poprave. Tvrdeći da to preko Pavla ne govori Bog, već da je to samo njegovo ljudsko mišljenje, smatrali su svoje lično rasuđivanje isto tako pouzdanim kao i njegovo. Isto se to događa i sa mnogima iz našeg naroda koji su se udaljili od „starih međa“ (5. Sved. 65.66; orig).

Kada pripadnici našeg naroda zauzmu takav stav, onda ni najodređenije opomene i saveti Bogom upućeni preko Duha proroštva nemaju uticaja na njih da sprovedu neophodnu reformu u svom životu i karakteru. Gospod ne daje posebnu viziju za izlaz iz svake nesuglasice koja može da iskrсне među pripadnicima Njegovog naroda u razvoju Njegovog dela. Međutim, On mi je pokazao da se Njegov način postupanja sa svojim narodom i u prošlosti ogledao u nastojanju da svojim izabranim oruđima otkriva potrebe svog dela i pojedinaca u njemu kao i opasnosti koje im prete, i na takve je polagao teret odgovornosti da savetuju i opominju.

Tako je i meni Bog u mnogim slučajevima davao svetlost u pogledu karakternih nedostataka svojstvenih članovima Crkve i opasnosti koje prete pojedincima i interesima dela Božjeg ako se ti

nedostaci ne otklone. Pod izvesnim okolnostima zle sklonosti mogu snažno da se razviju i učvrste, nanoseći štetu delu Božjem i propast pojedincima. Ponekad, kada naročite opasnosti prete delu Božjem ili nekim pojedincima, Gospod mi to otkriva u snu ili u noćnoj viziji, i te slučajeve živo iznosi pred moje duhovne oči. Ja tada čujem glas: „Ustani i piši; te duše su u opasnosti.“ Pokrenuta da slušam naloge Božjeg Duha, ja tada svojim perom opisujem njihovo pravo stanje. Dok putujem, ili stojim pred okupljenim narodom u raznim mestima, Duh Gospodnji mi jasno predočava slučajeve koji su mi već bili pokazani, podsećajući me na ono što mi je prethodno već saopšteno.

Za poslednjih četrdeset i pet godina Gospod mi je otkrivao potrebe svoga dela i slučajeve pojedinaca u svim fazama životnog iskustva, pokazujući mi gde i kako su propustili da usavrše hrišćanski karakter. U životnoj istoriji na stotine slučajeva koji su mi pokazani jasno je otkriveno šta Bog odobrava, a šta osuđuje. Bog mi je pokazao da nastavljanje pogrešnim putem i popuštanje karakternim manama neizbežno dovodi do neželjenih posledica. Na taj način On me je učio i disciplinovao da pripadnike Njegovog naroda - uočivši opasnost koja im pretila - poučavam i opominjem „pravilo po pravilo, zapovijest po zapovijest,“ kako bi prepoznali sotonina lukavstva i izbegli njegove zamke.

Delo koje mi je Gospod naročito stavio u dužnost jeste da i mlade i stare, obrazovane i neuke stalno podstičem da Svete spise istražuju sami za sebe lično; da im najupečatljivije predočim da proučavanje Božje Reči razvija um i jača svaku sposobnost, osposobljavajući razum da shvati duboko i dalekosežno značenje istine; da ih osvedočim u činjenicu da Sveto pismo prevazilazi svako drugo znanje u usavršavanju čoveka da postane ono što prema nameri Božjoj treba da bude, „Riječi Tvoje kad se jave,“ kaže psalmista, „prosvetljuju i urazumljuju proste.“ Sa svetlošću koju stalno prenosim proučavajući Božju Reč, sa naročitim znanjem koje mi je dato o potrebama pojedinaca u narodu Božjem pod svim okolnostima i u svim fazama životnog iskustva, mogu li danas biti u onom istom neznanju, nesigurnosti i duhovnoj neprosvećenosti kao što sam bila na početku svoga rada? Hoće li moja braća da kažu da je sestra Vajt u Hristovoj školi bila tako slab učenik da njeno sadašnje duhovno rasuđivanje nije ništa bolje nego što je bilo kada je pošla u tu školu - da bi se osposobila i pripremila za svoj naročiti zadatak? Nisam li u pogledu dužnosti Božjeg naroda i opasnosti koje mu na svakom koraku prete upućena Duhom Božjim daleko više od onih kojima o tome nikada nije bilo ništa pokazano? Reći da su svi dokazi o ispoljavanju Njegove moćne sile u mom radu i iskustvu i sva svetlost koja mi je data bili beskorisni, da sve to nije učinilo boljim moje rasuđivanje i moje sposobnosti za Njegovo delo, značilo bi obešćastiti Tvorca, što ja neću da činim.

Kad vidim da ljudi i žene polaze onim istim putem ili gaje one iste sklonosti koje su ugrozile duhovnost drugih i nanele toliku štetu delu Božjem, koje je Gospod toliko puta ukorio, kako mogu da im ne ukažem na opasnost? Kad vidim bojažljive i zabrinute duše, opterećene osećanjem sopstvene nesavršenosti, ali se ipak savesno trude da čine ono što Bog kaže da je ispravno, i kad znam da On sa zadovoljstvom gleda na njihove usrdne napore, zar da onda ne progovorim reč ohrabrenja uzdrhtalom srcu takvih? Treba li da ćutim samo zato što mi na svaki pojedinačni slučaj nije ukazano u neposrednoj viziji?

„Ako li stražar vidjevši mač gdje ide ne zatrubi u trubu i narod ne bude opomenut, a mač došavši pogubi koga između njih, taj će poginuti za svoje bezakonje, ali ću krv njegovu iskati iz ruke stražareve. I tebe, sine čovječiji, tebe postavih stražarem domu Izrailjevu; slušaj, dakle, riječ iz mojih usta i opominji ih od mene. Kad rečem bezbožniku: bezbožniče, poginućeš; a ti ne progovoriš i ne opomeneš bezbožnika da se prođe puta svojega; taj će bezbožnik poginuti za

svoje bezakonje; ali ću krv njegovu iskati iz tvoje ruke. Ako li ti opomeneš bezbožnika da se vrati sa svoga puta, a on se ne vrati sa svoga puta, on će poginuti za svoje bezakonje, a ti ćeš sačuvati dušu svoju.“

Nedavno sam u snu bila izvedena pred jedan skup ljudi od kojih su neki uporno nastojali da osujete uticaj najozbiljnijeg svedočanstva opomene koju sam im uputila. „Mi verujemo u svedočanstva sestre Vajt,“ govorili su oni; „ali kad nam ona govori nešto što joj nije neposredno pokazano u viziji za konkretan slučaj koji je u pitanju, njene reči za nas nemaju većeg značaja od reči bilo koje druge osobe.“ Duh Sveti sišao je na mene, i ja sam ustala i ukorila ih u ime Gospodnje. Ponovila sam suštinu napred navedenog biblijskog teksta o stražaru i onima koji su povereni njegovoj brizi. Ovo, naglasila sam, sada odgovara vašem i mom slučaju.

Ako oni kojima su ove ozbiljnije opomene upućene, ipak kažu: „To je samo lično mišljenje sestre Vajt, svako ima pravo da se rukovodi sopstvenim rasuđivanjem,“ i nastave li da ponavljaju ono zbog čega su bili opomenuti, oni tada pokazuju da preziru Božji savet, i posledice će biti upravo ono što mi je Duh Božji otkrio - gubitak za Božje delo i propast za njih same. Neki u želji da potkrepe svoj lični stav iznose iz *Svedočanstava* detalje koji idu u prilog njihovom mišljenju; i to konstruišu kao najjače dokaze; dok one delove koji dovode u pitanje njihov način rada ili se ne slažu s njihovim gledištem, proglašavaju ličnim mišljenjem sestre Vajt i poriču im nebesko poreklo spuštajući ih na isti nivo sa svojim ljudskim rasuđivanjem.

Ako vi, braćo moja, koji poznajete mene i moj rad već toliko godina, smatrate da moji saveti nemaju veće vrednosti od mišljenja onih koji nisu posebnim vaspitanjem pripremani za ovo delo, onda nemojte tražiti od mene da saradujem s vama; jer dokle god zauzimate takav stav vi ćete neizbežno neutralizovati uticaj moga rada. Ako se - idući za pobudama sopstvenog srca - osećate isto tako sigurni kao da sledite svetlost datu preko Bogom izabrane sluškinje, sami se izlažete opasnosti da budete osuđeni, jer odbacujete svetlost koju vam nebo šalje.

Dok sam bila u Gospod mi se javio noću i uputio mi dragocene reči ohrabrenja u pogledu moga rada, ponavljajući istu poruku koja mi je data već nekoliko puta ranije. O onima što okreću leđa svetlosti koja im je upućena, On je naglasio: „Prezirući i odbacujući Svedočanstva koja sam ti dao da im iznosiš, oni ne preziru tebe, nego Mene, tvoga Gospoda; i oni će biti prezreni.“

Ako oni koji su tako tvrdoglavi, uobraženi i puni samopoštovanja nesmetano nastave svojim putem, kakvo će biti duhovno stanje u Crkvi? Kako će se otkloniti zlo i nevaljalstvo koje postoji u srcu tih tvrdoglavih i slavoljubivih pojedinaca? Kojim svedočanstvima Bog može da dopre do njih? Kako da sredi i stabilizuje duhovno stanje u svojoj Crkvi? Stalno se pojavljuju razlike u mišljenjima, i otpadništvo tako često zadaje bol Crkvi. Kad dođe do sukoba i podela, i jedni i drugi tvrde da su u pravu i da im je savest čista; ne dozvoljavajući da ih poučavaju oni koji godinama nose teret dela, i za koje bi s razlogom morali znati da su zaista vođeni od Gospoda. Svetlost im je milostivo davana da razagna postojeću tamu, ali su suviše gordi u srcu da bi je prihvatili, i radije ostaju u tami. Oni s prezrenjem odbacuju Bogom dani savet zato što se ne podudara s njihovim pogledima i planovima, i povlađuju rđavim osobinama svog karaktera. Delovanje Božjeg Duha, koje bi ih izvelo na pravi put kad bi ga prihvatili, ne dolazi na način koji se njima dopada i ne laska njihovoj samopravednosti. Svetlost koju im Bog upućuje oni ne smatraju svetlošću, i zato lutaju u mraku. Oni tvrde da u rasuđivanje onoga koji ima dugogodišnje iskustvo, i koga je Gospod učio i upotrebio da izvrši jedno naročito delo ne treba imati više poverenja nego i u rasuđivanje bilo koje druge osobe. Da li je bila Božja namera da oni tako čine, ili je to naročito delo neprijatelja svake pravde da te duše zadrži u zabludi, da ih zaplete

neraskidivom mrežom takvih prevara koju ne mogu raskinuti, jer su se sami stavili van domašaja oruđa kome je Bog stavio u zadatak da se zalaže za Njegovu Crkvu?

Ukore, upozorenja i opomene Gospod je davao svojoj Crkvi u svim vekovima. Takva upozorenja i opomene prezrivo su odbacivali u Hristovo vreme fariseji tvrdeći - uvereni u svoju pravednost - da takve ukore ne zaslužuju i da se s njima na taj način nepravedno postupa. Reč Gospodnju upućenu preko Njegovih slugu oni nikada nisu prihvatili zato što nije odgovarala njihovim sklonostima. Kada Gospod takvima u naše vreme pruži pravu predstavu o njihovom stanju, ukazujući na njihove zablude, ukoravajući njihovu samopravednost i osuđujući njihove grehe, oni se bune isto onako kao i stanovnici Nazareta kada im je Hristos otkrio njihovo pravo stanje.

Ako se takvi u svom srcu ne ponize pred Bogom, ako nastave da se povode za sotonskim došaptavanjem, sumnja i neverovanje ovladaće njihovom dušom i oni će sve videti u lažnoj svetlosti. Seme sumnje posejano jednom u njihovom srcu neizbežno donosi obilnu žetvu. Oni će doći dotle da sumnjaju u sve i da ne veruju u istine koje su pune lepote za one koji se ne privikavaju na neverovanje. Oni koji svoj um navikavaju da se zadržava na svemu što mogu upotrebiti kao izvestan klin o koji može da se zakači neka sumnja, i takve misli sugerišu drugima, uvek će naći prilike i razloga za sumnju. Oni dovode u pitanje sve moguće i kritikuju sve što može da iskrsne u izlaganju istine, kritikuju rad i mišljenje drugih, kritikuju svaku granu dela u kojoj sami nemaju nikakvog učešća. Oni se „naslađuju“ zabludama, greškama i propustima drugih „sve dok,“ kako reče anđeo, „Gospod Isus ne završi svoju posredničku službu u nebeskoj svetinji, obuče haljine osvete i zatekne ih na tom nesvetom nasladivanju; i tako će se naći nesprenni za večeru svadbe Jagnjetove.“ Njihove sklonosti i njihov ukus izopačeni su do te mere da bi bili skloni da kritikuju čak i trpezu Gospodnju u Njegovom carstvu.

Da li je Bog tim samoobmanutim pojedincima ikada otkrio da Njegovi ukori ili opomene nemaju za njih nikakvog značaja ni važnosti ako nisu u viziji dati neposredno za određene slučajeve? Naglašeno ističem ovo pitanje zato što je stav koji mnogi sada zauzimaju o tome u stvari sotonina obmana da upropaste duše. Kada ih, lukavo uhvaćene u svoju mrežu, duhovno oslabi do te mere da i pored ukora ostaju uporni u nastojanju da potpuno obezvrede delovanje Božjeg Duha, njegov trijumf nad njima postaje potpun. Neki koji tvrde za sebe da su pravedni izdaće, kao Juda, svoga Gospoda u ruke Njegovim najgorčnijim neprijateljima. Ti samopouzdanji pojedinci, rešeni da idu svojim putem i da zastupaju sopstvene ideje, ići će iz zla u gore, i radije će nastaviti bilo kojim putem negoli da se odreknu sopstvene volje. Oni slepo nastavljaju pogrešnim putem; ali su, poput zavedenih fariseja, u tolikoj samoobmanutosti da „misle da Bogu službu čine.“ Hristos je opisao put kojim takvi i njima slični polaze kad im se ukaže prilika da razviju svoj pravi karakter. „A predavaće vas i roditelji i braća i rođaci i prijatelji; i pobiće neke od vas.“

Bog mi je u vezi sa svojim delom dao značajno i ozbiljno iskustvo; i možete biti sigurni da dokle god sam živa neću prestati da dižem svoj glas u opomenama i savetima onako kako me Duh Božji pokrene, bez obzira da li će ljudi to poslušati ili će nastaviti svojim putem. Sama po sebi, ja ne posedujem nikakvu naročitu mudrost; jer sam samo oruđe u Gospodnjim rukama, spremna da izvršim što mi On naredi. Uputstva i pouke koje sam davala perom ili rečju predstavljaju samo izraz svetlosti koju mi je Bog dao. Pokušavam da vam izložim načela koja Bog godinama utiskuje u moj um i upisuje u moje srce.

I sad, braćo, ja vas preklinjem da se ne postavljate imeđu mene i pripadnika našeg naroda, i da ih ne odvrćate od svetlosti koju je Bog upravo njima namenio. Nemojte da svojim kritičkim

držanjem oduzimate *Svedočanstvima* svu silu, smisao i snagu ubedljivosti. Ne osećajte se slobodnima da svedočanstva secirate prilagođavajući ih svojim idejama, kao da vam je Bog dao sposobnost da u njima razlikujete šta je svetlost upućena s neba, a šta je samo izraz ljudske mudrosti. Ako *Svedočanstva* nisu u skladu sa Božjom Rečju, odbacite ih. Hristos i Velijar nemaju ništa zajedničko. Hrista radi nemojte skepticizmom i ljudskim mudrovanjem da stvarate zabunu u mislima naroda i da sprečavate uspeh dela koje je Bogom pokrenuto. Nemojte da, u nedostatku duhovnog rasuđivanja, ovo Božje oruđe pretvarate u „kamen spoticanja“ na koji bi se mnogi u tom slučaju mogli spotaći i pasti, „zaplesti se i uhvatiti.“

Neosnovani glasovi

U toku prošle zime (1888-1889) nekoliko puta sam čula kako se govori da je za vreme konferencije u Mineapolisu „sistri Vajt pokazano da sud koji je 1844. godine otpočeo nad umrlim pravednicima sada počinje nad živima. To nije istina. Slično nagađanje, koje se pronosi već oko dve godine, pojavilo se na sledeći način: u pismu koje sam iz Svajcarske uputila jednom propovedniku u Kaliforniji napisala sam uglavnom sledeće: „Sud se već preko četrdeset godina vodi nad slučajevima umrlih, i niko od nas ne zna kako ubrzo, preći će se na slučajeve živih.“ Ovo pismo pročitano je raznim licima, i nepažljivi slušaoci prenosili su dalje onako kako su oni mislili da su čuli. Tako je sve to počelo. Priča iz Mineapolisa potekla je takođe od nekoga ko je isto tako pogrešno shvatio neku izjavu kao što je navod iz pomenutog pisma. Nijedna od ovih priča nema nikakvog drugog osnova.

U tim nagađanjima priča se takođe kako sam jednog propovednika koji se još uvek nalazi među živima u svojoj viziji videla spasenog u carstvu Božjem, što bi značilo da je njegovo spasenje konačno osigurano. Ni u toj tvrdnji nema ništa istinito. U Reči Božjoj jasno su izloženi uslovi našeg spasenja, i samo od nas zavisi da li ćemo ispuniti te uslove ili ne.

Verni Svedok u Otkrivenju kaže: „Ali imaš malo imena i u Sardu, koji ne opoganiše svojih haljina, i hodiće sa mnom u bijelima, jer su dostojni. Koji pobijedi on će se obući u haljine bijele, i neću izbrisati imena njegova iz knjige života, i priznaću ime njegovo pred Ocem svojim i pred anđelima Njegovim.“

„Ali čekamo po obećanju Njegovom,“ kaže Petar, „novo nebo i novu zemlju, gdje pravda živi. Zato, ljubazni, čekajući ovo starajte se da vas On zatekne čiste i besprekorne u miru.“ „A vi dakle, ljubazni, znajući sve unaprijed, čuvajte se da prevarom bezakonika ne budete odvedeni s njime, i ne otpadnete od svoje postojanosti.“ A vas Gospod da umnoži i da imate izobilnu ljubav jedan k drugome i k svima, kao i mi k vama; da bi se utvrdila srca vaša bez krivice u svetosti pred Bogom i Ocem našim za dolazak Gospoda našega Isusa Hrista sa svima svetima Njegovima.“ „A pravednik življeće od vjere; ako li odstupi neće biti po volji moje duše. A mi, braćo, nismo od onih koji odstupaju na pogibao, nego od onih koji vjeruju da spasu duše.“

Ovde je jasno rečeno ko se u Bibliji smatra izabranim. Ovde su jasno označeni oni koji će biti krunisani u gradu Božjem, kao i oni koji neće imati nikakvog udela sa pravednima. „Blago onima koji tvore zapovijesti Njegove, da imaju pravo na drvo života i pravo da uđu na vrata u grad.“

Treća od ovih priča glasi da je „sestra Vajt na konferenciji u Mineapolisu priznala da je u nekima od svojih napomena na tom sastanku bila u zabludi i da je ispoljila rđav duh.“ I ta priča je takođe bez ikakvog osnova. Ja se nisam ustezala da na konferenciji iznesem svetlost koju mi je

Bog dao. To sam iznosila kako u porukama opomene i ukora, tako i u rečima nade i vere. Ali ništa od onoga što sam govorila na tom sastanku nisam povukla niti priznala da je bilo pogrešno. To pitanje posmatram još uvek sa istog stanovišta i o tome imam isto mišljenje kao i kad sam bila u Mineapolisu. Sve opasnosti koje sam tada videla, i koje me toliko zabrinjavaju, još jasnije se uočavaju posle tog sastanka. Ukoliko potpunije upoznajem duhovno stanje našeg naroda, vidim da je svaka opomena data u Mineapolisu bila neophodna.

Težište svih tih priča iz Mineapolisa bilo je usmereno u jednom cilju: da se uništi poverenje u sve ukore i opomene koje sam uputila našem narodu. Navešću ovde jedan takav primer:

Jedna sestra zaposlena u našoj misiji bila je ukorena zbog toga što je negativno uticala na mlade sa kojima se druži. Ona podstiče duh površnosti, neozbiljnosti i lakomislenosti, čime se neprekidno žalosti sveti Božji Duh i demoralizuje ostali radnici. Čim je u jednom pismu iz Mineapolisa stigla vest da je sestra Vajt navodno morala da prizna svoje tamošnje greške, rođaka sestre T je odmah izjavila: „Ako je sestra Vaj grešila u pogledu pitanja o kojima se raspravljalo na konferenciji u Mineapolisu, i to morala da prizna, onda je isto tako mogla da pogreši i u poruci koju je uputila mojoj sestri, te stoga i to treba da povuče.“ Tako se ukoreni opravdava i ohrabruje da nastavi svojim putem. Međutim, sestra T je posle izvesnog vremena ipak priznala svoje greške zbog kojih je bila ukorena. Oni koji su izmislili ove priče i nastavljaju da ih šire, ohrabruju na taj način prestupnike u odbacivanju ukora i izlažu opasnosti njihove duše. Neka se svi oni koji su umešani u ovo čuvaju da se na dan konačnog suda ne nađe na njima krv ovih duša.

Pomenuti slučajevi pokazuju kako se u pogledu moga rada i učenja malo treba oslanjati na ovakve glasove. U toku svog rada na delu Gospodnjem nisam praktikovala da opravdavam svoje stavove niti da demantujem glasove koji su šireni o meni. Gubiti vreme oko toga, značilo bi zanemariti zadatak koji mi je Bog poverio. Ja ovo prepuštam Onome koji vodi brigu o svojim slugama i o svom delu.

Ali svojoj braći želim da kažem: Čuvajte se da ne poverujete u takve izveštaje. Hristos je svojim učenicima naložio: „Gledajte, dakle, kako slušate.“ On to sigurno govori i svima onima koji čuju, ali neće da razumeju, da bi se obratili i bili isceljeni. Na drugom mestu, On kaže: „Pazite šta slušate.“ „Svaki koji je od Boga, riječi Božje sluša.“

Oni koji su slušali Hristove reči dok se nalazio na ovoj zemlji prenosili su Njegovo učenje upravo u onom duhu koji je tada bio u njima. To je i danas tako sa svima koji slušaju Reč Božju. Način na koji će je razumeti i primiti zavisi od toga kakav je duh u njihovom srcu.

Mnogi ono što čuju tumače i konstruišu na svoj način, tako da misli dobijaju sasvim drugačije značenje od onoga što je govornik nastojao da kaže. Obmanuti sopstvenim predrasudama i zanesenošću, pojedini suštinu izlaganja shvataju onako kako bi oni želeli da bude - kako najbolje odgovara njihovim ciljevima - i tako to i drugima prenose. Vođeni pobudama svog neposvećenog srca, oni često iskonstruišu u negativno ono što bi, pravilno shvaćeno, moglo da deluje veoma pozitivno.

Zatim, određeni izraz koji je sam po sebi sasvim prikladan i pravilan, može prenošenjem radoznalih, nepažljivih i zlonamernih duhova da dobije negativno i potpuno suprotno značenje. I dobronamerni u tom pogledu često u nepažnji mogu da učine ozbiljnu grešku, a za ostale je još manje verovatno da će tačno preneti ono što su čuli. Onaj koji i sam nije u potpunosti razumeo ono što je govornik hteo da kaže prenosi njegove izjave ili tvrdnje u svetlosti svog ličnog shvatanja. Na onoga kome prenosi on utiče u skladu sa svojim predrasudama i zamislima. Onaj koji ga sluša prenosi to na trećeg, koji sa svoje strane još nešto doda i prenosi dalje; i pre nego što je i jedan od njih svestan svoje uloge, oni uspešno doprinose ostvarivanju sotoninog cilja da seme

sumnje, ljubomore i nagađanja ubaci u misli mnogih.

Ako je srce onih kojima se upućuje Božja poruka u vidu ukora, opomena ili ohrabrenja, dok je slušaju puno predrasuda, oni neće shvatiti pravi značaj i važnost toga što bi trebalo da im bude miris životni za život. Sotona je u njihovoj neposrednoj blizini i nastoji da im sve to prikaže u lažnoj svetlosti. Ali one duše koje su gladne i žedne božanskog znanja čuće pravilno i primiće dragocene blagoslove koje Bog želi da im pruži. Njihov um biće pod uticajem Njegovog Svetog Duha i oni će čuti i razumeti pravilno. Srce onih koji su slobodni od sebičnosti i samoljublja u potpunoj je saglasnosti sa porukom koju im Bog šalje. Njihova moć opažanja i razumevanja izoštrana je i oplemenjena. Slični cene slično. „Svaki koji je od Boga Riječi Božje sluša.“

A sada, svima onima koji žele da znaju istinu, u zaključku ovoga hoću da kažem: Ne prihvatajte nepouzdana i neproverene izveštaje o tome šta je sestra Vajt učinila, rekla ili napisala. Ako želite da saznate šta je Gospod otkrio preko nje, čitajte njena objavljena dela. Nemojte željno primati i dalje prenositi glasove o tome šta je ona navodno rekla o nekom interesantnom pitanju, ako ona o tome nije ništa napisala.

Imitiranje jednog čuda

Neki nailaze na teškoće u usklađivanju navoda iz *Svedočanstava za Crkvu I* orig. str. 292, sa navodom iz knjige *Velika borba I*, str. 184.* Ovi navodi se odnose na napore egipatskih vračara da imitiraju čudo koje je Aron učinio pretvarajući svoj štap u zmiju. Svedočanstvo o ovome kaže: „Vračari nisu mogli da imitiraju sva čuda koja je Bog učinio preko Mojsija. Mogli su da učine samo neka od tih čuda. I štapovi vračara pretvoriše se u zmije, ali Aronov štap ih je progutao.“ Ova poslednja rečenica, koja je jedina u pitanju, suštinski je istovetna sa onim što kaže i Biblija: „I baciše svaki svoj štap, i prometnuše se štapovi u zmije; ali štap Aronov proždrije njihove štapove.“ Navod u knjizi *Velika borba I*, glasi: „Vračari su svojim mađijama učinili samo nekoliko poteza sličnih onome što je Bog učinio rukom Mojsijevom i Aronovom. Vračari svoje štapove nisu zaista pretvorili u zmije, već su svojim mađijama uz pomoć velikog obmanjivača, učinili samo da oni poprime izgled sličan zmijama, da bi imitirali delo Božje. Ovaj navod nije u suprotnosti sa prethodnim, već ga samo objašnjava.

U citiranom *Svedočanstvu* nisam dala potpuniji izraz onome što sam nameravala reći. Na strani 293. nalazi se jedna rečenica koja smisao ovoga čini jasnijim: „Ono što su vračari pokušali učinjeno je ne samo njihovom veštinom, nego đavolskom silom njihovog boga, koji je lukavo sprovodio njihov obmanjivački čin, imitirajući delo Božje.“ Mojsije je, silom Božjom, pretvorio štap u živu zmiju. Sotona je, preko svojih mađioničara, samo imitirao ovo čudo. On njihove štapove nije mogao da pretvori u žive zmije, jer nema silu da stvara ili da daje život. Ova sila pripada samo Bogu. Ali mađijskim izvođenjem ove imitacije, sotona je učinio sve što je bilo u njegovoj moći. Svojom silom, posredstvom svojih čarobnjaka, on je učinio da njihovi štapovi poprime izgled zmija.

Navod da se i štapovi vračara „prometnuše u zmije“ znači jednostavno da su njihovi štapovi

* Ovde nije reč o knjizi „Velika borba“ koju mi danas imamo, već o Knjizi I iz edicije „Velika borba“ ili „Duh proroštva,“ koju je J. G. Vajt kasnije proširila i objavila u pet sledećih knjiga: *Patrijarsi i proroci*, *Proroci i carevi*, *Želja vekova*, *Dela apostola* i *Velika borba*. Tekst koji odgovara navedenom citatu nalazi se u *Patrijarsi i proroci* 264. orig. (prim. prev).

samo poprimili izgled zmija; takvim su ih smatrali i u to stvarno verovali faraon i njegovi dvorani. Po svom spoljnom izgledu imitacije vračara ni po čemu se nisu razlikovale od zmije koja je nastala od Aronovog štapa; ali dok je jedna bila prava zmija, ostale su bile samo falsifikati. I Gospod je učinio da živa zmija proguta one koje su to bile samo po izgledu.

Faraon je želeo da opravda svoje uporno opiranje božanskoj zapovesti; tražio je neki izgovor kako bi mogao da omalovaži i prezre čudo koje je Gospod učinio preko Mojsija. Sotona mu je dao upravo ono što je tražio. Činom koji je izvršio posredstvom vračara, on je pred Egipćanima stvorio utisak da su Mojsije i Aron samo vračari i gatari, i da zato poruka koju donose ne može biti uvažavana kao da dolazi od nekog višeg bića.

Čak ni činjenicu da su lažne zmije bile progutane, faraon nije smatrao naročitim činom Božje sile, već nekom vrstom malija koja je nadmoćnija od vradžbina njegovih slugu. Tako ga je to imitiranje ohrabrilo u njegovoj pobuni i učinilo još tvrdim i odbojnim za osvedočenje.

Razmetljivim ispoljavanjem natprirodne moći u korišćenju zmije kao svog medijuma, sotona je prouzrokovao pad Adama i Eve u Edemu. Pred kraj ovozemaljske istorije on će činiti još veća čudesa. U granicama svoje moći, on će činiti stvarna čuda. Sveti spisi kažu: „I obmanjuje one koji žive na zemlji čudesima koja joj biše dana da čini.“ Iako se on često samo pretvara da čini čuda, ovde nije reč o takvim čudima. Ove reči Svetog pisma ukazuju na nešto moćnije od obične prevare. Međutim, postoji granica preko koje sotona ne može da ide, i tada on priziva u pomoć obmanjivačke veštine i falsifikovanim imitira ono što nije u stanju da stvarno učini. U poslednjim danima on će se pojavljivati na takav način da će ljudi poverovati da je Hristos ponovo došao na svet. Pretvaraće se zaista u anđela svetlosti. Međutim, iako će - što se tiče same pojave - biti sličan Hristu u svim pojedinostima, on ipak neće uspeti da prevari nikog osim onih koji, kao i faraon u svoje vreme, teže da se suprotstave istini.

Tajne Biblije - dokaz njene nadahnutosti

„Možeš li ti tajne Božje dokučiti, ili dokučiti savršenstvo Svemogućega? To su visine nebeske, šta ćeš učiniti? Dublje je od pakla, kako ćeš poznati?“ „Jer misli moje nisu vaše misli, niti su vaši putevi moji putevi, veli Gospod; nego koliko su nebesa viša od zemlje, toliko su putevi moji viši od vaših puteva, i misli moje od vaših misli.“ „Jer sam ja Bog, i nema drugoga, i niko nije kao Ja, koji od početka javljam kraj, i iz daleka što još nije bilo.“ Za ograničeni ljudski um nije moguće da u potpunosti shvati karakter ili dela Beskonačnoga. Čak i za najpronijljiviji i najsnažniji um najobrazovanijih ljudi, to sveto Biće mora zauvek ostati obavijeno velom tajan stvenosti.

„O, dubino bogatstva i premudrosti i razuma Božijega!“ uzviknuo je apostol Pavle. „Kako su neispitljivi Njegovi sudovi i neistražljivi Njegovi putevi!“ Ali iako su „oblak i mrak oko Njega, blagost je i pravda podnožje prijestolu Njegovu.“ Njegovo postupanje s nama i pobude koje Ga na to pokreću možemo razumeti do te mere da u tome prepoznamo povezanost beskrajne ljubavi i milosti sa bezgraničnom silom. Njegove namere možemo da shvatimo u tolikoj meri koliko je za nas dobro da to znamo; za sve što je iznad toga moramo se s punim poverenjem osloniti na silu Svemogućega, ljubav i mudrost Oca i Suverenog Vladara nad svim što postoji.

Božja Reč, kao i karakter njenog božanskog Autora sadrže tajne koje ograničena ljudska bića nikada ne mogu u potpunosti da shvate. Ta Reč usmerava naše misli na Stvoritelja „koji živi u svetlosti kojoj se ne može pristupiti.“ U njoj nam se izlažu Njegove namere koje obuhvataju

sve vekove ljudske istorije, i koji će svoje ispunjenje dostići tek u beskrajnim ciklusima večnosti. Reč Božja usredsređuje našu pažnju na pitanja beskrajnih dubina i značaja - pitanja koja se odnose kako na Božju vladavinu tako i na sudbinu svakoga od nas.

Pojava greha u svetu, Hristovo otelovljenje, ponovo rođenje, vaskrsenje i mnoge druge teme izložene u Bibliji predstavljaju suviše duboke tajne da bi ih ljudski um mogao objasniti ili čak potpuno shvatiti. Međutim, Bog nam je u Svetim spisima dao dovoljno dokaza o njihovom božanskom karakteru, i mi ne treba da sumnjamo u Njegovu Reč zato što ne možemo da shvatimo sve tajne Njegovog providenja.

Preko ovih delova Svetog Pisma u kojima se izlažu te velike istine ne treba prelaziti tako kao da nisu ni od kakve koristi za čoveka. Sve što je Bog našao za dobro da otkrije treba da prihvatimo, poštujući autoritet Njegove Reči. Možda su ponekad date samo gole činjenice, bez ikakvog objašnjenja zašto ili kako; ali iako su nam možda neshvatljive treba da se zadovoljimo time što ćemo ih prihvatiti kao istinu, jer je tako kazao Bog. Sve teškoće nalaze se u slabosti i ograničenosti ljudskog uma.

Apostol Petar kaže da u Svetim spisima ima detalja „teško razumljivih, koje nenaučeni i neutvrđeni izvrću... na svoju pogibao.“ Takve teško razumljive stihove skeptici naročito ističu kao argumente protiv Biblije; ali, sasvim suprotno tome, oni predstavljaju snažan dokaz njenog božanskog nadahnuća. Kad Biblija ne bi sadržavala nikakvi drugi prikaz o Bogu osim onoga što možemo lako razumeti, kad bi se Njegovo veličanstvo i uzvišenost mogli shvatiti ograničenim ljudskim umom onda Biblija ne bi nosila tako očevodne akreditive božanskog autoriteta. Upravo veličina i tajanstvenost izloženih istina treba da inspirišu veru u Bibliju kao u Božju Reč.

Biblija otkriva istinu s takvom jednostavnošću i tako savršeno prilagođenu potrebama i težnjama ljudskog srca da to začuđuje i očarava um i najobrazovanijih, dok istovremeno osposobljava i skromne i neuke i omogućuje im da upoznaju put spasenja. A ipak te, tako jednostavno izložene istine, obuhvataju predmete koji su tako uzvišeni, tako dalekosežni i tako beskrajno iznad moći ljudskog shvatanja, da ih možemo prihvatiti samo zato što ih je Bog objavio. Tu nam je plan spasenja izložen na tako jasan način da svaka duša može da vidi koje korake treba da preduzme u kajanju pred Bogom i veri u Gospoda našega Isusa Hrista, da bi se spasla na Bogom određeni način; ipak ispod tih, tako lako razumljivih, istina leže tajne koje skrivaju Njegovu slavu - tajne koje savlađuju um koji pokušava da ih dokuči istraživanjem, dok onoga koji iskreno traži istinu inspirišu strahopoštovanjem i verom. Takvog istraživača čitanje Biblije sve dublje osvedočava da je ona Reč živoga Boga, i ljudski razum klanja se pred veličanstvom božanskog otkrivenja.

Najbližavijom svetlošću blagosloveni su oni koji su spremni da žive Božju reč tako prime na osnovu Božjeg autoriteta. Kada se od njih zatraži da objasne određene Biblijske iskaze, oni jedino mogu da kažu: „Tako je napisano u Svetom pismu.“ Oni su prinuđeni da priznaju da objasniti delovanje božanske sile ili ispoljavanje Njegove mudrosti jednostavno nije u ljudskoj moći. Pošto je Gospod tako odredio, prinuđeni smo da neke pojedinosti prihvatimo samo verom. Priznati to, znači samo složiti se sa činjenicom da ograničeni um smrtnika nije u mogućnosti da shvati ono što je bezgranično, da čovek, svojim ograničenim, ljudskim saznanjem, nije u stanju da u potpunosti shvati namere Sveznajućega.

Skeptici i nevernici odbacuju Božju Reč zato što ne mogu da proniknu u sve njene tajne; ni svi oni koji tvrde da veruju u Bibliju nisu slobodni od takvih iskušenja. Apostol kaže: „Gledajte, braćo, da ne bude kad i u kome od vas zlo srce neverovanja da odstupi od Boga živoga.“ Oni koji su navikli da kritikuju, sumnjaju i cepidlače zato što ne mogu da prodru u namere Božje „pašće u

istu zabludu neverovanja.“ Dobro je revnosno proučavati učenja Biblije i prodirati u „dubine Božje,“ ali samo onoliko koliko je otkriveno u Svetim spisima. Jer „što je tajno ono je Gospoda Boga našega, a javno je naše i sinova naših do vijeka.“ Međutim, sotona nastoji da izopači istraživačke sposobnosti ljudskog uma. Istraživanje istine je često praćeno duhovnom ohološću, tako da se ljudi osećaju poraženi i nestrpljivi ako ne usmognu da - na svoje zadovoljstvo - objasne svaki deo Svetih spisa. Priznati da ne razumeju neke nadahnute Reči, predstavlja za njih suviše veliko poniženje. Oni nisu voljni da strpljivo čekaju dok Bog ne nađe za dobro da im otkrije istinu. Oni misle da im je njihova ljudska mudrost bez ičije pomoći dovoljna da razumeju Sveto pismo; i kada u tome ne uspeju, spremni su da gotovo poriču autoritet istog. Tačno je da mnoge teorije i doktrine za koje se obično smatra da su učenja Biblije nemaju nikakvog temelja u Svetim spisima, i u potpunoj su suprotnosti sa prirodom nadahnuća. To izaziva sumnju i stvara zabunu u mislima i umu mnogih. Međutim, krivica za ovo ne može se pripisati Reči Božjoj, nego ljudskom izopačavanju njenog značenja. Teško razumljive pojedinosti u Bibliji ne bacaju nikakvu senku na Božju mudrost; neosnovano je to smatrati uzrokom propasti onih koji bi propali i da takve teškoće ne postoje. I kad u Bibliji ne bi bilo tajni koje ovakvima daju povod za sumnju, oni bi - zbog svog nedostatka u duhovnom rasuđivanju - ipak pronašli razlog za spoticanje i u najjasnije izraženim Rečima Božjim.

Ljudi koji uobrazu da su obdareni tako visokim umnim sposobnostima da mogu objasniti sve puteve i dela Božja, teže da uzdignu ljudsku mudrost izjednačujući je s božanskom i da čoveka slave kao Boga. Oni samo ponavljaju ono što je sotona rekao Evi još u Edemu: „Bićete kao bogovi.“ Sotona je pao upravo zbog svoje slavloljubive želje da se izjednači s Bogom. Želeo je da pronikne u božanske savete i namere, što mu je isključivo uskraćivala njegova prirodna nemogućnost da kao stvoreno biće dokuči mudrost Beskonačnoga. Ta slavloljubiva oholost odvela ga je u pobunu, i on nastoji da tim istim putem i čoveka gurne u propast.

Ima tajni u planu iskupljenja - poniženje Sina Božjeg do te mere da se „na oči nade kao čovjek,“ čudesna ljubav i pristanak Oca da preda na smrt svoga Sina — to su i za nebeske anđele predmeti stalnog divljenja. Govoreći o otkrivenjima koja su bila data prorocima da unapred svedoče „za Hristove muke i za slave po tom,“ apostol Petar kaže da su to tajne „u koje i anđeli žele zaviriti.“ Otkrivenje tih tajni biće predmet proučavanja za iskupljene kroz beskrajna vremena večnosti. Dok budu proučavali delo Božje u stvaranju i iskupljenju, nove istine stalno će se otkrivati njihovom zadivljenom i ushićenom umu; i ukoliko više budu proučavali mudrost, ljubav i silu Božju, utoliko će njihovo poimanje postajati sve opsežnije, a njihova radost bivaće sve veća.

Kad bi stvorenim bićima bilo omogućeno da u potpunosti shvate Boga i Njegova dela tada im, pošto dostignu tu visinu, više ne bi bilo potrebno da i dalje otkrivaju istinu, da rastu u saznanju niti da razvijaju sposobnosti uma i srca. Bog više ne bi bio najuzvišeniji; a ljudi, dostigavši granicu saznanja i umnih dostignuća, ne bi više napredovali. Zahvalimo Bogu što nije tako. Bog je beskonačan; u Njemu su „sva blaga premudrosti i spoznaje.“ I kroz svu večnost ljudi mogu stalno istraživati, neprekidno učiti, a ipak nikada ne mogu da iscrpe bogatstvo Njegove mudrosti, dobrote i sile. Božja je namera da se još u ovom životu istina stalno otkriva Njegovom narodu. Ovo saznanje može se steći samo na jedan način. Reč Božju možemo shvatiti samo prosvetljenjem Svetog Duha čijim posredstvom je ona i data ljudima. „Tako i u Bogu što je,“ kaže nadahnuti apostol, „niko ne zna osim Duha Božijega.“ „Jer Duh sve ispituje, i dubine Božje.“ I Spasitelj je obećao svojim učenicima: „A kad dođe On, Duh istine, uputiće vas u sve istine... jer će od mojega uzeti i javiće vam.“

Bog traži od čoveka da uvežbavanjem razvije svoju moć spoznaje; a proučavanje Biblije jača i oplemenjuje um više nego izučavanje bilo kog drugog predmeta. To je najbolja i umna i duhovna vežba za ljudski razum. Čuvajmo se, međutim, da ne obožavamo razum, koji je podložan slabostima i nepouzdanosti ljudske prirode. Da Sveto Pismo ne bi bilo tako nerazgovetno našem poimanju da ne shvatamo ni najjednostavnije istine, moramo imati jednostavnost i veru malog deteta, biti spremni da učimo i najusrdnije tražimo pomoć Svetog Duha. Svest o Božjoj sili i mudrosti, kao i osećanje sopstvene nesposobnosti da shvatimo Njegovu veličinu treba da nas učini poniznijima. Otvarajući Njegovu Svetu Reč treba da osećamo strahopoštovanje kao da se nalazimo u Njegovom prisustvu. Kad prilazimo Bibliji, naš razum mora priznati autoritet viši od sebe, a srce i um moraju se pokloniti pred velikim JA SAM.

U istinskom duhovnom saznanju napredovaćemo samo ako shvatimo svoju beznačajnost i svoju potpunu zavisnost od Boga; svi oni koji Bibliji pristupaju s molitvom, spremni da njene stihove proučavaju kao Reč Božju, primiće božansko prosvetljenje. Ima mnogo pojedinosti prividno teških i nerazumljivih koje će Bog, za one koji na takav način traže da ih razumiju, učiniti jednostavnim i potpuno jasnim.

Ponekad se događa da ljudi intelektualno osposobljeni višim obrazovanjem i kulturom, nisu u stanju da razumeju neke stihove Svetog pisma, dok oni koji su neobrazovani i neuki, čija moć shvatanja izgleda slaba i čiji um nije tako uvežban ipak shvataju njihov smisao i nalaze snagu i utehu u onome što prvi proglašavaju tajanstvenim ili pak zanemaruju kao nevažno. Zašto je to tako? Objasnjeno mi je da se ovi drugi ne oslanjaju na svoj razum. Oni se obraćaju Onome koji je izvor svetlosti, Onome koji je nadahnuo pisce Svetih spisa; oni u poniznosti srca od Njega traže mudrost, i zato je i dobijaju. Istina je slična rudnicima blaga koje iskreni istraživač revnosno treba da istražuje. Hristos u svojoj paroli prikazuje istinu kao blago sakriveno u polju. Ono se ne nalazi na samoj površini, i moramo marljivo i duboko kopati da bismo došli do njega. Ali naš uspeh u traženju i pronalaženju istog ne zavisi toliko od naših umnih sposobnosti, koliko od poniznosti našeg srca i vere kojom se oslanjamo na božansku pomoć.

Bez neprekidnog vođstva Svetog Duha, mi smo prirodno skloni da „izvrćemo“ ili pogrešno protumačimo smisao Svetih spisa. Samo površno čitanje Biblije često biva beskorisno, a u mnogim slučajevima čak i štetno. Kada Reč Božju otvaramo bez dužnog poštovanja i bez molitve, kad misli i osećanja nisu usredsređeni na Boga niti su u skladu sa Njegovom voljom, um biva pomračen sumnjom; i takvim proučavanjem Biblije samo se još više jača skepticizam. Neprijatelj preuzima kontrolu nad mislima i navodi ih na pogrešno tumačenje.

U svakom slučaju, kad ljudi i rečju i delom ne teže da budu u potpunoj saglasnosti s Bogom - ma koliko bili učenici i prosvetljeni - oni su skloni da pogrešno shvate učenje Svetih spisa, i nije bezopasno osloniti se na njihova objašnjenja. Kada zaista težimo da tvorimo volju Božju, tada Duh Sveti propise Njegove Reči čini načelima našeg života, upisujući ih na pločama našeg srca. Samo oni koji žive prema svetlosti koju već imaju, mogu se nadati da će Duhom Božjim primiti još veće prosvetljenje. Ovo jasno proističe iz sledećih Hristovih reči: „Ko hoće Njegovu volju tvoriti, razumeće da li je ova nauka od Boga.“

Onima koji Svete spise čitaju u težnji da u njima nađu protivrečnost, nedostaje duhovno raspoznavanje. U svojoj izopačenoj predstavi oni razloge za sumnju i neverovanje iznalaze i u onome što je sasvim jasno i razumljivo. Dok oni koji sa strahopoštovanjem prilaze Reči Božjoj, težeći da upoznaju Njegovu volju kako bi mogli i da je izvršavaju, sve to vide u sasvim drugačijoj svetlosti. Oni su puni strahopoštovanja i divljenja dok razmišljaju o čistoti i uzvišenoj savršenosti otkrivenih istina. Sličnost privlači sličnost, slični se međusobno cene i poštuju. Svetost se

prirodno spaja sa svetošću, vera sa verom. Za ponizno srce i prijemljiv um iskrenog istraživača, Biblija je puna svetlosti i znanja. Oni koji Svetom pismu prilaze u takvom duhu imaju čast da budu u društvu proroka i apostola. Oni se svim srcem prilagođavaju duhu Hristovom i čeznu da postanu jedno s Njim.

Mnogi preuzimaju na sebe odgovornost da sve teško shvatljive stihove u Bibliji potpuno objasne, kako bi mogli da se suprotstave cepidlačkim napadima skeptika i nevernika. Međutim, pokušavajući da objasne ono što i sami ne shvataju u potpunosti, oni se izlažu opasnosti da zbune druge čak i u pitanjima koja su jasna i lako razumljiva. To nije naš zadatak. Niti treba da jadikujemo što tako teško razumljivih stihova uopšte ima u Bibliji, nego ih prihvatimo kao dopuštene božanskom mudrošću. Naša je dužnost da Reč Božju - koja je u svim pitanjima bitnim za spasenje duše potpuno jasna - prihvatimo kao takvu, da njena načela primenjujemo u svom životu, učeći to rečju i primerom i druge. To će za svet predstavljati očevidan dokaz da smo zaista povezani s Bogom i da imamo bezuslovno poverenje u Njegovu Reč. Pobožan život, svakodnevni primer čestitosti, krotosti i nesebične ljubavi predstavljaju živi uzor proučavanja Božje Reči i takav argument u prilog Bibliji kojem će retko ko moći da se odupre. To će se pokazati kao najuspešnija prepreka rasprostranjenoj sklonosti skepticizmu i neverovanju.

Verom moramo gledati na budućnost, držeći se čvrsto Božjeg obećanja: da će se naše umne sposobnosti - ukoliko ljudske napore ujedini sa božanskim i sve snage svoje duše dovedemo u neposrednu vezu sa Izvorom svetlosti - neprekidno razvijati. Već sad možemo da se radujemo što će nam tada biti objašnjeno sve što nas je ovde zbunjivalo u providenju Božjem; što će se naći objašnjenja za ono što je sada tako teško razumeti; tamo gde naš ograničeni um sada vidi samo konfuziju i neostvarene namere i nade, videćemo najsavršeniji i najdivniji sklad. „Tako sad,“ kaže nadahnuti apostol, „vidimo kao kroz staklo u zagonetki, a onda ćemo licem k licu; sad poznajemo nešto, a onda ćemo poznati kao što sam poznat.“

Petar ohrabruje svoju braću: „Napredujte u blagodati i u poznanju Gospoda našega i Spasa Isusa Hrista.“ Ukoliko pripadnici Božjeg naroda rastu i jačaju u blagodati, oni će stalno napredovati u sve jasnijem razumevanju Njegove Reči. Otkrivaće uvek novu svetlost i lepotu u njenim svetim istinama. To se obistinilo u istoriji crkve u svim vekovima, i tako će biti sve do kraja. Međutim, čim pravi duhovni život oslabi, istovremeno se javlja i sklonost da prestaje napredovanje u poznanju istine. Ljudi se zadovoljavaju sa svetlošću već primljenom iz Reči Božje i obeshrabruju svaki pokušaj u daljem istraživanju Svetih spisa. Postaju konzervativni u duhovnom pogledu i nastoje da izbegnu svako ispitivanje.

Činjenicu da među pripadnicima Božjeg naroda nema nikakve diskusije ni raspravljanja ne treba smatrati ubedljivim dokazom da se oni čvrsto drže zdravog učenja. Postoji razlog za strahovanje da oni ne uočavaju jasnu razliku između istine i zablude. Kad se u proučavanju Svetih spisa ne pojavljuju nikakva nova pitanja, kada u mišljenjima nema nikakvih razlika koje bi primorale pojedine da Bibliju istražuju sami za sebe kako bi se osvedočili da imaju istinu, tada se u iskustvu mnogih ponavlja ono što se dešavalo i u prošlosti - oni se slepo drže tradicija i obožavaju nešto što ni sami ne poznaju.

Pokazano mi je da mnogi koji tvrde da poznaju sadašnju istinu ni sami ne znaju u šta veruju. Oni ne razumeju osnovne dokaze svoje vere, i nemaju pravu predstavu o delu za sadašnje vreme. Kad dođe vreme kušanja, neki od onih koji sada propovedaju drugima uveriće se - pošto preispitaju svoje stanovište - da ima mnogo pojedinosti za koje ne mogu da navedu odgovarajući razlog. Dok ne budu na takav način prokušani, oni neće biti ni svesni koliko je njihovo neznanje. U Crkvi ima mnogo takvih za koje se smatra da znaju u šta veruju; ali oni ni sami ne znaju koliko

su slabi i nesigurni sve dok se ne pojave raspre o spornim pitanjima. Kad budu odvojeni od svojih jednomišljenika u veri i primorani da sami objašnjavaju svoju veru, iznenadiće ih osvedočenje koliko je konfuzna njihova predstava o onome što su prihvatili kao istinu. Svakako da među nama ima odvajanja od živog Boga i obraćanja ljudima, prihvatanjem ljudskog nadmudrivanja umesto božanske mudrosti.

Bog hoće da probudi pripadnike svog naroda; i ako to ne postigne drugim sredstvima, među njima će se pojaviti jeresi koje će ih prorešetati, odvajajući plevu od pšenice. Sve koji veruju u Njegovu Reč, Gospod poziva da se probude. Dragocena svetlost koja odgovara ovom vremenu, došla je. To je biblijska istina, koja nas upozorava na opasnosti koje su upravo pred nama. Ta svetlost treba da nas navede na marljivo proučavanje Svetog pisma i najsavesnije preispitivanje stavova kojih se držimo. Bog želi da se, uz usrdnu molitvu i post, svaki pravac i svaki stav zauzet u pogledu istine temeljno i istrajno preispitaju. Vernici se ne smeju oslanjati na nagađanja i neodređene predstave u tome šta sačinjava istinu. Njihova vera mora biti čvrsto utemeljena na Božjoj Reči, tako da kada u vreme kušanja budu izvedeni pred sudove da odgovaraju za svoju veru, budu u krotosti i sa poštovanjem spremni na odgovor svakome ko ih zapita za njihovo nadanje.

Raspravljajte, razmišljajte i pokrenite druge. Istine koje iznosimo svetu moraju za nas biti živa stvarnost. Veoma je važno da u odbrani učenja koja smatrano osnovnim tačkama naše vere, nikad ne dopustimo sebi da koristimo dokaze koji nisu potpuno jasni i sigurni. Takvim dokazima možda ćemo trenutno zatvoriti usta protivniku, ali to ne služi na čast istini. Mi treba da iznosimo zdrave dokaze koji mogu ne samo trenutno učutkati protivnike, nego izdržati najiscrpnije i najstrože proveravanje. Onima koji se rado upuštaju u rasprave pretila velika opasnost da koristeći Reč Božju u tom cilju ne budu dovoljno učtivi i savesni. Kada istinu iznosimo nekome ko drugačije misli to treba da uz najusrdnije napore činimo na takav način da probudimo osvedočenje u njegovom umu, a ne samo da ga argumentima ubeđujemo da veruje.

Ma koliko visoke bile intelektualne sposobnosti nekog pojedinca, neka ni za trenutak ne pomišlja da nema potrebu za stalnim i revnosnim istraživanjem Svetih spisa da bi dobio veću svetlost. Kao narod, pozvani smo da svako za sebe studiozno proučava proročanstva. Treba najusrdnije da stražimo kako bismo prepoznali svaki zrak svetlosti koji nam Bog šalje. Ne propustimo da uhvatimo prvi zračak istine; a zatim ćemo uz molitvu i proučavanje primiti veću svetlost da bi je mogli preneti drugima.

Ako se pripadnici Božjeg naroda bezbrižno osećaju zadovoljni primljenom svetlošću možemo biti sigurni da im Bog neće ukazati svoju naklonost i odobravanje. Njegova je volja da oni stalnim napredovanjem primaju sve veću svetlost kojom On obasjava njihov put. Sadašnje stanje Crkve nije Bogu po volji. Sve više dolazi do izražaja nekakvo samopouzdanje koje vernike navodi da ne osećaju nikakvu potrebu za novom istinom i većom svetlošću. Živimo u vremenu kad sotona radi na svakom koraku i kud god se okrenemo; dok mi kao narod spavamo. Bog želi da se glas koji Njegov narod budi i poziva na aktivnost, stalno čuje.

Umesto da svoju dušu otvore za zrake svetlosti koji dolaze s neba, neki čine sasvim suprotno. U pogledu nadahnutosti Biblije pojedinci i preko štampane reči i sa propovedaonice iznose gledišta koja se ne mogu potkrepiti ni Svedočanstvom Duha Božjeg ni Božjom Rečju. Sigurno je da nijedan čovek niti grupa ljudi nemaju pravo da o tako važnom predmetu šire teorije koje se ne mogu potkrepiti onim jasnim: „Ovako govori Gospod.“ I kad se ljudi - podložni manje ili više ljudskim slabostima i uticaju okoline, opterećeni nasleđenim ili stečenim sklonostima koje su daleko od toga da ih učine mudrima u duhovnom pogledu ili naklonjenima onome što je nebesko - upuste u to da osporavaju nadahnutost Božje Reči i sude šta je u njoj božansko a šta

ljudsko, oni rade suprotno savetu Božjem. Takvom radu Gospod ne može i neće podariti uspeh. Posledice će biti kobne, kako za onoga koji se u to upušta, tako i za one koji to prihvataju kao da je od Boga. Pod uticajem teorije o prirodi nadahnutosti (samo nekih delova Reči Božje) u mislima i srcu mnogih pojavljuje se skepticizam. Ograničena ljudska bića, sa svojim uskim i kratkovidim shvatanjima, osećaju se merodavnim da kritikuju Svete spise, govoreći: „Ovaj deo je potreban, a ovaj nije ni potreban niti je nadahnut.“

Nijedno takvo uputstvo u pogledu starozavetnih Svetih spisa, koji su predstavljali jedini deo Biblije u to vreme, Hristos nikada nije dao. Svojim učenjima On je misli slušalaca usmeravao na Stari zavet, nastojeći da u još jasnijoj svetlosti prikaže velike istine koje su u njemu izložene. Izrailjci su kao narod vekovima sve više zastranjivali od Boga i gubili iz vida dragocene istine koje im je On poverio.

Ove istine bile su pokrivenе sujevnim formalnostima i ceremonijama koje su skrivale njihovo pravo značenje. Hristos je došao da ukloni naslage tričavih besmislica koje su pomračivale njihov sjaj. On ih je kao skupocene dragulje stavio u nove okvire. Nije Mu bilo ispod dostojanstva da ponavlja stare, dobro poznate istine, nego ih je otkrivao u svojoj njihovoj sili i lepoti, čiju slavu ljudi Njegovog vremena nisu do tada mogli da shvate. Pošto je sam bio Autor tih otkrivenih istina, mogao je da objasni slušaocima njihovo pravo značenje i da ih oslobodi od pogrešnih tumačenja i lažnih teorija koje su usvojili njihovi glavari, prilagođavajući ih svom neposvećenom životu, punom nedostataka duhovnosti i ljubavi prema Bogu. On je odbacio sve što je ovim istinama oduzimalo život i životvornu silu, i ponovo ih dao svetlu u svojoj njihovoj prvobitnoj svežini i snazi.

Ako imamo Hristov Duh i ako hoćemo da sarađujemo s Njim, dužni smo da nastavimo delo radi kojeg je On došao na svet. Mnoge od biblijskih istina ponovo su pomračene ljudskim običajima, predanjima i lažnim učenjima. Lažna učenja popularne teologije hiljade i hiljade ljudi čine skepticima i nevernicima. Zablude i očevodne nedoslednosti koje mnogi proglašavaju kao biblijska učenja u stvari su samo lažna tumačenja Svetih spisa prihvaćena u vekovima papskog mračnjaštva. Mnogi ljudi zavedeni su da prihvate pogrešnu predstavu o Bogu, kao što su i Jevreji, obmanuti zabludama i tradicijama svog vremena, imali pogrešnu predstavu o Hristu,“ jer da su (premudrost Božju) poznali, ne bi Gospoda slave raspeli.“ Naš je zadatak da svetlu otkrijemo pravi Božji karakter. Stoga, umesto da Bibliju kritikujemo, nastojmo da njene svete i životvorne istine i poukom i primerom prenosimo svetlu, objavljujući „vrline Onoga koji nas dozva iz tame u svoju čudesnu svetlost.“

Zla koja se postepeno uvlače u naše redove, neprimetno navode i pojedince i skupštine da se sve više udaljuju od strahopoštovanja prema Bogu i zato gube silu koju On želi da im podari.

Braćo moja, ostavite Reč Božju onakvom kakva ona jeste. Neka ljudska mudrost ne prekoračuje granice dozvoljenog umanjujući silu bilo kog stiha u Svetom pismu. Ozbiljne pretnje date u Otkrivenju (22,18.19) treba da nam služe kao upozorenje da ne stupamo na to tle. U ime Učitelja, pozivam svakog od vas: „Izuj obuču s nogu svojih jer je mjesto gde stojiš sveta zemlja.“

Predstojeći sukob

Narodu Božjem predstoji velika kriza. Kriza predstoji celom svetu. Najznačajnija borba svih vremena upravo je pred nama. Događaji za koje smo, na osnovu proročke reči, pre četrdeset godina* govorili da nam predstoje, sada se ispunjavaju pred našim očima. Prihvatanje spornog amandmana na Ustav** čime bi se ograničila sloboda savesti, već se uporno nameće zakonodavcima (američke) nacije. Pitanje prinudnog svetkovanja nedelje postalo je pitanje od nacionalnog interesa i značaja. Mi dobro znamo kakav će biti ishod ovog pokreta. Ali da li smo spremni da to dočekamo? Da li verno i savesno izvršavamo dužnost koju nam je Bog poverio da upozorimo ljude na opasnost koja je pred njima.

Mnogi pojedinci, čak i među onima koji su aktivno angažovani u pokretu za prisilno (zakonom nametnuto) svetkovanje nedelje potpuno su slepi za posledice do kojih će dovesti ta njihova aktivnost. Oni ne shvataju da se direktno bore protiv verske slobode. Mnogi nikada nisu shvatili biblijske zahteve u pogledu svetkovanja subote, niti pak shvataju da je uvođenje nedelje zasnovano na lažnim temeljima. Svaki pokret u korist verskog zakonodavstva, u stvarnosti je ustupak papstvu, koje je vekovima uporno ratovalo protiv slobode savesti. Praznovanje nedelje kao takozvane hrišćanske institucije za svoje postojanje duguje „tajni bezakonja,“ i to prisilno nametnuti kao zakonsku obavezu znači stvarno priznati načela koja predstavljaju ugaoni kamen rimokatolicizma. Kad se naša nacija do te mere odrekne ustavnih načela svoje vladavine da praznovanje nedelje zakonom nametne, tim činom protestantizam će pružiti ruku papstvu; to ne znači ništa drugo nego ponovo oživeti tiraniju koja je tako dugo čekala svoju šansu da ponovo dobije neograničenu vlast.

Pokret nacionalne obnove, kad se u potpunosti razvije, pokazaće u primeni religijskog zakonodavstva istu netoleranciju i tiraniju koja je vladala u vekovima prošlosti. Crkveni sabori, iako sačinjeni od smrtnih ljudi, prisvajali su tada isključiva prava koja pripadaju samo Bogu, gušeći svojom despotskom silom slobodu savesti; a sve koji bi se usprotivili njihovom diktatu očekivale su tamnice, progonstvo i smrt. Kad se papstvu ili njegovim principima zakonodavnim putem vrati prvobitna vlast, plamen progonstva protiv onih koji ne pristanu da žrtvuju savest i istinu, priklanjajući se opšte prihvaćenim zabludama, ponovo će se zapaliti. Ovo zlo je upravo na putu da postane stvarnost.

Pošto nam je Bog dao svetlost u pogledu opasnosti koje su pred nama, kako ćemo ostati čisti u Njegovim očima ako ne učinimo sve što je u našoj moći da primljenu svetlost prenesemo i drugima? Možemo li ih ostaviti da se neupozoreni suoče sa ovim tako značajnim događajima?

U odbrani zakona Božjeg, koji se ljudskim zakonima proglašava nevažećim, predstoji nam neprekidna borba, i izloženi smo realnoj opasnosti da izgubimo slobodu, imovinu, pa čak i sam život. U takvoj situaciji, mudrost ovoga sveta uporno preporučuje da se radi mira i opstanka prividno potčinimo zakonima zemlje u kojoj živimo. Ima i takvih koji ovakav stav potkrepljuju rečima iz Svetog pisma: „Svaka duša da se pokorava vlastima koje vladaju; jer nema vlasti da nije od Boga, a što su vlasti, od Boga su postavljene.“

Ali kakav je u tom pogledu bio stav slugu Božjih u vekovima prošlosti? Kada su učenici propovedali Hrista raspetog, posle Njegovog vaskrsenja, vlastodršci su im naredili da o tome više ne govore niti da uče u ime Isusovo. Ali „Petar i Jovan odgovarajući rekoše im: Sudite je li pravo pred Bogom, da vas većma slušamo negoli Boga? Jer mi ne možemo ne govoriti ono što vidjesmo i čusmo.“ Oni su i dalje nastavili da propovedaju radosnu novost o spasenju omoguće-

* Pisano 1889.

** Misli se na Ustav Sjedinjenih Američkih Država.

nom Hristovim posredovanjem, i sila Božja potvrđivala je datu poruku. Bolesnici su isceljivani i hiljade novoobraćenih pristupali su Crkvi. Tada „ustade poglavar sveštenečki i svi oni koji bijahu s njim, od jeresi sadukejske, i napuniše se zavisti; i digoše ruke svoje na apostole, i metnuše ih u opšti zatvor.“

Ali Bog nebeski, moćni Vladar Svemira, preuzeo je razvoj događaja u svoje ruke; jer su ovi ljudi ratovali protiv Njegovog dela. On im je jasno pokazao da postoji Vladar koji je iznad svake ljudske vlasti i sile, i čiji autoritet se mora poštovati. Sledeće noći Gospod je poslao svog anđela da otvori vrata tamnice i iz nje izvede ljude koji su po Hristovom nalogu nastavljali Njegovo delo. Vlastodršci su im naredili „da ništa ne spominju niti da uče u ime Isusovo,“ ali nebeski glasnik koga je sam Bog poslao, rekao je: „Idite i stanite u crkvi te govorite narodu sve riječi ovoga života.“

Ovi koji teže da silom zakona primoraju ljude na poštovanje jedne papske institucije i gaženje Božjeg autoriteta, postupaju slično kao i Jevrejski poglavari u danima apostola. Kada zakoni zemaljskih vlasti dođu u sukob sa zakonima Vrhovnog vladara Vasione, pravi Božji podanici odlučice da ostanu verni i poslušni samo Njemu.

Mi kao narod nismo izvršili zadatak koji nam je Bog poverio. Nismo spremni za sve ono što nas čeka kad zakon o prinudnom svetkovanju nedelje stupi na snagu. Kad primetimo znake o približavanju ove opasnosti, naša je dužnost da ustanemo na rad. Neka u očekivanju ovog zla niko ne sedi mirno, tešeći se verovanjem da ovo delo mora napredovati zato što je tako prorečeno u proročanstvu, i da će Gospod biti sigurna zaštita svom narodu. Mi ne izvršavamo Božju volju ako sedimo skrštenih ruku, ne preduzimajući ništa da sačuvamo slobodu savesti. Žarke i snažne molitve treba najusrdnije upućivati nebu da se ta nevolja odloži dok ne izvršimo zadatak koji je tako dugo bio zanemaren. Treba da se najusrdnije molimo, a zatim i da radimo u skladu sa svojim molitvama. Može nam izgledati da sotona već trijumfuje i da je istina nadvladana i potpuno potisnuta lažnim tvrđenjima i zabludama; narod koji je bio pod Božjom zaštitom i zemlja koja je predstavljala pravo utočište za sluge Božje progonjene zato što su ustajali u odbranu Njegove istine i slobode savesti, mogu na ovaj način da se izlože ozbiljnoj opasnosti. Ali podsetimo se Božjeg postupanja sa pripadnicima Njegovog naroda u prošlosti, kako ih je izbavljao od njihovih neprijatelja. Svoju moć u nastojanju da ih oslobodi, On je uvek ispoljavao u krajnjoj nevolji, kad je izgledalo da nema nikakve mogućnosti za spas od sotoninih napada. Kad se ljudi nadu u nekoj nevolji to je za Boga prava prilika da im pritekne u pomoć. Možda će ovo ipak biti odloženo za izvesno vreme da bi se Božji narod probudio i ustao da svetli. Ako bi prisustvo deset pravednika moglo da spase stanovnike bezbožnih gradova u dolini Sidimskoj, zar nije moguće da Bog, odgovarajući na molitve svoga naroda, spreči namere onih koji nastoje da Njegov zakon proglašava nevažećim? Ne treba li stoga da se u najdubljoj poniznosti srca obraćamo prestolu milosti vapijući Bogu da ispolji svoju silnu moć?

Ako pripadnici našeg naroda i dalje ostanu ovako mlaki i bezbrižni kao što su sada, Bog neće i ne može da izlije na njih svoj Duh. Oni su potpuno nespremni da saraduju s Njim, niti su svesni situacije u kojoj se nalaze i opasnosti koja im pretila. Trebalo bi da, više nego ikada ranije, osećaju potrebu budnosti i potpunije posvećenosti delu.

Osobito delo trećeg anđela nije shvaćeno u svom njegovom značaju i važnosti. Bog je želeo da pripadnici Njegovog naroda napreduju znatno brže. Međutim, sada, kad je došlo vreme da složno krenu na rad oni moraju tek da se pripremaju za to. Čim su pripadnici Pokreta za nacionalni preporod počeli da predlažu mere za ograničavanje verske slobode, naši vodeći ljudi morali su biti svesni nastale situacije i odlučno se suprotstaviti takvim pokušajima. Bogu nije po

volji da se našim vernicima uskraćuje svetlost o sadašnjoj istini, koja im je toliko potrebna upravo u ovim danima. Ni svi naši propovednici koji šire poruku trećeg anđela ne razumeju u potpunosti šta ta poruka znači. Neki su Pokret za nacionalni preporod smatrali tako beznačajnim da tome nisu poklanjali gotovo nikakvu pažnju, i čak su mislili da bi to značilo baviti se nepotrebnim pitanjima koja sa porukom trećeg anđela nemaju ništa zajedničkog. Neka Gospod oprostí našoj braći što tako tumače poruku koja se odnosi upravo na ovo vreme.

Narod treba probuditi najozbiljnijim ukazivanjem na opasnosti današnjeg vremena. Ali stražari spavaju. Godinama smo zaostajali.

Neka starešine kao stražari shvate koliko je neophodno da upravo oni budu budni i oprezni, kako ne bi propustili priliku koja im je data da na vreme zapaze dolazeće opasnosti.

Ako vodeći ljudi na istaknutim položajima sada ne prime poruku koju im Bog šalje, i ne svrstaju se za akciju, to će biti veliki gubitak za Crkvu uopšte. Ako stražar, videći opasnost kako se približuje, svojoj trubi da sasvim određeni zvuk, ostali svrstani u redove, prepoznavši znak upozorenja, prenosiće to dalje i tako će svi imati mogućnost da se pripreme za predstojeći sukob. Međutim, vodeći ljudi svojim prečestim oklevanjem kao da govore: „Čuvajmo se da ne pre-naglamo. Možda je to samo neki nesporazum. Moramo se čuvati da ne podižemo lažnu uzbunu.“ Samim svojim ustezanjem i nesigurnošću sa svoje strane oni viču: ‘Mir je i nema se čega bojati.’ Ne uzbuđujte se. Ne stvarajte paniku. Predloženom ustavnim amandmanu koji se odnosi na verska pitanja pridaje se prevelika važnost. Sva ta uznemirenost i raspravljanje oko toga stišće se se.“ Na taj način oni praktično poriču Bogom poslanu poruku i opomene koje imaju za cilj da vernike probude i podstaknu na njihov zanemareni zadatak. Pošto trube stražara ne daju određeni zvuk, narod se ne priprema za borbu. Čuvajte se, stražari, da zbog vašeg oklevanja, kašnjenja i odlaganja, ne budu prepuštene propasti duše koje su poverene vašoj brizi, jer će se njihova krv tražiti iz vaših ruku.

Mi već godinama očekujemo da se svetkovanje nedelje zakonom nametne u našoj zemlji; i sada, kad je ovaj pokret upravo pred nama, pitamo se: Hoće li naš narod učiniti ono što mu je dužnost u tom pogledu? Zar da ne damo svoj doprinos u podizanju zastave i u pozivu na svrstavanje svih onih koji uvažavaju svoja verska prava i slobode? Naglo se približuje vreme kad će oni koji odluče da se radije pokore Bogu nego ljudima osetiti ruku progonitelja. Zar da stoga obeščaćujemo Gospoda ćuteći dok se sveti propisi Njegovog zakona bacaju pod noge?

Dok protestantski svet svojim ovakvim stavom čini ustupak Rimu, mi treba da se probudimo, da shvatimo situaciju u kojoj se nalazimo, i svu težinu borbe koja nas očekuje. Neka stražari sada podignu svoj glas objavljujući poruku koja predstavlja sadašnju istinu upravo za ovo vreme. Pokažimo zainteresovanima gde se nalazimo u prorečenoj istoriji, i nastojmo da pokrenemo duh pravog protestantizma i probudimo svest o vrednosti i preimućtvima verske slobode koju smo tako dugo uživali.

Bog nas poziva da se probudimo, jer je kraj zaista blizu. U nebeskim dvorovima nijednog trenutka ne prestaju aktivnosti posvećene pripremi Božjeg naroda na ovoj Zemlji da odigra aktivnu ulogu u velikim događajima koji nam uskoro predstoje. Ti prolazni trenuci, koji nam se često čine tako beznačajni, imaju veliku važnost i značaj za večne interese; jer se u njima odlučuje sudbina duša za večni život ili za večnu smrt. Reči koje danas upućujemo drugima, dela koja činimo, duh u kojem iznosimo poruku, biće miris životni za život, ili miris smrti za smrt.

Braćo moja, shvatate li da vaše lično spasenje, kao i sudbina drugih duša, zavise od toga kako se sada pripremate za iskušenja koja su pred nama? Imate li onu vatrenu revnost, onu pobožnost i posvećenost, koja će vas osposobiti da opstanete kad se protiv vas podigne veliko

protivljenje? Ako je Bog ikada govorio preko mene, svedočim vam da brzo dolazi vreme kad će vas izvoditi pred sabore i kad će svaka stavka istine u koju verujete biti žestoko napadana i osuđena. Vreme koje mnogi danas propuštaju uzalud treba posvetiti zadatku koji nam je Bog poverio i pripremi za krizu koja nam se približuje.

Oni koji predstavljaju pravi Božji narod treba da Njegov zakon danas vole i poštuju više nego ikada ranije. Srcu i umu svih vernika, ljudi i žena, mladih i dece - više od svega drugog - treba najupečatljivije predočiti neophodnost Hristovog naloga: „Pregledajte pisma.“ Proučavajte svoju Bibliju temeljnije i studioznije nego ikada dosad. Ako se ne uzdignete na viši stupanj posvećenosti u svom verskom životu nećete biti spremni za dolazak vašeg Gospoda. Pošto nam je kao svom narodu dao veliku svetlost, Bog od nas s pravom očekuje odgovarajuću revnost, vernost i potpunu posvećenost. Više duhovnosti, dublja posvećenost Bogu i usrdno revnovanje u

Njegovom delu morali bi se ispoljiti više nego ikada. Mnogo više vremena treba da posvetimo molitvi da bi se haljine našeg karaktera mogle oprati i ubeliti krvlju Jagnjetovom.

Naročito treba da u nepokolebljivoj veri tražimo od Gospoda milost i silu, koje su nam kao Njegovom narodu sada neophodne. Mi ne verujemo da je već došlo vreme da se u potpunosti ograniče naše slobode. Prorok je video „četiri anđela gdje stoje na četiri ugla zemlje, i drže četiri vjetra zemaljska, da ne duva vjetar na Zemlju, ni na more, niti na ikakvo drvo.“ Ali je video i drugog anđela koji je dolazio s istoka i povikao silnim glasom: „Ne kvarite ni zemlje ni mora, ni drveta dok ne zapečatim sluge Boga našega na čelima njihovim.“ Ovo ukazuje na delo koje mi sada treba da završimo. Ogromnu odgovornost imaju ljudi i žene širom sveta da u svojim molitvama najusrdnije traže od Gospoda da odvрати oblak zla i produži još nekoliko godina milosti u kojima ćemo moći da radimo za našeg Učitelja. Ne prestajmo da vapimo Bogu da Njegovi anđeli zadrže četiri vetra sve dok misionari ne budu upućeni u sve krajeve sveta da opomenu sve one koji se ne pokoravaju zakonu Jehove.

Američki stražar* i njegova misija

U pripremi svog naroda da opstane u velikoj krizi koja je pred nama, Gospod se služi raznim sredstvima. On govori posredstvom Svetih spisa i preko svojih propovednika. On podiže ljude u svojstvu duhovnih stražara i šalje ih s vestima opomene, ukora i pouke, da bi preneli svetlost i uputstva Njegovom narodu. Naš časopis pod naslovom „Stražar“ predstavlja određeni glas trube koji po Božjem nalogu upozorava narod na dolazeću opasnost i ukazuje mu na dužnost koju neodložno treba da izvrši. Gospod želi da pripadnici Njegovog naroda obrate pažnju na sve što im On u svojoj milosti šalje. Njihova je dužnost da svetlost koja dopire do njih ne samo prime, nego i da je prenose dalje, zalažući se za njenu primenu svojim uticajem, kako bi se njena sila u svojoj punini osetila i u Crkvi i u svetu. U časopisu „Stražar“ poruka istine slično trubi dobija sasvim jasan i određen zvuk; i svaki pripadnik našeg naroda treba pažljivo da ga pročita a zatim da ga pošalje nekom svom srodniku ili prijatelju, kako bi se svetlost koju nam je Bog dao stavila u opticaj na najedelotvorniji način.

Opomene sa stranica ovog časopisa tri godine poput trubnog glasa jasno odzvanjaju javnošću; ali na one koji tvrde da veruju u istinu sva ta upozorenja na opasnost nisu uticala onako kao što bi trebalo. Da su naši vodeći ljudi iskoristili ovaj časopis kao preimućstvo koje im je bilo

* Naziv časopisa koji je u to vreme objavljivan.

dato, da su ga jednostavno preporučivali na konferenciji svake oblasti i u svakoj skupštini, što Bog s pravom traži od njih; da su pažnju našeg naroda usmeravali na to delo, toliko bitno za ovo vreme; da je prihvaćena i cenjena svetlost koju je Bog na taj način slao u opomenama, savetima i opisivanju događaja budućnosti, mi kao narod ne bi danas bili toliko nespreni za delo koje je pred nama. Postoji iznenađujuća ravnodušnost i neaktivnost u ovo vreme tolike opasnosti. Istina, sadašnja istina, to je ono što nedostaje našem narodu; i kad bi svi naši vernici realno sagledali zaprepašćujući značaj sadašnjeg zalaganja za ustavne amandmane u pogledu vere; i kada bi jasno uvideli da taj pokret predstavlja direktno ispunjenje proročanstva, pozivajući ih da se probude u ovoj krizi, oni danas ne bi bili u takvom stanju duhovne neosetljivosti, spavajući kao mrtvi.

Reč Božja nas nije ostavila u neznanju u pogledu ovog tako značajnog vremena, i svi oni koji se - namernim odbijanjem, nepririhvatanjem i neposlušnošću ne opiru Njegovom Duhu, razumeće ovo. Svetlost u svojim porukama Gospod nam je upućivao godinama; ali uvek ima takvih koji svojim uticajem indirektno nastoje da opomene sadržane u časopisu „*Stražar*“, u „*Svedočanstvima*“ i drugim spisima koje Gospod šalje svom narodu, učine nedelotvornim. Posredstvom časopisa „*Stražar*“ postiglo bi se znatno više da nije bilo tih kontraproduktivnih uticaja. Čak i da rečima ne kažu ništa protiv, svojim postupcima ljudi pokazuju ravnodušnost koja im je u srcu. I tako dokle god oni koji treba da budu duhovni stražari ne daju trubi određeni zvuk, narod ostaje neupozoren i nespreman za opasnost.

Zanemarivanjem svojih tako ozbiljnih odgovornosti, mi zaista zaslužujemo Božji prekor i osudu. Svoje blagoslove On uskraćuje zato što svoj život sa *Svedočanstvima* ne usklađuju ni oni koji tvrde da veruju u njih. O, kada bi došlo do istinskog buđenja u veri! Anđeli idu od skupštine do skupštine, obavljajući svoj zadatak; i Hristos kuca na vrata vašeg srca u želji da Mu omogućite ulazak. Ali se ne poštuju oni koje Bog upotrebljava kao svoja oruđa da bude pripadnike Crkve i da im ukazuju na njihovo duhovno siromaštvo. Glas Svedoka Vernog i Istinitog čuje se u ukorima i opomenama, ali se to ne uvažava i ne sluša. Ljudi radije nastavljaju svojim putevima, nego putem Gospodnjim, zato što sopstveno „ja“ nije raspeto u njihovom srcu. To je razlog što Bogom dana svetlost ima tako malo uticaja na um i srce.

Hoće li pripadnici naroda Božjeg sada da se probude iz svoje čulne otupelosti? Hoće li čvrsto odlučiti da najveću važnost i značaj pridaju sadašnjem upozorenju i preimućstvima, ne dozvoljavajući da se bilo šta ispreči između njihovih duša i svetlosti koju im Bog šalje? Ovaj naš časopis, koji ima tako pogodan naslov: „*Stražar*“, treba da preporučuju svi koji rade za Boga i koji su svesni nastale situacije, objašnjavajući njegovu sadržinu i naglašavajući činjenice i upozorenja koja se u njemu nalaze. Neka Gospod pomogne svima da iskupe propušteno vreme! Neka nesveta osećanja nikoga ne navode da se opire pozivima Duha Božjeg. Ne suprotstavljajte se ovoj svetlosti; ne dozvolite da ostane zanemarena ili odbačena kao nešto što ne zaslužuje pažnju i uvažavanje.

Ako očekujete da svetlost dođe na način koji će svima biti po volji, onda ćete uzalud čekati. Ako očekujete glasnije i prodornije pozive ili povoljnije prilike, svetlost će se povući i vi ćete biti ostavljeni u mraku. Ne propustite nijedan zrak Bogom dane svetlosti. Oni koji zanemare da se odazovu pozivima Božjeg Duha i Njegove Reči, zato što poslušati znači uzeti i krst, izgubiće spasenje i večni život. Kada se na Božjem sudu otvore knjige i kada On kao Sudija cele zemlje bude ispitivao dela i pobude svakog pojedinca, tek tada će oni shvatiti šta su sve izgubili. Imajmo uvek u srcu strah Gospodnji i svest da kao pojedinci stojimo pred Gospodom nad vojskama, i tada nijedna naša misao, nijedna reč ili postupak u vezi sa Njegovim delom neće ostavljati utisak sebičnosti ili ravnodušnosti.

Radnici u delu Božjem

Činjenica da je u Batl Kriku okupljen tako veliki broj naših članova i da su tu skoncentrisani mnogi značajni interesi, čini ovo mesto misioniskim poljem važnijim od ostalih. Brojni pacijenti sa svih strana dolaze u naš sanatorijum radi lečenja, a mnogi mladi iz raznih država školuju se u ovdašnjem koledžu. Takvo polje zahteva najodanije verne radnike i najbolje metode rada da bi se snažan uticaj za Hrista i istinu mogao neprekidno održavati. Ako se delom rukovodi u skladu sa božanskom namerom, spasonosna sila Hristove milosti ispoljiće se među onima koji veruju u istinu, a oni će primljenu svetlost prenositi i na druge.

Međutim, u Batl Kriku su žalosno zanemarena mnoga preimućstva i mogućnosti da se ovo srce dela održi u zdravom stanju. Snažni i zdravi otkucaji srca iz ovog centra treba da se osele u celokupnom telu Crkve. Ali ako je srce bolesno i slabo u svom funkcionisanju, sve grane dela biće oslabljene. Zato je veoma bitno da u tom središtu postoji zdrava i delotvorna sila, kako bi istina mogla da se odnese u sve krajeve sveta. Ovu poslednju opomenu treba odneti svakom narodu i svakoj porodici, i to zahteva mudro stvaranje planova i osposobljavanje ljudi koji će nastaviti da potpomažu delo.

Pošto se delo iz godine u godinu sve više širi, potreba za iskusnim i vernim radnicima sve je veća; i ako se kao Božji narod držimo Njegovih saveta, podizaćemo i osposobljavati takve radnike. Iako za mudrost i snagu treba čvrsto da se oslanjamo na Boga, On želi da mi svoje sposobnosti usavršavanjem razvijamo do najvišeg stepena. Sticanjem umne i duhovne snage i upoznavanjem sa namerama i delima Božjim, radnici proširuju svoje poglede i predstavu o delu za ovo vreme i brže se osposobljavaju da stvaraju i izvršuju planove za unapređenje istog. Tako će moći sa sigurnošću da nastave put koji Božje providenje otvori pred njima.

Neprekidne napore treba ulagati u pridobijanju novih radnika. Talente treba prepoznati i ceniti, pobožne i obdarene pojedince treba ohrabrivati i podsticati da steknu neophodno obrazovanje kako bi se osposobili za širenje svetlosti o sadašnjoj istini. Sve koji bi mogli da posluže u delu treba podsticati da se posvete nekoj grani delatnosti, prema svojim sposobnostima.

Ozbiljno i značajno delo za ovo vreme ne može se završiti naporima samo nekoliko izabраниh ljudi koji su do sada snosili sve odgovornosti. Kada oni koji su Bogom pozvani da u skladu sa svojim sposobnostima izvrše određeni zadatak u Crkvi učine sve što je u njihovoj moći, On neće dozvoliti da se delo na tome zaustavi. U svome providenju On će pozvati i okvalifikovati druge da se pridruže prvima, kako bi zajedničkim naporima ostvarili još bolje rezultate i još više uzdigli zastavu.

Međutim, ima i takvih koji svoje umne sposobnosti ne razvijaju uporedo sa razvojem dela; umesto da se prilagode sve zahtevnijem potraživanju, oni zaostaju do te mere da se i sami osećaju nesposobnima da shvate i zadovolje neodložne potrebe vremena. Kada oni koje Bog osposobljava da preuzmu na sebe odgovornosti u Njegovom delu čine to u nekim neznatnim pojedinostima drugačije nego što se do tada radilo, stariji radnici treba da budu pažljivi da svojim postupcima ne ometaju ove mlađe saradnike i ne ograničavaju delo. Neki možda ne shvataju značaj izvesnih mera, jednostavno zato što ne uviđaju potrebe dela u svim oblastima i sami ne osećaju naročiti teret odgovornosti koji je Bog položio na druge. Oni koji nisu posebno okvalifikovani za određeni zadatak ne treba da staju na put drugima i da ih sprečavaju u izvršavanju namera Božjih.

Slučaj Davidov je prikladna pouka. U želji da podigne hram Gospodu, on je sakupio bogate

zalihe materijala neophodnih da bi tu svoju namisao i ostvario. Ali Gospod mu je rekao da to što je naumio ne može da učini on (zato što je bio ratnik i krv prolivao), nego da to mora da prepusti svome sinu Solomunu. Davidovo veliko životno iskustvo osposobilo ga je da Solomuna savetuje i da ga ohrabri za taj poduhvat, ali je sama izgradnja hrama ipak morala biti prepuštena mladem čoveku. Iznuren i malaksao um starih radnika možda neće uvek biti u stanju da shvati veličinu dela, i zbog toga oni možda ne bi bili spremni da iskoriste mogućnosti i poduhvate za koje Bog otvara put u svom providenju; zato im teške i velike odgovornosti ne treba prepuštati u potpunosti. Oni više nisu u stanju da u rad unesu sve elemente neophodne za njegov napredak, čime bi delo bilo samo usporavano.

Zbog nedostatka razboritog upravljanja u Batl Kriku i u celoj državi Mičigen delo je daleko zaostalo iza onoga kakvo bi trebalo da bude. Iako je neophodno da shvatimo situaciju i potrebe stranih misija, moramo isto tako imati na umu i potrebe dela u našem neposrednom okruženju. Ako pravilno iskoristimo preimućstva koja nam je Bog stavio na raspolaganje bićemo u mogućnosti da osposobimo znatno veći broj radnika. Želju i spremnost za rad trebalo bi probuditi među našim članovima. Treba im iznositi naročitu poruku koja živo ukazuje na značaj onoga što nam predstoji, na dužnosti i opasnosti našeg vremena, i to ne na beživotan i neupečatljiv način, nego „u ispoljavanju Duha i sile.“ Članovi Crkve moraju da se prihvate odgovornosti. Duh misionstva treba da se probudi kao nikad do sada, i bez ikakvog odlaganja treba postavljati radnike koji će ulaganjem ličnih napora delovati kao pravi pastiri stada, podižući duhovni život i aktivnost Crkve u svim njenim granicama.

Delo Božje ostaje bez mnogih talentovanih pojedinaca zato što odgovorni u delu ne prepoznaju takve. U svojim planovima oni nemaju dovoljno dalekosežan pogled i ne uočavaju da u razvoju dela koji se sve više širi nisu dovoljni samo radnici koji su već angažovani. Mnogo, veoma mnogo, toga što je trebalo učiniti još uvek nije učinjeno samo zato što pojedini ljudi drže sve u svojim rukama, umesto da razdele odgovornosti većem broju radnika, oslanjajući se na Boga da će im pomoći u njihovim naporima. Oni pokušavaju da sami vode delo u svim njegovim granama, strahujući da se drugi neće pokazati tako uspešnima. Njihova volja i njihovo rasuđivanje imaju odlučujuću ulogu u svemu, i upravo zato što oni nisu u stanju da uoče sve potrebe dela u njegovim različitim granama, imamo tako velike gubitke.

Moramo izvući pouku da: kada Gospod odredi sredstva za ostvarenje određenog zadatka ne možemo ta sredstva upotrebiti za nešta drugo, a onda se moliti i očekivati da On nekim čudom nadoknadi taj gubitak. Ako zemljoradnik ne uzore i ne zaseje svoje njive, Bog neće nekim čudom sprečiti posledice njegove nemarnosti. U vreme žetve njegove njive ležaće puste - na njima neće biti ni šta da se žanje, ni šta da se sakuplja za žitnicu. Bog je obezbedio seme i zemljište, sunce i kišu; i da je domaćin marljivo iskoristio sredstva koja su mu bila na dohvat ruke, njegova žetva bila bi u skladu sa trudom uložnim prilikom setve.

Kao što postoje velike zakonitosti koje vladaju svetom prirode, isto tako postoje vladajuća načela i u duhovnom pogledu. Da bi se postigli željeni rezultati, moraju se koristiti sredstva predviđena za ostvarenje takvog cilja. Svakom pojedincu Bog je odredio zadatak u skladu sa njegovim sposobnostima. Vaspitanjem i primenom stečenog znanja u praksi svako treba da se osposobi za susret sa iznenađenjima kojih je toliko u životu; i svakome je potrebno mudro planiranje da nađe svoje pravo mesto i da se iskustvenom spoznajom osposobi za svoje životne odgovornosti.

Ali iako su vaspitanje, obuka i saveti iskusnijih veoma bitni u svakom pogledu, radnike ne treba učiti da se u potpunosti oslanjaju na rasuđivanje bilo kog čoveka. Kao slobodni Božji

predstavnicima, mi od Njega treba da tražimo mudrost. Ukoliko se učenik potpuno oslanja na tuđe mišljenje i bez razmišljanja usvaja planove drugih, onda gleda samo tuđim očima i predstavlja samo odjek tuđih misli. Bog sa ljudima postupa kao sa odgovornim bićima. On svojim Duhom deluje na um koji je dao čoveku, samo ako Mu čovek pruža šansu za to i ako prihvata Njegovo delovanje. Njegova je namera da se svaki pojedinac slobodno rukovodi svojim umom i svojom savešću. On ne želi da bilo ko postane samo senka druge ličnosti, odražavajući jednostavno osećanja i sklonosti drugih.

Svako treba da voli svoju braću i da ceni i uvažava svoje pretpostavljene, ali ne i da prebacuje na njih sve svoje brige i terete. Mi ne treba da iznuravamo druge, izlivajući pred njih sve svoje probleme i sve što nas muči i zbunjuje u životu. „Ako li kome od vas nedostaje premudrosti,“ kaže apostol, „neka ište u Boga koji daje svakome bez razloga i ne kori nikoga, i daće mu se.“ Hristos nam svima upućuje poziv: „Hodite k meni, svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene; jer sam ja krotak i smjieran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim. Jer je jaram moj blag i breme je moje lako.“

Temelj hrišćanstva je Hristos pravda naša. Ljudi su lično - kao pojedinci - odgovorni Bogu, i svaki radnik treba da postupa onako kako ga Bog pokreće, ne povodeći se za mišljenjima drugih; jer inače duše onih za koje se zalaže neće biti pokrenute niti usmeravane Duhom velikog JA SAM. Tako radnik ostaje pod ograničenjem koje mu ne dopušta slobodu delovanja ni slobodu izbora.

Bogu nije po volji da Njegov narod u Batl Kriku ostane u svom sadašnjem stanju duhovne hladnoće i neaktivnosti, očekujući da neka moćna čudotvorna sila probudi život i aktivnost u Crkvi. Ako sredstva preko kojih nam Gospod upućuje svetlost i svoje blagoslove upotrebimo mudro, savesno, uz molitvu i zahvalnost, onda nikakva sila na svetu neće moći da nam uskrati te darove. Ali ako odbijemo Bogom određena sredstva, nemojmo očekivati da nam On nekim čudom daje svetlost, duhovnu energiju i moć, jer to nikada neće učiniti.

Gospod mi je pokazao da ljudi na odgovornim položajima, smatrajući da napredak dela i Božji blagoslov moraju doći samo na jedan određeni način, a sve što dolazi na drugačiji način ne priznaju, direktno sprečavaju napredak dela. Neka vam Gospod pomogne, braćo moja, da ovo pitanje shvatite u pravoj svetlosti. Bog ne radi onako kako to ljudi zamišljaju ili žele; čuda dobrote On čini na tajanstven način. Zar da odbacujemo Njegove metode delovanja samo zato što nisu u skladu sa našim idejama? Bog ima određene kanale posredstvom kojih šalje svetlost, ali to ne moraju da budu neki posebno samo za to postavljeni ljudi. Kada svako zauzme svoje Bogom određeno mesto u Njegovom delu, tražeći najusrdnije mudrost i vođstvo samo od Njega, tada će se u prenošenju Njegove svetlosti ovom svetu ostvariti veliki napredak. Kad ljudi prestanu da svojim upornim suprotstavljenjem ometaju napredak dela, Bog će raditi među nama kao nikad do tada.

U stvaranju planova za širenje dela, pored opsežnosti, posebnu pažnju treba pokloniti i nastojanju da rad u svakoj grani istoga bude skladno ujedinjen sa ostalim delatnostima, tako da sve zajedno sačinjava savršenu celinu. Ali suviše često se postupa suprotno ovom načelu, i kao rezultat toga u delu se javljaju nedostaci. Dešava se da pojedinac koji rukovodi izvesnom granom dela previše ističe svoju delatnost, tako da ta grana u njegovim očima postaje važnija od svih ostalih. Oni koji prihvate tako jednostrano gledište, svojim snažnim uticajem najčešće navode i druge da na to gledaju u istoj svetlosti. To je u skladu sa ljudskom prirodom, ali ne i sa Duhom Hristovim. Ukoliko se takav stav prihvati utoliko se Hristos potiskuje iz dela, a sopstveno „ja“ pojavljuje se na prvom mestu.

Načela kojima kao radnici treba da se rukovodimo u delu Božjem prihvaćena su još u danima apostola. Pavle kaže: „Jer smo mi Bogu pomagači (saradnici).“ „I sve što god činite, od srca činite *kao Gospodu* a ne kao ljudima.“ A Petar ohrabruje vernike: „I služite se među sobom, svako darom koji je primio, kao dobri pristavi različite blagodati Božije. Ako ko govori, neka govori kao Riječ Božje; ako ko služi, neka služi kao po moći koju Bog daje; da se u svemu slavi Bog kroz Isusa Hrista.“

Kada ova načela kontrolišu naša srca, mi ćemo shvatiti da je ovo delo Božje, a ne naše, da On istu pažnju poklanja svakom ogranku velike celine. Kada na prvom mestu bude Hristos i Njegova slava, kada sopstvenog „ja“ potpuno nestane u ljubavi za duše za koje je Hristos umro, tada nijedan radnik neće biti toliko obuzet samo jednom granom dela da izgubi iz vida značaj svega ostalog. Sebičnost i želja za isticanjem sopstvenog „ja“ navodi ljude na pomisao da je najvažnija upravo ona grana dela u kojoj su oni angažovani.

Sebičnost isto tako navodi pojedine radnike na zaključak da je njihovo rasuđivanje najpouzdanije, njihov metod rada najbolji i da stoga imaju pravo da utiču na savest drugih. Takav je bio duh jevrejskih veroučitelja u Hristovim danima. U svom samopouzdanju, sveštenici i rabini su uveli tako stroga pravila i toliko formalnosti i ceremonija da su misli svojih sunarodnika potpuno odvratili od Boga, ne ostavljajući Mu nikakve šanse da radi za njih. Tako su Njegova milost i ljubav potpuno izgubljeni iz vida. Braćo moja, ne nastavljajte takvim putem. Misli naroda treba usmeravati na Boga. Ostavite Mu mogućnosti da radi za one koji Ga ljube. Ne namećite vernicima takva pravila i propise koji će ih, ukoliko nastoje da sve to izvrše, ostaviti tako lišenim Duha Božjeg kao što su bregovi Gelvuje bili lišeni rose i dažda.

Nedostatak duhovnosti, koji se toliko oseća među pripadnicima našeg naroda, zaista je za žaljenje. Veliko se delo mora učiniti za njih da bi mogli postati svetlost svetu - što Hristos toliko želi da oni budu. Godinama osećam duboki bol za duše, pošto mi je Gospod pokazao koliko u našim skupštinama nedostaju Hristos i Njegova ljubav. Duhovna uobraženost i borba za vlast i prvenstvo sve su prisutniji. Pokazano mi je da među adventistima sedmog dana sve više preovladuje oholost i samohvalisanje; i ako ljudsku oholost ne bacimo u prah - uzdižući samo Hrista - mi kao narod prilikom Njegovog drugog dolaska nećemo biti spremniji da Ga dočekamo nego što su bili Jevreji prilikom Njegovog prvog dolaska.

Jevreji su očekivali Mesiju, ali On nije došao onako kako su Ga oni najavljivali; i da su Ga prihvatili kao Obećanoga veroučitelji bi morali priznati da su bili u zabludi. Ali odvojivši se od Boga, ti jevrejski poglavari su pod uticajem sotoninim naveli i narod da odbaci Spasitelja. Oni su radije zatvarali svoje oči pred svim dokazima o Njegovom mesijanstvu negoli da poreknu svoje tako gordo isticano mišljenje; i ne samo da su sami odbacili poruku spasenja, nego su i srca naroda učinili potpuno bezosećajnim prema Hristu. Njihova istorija treba da nam služi kao ozbiljna opomena. Kada Gospod ima određenu svetlost za svoj narod, nikad ne smemo očekivati da će sotona to mirno gledati ne preduzimajući najodlučnije napore da spreči primanje te svetlosti. On će nastojati da utiče na um vernika podstičući nepoverenje, zavist i neverovanje. Čuvajmo se da ne odbacujemo Bogom poslanu svetlost samo zato što ne dolazi na način koji je nama po volji; da Bog ne povuče svoj blagoslov od nas zato što ne poznajemo vreme svoga pohoda. Neka oni koji ne vide svetlost i neće da je prime, ne preprečuju put drugima. Neka Bog za ovaj narod koji Mu je toliko omilio ne bi morao da kaže kao za Jevreje kad su odbacili radosnu vest Jevanđelja: „Sami ne uđoste, a onima koji htjedoše da uđu, zabranjujete.“

Rečju Božjom poučeni smo da u ovo vreme više nego ikad treba da tražimo i očekujemo svetlost poslatu s neba. Sada treba da očekujemo osveženje od prisustva Gospodnjega. Budno

treba da pratimo kretanje Božjeg providjenja kao što je izrailjska vojska u vreme Davidovo pazila „kad zašušti po vrhovima dudova“ - što je bio određeni znak da nebo radi za njih.

Božje ime ne može se proslaviti preko pripadnika Njegovog naroda dokle god se oni oslanjaju na čoveka i „uzimaju tijelo sebi za mišicu.“ Njihovo sadašnje stanje duhovne slabosti i nemoći nastaviće se sve dok ne budu uzdizali samo Hrista, i dok u poniznosti srca i sa punim poštovanjem ne budu rekli, kao Jovan Krstitelj u svoje vreme, „On treba da raste, a ja da se umanjujem.“ Naloženo mi je da narodu Božjem prenesem ove reči: „Uzdižite Njega, Mučenika sa Golgote. Sve ljudsko neka se povuče iza Njega, kako bi svi mogli da gledaju samo u Onoga u kom su usredsređene sve njihove nade na večni život. Prorok Isaija kaže: „Jer nam se rodi dijete, Sin nam se daje kojemu je vlast na ramenu, i ime će Mu biti: Divni Savjetnik, Bog silni, Otac vječni, Knez mira.“ Neka i Crkva i svet uprave svoj pogled na svoga Iskupitelja. Uskliknimo svi zajedno sa Krstiteljem: „Gle, Jagnje Božje, koje uze na se grijeha svijeta!“

Izvor žive vode otvoren je za svaku žednu dušu. Bog kaže: „Ja ću izliti vodu na žednoga i potoke na sasušenu zemlju.“ Samo onim dušama koje iskreno traže svetlost i radosna srca prihvataju svaki zrak božanskog prosvetljenja iz Njegove Svete reči, samo takvima će svetlost i biti darovana. Preko takvih duša Bog će otkriti onu svetlost i silu koja će osvetliti celu zemlju Njegovom slavom.

Neprocenjivi dar

„Blagosloven Bog i Otac Gospoda našega Isusa Hrista, koji nas je blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim na nebesima kroz Hrista; kao što nas izabra kroz Njega... da budemo sveti i besprekorni pred Njim u ljubavi, predodredivši nas unaprijed kroz Isusa Hrista sebi za posinaštvo... na pohvalu slavne blagodati svoje, kojom nas oblagodati u Ljubljenome, u kome imamo izbavljenje krvlju Njegovom i oprostjenje grijeha po bogatstvu blagodati Njegove.“

„Ali Bog koji je bogat u milosti, za premnogu ljubav svoju, koju ispolji prema nama, i nas koji bijasmo mrtvi u grijehu, oživlje s Hristom... i s Njim vaskrse i posadi na nebesima u Hristu Isusu, da pokaže u vijekovima koji dolaze preveliko bogatstvo blagodati svoje dobrotom na nama u Hristu Isusu.“

To su riječi kojim „starac Pavle“ i „sužanj radi Hrista Isusa,“ pišući iz svoje tamničke ćelije u Rimu, nastoji da objasni svojoj braći ono što se ljudskim rečima ne može potpuno objasniti - „neiskazano bogatstvo Hristovo,“ riznicu blagodati koja se besplatno nudi palim sinovima ljudskim. Plan iskupljenja, kao Božji dar, zasniva se na žrtvi. Apostol kaže: „Jer znate blagodat Gospoda našega Isusa Hrista da, bogat budući, vas radi osiromaši, da se vi Njegovim siromaštvom obogatite.“ „Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao,“ a Hristos je dao sebe za nas da nas izbavi od svakog bezakonja.“ I kao krunski blagoslov iskupljenja, dar Božji je život vječni u Hristu Isusu Gospodu našem.“

„Što oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovjeku ne dođe, ono ugotovi Bog onima koji Ga ljube.“ Sigurno je da se niko, dok tako posmatra bogatstva Božje milosti i dobrote, ne bi mogao uzdržati da zajedno sa apostolom ne uzvikne: „A Bogu hvala na Njegovom neiskazanom daru!“

Pošto i počinje i završava se kao dar, plan spasenja tako mora i da se ostvaruje. Isti duh požrtvovanosti kojim je plaćena cena našeg iskupljenja treba da boravi u srcu svakog koji postaje saučesnik u tom nebeskom daru. Apostol Petar kaže: „Služite se među sobom, svako darom koji je primio, kao dobri pristavi raznovrsne blagodati Božije.“ Svojim učenicima, kada ih je poslao

da propovedaju Jevanđelje, Hristos je naglasio: „Zabadava ste dobili, zabadava i dajite.“ U srcu punom ljubavi prema Hristu, za sebičnost i isključivost nema mesta. Onaj koji se napaja vodom života osvedočiće se da ona u njemu postaje „izvor vode koja teče u život vječni.“ Hristov Duh u njemu sličan je izvoru u pustoj zemlji koji u svom toku osvežava sve oko sebe, i u onima koji su već gotovi da propadnu budi želju da se napoje vodom života. Isti onaj duh ljubavi i samopožrtvovanosti koji je boravio u Hristu, pokretao je i apostola Pavla u njegovim mnogostrukim naporima. „Dužan sam,“ kaže on, „i Grcima i divljacima, i mudrima i nerazumnima.“ „Meni najmanjemu od svih svetih dade se ova blagodanost da objavim među neznabošcima neiskazano bogatstvo Hristovo.“

Naš Gospod želi da Njegova Crkva pokaže svetu svu puninu bogatstva i izobilja koje nalazimo u Njemu. Mi neprekidno primamo darove Božje milosti i, deleći ih drugima, treba da otkrivamo ovom svetu ljubav i dobrotu Hristovu. I dok je celo nebo u pokretu, šaljući glasnike u sve krajeve sveta da nastavljaju delo iskupljenja, i mi kao članovi crkve Boga živoga takođe treba da saradujemo s Hristom. Mi smo udi Njegovog simboličnog tela. On je glava, koja kontroliše sve udove tela. I sam Hristos u svojoj beskrajnoj milosti deluje na ljudska srca, ostvarujući u njima tako čudesan duhovni preobražaj da to i anđeli gledaju s divljenjem i radošću. Ista nesebična ljubav koja je bila tako karakteristična za Učitelja vidi se i u karakteru i životu Njegovih pravih sledbenika. Hristos očekuje da ljudi postanu sudeonici u Njegovoj božanskoj prirodi još u ovom svetu, ne samo odražavajući Njegovu slavu na hvalu i čast Bogu nego i razgoneći tamu ovog sveta zračenjem nebeske svetlosti. Na taj način ostvaruju se Hristove reči: „Vi ste vidjelo svijetu.“

„Mi smo Bogu pomagači“ - Njegovi saradnici; „pristavi raznovrsne blagodati Božje.“ Poznavanje Božje milosti, istine Njegove Reči, kao i ovozemaljski darovi: vreme, novac, sposobnosti i uticaj - sve su to Bogom povereni talenti koje treba da upotrebimo na slavu Njemu i za spasavanje ljudi. Za Boga, koji ljude stalno obasipa svojim darovima, nema veće uvrede nego kad vidi kako oni to sebično grabe samo za sebe, ne dajući ništa za uzvrat Darodavcu.

Hristos sada na nebu sprema stanove za one koji Ga ljube; da, više od stanova - carstvo koje je nama namenjeno. Ali svi koji žele da naslede ova blaženstva moraju da budu saučesnici i u Hristovom samoodricanju i samopožrtvovanosti za dobro drugih.

Potreba za usrdnim i samopožrtvovanim naporima u delu Hristovom danas je veća nego ikada, jer su časovi vremena milosti i proveravanja na izmaku, i poslednju vest milosti treba objaviti svetu. Duša mi je pokrenuta Makedonskim vapajima koji dolaze sa svih strana, iz gradova i sela naše zemlje, s druge strane Atlantika i širokog Pacifika i sa raznih morskih ostrva: „Dodite i pomozite nam!“ Braćo i sestre, hoćete li da se odazovete ovom pozivu, govoreći: „Učinićemo sve što je u našoj moći, šaljući vam i misionare i novac. Odreći ćemo se ukrašavanja svojih kuća, razmetljivog kićenja svoje lične spoljašnjosti i popuštanja prohtevima apetita. Sredstva koja su nam poverena daćemo na delo Božje, i sami ćemo se bezrezervno posvetiti radu za Boga.“ Potrebe dela jasno su nam izložene; prazne riznice najdirljivije apeluju tražeći pomoć. Jedan dolar danas priložen ima za delo veću vrednost nego što će u nekom budućem periodu vredeti deset dolara.

Radite, braćo moja, radite dok vam se još pružaju mogućnosti za to, dok još traje dan; jer „dolazi noć kad niko ne može raditi.“ Kako će brzo doći ta noć, to niko ne može da vam kaže. Sada, dok vam se ukazuju mogućnosti, ne propustite ih. Oni koji ne mogu lično da se posvete radu na širenju Jevanđelja, mogu da žive štedljivo i da potpomažu delo svojom uštedevinom. Svojim priložima mogu da potpomognu slanje časopisa i knjiga onima do kojih svetlost istine još

nije doprla; mogu finansijski da pomognu školovanje studenata koji se osposobljavaju za misionarski poziv. Uložite na taj način u nebesku banku svaki dinar koji možete da uštedite.

„Ne sabirajte sebi blago na zemlji, gdje moljac i rda kvare, i gdje lupeži potkopavaju i krađu; nego sabirajte sebi blago na nebu, gdje ni moljac ni rda ne kvare, i gdje lupeži ne potkopavaju i ne krađu. Jer gdje je vaše blago, ondje će biti i srce vaše.“

To su reči Hristove, koji vas toliko ljubi da je dao i svoj život da biste na kraju mogli da budete zajedno s Njim u Njegovom carstvu.

Ne obeščaćavajte svoga Gospoda zapostavljanjem Njegove izričite zapovesti. One koji poseduju imanja i kuće Bog poziva da to prodaju i da novac dobijen za to ulože tako mudro da sa njim mogu zadovoljiti veliku potrebu na misionarskim poljima. Kad jednom iskuse stvarno zadovoljstvo koje ovakav poduhvat može da pruži, oni će taj kanal i dalje držati otvorenim i sredstva koja im je Gospod poverio neprestano će priticati u Njegovu riznicu, potpomažući obraćanje duša. Duše obraćene zahvaljujući ovakvoj predostrožnosti biće spremne na isto takvo samoodricanje, štednju i jednostavnost u životu Hrista radi, kako bi i one svojim prilozima mogle da se žrtvuju za Boga. Razumnim ulaganjem ovih darova može se i dalje nastaviti obraćanje novih duša; tako delo napreduje, a oni koji su spremni na davanje pokazuju da svoje darove primljene od Boga znaju da cene. Nebeski Darodavac tako biva priznat i proslavljen vernošću svojih pristava.

Kad god uputimo ovako usrdne pozive za delo Božje i izložimo finansijsku potrebu naših misija, savesne duše koje iskreno veruju u istinu bivaju duboko pokrenute. Slično siromašnoj udovici koju je Hristos pohvalio kad je svoje dve lepte dala u Božju riznicu, oni od svog siromaštva daju do krajnjih granica svojih mogućnosti. Takvi se često lišavaju čak i očevitih životnih potreba; dok u isto vreme ima ljudi i žena koji, iako poseduju po nekoliko kuća i imanja, sebično i nerazdvojno prijanjaju za svoje zemaljsko blago i nemaju dovoljno poverenja u ovu poruku i u Boga da svoja sredstva ulože u Njegovo delo. Ovim poslednjima Hristos naročito naglašava svoje reči: „Prodajte što imate i dajte milostinju.“

Ima siromašnih ljudi i žena koji mi pišu tražeći savet: da li treba da i oni prodaju svoje kuće i novce prilože za potrebe dela. Oni naglašavaju da su pozivima za prilaganje sredstava pokrenuti u duši da učine nešto za Učitelja jer je On za njih dao i učinio sve. Takvima odgovaram: „Možda nije vaša dužnost da već sada prodate svoj skromni krov nad glavom; ali obratite se sami Gospodu za savet; On će sigurno čuti vaše usrdne molitve za mudrost da pravilno shvatite svoju dužnost.“ Kada bi se mudrost više tražila od Boga, a manje od ljudi, bilo bi daleko više nebom poslano svetlosti, i Bog bi blagoslovio one koji takav savet ponizno i iskreno traže. Ali onima kojima je Bog poverio ovozemaljska bogatstva, koji imaju kuće i imanja, mogu da kažem: „Počnite da prodajete i dajte milostinju. Nemojte odlagati s tim. Bog od vas očekuje više nego što ste do sada biti spremni da učinite.“ Pozivam svakoga od vas koji posedujete sredstva da se u molitvi najiskrenije zapitate: Šta Bog zahteva od mene u pogledu moje imovine? Postoji zadatak koji svako od nas sada treba da izvrši da bismo kao narod opstali u dan Gospodnji. Neophodno je ulagati sredstva u delo spasavanja onih koji će, kada se obrate, raditi na spasavanju drugih. Budite spremni da bez ikakvog odlaganja vratite Bogu ono što je Njegovo. Jedan od razloga što nam u tolikoj meri nedostaje Božji Duh u tome je što mnogi zakidaju Boga.

Iskustvo makedonskih vernika u prvoj hrišćanskoj crkvi, kako to opisuje apostol Pavle, predstavlja značajnu pouku za nas. Oni, prema njegovom zapisu, „najprije sebe predaše Gospodu.“ Zatim su revnosno i rado davali i svoja sredstva za Hrista. „U mnogome kušanju kroz nevolje obilje radosti njihove, i puko siromaštvo njihovo, izobilovaše u bogatstvu prostodušnosti

njihove; jer po mogućstvu njihovu (ja sam svjedok) i preko mogućstva dobrovoljno davahu, i s velikom usrdnošću moliše nas da primimo blagodat i zajednicu u služenju svetima.“

Iznoseći pravilo kako davati priloge za delo Božje, Pavle naglašava kako Bog gleda na to i kakve rezultate nam to donosi. „Svaki kako odluči u svom srcu, ne sa žalošću ili prinudno, jer Bog ljubi onoga koji dragovoljno daje.“ Ovo vam pak napominjem: Ko škrtlo sije, škrtlo će i žnjeti, a ko s blagoslovom sije, sa blagoslovom će i žnjeti.“ „A Bog je kadar da vas obogati svakom blagodaću, da u svemu svagda imajući dovoljno svega, izobilujete u svakom dobrom djelu... A Onaj koji daje sjeme sijaču i hljeb za jelo, daće i umnožiće sjeme vaše i daće da uzrastu plodovi pravednosti vaše; bogateći se u svemu za svaku prostodušnost koja kroz vas prinosi zahvalnost Bogu.“

Ne smatrajmo da možemo učiniti ili dati išta što bi nam dalo pravo na Božju naklonost. Apostol takođe naglašava: „Što li imaš što nisi primio? A ako si primio, što se hvališ kao da nisi primio?“ Kada su David i sinovi Izrailjevi prikupili sve što je bilo potrebno za podizanje hrama, car je, predavši blago knezovima okupljenog naroda, radosna srca izrazio svoju zahvalnost Bogu rečima koje uvek treba da budu u srcu Božjeg naroda. „Potom David blagoslovi Gospoda pred svekolikim zborom, i reče David: blagosloven si, Gospode Bože Izrailja oca našega, od vijeka do vijeka. Tvoje je, Gospode, veličanstvo i sila i slava i vječnost i čast, i sve što je na nebu i na zemlji... i u Tvojjoj je ruci uzvisiti i ukrijepiti sve. Sada dakle, Bože naš, hvalimo Te i slavimo ime Tvoje slavno. Jer ko sam ja i šta je moj narod da bismo mogli ovoliko prinijeti Tebi dragovoljno? jer je od Tebe sve, i iz Tvojih ruku primivši dasmo Ti. Jer smo došljaci pred Tobom i gosti kao svi oci naši; dani su naši na zemlji kao sjen i nema ostajanja. Gospode Bože naš, sve ovo blago što Ti pripravismo za građenje doma imenu Tvojemu svetome, iz Tvoje je ruke, i sve je Tvoje. Ali znam, Bože moj, da Ti ispituješ srca i šta je pravo hoćeš; ja pravim srcem i dragovoljno prinesoh sve ovo, i s radošću vidjeh narod Tvoj koji je ovdje kako Ti dragovoljno prinosi.“

Bog je bio taj koji je Izrailjce snabdeo bogatstvima na zemlji, i Njegov Duh učinio ih je spremnim da svoje dragocenosti prilože za izgradnju hrama. Sve je to bilo Gospodnje; da Njegova božanska sila nije pokrenula srce naroda, svi carevi napori ostali bi uzaludni, i hram nikada ne bi ni bio podignut.

Sve što ljudi prime od Božjeg izobilja još uvek pripada Njemu. On nas obasipa obiljem divnih i dragocenih dobara ove zemlje, da bi nas prokušao i ispitao dubinu naše ljubavi prema Njemu i koliko cenimo Njegovu naklonost. Bilo da su dobra koja smo primili materijalne prirode, ili pak intelektualne sposobnosti, sve to treba kao svoj dragovoljni prilog da položimo kod Hristovih nogu.

Bez Božjeg blagoslova niko od nas ne može da učini nijednog dobra, ali Bog svoje delo - ukoliko tako odluči - može da završi i bez ikakve ljudske pomoći. Međutim, On je svakom pojedincu odredio njegov posao, i kao svojim pristavima - On ljudima poverava darove u ovozemaljskom bogatstvu ili u intelektualnim sposobnostima. Sve što Mu u svojim prilozima na bilo koji način uzvratimo, On nam u svojoj milosti i dobroti uračunava u vernost u službi pristava. Ali imajmo uvek na umu da u svemu tome čovek nema nikakve zasluge. Čovek - ma kolike bile njegove sposobnosti - ne poseduje ništa što mu nije Bogom dano i što Mu Darodavac u svakom trenutku ne može i da uskrati, ako te dragocene znake Njegove naklonosti ne ceni i ne upotrebi na najbolji način. Božji anđeli, čija moć shvatanja nije pomračena grehom, priznaju darove neba kao poverena dobra koja treba uzvratiti na takav način da uvećaju slavu velikog Darodavca. I čovekova dobrobit povezana je sa njegovim priznavanjem Božjeg suvereniteta. Radost, blagoslov i sreća svih stvorenih bića doprinose slavi Božjeg imena. Nastojeći da damo svoj doprinos

veličanju Njegove slave zalažemo se za najuzvišeniju blagodat koju čovek uopšte može da primi. Braćo i sestre u Hristu, Bog vas poziva da sve svoje sposobnosti i svaki dar koji ste primili od Njega posvetite u službi Njemu. On želi da kao David u svoje vreme, kažete: „Jer je od Tebe sve, i iz Tvojih ruku primivši dasmo Ti.“

Karakter Božji otkriven u Hristu

„A ovo je život vječni,“ kaže naš Spasitelj, „da poznaju Tebe jedinoga istinitog Boga i koga si poslao Isusa Hrista.“ A preko proroka Jeremije Gospod kaže: „Mudri da se ne hvali mudročću svojom, ni jaki da se ne hvali snagom svojom, ni bogat da se ne hvali bogatstvom svojim. Nego ko se hvali, neka se hvali tim što razumije i poznaje mene da sam ja Gospod koji činim milost i sud i pravdu, jer mi je to milo, govori Gospod.“

Takvo poznavanje Boga niko ne može steći bez božanske pomoći. Apostol Pavle kaže da „svijet (svojom) mudročću ne upozna Boga.“ A Jovan, govoreći o Hristu, potvrđuje: „Na svijetu bješe, i svijet kroz Njega postade, i svijet Ga ne upozna.“ Svojim učenicima sam Isus je rekao: „I niko ne zna Sina do Otac; niti Oca ko zna do Sin i ako kome Sin hoće kazati.“ U poslednjoj molitvi za svoje sledbenike, pred sam ulazak u senku Getsimanije, Spasitelj je podigao svoje oči k nebu i sažaljevajući neznanje palih ljudi, između ostalog, rekao: „Oče pravedni, svijet Tebe ne pozna, a ja Te poznah.“ „Ja javih ime Tvoje ljudima koji si mi dao od svijeta.“

Navesti ljude da zaborave na Boga, to je od samog početka bio sotonin lukavo smišljen plan, kako bi ih sigurno mogao vezati za sebe. Stoga je lažno prikazivao Božji karakter, navodeći ljude da o Njemu imaju potpuno pogrešnu predstavu. Tvorcu su - kao samovoljnom, strogom i neumoljivom - da bi ga se ljudi plašili, izbegavali i čak mrzeli, pripisivane upravo one osobine koje su obeležje kneza tame. Sotona se nadao da će na taj način um onih koje je zaveo zbuniti do te mere da potpuno potisnu Boga iz svoje svesti. Tako je on nameravao da izbriše Božje obličje u čoveku i utisnuo svoj lik u ljudsku dušu - da ljude potpuno obuzme svojim duhom i učini ih nemoćnim robljem svoje volje.

Lažno prikazujući Božji karakter i izazivajući nepoverenje u Njega, sotona je još u Edemu uspeo da Evu navede na prestup. Grehom je um naših praroditelja pomračen, njihova priroda degradirana a njihova predstava o Bogu prilagođena njihovom ograničenom i sebičnom shvatanju. I ukoliko su ljudi drskiji u grehu, utoliko poznanje Boga i ljubav prema Njemu više iščezavaju iz njihovih misli i njihovog srca. „Jer kad poznaš Boga, ne proslaviš Ga kao Boga, niti Mu zahvališ, nego zaludješ u svojim mislima (u svom maštanju) i potamnje nerazumno srce njihovo.“

Ponekad izgleda da će sotonini naponi da potpuno zavlada ljudskom porodicom biti krunisani uspehom. Tokom vekova koji su prethodili prvom Hristovom dolasku izgledalo je da je svet skoro potpuno pao pod vlast kneza tame, i on je gospodario tako groznom silom kao da je, grehom naših praroditelja, sve carstvo ovog sveta postalo njegovo zakonito pravo. Čak se i narod zaveta, koji je sam Bog izabrao da u svetu sačuva znanje o sebi, toliko udaljio od Njega da je potpuno izgubio pravu predstavu o Njegovom karakteru.

Hristos je došao da svetu otkrije Oca kao Boga ljubavi, punog milosti, nežnosti i saosećanja. Kao Iskupitelj sveta, On je razagnao gustu tamu kojom je sotona uporno nastojao da obavije Božji presto, i Otac je ponovo otkriven ljudima kao svetlost i izvor života.

Kada se Filip obratio Hristu sa zahtevom: „Pokaži nam Oca, i biće nam dosta,“ Spasitelj mu

je odgovorio: „Toliko sam vrijeme s vama i nisi me poznao, Filipe? Koji vidje mene, vidje Oca; pa kako to govoriš: Pokaži nam Oca?“ Za sebe samog, On kaže da je na ovaj svet poslan kao Očev predstavnik. U plemenitosti svog karaktera, u svojoj milosti i nežnom saosećanju, u svojoj ljubavi i dobroti, On stoji pred nama kao otelovljenje božanskog savršenstva, vidljivo obličje nevidljivog Boga.

„Jer Bog bješe u Hristu,“ kaže apostol, „i svijet pomiri sa sobom.“ Pravilnu predstavu o Božjem karakteru možemo steći jedino dubokim razmišljanjem o velikom planu iskupljenja. I delo stvaranja bilo je ispoljavanje Njegove ljubavi; ali beskrajna dubina božanske dobrote i saosećanje otkrivaju se jedino u darovanju Hrista za spasenje palog i izgubljenog ljudskog roda. „Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji Ga vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.“ Tek kada je Hristos održao Božji zakon i potvrdio njegovu pravednost, grešniku je omogućen oprostaj. Darovan je naskupoceniji Dar koji je nebo moglo dati da Bog ostane „pravedan i da opravda onoga koji je od vjere Isusove.“ Zahvaljujući upravo tom Daru ljudi su iz uniženosti izazvane grehom i ponora propasti uzdignuti, da ponovo postanu Božja deca. Tako, kaže apostol: „primiste Duha posinačkoga, kojim vičemo: Ava, Oče!“

Braćo, pozivam vas jezikom Hristovog ljubljenog učenika Jovana: „Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac da se djeca Božja nazovemo.“ O, kakve li ljubavi, kakve li neuporedive ljubavi, da se kao grešnici i potpuno otuđeni, takvi kakvi smo, možemo ponovo vratiti Bogu i biti usvojeni u Njegovu porodicu! Možemo da Mu se obraćamo tako dragim rečima: „Oče naš,“ što je znak naše ljubavi prema Njemu i zaloga Njegovog nežnog i srodničkog odnosa sa nama. I Sin Božji, posmatrajući naslednike milosti, „ne stidi se nazvati ih braćom.“ Oni na taj način stupaju u svetiji odnos sa Bogom nego anđeli koji nikada nisu pali.

Sva roditeljska ljubav koja je kanalima ljudskih srca prenošena s pokoljenja na pokoljenje, svi izlivi nežnosti koji su ikada potekli iz ljudske duše, predstavljaju samo jedva vidljiv potocić prema beskrajnom okeanu kad se uporede s beskonačnom i neiscrpnom ljubavlju Božjom, koja se ljudskim rečima ne može izraziti, ni perom opisati. O njoj možete razmišljati svakog dana u svom životu; možete marljivo pretraživati Svete spise da biste je razumeli; možete zaprengnuti sve svoje Bogom dane sposobnosti i sile u nastojanju da shvatite ljubav i saosećanje nebeskog Oca; pa ipak pred vama ostaje beskonačnost. Tu ljubav možete proučavati vekovima; pa ipak ljudi nikada neće u potpunosti moći da shvate svu dubinu, širinu i visinu ljubavi koju je Bog ispoljio dajući svoga Sina da umre za ovaj svet. Čak ni sama večnost nikada neće moći da je u potpunosti otkrije. Ipak, kad proučavamo i uz molitvu, razmišljamo o Hristovom životu i planu iskupljenja, te velike teme sve više se otkrivaju našem razumevanju. I tada počinjemo da shvatamo blagoslove koje je Pavle pozeleo vernicima u Efesu kada se molio „da vam Bog Gospoda našega Isusa Hrista, Otac slave, dade *Duha mudrosti i otkrivenja da Ga poznate*, i bistre oči srca vašega da biste mogli vidjeti u čemu je nad Njegova zvanja, i kakvo je bogatstvo slave nasljedstva Njegova u svetima, i kako je *neizmerna veličina slave Njegove* na nama koji vjerujemo po činjenju *beskrajne sile Njegove*.“

Sotona neprekidno iznalazi nove metode da misli ljudi zaokupi nečim što će ih sprečiti da steknu pravo znanje o Bogu. On nastoji da njihove misli zadrži na onome što samo zamagljuje razumevanje i slabi dušu. Mi se nalazimo u svetu prepunom greha i izopačenosti, okruženi uticajima koji imaju za cilj da zavedu i obeshrabre Hristove sledbenike. Spasitelj je rekao: „I što će se bezakonje umnožiti ohladnjeće ljubav mnogih.“ Mnogi svoj pogled usredsređuju na strašno bezakonje koje postoji svuda oko njih, na otpadništvo i slabosti kojima su okruženi sa svih strana, i govore samo o tome sve dok im žalost i sumnja potpuno ne obuzmu dušu. Najveću pažnju oni obraćaju na lukavo delovanje arhiobmanjivača i zadržavaju se na obeshrabrujućim pojedinostima

iz svog životnog iskustva, dok pri tom gube iz vida silu svog nebeskog Oca i Njegovu ljubav koja se ni sa čim ne može uporediti. Oni čine upravo ono što im sotona sa zadovoljstvom podmeće. Pripisivati neprijatelju svake pravde tako veliku moć, a u isto vreme tako malo misliti o Božjoj ljubavi i Njegovoj sili, veoma je pogrešno. Moramo govoriti o Hristovoj veličanstvenosti i o Njegovoj moći. Mi smo potpuno nemoćni da se sami oslobodimo iz sotoninih kandži; ali Bog je omogućio izlaz iz toga i stalno nam ukazuje na taj put. Sin Najvišega nadmoćno se bori za naše spasenje, i zahvaljujući Njemu „koji nas toliko ljubi,“ možemo postati „više nego pobjednici.“

U stalnom razmišljanju o svojim slabostima i duhovnom nazadovanju i u tugovanju zbog toga što sotona ima i ispoljava tako veliku moć, nećemo naći nikakvu duhovnu snagu. Velika istina: da žrtva podnesena za naše spasenje nije bila uzaludna; da Bog zaista može spasti i da spasava sve one koji dolaze k Njemu prihvatajući uslove izložen u Njegovoj Reči - mora da se ukoreni kao životno načelo u našem srcu i našim mislima. Naša je dužnost da svoju volju uvek potčinimo volji Božjoj. Tada, posredstvom iskupljujuće krvi Hristove, postajemo učesnici u božanskoj prirodi; zahvaljujući Hristu mi postajemo deca Božja i imamo čvrsto obećanje da nas On ljubi kao što ljubi svoga Sina. Mi postajemo jedno sa Hristom jer idemo putem kojim nas On vodi; On ima moć da razagna tamne senke kojima sotona stalno zamračuje naš put; i umesto tame i obeshrabrenosti, sunčevi zraci Njegove slave blistaju u našem srcu.

Neka saznanje da je Hristos naša pravednost stalno potkrepljuje i jača našu nadu. Na tom temelju neka se gradi naša vera, jer taj temelj ostaje zauvek. Umesto razmišljanja o sotoninom mračnom delovanju i strahovanju od njegove sile, otvorimo svoje srce za primanje Hristove svetlosti i tu svetlost prenosimo svetlu, objavljujući da je On iznad svih sotoninih sila i da svojom moćnom rukom može održati sve koji se pouzdaju u Njega.

Hristos kaže: „Jer sam Otac ima ljubav prema vama.“ Ako je vaša vera usredsređena u Bogu preko Hrista ona će se pokazati kao „tvrd i pouzdan lenger duše, koji ulazi iza najdalje zavjese, gdje Isus ude naprijed za nas.“ Istina je da nas u životu očekuju razočaranje i nevolje; ali sve to, bilo malo ili veliko, treba da prepustimo Bogu. Njega neće zbuniti mnogostrukost naših žalbi i nevolja niti će Mu teret svega što nas tišti i muči biti pretežak. On budno bdije nad svakom porodicom i brine o svakom pojedincu; On nas ne zaboravlja ni u našim poslovnim brigama i bilo kakvom jadu naše duše; On zapaža svaku suzu i saoseća s nama u našim slabostima. Sve teškoće, iskušenja i nevolje koje nas ovde snalaze dopuštene su da bi se ostvarile Njegove namere u ljubavi i dobroti prema nama, „da postanemo sudeonici u Njegovoj svetosti,“ a tako i saučesnici u punini radosti koju pruža Njegovo prisustvo.

„Bog svijeta ovoga oslijepi razume nevjernika, da im ne zasvijetli vidjelo Jevanđelja slave Isusa Hrista, koji je (vidljivo) obličje Boga koji se ne vidi.“ Ali Biblija nam najsnažnijim rečima predočava koliko je bitno sticanje pravog saznanja o Bogu. Petar kaže: „Blagost i mir da vam se umnoži *poznanjem Boga* i Hrista Isusa Gospoda našega. Pošto nam je Njegova božanska sila darovala sve što je potrebno za život i pobožnost, *poznanjem Onoga koji nas pozva* slavom i vrlinom.“ A jedan od starozavetnih pisaca kaže: „Upoznaj se sa Njim i pomiri se; tako će ti biti dobro.“

„Budite sveti,“ kaže Gospod, „jer sam ja svet;“ a nadahnuti apostol naglašava da bez svetosti „niko neće vidjeti Gospoda.“ Svetost je saglasnost sa voljom Božjom. Greh je unakazio i gotovo sasvim izbrisao Božje obličje u čoveku; zadatak Jevanđelja je da ponovo uspostavi ono što je bilo izgubljeno; i mi treba da saradujemo sa božanskom silom u tom nastojanju. Ali kako možemo doći u saglasnost s Bogom, kako možemo da Mu postanemo slični, ako spoznajom ne steknemo predstavu o Njemu? Hristos je došao na svet upravo zato da nam to saznanje otkrije.

Ograničeno shvatanje koje mnogi imaju o Hristovom uzvišenom karakteru i Njegovoj misiji sužava njihovo versko iskustvo i znatno usporava njihovo napredovanje u Bogougodnom životu. Lična pobožnost među pripadnicima našeg naroda u znatnom je opadanju. Mnogo je formalizma, mnogo mehaničkog ponavljanja uobičajenih fraza i religije samo na rečima; ali u naše duhovno iskustvo treba da se unese nešto dublje i postojanije. Pored svih mogućnosti i preimućstava koje imamo, kao što su: izdavačke kuće, škole, sanatorijumi i još mnogo, mnogo drugih prednosti, trebalo je da postignemo znatno više nego što smo do sada postigli. Zadatak hrišćanina u ovom životu je da svetu prikazuje Hrista i da svojim životom otkriva Njegov blagosloveni karakter. Ako nam je Bog dao svetlost, dao nam je zato da bi je otkrili drugima. Ali u poređenju sa svetlošću koju smo primili i mogućnostima koje su nam date da dopremo do srca ljudi, rezultati našeg dosadašnjeg rada suviše su neznatni. Bog želi da istina koju je otkrio našem razumevanju donese više nego što se to do sada pokazalo. Ali ako su naše misli obuzete sumornošću i tugom, baveći se samo mračnim zbivanjima i zlom koje nas okružuje, kako onda prikazujemo Hrista svetlu? Kako će onda naše svedočenje imati silu da pridobije duše? Koliko nam je stoga neophodno da na osnovu ličnog iskustva upoznamo Boga i silu Njegove ljubavi onako kako je ona otkrivena u Hristu? Moramo marljivije i uz usrdniju molitvu proučavati Svete spise; naše poimanje mora biti oživljeno Svetim Duhom i naša srca moraju se stalno uzdizati Bogu u veri, nadi i neprekidnoj zahvalnosti.

Hristovim zaslugama i Njegovom pravdom koja nam se pripisuje putem vere, treba stalno da usavršavamo svoj hrišćanski karakter. Naš zadatak svakog dana i svakog časa određen je u rečima apostola Pavla: „Gledajući na Začetnika vjere i Svršitelja Isusa.“ Dok se držimo ovog uputstva to naše misli i razumevanje istine čini sve jasnijim, našu veru jača, a našu nadu čini sve postojanijom; posmatranjem Njegove čistote, Njegove privlačnosti, i žrtve koju je podneo da bi nas pomirio s Bogom mi smo tada obuzeti do te mere da nam reči obeshrabrenosti i sumnje ni na um ne dolaze.

Ispoljavanje Božje ljubavi, Njegove milosti i dobrote i delovanje Svetog Duha, koji prosvetljuje i preporuča srce, dovodi nas verom u tako prisnu povezanost sa Hristom da, imajući tako jasnu predstavu o Njegovom karakteru, možemo razotkriti i najlukavije zamaskirane sotonine obmane. Gledajući u Isusa i oslanjajući se na Njegove zasluge, mi primamo blagoslove svetosti, mir i radost u Duhu Svetome. I dok posmatramo veličinu svega što je Hristos učinio za nas, spremni smo da uskliknemo: „Vidite, kakvu nam je ljubav dao Otac, da se djeca Božja nazovemo!“

Braćo i sestre, dok posmatramo sve ovo mi se menjamo. Razmišljajući o ljubavi nebeskog Oca i našeg Spasitelja, posmatrajući savršenstvo božanskog karaktera i tražeći verom da se Hristova pravda i nama pripiše, mi se preobražavamo u Njegovo obličje. Zato ne sakupljajmo samo neprijatne slike: nepravde, izopačenosti i razočaranja - tako očevidne dokaze sotonine sile - i ne čuvajmo ih na zidovima našeg sećanja, govoreći o njima i tugujući zbog toga sve dotle dok nam malodušnost i obeshrabrenost potpuno ne obuzmu dušu. Obeshrabrena duša je mračna ličnost, koja ne samo da ne prima svetlost od Boga, nego istu zaklanja i od drugih. Sotona se raduje kad vidi kako koban utisak ovakve slike njegovog trijumfa ostavljaju na dušu, čineći ljudska bića nevernima i malodušnima.

Postoje, hvala Bogu, i mnogo svetlije, vedrije i utešnije slike koje nam On prikazuje. Sakupljajmo stoga, kao najdragocenije blago, tako blagoslovene i nepobitne dokaze o Njegovoj ljubavi, da bi nam uvek bili pred očima. Posmatrajmo u svojim mislima sledeće prizore: Sina Božjeg kako napušta Očev presto i svoje božanstvo zaodeva ljudskom prirodom da bi oslobodio čoveka od sotonine sile; Njegov slavni trijumf nas radi koji pred čovekom otvara nebo i otkriva

ljudskom pogledu unutrašnjost nebeskih dvorova gde slava Njegovog božanstva nije zaklonjena velom tajne; podizanje palog ljudskog roda iz ponora propasti u koji ga je greh sunovratio; ponovo uspostavljanje povezanosti sa beskonačnim Bogom; pobjedu iskupljenih pošto su izdržali božanski test verom u svog Iskupitelja i njihovo konačno uzdizanje, kao pobjednika - obučenih u pravdu Hristovu - do Njegovog prestola - to su slike kojima Gospod želi da ukrašavamo odaje svoje duše. I dok tako „ne gledamo na ono što se vidi nego na ono što se ne vidi,“ osvedočićemo se u istinitost apostolovih reči da „naša laka sadašnja briga donosi nam vječnu i od svega pretežniju slavu.“

U nebeskoj atmosferi Bog je sve u svemu. Tamo vlada najuzvišenija svetost, i ne postoji ništa što bi remetilo savršenu uskladenost s Bogom. Ako zaista želimo da stignemo tamo, nebeski duh će još ovde boraviti u našem srcu. Ali ako sada ne nalazimo zadovoljstvo u razmišljanju o onome što je nebesko; ako nas sticanje saznanja o Bogu ne interesuje; ako ne uživamo u posmatranju Hristovog karaktera; ako svetost nema za nas nikakvu privlačnost - onda možemo biti sigurni da se uzalud nadamo spasenju i večnom životu. Savršeno povinovanje volji Božjoj predstavlja visoki cilj koji hrišćanin stalno treba da ima pred svojim očima. On će onda rado govoriti o Bogu, o Hristu, o domovini blaženstva i nevinosti koje Hristos priprema za one koji Ga ljube. Razmišljati o svemu ovome, dok se duša naslađuje blagoslovenim Božjim obećanjima, prema rečima apostola, znači: „okusiti“ još ovde „silu budućega svijeta.“

Završna bitka u velikom sukobu, kada će sotona „sa svakom silom i znacima i lažnim čudesima, i sa svakom prevarom nepravde“ pokušavati da lažno prikaže Božji karakter, da bi „prevario ako bude moguće čak i izabrane,“ upravo je pred nama. Ako je ikada postojao narod kome je neophodno da sa neba prima sve veću svetlost, to je ovaj narod koji je Bogom pozvan da u ovo teško vreme bude čuvar Njegovog svetog zakona i da Njegov karakter opravda pred svetom. Oni kojima je ukazano ovo sveto poverenje moraju biti produhovljeni, oplemenjeni i oživljeni istinama koje prema svom ispovedanju veruju. Crkva nikada nije bila u ozbiljnijoj potrebi i nikada Bog sa većom zabrinutošću nije želeo da ona doživi iskustvo koje apostol Pavle opisuje u svojoj poslanici Kološanima. „Toga radi i mi od onoga dana kako čusmo ne prestajemo moliti se Bogu za vas i iskati *da se ispunite poznanjem volje Njegove* u svakoj mudrosti i razumu duhovnome, da se vladate dostojno Gospoda ugađajući Mu u svemu, i da budete plodni u svakom dobrom djelu, i da rastete u poznanju Boga.“

„Riječ postade tijelo“

Sjedinjenje božanske i ljudske prirode jedna je od najdragocenijih i najtajanstvenijih istina u planu iskupljenja. Govoreći o tome, apostol Pavle naglašava: „I zaista, kao što je priznato, velika je tajna pobožnosti; Bog se javi u tijelu.“

Ova istina za mnoge predstavlja povod za sumnju i neverovanje. Kada je Hristos došao na svet - kao Sin Božji i sin čovječiji - narod Njegovog vremena nije Ga razumeo. Hristos se sagnuo i uzeo na sebe ljudsku prirodu, da bi mogao da se približi palom ljudskom rodu i da ga podigne. Ali ljudski razum bio je toliko pomračen grehom, njihove sposobnosti umrtvljene a moć opažanja oslabila do te mere da ispod plašta ljudske prirode nisu mogli da prepoznaju Njegov božanski karakter. Ovaj nedostatak razumevanja s njihove strane bio je velika prepreka onome što je On želeo da učini za njih; i da bi dao snagu svom učenju On je često bio primoran da obrazlaže i brani svoj položaj. Ukazujući na svoj tajanstveni i božanski karakter, On je nastojao da njihov um

pripremi na razmišljanje koje bi predstavljalo povoljno tle za preobražujuću silu istine. Pored toga, da bi slikovito prikazao božansku istinu, služio se svakodnevnim pojavama iz prirode koje su njima bile poznate. Tako je tle srca bilo pripremljeno da primi dobro seme. Nastojao je da Njegovi slušaoci osete kako On svoje interese poistovećuje s njihovim interesima, kako se On u svom srcu susreće s njima i deli njihove radosti i tuge. U isto vreme oni su u Njemu videli ispoljavanje takve sile i savršenstva što je daleko prevazilazilo sposobnosti i vrline njihovih najuglednijih rabina. Hristovo učenje odlikovalo se jednostavnošću, dostojanstvom i silom koja im je do tada bila potpuno nepoznata, tako da su i protiv svoje volje morali da priznaju: „Nikad čovjek nije tako govorio kao ovaj čovjek.“ Narod Ga je rado slušao; ali sveštenici i poglavari - koji su sami izneverili poverenje koje im je bilo ukazano kao čuvarima istine - mrzeli su Ga upravo zato što je svojim vrlinama odvratio mase od njih da idu za Svetlošću života. Pod njihovim uticajem, Jevreji kao narod nisu prepoznali Hristov božanski karakter i odbacili su Ga kao Iskupitelja.

Sjedinjenje božanskog i ljudskog, ispoljeno u Hristu, postoji isto tako i u Bibliji. Sve otkrivene istine predstavljaju nadahnuće „od Boga dano,“ ali su ipak izražene ljudskim rečima i prilagođene ljudskim potrebama. Stoga se i za ovu Božju knjigu može reći isto kao i za Hrista: „Riječ postade tijelo i useli se u nas.“ Ova činjenica, daleko od toga da bude dokaz protiv Biblije, treba da ojača veru u nju kao Božju Reč. Oni koji, govoreći o nadahnuću Svetog Pisma, neke delove istoga prihvataju kao božanske, a druge odbacuju kao ljudske, prelaze preko činjenica da je Hristos, iako božansko Biće, primio na sebe ljudsku prirodu, da bi mogao da se približi čovečanstvu. U Božjem delu na spasavanju čoveka, božansko se kombinuje sa ljudskim.

U Svetim spisima ima mnogo tekstova koje skeptični kritičari proglašavaju nenadahnutim, koji su, međutim, nežno prilagođeni ljudskim potrebama i predstavljaju utešne poruke koje je sam Bog uputio svojim odanim vernicima. Divnu ilustraciju ovoga nalazimo u biblijskom zapisu o apostolu Petru. Petar se nalazio u tamnici, očekujući da sledećeg dana bude izveden na gubilište; te noći on je mirno spavao „među dvojicom vojnika, okovan u dvoje verige, a stražari pred vratima čuvahu tamnicu. I gle, anđeo Gospodnji pristupi, i svetlost obasja ćeliju, i kucnuvši Petra u rebra probudi ga govoreći: Ustani brže. I spadoše mu verige s ruku.“ Naglo probuđen, Petar je bio prijatno iznenađen svetlošću koja je obasjala njegovu tamnicu i nebeskom lepotom božanskog vesnika. On nije shvatio šta se to događa, ali je osetio da je slobodan, i onako zbunjen u svojoj radosti on bi iz tamnice izašao ne shvativši da treba da se zaštiti od hladnog noćnog vazduha. Ali anđeo Božji primećujući svaku pojedinost i brinući saosećajno za apostolove potrebe, reče: „Opaši se, i obuj opanke svoje.“ Petar mehanički poslušao nalog; ali je bio toliko zanesen ovim otkrivenjem nebeske slave da se nije setio da uzme i svoj ogrtač. Stoga mu anđeo naloži: „Obuci haljinu svoju, pa hajde za mnom. I izišavši iđase za njim, i ne znadijaše da je to istina što činjaše anđeo, nego mišljaše da gleda viziju. A kad prodoše prvu stražu i drugu i dođoše k vratima gvozdanim koja vođahu u grad, ona im se sama otvoriše, i izišavši prodoše jednu ulicu, i anđeo odmah odstupi od njega.“ Apostol se najzad nađe sam na ulicama Jerusalima. „I kad dođe Petar k sebi, reče: Sad zaista vidim,“ - to nije bio san ili vizija, nego stvarno dešavanje - „da Bog posla anđela svojega te me izbavi iz ruku Irodovih i od svega čekanja naroda jevrejskoga.“

Skeptici mogu da ismejavaju i samu pomisao da veličanstveni anđeo s neba poklanja pažnju nečemu tako jednostavnom kao što su, ovde pomenute najobičnije ljudske potrebe, i da dovode u pitanje nadahnutost ovog biblijskog zapisa. Ali Bog je u svojoj mudrosti dao da se ove pojedinosti zapišu u svetoj istoriji za dobrobit, ne Njegovih anđela, već ljudi, kako bi ih - kad se nađu u teškom položaju - mogla tešiti misao da nebo sve to zna. Svojim učenicima Hristos je rekao da

nijedan vrabac ne padne na zemlju a da Otac nebeski to ne zapazi, i da Bog koji se stara za potrebe svake ptičice u vazduhu još mnogo više vodi brigu o onima koji verom u Njega mogu da postanu podanici Njegovog carstva i naslednici besmrtnosti. O, kada bi ljudi - onoliko koliko je to za ograničeni um smrtnika moguće - shvatili plan iskupljenja, ulogu koju je Isus preuzeo uzevši na sebe ljudsku prirodu i sve što je tim čudesnim pristankom postigao za nas, srca mnogih rastopila bi se u zahvalnosti za veliku Božju ljubav, i u najdubljoj poniznosti oni bi uzdizali božansku mudrost oličenu u nedokučivoj tajni milosti!

Bog ne prestaje da čuva svoje delo

U vreme kad je Isaija još kao mladić bio pozvan u proročku službu okolnosti su bile teške i obeshrabrujuće. Njegovoj zemlji pretio je potpuni slom. Prestupanjem Božjeg zakona Judejski narod je izgubio Njegovu zaštitu i asirska vojska se upravo spremala za napad na Judino carstvo. Međutim, opasnost od spoljnih neprijatelja nije bila najveća nevolja. Ovog slugu Gospodnjeg najteže je zabrinjavala izopačenost njegovih sunarodnika. Svojim otpadništvom i stalnim pobunama oni su izazivali Božje kazne. Pod takvim okolnostima ovaj mladi prorok bio je pozvan da im odnese vest opomene, i on je znao da će naići na odlučan otpor. Zadrhtao je pri pomisli na svoju nespремnost i tvrdoglavost i neverovanje naroda za koji je trebalo da se zalaže. Činilo mu se da za uspešno izvršenje takvog zadatka nema gotovo nikakve nade. Treba li da u takvom očajanju odustane od svoje misije i da sinove Izrailjeve mirno prepusti njihovom idolopoklonstvu? Zar da njihovom zemljom gospodare bogovi Ninevije, prkoseći Bogu nebeskome?

Takve misli nezadrživo su navirale u njegov um dok je stajao pod ukrašenim svodovima glavnog ulaza u sveti hram. Odjednom se vrata otvoriše a unutrašnja zavesa hrama kao da se podiže ili jednostavno ukloni, i njemu bi dozvoljeno da upravi svoj pogled u unutrašnjost svetinje nad svetinjom, u koju čak ni noga proroka nije smela da stupi. Pred njim se u viziji prikaza Jehova kako sedi na visokom i uzvišenom prestolu, dok Mu skut ispunjava hram. Sa svake strane prestola lebdeo je po jedan anđeo serafim, sa dva krila leteći, sa dva krila zaklanjajući u strahopoštovanju svoje lice, a sa dva krila pokrivajući svoje noge. Ovi anđeli zaklanjajući podigoše svoj glas u svečanom prizivanju: „Svet, svet, svet je Gospod nad vojskama; puna je sva zemlja slave Njegove,“ sve dok pragovi, dovratnici i vrata od kedrovine ne počеше da se tresu od njihovog glasa i hram se ispuni dimom.

Nikad do tada Isaija nije tako potpuno shvatio veličanstvo Jehove i Njegovu savršenu svetost, osetio je da u svojoj ljudskoj slabosti i nedostojnosti mora poginuti u toj božanskoj prisutnosti. „Jaoh meni, pogiboh,“ uzviknu on, „jer sam čovjek nečistih usana i živim usred naroda nečistih usana, jer cara Gospoda nad vojskama vidjeh svojim očima.“ Ali jedan od serafima pride k njemu da bi ga pripremio i udostojio za njegovu veliku misiju. Užarenim ugljenom sa oltara on se dotače usta njegovih, rekavši: „Evo, ovo se dotače usta tvojih, i bezakonje tvoje uze se, i grijeh tvoj očisti se.“ I kad se začu glas Božji u pozivu: „Koga ću poslati? I ko će nam ići?“ Isaija sa svetim pouzdanjem odgovori: „Evo mene, pošlji mene!“

Iako zemaljske sile nisu prestale da se svrstavaju protiv carstva Judinog, iako on kao prorok mora da nailazi na protivljenje i otpor - sve to za Isaiju sada više nije značilo ništa! On je video Cara, Gospoda nad vojskama; čuo je pesmu serafima: „Puna je sva zemlja slave Njegove“ i kao prorok bio je okrepljen i pripremljen za delo koje mu je predstojalo. Sećanje na ovu viziju nosio je u sebi za sve vreme svoje duge naporne misije.

Jezekilju proroku, dok je kao izgnanik tugovao u zemlji Haldejskoj, data je vizija koja sadrži istu pouku o veri u moćnog Boga Izrailjevog. Dok se nalazio na obali reke Hevara, u viziji je ugledao silan vetar koji je dolazio sa severa „gust oblak i snop plamena koji sipaše na sve strane blistavu svetlost, u čijoj se sredini blještaše nešto kao ugladeni bakar izvađen od ognja.“* Četiri živa bića pokretala su izvestan broj točkova neobičnog izgleda koji su se međusobno ukrštali. Visoko iznad svega toga „bijaše kao prijesto, po viđenju kao kamen safir, i na prijestolu bijaše po obličju kao čovjek.“ A ta živa bića „na oči bijahu... kao živo ugljevlje, gorahu na oči kao svijeće; taj oganj prolazaše između živih bića i svjetljaše se, i iz ognja izlažaše munja.“ „A viđaše se u heruvimima kao ruke čovječije pod krilima.“

Točkovi zapaženi u ovoj viziji „bijahu kao da je jedan točak u drugome,“ i sve je bilo postavljeno tako da je proroku Jezekilju na prvi pogled sve to izgledalo veoma konfuzno. Ali kada su se kretali, sve je funkcionisalo iznenađujuće precizno i u savršenom skladu. Nebeska bića pokretala su te točkove, a iznad svega na slavnom prestolu od safira sedeo je Onaj koji nema ni početka ni kraja, dok je presto bio okružen dugom, simbolom milosti i ljubavi. Savladan neopisivom slavom ovog prizora, Jezekilj je pao ničice i ostao da leži na zemlji dok ga jedan glas nije pozvao da ustane i da čuje Reč Gospodnju. Tada mu je data vest opomene i saveta za izrailjski narod.

Ova vizija data je proroku Jezekilju u vreme kad su njegova razmišljanja bila prepuna sumornosti i mračnih slutnji. U mislima je gledao opustošenu zemlju svojih otaca. Grad koji je nekada bio pun naroda, sada je ostao potpuno nenaseljen. Glas radosti i pesme zahvalnosti Bogu nisu se više čuli među njegovim zidovima. I sam prorok bio je stranac u tuđini, gde su iznad svega drugog vladali nezasito slavoljublje i neukrotiva svirepost. Tiranija, nemoral i bezakonje koje je stalno morao da gleda i sluša tištalni su njegovu dušu, i on je gorko tugovao i danju i noću. Ali u čudesnim simbolima koji su mu bili prikazani na obali reke Hevar, otkriveno mu je da iznad svih ovozemaljskih vladara i silnika postoji jača i nadmoćnija sila. Iznad oholih i svirepih vlastodržaca Asirije i Vavilona sedeo je na svom uzvišenom prestolu Bog milosrđa i istine.

Komplikovanim zbivanjima u životu, koja se poput točkova iz ove vizije - kako se to i samom proroku učinilo - kreću u potpunoj konfuziji, ipak upravlja ruka Beskonačnoga. Duh Božji, otkriven ovde kao sila koja ove točkove pokreće i usmerava, u stanju je da i postojeću konfuziju i poremećenost pretvori u sklad; tako On ceo svet još uvek drži pod svojom kontrolom. Milioni uzvišenih nebeskih bića spremno čekaju da na Njegovu Reč savladaju silu i namere zlih ljudi i donesu dobre vesti Njegovim vernicima.

Otkrivajući ljubljenu učeniku na Patamu istoriju Crkve u budućim vekovima, Bog na sličan način daje čvrsto obećanje o Spasiteljevom zalaganju i brizi za svoj narod, prikazujući Ga „kao sina čovječijega,“ kako se kreće između sedam svijetnjaka, koji simbolizuju sedam crkava. Dok je Jovan posmatrao poslednje velike bitke Crkve sa ovozemaljskim silama, bilo mu je takođe dopušteno da vidi i konačnu pobedu i oslobođenje vernih. Video je Crkvu izloženu smrtonosnom sukobu sa zveri i njenom ikonom, kada će ta zver pod pretnjom smrtne kazne primoravati sve da joj se poklone. Ali, gledajući dalje u budućnost, on je - iznad dima i borbene buke tog vekovnog sukoba - ugledao i pripadnike Crkve na gori Sionu s Jagnjetom, koji, umesto žiga zverinog, „imahu ime Oca Njegova napisano na čelima svojim.“ Zatim je ponovo video „one što pobijediše zvijer i ikonu njezinu, i žig njezin, gdje stoje na moru staklenome i imaju harfe Božje; i pjevahu pjesmu Mojsija, sluge Božijega, i pjesmu Jagnjetovu.“

* Prevod Dr L. Bakotića.

Ove poruke napisane su za naše dobro. Oslonac za svoju veru treba da nađemo i učvrstimo u Bogu, jer uskoro dolazi vreme kad će svaka duša biti proveravana. Hristos je na Maslinskoj gori predskazao strašne nevolje i kazne koje će prethoditi Njegovom drugom dolasku: „Čućete ratove i glasove o ratovima... Jer će ustati narod na narod i carstvo na carstvo, i biće gladi i pomori, i zemlja će se tresti po svijetu. A to je sve početak stradanja.“ Iako su svoje ispunjenje delimično našla prilikom razorenja Jerusalima, ova proročanstva se još neposrednije odnose na poslednje dane.

Nalazimo se na pragu velikih i ozbiljnih događanja. Proročanstva se brzo ispunjavaju. Hristov dolazak je pred vratima. Vreme od najsudbonosnije važnosti za sve koji žive na zemlji upravo je pred nama. Oživeće stare borbe iz prošlosti; pojaviće se novi sukobi. Događaji koji će se uskoro odigrati na ovom svetu čak se i ne naslućuju. Sotona ne prestaje da upotrebljava ljude kao svoja oruđa. Oni koji ulažu napore da (Sjedinjene Američke Države) promene svoj Ustav i donesu Zakon o obaveznom svetkovanju nedelje ni izdaleka ne shvataju kakve će biti posledice toga. Kriza je upravo pred nama.

Međutim, kao sluge Božje, u ovoj velikoj opasnosti koja nam preti mi ne treba da se oslanjamo na sebe. U vizijama datim Isaiji, Jezekilju i Jovanu vidimo kako je nebo tesno povezano sa događajima koji se odigravaju na ovoj zemlji, i koliko se Bog brine za one koji su verni i odani Njemu. Svet nije ostao bez Vladara koji se brine o njemu. Redosled događaja koji nam predstoje u Božjim je rukama. Veličanstvo neba upravlja sudbinom svih naroda isto tako pažljivo kao što vodi brigu i o svojoj Crkvi.

Mi dozvoljavamo sebi da nas u delu Božjem suviše zaokupljaju velike brige, nevolje i strahovanja. Teret odgovornosti, međutim, nije prepušten samo smrtnim ljudima. Moramo se više uzdati u Boga, verovati u Njega i ići napred. Neumorna budnost nebeskih glasnika i njihova neprekidna aktivnost u pomaganju zemaljskim bićima pokazuju nam da Božja ruka još uvek upravlja kretanjem tajanstvenih točkova. Božanski Učitelj svakom učesniku u Njegovom delu poručuje kao što je u davnoj prošlosti rekao Kiru: „Opasah te, premda me ne znaš.“

Ruka koju je Jezekilj u svojoj viziji video pod krilima heruvima u stvari je Božja ruka. To je pouka i ohrabrenje za Njegove sluge da im samo božanska sila može osigurati uspeh. On hoće da saraduje s njima ako odbace svako bezakonje i postanu čisti u srcu i životu.

Blistava svetlost koju je prorok u viziji video kako brzinom munje prolazi između četiri živa bića predstavlja brzinu kojom će se delo konačno završiti. Onaj koji ne drema i ne spava nego stalno radi na ostvarivanju svojih namera, može da osigura skladno napredovanje svog velikog dela. Ono što ograničenom ljudskom umu izgleda zamršeno i komplikovano, Božja ruka održava u savršenom redu. On iznalazi puteve i sredstva da osujeti planove zlih ljudi, i On će uneti zabunu u savete i veća onih koji u tajnosti kuju zaveru protiv Njegovog naroda.

Braćo, sad nije vreme da tugujemo i očajavamo, niti je vreme da se odajemo sumnji i neverovanju. Hristos sada nije Spasitelj u Josifovom novom grobu, zatvoren velikim kamenom i zapečaćen rimskim pečatom; mi imamo vaskrslog Spasitelja. On je Car, Gospod sedi između heruvima na prestolu milosti; i usred sukoba i nemira među narodima sveta, On još uvek štiti svoj narod. Naš Spasitelj je Onaj koji na nebu vlada beskrajnim svemirom. On odmerava težinu svakog iskušenja, i budno bdije pored užarene peći u kojoj svaka duša mora da se prokuša. I kada se budu rušile tvrđave careva, kad strele Božjeg gnjeva budu pogadale srca Njegovih neprijatelja, narod Božji ostaće siguran u Njegovim rukama.